BEST CRIME & THRILLER
LA BRITISH BOOK AWARDS 2021

FICTION CONNECTION

ROBERT GALBRAITH

Nominalizare la CWA Gold & Steel Daggers

GLASUL SÂNGELUI

UN ROMAN DIN SERIA *CORMORAN STRIKE*

TREI

ROBERT GALBRAITH

GLASUL SÂNGELUI

Titlul original: *Troubled Blood* (2020)

Traducere din engleză şi note de
CIPRIAN ŞIULEA

virtual-project.eu

Editura: TREI, 2021

Pentru Barbara Murray,
asistentă socială, activistă WEA,
profesoară, soţie, mamă, bunică,
teribilă jucătoare de bridge
şi cea mai bună soacră din lume

Acolo-i căutară urma şi peste tot scodiră
Să afle care îi fuse hărăzirea;
Nimica dară nu găsiră. Nenorocirea
Ori cruda soartă ce-o-ndepărtase
De cel ce-i aducea tovărăşirea,
Era poveste lungă…

Edmund Spencer,
The Faerie Queene

Căci, dacă n-ar fi aşa, atunci ceva s-ar transforma
în nimic, ceea ce, din punct de vedere matematic,
este absurd.

Aleister Crowley,
Cartea lui Thoth

Partea întâi

Apoi sosi voioasa vară…

Edmund Spencer,
The Faerie Queene

1

Astfel era acela de care am a povesti
Artegall, credincios erou al dreptăţii…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Tu eşti din Cornwall, get-beget, spuse Dave Polworth iritat. „Strike” nici măcar nu e numele tău adevărat. De drept eşti un Nancarrow. Acum doar nu vrei să-mi spui că te consideri englez?

Victory Inn era atât de aglomerat în această seară caldă de august încât clienţii se revărsaseră afară, pe treptele late de piatră care coborau spre golf. Polworth şi Strike stăteau la o masă din colţ şi sărbătoreau cu câteva halbe ziua de naştere a lui Polworth care împlinea 39 de ani. De 20 de minute discutau despre naţionalismul local şi deja lui Strike i se părea prea mult.

— Dacă mă consider englez? medită el cu voce tare. Nu, aş spune mai degrabă britanic.

— Du-te dracu’, spuse Polworth, care se înfuria uşor. Nu te cred. Vrei doar să mă enervezi.

Cei doi prieteni erau complet diferiţi din punct de vedere fizic. Polworth era scund şi uscăţiv ca un jocheu, îmbătrânit şi ridat înainte de vreme, iar prin părul rar i se vedea pielea arsă de soare a capului. Avea un tricou boţit, de parcă l-ar fi cules de pe podea sau de prin coşul de rufe murdare, iar blugii lui erau franjuri. Pe antebraţul stâng îşi tatuase crucea albă pe fond negru a Sfântului Piran[1]; pe mâna dreaptă avea o cicatrice adâncă, amintire dintr-o întâlnire de gradul trei cu un rechin.

Prietenul său, Strike, semăna cu un boxer ieşit din formă, ceea ce de fapt şi era; era un bărbat masiv, cu câţiva centimetri buni peste 1,80 m, cu un nas uşor strâmb şi părul întunecat, bogat şi cârlionţat. Nu se vedea niciun tatuaj şi, în ciuda umbrei permanente a

unei bărbi dese, avea acel aer îngrijit şi apretat al unui fost poliţist sau militar.

— Te-ai născut aici, nu se lăsă Polworth. Aşa că eşti din Cornwall.

— Problema e că, după criteriul ăsta, tu eşti din Birmingham.

— Ia mai du-te dracu'! îl repezi din nou Polworth, băşicat de-a binelea. Sunt aici de când aveam două luni, iar maică-mea se trage din familia Trevelyan. E vorba de identitate – despre ce simţi aici.

Polworth se bătu cu pumnul în piept, deasupra inimii.

— Familia maică-mii e în Cornwall de secole… continuă el.

— Mda, mă rog, sângele şi pământul nu m-au…

— Ai auzit de ultimul sondaj pe care l-au făcut? îl întrerupse Polworth. La întrebarea „De unde proveniţi?", jumătate – *jumătate* – au bifat „din Cornwall", în loc de „din Anglia". E o creştere enormă.

— Super, spuse Strike. Şi ce-o să urmeze? Variante de răspuns cu dumnonii şi romanii?

— Mai fă tu dracului pe deşteptul mult timp, spuse Polworth, să vezi ce mult o să te ajute. Ai stat prea mult la Londra, băiete… Nu e nimic în neregulă să fii mândru de locul din care te tragi. Nu e nimic în neregulă cu comunităţile care vor să ia înapoi puţină putere de la Westminster. Anul viitor scoţienii o să fie primii. Stai să vezi. Când o să obţină ei independenţa, ăsta o să fie semnalul. Popoarele celtice din toată ţara o să acţioneze. Mai vrei una? adăugă Polworth arătând spre halba goală a lui Strike.

Strike venise la crâşmă, tânjind după un moment de răgaz, departe de tensiuni şi de griji, nu ca să asculte tirade despre politica din Cornwall. Devotamentul lui Polworth faţă de Mebyon Kernow, partidul naţionalist în care se înscrisese la 16 ani, părea să fi pus şi mai multă stăpânire pe el în anul care trecuse de când nu se mai văzuseră. De

obicei, Dave îl făcea pe Strike să râdă ca nimeni altul, dar nu-i plăcea să se glumească pe seama independenţei Cornwall-ului, subiect care pe Strike îl pasiona la fel de tare ca decoraţiunile interioare sau să caşte gura la trenuri. Pentru o clipă se gândi să spună că trebuia să se întoarcă acasă la mătuşa lui, dar perspectiva aceasta era şi mai deprimantă decât tirada vechiului său prieten împotriva supermarketurilor care nu acceptau să pună crucea Sfântului Piran pe bunurile care proveneau din Cornwall.

— Super, mersi, spuse el.

Îi întinse paharul gol lui Dave, care o luă spre bar, dând din cap în dreapta şi în stânga, în semn de salut, spre numeroasele sale cunoştinţe.

Strike rămase singur la masă, iar privirea lui începu să cutreiere absentă crâşma unde se simţise tot timpul de-ai casei. Se schimbase de-a lungul anilor, dar nu într-atât încât să nu mai recunoască locul în care el şi tovarăşii lui din Cornwall obişnuiau să se întâlnească pe când aveau aproape 20 de ani. Ciudat, dar trăia două senzaţii diferite în acelaşi timp: că se afla exact unde îi era locul şi unde nu-i fusese locul niciodată, o familiaritate şi o distanţare intense.

În timp ce privirea lui rătăcea la întâmplare, de la podeaua de lemn la imaginile cu teme nautice, se trezi că priveşte direct în ochii mari şi neliniştiţi ai unei femei care stătea la bar împreună cu o prietenă. Avea faţa alungită şi palidă, iar părul negru, lung până la umeri, îi era brăzdat de şuviţe cărunte. Strike nu o recunoscu, dar în ultima oră observase că unii localnici îşi întindeau gâtul ca să se uite la el sau încercau să-i prindă privirea. Strike se uită în altă parte, scoţând mobilul şi prefăcându-se că trimite un mesaj.

La cel mai mic semn de încurajare, cei care îl cunoşteau aveau deja pretextul perfect pentru conversaţie, deoarece toată lumea din St Mawes părea să ştie că Joan, mătuşa lui, fusese diagnosticată în urmă cu 10 zile cu un cancer

ovarian avansat şi că el, sora lui vitregă, Lucy, şi cei trei fii ai acesteia veniseră într-un suflet acasă la Joan şi Ted ca să-şi ofere tot sprijinul. Deja de o săptămână, de fiecare dată când se aventura în afara casei, răspundea la întrebări, accepta vorbe pline de compasiune şi refuza politicos oferte de ajutor. Obosise să mai caute noi şi noi modalităţi de a spune „Da, pare să fie terminal şi da, e nasol pentru noi toţi”.

Polworth îşi croi drum înapoi spre masă, cu două halbe pline ochi.

— Poftim, Diddy, spuse el, reluându-şi locul pe scaunul de bar.

Vechea poreclă nu îi fusese dată lui Strike ca o ironie la adresa gabaritului său, aşa cum presupuneau cei mai mulţi, ci deriva din „didicoy”, termenul din Cornwall pentru ţigan. Strike se mai îmbună auzind-o, amintindu-şi de ce prietenia cu Polworth era cea mai durabilă din viaţa lui.

Cu 35 de ani în urmă, Strike intrase la şcoala primară din St Mawes după ce pierduse un trimestru, neobişnuit de bine dezvoltat pentru vârsta lui şi cu un accent izbitor de diferit de dialectul huruit din zonă. Chiar dacă se născuse în Cornwall, mama lui îl luase de acolo imediat ce îşi revenise după naştere, fugind noaptea cu un bebeluş în braţe ca să se întoarcă la viaţa londoneză pe care o iubea, între tot felul de apartamente, case ocupate ilegal şi petreceri. La patru ani după naşterea lui Strike, mama lui se întorsese în St Mawes cu fiul ei şi cu fetiţa nou-născută, Lucy, doar ca să fugă iar la primele ore ale dimineţii, lăsându-i în urma sa pe Strike şi pe sora lui vitregă.

Strike nu aflase niciodată cu exactitate ce scrisese Leda în biletul pe care îl lăsase pe masa din bucătărie. Fără îndoială, traversa o perioadă plină de probleme din cauza vreunui proprietar ori a vreunui iubit, sau poate că se desfăşura pe undeva vreun festival de muzică la care voia neapărat să meargă: cu doi copii după ea, devenise dificil să trăiască după cum i se năzărea ei. Oricare ar fi fost motivul

absenţei ei din ce în ce mai îndelungate, cumnata sa, Joan, care era la fel de convenţională şi de ordonată pe cât de nestatornică şi de haotică se dovedea Leda, îi cumpărase lui Strike o uniformă şi îl înscrisese la şcoala din localitate.

Când Strike fusese prezentat clasei, ceilalţi copii de patru ani şi jumătate se holbaseră la el. Câţiva dintre ei chicotiseră când îl auziseră pe învăţător rostindu-i numele mic, Cormoran. Pe Strike îl îngrijora toată treaba asta cu şcoala, pentru că era sigur că maică-sa spusese că o să facă şcoală acasă. Încercase să-i spună unchiului Ted că el nu credea că maică-sa ar fi vrut să meargă la şcoală, dar Ted, atât de înţelegător de obicei, îi spusese ferm că trebuie să meargă, aşa că iată-l, singur printre nişte necunoscuţi cu un accent ciudat. Strike, care nu fusese niciodată vreun plângăcios, se aşezase în pupitrul său vechi, simţind în gât un nod cât un măr de mare.

Faptul că Dave Polworth, micul şef al clasei, decisese să se împrietenească cu băiatul cel nou nu fusese niciodată explicat într-un mod satisfăcător, nici măcar pentru Strike. Motivul nu avea cum să fie frica de dimensiunile lui Strike, pentru că cei mai buni doi prieteni ai lui Dave erau fii voinici de pescari, şi oricum se ştia că Dave e un luptător de o îndârjire invers proporţională cu înălţimea lui. La sfârşitul acelei prime zile, Polworth îi devenise deopotrivă prieten şi apărător, asumându-şi sarcina de a le băga în cap colegilor toate motivele pentru care Strike era demn de respectul lor: era născut în Cornwall, era nepotul lui Ted Nancarrow, unul dintre salvamari, nu ştia unde e maică-sa şi nu era vina lui că vorbeşte ciudat.

Oricât de bolnavă ar fi fost mătuşa lui şi oricât de mult se bucurase că-l avusese alături pe nepotul ei timp de o săptămână întreagă şi chiar dacă acesta urma să plece a doua zi dimineaţă, Joan îl dăduse efectiv afară din casă ca să-l determine să se ducă în acea seară la aniversarea „micuţului Dave”. Joan preţuia legăturile vechi şi era încântată că Strike şi

Dave Polworth rămăseseră, după atâţia ani, prieteni. Considera prietenia lor o dovadă că avusese dreptate să-l trimită pe Strike la şcoală, în ciuda a ceea ce-şi dorise iresponsabila lui mamă, şi că adevăratul cămin al lui Strike era Cornwall-ul, indiferent cât de departe cutreierase el după aia şi chiar dacă în prezent stătea în Londra.

Polworth, care ajunsese la al patrulea pahar, sorbi îndelung din el şi spuse, aruncând peste umăr o privire tăioasă spre femeia brunetă şi spre prietena ei blondă, care continuau să-l privească pe Strike:

— Turişti nenorociţi.

— Dar ce-ar fi parcul tău fără turişti? întrebă Strike.

— Ar fi minunat, răspunse Polworth prompt. Avem o grămadă de vizitatori locali, care vin de mai multe ori.

Polworth demisionase recent dintr-un post de conducere de la o firmă de inginerie din Bristol ca să lucreze ca grădinar-şef al unui parc public imens aflat la mică distanţă de ţărm. Polworth, şofer talentat, surfer desăvârşit şi concurent la competiţiile Ironman, fusese încă din copilărie neliniştit şi dedicat activităţii fizice, iar timpul şi munca de birou nu reuşiseră să-l îmblânzească.

— Deci n-ai niciun regret? întrebă Strike.

— La dracu', nu, spuse Polworth cu fervoare. Aveam nevoie să-mi pun iar mâinile la treabă. Să ies afară. La anul o să am 40. Acum ori niciodată.

Polworth aplicase pentru noua slujbă fără să-i spună ceva soţiei lui. După ce i se oferise postul, îşi dăduse demisia şi se dusese acasă să anunţe familiei acest *fait accompli*[2].

— Penny s-a mai îmbunat, este? întrebă Strike.

— Tot îmi mai spune o dată pe săptămână că vrea să divorţeze, răspunse Polworth indiferent. Dar a fost mai bine să o pun în faţa faptului împlinit decât să ne certăm aiurea cinci ani. Totul a ieşit perfect. Copiilor le place la noua şcoală, iar compania lui

Penny a lăsat-o să se transfere la filiala din Marele Oraş.

Prin Marele Oraş Polworth înţelegea Truro, nu Londra.

— E fericită, doar că nu vrea să recunoască.

Strike se îndoia în sinea lui de adevărul acestei afirmaţii. În cazul lui Polworth, ignorarea realităţilor care nu-i conveneau mergea mână în mână cu apetenţa lui pentru riscuri şi cauze romantice. Dar Strike avea suficiente probleme personale ca să-şi mai facă griji şi pentru ale lui Polworth, aşa că ridică halba şi spuse, în speranţa că va continua să-l ţină pe acesta departe de politică:

— Ei, la mulţi ani, prietene.

— Noroc, spuse Polworth, ridicând şi el paharul. Ce şanse crezi că are Arsenal? Se califică?

Strike dădu din umeri, pentru că se temea că, dacă începeau să discute despre probabilitatea ca clubul de fotbal din Londra să câştige un loc în Liga Campionilor, aveau să ajungă iar la loialitatea faţă de Cornwall.

— Şi cum mai e viaţa ta amoroasă? întrebă Polworth, schimbând subiectul.

— Inexistentă, spuse Strike.

Polworth rânji.

— Joanie crede că o să te cuplezi cu partenera ta de afaceri. Tipa aia, Robin.

— Zău? spuse Strike.

— Aşa mi-a zis când m-am dus pe acolo acum două weekend-uri ca să le repar antena de satelit.

— Nu mi-au spus că ai făcut asta, răspunse Strike, înclinând iar paharul spre Polworth. A fost frumos din partea ta, mersi.

Dacă sperase să-l deturneze pe prietenul lui, nu reuşise.

— Amândoi, spuse acesta, şi ea, şi Ted, amândoi cred că ea e aleasa.

Iar când Strike nu spuse nimic, Polworth insistă:

— Nu e nimic între voi, deci?

— Nu, spuse Strike.

— Păi, de ce? întrebă Polworth, încruntându-se iar.

Ca şi cu independenţa Cornwall-ului, Strike refuza să îmbrăţişeze un obiectiv evident şi dezirabil.

— E arătoasă. Am văzut-o în ziar. Poate nu de nivelul lui Lady Psiho, dar pe de altă parte, nici nu e dusă cu pluta, nu-i aşa, Diddy?

Strike râse. Lady Psiho era porecla pe care Polworth i-o dăduse cu mult timp în urmă fostei lui logodnice.

— Lui Lucy îi place de ea, continuă Polworth. Zice că aţi fi perfecţi împreună.

— Când ai vorbit tu cu Lucy despre viaţa mea amoroasă? întrebă Strike, ceva mai puţin amabil.

— Acum vreo lună, spuse Polworth. I-a adus pe băieţi în weekend şi i-am invitat pe toţi la un grătar.

Strike bău şi nu spuse nimic.

— Ea zice că vă înţelegeţi excelent, spuse Polworth, privindu-l atent.

— Da, aşa e, răspunse Strike.

Polworth aşteptă, cu sprâncenele ridicate şi cu o expresie nerăbdătoare.

— Ar strica totul, spuse Strike. Nu vreau să risc agenţia.

— Înţeleg, spuse Polworth. Dar te tentează, nu-i aşa?

Urmă o scurtă pauză. Strike evita cu grijă să privească în direcţia brunetei şi a prietenei ei, convins fiind că femeile discutau despre el.

— Poate au existat unele momente, recunoscu el, când m-am gândit la asta. Dar trece acum printr-un divorţ urât, ne petrecem şi aşa jumătate din viaţă împreună şi îmi place să lucrez cu ea.

De dragul prieteniei lor îndelungate şi pentru că era ziua de naştere a lui Polworth, dar şi pentru că deja se contraziseseră din cauza politicii, Strike se străduia să nu lase să se vadă cât de deranjat era de direcţia în care o luaseră întrebările. Toate persoanele căsătorite pe care le cunoştea păreau disperate să-i convingă şi pe ceilalţi să căsătorească,

indiferent cât de proastă era reclama pe care ei înşişi o făceau instituţiei. Soţii Polworth, de exemplu, păreau să se afle permanent într-o stare de animozitate reciprocă. Strike o auzise pe Penny numindu-l pe soţul ei „tâmpitul ăla” mai des decât îi spunea pe nume, iar Polworth îşi delectase în multe seri prietenii povestindu-le încântat, în detaliu, despre modalităţile în care reuşise să-şi urmeze propriile ambiţii şi interese în dauna soţiei sau în ciuda protestelor acesteia. Amândoi păreau cât se poate de fericiţi în compania propriului sex, iar în rarele ocazii în care Strike se bucurase de ospitalitatea lor acasă la ei, aceste întruniri păreau să urmeze de fiecare dată un model al unei segregări naturale, femeile strângându-se într-o zonă a casei şi bărbaţii în alta.

— Şi ce-o să se întâmple când Robin o să vrea copii? întrebă Polworth.

— Nu cred că o să vrea, spuse Strike. Îi place ce face.

— Toate spun aşa, respinse Polworth argumentul. Câţi ani are acum?

— E cu zece ani mai mică decât noi.

— O să vrea copii, spuse Polworth sigur pe el. Toate vor. La femei apare mai repede. Le ticăie ceasul.

— Păi, cu mine n-o să aibă copii, asta-i sigur. Eu nu vreau copii. Şi oricum, pe măsură ce îmbătrânesc mi se pare că sunt tot mai puţin genul care se căsătoreşte.

— Şi eu am crezut la fel, prietene, spuse Polworth. Dar apoi mi-am dat seama că nu aveam deloc dreptate. Ţi-am povestit cum s-a întâmplat, nu? Cum am ajuns s-o cer în căsătorie pe Penny?

— Nu cred, spuse Strike.

— Nu ţi-am povestit niciodată toată chestia cu Tolstoi? întrebă Polworth, surprins de propria-i scăpare.

Strike, care tocmai îşi ducea paharul la gură, îl lăsă jos, uimit. Încă din şcoala primară, Polworth, căruia îi mergea mintea brici, dar dispreţuia orice

formă de învăţare dacă nu putea să-i dea imediat o utilitate practică, evitase orice material tipărit cu excepţia manualelor de utilizare. Înţelegând greşit expresia lui Strike, Polworth spuse:

— Tolstoi. A fost un scriitor.

— Da, spuse Strike. Mersi. Şi ce legătură are…?

— Păi, tocmai îţi povesteam, nu? Mă despărţisem de Penny a doua oară. Ea îi tot dădea înainte cu logodna, iar eu nu aveam niciun chef. Aşa că eram într-un bar şi îi zic unui prieten, Chris, că m-am săturat s-o tot aud că vrea un inel – ţi-l aminteşti pe Chris? Un tip solid, sâsâit. V-aţi cunoscut la botezul lui Rozwyn. În fine, la bar mai era un tip cherchelit, mai bătrân, care stătea singur, cam poponar cu părul lui ondulat şi sacoul de velur, care mă enerva, ca să fiu sincer, pentru că îmi dădeam seama că trage cu urechea la noi. Aşa că l-am întrebat ce dracu' vrea, la care el mă priveşte drept în ochi şi zice: „Singura modalitate în care poţi duce o povară fără să te foloseşti de mâini este să ţi-o legi în spinare. Dacă te căsătoreşti, o să-ţi poţi folosi iar mâinile. Dacă nu te căsătoreşti, n-o să mai ai niciodată mâinile libere. Uită-te la Mazankov, la Krupov. Şi-au distrus cariera de dragul femeilor”. Eu am crezut că Mazankov şi Krupov ăştia sunt prietenii lui, şi l-am întrebat de ce dracu' îmi povesteşte mie asta. Atunci el îmi zice că cita din scriitorul ăsta, Tolstoi. Am început să vorbim şi, crede-mă, Diddy, a fost unul din momentele acelea care îţi schimbă viaţa. Parcă s-a aprins un bec…

Polworth arătă deasupra capului lui aproape chel.

— Tipul m-a făcut să văd clar. E dilema bărbaţilor, prietene. Eu încercam să-mi găsesc o gaură joi seara şi iar mă duceam acasă singur, cu mai puţini bani în buzunar şi plictisit ca dracu'; m-am gândit la câţi bani am cheltuit alergând după păsărică, ce bătaie de cap e şi dacă vreau să mă uit la porno singur la 40 de ani, şi m-am gândit că tocmai asta e ideea. Ăsta e rostul căsătoriei. O să-mi găsesc eu o tipă mai bună ca Penny? Îmi place să le spun tâmpenii femeilor prin baruri? Penny şi cu

mine ne înţelegem bine. Puteam să nimeresc mult mai rău. Nu e vreo urâtă. Am deja o gaură care mă aşteaptă acasă, nu-i aşa?

— Păcat că nu poate să te audă acum, spuse Strike. S-ar îndrăgosti iar de tine.

— Aşa că i-am strâns mâna poponarului, spuse Polworth ignorând sarcasmul lui Strike. L-am pus să-mi scrie titlul cărţii şi aşa mai departe. Am ieşit imediat din bar, am luat taxiul până la apartamentul lui Penny şi am început să bat în uşă. S-a trezit, era turbată de furie. Credea că am venit pentru că sunt beat, n-am găsit nimic mai bun şi voiam să mi-o trag. I-am zis: „Nu, vacă adormită ce eşti, am venit pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine". Şi să-ţi spun numele cărţii. *Anna Karenina.*

Polworth îşi goli halba.

— E o porcărie, continuă el.

Strike râse.

Polworth râgâi zgomotos, apoi se uită la ceas. Era un om care ştia cum să-şi facă ieşirea şi nu avea timp pentru un rămas-bun prelungit, aşa cum nu avea nici pentru literatura rusă.

— Tre' să plec, Diddy, spuse el ridicându-se în picioare. Dacă mă întorc până la unşpe jumate, primesc o clanţă de ziua mea – exact ceea ce încercam să-ţi spun, prietene. Exact asta.

Strike zâmbi larg şi îi strânse mâna. Polworth îi spuse să-i transmită lui Joan toată iubirea lui şi să-l sune când mai vine data viitoare, apoi se strecură printre oameni spre ieşire şi dispăru.

2

Rănită, inima e uşurată de speranţa
În cele ce vor fi, durerea îndulcind-o…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Încă zâmbind după povestea lui Polworth, Strike realiză că bruneta de la bar dădea semne că vrea să-l abordeze. Ochelarista blondă care o însoţea părea că o sfătuieşte să nu facă asta. Strike îşi termină berea, îşi luă portofelul, verifică dacă mai are ţigările în buzunar şi, cu ajutorul peretelui de lângă el, se ridică în picioare, asigurându-se că a atins echilibrul necesar înainte de a încerca să meargă. Uneori, piciorul protetic nu voia să coopereze după patru beri. După ce fu sigur că poate să-şi ţină perfect echilibrul, porni spre ieşire, dând din cap fără să zâmbească în direcţia celor câtorva localnici pe care nu avea cum să-i ignore fără să-i ofenseze, şi ieşi în întunericul cald de afară fără să fie abordat de cineva.

Treptele late şi inegale de piatră care coborau spre golf erau în continuare înţesate de băutori şi fumători. Strike îşi croi drum printre ei, scoţându-şi ţigările din mers.

Era o noapte plăcută de august şi turiştii continuau să se plimbe pe faleza pitorească. Până la casa mătuşii şi unchiului său, Strike avea de parcurs un drum de 15 minute şi o pantă abruptă de urcat. Dintr-un impuls de moment, o luă la dreapta, traversă strada şi se îndreptă spre peretele înalt de piatră care separa de mare parcarea şi terminalul feribotului. Se sprijini de el, îşi aprinse o ţigară şi privi lung în depărtare, peste fumul gri şi oceanul argintiu, devenind astfel un turist ca oricare altul, pierdut în întuneric, liber să fumeze liniştit, fără să trebuiască să răspundă la întrebări despre cancer, amânând intenţionat momentul întoarcerii la

canapeaua inconfortabilă pe care dormise în ultimele şase nopţi.

Când ajunsese acasă la mătuşa lui, lui Strike i se spusese că pe un bărbat necăsătorit, cum era el, fără copii, fost soldat, nu are cum să-l deranjeze să doarmă în sufragerie, „pentru că *tu* eşti în stare să dormi oriunde”. Mătuşa lui era hotărâtă să elimine posibilitatea invocată de Strike la telefon de a se caza la o pensiune, preferând să exploateze casa la maxim. Vizitele lui Strike erau rare, mai ales în acelaşi timp cu sora şi nepoţii lui, iar Joan voia să se bucure cât mai mult de prezenţa lor, să simtă că ea e, din nou, cea care îi hrăneşte şi le asigură existenţa, oricât ar fi fost de slăbită de prima şedinţă de chimioterapie.

Aşa că, fără să se plângă, înaltul şi masivul Strike, care ar fi fost mult mai mulţumit pe un pat de campanie, se întinsese în fiecare noapte pe piesa acea alunecoasă şi tare din păr de cal, acoperită cu satin, pentru a fi trezit în fiecare dimineaţă de nepoţii lui, care uitau mereu că li se ceruse să nu dea buzna în sufragerie până la ora 8. Cel puţin, Jack avea decenţa de a murmura nişte scuze de fiecare dată când îşi dădea seama că îşi trezise unchiul. Cel mare, Luke, cobora în fiecare dimineaţă scările înguste tropăind şi strigând, mulţumindu-se să chicotească atunci când se repezea pe lângă Strike spre bucătărie.

Luke stricase căştile noi-nouţe ale lui Strike, iar detectivul se simţise obligat să susţină că nu era nicio problemă. De asemenea, nepotului lui cel mare i se păruse amuzant ca, într-o dimineaţă, să fugă în grădină cu piciorul protetic al lui Strike, şi apoi să-l fluture la unchiul lui pe geam. Când Luke îl adusese în sfârşit înapoi, Strike, a cărui vezică era foarte plină şi care nu reuşise să sară într-un picior, pe scările abrupte care duceau la etaj spre singura toaletă din casă, îl dojenise încet, făcându-l pe băiat să fie neobişnuit de rezervat pentru aproape tot restul dimineţii.

În tot acest timp, Joan îi spunea lui Strike în fiecare dimineaţă „ai dormit bine”, fără nici cea mai mică nuanţă întrebătoare. Toată viaţa avusese obiceiul de a-şi presa în mod subtil familia să-i spună ceea ce voia ea să audă. Pe vremea când Strike dormea la birou şi era pândit de insolvenţa iminentă (ceea ce, într-adevăr, nu le împărtăşise mătuşii şi unchiului său), Joan îi spunea mulţumită la telefon „te descurci extraordinar de bine”, iar lui Strike, ca întotdeauna, i se păruse inutil de belicos să conteste declaraţia ei optimistă. După ce partea inferioară a piciorului îi fusese spulberată în Irak, Joan îi spusese printre lacrimi, lângă patul de spital, în timp ce el încerca să-şi focalizeze privirea prin ceaţa morfinei, „Dar te simţi bine totuşi. Nu te doare”. Strike o iubea pe mătuşa lui, care îl crescuse pe perioade lungi din copilăria lui, dar se simţea înăbuşit şi sufocat dacă petrecea mai mult timp în compania ei. Insistenţa ei ca moneda socială contrafăcută să se plimbe lin dintr-o mână în alta, în timp ce adevărurile inconfortabile erau ignorate şi negate, îl epuiza.

În apă licări ceva – argintiu alunecos şi o pereche de ochi negri ca tăciunele: o focă se rotea leneş chiar mai jos de el. Strike o privi cum se învârtea în apă, întrebându-se dacă ea putea să-l vadă şi, din motive pe care nu le-ar fi putut explica, gândurile lui alunecară spre partenera lui de la agenţia de detectivi.

Ştia că nu îi spusese lui Polworth tot adevărul despre relaţia lui cu Robin Ellacott, care, la urma urmei, era strict treaba lui şi a nimănui altcuiva. Iar adevărul era că sentimentele lui conţineau nuanţe şi complicaţii pe care el prefera să nu le examineze. De exemplu, când era singur, plictisit sau abătut, Strike avea tendinţa de a-şi dori să-i audă vocea.

Se uită la ceas. Robin avea zi liberă, dar exista o şansă să fie încă trează, iar el avea un pretext decent să-i trimită un SMS: lui Saul Morris, cel mai nou subcontractor al lor, trebuia să i se deconteze cheltuielile lunare, iar Strike nu lăsase instrucţiuni

pentru soluţionarea acestei probleme. Dacă îi trimitea un mesaj despre Morris, şansele creşteau ca Robin să-l sune înapoi, ca să afle cum se mai simte Joan.

— Nu vă supăraţi, se auzi din spatele lui o voce agitată de femeie.

Fără să se întoarcă, Strike ştiu că aparţinea femeii brunete de la crâşmă. Avea accentul din vecinătatea Londrei, iar tonul ei conţinea acel amestec precis de scuze şi însufleţire pe care Strike îl întâlnea de regulă la cei care voiau să discute despre succesele lui de detectiv.

— Da? spuse el, întorcându-se spre cea care i se adresase.

Prietena ei blondă venise cu ea: sau, se gândi Strike, poate că erau mai mult decât prietene. Un aer nedefinit de apropiere părea să le unească pe cele două femei, care aveau în jur de 40 de ani, din ce-şi dădea el seama. Erau îmbrăcate în blugi şi cămăşi, iar blonda, mai ales, avea acea zvelteţe modelată de mişcarea în aer liber care sugera weekend-uri petrecute pe bicicletă sau în plimbări îndelungate, pe coclauri. Era o femeie pe care unii ar fi numit-o „atrăgătoare”, înţelegând prin asta că avea o atitudine dezinvoltă. Pe de-altă parte, pometţii înalţi, ochelarii şi părul prins într-o coadă de cal îi dădeau o expresie gravă.

Bruneta avea o constituţie mai delicată. Ochii săi mari şi gri străluceau accentuând paloarea chipului prelung. În lumina aceea slabă, avea un aer intens, chiar fanatic, care te ducea cu gândul la un martir medieval.

— Sunteţi cumva… Cormoran Strike? întrebă ea.

— Da, spuse el pe un ton distant.

— Ah, icni ea, făcând un gest mic şi agitat cu mâna. E… e atât de ciudat. Îmi dau seama că probabil nu vreţi să fiţi – îmi pare rău că vă deranjez, ştiu că sunteţi în afara programului, dar…

Femeia râse nervos, apoi inspiră adânc:

— …pe mine mă cheamă Anna, apropo – mă întrebam dacă aş putea veni – dacă aş putea veni să

discut cu dumneavoastră despre mama mea.

Strike nu spuse nimic.

— A dispărut, continuă Anna. Numele ei e Margot Bamborough. Era medic de familie. Într-o seară şi-a terminat programul, a plecat de la cabinet şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

— Aţi anunţat poliţia? întrebă Strike.

Anna scoase un mic hohot de râs ciudat.

— Ah, da – adică, poliţia ştia – şi au investigat. Dar n-au găsit nimic. A dispărut în 1974.

Apa întunecată clipocea pe pietre, iar Strike avu impresia că aude cum foca îşi curăţă nările umede. Trei tineri beţi trecură pe lângă ei, legănându-se, în drum spre terminalul feribotului. Strike se întrebă dacă ştiau că ultimul feribot plecase la ora 6.

— Eu doar, se grăbi femeia să adauge, înţelegeţi – săptămâna trecută – m-am dus la un medium.

Căcat, se gândi Strike.

De-a lungul carierei lui de detectiv se ciocnise uneori de aceşti furnizori de viziuni paranormale şi nu simţise decât dispreţ faţă de ei: nu erau decât nişte lipitori care sugeau banii din buzunarele celor disperaţi şi amăgiţi, sau cel puţin aşa îi considera el.

Liniştea nopţii fu spulberată de motorul zgomotos al unei bărci care se apropia. Din câte se părea, acesta era mijlocul de transport pe care îl aşteptau cei trei băieţi beţi, care începură să râdă şi să-şi dea coate la perspectiva iminentului rău de mare.

— Mediumul mi-a spus că o să găsesc o „călăuzire”, continuă Anna. Mi-a spus „O să afli ce s-a întâmplat cu mama ta. O să găseşti o călăuzire şi trebuie s-o urmezi. Calea ţi se va arăta foarte curând”. Aşa că atunci când v-am văzut adineaori la crâşmă – *Cormoran Strike,* la Victory – mi s-a părut o coincidenţă incredibilă şi m-am gândit – trebuia să vă vorbesc.

O adiere blândă răvăşi părul brunet, cu şuviţe cărunte, al Annei. Blonda spuse sec:

— Haide, Anna, trebuie să mergem.

Apoi o luă pe după umeri, iar Strike văzu strălucirea unei verighete.

— Ne pare rău că v-am deranjat, îi spuse ea lui Strike.

O împinse uşor pe Anna, încercând s-o facă să se întoarcă, iar aceasta îşi trase nasul şi murmură:

— Scuze. Probabil că… am băut prea mult vin.

— Staţi puţin.

Strike detesta adesea imboldul lui incurabil de a cerceta, incapacitatea lui de a lăsa o mâncărime nescărpinată, mai ales când era atât de obosit şi iritat ca în seara asta. Dar 1974 era şi anul în care se născuse el. Margot Bamborough dispăruse de când era el în viaţă. Nu se putea abţine: trebuia să afle mai mult.

— Sunteţi aici în vacanţă?

— Da, răspunse blonda. Mă rog, mai avem o casă în Falmouth. Noi, de fapt, locuim la Londra.

— Eu mâine mă întorc la Londra, spuse Strike.

Ce dracu' faci? întrebă o voce din capul lui.

— …dar probabil că aş putea să mă abat mâine-dimineaţă prin Falmouth să ne întâlnim, dacă aveţi timp.

— Serios? icni Anna.

Strike nu văzuse când i se umpluseră femeii ochii de lacrimi, dar sigur asta se întâmplase, pentru că Anna şi-i şterse.

— Ah, asta ar fi *minunat,* spuse ea. Mulţumesc! *Mulţumesc!* Să vă dau adresa.

Blonda nu manifestă niciun fel de entuziasm faţă de perspectiva de a-l vedea din nou pe Strike. Însă când Anna începu să caute prin geantă, spuse:

— E în regulă, am eu o carte de vizită.

Scoase din buzunarul de la spate un portofel şi îi întinse lui Strike o carte de vizită pe care scria „Dr. Kim Sullivan, psiholog autorizat, Societatea Psihologilor din Marea Britanie”, sub care era trecută o adresă din Falmouth.

— Super, spuse Strike, băgând-o în portofel. Bun, atunci ne vedem mâine-dimineaţă.

— De fapt, dimineaţă eu am o conferinţă telefonică, spuse Kim. Sunt liberă de la 12 încolo. Ar fi prea târziu pentru dumneavoastră?

Mesajul era clar: nu vorbeşti cu Anna fără ca eu să fiu de faţă.

— Nu, e în regulă, spuse Strike. Atunci ne vedem la 12.

— Mulţumesc foarte mult! spuse Anna.

Kim o luă pe Anna de mână şi cele două femei se îndepărtară. Strike se uită după ele cum trec pe sub un stâlp de iluminat, după care cotesc spre mare. Barca cu motor în care se urcaseră tinerii beţi se îndepărta. Deja părea minusculă, pierdută în golful larg, iar mugetul motorului ei scăzuse treptat până ajunsese doar un zumzet vag.

Uitând pe moment să-i mai trimită un SMS lui Robin, Strike îşi aprinse o a doua ţigară, scoase mobilul şi o căută pe Google pe Margot Bamborough.

Apărură două fotografii diferite. Prima era un prim-plan neclar al unui chip atrăgător, cu trăsături regulate, ochi depărtaţi şi păr blond-închis şi ondulat, cu cărare pe mijloc. Purta un sacou cu revere lungi deasupra a ceea ce părea să fie o bluză croşetată.

A doua imagine o înfăţişa pe aceeaşi femeie, de data aceasta mai tânără, purtând celebrul corset negru al Iepuraşilor Playboy, împreună cu urechi negre, ciorapi negri şi codiţa albă. Ţinea o tavă pe care păreau să fie ţigări şi zâmbea spre aparatul de fotografiat. Lângă ea apărea o altă tânără, îmbrăcată identic, care zâmbea larg, cu dinţii de sus uşor proeminenţi şi forme mai voluptuoase decât supla ei prietenă.

Strike derulă până când dădu de un nume celebru lângă cel al lui Margot.

> …tânăra doctoriţă şi mamă, Margaret **„Margot” Bamborough,** a cărei dispariţie pe 11 octombrie 1974 prezintă unele similarităţi cu răpirea lui Gail Wrightman şi a Verei Kenny de către Creed.

Bamborough, care lucra la Cabinetul Medical St John din Clerkenwell, stabilise cu o prietenă să se întâlnească la ora 6 la barul Three Kings. N-a mai ajuns acolo.

Mai mulţi martori au văzut o camionetă mică şi albă gonind prin zonă la momentul la care **Bamborough** ar fi trebuit să se îndrepte spre întâlnirea ei.

Detectivul-inspector Bill Talbot, care a condus ancheta în cazul dispariţiei lui **Bamborough,** a fost convins de la bun început că tânăra doctoriţă a căzut victimă criminalului în serie despre care se ştia că se află în libertate, în zona de sud-est. Dar în subsolul în care Dennis Creed a întemniţat, torturat şi ucis alte şapte femei nu a fost găsită nicio urmă a lui **Bamborough.**

Marca distinctivă a lui Creed, decapitarea cadavrelor victimelor lui…

<u>3</u>

Dar pentru Britomart este acum de trebuinţă,
A povesti aceste stranii întâmplări

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Dacă ziua aceea ar fi mers conform planului, acum Robin Ellacott ar fi trebuit să se afle în patul ei din apartamentul închiriat din Earl's Court, după o baie lungă, cu rufele spălate şi citind un roman nou. În schimb, stătea în vechiul ei Land Rover, înfrigurată din cauza epuizării, în ciuda nopţii blânde, purtând în continuare hainele cu care se îmbrăcase la 4 şi jumătate în dimineaţa aceea, supraveghind geamurile luminate ale unui Pizza Express din Torquay. Faţa pe care o vedea în oglinda laterală era palidă, ochii ei albaştri erau injectaţi, iar părul blond-căpşună era ascuns sub o căciulă tricotată neagră care ar fi trebuit spălată.

Din când în când, Robin îşi vâra mâna într-o pungă cu migdale aflată pe scaunul pasagerului din stânga ei. Era atât de uşor să treci pe fast-food şi ciocolată când făceai supraveghere şi să mănânci mai des decât era necesar doar pentru că te plictiseai. Robin încerca să mănânce sănătos, în ciuda programului ei de lucru nesociabil, dar migdalele încetaseră de mult să mai fie apetisante. Tânjea după o bucată din pizza savurată de un cuplu supraponderal pe care îl vedea prin geamurile restaurantului. Aproape că îi simţea gustul, chiar dacă era înconjurată de mirosul înţepător şi sărat al mării, care nu reuşea să acopere izul permanent de cizme de cauciuc vechi şi de câine ud care se impregnase în ţesătura străveche a scaunelor Land Roverului.

În acel moment, subiectul supravegherii ei, pe care îl poreclise, împreună cu Strike, „Ciufulici” din cauza meşei pe care nu şi-o punea cum trebuie, nu

se vedea. Dispăruse în pizzerie de o oră şi jumătate, împreună cu trei persoane, printre care un adolescent cu braţul în ghips pe care Robin putea să-l vadă dacă-şi întindea gâtul în lateral, pe deasupra scaunului pasagerului. Ceea ce şi făcea, de altfel, la fiecare cinci minute, ca să verifice cât mai aveau de mâncat cei patru. Ultima oară când se uitase, la masă era adusă îngheţata. N-avea cum să mai dureze mult.

Robin se lupta cu o senzaţie de depresie despre care ştia că e provocată, cel puţin în parte, de faptul că era, pur şi simplu, epuizată, că-i înţepenise tot corpul după numeroasele ore în care nu se mişcase de pe scaunul şoferului şi că-şi ratase şi mult-aşteptata zi liberă. Cum Strike fusese nevoit să lipsească de la agenţie o săptămână întreagă, Robin lucra deja de 20 de zile fără întrerupere. Cel mai bun subcontractor al lor, Sam Barclay, ar fi trebuit să preia astăzi în Scoţia urmărirea lui Ciufulici, dar acesta nu luase avionul spre Glasgow, aşa cum se aşteptaseră ei. În schimb, făcuse, în mod surprinzător, un ocol prin Torquay, obligând-o pe Robin să îl urmeze.

Existau, bineînţeles, şi alte motive pentru proasta ei dispoziţie. Pe unul dintre ele îl admitea în sinea ei, dar o înfuria că zăboveşte asupra celuilalt.

Primul motiv, cel admisibil, era divorţul ei în plină desfăşurare, care devenea de la o săptămână la alta din ce în ce mai disputat. După ce Robin descoperise că soţul ei avea o aventură, cei doi mai avuseseră o ultimă întâlnire, rece şi încrâncenată, întâmplător tot la o Pizza Express, lângă biroul lui Matthew, în timpul căreia căzuseră de acord să divorţeze amiabil după o despărţire de doi ani. Robin era prea onestă ca să nu recunoască faptul că şi ea avea partea ei de vină pentru eşecul relaţiei lor. Poate că Matthew fusese necredincios, dar Robin ştia că nici ea nu se dedicase pe deplin căsătoriei lor, că aproape cu fiecare ocazie prioritizase slujba în dauna lui Matthew şi că, în final, aşteptase un

motiv pentru a pleca. Aventura lui fusese un şoc, dar şi o eliberare.

Însă în cele 12 luni care trecuseră de la întâlnirea la pizza cu Matthew, ea ajunsese să-şi dea seama că, departe de a căuta o soluţionare „amiabilă”, fostul ei soţ considera că vina pentru sfârşitul mariajului lor îi revenea pe de-a-ntregul lui Robin, prin urmare, era decis să o facă să plătească, atât emoţional, cât şi financiar, pentru acest delict. Contul bancar comun, în care se afla suma obţinută din vânzarea fostei lor case, era îngheţat cât timp avocaţii se ciondăneau pentru a stabili la ce se putea aştepta Robin în mod rezonabil când câştigurile ei fuseseră mult mai mici decât ale lui Matthew, iar ea se căsătorise cu el – cum se sugera clar în ultima scrisoare – doar în scopul obţinerii unui avantaj pecuniar pe care nu l-ar fi putut dobândi de una singură.

Fiecare scrisoare de la avocatul lui Matthew îi provoca lui Robin şi mai mult stres, şi mai multă furie, şi mai multă suferinţă. Îşi dădea seama şi fără să-i spună avocata ei că Matthew părea că încearcă să o oblige să cheltuiască pe disputa legală nişte bani pe care nu-i avea, să tragă de timp şi s-o stoarcă de resurse până când Robin avea să plece cu nimicul pe care era el dispus să i-l ofere.

— N-am mai văzut un divorţ fără copii atât de disputat, îi spusese avocata ei, cuvinte care nu îi oferiseră lui Robin nicio alinare.

Matthew continua să fie la fel de prezent în mintea ei ca pe vremea când erau căsătoriţi. Robin credea că îi poate citi gândurile în ciuda tăcerii şi a kilometrilor care îi despărţeau în noile lor vieţi complet divergente. Matthew nu ştiuse niciodată să piardă. Trebuia să iasă câştigător din mariajul lor stânjenitor de scurt, plecând cu toţi banii şi stigmatizând-o pe Robin drept unicul motiv al eşecului acestuia.

Toate acestea constituiau, bineînţeles, un motiv suficient pentru starea ei de spirit actuală, dar mai era şi celălalt motiv, cel inadmisibil, cel din cauza

căruia Robin era supărată pe sine însăşi că îl lasă să o agite.

Totul se întâmplase cu o zi în urmă, la birou. Lui Saul Morris, cel mai nou subcontractor al agenţiei, trebuiau să-i fie rambursate cheltuielile lunare, aşa că, după ce se asigurase că Ciufulici ajunsese în domiciliul conjugal din Windsor, Robin se întorsese pe Denmark Street ca să-i facă plata lui Saul.

Morris lucra pentru agenţie de şase săptămâni. Era un fost poliţist, atrăgător – nimic de zis, brunet şi cu nişte ochi albaştri-strălucitori, dar avea ceva care o crispa pe Robin. Avea obiceiul de a-şi înmuia vocea când vorbea cu ea, cele mai prozaice interacţiuni ale lor erau presărate cu aluzii subtile şi comentarii prea personale şi niciun cuvânt cu dublu sens nu scăpa nesubliniat dacă Morris era de faţă. Robin regreta ziua în care el aflase că amândoi treceau în prezent prin procese de divorţ, deoarece Morris părea să creadă că asta oferă un nou şi fertil teren unei intimităţi de la sine înţelese.

Sperase să se întoarcă din Windsor înainte ca Pat Chauncey, noua asistentă a agenţiei, să plece, dar era trecut de ora 6 când urcase scările şi îl găsise pe Morris aşteptând-o în faţa uşii încuiate.

— Scuze, spuse Robin, traficul a fost groaznic.

Îl plătise pe Morris cu bani lichizi din noul seif al agenţiei, apoi îi spusese abrupt că se grăbea să plece acasă, dar el se agăţase ca o gumă de mestecat în părul ei, povestindu-i despre ultimele SMS-uri primite noaptea târziu de la fosta lui soţie. Robin încercase să-şi păstreze şi politeţea, şi calmul până când telefonul de pe fostul ei birou începuse să sune. În mod normal, ar fi lăsat să intre căsuţa vocală, dar era atât de nerăbdătoare să scurteze conversaţia cu Morris că spusese:

— Trebuie să răspund, scuze. O seară plăcută.

Apoi ridicase receptorul:

— Agenţia de Detectivi Strike, Robin la telefon.

— Bună, Robin, spusese o voce feminină uşor răguşită. Şeful e acolo?

Având în vedere că Robin mai vorbise cu Charlotte Campbell o singură dată în viaţa ei, în urmă cu trei ani, poate părea surprinzător că îşi dăduse seama instantaneu cine e la telefon. După aceea, Robin avea să analizeze acele câteva cuvinte ale lui Charlotte până la un nivel poate ridicol. Remarcase o notă veselă în vocea ei, ca şi cum Charlotte ar fi găsit-o pe Robin amuzantă. Uşurinţa cu care îi folosise numele mic şi descrierea lui Strike drept „şeful" îi oferiseră şi ele motive de reflecţie.

— Nu, mă tem că nu, spusese Robin, luând un pix în timp ce inima începea să-i bată puţin mai repede. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Poţi să-l rogi s-o sune pe Charlotte Campbell? Am ceva ce îşi doreşte el. Îmi ştie numărul.

— Bine, spusese Robin.

— Mulţumesc foarte mult, spusese Charlotte, părând în continuare amuzată. Pa, pa!

Robin notase conştiincios „A sunat Charlotte Campbell, are ceva pentru tine" şi lăsase mesajul pe biroul lui Strike.

Charlotte era fosta logodnică a lui Strike. Logodna lor luase sfârşit cu trei ani în urmă, chiar în ziua în care Robin venise să lucreze la agenţie ca angajată temporară. Chiar dacă Strike nu era deloc vorbăreţ în legătură cu acest subiect, Robin ştia că cei doi fuseseră împreună timp de 16 ani („intermitent", după cum obişnuia Strike să sublinieze, deoarece relaţia lor se poticnise de multe ori înainte de sfârşitul ei final), că Charlotte se logodise cu actualul ei soţ la doar două săptămâni după ce Strike o părăsise şi că acum era mama unor gemeni.

Dar astea nu erau singurele lucruri pe care le ştia, pentru că, după ce îşi părăsise soţul, Robin locuise timp de cinci săptămâni în camera de oaspeţi a lui Nick şi Ilsa Herbert, doi prieteni foarte buni ai lui Strike. În acest timp, Robin şi Ilsa se împrieteniseră şi continuau să iasă împreună la vreo cafenea sau la vreun bar. Ilsa nu făcea un secret din faptul că spera

şi credea că Strike şi Robin or să-şi dea seama într-o bună zi, dacă se poate mai curând decât mai târziu, că erau „făcuţi unul pentru altul”. Chiar dacă Robin o ruga în mod regulat pe Ilsa să înceteze cu aluziile ei străvezii, declarând că ea şi Strike erau foarte fericiţi ca prieteni şi colegi, Ilsa rămânea voios neconvinsă.

Robin ţinea foarte mult la Ilsa, dar rugăminţile ei ca noua sa prietenă să renunţe la orice idee de a o cupla cu Strike erau sincere. Era îngrozită de gândul că Strike ar putea crede că e complice la tentativele regulate ale Ilsei de a aranja ieşiri în patru care începeau să semene tot mai mult cu nişte întâlniri la care participau două cupluri. Strike refuzase ultimele două invitaţii de acest tip şi, chiar dacă din cauza volumului de muncă actual de la agenţie devenea, fără îndoială, dificil să ai orice fel de viaţă socială, Robin avea senzaţia inconfortabilă că Strike era foarte conştient de motivul ascuns al Ilsei. Privind retrospectiv la scurta ei viaţă conjugală, Robin era sigură că nu se făcuse niciodată vinovată de tratarea persoanelor singure aşa cum se vedea ea tratată acum de Ilsa: cu o lipsă voioasă de preocupare pentru sensibilitatea acestora şi încercând uneori, fără niciun pic de tact, să le gestioneze viaţa amoroasă.

Una din modalităţile prin care Ilsa încerca să o atragă spre subiectul Strike era să-i povestească despre Charlotte, iar în privinţa aceasta Robin se simţea vinovată, pentru că rareori punea capăt conversaţiilor despre Charlotte, chiar dacă după ele se simţea întotdeauna ca atunci când se îndopa cu mâncare nesănătoasă: inconfortabil şi dorindu-şi să se fi opus dorinţei de mai mult.

Ştia, de exemplu, despre numeroasele ultimatumuri „eu sau armata”, despre două dintre tentativele de sinucidere („Cea cu whisky nu a fost reală”, spunea Ilsa usturător. „Manipulare pură”) şi sejurul forţat de zece zile la clinica de psihiatrie. Auzise poveşti cărora Ilsa le dădea titluri de romane proaste: Noaptea cuţitului de pâine, Incidentul

rochiei din dantelă neagră şi Biletul pătat cu sânge. Ştia că, după părerea Ilsei, Charlotte era rea, nu nebună, şi că cele mai urâte certuri dintre Ilsa şi soţul ei, Nick, o avuseseră ca subiect pe Charlotte, „iar ei i-ar fi plăcut la nebunie să ştie asta”, adăugase Ilsa.

Acum Charlotte suna la birou şi cerea ca Strike să o sune înapoi, iar Robin analiza din nou acel apel telefonic, aşa cum tot zgândăreşti cu limba vreo aftă, în timp ce stătea în faţă la Pizza Express, înfometată şi epuizată. Având în vedere că sunase la birou, era evident că Charlotte nu ştia că Strike plecase în Cornwall la mătuşa lui care suferea de o boala terminală, ceea ce sugera că cei doi nu ţineau legătura în mod regulat. Pe de altă parte, tonul ei uşor amuzat păruse să trădeze un anume tip de apropiere între ea şi Strike.

Mobilul ei, pe care îl lăsase pe scaunul pasagerului, lângă punga cu migdale, bâzâi. Bucurându-se de orice i-ar fi putut distrage atenţia, Robin îl luă şi văzu un mesaj de la Strike.

Eşti trează?

Răspunse tot prin SMS:

Nu

După cum se aştepta, mobilul ei sună imediat.

— Păi, n-ar trebui să fii, spuse Strike fără alt preambul. Probabil eşti terminată. Cât ai deja, trei săptămâni neîntrerupte după Ciufulici?

— Încă sunt după el.

— Ce? spuse Strike, părând nemulţumit. Eşti în Glasgow? Unde e Barclay?

— În Glasgow. Era pregătit, dar Ciufulici nu s-a mai urcat în avion. S-a dus în schimb cu maşina în Torquay. Tocmai e la o pizza acum, sunt în faţa restaurantului.

— Ce dracu’ caută în Torquay, când amanta lui e în Scoţia?

— Îşi vizitează prima familie, spuse Robin, dorindu-şi să-i poată vedea faţa lui Strike la auzul veştii pe care se pregătea să i-o dea. E bigam.

Anunţul ei fu întâmpinat cu o tăcere totală.

— La 6 eram în faţa casei din Windsor, spuse Robin, şi mă aşteptam să-l urmăresc până la Stansted, să-l văd cum se urcă în avion şi să-l anunţ pe Barclay că e pe drum, dar nu s-a dus la aeroport. A dat buzna afară din casă, părând foarte speriat, şi s-a dus cu maşina la un depozit, şi-a lăsat servieta acolo şi a ieşit cu un cu totul alt bagaj şi fără meşă. Apoi a venit cu maşina până aici. Clienta noastră din Windsor e pe cale să afle că nu e căsătorită legal. Ciufulici e căsătorit cu soţia asta din Torquay de 20 de ani. Am vorbit cu vecinii. M-am prefăcut că fac un sondaj. O femeie de pe strada lor a fost la prima lui nuntă. Mi-a spus că Ciufulici călătoreşte mult în interes de serviciu, dar e un soţ minunat. Devotat fiilor lui.

Deoarece tăcerea uluită a lui Strike se prelungea, Robin continuă:

— Are doi băieţi, amândoi de aproape 20 de ani, care îi seamănă leit. Unul din ei a căzut de pe motocicletă ieri – am aflat toate astea de la o vecină –, are o mână în ghips şi e învineţit şi zgâriat peste tot. Probabil că Ciufulici a aflat de accident şi a venit într-un suflet aici, în loc să se ducă în Scoţia. Aici Ciufulici are numele de Edward Campion, nu John – se pare că John e al doilea lui prenume, am căutat în arhivele online. El, prima lui soţie şi fiii lor locuiesc într-o vilă foarte frumoasă, cu vedere la mare şi o grădină imensă.

— Să dea dracii, spuse Strike. Deci prietena noastră gravidă din Glasgow…

— …e cea mai mică grijă a dnei Campion din Windsor, spuse Robin. Ciufulici duce o viaţă triplă. Două soţii şi o amantă.

— Şi arată ca un babuin chel. Există speranţă pentru noi toţi. Spuneai cumva că acum ia cina?

— Pizza cu soţia şi copiii. Eu sunt parcată în faţă. N-am reuşit să fac fotografii mai devreme cu el şi

fiii, şi aş vrea să fac, pentru că ar ieşi cât se poate de clare. Mini-Ciufulici, la fel ca cei doi din Windsor. Unde crezi că a pretins c-a fost?

— Pe o platformă petrolieră? sugeră Strike. În străinătate? În Orientul Mijlociu? Poate că de-asta se străduie să fie aşa de bronzat.

Robin oftă.

— Clienta o să fie distrusă.

— Ca şi amanta din Scoţia, spuse Strike. Copilul trebuie să se nască în orice clipă.

— Are un gust uimitor de coerent, spuse Robin. Dacă le-ai pune una lângă alta, soţia din Torquay, soţia din Windsor şi amanta din Glasgow ar părea aceeaşi femeie la intervale de 20 de ani.

— Unde ai de gând să înnoptezi?

— La Travelodge sau la o pensiune, spuse Robin căscând iar, dacă găsesc vreun loc, având în vedere că suntem în vârf de sezon. M-aş întoarce direct la Londra în noaptea asta, dar sunt epuizată. Sunt trează de la 4, asta după ce am lucrat 10 ore ieri.

— Nu conduci şi nu dormi în maşină, spuse Strike. Ia-ţi o cameră.

— Cum mai e Joan? întrebă Robin. Să ştii că ne descurcăm cu tot ce avem de făcut dacă mai vrei să stai puţin în Cornwall.

— Cât suntem toţi aici nu se linişteşte. Iar Ted e de acord că are nevoie de puţină linişte. O să mă întorc peste câteva săptămâni.

— Atunci m-ai sunat să afli noutăţi despre Ciufulici?

— De fapt, te-am sunat din cauza a ceva ce s-a întâmplat acum. Tocmai am plecat de la crâşmă…

Strike descrise succint întâlnirea cu fiica lui Margot Bamborough.

— Am căutat-o pe Google, spuse el. Margot Bamborough, 29 de ani, doctoriţă, căsătorită, o fiică de un an. A plecat de la cabinetul ei de medic de familie din Clerkenwell la sfârşitul unei zile de lucru, spunând că se duce să bea un pahar cu o prietenă şi că apoi o ia spre acasă. Crâşma era la doar cinci minute de mers. Prietena a aşteptat, dar

Margot n-a mai ajuns şi n-a mai fost văzută niciodată.

Urmă o pauză. Robin, care nu-şi luase privirea de la geamurile pizzeriei, spuse:

— Şi fiica ei crede că o să afli ce s-a întâmplat după aproape patru decenii?

— Părea că dă mare importanţă coincidenţei că m-a văzut la crâşmă imediat după ce mediumul i-a spus că o să găsească o „călăuzire".

— Hmm, spuse Robin. Dar care crezi *tu* că sunt şansele să aflăm ce s-a întâmplat după atâta timp?

— Mici spre zero, recunoscu Strike. Pe de altă parte, adevărul se află undeva. Oamenii nu se evaporă pur şi simplu.

Robin auzea acea notă familiară în vocea lui care îl dădea de gol când începea să-şi pună întrebări şi să analizeze posibilităţi.

— Deci te întâlneşti iar cu fiica mâine?

— N-are ce să strice, nu-i aşa? spuse Strike.

Robin nu răspunse.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el, pe un ton puţin defensiv. Client surescitat emoţional – medium – o situaţie ideală pentru cei care vor să profite.

— Dar nu vreau să spun că *tu* ai profita…

— Dar aş putea măcar să ascult ce are de spus, nu? Spre deosebire de mulţi alţii, eu nu i-aş lua bani pe degeaba. Iar după ce aş epuiza toate posibilităţile…

— Te ştiu eu, spuse Robin. Cu cât afli mai puţin, cu atât devii mai interesat.

— Oricum, dacă nu obţin rezultate într-un interval rezonabil, cred că aş avea de-a face cu soţia ei. Sunt un cuplu gay. Soţia ei e psiho…

— Cormoran, te sun eu, spuse Robin.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, întrerupse apelul şi aruncă mobilul pe scaunul din stânga.

Ciufulici tocmai ieşise relaxat din restaurant, urmat de soţie şi de fii. Porniră cu toţii, zâmbind şi discutând, spre maşina lor, aflată la cinci automobile distanţă în spatele Land Rover-ului în care era Robin. Ea ridică aparatul de fotografiat şi

făcu o serie de fotografii în rafală, pe măsură ce familia se apropia.

Când aceştia trecură pe lângă Land Rover, aparatul de fotografiat era în poala ei, iar capul lui Robin era aplecat deasupra telefonului, ca şi cum ar fi trimis un SMS. Se uită în oglinda retrovizoare cum familia Ciufulici se urcă în Range Rover şi pleacă spre vila de lângă mare.

Robin căscă iar, luă telefonul şi îl sună pe Strike.

— Ai obţinut ce voiai? întrebă el.

— Da, spuse Robin, verificând cu o mână cadrele din aparat şi ţinând telefonul lipit de ureche, sunt câteva clare cu el şi băieţii. Dumnezeule, ce gene puternice are. Toţi cei patru copii au exact trăsăturile lui.

Robin băgă aparatul de fotografiat în geantă.

— Îţi dai seama că sunt la doar câteva ore distanţă de St Mawes?

— Aproape trei, spuse Strike.

— Dacă vrei…

— Nu cred că vrei să conduci până aici şi înapoi la Londra. Tocmai mi-ai spus că eşti terminată.

Dar Robin îşi dădea seama că lui Strike îi plăcea ideea. Ca să ajungă în Cornwall, luase trenul, taxiul şi feribotul, deoarece, după ce îşi pierduse piciorul, nu era nici uşor, nici deosebit de plăcut să conducă pe distanţe lungi.

— Aş vrea s-o cunosc pe Anna asta. Apoi aş putea să te duc înapoi.

— Păi, dacă eşti sigură, ar fi minunat, spuse Strike, înveselindu-se dintr-odată. Dacă acceptăm cazul, ar trebui să lucrăm la el împreună. Ar fi enorm de mult de cernut într-un caz nerezolvat ca ăsta, şi pare că în seara asta ai rezolvat cazul Ciufulici.

— Da, oftă Robin. S-a terminat, în afara faptului că o să distrug viaţa a şase oameni.

— *Tu* nu distrugi viaţa nimănui, spuse Strike încurajator. El a făcut asta. Cum e mai bine, ca femeile astea trei să afle adevărul acum sau când el

o să moară, cu tot dezastrul nenorocit pe care o să-l provoace asta?

— Ştiu, spuse Robin căscând iar. Atunci vrei să vin la casa din St M…

Refuzul lui fu rapid şi ferm.

— Ele – Anna şi partenera ei – stau în Falmouth. Ne întâlnim acolo. Ai mai puţin de condus până acolo.

— Bine, spuse Robin. La cât?

— Poţi să ajungi la 11 şi jumătate?

— Fără probleme, spuse Robin.

— Îţi trimit un SMS cu locul în care ne întâlnim. Acum du-te şi dormi puţin.

În timp ce învârtea cheia în contact, Robin îşi dădu seama că dispoziţia ei se ameliorase considerabil. Ca şi cum ar fi fost urmărită de un juriu necruţător, în care se aflau Ilsa, Matthew şi Charlotte Campbell, Robin îşi ascunse intenţionat zâmbetul şi ieşi cu spatele din locul de parcare.

4

A căror mamă-i zămislise cu doi taţi,
La fire însă foarte neasemănaţi…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În dimineaţa următoare, Strike se trezi puţin înainte de 5. Lumina pătrundea deja prin perdelele subţiri ale lui Joan. În fiecare noapte, canapeaua din păr de cal pedepsea o altă parte a corpului său, iar astăzi se simţea ca şi cum ar fi primit nişte pumni într-un rinichi. Întinse mâna spre telefon, văzu cât e ceasul, decise că e prea suferind ca să mai poată adormi la loc şi se ridică în fund.

După ce se întinse şi se scărpină la subsuori timp de un minut, în timp ce-şi obişnuia privirea cu formele ciudate care se înălţau din toate părţile în sufrageria întunecoasă a lui Joan şi Ted, o căută iar pe Google pe Margot Bamborough şi, după o examinare rapidă a imaginii doctoriţei zâmbitoare, cu păr ondulat şi ochi depărtaţi, derulă rezultatele până când dădu peste o menţionare a ei pe un site dedicat criminalilor în serie. Aici găsi un articol lung presărat cu imagini ale lui Dennis Creed la diverse vârste, de la copilaşul drăguţ, cu păr blond şi cârlionţat, până la poza de cazier a unui bărbat zvelt, cu gură senzuală, lipsită de fermitate, şi cu ochelari mari pătraţi.

Apoi intră pe o librărie online unde găsi o poveste a vieţii criminalului în serie publicată în 1985 şi intitulată *Demonul din Paradise Park.* Era scrisă de un reputat jurnalist de investigaţii, acum mort. Figura banală a lui Creed apărea pe copertă, color, suprapusă peste imaginile fantomatice, alb-negru, ale celor şapte femei pe care se ştia că le torturase şi le omorâse. Chipul lui Margot Bamborough nu era printre ele. Strike comandă

cartea second-hand care costa o liră şi furniză adresa de la birou pentru livrare.

Băgă telefonul la loc în încărcător, îşi puse proteza, îşi luă ţigările şi bricheta, ocoli un set de măsuţe cam instabile pe care se afla o vază cu flori uscate şi, atent să nu dărâme vreuna dintre farfuriile decorative de pe perete, ieşi pe uşă şi coborî cele trei trepte spre bucătărie. Cu piciorul care-i rămăsese putea să simtă linoleumul rece ca gheaţa, care era acolo de pe vremea copilăriei lui.

După ce îşi făcu o cană cu ceai, ieşi pe uşa din spate, având pe el în continuare doar boxerii şi un tricou, ca să se bucure de răcoarea din zori. Se sprijini de peretele casei, trăgând în piept aerul sărat printre fumuri de ţigară şi gândindu-se la mamele care dispar. De multe ori, în ultimele zece zile, gândurile lui se îndreptaseră spre Leda, o femeie la fel de diferită de Joan ca soarele de lună.

— Ai încercat deja să fumezi, Cormy? îl întrebase ea vag o dată, prin norul de fum albastru pe care îl sufla. Nu e sănătos, dar, Dumnezeule, mie îmi place la nebunie.

Oamenii se mirau uneori de ce serviciile sociale nu interveniseră niciodată în familia Ledei Strike. Răspunsul era că Leda nu stătea niciodată suficient de mult într-un loc încât să ajungă să fie luată la ochi. Adesea, copiii ei rămâneau la o şcoală doar câteva săptămâni, după care ea găsea un nou motiv să se entuziasmeze, aşa că plecau spre un alt oraş, ocupând ilegal altă casă, dormind pe jos pe la prieteni, sau, uneori, în chirie. Singurii oameni care ştiau ce se întâmplă şi care ar fi putut să ia legătura cu serviciile sociale erau Ted şi Joan, unicul reper stabil în viaţa copiilor, dar fie din cauză că Ted se temea să nu-şi strice relaţia cu rebela lui soră, fie din cauză că Joan îşi făcea griji că micuţii n-ar fi iertat-o niciodată, nu făcuseră asta.

Una dintre cele mai vii amintiri din copilăria lui Strike era şi una dintre rarele ocazii în care îşi amintea să fi plâns, când Leda se întorsese pe neaşteptate, la şase săptămâni după ce el începuse

primul lui trimestru la Şcoala Primară St Mawes. Uimită şi furioasă că în absenţa ei fuseseră luate astfel de măsuri categorice precum înscrierea lui la şcoală, Leda îi dusese pe Strike şi pe sora lui direct la feribot, promiţându-le tot felul de răsfăţuri când ajungeau în Londra. Strike ţipase ca din gură de şarpe, încercând să-i explice că el şi Dave Polworth urmau să meargă în weekend să exploreze peşteri de contrabandişti, peşteri care puteau foarte bine să existe doar în imaginaţia lui Dave, dar asta nu le făcea mai puţin reale pentru Strike.

— O să vezi peşterile, promisese Leda, îmbiindu-l întruna cu dulciuri după ce urcaseră în trenul de Londra. O să-l vezi în curând pe… cum îl cheamă.

— Dave, suspinase Strike, îl cheamă D-Dave.

Nu te mai gândi la asta, îşi spuse Strike, aprinzându-şi a doua ţigară de la vârful primeia.

— Stick, o să mori cu zile doar în boxeri!

Strike se întoarse. În cadrul uşii stătea sora lui, înfăşurată într-un halat de lână şi purtând papuci din blană de oaie. Erau atât de diferiţi din punct de vedere fizic că oamenilor nu prea le venea să creadă că sunt rude, cu atât mai puţin fraţi vitregi. Lucy era mică, blondă şi rozalie la faţă, semănând foarte mult cu tatăl ei, un muzician nu atât de celebru ca tatăl lui Strike, dar mult mai interesat să ţină legătura cu progenitura lui.

— 'Neaţa, spuse el, dar ea dispăruse deja, revenind cu pantalonii, bluza, pantofii şi ciorapii lui.

— Luce, nu e frig…

— O să faci pneumonie. Ia-le pe tine!

Ca şi Joan, Lucy avea încredere totală în judecata ei când venea vorba de interesele celor apropiaţi şi dragi. Cu o bunăvoinţă pe care nu ar fi reuşit s-o arate dacă n-ar fi fost pe punctul de a se întoarce la Londra, Strike luă pantalonii şi îi trase pe el, ţinându-şi cu greu echilibrul şi riscând să cadă pe aleea cu pietriş. La momentul la care adăugase şi un pantof şi un ciorap la piciorul adevărat, Lucy făcuse şi pentru ea, şi pentru el o nouă cană cu ceai.

— Nici eu n-am putut să dorm, îi spuse ea, întinzându-i cana în timp ce se aşeza pe banca de piatră.

Erau pentru prima oară complet singuri în toată acea săptămână. Lucy se ţinuse ca scaiul de Joan, insistând să se ocupe ea de gătit şi de curăţenie, în timp ce Joan, căreia i se părea de neconceput să stea jos în timp ce casa îi era plină de oaspeţi, se învârtea şi se agita în jurul ei. În rarele momente în care Joan nu era de faţă, atunci erau de obicei prezenţi unul sau mai mulţi din fiii lui Lucy, Jack vrând să vorbească cu Strike, ceilalţi doi bătând-o la cap pe Lucy cu ceva.

— E groaznic, nu-i aşa? spuse Lucy, privind în gol pe deasupra pajiştii şi a straturilor de flori bine îngrijite ale lui Ted.

— Da, oftă Strike. Dar să-i ţinem pumnii. Chimio…

— Dar n-o s-o vindece. Doar o să prelun… pre…

Lucy scutură din cap şi îşi şterse ochii cu o bucată de hârtie igienică mototolită pe care o scosese din buzunarul halatului.

— Am sunat-o de două ori pe săptămână timp de aproape 20 de ani, Stick. Locul ăsta e a doua casă pentru băieţii noştri. Joan e singura mamă pe care am avut-o vreodată.

Strike ştia că nu trebuia să muşte momeala, dar, cu toate acestea, spuse:

— În afara mamei noastre reale, vrei să spui.

— Leda n-a fost mama mea, spuse Lucy cu răceală în glas.

Strike nu o auzise niciodată spunând acest lucru atât de clar, chiar dacă îl sugerase adesea.

— N-am mai considerat-o mama mea de la 14 ani. Chiar mai devreme. *Joan* e mama mea.

Şi pentru că Strike nu spuse nimic, Lucy continuă:

— Tu ai ales-o pe Leda. Ştiu că o iubeşti pe Joan, dar avem relaţii complet diferite cu ea.

— N-am ştiut că e un concurs, spuse Strike, scoţându-şi încă o ţigară.

— Eu îţi spun doar ce simt!

Şi îmi spui şi ce simt eu.

În timpul acelei săptămâni de apropiere forţată, surorii lui îi scăpaseră deja mai multe comentarii acide despre cât de rare erau vizitele lui Strike, care îşi înghiţise toate replicile iritate. Principalul lui obiectiv era să plece din casa aceea fără să se certe cu nimeni.

— Eu am urât întotdeauna momentele în care Leda venea să ne ia, spuse acum Lucy, în schimb tu te bucurai că pleci.

Strike remarcă enunţarea unui fapt à la Joan, fără nicio nuanţă de întrebare.

— Nu m-am bucurat întotdeauna că plec, o contrazise el, gândindu-se la feribot, la Dave Polworth şi la peşterile contrabandiştilor, dar Lucy părea să aibă impresia că el vrea să-i fure ceva.

— Voiam doar să spun că tu ai pierdut-o pe mama *ta* acum ani de zile. Acum eu o – aş putea s-o pierd – pe a mea.

Lucy îşi şterse iar ochii cu ghemotocul de hârtie igienică deja umezit.

Strike fumă mai departe, fără să mai scoată un cuvânt, simţind cum partea de jos a spatelui îi zvâcneşte, iar ochii îl ustură de oboseală. Ştia că lui Lucy i-ar fi plăcut să o elimine pentru totdeauna pe Leda din amintirile ei, iar uneori, gândindu-se la câteva din lucrurile prin care îi făcuse aceasta să treacă, nu avea cum să nu o înţeleagă. Dar în dimineaţa aceea, fantoma Ledei părea să plutească în fumul de ţigară din jurul lui. Parcă o auzea spunându-i lui Lucy „Hai, scumpo, plângi ca lumea, asta ajută” şi „Dă-i bătrânei tale mame o ţigară, Cormy”. El nu putea s-o urască.

— Nu-mi vine să *cred* că ai ieşit aseară cu Dave Polworth, spuse Lucy dintr-odată. Ultima ta seară aici!

— Joan practic m-a dat afară din casă, îi sări ţandăra lui Strike. Îi place de Dave. Oricum, peste câteva săptămâni mă întorc.

— Sigur? spuse Lucy, cu genele acum înrourate de lacrimi. Sau o să fii în mijlocul vreunui caz şi o să uiţi pur şi simplu?

Strike suflă fumul în aerul din ce în ce mai luminos, care avea acea nuanţă vag albăstruie de dinaintea răsăritului. Mult spre dreapta, abia vizibilă dincolo de acoperişurile caselor de pe panta Hillhead, linia orizontului, care separa cerul de apă, începea să devină mai clară.

— Nu, spuse el, n-o să uit.

— Pentru că tu eşti bun în situaţii de criză, nimic de zis, dar pari să ai o problemă cu menţinerea unui angajament, spuse Lucy. Joan o să aibă nevoie de susţinere luni, nu doar când…

— Ştiu asta, Luce, spuse Strike, începând, fără să vrea, să se enerveze. Că mă crezi sau nu, dar chiar înţeleg ce presupune şi boala, şi recuperarea…

— Da, mă rog, spuse Lucy, ai fost extraordinar când Jack a fost în spital, dar când totul merge bine, atunci nici că-ţi mai pasă.

— Am ieşit cu Jack acum două săptămâni, ce vrei să…?

— Nici măcar n-ai făcut efortul să vii la ziua de naştere a lui Luke! Şi le spusese tuturor prietenilor lui că o să fii acolo…

— Păi, n-ar fi trebuit să le spună, pentru că eu ţi-am spus *foarte clar* la telefon…

— Ai spus că o să încerci…

— Nu, *tu* ai spus că o să încerc, o contrazise Strike, începând să se înfurie, în ciuda celor mai bune intenţii ale lui. *Tu* ai spus „Dar dacă poţi, atunci vii”. Ei, n-am putut să vin şi ţi-am spus asta din timp, aşa că nu e vina mea dacă tu i-ai spus lui Luke altceva…

— Apreciez faptul că din când în când ieşi cu Jack, îl întrerupse Lucy, dar nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ar fi frumos dacă i-ai lua şi pe ceilalţi doi? Adam a *plâns* când Jack s-a întors de la Muzeul Războiului!

Lucy, care părea hotărâtă să-şi verse tot amarul, dacă tot începuse, continuă:

— Şi apoi vii aici şi îi aduci cadou doar lui Jack. Dar Luke şi Adam?

— Ted m-a sunat să-mi dea de ştire despre Joan şi am plecat imediat. Pusesem deoparte insignele alea pentru Jack, aşa că le-am luat cu mine.

— Şi cum crezi că-i face asta să se simtă pe Luke şi Adam? Evident, or să creadă că de ei nu-ţi place la fel de mult ca de Jack!

— Păi aşa şi e, spuse Strike, care îşi pierdu în sfârşit cumpătul. Adam e un nesimţit plângăcios şi Luke e un nemernic absolut.

Îşi strivi ţigara de perete, aruncă chiştocul în gardul viu şi se duse înăuntru, în timp ce Lucy aproape că se sufoca în urma lui, ca un peşte pe uscat.

În sufrageria întunecoasă, Strike intră drept în setul de măsuţe: vaza cu flori uscate se răsturnă pe covorul cu model şi, înainte să-şi dea seama ce face, Strike fărâmă tulpinile fragile şi corolele pergamentoase cu piciorul fals. Încă strângea fragmentele cât de bine putea, când Lucy trecu în tăcere pe lângă el spre uşa care dădea spre scări, emanând indignare maternă. Strike puse vaza acum goală pe masă şi, după ce auzi cum se închide uşa camerei lui Lucy, o luă spre baia de la etaj, fierbând de furie.

Se feri să folosească duşul de teamă să nu-i trezească pe Ted şi Joan, făcu pipi, trase apa şi îşi aminti abia atunci cât de zgomotoasă era vechea toaletă. Se spălă apoi cât de bine putu cu apă călduţă, în timp ce bazinul se umplea la loc, cu un zgomot ca de betonieră. Strike se gândi că dacă cineva reuşea totuşi să mai doarmă în gălăgia aceea, trebuia să fie drogat.

Şi bineînţeles că atunci când deschise uşa băii dădu nas în nas cu Joan. Mătuşa lui de-abia îi venea până la piept lui Strike. Privi în jos spre părul ei cărunt şi din ce în ce mai rar şi în ochii cândva albaştri ca floarea de nu-mă-uita, acum decoloraţi

de vârstă. Halatul ei roşu matlasat, cu cheotori, avea demnitatea ceremonială a unei mantii de kabuki[3].

— 'Neaţa, spuse Strike, încercând să pară vesel şi reuşindu-i doar o falsă bonomie. Sper că nu te-am trezit, nu?

— Nu, nu, sunt trează de ceva vreme, spuse ea. Cum a fost cu Dave?

— Super, spuse Strike sincer. Îi place la nebunie noua slujbă.

— Şi Penny şi fetele?

— Da, sunt foarte fericite că s-au întors în Cornwall.

— Ah, bun, spuse Joan. Maică-sa lui Dave credea că e posibil ca Penny să nu vrea să plece din Bristol.

— Nu, totul a ieşit de minune.

Uşa camerei din spatele lui Joan se deschise. În cadrul ei apăru Luke, în pijamale, frecându-se ostentativ la ochi.

— M-aţi trezit, le spuse el lui Strike şi Joan.

— Ah, scuze, scumpule, spuse Joan.

— Pot să mănânc Coco Pops?

— Sigur că da, spuse Joan cu afecţiune.

Luke coborî în fugă, tropăind pe trepte astfel încât să creeze cât mai mult zgomot posibil. După numai un minut urcă iar în fugă spre ei, cu faţa pistruiată strălucind de satisfacţie.

— Bunico, unchiul Cormoran ţi-a sfărâmat florile.

Mizerabil mic ce eşti.

— Da, scuze, îi spuse Strike lui Joan. Cele uscate. Le-am răsturnat. Vaza e în regulă…

— Ah, nu face nimic, spuse Joan, luând-o imediat spre trepte. Mă duc să iau aspiratorul.

— Nu, spuse Strike imediat, deja am…

— Încă mai sunt bucăţele pe covor, spuse Luke. Am călcat pe ele.

Să vezi ce te calc eu în picioare imediat, nemernicule.

Strike şi Luke o urmară pe Joan în sufragerie, unde Strike insistă să ia de la Joan aspiratorul, un

aparat şubred şi antic pe care ea îl avea din anii 70. În timp ce Strike îl punea în funcţiune, Luke îl urmărea din uşa bucătăriei, rânjind cu gura plină de Coco Pops. La momentul la care Strike curăţase covorul suficient cât Joan să fie mulţumită, Jack şi Adam se alăturaseră micii sindrofii de dimineaţă, împreună cu Lucy, acum complet îmbrăcată şi cu o expresie împietrită pe chip.

— Putem să mergem la plajă azi, mamă?

— Putem să înotăm?

— Pot să merg în barcă cu unchiul Ted?

— Stai jos, îi spuse Strike lui Joan. Îţi aduc o cană de ceai.

Dar Lucy i-o luase înainte. Îi întinse cana lui Joan, aruncându-i lui Strike o privire otrăvită, apoi se întoarse în bucătărie, răspunzând din mers la întrebările fiilor ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ted, care intră în cameră târşâindu-şi picioarele, îmbrăcat în pijamale şi nedumerit de atâta activitate în zorii zilei.

Cândva fusese aproape la fel de înalt ca Strike, care îi semăna foarte mult. Părul lui bogat şi cârlionţat era acum alb ca zăpada, iar tenul lui, de un maro-închis, părea mai degrabă crăpat decât ridat, dar Ted era în continuare un bărbat puternic, chiar dacă mergea puţin aplecat de spate. Însă diagnosticul lui Joan părea să-i fi dat o lovitură fizică. Părea efectiv zguduit, puţin dezorientat şi şovăielnic.

— Tocmai îmi strângeam lucrurile, Ted, spuse Strike, care simţi dintr-odată o dorinţă copleşitoare de a pleca, trebuie să iau primul feribot ca să prind trenul de dimineaţă.

— Ah, spuse Ted. Te întorci la Londra, deci?

— Da, spuse Strike, aruncându-şi încărcătorul şi deodorantul în geanta de voiaj lângă celelalte lucruri ale lui aranjate ordonat. Dar mă întorc peste câteva săptămâni. Ţine-mă la curent, bine?

— Dar nu poţi pleca fără să iei micul dejun! spuse Joan neliniştită. Îţi fac un sandviş…

— E prea devreme ca să pot mânca, minţi Strike. Am băut o cană de ceai şi o să-mi cumpăr ceva în tren.

Dar Joan se repezise deja spre bucătărie, fără să-l asculte, aşa că Strike îi spuse lui Ted:

— Spune-i tu.

— Joanie! strigă Ted. Nu vrea nimic!

Strike îşi luă geaca de pe spătarul scaunului şi scoase geanta de voiaj pe hol.

— Ar trebui să te bagi înapoi în pat, îi spuse el lui Joan, care venea în grabă să-şi ia la revedere. Chiar n-am vrut să te trezesc. Odihneşte-te, bine? Şi lasă pe altcineva să conducă oraşul timp de câteva săptămâni.

— Mi-aş dori să te laşi de fumat, spuse ea trist.

Strike reuşi, mucalit, să-şi dea ochii peste cap, apoi o îmbrăţişă. Ea se agăţă de el, aşa cum făcuse de fiecare dată când Leda aştepta nerăbdătoare să-l ia de acolo, iar Strike o strânse şi el în braţe, simţind din nou cât de mult îl durea loialitatea lui scindată, că ajunsese să devină şi teren de luptă, dar şi marele premiu, că trebuia să dea nume unor lucruri de neştiut şi imposibil de clasificat.

— La revedere, Ted, spuse el, îmbrăţişându-şi unchiul. Te sun când ajung acasă şi stabilim când va avea loc următoarea vizită.

— Aş fi putut să te duc cu maşina, spuse slab unchiul Ted. Sigur nu vrei să te duc?

— Îmi place cu feribotul, minţi Strike.

În realitate, îi era aproape imposibil să coboare treptele inegale care duceau spre vas fără ajutorul barcagiului, dar pentru că ştia că o să le facă plăcere spuse:

— Îmi aminteşte de când ne duceaţi la cumpărături în Falmouth, când eram mici.

Lucy îl privea, aparent nepăsătoare, prin uşa sufrageriei. Luke şi Adam nu voiseră să-şi abandoneze Coco Pops-urile, dar Jack se strecură, cu răsuflarea tăiată, în holul minuscul ca să spună:

— Mulţumesc pentru insigne, unchiule Corm.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Strike, ciufulind părul băiatului. Ne vedem curând.

Apoi strigă, ca să-l audă Lucy:

— La revedere, Luce.

5

Fără a da răspuns, el a lui indignare
O stăpâni cu-asprime de bărbat,
Iar asta se văzu, nefiind o taină mare,
Întrucâtva pe chipu-i încruntat…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În camera din pensiunea în care îşi petrecu noaptea Robin abia dacă încăpeau un pat de o singură persoană, o comodă şi o chiuvetă şubredă prinsă în colţ. Pereţii erau acoperiţi de un tapet cu motive florale mov, despre care Robin era convinsă că fusese considerat de prost gust şi în anii ’70, aşternuturile păreau umede şi un stor veneţian încâlcit nu reuşea deloc să acopere fereastra.

În lumina puternică a unui singur bec, neatenuată de abajurul din răchită, Robin se vedea în oglindă epuizată şi răvăşită, având cearcăne vineţii sub ochi. Rucsacul ei conţinea doar acele articole pe care le lua întotdeauna în misiunile de supraveghere – o căciulă tricotată, dacă trebuia să-şi ascundă părul blond-roşcat care o făcea să iasă în evidenţă, ochelari de soare, o bluză de schimb, un card bancar şi acte de identitate cu câteva nume diferite. Tricoul curat pe care tocmai îl scosese din rucsac era foarte mototolit, iar părul ei trebuia urgent spălat; chiuveta nu avea săpun, iar ea omisese să-şi ia periuţă sau pastă de dinţi, neştiind că avea să-şi petreacă noaptea departe de casă.

La ora 8 era din nou pe drum. În Newton Abbot opri la o farmacie şi la un Sainsbury, de unde cumpără, pe lângă articolele elementare de toaletă şi şampon uscat, o sticluţă ieftină de apă de colonie 4711. Se spălă pe dinţi şi se aranjă pe cât posibil în toaleta de la supermarket. În timp ce îşi pieptăna părul, primi un mesaj de la Strike:

Eu o să fiu în cafeneaua Palacio Lounge din The Moor, în centrul Falmouth-ului. Oricine poate să-ţi spună unde e The Moor.

Cu cât mergea mai spre vest, cu atât peisajul devenea mai verde şi luxuriant. Născută în Yorkshire, lui Robin i se păruse extraordinar să vadă, în Torquay, cum cresc palmierii pe pământ englezesc. Aleile şerpuite şi înverzite, abundenţa vegetaţiei, verdele aproape subtropical erau o surpriză pentru o persoană care copilărise printre mlaştini şi dealuri unduitoare, pe care nu creştea nimic. În plus, la stânga ei se zăreau licăririle de argint viu ale mării, largă şi strălucitoare ca o vitrină, şi îi putea simţi mirosul sărat, amestecat acum cu aroma de citrice a coloniei pe care o cumpărase în grabă. În ciuda oboselii, dimineaţa aceea splendidă şi ideea că la capătul drumului o aşteaptă Strike o înviorară pe Robin.

Sosi în Falmouth la ora 11 şi bătu străzile înţesate de turişti în căutarea unui loc de parcare, trecând pe lângă uşile pline de jucării de plastic ale magazinelor şi crâşme acoperite cu steaguri şi jardiniere multicolore. După ce parcă chiar la The Moor – o piaţă mare în aer liber din centrul oraşului – văzu că, sub ornamentele de prost gust specifice sezonului estival, Falmouth etala nişte clădiri impunătoare din secolul XIX, una dintre ele adăpostind cafeneaua şi restaurantul Palacio Lounge.

Plafoanele înalte şi liniile clasice a ceea ce părea să fi fost pe vremuri o sală de tribunal fuseseră decorate într-un stil intenţionat excentric, care includea un tapet strident, cu motive florale portocalii, sute de picturi cam kitchoase în rame pastel şi o vulpe împăiată îmbrăcată ca un magistrat. Clientela, formată mai ales din studenţi şi familiile lor, stătea pe scaune de lemn desperecheate, iar ecourile sporovăielii lor răsunau în spaţiul amplu. După câteva secunde, Robin îl zări pe Strike în fundul sălii, masiv şi posac, părând oricum, dar nu

fericit lângă două familii cu o mulţime de copii mici, cei mai mulţi îmbrăcaţi în haine cu modele foarte colorate, care se luaseră la întrecere în jurul meselor.

În timp ce-şi croia drum printre mese spre el, lui Robin i se păru că Strike are de gând să se ridice în picioare ca s-o întâmpine, dar dacă avusese cumva dreptate, el renunţă oricum la idee. Numai uitându-se la chipul lui, ea îşi dădea seama că îl doare piciorul, căci ridurile din jurul gurii erau mai adânci ca de obicei, ca şi cum ar fi strâns din maxilare. Dacă Robin arătase obosită în oglinda prăfuită a pensiunii, cu trei ore în urmă, Strike părea complet secat, dând impresia că este neglijent din cauză că era neras şi având cearcăne vineţii sub ochi.

— 'Neaţa, spuse el, străduindu-se să acopere ţipetele vesele ale micilor hipioţi. Ai găsit loc de parcare?

— Chiar după colţ, răspunse ea, aşezându-se.

— Am ales locul ăsta pentru că m-am gândit că e uşor de găsit, spuse el.

Un băieţel se ciocni de masa lor, vărsându-i cafeaua lui Strike în farfuria plină cu firimituri de la croasanţi, după care o luă iar la fugă.

— Ce vrei?

— O cafea ar fi minunat, spuse Robin tare, acoperind ţipetele copiilor de lângă ei. Care e situaţia în St Mawes?

— La fel, spuse Strike.

— Îmi pare rău, spuse Robin.

— De ce? mormăi Strike. Nu e vina ta.

Nu era deloc primirea la care se aşteptase Robin după ce condusese două ore ca să vină să-l ia. Probabil că iritarea ei fu evidentă, pentru că Strike adăugă:

— Mersi că faci asta, chiar apreciez.

Apoi adăugă enervat, către un chelner tânăr care se îndepărtase fără să vadă că ridicase mâna ca să-i facă semn:

— *Ah, nu te preface că nu mă vezi, boule.*

— Mă duc să-mi comand de la bar, spuse Robin. Oricum am nevoie la baie.

După ce făcu pipi şi reuşi să-şi comande o cafea de la un chelner hărţuit, se trezi cu o durere puternică în partea stângă a capului. Când se întoarse la masă, văzu expresia întunecată de pe chipul lui Strike, deoarece copiii de la mesele învecinate ţipau acum şi mai tare, în timp ce alergau în jurul părinţilor care îi ignorau şi se mulţumeau doar să strige unii la alţii ca să acopere larma. Ideea de a-i transmite lui Strike mesajul telefonic al lui Charlotte îi trecu lui Robin prin cap, doar pentru a fi respinsă.

De fapt, principalul motiv al proastei dispoziţii a lui Strike era că la capătul piciorului său amputat era agonie. Căzuse *(ca un imbecil,* după cum se apostrofa el) în timp ce se îmbarca pe feribotul spre Falmouth. Acţiunea presupunea să coboare nesigur pe nişte trepte roase din piatră, lipsite de balustradă, apoi să ajungă pe punte dintr-un pas, având ca sprijin doar mâna pe care i-o întindea barcagiul. Strike, care avea 100 de kilograme, era oricum greu de stabilizat când aluneca, iar de data aceasta alunecase rău, ceea ce avusese drept rezultat durerea atroce de acum.

Robin scoase din geantă un paracetamol.

— Durere de cap, spuse ea, surprinzând privirea lui Strike.

— De ce nu mă mir?! spuse el tare, privind spre părinţii care strigau unii la alţii pe deasupra ţipetelor ascuţite ale progeniturilor lor, dar aceştia nu-l auziră.

Îi trecu prin cap ideea de a-i cere lui Robin un calmant, dar asta ar fi putut să provoace întrebări şi agitaţie, iar în ultima săptămână Strike avusese suficient parte de aşa ceva, astfel încât continuă să sufere în tăcere.

— Unde e clienta? întrebă Robin, după ce luă pastila cu o înghiţitură de cafea.

— La cinci minute de mers cu maşina. Pe o stradă care se cheamă Wodehouse Terrace.

În acel moment, cel mai mic dintre copiii care alergau prin preajmă se împiedică şi se izbi cu faţa de podeaua de lemn. Ţipetele copiilor şi urletele de durere îi spărgeau urechile lui Robin.

— Ah, Daffy! spuse cu o voce ascuţită una dintre mamele îmbrăcate în haine cu modele foarte colorate, ce-ai *făcut?*

Gura fetiţei era plină de sânge. Mama ei se lăsă pe vine lângă masă, alinând-o şi dojenind-o pe un ton ridicat, în timp ce fraţii şi prietenii fetiţei priveau scena cu nesaţ. Pasagerii aflaţi pe feribot în dimineaţa aceea avuseseră expresii similare când Strike se izbise de punte.

— Are un picior fals, strigase barcagiul. Strike bănuia că făcuse asta şi în eventualitatea în care cineva ar fi crezut că pasagerul căzuse din cauza neglijenţei lui. Anunţul nu redusese cu nimic umilinţa resimţită de Strike sau interesul celorlalţi călători.

— Mergem? întrebă Robin, deja în picioare.

— Absolut, spuse Strike.

Făcu o grimasă în timp ce se ridica şi îşi lua geanta. Porni şchiopătând spre ieşire, în urma lui Robin.

— Copii afurisiţi, murmură el.

6

Frumoasă doamnă, şi-o inimă de piatră
Ar plânge deşarta suferinţă ce domnia ta o arată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Wodehouse Terrace se afla pe un deal, de unde se deschidea o largă perspectivă spre golful de dedesubt. Multe dintre mansardele caselor fuseseră transformate în camere de locuit, dar casa Annei şi a lui Kim fusese modificată mai mult decât oricare alta, după cum se vedea din stradă, având acolo unde fusese cândva acoperişul ceva care semăna cu o cutie pătrată de sticlă.

— Cu ce se ocupă Anna? întrebă Robin în timp ce urcau treptele spre uşa de la intrare de un albastru-închis.

— Habar n-am, spuse Strike, dar soţia ei e psiholog. Mi s-a părut că nu îi place prea mult ideea unei investigaţii.

Strike sună la sonerie. Auziră paşi pe ceea ce părea să fie o podea de lemn şi uşa fu deschisă de doctoriţa Sullivan, înaltă, blondă şi desculţă, în blugi şi cămaşă, cu soarele sclipindu-i în ochelari. Îşi plimbă privirea de la Strike la Robin, părând surprinsă.

— Partenera mea, Robin Ellacott, explică Strike.

— Ah, spuse Kim, cu o expresie uşor nemulţumită. Sper că înţelegeţi – întâlnirea aceasta ar trebui să fie doar de tatonare.

— Robin se întâmpla să fie pe coastă pentru un alt caz, aşa că…

— Nu mă deranjează deloc să aştept în maşină, spuse Robin politicoasă, dacă Anna preferă să discute doar cu Cormoran.

— Păi, să vedem ce spune Anna.

Kim se dădu înapoi ca să-i lase să intre şi adăugă:

— La etaj, în sufragerie.

În mod evident, casa fusese reamenajată în totalitate şi încă la standarde ridicate. Predominau lemnul deschis la culoare şi sticla. Dormitorul, văzu Robin prin uşa deschisă, fusese mutat la parter, împreună cu ceea ce părea a fi un birou. La etaj, în cutia de sticlă pe care o văzuseră din stradă, era o zonă deschisă care combina bucătăria, sufrageria şi camera de zi cu o privelişte uluitoare spre mare.

Anna stătea lângă un aparat de cafea sclipitor şi scump, purtând o salopetă albastră largă, din bumbac, şi pantofi albi de pânză care lui Robin i se părură eleganţi, iar lui Strike – demodaţi. Părul legat la spate îi dezvăluia delicateţea structurii osoase.

— Ah, bună, spuse ea, tresărind la vederea lor. N-am auzit uşa din cauza aparatului de cafea.

— Annie, spuse Kim, intrând în cameră în urma lui Strike şi a lui Robin, ea e Robin Ellacott, partenera lui… ăă… Cameron. Nu o deranjează să plece dacă preferi să vorbeşti doar cu…

— Cormoran, o corectă Anna pe Kim. Se întâmplă des ca oamenii să greşească? îl întrebă ea pe Strike.

— De multe ori, da, răspunse Strike, zâmbind. Dar e un nume al naibii de stupid.

Anna râse.

— Nu mă deranjează să rămâi, îi spuse lui Robin, apropiindu-se de ea şi întinzându-i mâna. Cred că am citit şi despre tine.

Robin se prefăcu că nu observă privirea aruncată de Anna spre cicatricea lungă de pe antebraţul ei.

— Vă rog, staţi jos, spuse Kim, arătându-le lui Strike şi lui Robin o măsuţă scundă de plexiglas înconjurată de banchete şi canapele.

— Cafea? propuse Anna şi amândoi acceptară.

În cameră intră agale o pisică din rasa Ragdoll, păşind delicat printre petele desenate de soare pe podea. Avea ochi albaştri limpezi, ca ai lui Joan, de cealaltă parte a golfului. După ce îi examină cu indiferenţă pe Strike şi pe Robin, sări uşor pe canapea şi apoi în poala lui Strike.

— Paradoxal, spuse Kim în timp ce se apropia de masă cu o tavă plină cu ceşti şi biscuiţi, lui Cagney îi plac la nebunie bărbaţii.

Strike şi Robin râseră din politeţe. Anna aduse cafetiera şi cele două femei se aşezară una lângă cealaltă, vizavi de Strike şi Robin, cu feţele direct în bătaia soarelui, până când Anna întinse mâna după o telecomandă care coborî automat nişte jaluzele crem.

— Minunată casă, spuse Robin privind în jur.

— Mulţumim, e opera *ei* – Anna e arhitect, spuse Kim, bătând-o uşor pe genunchi pe soţia ei.

Anna îşi drese vocea.

— Aş vrea să-mi cer scuze, spuse ea, privind neabătut spre Strike cu ochii ei gri-argintii neobişnuiţi, pentru felul în care m-am comportat aseară. Băusem câteva pahare de vin. Probabil ai crezut că sunt o ciudată.

— Dacă credeam asta, spuse Strike, mângâind pisica în timp ce aceasta torcea zgomotos, n-aş fi acum aici.

— Dar faptul că am pomenit de medium probabil ţi-a lăsat o impresie complet… pentru că, credeţi-mă, Kim deja mi-a spus ce neghioabă sunt că mă duc la ea.

— Nu cred că eşti neghioabă, Annie, spuse Kim încet. Cred că eşti vulnerabilă. E o diferenţă.

— Pot să întreb ce a spus mediumul? întrebă Strike.

— Contează? întrebă Kim, privindu-l pe Strike cu neîncredere, după cum i se păru lui Robin.

— Nu pentru ancheta noastră, spuse Strike, dar dat fiind faptul că el – sau ea? – este motivul pentru care Anna m-a abordat…

— E o femeie, spuse Anna, şi de fapt nu mi-a spus nimic util… nu că eu…

Râse nervos, scuturând din cap, şi o luă de la capăt.

— Ştiu că a fost o prostie. Eu – în ultima vreme am trecut printr-o perioadă dificilă – am plecat de la firma mea şi sunt pe cale să împlinesc 40 de ani…

ei, Kim era plecată la un curs, iar eu presupun că voiam…

Făcu un gest de lehamite cu mâna, inspiră adânc şi spuse:

— E o femeie absolut obişnuită, care locuieşte în Chiswick. Casa ei e plină de îngeri – din ceramică şi sticlă, vreau să spun, iar deasupra şemineului are unul mare pictat pe catifea. Kim crede că…

Robin aruncă o privire spre parteneră, care rămase impasibilă.

— …ea, mediumul, ştia cine a fost mama mea, că m-a căutat pe Google înainte să vin. I-am dat numele meu real. Când am ajuns acolo, i-am spus doar că mama a murit cu mult timp în urmă – deşi, bineînţeles…

Anna dădu iar nervoasă din mâinile ei subţiri.

— …nu există nicio dovadă că mama mea e moartă, asta e parte din… dar, oricum, i-am spus mediumului că a murit şi că nimeni nu mi-a spus niciodată clar ce s-a întâmplat. Aşa că femeia a intrat în transă, bănuiesc că aşa se numeşte…

Anna părea stânjenită.

— …şi mi-a spus că oamenii au crezut că mă protejează, spre binele meu, dar că e timpul să aflu adevărul şi că în curând o să găsesc o „călăuzire” care o să mă ducă la el. Şi a spus „mama ta e foarte mândră de tine”, „veghează mereu asupra ta” şi alte lucruri de felul ăsta, presupun că sunt şabloane – apoi, spre sfârşit, „se odihneşte într-un loc sfânt”.

— „Se odihneşte într-un loc sfânt?” repetă Strike.

— Da. Presupun că a crezut că asta mă va alina, dar eu nu sunt credincioasă. Sanctitatea locului unde se odihneşte pe vecie mama mea sau altceva de felul ăsta – dacă e îngropată – vreau să spun, asta nu mă preocupă cine ştie ce.

— Te deranjează dacă iau notiţe? întrebă Strike.

Scoase un carnet şi un pix, despre care pisica Cagney păru să creadă că sunt destinate distracţiei ei personale, aşa că încercă să dea cu lăbuţa peste pixul cu care Strike nota datele.

— Vino aici, animal prostuţ, spuse Kim, ridicându-se ca să ia pisica şi să o pună pe podeaua caldă de lemn.

— Să începem cu începutul, spuse Strike. Probabil erai foarte mică atunci când a dispărut mama ta?

— Abia împlinisem un an, spuse Anna, aşa că nu mi-o amintesc deloc. În copilăria mea nu am avut nicio fotografie cu ea în casă. Mult timp nici nu am ştiut ce s-a întâmplat. Bineînţeles, pe vremea aia nu exista internet – oricum, mama şi-a păstrat după căsătorie numele de fată. Eu am crescut ca Anna Phipps, după numele de familie al tatălui meu. Dacă până să împlinesc 11 ani, cineva mi-ar fi spus „Margot Bamborough”, n-aş fi ştiut că are vreo legătură cu mine. Eu credeam că Cynthia e mama mea. Cynthia era dădaca mea când eram mică. E verişoară de gradul trei cu tatăl meu şi mult mai tânără decât el, dar şi ea se numeşte tot Phipps, aşa că am presupus că formăm familia nucleară obişnuită[4]. Adică – de ce n-aş fi presupus asta? Îmi amintesc totuşi că, după ce am început şcoala, mă întrebam de ce îi spuneam lui Cyn „Cyn” în loc de „mamă”. Dar apoi tata şi Cyn au decis să se căsătorească şi mi-au spus că acum pot să-i spun „mamă” dacă vreau, iar eu m-am gândit, ah, înţeleg acum, înainte trebuia să-i spun pe nume pentru că nu erau căsătoriţi. Când eşti mic completezi tu locurile goale, nu-i aşa? Cu logica ta ciudată. Aveam şapte sau opt ani când o fetiţă de la şcoală mi-a spus „Asta nu e mama ta adevărată. Mama ta adevărată a dispărut”. Părea o nebunie. Nu i-am întrebat nimic pe tata sau pe Cyn despre asta. Am reţinut informaţia, dar cred că, în adâncul sufletului, am simţit că tocmai primisem răspunsul la unele dintre lucrurile stranii pe care le observasem şi la care nu găsisem niciodată explicaţii. Aveam 11 ani când am aflat exact cum stau lucrurile. Până atunci mai auzisem şi alte lucruri de la copiii de la şcoală. Unul din ele era „Mama ta adevărată a fugit”. Apoi,

într-o zi, un băiat de-a dreptul *veninos* mi-a spus „Maică-ta a fost omorâtă de un bărbat care i-a tăiat capul”. M-am dus acasă şi i-am spus tatălui meu ce spusese acel băiat. Aş fi vrut să râdă, să spună că e ridicol, ce băieţel groaznic… dar el s-a albit la faţă. În seara aia, el şi Cynthia mi-au cerut să ies din camera mea şi să cobor la parter, mi-au spus să stau jos în living şi mi-au spus adevărul. Şi s-a ales praful de tot ce mi se părea mie că ştiu. Cine ar putea crede că în propria sa familie s-a întâmplat aşa ceva? O adoram pe Cyn. Ca să fiu sinceră, mă înţelegeam mai bine cu ea decât cu tata. Apoi am aflat că nu era mama mea, că amândoi minţiseră – minţiseră în fapt, minţiseră prin omisiune. Mi-au spus că într-o seară mama mea a plecat de la cabinetul ei şi a dispărut. Ultima persoană care a văzut-o în viaţă a fost fata de la recepţie. A spus că se duce la un bar care era la cinci minute de mers pe strada aia. Cea mai bună prietenă a ei o aştepta acolo. Când a văzut că mama nu mai apare, prietena ei, Oonagh Kennedy, care aşteptase o oră, a crezut că mama uitase. A sunat acasă la părinţii mei. Mama nu era acolo. Tata a sunat la cabinet, dar era închis. Se întunecase. Mama nu venise acasă. Tata a sunat la poliţie. Au investigat luni în şir. Nimic. Niciun indiciu, nu o văzuse nimeni – cel puţin asta mi-au spus tata şi Cyn, dar de atunci am citit lucruri care contrazic asta. I-am întrebat pe tata şi pe Cyn unde erau părinţii mamei mele. Mi-au spus că sunt morţi. S-a dovedit că asta e adevărat. Bunicul a murit de infarct la câţiva ani după ce a dispărut mama, iar bunica a murit de atac cerebral un an mai târziu. Mama era singurul lor copil, aşa că nu exista nicio altă rudă cu care să mă pot întâlni sau cu care să vorbesc despre ea. Am cerut să văd fotografii. Tatăl meu mi-a spus că nu păstrase niciuna, dar Cyn mi-a făcut rost de câteva fotografii la câteva săptămâni după ce aflasem. M-a rugat să nu-i spun tatălui meu ce făcuse, să le ascund. Aşa am făcut: aveam o husă de pijamale în formă de iepuraş şi ani am ascuns acolo fotografiile cu mama mea.

— Tatăl tău şi mama ta vitregă ţi-au explicat ce *e posibil* să fi păţit mama? întrebă Strike.

— Vrei să spui Dennis Creed? spuse Anna. Da, dar nu mi-au dat detalii. Mi-au spus că e posibil să fi fost omorâtă de un… de un om rău. Trebuia să-mi spună ceva, din cauza a ceea ce îmi zisese băiatul de la şcoală. Era o idee înfiorătoare, să crezi că ar fi putut să fie omorâtă de Creed – i-am aflat în curând numele, copiii de la şcoală abia aşteptau să mă informeze. Am început să am coşmaruri cu ea decapitată. Uneori intra în dormitorul meu noaptea. Alteori visam că găsesc capul ei în lada cu jucării.

Anna începu să-şi frământe degetele şi continuă:

— Eram foarte furioasă pe tatăl meu şi pe Cyn, pentru că nu-mi spuseseră, evident, dar am început să mă întreb şi ce altceva ascundeau, dacă erau implicaţi în dispariţia mamei mele, dacă voiseră să o dea la o parte ca să se poată căsători. Am luat-o puţin pe căi greşite, am început să chiulesc de la şcoală… într-un weekend am fugit de acasă şi m-a adus înapoi poliţia. Tata era de-a dreptul livid. Sigur, dacă privesc retrospectiv, după tot ce se întâmplase cu mama… evident, ca eu să dispar, fie şi numai pentru câteva ore…

Apoi Anna reluă povestea, ruşinată:

— Le-am făcut viaţa un iad, ca să fiu sinceră. Dar tot respectul pentru Cyn, ea a rămas alături de mine. N-a renunţat niciodată. La momentul acela ea şi tata aveau deja copii împreună – am un frate şi o soră mai mici –, făceam psihoterapie de familie, mergeam în vacanţe în care aveam activităţi de relaţionare, toate puse la cale de Cyn, pentru că tatăl meu cu siguranţă nu voia să facă asta. Când venea vorba de mama, îi pierea buna-dispoziţie şi se înfuria. Îmi amintesc că ţipa la mine, că nu-mi dau seama cât de groaznic era pentru *el* ca toate astea să fie iar scoase la lumină, cum credeam eu că se simte *el*... Apoi, la 15 ani am încercat să o găsesc pe Oonagh, prietena mamei, cea cu care ar fi trebuit să se întâlnească în seara în care a dispărut.

Anna zâmbi uşor:

— Fuseseră amândouă Iepuraşi, dar la momentul acela nu ştiam asta. Am găsit-o pe Oonagh în Wolverhampton, iar ea a fost foarte emoţionată când m-a auzit. Am avut câteva convorbiri telefonice minunate. Mi-a spus lucruri pe care voiam foarte mult să le aflu, despre simţul umorului pe care îl avea mama, parfumul pe care îl folosea – Rive Gauche, a doua zi m-am dus şi mi-am cheltuit banii primiţi de ziua mea pe o sticluţă – că era dependentă de ciocolată şi obsedată de Joni Mitchell. Din discuţiile cu Oonagh am rămas cu o imagine mai vie a mamei decât din fotografii sau din ce îmi spuseseră tata sau Cyn. Dar tatăl meu a aflat că vorbisem cu Oonagh şi s-a înfuriat. M-a obligat să-i dau numărul ei de telefon, a sunat-o şi a acuzat-o că mă încurajează să-l sfidez, i-a spus că am probleme, fac terapie şi n-am nevoie ca oamenii să mă „agite". Mi-a spus şi să nu mă mai dau cu Rive Gauche, că nu poate suporta mirosul. Aşa că nu m-am întâlnit niciodată cu Oonagh, iar când am încercat să iau iar legătura cu ea, pe la 20 şi ceva de ani, n-am mai găsit-o. Din câte ştiu eu, e posibil să fi murit. Am intrat la universitate, am plecat de acasă şi am început să citesc tot ce găseam despre Dennis Creed. Coşmarurile au revenit, dar asta nu m-a ajutat cu nimic să aflu ce se întâmplase cu adevărat. Se pare că cel însărcinat cu anchetarea dispariţiei mamei mele, un detectiv-inspector pe nume Bill Talbot, a crezut întotdeauna că a fost răpită de Creed. Talbot trebuie să fie mort acum, se apropia de pensie oricum. Apoi, la câţiva ani după ce am terminat universitatea, am avut ideea strălucită să lansez un site. Prietena mea de atunci se pricepea la tehnică şi m-a ajutat să-l fac.

Anna oftă.

— Eram foarte naivă. Am spus cine sunt, implorând după informaţii despre mama mea. Probabil vă imaginaţi ce s-a întâmplat. Tot felul de teorii: spiritişti care îmi spuneau unde să sap, oameni care îmi spuneau că era evident că tatăl meu e autorul, alţii îmi spuneau că nu sunt de fapt fiica

lui Margot, că vreau bani şi publicitate, şi unele mesaje foarte răutăcioase care spuneau că mama mea probabil fugise cu un amant, sau chiar mai rău. M-au căutat şi câţiva jurnalişti. Unul dintre ei a scris în *Daily Express* un articol îngrozitor despre familia noastră: a luat legătura cu tatăl meu, şi asta a spus capac definitiv relaţiei noastre.

Tonul Annei devenise sumbru.

— Nu am mai reuşit niciodată să reînnodăm relaţia. Când i-am spus că sunt gay, părea să creadă că fac asta doar ca să-l supăr. Iar în ultimii ani, Cyn a cam trecut de partea lui. Spune tot timpul „Trebuie să-i fiu loială şi tatălui tău, Anna”. Deci asta e situaţia în care ne aflăm acum.

Urmă o scurtă tăcere.

— E groaznic pentru tine, spuse Robin.

— Aşa e, o aprobă Kim, punând iar mâna pe genunchiul Annei, şi înţeleg perfect dorinţa Annei de a se lămuri, desigur.

Kim îşi întoarse privirea de la Robin spre Strike:

— Dar este realist, şi vă rog să nu mi-o luaţi niciunul în nume de rău, să credem că, după atâta timp, voi veţi putea realiza ce nu a realizat poliţia?

— Realist? spuse Strike. Nu.

Robin observă privirea plecată a Annei şi lacrimile care apărură imediat în ochii ei mari. Simţea o compasiune uriaşă pentru femeia matură din faţa ei, dar în acelaşi timp respecta onestitatea lui Strike, care părea s-o fi impresionat până şi pe sceptica Kim.

— Iată care e adevărul, spuse Strike, privindu-şi plin de tact notiţele, în timp ce Anna îşi ştergea lacrimile cu dosul mâinii. Cred că avem ceva şanse să facem rost de vechiul dosar de la poliţie, pentru că avem nişte relaţii la Metropolitană. Putem să reanalizăm probele şi să vorbim iar cu martorii, în măsura în care e posibil, practic să ne asigurăm că răscolim peste tot din nou. Dar e foarte posibil ca după atâta vreme să nu găsim nimic în plus faţă de ce a găsit poliţia, şi ne-am confrunta cu două obstacole majore. În primul rând, nicio probă

criminalistică. Din câte înţeleg, nu s-a găsit efectiv niciun fel de urmă a mamei tale, nu-i aşa? Niciun articol vestimentar, abonament de autobuz, nimic.

— Aşa e, murmură Anna.

— În al doilea rând, aşa cum tocmai ai spus şi tu, e posibil ca mulţi dintre cei care au avut vreo legătură cu ea sau au fost martori la ceva în seara aceea să fie morţi.

— Ştiu, spuse Anna.

O lacrimă scânteietoare i se prelinse pe lângă nas şi căzu pe măsuţa de plexiglas. Kim se întinse şi o luă pe după umeri.

— Poate e din cauză că fac 40 de ani, continuă Anna suspinând, dar nu suport ideea că o să mor fără să aflu ce s-a întâmplat.

— Înţeleg, spuse Strike, dar nu vreau să promit ceva ce probabil nu voi putea oferi.

— Au apărut informaţii sau piste noi de-a lungul anilor? întrebă Robin.

Îi răspunse Kim, care părea puţin zguduită de suferinţa dezarmată a Annei şi continua să o ţină pe după umeri.

— Nu, din câte ştim noi, nu-i aşa, Annie? Dar probabil că orice informaţie de felul ăsta i-ar fi fost transmisă lui Roy, tatăl Annei. Şi e posibil ca el să nu ne fi spus.

— Se comportă ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse Anna, ştergându-şi lacrimile. Aşa face el faţă situaţiei, pretinde că mama mea nici n-a existat – cu excepţia acestui inconvenient că dacă ea n-ar fi existat, nici eu n-aş fi aici. Poate părea greu de crezut, dar posibilitatea ca ea să fi plecat de bunăvoie, fără să se mai întoarcă vreodată, fără să vrea să vadă cum mă descurc eu sau să ne spună unde se află, e cea care mă bântuie cel mai tare. Ăsta e gândul pe care nu pot să-l suport. Bunica din partea tatălui, pe care n-am iubit-o niciodată – e una din cele mai rele femei pe care le-am cunoscut în viaţa mea – a considerat că e de datoria ei să-mi spună că ea a fost convinsă întotdeauna că mama, pur şi simplu, a fugit. Că nu-i

plăcea să fie soţie şi mamă. Nu pot să vă spun cât m-a durut asta, gândul că mama ar lăsa pe toată lumea să trăiască acest coşmar de a se întreba ce i s-a întâmplat, fără să verifice vreodată dacă fiica ei e bine… Şi dacă a omorât-o Dennis Creed, ar fi ceva teribil, îngrozitor, dar s-ar termina. Aş putea s-o jelesc, în loc să trăiesc cu posibilitatea că s-a stabilit pe undeva, sub alt nume, fără să-i pese ce s-a întâmplat cu noi.

Urmă o scurtă tăcere, în care şi Strike, şi Robin băură din cafea, Anna îşi trase nasul şi Kim se ridică de pe canapea ca să aducă nişte şerveţele de hârtie pe care i le întinse soţiei sale.

O a doua pisică din rasa Ragdoll intră în cameră. Îi supuse pe cei patru umanoizi unei priviri arogante, după care se întinse pe podea, într-o pată de lumină creată de razele soarelui.

— Ea e Lacey, spuse Kim, în timp ce Anna se ştergea pe faţă. Ei nu-i place de nimeni, nici măcar de noi.

Din nou, Strike şi Robin râseră din politeţe.

— Cum ar funcţiona chestia asta? întrebă Kim brusc. Care e tariful vostru?

— E pe oră, spuse Strike. Aţi primi o factură lunară detaliată. Pot să vă trimit prin e-mail tarifele noastre, dar presupun că o să vreţi să discutaţi serios despre asta înainte de a lua o decizie.

— Da, categoric, spuse Kim.

Dar în timp ce îi dădea lui Strike adresa de e-mail, privi din nou cu îngrijorare spre Anna, care stătea cu capul plecat şi continua să-şi tamponeze ochii cu şerveţelele la intervale regulate.

Ciotul lui Strike protestă când i se ceru să-i susţină iar greutatea, la atât de puţin timp după ce se aşezase, dar părea că mare lucru nu mai rămăsese de discutat, mai ales că Anna căzuse iar într-o tăcere înlăcrimată. Regretând puţin farfuria cu biscuiţi neatinsă, detectivul strânse mâna rece a Annei.

— Mulţumesc oricum, spuse ea.

Strike avu impresia că o dezamăgise, că ea sperase ca el să-i promită adevărul, să jure pe

onoarea lui că va face ceea ce toţi ceilalţi nu reuşiseră să facă.

Kim îi conduse la uşă.

— O să vă sunăm mai încolo, spuse ea. În după-amiaza asta. Ar fi în regulă?

— Super, aşteptăm veşti din partea voastră, răspunse Strike.

Robin aruncă o privire peste umăr, în timp ce se îndrepta cu Strike spre stradă, coborând treptele din grădina însorită, şi o surprinse pe Kim privindu-i într-un mod ciudat, de parcă descoperise ceva complet neaşteptat la cei doi musafiri. Observând privirea lui Robin, Kim zâmbi din reflex, apoi închise uşa albastră în urma lor.

7

Astfel călătoriră ei pe căi tovărăşeşti,
Departe-n ţară, aflând şi multe veşti…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În timp ce ieşeau din Falmouth, Strike se înveseli, iar Robin puse schimbarea de dispoziţie pe seama interesului pe care i-l trezea un posibil nou caz. Încă nu văzuse vreo problemă incitantă care să nu capteze atenţia lui Strike, indiferent ce s-ar fi întâmplat în viaţa lui privată.

Avea în parte dreptate: interesul lui Strike fusese cu certitudine stârnit de povestea Annei, dar îl înveseleau mai ales perspectiva de a-şi lua greutatea de pe proteză timp de câteva ore şi ideea că distanţa dintre el şi sora lui sporea cu fiecare minut care trecea. Deschise geamul maşinii, lăsând aerul familiar şi înviorător al mării să intre în maşina veche, îşi aprinse o ţigară şi, suflând fumul departe de Robin, întrebă:

— L-ai văzut des pe Morris cât am fost eu plecat?

— L-am văzut ieri, spuse Robin. I-am plătit cheltuielile lunare.

— Super, mersi, spuse Strike, am vrut să-ţi reamintesc de asta. Cum ţi se pare? Barclay spune că e bun pe meserie, dar îi place să vorbească prea mult în maşină.

— Aşa e, spuse Robin neutru, îi place să vorbească.

— Hutchins crede că e cam linguşitor, spuse Strike, testând subtil terenul.

Observase tonul special cu care Morris i se adresa lui Robin. Hutchins îi relatase şi că Morris îl întrebase dacă Robin are sau nu o relaţie.

— Mm, spuse Robin, păi, n-am interacţionat cu el suficient ca să-mi formez o opinie.

Dat fiind nivelul actual de stres al lui Strike şi volumul de muncă pe care agenţia se străduia să-l acopere, decisese să nu-l critice pe cel mai recent angajat. Aveau nevoie de un om în plus. Măcar Morris era bun în meserie.

— Lui Pat îi place de el, adăugă ea, cumva ca să-l tachineze.

O amuză să vadă, cu coada ochiului, cum Strike se întoarce spre ea încruntat.

— Asta nu e o recomandare, fir-ar a naibii.

— Nu eşti deloc amabil, spuse Robin.

— Îţi dai seama că peste o săptămână o să fie mai greu s-o dăm afară? Perioada ei de probă aproape a expirat.

— Eu nu vreau s-o dau afară, spuse Robin. Cred că e minunată.

— Ei, atunci o să fie vina ta dacă o să ne facă probleme în viitor.

— N-o să fie vina mea, spuse Robin. N-o pui pe Pat în cârca mea. Angajarea ei a fost o decizie comună. Tu te săturaseşi de temporari…

— Şi tu ai fost cea care a spus „poate n-ar fi o idee rea să aducem o secretară mai tradiţională” şi „n-ar trebui s-o respingem din cauza vârstei”…

— …Ştiu ce am spus şi susţin în continuare chestia cu vârsta. Chiar avem nevoie de cineva care înţelege un tabel, care e organizat, dar tu ai fost cel care…

— …n-am vrut să mă acuzi că îi discriminez pe cei în vârstă.

— *...tu ai fost cel care i-a oferit slujba,* încheie ferm Robin.

— Nu ştiu ce-o fi fost în capul meu, murmură Strike, scuturând scrumul pe geam.

Patricia Chauncey avea 56 de ani şi arăta de 65. Era o femeie slabă, cu faţa plină de riduri adânci, ceea ce o făcea să semene cu o maimuţă, şi un păr negru ca tăciunele, care nu avea cum să fie natural. Fuma întruna ţigară electronică la birou, dar în clipa în care punea piciorul pe trotuar, la sfârşitul zilei de lucru, trăgea adânc dintr-un Superkings. Avea o

voce atât de profundă şi aspră că de multe ori era confundată la telefon cu Strike. Stătea la biroul din anticameră care fusese cândva al lui Robin şi preluase mare parte din sarcinile administrative ale agenţiei, dar şi pe cea de a răspunde la telefon, acum că Robin devenise detectiv cu normă întreagă.

Relaţia dintre Strike şi Pat fusese de la bun început conflictuală, ceea ce o nedumerea pe Robin, căreia îi plăcea de amândoi. Robin era obişnuită cu accesele periodice de proastă dispoziţie ale lui Strike şi tindea să nu i le ia în nume de rău, mai ales când bănuia că are dureri, dar Pat nu avea nicio reţinere să se răstească la el: „Te-ar omorî dacă ai zice şi tu un mulţumesc?", dacă Strike nu manifesta suficientă recunoştinţă când ea îl transmitea mesajele telefonice. În mod evident, nu simţea niciun pic din veneraţia pe care câţiva dintre angajaţii şi angajatele lor temporare i-o arătaseră detectivului de-acum celebru, una dintre acestea fiind concediată pe loc când Strike îşi dăduse seama că îl filmează pe furiş cu mobilul din anticameră. Într-adevăr, atitudinea secretarei sugera că trăia zi de zi cu speranţa că va afla lucruri care să-l discrediteze pe Strike şi manifestase o anumită satisfacţie când auzise că înfundătura din unul dintre fişete era rezultatul faptului că Strike îl lovise cândva cu pumnul.

Pe de altă parte, dosarele erau la zi, contabilitatea era în ordine, toate chitanţele erau înregistrate cu grijă, răspundea prompt la telefon, mesajele erau transmise cu acurateţe, nu rămâneau niciodată fără pliculeţe de ceai sau lapte şi Pat nu întârzia niciodată, indiferent de vreme sau de programul dat peste cap al metroului.

Era, de asemenea, adevărat că lui Pat îi plăcea de Morris, căruia îi erau adresate cele mai multe dintre rarele ei zâmbete. Morris avea întotdeauna grijă să îşi direcţioneze mai întâi spre Pat tot farmecul ochilor lui albaştri, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Robin. Pat întreţinea deja posibilitatea unei legături romantice între colegii ei mai tineri.

— E atrăgător, îi spusese lui Robin cu o săptămână în urmă, după ce Morris îşi transmisese prin telefon locaţia, pentru ca Barclay, care pe moment nu era de găsit, să ştie de unde să preia supravegherea în cel mai important caz al lor. Trebuie să recunoşti asta.

— Nu trebuie să recunosc nimic, spusese Robin, puţin enervată.

Era suficient de rău că Ilsa o bătea la cap cu Strike în timpul liber, nu era nevoie să mai înceapă şi Pat cu Morris la serviciu.

— Ai dreptate, răspunsese Pat, netulburată. Fă-l să muncească pentru asta.

În orice caz, spuse Strike, terminându-şi ţigara şi strivind chiştocul în cutia pe care Robin o ţinea în acest scop în torpedou, ai terminat cu Ciufulici. Bravo.

— Mersi, spuse Robin. Dar o să apară în presă. Bigamia e întotdeauna o ştire.

— Mda, spuse Strike. Ei, o să fie mai rău pentru el decât pentru noi, dar merită să încercăm să nu lăsăm să ne apară şi nouă numele, dacă putem. O să discut cu dna Campion din Windsor. Deci ne mai rămân…

Strike numără numele pe degetele lui groase.

— …Dublă Măsură, Sprinţarul, Carte Poştală şi Alunecosul.

Devenise obiceiul agenţiei să le dea porecle ţintelor şi clienţilor, în principal pentru a evita să le scape numele reale în public sau în e-mailuri. Dublă Măsură era un client mai vechi al agenţiei, care apăruse iar de curând după ce apelase la alţi detectivi particulari care se dovediseră nesatisfăcători. Strike şi Robin le investigaseră în trecut pe două din prietenele lui. La prima vedere, Dublă Măsură părea să n-aibă noroc în dragoste, un bărbat ale cărui partenere, atrase iniţial de contul lui bancar baban, păreau incapabile de fidelitate. În timp, Strike şi Robin ajunseseră însă să creadă că faptul că era înşelat îi provoca lui Dublă Măsură o satisfacţie emoţională sau sexuală obscură şi că

acesta îi plătea ca să-i ofere probe care, departe de a-l supăra, îi făceau plăcere. După ce vedea imaginile care demonstrau perfidia prietenei de la acel moment, Dublă Măsură îi cerea socoteală acesteia, renunţa la ea şi găsea alta, apoi întregul tipar se repeta. De data aceasta, se combinase cu un fotomodel splendid care, spre dezamăgirea prost deghizată a lui Dublă Măsură, îi fusese până acum fidelă.

Sprinţarul, a cărui poreclă lipsită de imaginaţie fusese aleasă de Morris, era un dansator de 24 de ani care avea în prezent o aventură cu o femeie de 39 de ani, divorţată de două ori, care se remarcase mai ales prin trecutul ei de mare consumatoare de droguri şi prin fondul fiduciar imens. Tatăl amatoarei de mondenităţi angajase agenţia pentru a descoperi orice legat de trecutul sau comportamentul Sprinţarului care ar fi putut fi folosit pentru a o smulge pe fiica lui de lângă el.

Despre Carte Poştală nu ştiau, până în acel moment, absolut nimic. Un prezentator al rubricii meteo, între două vârste şi destul de neatrăgător – după părerea lui Robin, venise la agenţie după ce poliţia îi spusese că nu avea ce să facă în privinţa cărţilor poştale care începuseră să sosească la locul lui de muncă şi, cel mai îngrijorător, îi erau livrate personal acasă la ore târzii din noapte. Cărţile poştale nu conţineau nicio ameninţare; de fapt, erau cel mai adesea doar nişte comentarii banale despre cravata aleasă de prezentator, dar dovedeau că persoana care le trimitea cunoştea mult prea bine, pentru un simplu necunoscut, acţiunile şi viaţa privată a bărbatului. De asemenea, folosirea cărţilor poştale era o alegere bizară, având în vedere că hărţuirea era, în zilele acestea, mult mai facilă pe internet. Andy Hutchins, un subcontractor al agenţiei, îşi petrecuse fiecare noapte din ultimele două săptămâni în maşina parcată în faţa casei prezentatorului meteo, dar Carte Poştală încă nu apăruse.

Ultimul şi cel mai profitabil era cazul interesant al Alunecosului, un tânăr bancher de investiţii a cărui ascensiune rapidă în companie generase o cantitate previzibilă de ranchiună în rândul colegilor lui trecuţi cu vederea, care explodase în suspiciune maximă când acesta fusese promovat ca director adjunct în detrimentul a trei candidaţi incontestabil mai calificaţi. Cu ce îl avea mai exact la mână Alunecosul pe preşedintele companiei (cunoscut în agenţie drept Şeful Alunecosului sau ŞA) era acum o chestiune de interes nu doar pentru subordonaţii Alunecosului, ci şi pentru câţiva membri suspicioşi ai consiliului de administraţie, care îi mărturisiseră lui Strike îngrijorarea lor într-un bar întunecos din City. La ora actuală, strategia lui Strike era de a încerca să afle mai multe despre Alunecos prin intermediul asistentei personale a acestuia, drept pentru care Morris primise misiunea de a flirta cu ea după programul de lucru, fără să-i dezvăluie nici numele lui real, nici ocupaţia, ci încercând să evalueze cât de puternică era loialitatea ei faţă de Alunecos.

— Trebuie să ajungi în Londra la o oră anume? întrebă Strike după o scurtă tăcere.

— Nu, spuse Robin, de ce?

— Vrei, spuse Strike, să ne oprim să mâncăm? N-am mâncat de dimineaţă.

Robin acceptă, deşi îşi amintea că, de fapt, când ajunsese ea la Palacio Lounge, Strike avea în faţa lui o farfurie plină de firimituri de croasanţi. Strike păru să-i citească gândurile.

— Nu poţi să pui la socoteală croasanţii. E mai mult aer în ei.

Robin râse.

Când ajunseră la Subway-ul de la Cornwall Services, atmosfera dintre ei aproape că se înseninase, în ciuda oboselii lor. După ce Robin îşi începu salata, fidelă deciziei sale de a mânca mai sănătos, iar el luase câteva guri serioase din sandvişul cu friptură şi brânză, Strike îi trimise lui

Kim Sullivan un e-mail cu formularul lor de facturare a clienţilor şi apoi spuse:

— Azi-dimineaţă m-am certat cu Lucy.

Robin presupuse că trebuia să fi fost o ceartă serioasă, dacă Strike vorbea despre ea.

— La ora 5, în grădină, în timp ce eu îmi fumam ţigara liniştit.

— Puţin cam devreme pentru conflict, spuse Robin, în timp ce căuta fără entuziasm printre frunzele de salată ale sandvişului.

— Păi, se pare că suntem concurenţi în Cursa Cine O Iubeşte Mai Mult Pe Joan. Nici n-am ştiut că particip.

Strike mâncă în tăcere timp de un minut, apoi continuă:

— Discuţia s-a terminat cu mine spunându-i că Adam e un nesimţit plângăcios, iar Luke – un nemernic.

Robin, care tocmai sorbea din apă, se înecă şi fu cuprinsă de un acces puternic de tuse. Clienţii de la mesele învecinate se întoarseră să-i privească, în timp ce ea bolborosea şi icnea. Luă un şerveţel de pe masă ca să-şi şteargă bărbia şi ochii înlăcrimaţi şi spuse şuierat:

— De ce – *Dumnezeule* – i-ai spus asta?

— Pentru că Adam e un nesimţit plângăcios, iar Luke, un nemernic.

Străduindu-se în continuare, cu ochii înlăcrimaţi, să scape tuşind de apa care îi ajunsese în trahee, Robin râse, dar scutură din cap.

— Dă-o naibii, Cormoran, spuse ea când putu, în sfârşit, să vorbească normal.

— Tu n-ai stat o săptămână întreagă cu ei. Luke mi-a stricat căştile alea noi, apoi a fugit cu piciorul meu, dobitocul. Apoi Lucy mă acuză că-l favorizez pe Jack. Normal că-l favorizez – e singurul cumsecade.

— Da, dar să-i spui *mamei* lor…

— Da, ştiu, spuse Strike greoi. O s-o sun să-mi cer scuze.

Urmă o scurtă pauză.

— Dar, mârâi el apoi, de ce dracu' trebuie să ies eu cu toţi trei împreună? Niciunul dintre ceilalţi doi nu dă nicio ceapă degerată pe armată. „Adam a plâns când v-aţi întors de la Muzeul de Război", aiurea. Micului nemernic nu i-a convenit că i-am cumpărat lui Jack chestii, asta e tot. Dacă ar fi după cum vrea Lucy, ar trebui să-i scot pe toţi în oraş în fiecare weekend, şi ei ar alege *pe rând;* ar alege grădina zoologică şi nenorocitul de go-karting, şi s-ar strica tot ce e bun în întâlnirile mele cu Jack. Îmi *place* Jack…

Strike spusese asta cu o expresie care părea de surpriză.

— Ne interesează aceleaşi lucruri. Ce e cu obsesia asta să-i tratezi pe toţi la fel? Aş fi crezut că e o lecţie de viaţă utilă să-ţi dai seama că nu ţi se datorează nimic. Nu primeşti automat nişte lucruri doar pentru că eşti rudă cu cineva. Dar, foarte bine, ea vrea să le cumpăr cadouri şi celorlalţi doi.

Strike desenă cu mâinile în aer un pătrat.

— „Încearcă să nu fi un mic dobitoc." O să-i fac lui Luke o plachetă cu cuvintele astea, să şi-o pună în cameră, pe perete.

Cumpărară o pungă cu snacks-uri şi porniră iar la drum. În timp ce ieşeau pe şosea, Strike spuse că-i părea rău că nu poate să conducă şi el, deoarece vechiul Land Rover constituia o provocare prea mare pentru piciorul lui fals.

— Nu contează, spuse Robin. Nu mă deranjează.

Apoi, văzând că Strike zâmbeşte după ce găsise ceva în punga cu gustări, adăugă:

— Ce e aşa amuzant?

— Căpşune englezeşti, spuse el.

— Şi ce e aşa comic la ele?

Strike îi explică furia lui Dave Polworth că bunurile originare din Cornwall nu erau etichetate ca atare, dar şi bucuria lui, la fel de mare, că din ce în ce mai mulţi localnici alegeau să treacă în formulare identitatea lor regională în detrimentul celei englezeşti.

— Teoria identităţii sociale e foarte interesantă, spuse Robin. Asta şi teoria auto-categorizării. Le-am studiat la facultate. Au implicaţii şi pentru afaceri, şi pentru societate, ştii…

Robin vorbi entuziasmată timp de câteva minute, până îşi dădu seama când îi aruncă o privire, că Strike adormise. Decise să nu se simtă ofensată, pentru că părea mort de oboseală, şi tăcu. În afara unor sforăituri mormăite din când în când, Strike nu mai avu nimic de comunicat până când, la periferia Swindon-ului, tresări şi se trezi brusc.

— Căcat, spuse el, ştergându-se la gură cu dosul palmei, scuze. Cât am dormit?

— Vreo trei ore, spuse Robin.

— Căcat, spuse el iar, scuze.

Se întinse imediat după o ţigară.

— Am dormit pe cea mai inconfortabilă canapea din lume şi copiii m-au trezit în fiecare zi cu noaptea-n cap, la dracu'. Vrei ceva din punga cu mâncare?

— Da, spuse Robin, simţind nevoia urgentă a unui stimulent şi renunţând la dieta ei. Ciocolată. Din Anglia sau din Cornwall, nu contează.

— Scuze, spuse Strike a treia oară. Îmi spuneai despre o teorie socială sau ceva.

Robin zâmbi larg.

— Ai adormit cam la momentul la care îţi explicam modul fascinant în care cred eu că se poate aplica teoria identităţii sociale în practica detectivistică.

— Şi anume? spuse el, încercând să dea dovadă măcar acum de politeţea pe care nu o arătase mai devreme.

Robin, care ştia foarte bine că acesta e motivul pentru care el pusese întrebarea, spuse:

— În esenţă, avem tendinţa să împărţim oamenii în grupuri, ceea ce duce, de obicei, la supraestimarea similarităţilor dintre membrii unui grup şi la subestimarea similarităţilor dintre membrii unui grup şi cei din afara lui.

— Deci vrei să spui că nu toţi cei din Cornwall sunt nişte oameni aleşi şi dârji şi nu toţi englezii sunt nişte dobitoci îngâmfaţi?

Strike desfăcu o ciocolată Yorkshire şi i-o puse în mână.

— Pare puţin probabil, dar o să-l întreb pe Polworth data viitoare când ne vedem.

Ignorând căpşunile, pe care le cumpărase Robin, Strike deschise o cutie de Coca-Cola şi bău din ea în timp ce fuma şi privea cerul care devenea tot mai sângeriu pe măsură ce se apropiau de Londra.

— Dennis Creed e în continuare în viaţă, ştii, spuse el privind pe geam siluetele estompate ale copacilor. Am citit despre el azi-dimineaţă.

— Unde e? întrebă Robin.

— Broadmoor, spuse Strike. Iniţial a fost dus la Wakefield, apoi la Belmarsh, şi în ’95 a fost transferat la Broadmoor.

— Care a fost diagnosticul psihiatric?

— Controversat. Psihiatrii nu au căzut de acord la proces dacă e sau nu sănătos mintal. Are un IQ foarte ridicat. În cele din urmă, juriul a decis că e capabil să-şi dea seama că ceea ce face e greşit, deci închisoare, nu spital. Dar probabil că de atunci a început să prezinte simptome care justificau tratamentul medical. Din ce am citit până acum, pot să înţeleg de ce anchetatorul principal a crezut că Margot Bamborough ar fi putut să fie una dintre victimele lui Creed. Se pare că la ora la care ea ar fi trebuit să se îndrepte spre Three Kings, o camionetă de mici dimensiuni gonea periculos prin zonă.

Robin îi aruncă o privire întrebătoare şi Strike explică:

— Creed a folosit o camionetă în câteva dintre celelalte răpiri cunoscute ale lui.

Stâlpii de iluminat de pe autostradă se aprinseră înainte ca Robin, care îşi terminase ciocolata, să citeze:

— „Se odihneşte într-un loc sfânt?”

Strike pufni, în timp ce continua să fumeze.

— Tâmpenii de medium.

— Aşa crezi?

— Da, la naiba, spuse Strike. Ce convenabil că oamenii pot să dea indicii, din viaţa de apoi, doar prin cuvinte încrucişate. Fii serioasă.

— Bine, linişteşte-te. Gândeam doar cu voce tare.

— Dacă vrei, poţi să consideri peste tot că e un „loc sfânt”. Clerkenwell, de unde a dispărut ea – păi, toată zona aia are o legătură cu religia. Călugări sau ceva de genu’. Ştii unde a locuit Dennis Creed până în 1974?

— Zi.

— Paradise Park, Islington, spuse Strike.

— Ah, spuse Robin. Deci tu crezi că mediumul *ştia* cine e mama Annei?

— Dacă aş fi medium, cu siguranţă că mi-aş căuta clienţii pe Google înainte să vină la mine. Dar e posibil să fi fost o încercare subtilă de a o alina, cum a zis Anna. Aluzii la o îngropare decentă. Oricât de oribil ar fi fost, sfârşitul ei e purificat de locul în care îi sunt rămăşiţele. Apropo, Creed a recunoscut că a împrăştiat fragmente de oase peste tot prin Paradise Park. Le-a băgat în straturile de flori.

Chiar dacă aerul din maşină era în continuare înăbuşitor, Robin simţi cum o străbate un tremur involuntar uşor.

— Hiene nenorocite, spuse Strike.

— Cine?

— Mediumurile, spiritiştii, toţi profitorii ăştia… care îi jefuiesc pe oameni.

— Deci nu consideri că unii din ei chiar cred în ceea ce fac? Că sunt convinşi că primesc cu adevărat mesaje de dincolo?

— Cred că sunt o grămadă de nebuni pe lume, şi cu cât le finanţăm mai puţin nebunia, cu atât mai bine pentru noi toţi.

Mobilul lui Strike sună, iar el îl scoase din buzunar.

— Cormoran Strike.

— Da, bună – sunt Anna Phipps. E şi Kim aici.

Strike puse mobilul pe difuzor.

— Sper că puteţi să ne auziţi, spuse el, încercând să acopere huruitul şi zăngănitul Land Roverului. Suntem tot în maşină.
— Da, e zgomot, spuse Anna.
— O să opresc, spuse Robin, trăgând încet pe acostament.
— E mai bine, spuse Anna, după ce Robin opri motorul. Ei, eu şi Kim am discutat despre asta şi am decis: am vrea să vă angajăm.
Robin simţi un val de însufleţire.
— Super, spuse Strike. Vrem foarte mult să ajutăm, dacă putem.
— Dar, spuse Kim, noi credem că, din motive psihologice – şi, mă rog, sincer vorbind, şi financiare – am vrea să stabilim un termen pentru investigaţie, pentru că dacă poliţia n-a soluţionat cazul în aproape 40 de ani – adică, aţi putea să căutaţi încă 40 de ani şi să nu găsiţi nimic.
— E adevărat, spuse Strike. Deci…
— Noi ne gândeam la un an, spuse Anna, părând agitată. Voi ce – vi se pare rezonabil?
— Atât aş fi sugerat şi eu, spuse Strike. Ca să fiu sincer, nu cred că avem prea multe şanse în mai puţin de 12 luni.
— Mai aveţi nevoie de ceva din partea mea ca să începeţi? întrebă Anna, părând deopotrivă agitată şi însufleţită.
— Sunt sigur că o să-mi vină vreo idee, spuse Strike, scoţând carnetul ca să verifice un nume, dar ar fi util să discutăm cu tatăl tău şi cu Cynthia.
La celălalt capăt al firului se aşternu o linişte totală. Strike şi Robin se uitară unul la celălalt.
— Nu cred că există vreo şansă pentru aşa ceva, spuse Anna. Îmi pare rău, dar dacă tatăl meu ar şti că fac asta, mă îndoiesc că m-ar ierta vreodată.
— Şi Cynthia?
— Chestia e, se auzi vocea lui Kim, că tatăl Annei a fost bolnav în ultima vreme. Dintre ei doi, Cynthia e cea mai rezonabilă pe tema asta, dar nu ar face nimic care să-l supere pe Roy acum.

— Ei, nu e nicio problemă, spuse Strike, ridicând din sprâncene spre Robin. Prioritatea noastră numărul 1 e să facem rost de dosarul de la poliţie. Între timp, o să vă trimit prin e-mail unul din contractele noastre standard. Tipăriţi-l, semnaţi-l şi trimiteţi-l înapoi şi începem.

— Mulţumesc, spuse Anna.

Cu o mică întârziere, Kim spuse şi ea:

— Bine atunci.

Apoi închiseră.

— Ei, ei, spuse Strike. Primul nostru caz nerezolvat. O să fie interesant.

— Şi avem la dispoziţie un an, spuse Robin, intrând din nou pe autostradă.

— O să prelungească dacă o să pară că am găsit ceva, spuse Strike.

— Mult succes, spuse Robin sardonic. Kim e dispusă să ne acorde un an ca să-i poată spune Annei că au încercat totul. Pariez 5 lire în clipa asta că n-o să primim nicio prelungire.

— Accept pariul, spuse Strike. Dacă există măcar o urmă de pistă, Anna o să vrea să o cercetăm până la capăt.

Tot restul drumului discutară despre cele patru investigaţii în curs ale agenţiei, conversaţie care dură până în capătul lui Denmark Street, unde Strike coborî.

— Cormoran, îi spuse Robin în timp ce el îşi lua geanta de voiaj din spatele Land Roverului, ai pe birou un mesaj de la Charlotte Campbell. A sunat alaltăieri şi te roagă să o suni înapoi. Spune că are ceva ce îţi doreşti.

Urmă un scurt moment în care Strike se mulţumi să o privească pe Robin, fără să i se citească nimic pe chip.

— Bine. Mersi. Ei, ne vedem mâine.

Apoi se contrazise imediat:

— Ba nu, nu ne vedem, ai liber. Distracţie plăcută.

Trânti portiera din spate şi se îndreptă şchiopătând spre birou, cu capul plecat şi cu geanta

pe umăr, fără să-i dea în vreun fel de înţeles epuizatei Robin dacă îşi dorea sau nu ceea ce avea Charlotte Campbell.

Partea a doua

Apoi sosi şi toamna, gălbui înveşmântată…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

8

Iar din otrăvitoarea carte el ceti,
Groaznice lucruri…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când Strike şi Robin îi spuseseră de bigamia soţului ei, femeia care se albise la faţă şi pe care ei o numeau acum A Doua Dnă Ciufulici rămăsese tăcută timp de câteva minute. Era linişte în casa ei micuţă, dar fermecătoare din centrul Windsor-ului în acea dimineaţă de marţi, fiul şi fiica ei erau la şcoală, iar ea făcuse curăţenie până să vină ei: în aer plutea un miros de soluţie de curăţat, iar pe covor erau urme de aspirator. Pe măsuţa de cafea bine lustruită erau zece fotografii cu Ciufulici în Torquay, fără meşă, râzând în timp ce ieşea din pizzerie împreună cu băieţii lui adolescenţi care semănau atât de bine cu micuţii pe care îi avea în Windsor, înconjurând cu braţul o femeie zâmbitoare care ar fi putut să fie sora mai mare a clientei lor.

Robin, care îşi amintea foarte bine ce simţise când din patul ei conjugal căzuse cercelul cu diamante al lui Sarah Shadlock, nu putea decât să bănuiască amplitudinea durerii, umilinţei şi ruşinii din spatele acelei feţe încordate. Strike rostea expresii convenţionale de compasiune, dar Robin şi-ar fi pariat toţi banii din cont că dna Ciufulici nu auzea niciun cuvânt – şi ştiu că avusese dreptate când dna Ciufulici se ridică brusc în picioare, tremurând atât de tare că Strike se ridică şi el în mijlocul propoziţiei, în caz că trebuia s-o prindă. Însă ea trecu clătinându-se pe lângă el şi ieşi din cameră. La puţin timp după aceea, auziră uşa de la intrare deschizându-se şi o zăriră prin perdele pe clienta lor, care se apropia de un Audi Q3 roşu parcat în faţa casei cu o crosă de golf în mână.

— Ah, la dracu', spuse Robin.

Până să ajungă lângă ea, A Doua Dnă Ciufulici sfărâmase deja parbrizul şi lăsase mai multe semne adânci în plafonul maşinii. Vecinii se holbau de pe la ferestre, iar în casa de vizavi doi pomeranieni lătrau frenetic din spatele geamului. Când Strike îi luă din mână crosa, dna Ciufulici îl înjură şi încercă să i-o smulgă înapoi, după care izbucni în hohote de plâns.

Robin o înconjură cu braţul şi o conduse ferm înapoi în casă, Strike încheind procesiunea cu crosa de golf în mână. În bucătărie, Robin îi spuse lui Strike să facă o cafea tare şi să caute nişte brandy. La sfatul lui Robin, dna Ciufulici îşi sună fratele şi îl imploră să vină imediat, dar după ce închise şi începu să deruleze ca să găsească numărul lui Ciufulici, Robin îi smulse telefonul din mâna cu o manichiură perfectă.

— Dă-mi-l înapoi! spuse dna Ciufulici, cu o privire sălbatică în ochi, gata să sară la bătaie. Nemernicul… nemernicul… vreau să vorbesc cu el… dă-mi telefonul!

— E o idee proastă, spuse Strike, punând în faţa ei cafeaua şi brandy-ul. A dovedit deja că se pricepe de minune să ascundă de tine bani şi bunuri. Ai nevoie de un avocat super meseriaş.

Rămaseră cu clienta până când fratele ei, un director de HR la costum, sosi iritat că i se ceruse să plece de la muncă devreme. Înţelegea atât de greu ceea ce i se spunea că Strike era pe punctul de a se înfuria, iar Robin simţi că trebuie să intervină ca să evite o ceartă.

— Fir-ar al dracu', murmură Strike în timp ce se întorceau spre Londra. *Era deja căsătorit cu altcineva când s-a căsătorit cu sora ta.* Ce-o fi atât de greu de înţeles?

— Foarte greu, spuse Robin cu o voce uşor încordată. Oamenii nu se aşteaptă să se trezească în astfel de situaţii.

— Crezi că m-au auzit când i-am rugat să nu spună presei că a fost implicată agenţia noastră?

— Nu, răspunse Robin.

Avea dreptate. La două săptămâni după vizita lor în Windsor, se treziră că mai multe tabloide publicaseră pe prima pagină dezvăluiri despre Ciufulici şi cele trei femei ale lui, iar la interior, toate aveau câte o imagine cu Strike. Numele lui apărea şi într-unul dintre titluri. Strike reprezenta el însuşi o ştire, iar juxtapunerea celebrului detectiv cu bărbatul îndesat, chel şi bogat care reuşise să aibă două familii şi o amantă era irezistibilă.

Când mai depusese mărturie la cazurile importante, Strike se prezentase cu o barbă serioasă, care creştea convenabil de repede când avea nevoie de ea, iar poza pe care presa o folosea cel mai adesea era una veche care îl înfăţişa în uniformă. Cu toate acestea, ducea o luptă permanentă să treacă neobservat, după cum cerea meseria lui, şi se putea lipsi de jurnaliştii care îl hărţuiau la birou ca să le dea comentarii. Furtuna de publicitate se prelungi când ambele dne Ciufulici porniră o ofensivă comună împotriva înstrăinatului lor soţ. Manifestând un apetit neprevăzut pentru publicitate, ele nu doar că oferiră unei reviste pentru femei un interviu comun, dar apărură împreună la mai multe emisiuni de televiziune ca să discute despre cum au fost înşelate atât de mult timp, şocul resimţit şi neaşteptata lor prietenie, ca şi despre intenţia de a-l face pe Ciufulici să regrete ziua în care le cunoscuse pe fiecare din ele. Cele două o avertizaseră făţiş pe amanta însărcinată din Glasgow (care, în mod uimitor, părea dispusă să rămână alături de Ciufulici) să se gândească de două ori dacă îşi imagina că o să se aleagă cu vreun bănuţ după ce nevestele aveau să termine cu el.

Veni septembrie, rece şi schimbător. Strike o sună pe Lucy ca să-şi ceară scuze că vorbise urât despre fiii ei, dar Lucy rămase distantă chiar şi după scuzele lui, mai mult ca sigur pentru că el spusese doar că regretă că-şi exprimase opiniile cu voce tare, fără însă a le retracta. Strike fu uşurat să descopere că băieţii ei aveau program sportiv în weekend, acum că şcoala reîncepuse, ceea ce

însemna că la următoarea lui vizită în St Mawes nu mai trebuia să doarmă pe canapea şi putea să le dedice tot timpul lui Ted şi Joan fără ca prezenţa tensionată şi acuzatoare a lui Lucy să-l perturbe.

Deşi la fel de disperată ca întotdeauna să-i gătească, mătuşa lui era deja slăbită de chimioterapie. Era dureros să o vadă cum se târa prin bucătărie, dar nu voia să stea deloc jos, nici măcar când Ted o implora să facă asta. Sâmbătă seara, după ce Joan se dusese la culcare, pe unchiul lui îl lăsară nervii şi plânse pe umărul lui Strike. Ted îi păruse cândva nepotului său un bastion de putere, imperturbabil şi invulnerabil, iar Strike, care de obicei putea să doarmă în aproape orice condiţii, rămase treaz până la 2 noaptea, privind într-un întuneric mult mai dens decât o noapte londoneză, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mai stea şi dispreţuindu-se pentru că se convinsese că trebuia să se întoarcă în Londra.

Într-adevăr, agenţia era atât de aglomerată încât Strike, petrecând un weekend prelungit în Cornwall, se simţea vinovat că lăsase totul în seama lui Robin şi a colaboratorilor lui. În plus, pe lângă cele cinci cazuri care figurau acum în registrele agenţiei, el şi Robin jonglau cu tot mai multe solicitări manageriale venite din partea angajaţilor al căror număr continua să crească şi negociau cu dezvoltatorul care cumpărase clădirea prelungirea pe un an a contractului de închiriere a biroului. De asemenea încercau, deocamdată fără succes, să convingă unul dintre contactele lor din poliţie să găsească şi să le dea dosarul vechi de 40 de ani al dispariţiei lui Margot Bamborough. Morris era un fost poliţist, ca şi Andy Hutchins, cel mai vechi subcontractor al lor, un bărbat liniştit şi taciturn a cărui scleroză multiplă era din fericire în remisie, şi cei doi încercaseră şi ei să apeleze la bunăvoinţa foştilor colegi, dar până acum rugăminţile agenţiei primiseră răspunsuri care mergeau de la „probabil că l-au mâncat şoarecii” la „dispari, Strike, sunt ocupat”.

Într-o după-amiază ploioasă, în timp ce Strike îl urmărea pe Alunecos prin City, străduindu-se să nu şchiopăteze prea evident şi blestemând în sinea lui al doilea vânzător stradal de umbrele ieftine care îi ieşise în cale, îi sună mobilul. Aşteptându-se să audă de o altă problemă pe care trebuie s-o rezolve, Strike fu surprins când apelantul spuse:

— Salut, Strike, sunt George Layborn. Am auzit că cercetaţi iar cazul Bamborough?

Strike se mai întâlnise cu detectivul-inspector Layborn o singură dată şi, chiar dacă asta se întâmplase în contextul unui caz în care Strike şi Robin oferiseră ajutor material Poliţiei Metropolitane, nu considerase că relaţia dintre ei devenise suficient de strânsă pentru a-i cere lui Layborn să-l ajute să obţină dosarul Bamborough.

— Salut, George, spuse Strike, privind cum Alunecosul intră într-un bar. Da, ai auzit bine.

— Păi, am putea să ne întâlnim mâine seară, dacă vrei. La Feathers's, la 6?

Aşa că Strike îl rugă pe Barclay să facă schimb de misiuni, iar în seara următoare se îndreptă spre crâşma de lângă Scotland Yard, unde îl găsi pe Layborn deja la bar, aşteptându-l. Layborn, un bărbat de vârstă mijlocie, burtos şi cu păr grizonant, comandă două halbe de London Pride, după care se duseră la o masă din colţ.

— Bătrânul a lucrat la cazul Bamborough, sub conducerea lui Bill Talbot, îi spuse Layborn lui Strike. Mi-a povestit totul. Ce aţi găsit până acum?

— Nimic. Am răsfoit relatările din presă de la acea vreme şi încerc să dau de oamenii care lucrau atunci în cabinetul de la care a dispărut ea. Nu prea am ce să fac până când văd dosarul poliţiei, dar până acum nu am găsit pe nimeni care să mă ajute cu asta.

Layborn, care la singura lor întâlnire anterioară manifestase o adevărată pasiune pentru expresiile obscene, pline de culoare, părea ciudat de reţinut în seara aceasta.

— Ancheta Bamborough a fost un dezastru, spuse el încet. Ţi-a spus cineva despre Talbot până acum?

— Continuă.

— S-a ţăcănit, spuse Layborn. Cădere psihică în toată puterea cuvântului. O luase puţin pe arătură dinainte să preia cazul, dar erau anii ’70, ştii – îngrijirea sănătăţii mentale în rândul angajaţilor era pentru poponari. La vremea lui fusese un poliţist bun, să ne înţelegem. Câţiva agenţi tineri observaseră că se comportă ciudat, dar de fiecare dată când ridicau problema, li se spunea să-şi vadă de treabă. Era la conducerea cazului Bamborough de şase luni când soţia lui a chemat salvarea în mijlocul nopţii şi l-a internat. A fost scos la pensie, dar pentru caz era prea târziu. A murit acum cel puţin 10 ani, dar am auzit că nu şi-a iertat niciodată că feştelise ancheta. După ce şi-a revenit, era îngrozit de modul în care se comportase.

— Cum anume?

— A pus prea mare preţ pe intuiţiile lui, nu a prelevat probele cum se cuvine, nu l-a interesat să discute cu martorii dacă nu se potriveau cu teoria lui…

— Care era că o răpise Creed, nu?

— Exact, spuse Layborn. Chiar dacă pe vremea aia lui Creed încă i se spunea Măcelarul din Essex, pentru că îşi aruncase primele cadavre în Pădurea Epping şi în Chigwell.

Layborn sorbi prelung din halba lui.

— Au găsit mare parte din Jackie Aylett într-un tomberon industrial. Ăla e un animal. Animal.

— Cine a preluat cazul după Talbot?

— Un tip pe nume Lawson, Ken Lawson, spuse Layborn, dar pierduse deja şase luni, pista se răcise şi el moştenise un adevărat dezastru. Plus că Margot Bamborough nu şi-a ales bine nici momentul. Ştii ce s-a întâmplat la o lună după ce a dispărut ea?

— Ce?

— A dispărut lordul Lucan, spuse Layborn. Încearcă tu să ţii pe prima pagină o doctoriţă dispărută după ce bona unui aristocrat e omorâtă în

bătaie, iar el e dat dispărut. Folosiseră deja poza cu Iepuraşii – ştii că Bamborough a fost Iepuraş?

— Da, spuse Strike.

— Aşa a strâns bani pentru facultatea de medicină, spuse Layborn, dar potrivit bătrânului meu, familiei nu i-a convenit deloc că presa a dezgropat povestea aia. Îi enerva la culme, chiar dacă era evident ca pozele alea au adus cazului mai multă notorietate. Dar aşa e viaţa, nu?

— Dar tatăl tău ce credea că i se întâmplase? întrebă Strike.

— Păi, ca să fiu sincer, oftă Layborn, credea că probabil Talbot avea dreptate; fusese răpită de Creed. Nu exista niciun semn că ea ar fi vrut să dispară – paşaportul rămăsese acasă, nu îşi făcuse niciun bagaj, nu lipsea nicio haină, avea o slujbă stabilă, nicio problemă financiară, copil mic.

— E greu să iei cu forţa o femeie sănătoasă şi în formă, de 29 de ani, de pe o stradă aglomerată fără să observe cineva, spuse Strike.

— E adevărat, spuse Layborn. Creed le răpea de obicei când erau bete. Cu toate astea, era o seară întunecoasă şi ploioasă, şi lui îi mai ieşise trucul ăsta. Şi se pricepea să adoarmă suspiciunile femeilor şi să le stârnească compasiunea. Câteva din ele au intrat de bunăvoie în apartamentul lui.

— A fost văzută o camionetă ca a lui Creed gonind prin zonă, nu-i aşa?

— Da, spuse Layborn, şi, din ce mi-a spus taică-meu, n-au verificat niciodată cum trebuie chestia asta. Talbot nici nu voia să audă că poate era vorba de cineva care doar se grăbea să ajungă acasă, să-şi bea ceaiul, înţelegi. Pur şi simplu, n-au făcut munca de rutină. De exemplu, am auzit că un fost iubit al lui Bamborough era prin preajmă. Nu spun că el a omorât-o, dar taică-meu mi-a spus că Talbot a irosit jumătate de interogatoriu încercând să afle unde se aflase iubitul ăsta al ei în noaptea în care fusese atacată Helen Wardrop.

— Cine?

— O prostituată. Creed a încercat s-o răpească în ’73. A dat şi rateuri, înţelegi. Peggy Hiskett a reuşit să scape şi a oferit poliţiei o descriere în ’71, dar n-a fost de mare ajutor. A spus că era brunet şi îndesat, pentru că la momentul ăla Creed purta o perucă şi era încotoşmănat într-o haină de femeie. Până la urmă l-au prins din cauza lui Melody Bower. O cântăreaţă dintr-un club de noapte care semăna cu Diana Ross. Creed a intrat în vorbă cu ea într-o staţie de autobuz şi s-a oferit s-o ducă cu maşina, apoi, când ea a refuzat, a încercat s-o tragă în camionetă. A scăpat, le-a dat poliţiştilor o descriere bună şi le-a spus că Creed îi spusese că locuieşte pe lângă Paradise Park. Devenise neglijent spre sfârşit. Aroganţa i-a pus capac.

— Ştii multe despre asta, George.

— Da, păi, taică-meu a ajuns printre primii în subsolul lui Creed, după ce l-au arestat. N-a vrut niciodată să vorbească despre ce a văzut acolo, şi el văzuse de toate, crime ale mafiei… Creed n-a recunoscut niciodată că a ucis-o pe Bamborough, dar asta nu înseamnă că n-a făcut-o. Dobitocul ăla o să continue să-i ţină pe oameni în incertitudine până o să crape. Nemernic nenorocit. S-a jucat ani de zile cu familiile victimelor lui cunoscute. Îi place să sugereze că a omorât mai multe femei, fără să dea detalii. La începutul anilor ’80 l-a intervievat un jurnalist, dar a fost ultima oară când au lăsat pe cineva să vorbească cu el. A intervenit Ministerul Justiţiei. Creed foloseşte publicitatea ca pe o ocazie de a chinui familiile. E singura putere care i-a mai rămas.

Layborn îşi goli halba şi se uită la ceas.

— O să fac tot ce pot pentru voi cu dosarul. Bătrânul ar fi vrut ca eu să vă ajut. N-a fost niciodată mulţumit de ce s-a întâmplat cu cazul ăla.

Până să ajungă Strike înapoi în apartamentul lui de la mansardă, vântul se înteţise. Ferestrele stropite de ploaie zăngăneau în tocurile care se slăbiseră, în timp ce el sorta cu atenţie chitanţele din portofel,

alegându-le pe cele pe care trebuia să le predea contabilului.

La ora 9, după ce mâncă cina gătită pe plita cu un singur ochi, se întinse în pat şi luă biografia second-hand a lui Dennis Creed, *Demonul din Paradise Park,* pe care o comandase cu o lună în urmă şi care până atunci stătuse neatinsă pe noptiera lui. După ce îşi desfăcu nasturele la pantaloni, pentru a crea mai mult spaţiu pentru cantitatea uriaşă de spaghete pe care tocmai o consumase, Strike scoase un râgâit zgomotos şi satisfăcut, îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe perne şi deschise cartea la început, acolo unde o cronologie expunea reperele esenţiale din îndelungata carieră de violator şi criminal a lui Creed.

1937 ~ Se naşte în Greenwell Terrace, Mile End.

1954 ~Aprilie: începe serviciul militar.

Noiembrie: o violează pe eleva **Vicky Hornchurch,** 15 ani. Condamnat la 2 ani, Feltham Borstal.

1955-1961 ~ Are diverse slujbe fizice şi de birou de scurtă durată. Frecventează prostituatele.

1961 ~ Iulie: o violează şi tortureazã pe vânzătoarea **Sheila Gaskins,** 22 de ani.

Condamnat la 5 ani la închisoarea Pentonville.

1968 ~ Aprilie: o răpeşte, violează, torturează şi ucide pe eleva **Geraldine Christie,** 16 ani.

1969 ~ Septembrie: o răpeşte, violează, torturează şi ucide pe secretara **Jackye Aylett,** 29 de ani, mama unui copil. Presa îl porecleşte pe ucigaş „Măcelarul din Essex”.

1970 ~ Ianuarie: se mută în subsolul lui Vi Cooper de pe Liverpool Road, lângă Paradise Park.

Obţine o slujbă de curier la o curăţătorie.

Februarie: o răpeşte pe angajata unei cantine, **Vera Kenny,** 31 de ani, mamă a trei copii. O ţine în subsol trei săptămâni. Violată, torturată şi ucisă.

Noiembrie: o răpeşte pe agenta imobiliară **Noreen Sturrock,** 28 de ani. O ţine în subsol patru săptămâni. Violată, torturată şi ucisă.

1971 ~ August: nu reuşeşte să o răpească pe farmacista **Peggy Hiskett,** 34 **de** ani.

1972 ~ Septembrie: o răpeşte pe şomera **Gail Wrightman,** 30 de ani. O ţine captivă în subsol. Violată şi torturată.

1973 ~ Ianuarie: o ucide pe **Wrightman.**

Decembrie: nu reuşeşte să o răpească pe prostituata **Helen Wardrop,** 32 de ani, mama unui copil.

1974 ~ Septembrie: o răpeşte pe coafeza **Susan Meyer,** 27 de ani. O ţine captivă în subsol. Violată şi torturată.

1975 ~ Februarie: o răpeşte pe doctoranda **Andrea Hooton,** 23 de ani. Hooton şi Meyer au fost ţinute simultan în subsol timp de patru săptămâni.

Martie: o ucide pe Susan.

Aprilie: o ucide pe Andrea.

1976 ~ 25 ianuarie: încearcă să o răpească pe cântăreaţa dintr-un club de noapte **Melody Bower,** 26 de ani.

31 ianuarie: proprietara Vi Cooper îl recunoaşte pe Creed din descriere şi după portretul robot.

2 februarie: Creed este arestat.

Strike dădu pagina şi citi în diagonală introducerea, în care apărea singurul interviu acordat vreodată de mama lui Creed, Agnes Waite.

> …A început prin a-mi spune că data de pe certificatul de naştere al lui Creed era falsă.
>
> „Acolo scrie că s-a născut pe 20 decembrie, nu-i aşa?” m-a întrebat ea. „Dar nu e corect. S-a născut în noaptea de 19 noiembrie. El a minţit când a înregistrat naşterea, pentru că trecuse termenul până la care trebuia să faci asta.”
>
> „El” se referea la tatăl ei vitreg, William Awdry, cunoscut în zonă pentru temperamentul lui violent…

„Mi-a luat copilul din braţe imediat după ce îl născusem şi a spus că o să-l omoare. Că o să-l înece în veceul din curte. Eu l-am implorat să nu facă asta. L-am implorat să lase copilul în viaţă. Până atunci nu ştiusem dacă vreau ca acel copil să trăiască sau să moară, dar după ce îl vezi şi îl ţii în braţe… şi Dennis era puternic, voia să trăiască, îţi dădeai seama de asta. Ameninţările au continuat luni de zile, Awdry care ameninţa că-l omoară. Dar la momentul ăla vecinii auziseră deja copilul plângând şi probabil auziseră şi că [Awdry] ameninţa. Şi-a dat seama că nu-l mai poate ascunde; aşteptase prea mult. Aşa că a înregistrat naşterea, dar a minţit în privinţa datei, ca să nu-l întrebe nimeni de ce-l înregistrează aşa târziu. Nu putea să spună nimeni că se întâmplase mai devreme, nimeni care să aibă importanţă cel puţin. Nu-mi aduseseră moaşă, asistentă sau altceva…”

Creed mi-a dat adesea răspunsuri mai ample în scris decât în interviurile directe în care timpul era limitat. Luni mai târziu, mi-a scris următoarele în privinţa suspiciunilor pe care le avea referitor la paternitatea lui:

„Am văzut cum din oglindă mă priveşte presupusul meu bunic vitreg. Pe măsură ce creşteam, asemănarea devenea tot mai puternică. Aveam ochii lui, urechi de aceeaşi formă, pielea lui gălbuie, gâtul lung. El era mai solid decât mine, un bărbat cu aspect mai masculin, şi cred că mare parte a aversiunii lui faţă de mine venea din faptul că nu suporta să-şi vadă trăsăturile într-o formă slabă şi feminină. Dispreţuia vulnerabilitatea…”

„Da, bineînţeles că Dennis era al lui”, mi-a spus Agnes. „[Awdry] a început să se

dea la mine când aveam 13 ani. Nu aveam voie să ies afară niciodată, n-am avut niciun iubit. Când mama şi-a dat seama că sunt borţoasă, Awdry i-a spus că mă furişam afară ca să mă întâlnesc cu cineva. Ce altceva ar fi putut să spună? Şi maică-mea l-a crezut. Sau s-a prefăcut că-l crede."

Agnes a fugit din casa înghesuită a tatălui ei vitreg cu puţin timp înaintea celei de-a doua aniversări a lui Dennis, când ea avea 16 ani şi jumătate.

„Am vrut să-l iau pe Dennis cu mine, dar am plecat în miezul nopţii şi nu-mi permiteam să fac zgomot. Nu aveam unde să merg, nicio slujbă, niciun ban. Doar un iubit care spunea că o să aibă grijă de mine. Aşa că am plecat."

Agnes avea să-l mai vadă doar de două ori pe primul ei născut. Când a aflat că William Awdry ispăşeşte o condamnare de nouă luni pentru agresiune, s-a întors acasă la mama ei în speranţa că-l va lua pe Dennis.

„Aveam de gând să-i spun lui Bert [primul ei soţ] că e nepotul meu, pentru că Bert nu ştia nimic despre toată încurcătura asta. Dar nu cred că Dennis îşi amintea de mine. Nu se lăsa desprins de maică-mea, nu voia să vorbească cu mine, şi maică-mea mi-a spus că acum e prea târziu şi că n-ar fi trebuit să-l părăsesc dacă-l voiam atât de mult. Aşa că am plecat fără el."

Ultima oară când Agnes şi-a văzut fiul în carne şi oase a fost când s-a dus la el la şcoală şi l-a chemat la gard să vorbească cu ea. Chiar dacă avea doar cinci ani, Creed a susţinut în timpul celui de-al doilea interviu al nostru că îşi aminteşte această ultimă întâlnire.

„Era o femeie micuţă, slabă şi ştearsă, îmbrăcată ca o stricată”, mi-a spus el. „Nu arăta ca mamele celorlalţi băieţi. Îţi dădeai seama că nu e o persoană respectabilă. N-am vrut să mă vadă ceilalţi copii că vorbesc cu ea. Mi-a spus că e mama mea, iar eu i-am spus că nu e adevărat, dar ştiam că, de fapt, aşa e. Am fugit de lângă ea.”

„N-a vrut să aibă de-a face cu mine”, a spus Agnes. „După asta am renunţat. N-aveam de gând să merg acasă dacă acolo era Awdry. Cel puţin Dennis era la şcoală. Arăta curat… Mă gândeam la el, ce face şi tot aşa”, a spus Agnes. „Evident că te gândeşti. Copiii ies din tine. Bărbaţii nu înţeleg cum e asta. Da, mă gândeam la el, dar m-am mutat în nord împreună cu Bert, când a primit slujba la Poştă, şi nu m-am mai întors niciodată în Londra, nici măcar când a murit maică-mea, pentru că Awdry dăduse de ştire că dacă apar el sare la bătaie.”

Când i-am spus lui Agnes că mă întâlnisem cu Dennis cu doar o săptămână înainte de a o vizita pe ea în Romford, a avut o singură curiozitate.

„Se spune că e foarte deştept, aşa e?”

I-am spus că, fără îndoială, era foarte deştept. Era singurul aspect asupra căruia toţi psihiatrii lui căzuseră de acord. Gardienii îmi spuseseră că citea mult, mai ales cărţi de psihologie.

„Nu ştiu de la cine a moştenit asta. Nu de la mine… Am citit despre toate astea în ziare. L-am văzut la ştiri, am auzit tot ce-a făcut. Groaznic, pur şi simplu groaznic. De ce ar face aşa ceva o persoană? După ce s-a terminat procesul, m-am gândit iar la el cum fusese, gol şi plin de sânge pe linoleumul pe care îl născusem, în timp ce

> tatăl meu vitreg stătea lângă noi amenințând că-l îneacă și eu îți jur acum dumitale", a spus Agnes Waite, „că mi-aș dori să-l fi lăsat s-o facă."

Strike își stinse țigara și întinse mâna după cutia de Tennent de lângă scrumieră. În ferestre răpăia o ploaie ușoară, în timp ce el mai răsfoi puțin cartea, oprindu-se pe la mijlocul celui de-al doilea capitol.

> …bunica lui, Ena, nu a dorit sau nu a putut să-l protejeze pe cel mai tânăr membru al gospodăriei de pedepsele din ce în ce mai sadice ale soțului ei.
>
> Lui Awdry îi făcea o plăcere deosebită să-l umilească pe Dennis pentru că acesta continua să facă în pat. Bunicul lui vitreg turna o găleată de apă în patul lui și apoi îl obliga pe băiețel să doarmă acolo. Creed își amintea mai multe ocazii în care fusese obligat să se ducă la magazinul din colț fără pantaloni, doar în pantalonii uzi de pijama, ca să cumpere țigări pentru Awdry.
>
> „Te refugiezi în fantezie", mi-a scris Creed mai târziu, „În interiorul minții mele eram pe deplin liber și fericit. Dar chiar și pe vremea aia exista în lumea reală o recuzită pe care îmi plăcea s-o încorporez în viața mea secretă. Obiecte care în fanteziile mele ajungeau să aibă o putere totemică."
>
> La vârsta de 12 ani, Dennis a descoperit plăcerile voaierismului.
>
> „Mă excita", mi-a scris el după al treilea interviu al nostru, „să privesc o femeie care nu știa că e observată. Făceam asta cu surorile mele, dar mă furișam și pe la ferestre luminate. Dacă aveam noroc, vedeam femei sau fete care se dezbrăcau, își aranjau hainele sau chiar

străfulgerări de nuditate. Mă excitau nu doar aspectele evident senzuale, ci şi senzaţia de putere. Simţeam că le fur o parte a esenţei lor, că le iau ceva ce ele considerau a fi intim şi ascuns.”

În curând, Dennis a trecut la furtul de lenjerie feminină de pe sforile de rufe ale vecinilor şi chiar de la bunica lui, Ena. Îi făcea plăcere să se îmbrace cu ea pe furiş şi să se masturbeze în ea…

Strike căscă şi răsfoi mai departe, oprindu-se la un pasaj din capitolul patru.

…un membru liniştit al serviciului de corespondenţă de la Fletwood Electric, care şi-a uluit colegii când, la o ieşire în oraş, a îmbrăcat haina unei colege ca s-o imite pe Kay Starr.

„Şi iată-l pe micul Dennis răcnind «Wheel of Fortune» în haina lui Jenny”, a spus presei, după arestarea lui Creed, un coleg care a preferat să-şi păstreze anonimatul. „I-a făcut pe unii dintre colegii mai în vârstă să se simtă stânjeniţi. Câţiva dintre ei au crezut după aia că e, înţelegeţi, homosexual. Dar noi, cei mai tineri, l-am aclamat nebuneşte. La puţin timp după aceea, Dennis a început să iasă mai des.”

Dar fantezia secretă a lui Creed nu era să-şi petreacă viaţa jucând în scenete de teatru pentru amatori sau cântând prin crâşme. Fără ca vreunul din cei care îl priveau pe adolescentul cherchelit de 16 ani de pe scenă să ştie, fanteziile lui complexe deveneau din ce în ce mai sadice…

Colegii lui de la Fleetwood Electric au fost îngroziţi când „micul Dennis” a fost arestat pentru violarea şi torturarea Sheilei

Gaskins, 22 de ani, o vânzătoare pe care el o urmărise după ce coborâse dintr-un autobuz de noapte. Gaskins, care a supravieţuit atacului doar pentru că Creed a fost pus pe fugă de un paznic de noapte care a auzit zgomote pe o străduţă, a putut să furnizeze probe împotriva lui.

După ce a fost condamnat, a ispăşit cinci ani la închisoarea Pentonville. A fost ultima oară când avea să mai cedeze unui impuls de moment.

Strike se opri să-şi aprindă o nouă ţigară, apoi răsfoi următoarele zece capitole, până când un nume familiar îi atrase atenţia.

…Dr. Margot Bamborough, medic de familie din Clerkenwell, pe 11 octombrie 1974.

Detectivul-inspector Bill Talbot, cel care conduce ancheta, a observat imediat similarităţi suspecte între dispariţia tinerei doctoriţe de familie şi cele ale Verei Kenny şi Gail Wrightman.

Atât Kenny, cât şi Wrightman au fost răpite în seri ploioase, când prezenţa umbrelelor şi parbrizele scăldate de ploaie erau nişte obstacole la îndemână pentru potenţialii martori. În seara în care a dispărut Margot Bamborough, ploua torenţial.

Cu puţin timp înainte de dispariţia lui Kenny şi a lui Wrightman, în zonă a fost văzută o camionetă de dimensiuni mici cu plăcuţe de înregistrare despre care se bănuia că ar fi false. Trei martori diferiţi s-au prezentat ca să declare că o camionetă asemănătoare, mică şi albă, fusese văzută în seara aceea îndepărtându-se în mare viteză de zona în care se află cabinetul lui Margot Bamborough.

> Şi mai elocventă era mărturia unui şofer care văzuse pe stradă două femei, una din ele părând infirmă sau leşinată, cealaltă susţinând-o. Talbot a făcut imediat legătura atât cu Vera Kenny, care fusese văzută urcând, beată, într-o camionetă împreună cu cineva care părea a fi o altă femeie, cât şi cu mărturia lui Peggy Hiskett, care relatase că bărbatul îmbrăcat ca o femeie dintr-o staţie izolată de autobuz care încercase s-o convingă să bea o sticlă de bere cu el devenise agresiv înainte ca ea să reuşească, din fericire, să atragă atenţia unei maşini care trecea pe acolo.
>
> Convins că Bamborough căzuse victimă criminalului în serie poreclit acum Măcelarul din Essex, Talbot…

Mobilul lui Strike sună. Încercând să nu piardă pagina, Strike bâjbâi după telefon şi răspunse fără să verifice identitatea apelantului.

— Strike.

— Bună, Bluey, spuse o voce catifelată de femeie.

Strike puse cartea pe pat, cu paginile în jos. Urmă o pauză în timpul căreia o auzea pe Charlotte cum respiră.

— Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine, spuse ea.

— Despre?

— Nu ştiu, râse ea uşor. Alege tu.

Strike cunoştea această dispoziţie. Charlotte băuse jumătate de sticlă de vin sau, poate, savurase câteva whisky-uri. Exista un moment al beţiei – nici măcar al beţiei, ci al domolirii pe care o provoacă alcoolul – în care ieşea la iveală o Charlotte şarmantă, amuzantă chiar, dar încă nu combativă sau sentimentală. Strike se întrebase cândva, spre sfârşitul logodnei lor, când onestitatea lui înnăscută îl făcuse să se confrunte cu realitatea şi să-şi pună

întrebări grele, cât de realist sau de sănătos era să-şi dorească o soţie care să fie tot timpul foarte uşor beată.

— Nu m-ai sunat înapoi, spuse Charlotte. Ţi-am lăsat mesaj la Robin a ta. Nu ţi l-a dat?

— Ba da, mi l-a dat.

— Dar n-ai sunat.

— Ce vrei, Charlotte?

Partea sănătoasă a creierului său îi spunea să pună capăt apelului, dar el continua să ţină telefonul la ureche, ascultând, aşteptând. Charlotte fusese o lungă vreme ca un drog pentru el: un drog, sau o boală.

— Interesant, spuse Charlotte visătoare. Crezusem că o să decidă să nu-ţi transmită mesajul.

Strike nu spuse nimic.

— Sunteţi deja împreună? E destul de atrăgătoare. Şi întotdeauna acolo, l-a îndemână. Foarte co…

— De ce m-ai sunat?

— Ţi-am spus, voiam să vorbesc cu tine… ştii ce zi e azi? Prima aniversare a gemenilor. Întreaga *familie Ross* a venit să se agite pe lângă ei. E primul moment liber pe care îl am.

Strike ştia, bineînţeles, că Charlotte născuse gemeni. Existase un anunţ în *The Times,* pentru că Charlotte se căsătorise cu un membru al unei familii aristocratice care îşi anunţa în mod regulat în paginile ziarului naşterile, căsătoriile şi decesele, chiar dacă de fapt Strike nu aflase vestea de acolo. Ilsa îi transmisese această informaţie, iar Strike îşi amintise imediat cuvintele pe care i le spusese Charlotte la o masă dintr-un restaurant la care îl păcălise să se aşeze, cu peste un an în urmă.

Singurul gând care m-a ajutat să rezist în perioada sarcinii e că după ce nasc o să pot pleca.

Dar copiii se născuseră prematur şi Charlotte nu-i părăsise.

Copiii ies din tine. Bărbaţii nu înţeleg cum e asta.

În ultimul an, Strike mai primise două apeluri telefonice cherchelite asemănătoare, ambele târziu

în noapte. El pusese capăt primului după doar câteva secunde, deoarece Robin încerca să dea de el. Iar Charlotte închisese abrupt după câteva minute de la începutul celui de-al doilea.

— Nimeni nu a crezut c-or să supravieţuiască, ştiai?

Apoi Charlotte continuă în şoaptă:

— E *un miracol.*

— Dacă e ziua de naştere a copiilor tăi, n-ar trebui să te reţin, spuse Strike. Noapte bună, Char…

— Nu închide, spuse ea pe un ton dintr-odată imperios. Te rog, nu închide.

Pune capăt apelului, spuse vocea din capul lui, dar Strike nu făcu asta.

— Sunt adormiţi, dorm duşi. Ei nu ştiu că e ziua lor, toată tevatura asta e o glumă. Celebrarea aniversării acelui coşmar blestemat. A fost oribil, m-au tăiat…

— Trebuie să închid, spuse el. Am treabă.

— *Te rog,* aproape se tângui ea. Bluey, sunt atât de nefericită, tu nu ştii, sunt nenorocită ca dracu'…

— Eşti căsătorită şi mamă a doi copii, îi spuse el brutal, iar eu nu sunt consilier pentru probleme sufleteşti. Există linii speciale la care poţi suna fără să le spui cine eşti, dacă ai nevoie de serviciile lor. Noapte bună, Charlotte.

Strike întrerupse convorbirea.

Ploaia se înteţise, răpăind în ferestrele lui întunecate. Faţa lui Dennis Creed era acum cu susul în jos pe coperta cărţii aruncate deoparte. Ochii lui cu gene rare păreau inversaţi pe faţa răsturnată. Efectul era tulburător, ca şi cum ochii din fotografie ar fi fost vii.

Strike deschise iar cartea şi continuă să citească.

9

Bun domn, acum prietenia mi-o arată,
Căci pentru tine m-am primejduit estimp,
Iar pentru rana în luptă căpătată,
Îmi vei întoarce îndesat răsplată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

George Layborn nu reuşise încă să pună mâna pe dosarul Bamborough când sosi ziua de naştere a lui Robin.

Pentru prima oară în viaţa ei, se trezi în dimineaţa de 9 octombrie, îşi aminti ce zi e şi nu simţi nicio bucurie, ci doar un sentiment de mâhnire. Astăzi împlinea 29 de ani, iar 29 avea o tonalitate stranie. Numărul acesta părea să reprezinte nu un reper, ci o escală: „Următoarea oprire: TREIZECI”. Rămase câteva clipe aşa, singură în patul ei dublu din camera ei închiriată, amintindu-şi ce spusese verişoara sa preferată, Katie, când Robin fusese ultima dată acasă, în timp ce Robin îl ajuta pe fiul de doi ani al acesteia să-i facă pe monştrii Play-Doh să meargă în camionul său, Tonka.

— E ca şi cum ai călători într-o direcţie diferită faţă de noi, ceilalţi.

Apoi, văzând pe faţa lui Robin ceva care o făcuse să-şi regrete spusele, Katie adăugase în grabă:

— Nu vreau să spun că ar fi ceva rău! Pari foarte fericită. Vreau să spun, liberă! Zău, uneori chiar te invidiez.

Dar era evident că minţea.

Robin nu regretase nicio clipă sfârşitul unui mariaj care, în ultima lui fază, o făcuse profund nefericită. Încă putea să evoce acea senzaţie, pe care, din fericire, nu o mai experimentase de atunci, când toate culorile păreau să pălească în împrejurimi – iar împrejurimile chiar fuseseră frumoase: Robin ştia că locul în care ea şi Matthew

se despărţiseră în cele din urmă, casa căpitanului de vas din Deptford, era cât se poate de atrăgător, dar era straniu că-şi aducea acum aminte atât de puţine detalii despre el. Ce-şi amintea cu claritate că simţise între acei pereţi era senzaţia că ajunsese într-o fundătură, sentimentele permanente de vinovăţie şi teamă şi groaza care începea să crească în ea pe măsură ce înţelegea că se legase de un om pe care nu îl plăcea şi cu care nu avea aproape nimic în comun.

Cu toate acestea, descrierea optimistă pe care Katie i-o făcuse vieţii ei actuale drept „fericită" şi „liberă" nu era pe de-a-ntregul exactă. În ultimii ani, Robin îl privise pe Strike cum îşi prioritizează viaţa profesională în dauna a orice altceva – de fapt, după ce aflase diagnosticul lui Joan, îl văzuse pentru prima dată că îşi deleagă sarcinile şi că nu mai pune munca de detectiv pe primul loc – şi, zilele acestea, Robin se simţea şi ea acaparată de slujba care îi oferea atâtea satisfacţii încât devenea devoratoare. Acum, când trăia în sfârşit ceea ce îşi dorise încă de când intrase prima oară pe uşa de sticlă a biroului lui Strike, înţelegea câtă singurătate poate aduce o pasiune unică şi dominantă.

La început, să aibă patul doar pentru ea fusese o adevărată plăcere: nimeni nu stătea îmbufnat cu spatele la ea, nimeni nu se plângea că ea nu-şi asumă partea sa de responsabilitate financiară, nimeni nu îi dădea înainte cu perspectivele lui de promovare, nimeni nu solicita o partidă de sex care devenise mai degrabă o corvoadă decât o plăcere. Totuşi, chiar dacă nu-i lipsea deloc Matthew, îşi putea imagina un moment (dacă era să fie sinceră, probabil că deja îl trăia) în care lipsa contactului fizic, a afecţiunii şi chiar a sexului – ceea ce, pentru Robin, reprezenta un aspect mai complicat decât pentru multe alte femei – ar fi devenit nu o binefacere, ci o absenţă serioasă din viaţa ei.

Şi pe urmă? Avea să ajungă ca Strike, cu o succesiune de iubiţi maziliţi categoric pe locul doi, după slujbă? Imediat după ce se gândi la asta, se

trezi întrebându-se, cum făcuse aproape în fiecare zi de atunci, dacă partenerul ei o sunase pe Charlotte Campbell. Iritată pe sine însăşi, Robin dădu pătura la o parte şi, ignorând pachetele de pe comodă, se duse să facă duş.

Noua ei locuinţă din Finborough Road ocupa ultimele două etaje ale unei case dintr-un şir de clădiri lipite unele de altele. Dormitoarele şi baia erau la etajul trei, iar camerele de zi – la etajul patru. Sufrageria dădea pe o mică terasă, unde lui Wolfgang, Teckelul bătrân, cu blană aspră, al proprietarului, îi plăcea să stea întins în zilele însorite.

Robin, care nu îşi făcea nicio iluzie în privinţa proprietăţilor disponibile în Londra pentru femeile singure cu un venit mediu, mai ales una care avea de achitat facturi pentru avocaţi, se considera extrem de norocoasă că putea împărţi cu un coleg care îi plăcea un apartament curat, bine întreţinut şi decorat cu gust din care ea ocupa o cameră cu pat dublu. Colegul el de apartament, care era şi proprietarul, era un actor de 42 de ani pe nume Max Priestwood care nu-şi permitea să întreţină casa fără un chiriaş. Max, care era gay, avea o frumuseţe pe care mama lui Robin ar fi numit-o aspră: înalt şi lat în spate, cu păr bogat, de un blond-închis, şi cu o expresie de oboseală permanentă în ochii gri. Era, de asemenea, un vechi prieten al Ilsei, care fusese la universitate cu fratele lui mai mic.

În ciuda asigurărilor Ilsei că „Max e absolut încântător”, în primele ei luni în calitate de chiriaşă Robin se întrebase dacă nu cumva făcuse o mare greşeală când se mutase cu el, pentru că părea cufundat într-o stare de posomoreală permanentă. Robin se străduise din răsputeri să fie o bună colegă de apartament: era din fire îngrijită, nu punea niciodată muzică tare şi nu gătea nimic cu miros foarte puternic, îi acorda multă atenţie lui Wolfgang şi îşi amintea să-l hrănească dacă Max era plecat, era scrupuloasă în privinţa înlocuirii detergentului de vase şi a hârtiei igienice şi ţinea să fie politicoasă

şi voioasă de fiecare dată când intrau în contact, dar Max zâmbea rareori, iar când Robin sosise acolo prima oară avusese impresia că el face un efort uriaş să-i vorbească. La început, Robin se întrebase, paranoică, dacă nu cumva Ilsa îl forţase pe Max să o accepte drept chiriaş.

Cu trecerea timpului, conversaţiile lor începuseră să se lege mai uşor, dar Max nu era niciodată vorbăreţ. Uneori, Robin era recunoscătoare pentru apetenţa lui faţă de monosilabe, pentru că atunci când se întorcea acasă după o tură de 12 ore de supraveghere, înţepenită şi obosită, cu mintea zumzăind de preocupări legate de muncă, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să stea la taclale. Alteori, când ar fi preferat să meargă în sufrageria open-space de sus, rămânea în camera ei, ca să nu aibă senzaţia că invadează spaţiul intim al lui Max.

Bănuia că motivul principal al permanentei proaste dispoziţii a lui Max era că se afla tot timpul în şomaj. După ce piesa din West End în care avusese un rol mic fusese scoasă de pe afiş în urmă cu patru luni, Max nu mai reuşise să obţină nicio slujbă. Robin învăţase repede să nu-l întrebe dacă avea vreo audiţie. Uneori chiar şi o replică de genul „Cum ţi-a mers azi?” părea inutil de critică. Robin ştia că, înainte, Max locuise în apartament împreună cu un iubit cu care avea de mult timp o relaţie, coincidenţa făcând ca pe acesta să-l cheme tot Matthew. Nu ştia nimic despre despărţirea lor, în afara faptului că acest Matthew îi cedase de bunăvoie lui Max jumătatea lui de apartament, ceea ce ei i se părea extraordinar de generos în comparaţie cu comportamentul fostului ei soţ.

După ce făcu duş, Robin îşi luă pe ea un halat şi se întoarse în camera ei ca să deschidă darurile pe care le primise prin poştă în ultimele câteva zile şi pe care le păstrase pentru această dimineaţă. Bănuia că mama ei era cea care îi cumpărase uleiurile aromatice de baie care, chipurile, erau un cadou din partea fratelui ei, Martin, că Jenny, cumnata ei,

medic veterinar, (actualmente însărcinată cu prima nepoată sau cu primul nepot al lui Robin), alesese puloverul croşetat de mână ţinând cont de propriile ei preferinţe vestimentare, şi că fratele ei, Jonathan avea o nouă prietenă care probabil că alesese cerceii lungi. Simţindu-se uşor mai deprimată decât înainte de deschiderea cadourilor, se îmbrăcă complet în negru, ceea ce se potrivea şi cu ziua de hârţogăraie care o aştepta la birou, şi cu întâlnirea de informare pe care o avea cu prezentatorul meteo pe care îl persecuta Carte Poştală, dar şi cu sărbătorirea zilei ei de naştere la un pahar cu Ilsa şi cu Vanessa, prietena ei poliţistă. Ilsa îi sugerase să-l invite şi pe Strike, iar Robin spusese că ar prefera să fie doar o seară a fetelor, pentru că se străduia să evite orice altă ocazie în care Ilsa ar fi încercat să-i cupleze.

Când dădu să iasă din cameră, ochii îi căzură pe volumul *Demonul din Paradise Park,* pe care, ca şi Strike, îl cumpărase online. Exemplarul ei era puţin mai uzat decât al lui şi avusese nevoie de mai mult timp ca să ajungă. Robin nu citise prea mult din el, pentru că seara era de obicei prea obosită ca să mai facă altceva decât să se prăbuşească în pat, dar şi pentru că ceea ce citise provocase deja o uşoară revenire a simptomelor psihologice pe care le avea de când antebraţul îi fusese crestat, într-o noapte întunecoasă. Însă azi îndesă cartea în geantă, ca să citească în metrou.

În timp ce mergea spre staţie, primi un SMS în care mama ei îi ura la mulţi ani şi îi spunea să-şi verifice e-mailul. Robin făcu întocmai şi văzu că părinţii îi trimiseseră un voucher de 150 de lire la Selfridges. Era un cadou cât se poate de bine-venit, pentru că după ce plătea facturile avocaţilor, chiria şi îşi asigura traiul de zi cu zi, lui Robin nu-i mai rămânea practic nimic pentru ceva ce poate fi considerat un răsfăţ personal.

Cu moralul puţin mai ridicat, se instală într-un colţ al metroului, scoase *Demonul din Paradise Park* din geantă şi deschise la pagina la care rămăsese.

Coincidenţa din primul rând îi provocă un ciudat fior interior.

Capitolul 5

Chiar dacă el nu şi-a dat seama de asta, Dennis Creed a fost eliberat din închisoare chiar de ziua lui reală de naştere, pe 19 noiembrie 1966, când împlinea 29 de ani. Bunica lui, Ena, murise în timp ce el se afla la Brixton şi nu se punea problema să se întoarcă să locuiască cu bunicul lui vitreg. Nu avea niciun prieten apropiat la care să apeleze şi, deloc surprinzător, dacă mai existase vreo persoană care ar fi putut să se arate binevoitoare faţă de el înaintea celei de-a doua condamnări pentru viol, acum aceasta nu se grăbi să se întâlnească cu el sau să-l ajute. Creed îşi petrecu prima noapte de om liber într-un hostel de lângă King's Cross.

După o săptămână de dormit prin hosteluri sau pe băncile din parc, Creed reuşi să-şi găsească o cameră single într-o pensiune. De-a lungul următorilor patru ani, avea să schimbe întruna camere părăginite şi slujbe pe termen scurt, la care primea banii în mână, presărate cu perioade în care dormea sub cerul liber. Mai târziu, mi-a recunoscut că în această perioadă mergea des la prostituate, dar a ucis pentru prima dată în 1968.

Eleva Geraldine Christie se îndrepta spre casă…

Robin sări următoarea pagină şi jumătate. Nu dorea deloc să citească detaliile răului pe care Creed îl abătuse asupra lui Geraldine Christie.

…până când, în cele din urmă, în 1970 Creed şi-a găsit o locuinţă permanentă în

camerele de la subsolul pensiunii conduse de Violet Cooper, o fostă costumieră de 50 de ani care, ca şi bunica lui, era aproape alcoolică. Această casă, acum demolată, avea să devină în timp celebră sub cumplita poreclă de „camera de tortură” a lui Creed. Era o clădire înaltă şi îngustă din cărămidă murdară de pe Liverpool Road, aproape de Paradise Park.

Creed i-a prezentat lui Cooper referinţe falsificate pe care ea nu s-a deranjat să le verifice, susţinând că îşi pierduse recent slujba de la un bar, dar că un prieten îi promisese că-l angajează la un restaurant din apropiere. Întrebată la proces de ce acceptase cu atâta uşurinţă să închirieze o cameră unui şomer fără domiciliu stabil, Cooper a replicat că era „bună la suflet” şi că Creed i se păruse „un băiat dulce, puţin pierdut şi singuratic”.

Decizia ei de a-i închiria lui Dennis Creed la început o cameră, apoi întreg subsolul avea s-o coste scump pe Violet Cooper. În ciuda insistenţelor ei din timpul procesului că nu avea habar ce se petrecea în subsolul propriei pensiuni, numele de Violet Cooper a fost privit după aceea cu suspiciune şi dispreţ. Acum trăieşte sub alt nume, pe care eu am acceptat să nu-l dezvălui.

„Am crezut că e bulangiu”, spune azi Cooper. „Văzusem din ăştia la teatru. Mi-a părut rău pentru el, ăsta e adevărul.”

Cooper, o femeie dolofană pe al cărei chip băutura şi trecerea timpului făcuseră ravagii, recunoaşte că ea şi Creed s-au împrietenit repede. Uneori, în timpul conversaţiilor noastre, părea să uite că tânărul „Den” care petrecuse multe seri în sufrageria ei privată de la etaj, amândoi

băuţi şi interpretând cântece din colecţia ei de discuri, era criminalul în serie care locuia în subsolul ei.

„I-am scris, înţelegi”, spune ea. „După ce a fost condamnat. I-am zis «Dacă ai simţit vreodată ceva faţă de mine, dacă a existat ceva real, spune-mi dacă ai omorât-o pe vreuna dintre acele femei. Acum nu mai ai nimic de pierdut, Den», i-am zis, «şi ai putea să aduci linişte în sufletele oamenilor.»”

Dar Creed nu recunoştea nimic în scrisoarea lui de răspuns.

„Da, e bolnav. Atunci mi-am dat seama. N-a făcut altceva decât să copieze versurile unui cântec vechi al lui Rosemary Clooney pe care îl cântam noi doi împreună, «Come On-A My House». Îl ştii… *«Come on-a my house, my house, I'm-a gonna give you candy…»*[5] Mi-am dat seama atunci că mă urăşte la fel de mult ca pe toate celelalte femei. Îşi bătea joc de mine, asta făcea.”

Însă în 1970, când s-a mutat în subsolul ei, Creed făcea tot posibilul să se bage pe sub pielea proprietarei lui, care recunoaşte că tânărul a devenit pe nesimţite o combinaţie între fiu şi confident. Violet a convins-o pe prietena ei, Beryl Gould, care deţinea o curăţătorie, să-l angajeze pe tânărul Den pe post de curier, ceea ce îi oferea acestuia acces la camioneta de mici dimensiuni care avea să devină în curând celebră în presă…

La 20 de minute după ce se urcase în metrou, Robin coborî în Leicester Square. În timp ce ieşea la suprafaţă, telefonul mobil din buzunarul ei vibră. Îl scoase şi văzu un mesaj de la Strike. Se trase

deoparte, ca să nu stea în calea celor care ieşeau de la metrou, şi îl citi.

Veşti: l-am găsit pe dr. Dinesh Gupta, medicul de familie care în 1974 lucra cu Margot la cabinetul din Clerkenwell. Are 80 şi ceva de ani, dar pare în deplinătatea facultăţilor mintale şi e bucuros să ne întâlnim în după-amiaza asta acasă la el, în Amersham. Acum mă uit la Sprinţarul cum ia micul dejun în Soho. O să-l pun pe Barclay să preia supravegherea la prânz şi mă duc direct acasă la Gupta. Ai putea cumva să-ţi amâni întâlnirea cu Prezentatorul de la Meteo şi să vii şi tu?

Robin se posomori. Mai mutase o dată întâlnirea de informare cu prezentatorul şi i se părea incorect să facă asta a doua oară, mai ales atât de din scurt. Dar i-ar fi plăcut să-l cunoască pe doctorul Dinesh Gupta.

Nu pot să-l ameţesc iar, îi scrise ea înapoi. **Să-mi spui cum a fost.**

În regulă, răspunse Strike.

Robin mai privi câteva clipe ecranul telefonului. Anul trecut Strike uitase de ziua ei de naştere, dându-şi seama de omisiunea lui peste o săptămână, când îi cumpărase flori. Dat fiind că păruse să se simtă vinovat din cauza scăpării de atunci, Robin îşi imaginase că o să-şi noteze data şi, poate, anul acesta o să-şi pună o alarmă la mobil. Dar nu apăru niciun „Apropo, la mulţi ani!”, aşa că băgă mobilul la loc în buzunar şi o luă spre birou, fără să zâmbească.

10

Iar dacă mintea s-ar ceti pe chip,
Domn înţelept şi grav era acela…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Vă gândiţi, spuse doctorul în vârstă, micuţ şi cu ochelari, pierdut atât în costumul lui, cât şi în fotoliul cu spătar înalt, că semăn cu Ghandi.

Strike, care se gândea exact la asta, râse surprins.

Doctorul de 81 de ani părea să se fi împuţinat în costumul lui; gulerul şi manşetele cămăşii îi rămăseseră foarte largi, iar gleznele în ciorapi negri de mătase erau subţiri. Din urechi îi ieşeau smocuri de păr alb care i le acopereau şi purta ochelari cu rame de baga. Cele mai puternice trăsături ale figurii sale maronii pe care i se putea citi amabilitatea erau nasul acvilin şi ochii întunecaţi, care păreau să fie singurii care au scăpat de procesul îmbătrânirii şi care erau la fel de strălucitori şi de ageri ca ai unei pitulici.

Pe măsuţa de cafea foarte lustruită dintre ei, dintr-o cameră care părea rar folosită şi numai la ocazii speciale, nu era fir de praf. Auriul închis al tapetului, canapelei şi scaunelor sclipea imaculat în lumina soarelui de toamnă, filtrată de perdele. Pe pereţi, de o parte şi de alta a draperiei cu franjuri, erau atârnate, în perechi, patru fotografii în rame aurite. Fiecare înfăţişa o tânără brunetă diferită, toate purtând tocă şi mantie de absolvire şi ţinându-şi în mâini diplomele.

Dna Gupta, o femeie micuţă, cu părul cărunt şi uşor surdă, îi spusese deja lui Strike ce universităţi absolviseră fiicele ei – două din ele medicina, una limbile moderne şi cealaltă calculatoare – şi cât de bine se descurca fiecare în cariera pe care şi-o alesese. Îi arătase şi fotografii cu cei şase nepoţi cu care ea şi soţul ei fuseseră binecuvântaţi până

atunci. Doar mezina nu avea copii, „dar o să aibă”, spuse dna Gupta cu o siguranţă à la Joan. „Fără copii n-o să fie fericită niciodată.”

După ce le aduse ceaiul în ceşti de porţelan şi un platou cu rulouri cu smochine, dna Gupta se retrase în bucătărie, unde urmărea cu sonorul dat tare *Escape to the Country.*

— Întâmplarea face că tatăl meu chiar să-l fi întâlnit pe Ghandi în tinereţe, când acesta a vizitat Londra în 1931, spuse doctorul Gupta, alegând un rulou cu smochine. Şi el a făcut dreptul în Londra, înţelegeţi, dar la ceva timp după Ghandi. Dar familia noastră era una mai prosperă. Spre deosebire de Ghandi, tatăl meu şi-a permis să-şi aducă soţia în Anglia cu el. Părinţii mei au decis să rămână în Marea Britanie după ce tata şi-a luat licenţa de avocat. Aşa că părinţii mei au scăpat de împărţire[6]. A fost un mare noroc pentru noi. Bunicii mei şi două dintre mătuşile mele au fost ucişi în timp ce încercau să fugă din Bengalul de Est. Masacraţi. Şi ambele mele mătuşi au fost violate înainte de a fi ucise.

— Îmi pare rău, spuse Strike.

Nu anticipase turnura pe care o luase conversaţia şi încremenise în timp ce îşi deschidea carnetul, simţindu-se cam penibil cum rămăsese aşa, cu pixul în aer.

— Tatăl meu, spuse doctorul Gupta, dând încet din cap în timp ce îşi mesteca ruloul, s-a învinovăţit până în ceasul morţii. Credea că ar fi trebuit să fie şi el acolo, să-i protejeze pe toţi, sau să fi murit împreună cu ei. Dar lui *Margot* nu-i plăcea să audă adevărul despre împărţire. Toţi ne doream Independenţa, fireşte, dar tranziţia a fost gestionată foarte, foarte prost, aşa e. Aproape trei milioane de oameni au dispărut. Violuri. Mutilări. Familii sfâşiate. S-au făcut greşeli cumplite. S-au comis acte îngrozitoare. Margot şi cu mine aveam o dispută pe tema asta. O dispută prietenească, desigur.

Doctorul Gupta zâmbi.

— Dar Margot îşi făcuse o imagine romantică despre revoltele din ţinuturi îndepărtate. Nu îi judeca pe violatorii şi pe torţionarii cu piele maro după aceleaşi standarde pe care le-ar fi aplicat bărbaţilor albi care înecau copii pentru că erau de altă religie. Considera, cred, ca şi Suhrawardy, că „vărsarea de sânge şi dezordinea nu sunt neapărat un rău în sine, dacă servesc unei cauze nobile".

Doctorul Gupta îşi termină biscuitele şi adăugă:

— Bineînţeles, Suhrawardy a fost cel care a instigat la Marile Crime din Calcutta. Patru mii de morţi într-o singură zi.

Strike lăsă ca în cameră să se aştearnă o pauză respectuoasă, întreruptă doar de sunetul îndepărtat al emisiunii din bucătărie. Când fu evident că nu mai urma nicio referire la teroare şi la vărsarea de sânge, profită de ocazia care îi fusese oferită.

— Vă plăcea de Margot?

— O, da, spuse Dinesh Gupta, continuând să zâmbească. Chiar dacă unele dintre credinţele şi atitudinile ei mi se păreau şocante. Eu m-am născut într-o familie tradiţională, chiar dacă occidentalizată. Înainte ca eu şi Margot să deschidem împreună un cabinet, nu mă aflasem niciodată zi de zi în preajma unei femei care se autodeclara *eliberată.* Prietenii mei de la facultatea de medicină şi partenerii mei de la cabinetele anterioare fuseseră toţi bărbaţi.

— Deci era feministă?

— O, foarte feministă, spuse Gupta zâmbind. Mă tachina în legătură cu ceea ce ea considera a fi atitudinile mele retrograde. Margot ţinea mult să-i facă pe oameni mai buni – indiferent dacă ei îşi doreau sau nu asta…

Gupta râse uşor.

— Şi făcea voluntariat la WEA. Asociaţia Lucrătorilor din Educaţie, ştiaţi? Ea provenea dintr-o familie săracă şi susţinea cu ardoare educarea adulţilor, mai ales în rândul femeilor.

Dinesh Gupta se întoarse în fotoliu ca să arate spre cele patru fotografii de absolvire din spatele lui.

— Cu siguranţă, le-ar fi aplaudat pe fetele mele. Jheel încă se plânge că n-am avut niciun fiu, dar eu nu am nicio nemulţumire.

Doctorul Gupta se întoarse iar cu faţa spre Strike.

— Nicio nemulţumire, repetă el.

— Înţeleg din arhiva Colegiului Medicilor, spuse Strike, că exista şi un al treilea medic la cabinetul St John, un anume doctor Joseph Brenner. Aşa e?

— Doctor Brenner, da, într-adevăr, spuse Gupta. Mă îndoiesc că mai e în viaţă, sărmanul. Ar trebui să aibe peste 100 de ani acum. Lucrase mult timp singur în acea zonă înainte să ni se alăture în noul nostru cabinet. A adus-o cu el pe Dorothy Oakden, care era dactilografa lui de peste 20 de ani, iar ea a devenit secretara cabinetului nostru. O doamnă mai în vârstă – sau cel puţin aşa mi se părea mie la momentul acela.

Gupta chicoti încet din nou.

— Nu cred că avea mai mult de 50 de ani. Se căsătorise târziu şi rămăsese văduvă la puţin timp după aceea. Nu am idee ce s-a întâmplat cu ea.

— Cine mai lucra la cabinet?

— Păi, să vedem… mai era Janice Beattie, asistentă la domiciliu, cea mai bună asistentă cu care am lucrat vreodată. Născută în East End. Ca şi Margot, cunoştea privaţiunile sărăciei din experienţă personală. Pe vremea aceea, Clerkenwell nu era nici pe departe atât de elegant ca acum. Încă primesc felicitări de Crăciun de la Janice.

— Aveţi cumva adresa ei? întrebă Strike.

— E posibil, spuse doctorul Gupta. O întreb pe Jheel.

Dădu să se ridice.

— E foarte bine şi mai târziu, după ce discutăm, spuse Strike, temându-se să întrerupă şirul amintirilor. Vă rog, continuaţi. Cine mai lucra la St John?

— Să vedem, să vedem, spuse iar doctorul Gupta, afundându-se la loc în fotoliul său. Am avut două recepţionere, femei tinere, dar mă tem că nu mai ţin legătura cu niciuna dintre ele… ei, cum le chema?

— Cumva Gloria Conti şi Irene Bull? întrebă Strike, care găsise ambele nume în relatările de presă din acea perioadă.

O fotografie neclară cu cele două tinere înfăţişa o brunetă subţire şi ceea ce lui Strike i se păruse a fi o blondă oxigenată, ambele părând tulburate că sunt fotografiate la intrarea în cabinet. Articolul din *Daily Express* în care apărea fotografia o cita pe „Irene Bull, recepţioneră, 25 de ani”, care spunea *„E groaznic. Nu ştim nimic. Încă sperăm să se întoarcă. Poate şi-a pierdut memoria sau ceva de felul ăsta.”* Gloria era amintită în fiecare articol pe care îl citise el, pentru că fusese ultima persoană care o văzuse pe Margot în viaţă. *„A spus «Seară bună, Gloria, ne vedem mâine.» Părea în regulă, mă rog, puţin obosită, era la terminarea programului şi avusesem o urgenţă, o pacientă care o reţinuse mai mult decât se aşteptase ea. Întârziase puţin la întâlnirea cu prietena ei. A deschis umbrela în uşă şi a plecat.”*

— Gloria şi Irene, aprobă din cap doctorul Gupta. Da, aşa e. Amândouă erau tinere, aşa că ar trebui să fie încă în viaţă, dar mă tem că nu am nici cea mai vagă idee unde sunt acum.

— Ăştia sunt toţi? întrebă Strike.

— Da, aşa cred – nu, stai aşa, spuse Gupta ridicând mâna. Mai era femeia de serviciu. O femeie din Indiile de Vest. Oare cum o chema?

Doctorul Gupta făcu o grimasă.

— Mă tem că nu-mi amintesc.

Existenţa unei femei de serviciu a cabinetului era o informaţie nouă pentru Strike. În biroul lui făcuseră întotdeauna curăţenie el sau Robin, deşi, în ultima vreme, mai ajuta şi Pat. Îşi notă „Femeie de serviciu, Indiile de Vest”.

— Vă amintiţi ce vârstă avea?

— N-aş putea să spun, răspunse Gupta.

Apoi adăugă, cu delicateţe:

— Doamnele de culoare – e mult mai greu să-ţi dai seama ce vârstă *au,* nu-i aşa? Arată mai tinere mult timp. Dar cred că avea mai mulţi copii, deci nu era *foarte* tânără. Poate treizeci şi ceva de ani?

— Deci trei doctori, o secretară, două recepţionere, o asistentă la domiciliu şi o femeie de serviciu? rezumă Strike.

— Da. Aveam toate ingredientele unei afaceri de succes – dar mă tem că era un cabinet nefericit. Încă de la început.

— Serios? spuse Strike, interesat. De ce?

— Chimia personală, răspunse Gupta prompt. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am înţeles că echipa e baza. Calificările şi experienţa sunt importante, dar dacă echipa nu se *închegă…*

Gupta îşi împleti degetele.

— …atunci adio! N-o să obţii niciodată rezultatele pe care le vrei. Aşa a fost şi la St John. Păcat, mare păcat, că potenţial aveam. Cabinetul era popular în rândul doamnelor, care de regulă preferă să fie consultate de persoane de acelaşi sex. Margot şi Janice erau amândouă foarte populare. Dar au existat încă de la început sciziuni. Doctorul Brenner ni s-a alăturat pentru că îi convenea că lucra într-o clădire mai nouă, dar nu s-a comportat niciodată ca şi cum ar fi făcut parte din echipa noastră. De fapt, în timp a ajuns să le arate unora dintre noi o ostilitate făţişă.

— Faţă de cine era ostil, mai exact? întrebă Strike, bănuind răspunsul.

— Mă tem, spuse doctorul Gupta trist, că nu-i plăcea de Margot. Ca să fiu sincer, cred că lui Joseph Brenner nu-i plăceau *femeile.* Era grosolan şi cu fetele de la recepţie. Bineînţeles, ele erau mai uşor de intimidat decât Margot. Cred că Brenner o respecta pe Janice – era foarte eficientă, înţelegeţi, şi mai puţin ofensivă decât Margot – şi era întotdeauna politicos faţă de Dorothy, care îi era complet loială. Dar a antipatizat-o pe Margot încă de la început.

— De ce credeţi că s-a întâmplat asta?

— Ah, spuse doctorul Gupta ridicând mâinile şi lăsându-le să cadă, cu un gest deznădăjduit, adevărul e că Margot – acum, mie îmi plăcea de ea, înţelegeţi, şi discuţiile noastre erau întotdeauna agreabile – dar ea era genul de persoană pe care o iubeşti sau o urăşti. Doctorul Brenner nu era deloc un feminist. Credea că locul femeii e la cratiţă şi să-şi vadă de copii şi nu vedea cu ochi buni faptul că Margot lăsase acasă un copil şi se întorsese la lucru cu normă întreagă. Şedinţele echipei erau foarte stânjenitoare. Aştepta ca Margot să înceapă să vorbească, apoi vorbea peste ea, foarte tare. Brenner era un fel de tiran. Credea că recepţionerele noastre sunt acolo unde le e locul. Se plângea de lungimea fustelor lor, de coafura lor. Dar, chiar dacă era grosolan *mai ales* cu doamnele, părerea mea e că de fapt lui nu-i plăceau *oamenii.*

— Ciudat, spuse Strike. Pentru un doctor.

— Ah, spuse Gupta chicotind, nu e deloc atât de neobişnuit pe cât aţi putea crede, dle Strike. Noi, doctorii, suntem ca toţi ceilalţi. E un mit popular că noi trebuie să iubim oamenii, cu bune şi cu rele. *Ironia* e că vulnerabilitatea cea mai mare a cabinetului nostru era Brenner însuşi. Era dependent!

— Serios?

— Barbiturice, spuse Gupta. Da, barbiturice. Pe vremea aia, un doctor putea să facă asta fără să fie observat, dar el comanda suplimentar cantităţi imense de barbiturice. Le ţinea într-un dulăpior încuiat din cabinetul lui. Era un om foarte dificil. Închis emoţional. Necăsătorit. Şi cu dependenţa asta secretă.

— Aţi discutat cu el despre asta? întrebă Strike.

— Nu, spuse Gupta trist. Am tot amânat. Voiam să fiu sigur că am dovezi solide înainte de a deschide subiectul. Din cercetările mele discrete, bănuiam că foloseşte în continuare şi adresa fostului său cabinet, pe lângă a noastră, dublându-şi comenzile şi apelând la mai multe farmacii. Avea să

fie dificil să dovedesc cu ce se ocupă. Poate că nici eu nu mi-aş fi dat vreodată seama dacă Janice nu ar fi venit să-mi spună că intrase întâmplător peste el în timp ce dulăpiorul era deschis şi că văzuse ce cantităţi strânsese acolo. Apoi Janice mi-a dezvăluit că într-o seară, după ce plecase şi ultimul pacient, îl găsise prăbuşit peste biroul lui şi foarte ameţit. Dar nu cred că asta i-a afectat vreodată discernământul. Nu *cu adevărat.* Observasem că la sfârşitul zilei se întâmpla să aibă privirea mai absentă şi aşa mai departe, dar era aproape de pensie. Am presupus că e obosit.

— Margot ştia de dependenţa lui? întrebă Strike.

— Nu, spuse Gupta, nu i-am spus, chiar dacă ar fi trebuit s-o fac. Era partenera mea şi persoana căreia ar fi trebuit să am încredere să-i spun, ca să decidem împreună ce aveam de făcut. Dar mă temeam că o să dea buzna în cabinetul doctorului Brenner ca să-i ceară socoteală. Margot nu era genul de femeie care să bată în retragere când trebuia să facă ceea ce credea ea că e corect şi au fost momente când până şi eu mi-am dorit să procedeze cu puţin mai mult *tact.* O confruntare cu doctorul Brenner nu s-ar fi terminat deloc bine. Era nevoie de delicateţe – la urma urmei, nu aveam nicio dovadă certă – dar apoi Margot a dispărut, iar nouă numai de dependenţa de barbiturice a doctorului Brenner nu ne-a mai ars.

— Aţi continuat să lucraţi cu Brenner şi după dispariţia lui Margot? întrebă Strike.

— Timp de câteva luni, da, dar la puţin timp după aceea el s-a pensionat. Eu am continuat pentru scurtă vreme să lucrez la St John, apoi m-am angajat la alt cabinet. M-am bucurat să pot face asta. Cabinetul St John începuse să capete o reputaţie proastă.

— Cum aţi descrie relaţiile lui Margot cu ceilalţi colegi? întrebă Strike.

— Păi, să vedem, spuse Gupta, luând un al doilea rulou cu smochine. Dorothy, secretara, n-a plăcut-o niciodată, dar cred că din loialitate faţă de doctor Brenner. Cum spuneam, Dorothy era văduvă. Era

genul acela de femeie *aprigă* care se ataşează de un angajator pe care poate să-l apere şi să-l susţină. De fiecare dată când eu sau Margot îi provocam o nemulţumire lui Joseph sau îl contestam în vreun fel sau altul, scrisorile şi rapoartele noastre ajungeau invariabil la fundul teancului de dactilografiat. Făceam glume despre asta. Pe vremea aceea nu existau calculatoare, dle Strike. Nu ca acum – Aisha…

Doctorul Gupta arătă spre fotografia aflată în dreapta sus pe peretele din spatele lui.

— …îşi scrie singură totul, are calculator în cabinet, totul e computerizat, ceea ce e mult mai eficient, dar noi eram la discreţia dactilografei în ceea ce priveşte scrisorile şi rapoartele noastre. Nu, lui Dorothy nu-i plăcea de Margot. Era politicoasă cu ea, dar distantă.

În mod evident, doctorul Gupta îşi aminti ceva.

— Dar, cu toate acestea, Dorothy *a venit* la grătar, ceea ce a constituit o surpriză. Într-o duminică, Margot a organizat un grătar acasă la ea, în vara de dinaintea dispariţiei ei. Ştia că echipa nu trage în aceeaşi direcţie, aşa că ne-a invitat pe toţi acasă la ea. Grătarul ar fi trebuit să fie…

De data aceasta, îşi ilustră ideea doar împletindu-şi degetele, fără să mai adauge nimic.

— Îmi amintesc că am fost surprins când am văzut-o pe Dorothy acolo, pentru că Brenner refuzase invitaţia. Dorothy l-a adus şi pe fiul ei, care avea 13 sau 14 ani, cred. Probabil că l-a născut la o vârstă destul de înaintată, mai ales pentru anii ’70. Un băiat tare nestăpânit. Îmi amintesc că soţul lui Margot l-a mustrat pentru că spărsese un bol de valoare.

Detectivului îi trecu rapid prin faţa ochilor imaginea nepotului său, Luke, călcând neglijent în St Mawes pe căştile lui cele noi.

— Margot şi soţul ei aveau o casă foarte frumoasă în Ham. Soţul ei era şi el doctor, hematolog. Grădină mare. Jheel şi cu mine le-am dus şi pe fete, dar cum Brenner nu venise, iar

Dorothy s-a simţit ofensată de faptul că soţul lui Margot îl mustrase pe fiul ei, mă tem că obiectivul lui Margot n-a fost atins. Sciziunile au rămas adânci.

— Ceilalţi au venit toţi?

— Da, cred că da. Nu – stai puţin. Cred că femeia de serviciu nu a – *Wilma!*

Doctorul Gupta părea încântat.

— O chema Wilma! Habar n-aveam că mai ştiu… dar numele ei de familie… cred că nu l-am ştiut nici atunci… Nu, Wilma n-a venit. Dar toţi ceilalţi, da. Janice şi-a adus şi ea băieţelul – era mai mic decât al lui Dorothy şi mult mai bine-crescut. Fetele mele şi-au petrecut după-amiaza jucând badminton cu băieţelul ei.

— Janice era căsătorită?

— Divorţată. Soţul o părăsise pentru altă femeie. S-a împăcat cu situaţia şi şi-a crescut fiul singură. Femeile ca Janice se descurcă întotdeauna. Admirabilă. Nu avea o viaţă uşoară când am cunoscut-o, dar cred că s-a căsătorit iar mai târziu, iar eu m-am bucurat când am auzit.

— Janice şi Margot se înţelegeau bine?

— O, da. Aveau darul de a putea să se contrazică fără să o ia la un mod personal.

— Se contraziceau des?

— Nu, nu, spuse Gupta, dar deciziile trebuie luate într-un mediu profesionist. Eram – sau încercam să fim – o firmă democratică… Nu, Margot şi Janice puteau să aibă o dispută bazată pe argumente fără să se simtă ofensate. Cred că se plăceau şi se respectau. Janice a fost foarte afectată de dispariţia lui Margot. În ziua în care am plecat de la cabinet mi-a spus că, după acea întâmplare, nu fusese săptămână în care să nu o viseze pe Margot.

Doctorul Gupta continuă, încet:

— Dar niciunul dintre noi nu a mai fost la fel după aceea. Nu te aştepţi ca un prieten să se volatilizeze, fără să lase nici cea mai mică urmă. Dispariţia ei – are ceva straniu.

— Într-adevăr, fu de acord Strike. Cum se înţelegea Margot cu cele două recepţionere?

— Păi, Irene, cea mai în vârstă dintre ele, oftă Gupta, putea să fie dificilă. Îmi amintesc că uneori era – nu grosolană, dar puţin obraznică cu Margot. La petrecerea de Crăciun a cabinetului – Margot a organizat-o şi pe aceea, continua să încerce să ne aducă pe toţi laolaltă, înţelegeţi – Irene a băut destul de mult. Îmi amintesc o uşoară dispută, dar n-aş putea să vă spun despre ce a fost vorba. Nu cred că a fost ceva serios. A doua oară când le-am văzut păreau cât se poate de prietenoase una cu cealaltă. După ce Margot a dispărut, Irene şi-a ieşit din minţi.

Urmă o scurtă pauză.

— E posibil să fi jucat *puţin* şi teatru, recunoscu Gupta, dar suferinţa ei era sinceră, sunt sigur. Gloria – sărmana Gloria – *ea* a fost distrusă. Pentru ea Margot era mai mult decât un angajator. Era un fel de soră mai mare, un mentor. Margot a fost cea care a vrut s-o angajeze, chiar dacă Gloria nu avea aproape deloc experienţă în domeniu. Şi, trebuie să recunosc…

Tonul lui Gupta deveni unul cumpătat.

— …că Gloria s-a dovedit a fi o numire bună. Muncea mult. Învăţa repede. Nu trebuia s-o corectezi decât o dată. Cred că provenea dintr-un mediu sărac. Ştiu că Dorothy o privea de sus. Putea să fie destul de haină.

— Dar Wilma, femeia de serviciu? întrebă Strike, ajungând la capătul listei. Ea cum se înţelegea cu Margot?

— Aş minţi dacă v-aş spune că-mi amintesc, răspunse Gupta. Wilma era o femeie liniştită. Nu am auzit ca ele să fi avut vreo problemă.

După o scurtă pauză, Gupta adăugă:

— Sper că nu inventez lucruri, dar parcă îmi amintesc, totuşi, că soţul Wilmei era un om de nimic. *Cred* că Margot mi-a spus că Wilma ar fi trebuit să divorţeze. Nu ştiu dacă i-a spus asta în faţă Wilmei – probabil că da, cu felul ei de a fi… de fapt, am auzit, după ce am plecat de la cabinet, că

Wilma fusese concediată. Fusese acuzată că bea la serviciu. Avea întotdeauna un termos cu ea. Dar e posibil ca memoria să-mi joace feste, aşa că vă rog să nu puneţi mare bază pe asta. Cum spuneam, eu plecasem deja.

Uşa sufrageriei se deschise.

— Mai vreţi ceai? întrebă dna Gupta.

Luă tava şi ceainicul care acum se răcise, spunându-i lui Strike, care se ridicase s-o ajute, să nu se prostească şi să se aşeze la loc. După plecarea ei, Strike spuse:

— Aţi putea reveni la ziua în care Margot a dispărut, domnule doctor?

Părând să se pregătească sufleteşte pentru ceea ce urma, micuţul doctor spuse:

— Bineînţeles. Dar trebuie să vă avertizez: ceea ce îmi amintesc acum despre ziua aia e, în mare parte, relatarea pe care am oferit-o atunci poliţiei. Înţelegeţi? Amintirile mele reale sunt neclare. Îmi amintesc mai ales ce i-am spus ofiţerului anchetator.

Lui Strike i se păru un comentariu neobişnuit de lucid din partea unui martor. Din experienţa lui în luarea declaraţiilor, ştia cât de puternic se ataşau oamenii de prima relatare pe care o ofereau şi că adesea, informaţii preţioase, care nu erau cuprinse în acea variantă iniţială, se pierdeau pentru totdeauna din versiunea oficială care acum trecea drept memorie reală.

— E în regulă, îi spuse el lui Gupta. Orice vă puteţi aminti.

— Păi, a fost o zi cu totul obişnuită, spuse Gupta. *Singurul* lucru *uşor* diferit a fost că una dintre fetele de la recepţie avea programare la dentist şi a plecat la două şi jumătate – Irene, adică. Noi, doctorii, lucram ca de obicei fiecare în cabinetul său. Până la două şi jumătate, la recepţie au fost ambele fete, iar după ce Irene a plecat, Gloria a rămas acolo singură. Dorothy a stat la biroul ei până la 5, ora ei obişnuită de plecare. Janice a fost la cabinet până pe la prânz, dar după-amiaza a plecat să facă vizite la domiciliu, ceea ce era absolut obişnuit. M-am întâlnit de

câteva ori cu Margot în spate, unde aveam nu neapărat o bucătărie, dar un fel de chicinetă în care ţineam un ceainic şi un frigider. Era încântată de Wilson.

— De cine?

— Harold Wilson, spuse Gupta zâmbind. Cu o zi în urmă fuseseră alegeri generale şi laburiştii câştigaseră majoritatea. Din februarie Wilson conducea un guvern minoritar, înţelegeţi.

— Ah, spuse Strike. Sigur.

— Eu am plecat la 5 şi jumătate, spuse Gupta. I-am spus la revedere lui Margot, a cărei uşă era deschisă. Uşa lui Brenner era închisă. Am presupus că e cu un pacient. Evident, nu pot vorbi cu certitudine despre ce s-a întâmplat după ce am plecat eu, dar pot să vă spun ce mi-au spus ceilalţi.

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Strike, mă interesează mai ales pacienta venită în regim de urgenţă care a făcut-o pe Margot să întârzie.

— Ah, spuse Gupta, unindu-şi vârfurile degetelor şi dând din cap, deci ştiţi despre misterioasa doamnă brunetă. Eu tot ce ştiu despre *ea* am aflat de la micuţa Gloria. La St John procedam pe principiul primul venit, primul servit. Pacienţii aflaţi în evidenţele noastre veneau şi îşi aşteptau rândul, în afara cazului în care era vorba de o urgenţă, bineînţeles. Dar această doamnă a apărut din senin. Nu figura în evidenţa noastră, dar se plângea de dureri abdominale severe. Gloria i-a spus să aştepte, apoi s-a dus să vadă dacă o poate consulta Joseph Brenner, pentru că el era liber, în timp ce Margot era în continuare ocupată cu ultimul ei pacient din ziua aceea. Când a auzit-o ce-i cere, Brenner a făcut o adevărată scenă. În timp ce Gloria şi Brenner discutau, Margot a ieşit din cabinet ca să-şi conducă ultimii pacienţi, o mamă cu copilul ei, şi s-a oferit să preia ea urgenţa, pentru că de la cabinet mergea cu o prietenă chiar la barul din apropiere. Potrivit Gloriei, Brenner a spus ceva de genul „frumos din partea ta” – ceea ce, venind din partea lui, era de-a dreptul prietenos – şi-a luat haina şi pălăria şi a

plecat. Gloria s-a întors în sala de aşteptare ca să-i spună doamnei că o s-o consulte Margot. Doamna a intrat în cabinet şi a stat acolo mai mult decât se aşteptase Gloria. Nu mai puţin de 25 sau 30 de minute, adică până pe la 6 şi un sfert, în condiţiile în care Margot trebuia să se întâlnească cu prietena ei la 6. În cele din urmă, pacienta a ieşit din cabinet şi a plecat. La puţin timp după aceea, a ieşit şi Margot, cu haina ei. I-a spus Gloriei că întârziase la bar şi i-a cerut să încuie. A ieşit în ploaie… şi nu a mai fost văzută niciodată.

Uşa sufrageriei se deschise şi dna Gupta apăru cu ceai proaspăt. Din nou Strike se ridică s-o ajute şi din nou ea îl îndemnă să se aşeze la loc. După plecarea ei, Strike întrebă:

— De ce aţi spus că ultima pacientă era „misterioasă"? Pentru că nu o aveaţi în evidenţă, sau…

— Nu ştiţi chestiunea? spuse Gupta. Nu, nu. Pentru că după aceea s-a discutat o grămadă dacă era sau nu cu adevărat o doamnă.

Zâmbi când văzu expresia surprinsă a lui Strike şi spuse:

— Brenner a început. Trecuse pe lângă ea când plecase şi i-a spus anchetatorului că, din ce apucase să vadă, el crezuse că era un bărbat şi că după aceea a fost surprins să audă că era femeie. Gloria a spus că era o femeie tânără şi îndesată, brunetă – cam ţigancă, a fost expresia ei – un termen nu foarte *corect politic,* dar asta a spus Gloria. Nimeni altcineva n-a mai văzut-o, bineînţeles, aşa că nu avem cum să ne dăm seama. S-a dat un anunţ pentru ea, dar nu s-a prezentat nimeni, iar în absenţa oricărei alte informaţii care să susţină contrariul, anchetatorul a exercitat mari presiuni asupra Gloriei să spună că ea crede că pacienta era de fapt un bărbat deghizat sau, cel puţin, că era posibil să fi fost indusă în eroare că era o doamnă. Dar Gloria insista că ştia să recunoască o femeie.

— Ofiţerul acesta fiind Bill Talbot? întrebă Strike.

— Întocmai, spuse Gupta, întinzându-se după ceaşca sa cu ceai.

— Credeţi că Talbot voia să creadă că pacienta era un bărbat îmbrăcat ca femeie din cauză că…

— Din cauză că Dennis Creed se travestea uneori? Da. Chiar dacă pe vremea aia îi spuneam Măcelarul din Essex. Abia în 1976 am aflat care e numele lui real. Şi singura descriere fizică de la acel moment a Măcelarului zicea că e brunet şi îndesat – pot să-mi dau seama de ce era Talbot suspicios, dar…

— Era ciudat ca Măcelarul din Essex să intre în cabinetul unui doctor în haine de femeie şi să-şi aştepte rândul?

— Păi… da, spuse doctorul Gupta.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Gupta sorbea din ceai, iar Strike îşi răsfoia notiţele, asigurându-se că întrebase tot ce voia să afle. Gupta fu cel care vorbi primul.

— L-aţi cunoscut pe Roy? Soţul lui Margot?

— Nu, spuse Strike. Am fost angajat de fiica lui. Cât de bine îl cunoşteaţi?

— Foarte puţin, spuse Gupta.

Puse ceaşca de ceai pe farfurioară. Dacă Strike văzuse vreodată un om care mai voia să spună ceva, acel om era Dinesh Gupta.

— Ce impresie vă făcuse? întrebă Strike, scoţându-şi pe furiş pixul.

— Un răsfăţat, spuse Gupta. Foarte răsfăţat. Un bărbat arătos, care fusese tratat ca un prinţişor de mama lui. Noi, băieţii indieni, ştim câte ceva despre asta, dle Strike. Am cunoscut-o pe mama lui Roy la grătarul despre care vorbeam. A intrat în vorbă cu mine. O snoabă, trebuie să spun asta. Era de părere că nu merită să-şi piardă timpul cu recepţionerele sau cu secretarele. Am avut impresia clară că ea considera că fiul ei ar fi putut găsi o partidă mai bună. Din nou, cam asta cred toate mamele indiene. Suferă de hemofilie, nu-i aşa?

— Nu ştiam asta, spuse Strike surprins.

— Da, da, spuse Gupta, aşa cred, cred că e. Era hematolog de profesie, iar mama lui mi-a spus că alesese această specialitate din cauza bolii lui. Înţelegeţi? Băieţelul inteligent şi fragil şi mama lui mândră, excesiv de protectoare. Dar apoi micul prinţ şi-a ales drept soţie o femeie complet diferită de mama lui. Margot nu era genul de femeie care să-şi abandoneze pacienţii sau cursanţii adulţi şi să fugă acasă ca să-i pună lui Roy masa. N-are decât să şi-o pună singur, ar fi spus ea… sau ar fi putut să-i gătească verişoara, bineînţeles.

Tonul lui Gupta împrumutase din delicateţea cu care vorbise despre „doamnele de culoare".

— Tânăra femeie pe care o plăteau să aibă grijă de copil.

— Cynthia a fost şi ea la petrecere?

— Asta era numele ei, nu-i aşa? Da, a fost. Eu n-am vorbit cu ea. Se plimba pe acolo cu fiica lui Margot în braţe, în timp ce Margot socializa.

— Cred că Roy a fost audiat de poliţie, spuse Strike, care de fapt nu ştia cu certitudine, dar considera că e de la sine înţeles.

— Ah, da, spuse Gupta. Ei, *asta* a fost ceva curios. Inspectorul Talbot mi-a spus, la începutul audierii mele, că Roy nu mai era deloc vizat de investigaţiile poliţiei – şi întotdeauna mi s-a părut ciudat că mi-a spus mie asta. Nu credeţi? Abia trecuse o săptămână de la dispariţia lui Margot. Presupun că abia începeam să ne dăm seama cu toţii că nu e vorba de nicio greşeală, că nu există nicio explicaţie nevinovată. În primele zile, cu toţii avusesem micile noastre teorii optimiste. Poate că s-a simţit stresată, poate că nu se mai simţea în stare să facă faţă şi a plecat singură undeva. Sau poate că a avut loc un accident şi Margot zace inconştientă şi neidentificată într-un spital. Dar pe măsură ce se scurgeau zilele şi spitalele erau verificate, iar fotografia ei apărea în toate ziarele şi în continuare nu primeam nicio veste, totul începea să capete un aer mai sinistru. Mi s-a părut cât se poate de bizar faptul că inspectorul Talbot m-a informat, fără ca eu

să-l întreb ceva, că Roy nu se afla pe lista suspecţilor, că avea un alibi solid. De fapt, Talbot ni s-a părut tuturor bizar. Intens. Întrebările lui săreau adesea de la un subiect la altul.

Gupta luă un al treilea rulou cu smochine şi îl examină gânditor, în timp ce continua:

— *Cred* că încerca să mă liniştească. Voia ca eu să ştiu că al meu coleg de breaslă e nevinovat, că nu am de ce să mă tem, că el ştia că niciun doctor nu era capabil de ceva atât de îngrozitor precum răpirea unei femei sau – deja începeam cu toţii să ne temem de asta – uciderea unei femei… Dar, bineînţeles, Talbot a crezut încă de la început că făptaşul e Creed – şi probabil că avea dreptate.

Gupta oftă, întristat.

— De ce credeţi asta? întrebă Strike.

Se aştepta ca Gupta să invoce seara ploioasă sau camioneta care gonea, dar răspunsul acestuia fu, i se păru lui, unul foarte deştept.

— E foarte dificil să te debarasezi de un corp în întregime şi într-un mod atât de curat cum pare să se fi întâmplat cu trupul lui Margot. Doctorii ştiu cum miroase moartea, noi înţelegem aspectele legale şi procedurile pe care le implică existenţa unui cadavru. Ignoranţii şi-ar putea imagina că e totuna cu a te debarasa de un obiect de aceeaşi greutate, dar e cu totul altceva, e foarte dificil. Şi, chiar şi în anii ’70, înainte de testul ADN, poliţia făcea o treabă destul de bună cu amprentele, grupele sanguine şi aşa mai departe. Cum de Margot a rămas ascunsă atât de mult timp? Cineva a procedat într-un mod foarte inteligent, şi dacă ştim ceva sigur despre Creed, atunci e faptul că e foarte inteligent, nu-i aşa? Până la urmă, pe el l-au înfundat nişte femei vii, nu moarte. El ştia cum să se asigure că nu-l vor da de gol cadavrele.

Gupta băgă ultima bucăţică din ruloul cu smochine în gură, oftă şi-şi şterse cu mare atenţie firimiturile de pe mâini, apoi arătă spre picioarele lui Strike şi spuse:

— Care dintre ele e?

Pe Strike nu-l deranja o întrebare atât de directă venită din partea unui doctor.

— Ăsta, spuse el, mişcând piciorul drept.

— Mergi foarte natural, spuse Gupta, pentru un bărbat solid. Dacă n-aş fi citit în ziare, cred că nici nu-mi dădeam seama. Pe vremuri, protezele nu erau nici pe departe la fel de bune. E minunat ce poţi să cumperi acum. Mecanisme hidraulice care reproduc mişcările articulaţiilor din corpul omenesc! Extraordinar.

— NHS[7] nu decontează protezele scumpe, spuse Strike, strecurându-şi carnetul înapoi în buzunar. A mea e destul de elementară.

Apoi continuă:

— Dacă nu e prea mare deranjul, aş putea să vă rog să-mi daţi adresa actuală a asistentei la domiciliu?

— Da, da, bineînţeles, spuse Gupta, reuşind să se ridice din fotoliu la a treia încercare.

Soţii Gupta avură nevoie de jumătate de oră să găsească, într-o agendă veche, ultima adresă pe care o aveau de la Janice Beattie.

— Nu garantez că e cea actuală, spuse Gupta în hol, întinzându-i lui Strike bucăţica de hârtie.

— E un prim pas ca s-o găsesc, mai ales dacă acum are alt nume după soţ, spuse Strike. Mi-aţi fost de mare ajutor, domnule doctor. Mulţumesc foarte mult că v-aţi făcut timp să vorbiţi cu mine.

— Bineînţeles, spuse doctorul Gupta, măsurându-l pe Strike cu ochii lui căprui, şireţi şi strălucitori, ar fi un miracol dacă aţi găsi-o, după atâta timp. Dar mă bucur că cineva cercetează iar. Da, mă bucur foarte mult că cineva cercetează.

11

Şi mai departe el pornind în cale,
Văzu, sau doar îi năzări că vede,
O zarvă tulbure şi mult gâlcevitoare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike se întoarse în gara Amersham, trecând pe lângă gardurile vii şi garajele duble ale celor înstăriţi din clasa de mijloc şi gândindu-se la Margot Bamborough. Femeia din amintirile bătrânului doctor avea o personalitate vie şi energică, ceea ce, fără niciun temei, fusese o surpriză. Prin dispariţia ei, Margot Bamborough căpătase în mintea lui Strike inconsistenţa unei fantome, ca şi cum, de la bun început, destinul ei ar fi fost ca, la un moment dat, să se piardă în înserarea ploioasă, fără să se mai întoarcă vreodată.

Strike îşi aminti de cele şapte femei de pe coperta *Demonului din Paradise Park.* Continuau să trăiască într-un alb-negru fantomatic, etalând coafuri care deveniseră treptat, cu fiecare zi în care ele absentau din familiile şi vieţile lor, tot mai demodate, dar fiecare dintre acele imagini alb-negru reprezenta o fiinţă umană a cărei inimă bătuse cândva, ale cărei ambiţii şi opinii, succese şi dezamăgiri fuseseră la fel de reale ca cele ale lui Margot Bamborough, înainte de a-l întâlni pe bărbatul căruia îi fusese rezervată onoarea de a apărea într-o fotografie color pe coperta cărţii care conţinea groaznica poveste a morţii lor. Strike încă nu terminase cartea, dar ştia că Creed fusese responsabil de moartea unui şir eterogen de victime, inclusiv o elevă, o agentă imobiliară şi o farmacistă. Potrivit presei din acele timpuri, asta făcea parte din teroarea Măcelarului din Essex: faptul că nu-şi limita atacurile la prostituatele care, se sugera, constituiau prada firească a unui ucigaş. De fapt,

singura prostituată despre care se ştia că fusese atacată de Creed supravieţuise.

Helen Wardrop, femeia respectivă, îşi spusese povestea într-un documentar de televiziune despre Creed, pe care Strike îl văzuse pe YouTube cu câteva seri în urmă, în timp ce mânca mâncarea chinezească pe care şi-o luase la pachet pentru acasă. Emisiunea fusese lubrică şi melodramatică, cu multe reconstituiri prost jucate şi muzică luată din filmele de groază ale anilor '70. La momentul filmării, Helen Wardrop era o femeie cu faţa lăsată, cu părul vopsit în roşu şi gene false prost aplicate, care vorbea încet şi a cărei afectare absentă şi intonaţie monotonă sugerau fie tranchilizante, fie probleme neurologice. În timp ce încerca să o bage cu forţa în camionetă pe Helen, care era beată şi ţipa, Creed îi dăduse o lovitură în cap cu ciocanul care ar fi putut să-i fie fatală. Helen întorsese îndatoritoare capul la cererea intervievatorului, pentru a le arăta telespectatorilor adâncitura din craniul ei. Intervievatorul îi spusese că mai mult ca sigur că se simţea foarte norocoasă că supravieţuise. Helen fusese de acord cu el, după o scurtă ezitare.

La acel moment Strike închisese documentarul, iritat de banalitatea întrebărilor. Şi el se aflase cândva în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, iar consecinţele acelui fapt îl vor însoţi toată viaţa, aşa că înţelegea perfect ezitarea lui Helen Wardrop. Imediat după explozia care îi luase gamba şi laba piciorului, pe lângă jumătatea inferioară a trupului sergentului Gary Topley şi o bucată din faţa lui Richard Anstis, Strike simţise o varietate de emoţii, printre care se numărau vinovăţia, recunoştinţa, confuzia, frica, furia, resentimentul şi singurătatea, dar nu-şi amintea să se fi simţit norocos. „Norocos" ar fi fost dacă bomba nu ar fi explodat. „Norocos" ar fi însemnat să aibă în continuare ambele picioare. „Norocos" era cuvântul pe care cei care nu suportau să contemple ororile simţeau nevoia să-l audă în autodescrierea pe care şi-o făceau supravieţuitorii mutilaţi şi terorizaţi. Strike îşi aminti convingerea

cu care mătuşa lui înlăcrimată îi spusese că el nu avea dureri, în timp ce zăcea pe patul de spital, ameţit de morfină. Afirmaţia ei contrasta puternic cu primele cuvinte pe care i le spusese Polworth, când îl vizitase la spitalul Selly Oak.

— E cam nasol, Diddy.

— Da, cam aşa ceva, răspunsese Strike.

Putea să-şi vadă piciorul amputat, în timp ce terminaţiile lui nervoase insistau să-l convingă că gamba şi laba piciorului sunt în continuare acolo.

Strike sosi în gara Amersham ca să descopere că tocmai pierduse trenul spre Londra, aşa că se aşeză afară, pe o bancă, în soarele cu dinţi al unei după-amiezi târzii de toamnă, îşi scoase ţigările, aprinse una şi îşi examină telefonul. Cât timp discutase cu Gupta, cu telefonul dat pe silent, primise două SMS-uri şi un apel.

Unul dintre SMS-uri era de la fratele său vitreg, Al, celălalt – de la prietena lui, Ilsa, şi prin urmare puteau aştepta, în timp ce apelul pierdut era de la George Layborn, pe care Strike îl sună imediat înapoi.

— Tu eşti, Strike?

— Da. M-ai sunat.

— Da. O am. Copia dosarului Bamborough.

— Nu se poate! exclamă Strike, într-un acces de euforie. George, e extraordinar, îţi rămân profund dator.

— Dai de băut şi, dacă afli vreodată cine a fost vinovatul, va trebui să-mi menţionezi numele în presă. „Ajutor preţios”, „N-aş fi reuşit fără el”, alegem atunci formularea. Poate aşa o să-şi aducă aminte şi ăştia că merit o promovare.

Apoi Layborn deveni mai serios:

— Ascultă, e un dezastru. Dosarul. Dezastru absolut.

— În ce fel?

— E vechi. Lipsesc unele părţi, din ce-am apucat să văd, deşi s-ar putea ca ele să existe, dar să nu fie puse în ordine – n-am avut timp să-l parcurg sistematic pe tot, sunt patru cutii – dar Talbot ţinea o

evidenţă haotică, iar faptul că apoi a venit Lawson şi a încercat să-l pună în ordine n-a ajutat cu nimic. În fine, cum o fi, e al tău. Mâine trec pe la tine şi îl las la birou, bine?

— Nu pot să-ţi spun cât de mult apreciez asta, George.

— Bătrânul ar fi murit de fericire să afle că cineva mai cercetează o dată, spuse Layborn. I-ar fi plăcut la nebunie să-l vadă pe Creed prins cu încă una.

Layborn închise şi Strike îşi aprinse imediat o ţigară. O sună pe Robin să-i dea vestea cea bună, dar apelul lui intră în căsuţa vocală. Apoi îşi aduse aminte că Robin era în întâlnirea cu prezentatorul hărţuit, aşa că îşi îndreptă atenţia spre SMS-ul de la Al.

Hei frăţie, începea, într-un mod plin de afecţiune, mesajul.

Al era singurul frate din partea tatălui său cu care Strike păstra o relaţie permanentă, chiar dacă una plină de sincope şi unilaterală, Al fiind cel care făcea tot efortul. Strike avea în total şase fraţi vitregi Rokeby. Cu trei dintre ei nu se întâlnise niciodată, situaţie pe care nu simţea deloc nevoia s-o remedieze, considerând că rudele pe care apucase să le cunoască îi provocau si-aşa un stres suficient.

După cum ştii, anul viitor Deadbeats aniversează 50 de ani împreună…

Strike nu ştiuse asta. Se întâlnise cu tatăl lui, Jonny Rokeby, vocalul trupei Deadbeats, de fix două ori în viaţa lui şi majoritatea informaţiilor pe care le avea despre vedeta rock care era părintele său proveniseră fie de la mama lui, Leda, femeia cu care el zămislise nepăsător un copil într-un colţ deloc retras la o petrecere din New York, fie din presă.

După cum ştii, anul viitor Deadbeats aniversează 50 de ani împreună şi (super secret) o să scoată un album nou surpriză pe

24 mai. În seara aia noi (familiile) le organizăm o petrecere mare în Londra, la Spencer House, ca să sărbătorim lansarea. Frăţie, ar însemna enorm pentru noi, mai ales pentru tata, dacă ai veni şi tu. Lui Gaby i-a venit ideea să facem o fotografie toţi copiii împreună, să i-o facem cadou în seara aia. Prima fotografie de felul ăsta. Înrămată, ca surpriză. Toţi au acceptat. Mai avem nevoie de tine. Gândeşte-te, frăţie.

Strike citi SMS-ul de două ori, apoi îl închise fără să răspundă şi deschise SMS-ul Ilsei, care era mult mai scurt.

E ziua lui Robin, tâmpitule.

12

El o peţi şi-o linguşi cu vorbe îndulcite
Şi daruri mândre spre înduplecare
Dar ea dispreţui ofranda şi oferitorul
Şi cum se gudura la ea linguşitorul.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Prezentatorul de televiziune îşi aduse şi soţia la întâlnirea de informare cu Robin. După ce se instalară în biroul agenţiei, cei doi cu greu s-au mai dat duşi. Soţia îi furniză lui Robin o nouă teorie, plecând de la cea mai recentă carte poştală anonimă sosită prin poştă la studioul de televiziune. Era cea de-a cincea care înfăţişa un tablou şi a treia cumpărată de la magazinul National Portrait Gallery, ceea ce-l dusese cu gândul pe prezentator la o fostă iubită care făcuse şcoala de arte. Nu ştia pe unde e acum femeia, dar nu-i aşa că merita să fie căutată?

Robin credea că e foarte puţin probabil ca o fostă iubită să se folosească de nişte cărţi poştale anonime pentru a relua legătura cu o veche iubire, având în vedere că acum există platformele de socializare, ca să nu mai vorbim de datele de contact ale prezentatorului meteo disponibile pentru publicul larg, dar se arătă de acord din diplomaţie că pista merita cercetată şi îşi notă toate detaliile pe care putu să şi le amintească prezentatorul despre acest amor demult dispărut. Apoi trecu în revistă toate măsurile pe care agenţia le luase până în acel moment pentru depistarea expeditorului cărţilor poştale şi îi asigură pe cei doi soţi că vor continua să le supravegheze casa noaptea, în speranţa că la un moment dat Carte Poştală se va arăta.

Prezentatorul era un bărbat scund, cu păr castaniu-roşcat, ochi negri şi părea tot timpul că-şi cere scuze, ceea ce putea să te inducă în eroare.

Soţia lui, o femeie slabă cu aproape zece centimetri mai înaltă ca el, părea speriată de livrările personale care aveau loc la ore târzii din noapte şi uşor iritată de afirmaţiile pe jumătate amuzate ale soţului ei că nu te aştepţi la aşa ceva când eşti prezentator meteo, pentru că, la urma urmei, el nu era deloc genul *vedetă de film,* şi cine putea să ştie de ce e capabilă femeia aceasta?

— Sau bărbatul acesta, îi reaminti soţia lui. Nu *ştim* că e o femeie, nu-i aşa?

— Nu, aşa e, spuse soţul ei, în timp ce zâmbetul i se ştergea încet de pe faţă.

După ce cuplul plecă, în sfârşit, trecând pe lângă Pat, care bătea resemnată la calculatorul ei, Robin se întoarse în birou şi examină iar cea mai recentă carte poştală. Pe faţă era reprodus un tablou care înfăţişa un bărbat din secolul al XIX-lea cu o eşarfă lată la gât. *James Duffield Harding.* Robin nu mai auzise de el. Întoarse cartea poştală şi citi pe verso mesajul:

ÎMI AMINTEŞTE ÎNTOTDEAUNA DE TINE.

Întoarse iar cartea poştală pe partea cealaltă. Bărbatul cu favoriţi care avea o expresie de şoarece chiar semăna cu prezentatorul.

Propriul căscat o luă prin surprindere. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei ocupându-se de hârţogăraie, aprobând plăţi de facturi şi ajustând programul tuturor pe următoarele două săptămâni astfel încât să poată fi îi probată cererea lui Morris de a avea liber sâmbătă după-amiază, ca să se ducă s-o vadă pe fiica lui de trei ani într-un spectacol de balet. Robin se uită la ceas şi văzu că deja se făcuse ora 5. Luptându-se cu proasta dispoziţie pe care reuşise s-o ignore cât timp avusese atâtea de făcut, puse în ordine dosarul Cărţii Poştale şi porni din nou soneria telefonului. Peste câteva secunde, acesta sună: Strike.

— Salut, spuse Robin, străduindu-se să nu pară supărată, pentru că, pe măsură ce se scurgeau orele,

devenise evident că Strike chiar uitase iar de ziua ei de naştere.

— La mulţi ani, spuse el, încercând să acopere zgomotul pe care Robin îl recunoscu ca fiind al unui tren în mişcare.

— Mersi.

— Ţi-am luat ceva, dar ajung abia peste o oră, abia m-am urcat în trenul de întoarcere din Amersham.

Mi-ai luat ceva pe naiba, se gândi Robin. *Ai uitat. O să iei nişte flori din drum când vii acum la birou.*

Robin era sigură că Ilsa îl prevenise pe Strike, pentru că aceasta o sunase, chiar înainte să ajungă clientul, ca să-i spună că s-ar putea să întârzie la băuta din seara aceea, dar că nu are ce face. O întrebase, de asemenea, cu o nonşalanţă neconvingătoare, ce îi luase Strike, iar Robin răspunsese sincer, „Nimic”.

— Drăguţ din partea ta, mersi, spuse Robin acum, dar eu tocmai plecam. Diseară ieşim să bem ceva.

— Ah, spuse Strike. Sigur. Scuze – n-am avut ce face, înţelegi, cu întâlnirea cu Gupta de aici.

— Nu, spuse Robin, ei, poţi să le laşi la birou…

— Da, spuse Strike.

Robin observă că el nu obiectase la auzul cuvântului „le”. Categoric avea să-i ia flori.

— În orice caz, spuse Strike, veşti importante. George Layborn a făcut rost de o copie a dosarului Bamborough.

— Ah, minunat! spuse Robin entuziasmată, fără să vrea.

— Da, nu-i aşa? O să-l aducă mâine-dimineaţă.

— Cum a fost Gupta? întrebă Robin, aşezându-se pe partea ei la biroul dublu care înlocuise vechiul birou al lui Strike.

— Interesant, mai ales în ce o priveşte pe Margot însăşi.

Strike începu să se audă înăbuşit, ca şi cum, ghici Robin, trenul ar fi trecut prin tunel. Îşi lipi mai bine

telefonul de ureche şi spuse:
— În ce fel?
— Nu ştiu, spuse vocea îndepărtată a lui Strike. Din fotografia aceea veche n-aş fi ghicit că e o feministă înfocată. Pare să fie o tipă cu mai multă personalitate decât mi-am imaginat eu, ceea ce e stupid, de fapt – de ce să n-aibă personalitate, şi chiar una puternică?
Dar Robin înţelegea, cumva, ce vrea el să spună. Imaginea înceţoşată cu Margot Bamborough, încremenită într-un timp neclar cu cărarea ei pe mijloc cum se purta în anii ’70, cu reverele late şi rotunjite şi cu bluza ei croşetată, părea să aparţină unei lumi bidimensionale fără culoare şi de mult dispărute.
— Îţi spun restul mâine, spuse Strike, deoarece legătura telefonică se întrerupea. Semnalul nu e prea bun aici. Abia te aud.
— Da, bine, spuse Robin tare. Vorbim mâine.
Deschise iar uşa anticamerei. Pat tocmai închidea fostul calculator al lui Robin, cu ţigara electronică în gură.
— Strike era? întrebă ea.
Semăna cu o cioară, cu părul negru ca tăciunele, cu ţigara falsă atârnată în gură şi cu croncănitul ei.
— Da, spuse Robin, întinzând mâna după haina şi geanta ei. Se întoarce din Amersham. Dar tu încuie ca de obicei, Pat, dacă vrea poate să-şi descuie singur.
— Şi-a amintit până la urmă de ziua ta? întrebă Pat, care păruse în dimineaţa aceea că primeşte cu o satisfacţie sadică informaţia că Strike a uitat.
— Da, spuse Robin.
Apoi, din loialitate faţă de Strike, adăugă:
— Mi-a luat un cadou. Îl primesc mâine.
Pat îi cumpărase lui Robin un portofel nou.
— Ăla vechi pleznea pe la cusături, spusese ea în timp ce Robin îl despacheta.
Mişcată, în ciuda faptului că ea n-ar fi ales roşu-aprins, Robin îi mulţumise din toată inima şi îşi

transferase imediat banii şi cardurile în noul portofel.

— E bine să ai unul viu colorat, îl găseşti întotdeauna uşor în geantă, spusese Pat mulţumită. Ce ţi-a luat scoţianul ăla nebun?

Barclay îi lăsase lui Pat un pacheţel ambalat ca să i-l dea lui Robin în dimineaţa aceea.

— Cărţi de joc, spusese Robin, zâmbind în timp ce desfăcea pachetul. Sam îmi povestea despre astea, uite, în timp ce făceam supraveghere acum câteva nopţi. Cărţi cu cei mai căutaţi lideri al-Qaeda. Le dădeau pachete din astea soldaţilor americani în timpul Războiului din Irak.

— De ce ţi-a dat aşa ceva? spusese Pat. Ce poţi să faci cu ele?

— Păi, pentru că mi-au stârnit interesul când mi-a povestit, spusese Robin, amuzată de dispreţul lui Pat. Pot să joc pocher cu ele. Au numere şi tot ce trebuie, uite.

— Bridge, spusese Pat. Ăsta e joc. Mie îmi place un joc ca lumea de bridge. Amândouă femeile îşi luară hainele.

— În seara asta te duci într-un loc frumos? întrebă Pat.

— Beau ceva cu nişte prietene, spuse Robin. Dar am primit un voucher la Selfridges care îmi frige degetele. Cred că mai întâi mă răsfăţ puţin.

— Minunat, croncăni Pat. Ce-ai vrea?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, uşa de sticlă din spatele ei se deschise şi intră Saul Morris, arătos, zâmbitor şi cu răsuflarea puţin tăiată, cu părul lui lins şi negru şi ochii albaştri şi strălucitori. Robin văzu, cu o oarecare temere, că Morris avea în mână un cadou ambalat şi o felicitare.

— La mulţi ani! spuse el. Speram să te prind.

Şi, înainte ca Robin să apuce să se ferească, se aplecă şi o sărută pe obraz; nu fusese un sărut în aer, ci contact adevărat între buze şi piele. Robin făcu jumătate de pas în spate.

— Ţi-am luat ceva, spuse el, părând să nu sesizeze deloc că ar fi ceva nelalocul lui şi

întinzându-i cadoul şi felicitarea. Nu e cine ştie ce.

Morris se întoarse spre Pat, care îşi scosese deja ţigara electronică din gură ca să-i zâmbească, lăsând să i se vadă dinţii de culoarea fildeşului vechi.

— Şi ce mai face Moneypenny?

— *Moneypenny,* repetă Pat radioasă. Hai-hai.

Robin rupse hârtia cadoului ei. Înăuntru era o cutie de trufe cu caramel sărat Fortnum&Mason.

— Ah, *foarte* frumos, spuse Pat aprobator.

Părea sa considere că bomboanele de ciocolată erau un cadou mult mai potrivit pentru o femeie tânără decât un pachet de cărţi cu membri al-Qaeda pe ele.

— Mi-am amintit că-ţi place caramelul sărat, spuse Morris, părând mândru de el.

Robin ştia exact de unde îi venise ideea asta, ceea ce nu o făcu deloc să-l aprecieze.

Cu o lună în urmă, la prima şedinţă cu echipa extinsă a agenţiei, Robin deschisese o cutie cu biscuiţi de fiţă care sosiseră într-un coş trimis de un client recunoscător. Strike întrebase de ce zilele astea totul avea aromă de caramel sărat, iar Robin răspunsese că asta nu părea să-l împiedice să mănânce biscuiţi cu pumnul. Ea nu-şi exprimase nicio preferinţă personală pentru acea aromă, dar, în mod evident, Morris fusese în acelaşi timp prea atent şi prea puţin atent, punându-şi la păstrare presupunerea neglijentă pentru a o folosi mai târziu.

— Mulţumesc foarte mult, spuse ea, cu puţină căldură în voce. Mă tem că trebuie să fug.

Şi, înainte ca Pat să apuce să-i explice că Selfridges o să fie tot acolo şi peste jumătate de oră, Robin se strecurase pe lângă Morris şi începuse să coboare scările metalice, lăsându-l cu felicitarea nedeschisă în mână.

Jumătate de oră mai târziu, încă medita la motivul exact pentru care Morris o irita atât de tare, în timp ce se plimba încet prin raionul imens de parfumuri de la Selfridges. Decisese să-şi cumpere ceva nou, pentru că de cinci ani folosea aceeaşi marcă. Parfumul îi plăcuse lui Matthew, care nu

voise ca ea să-l mai schimbe, dar ultima sticluţă ajunsese la fund şi Robin simţi un impuls brusc să se lase învăluită de o aromă pe care Matthew n-ar recunoaşte-o şi poate nici nu i-ar plăcea. Sticluţa ieftină de apă de colonie 4711 pe care o cumpărase în drum spre Falmouth nu avea nici pe departe acea notă distinctivă pentru a fi un parfum care s-o reprezinte, aşa că rătăcea printr-un labirint imens de oglinzi fumurii şi lumini aurii, printre insule de sticluţe seducătoare şi fotografii luminate cu celebrităţi, fiecare mic domeniu fiind guvernat de o sirenă îmbrăcată în negru care oferea pulverizări şi benzi de testare.

Era oare o aroganţă din partea ei, se întrebă Robin, să considere că Morris, subcontractorul, n-ar fi trebuit să presupună că are dreptul de a săruta o şefă a agenţiei? Ar fi deranjat-o dacă Hutchins, în general atât de rezervat, ar fi sărutat-o pe obraz? Nu, decise ea, n-ar fi deranjat-o deloc, pentru că deja îl cunoştea pe Andy de peste un an şi, oricum, Hutchins ar fi procedat la modul politicos şi ar fi felicitat-o printr-o apropiere de scurtă durată a feţelor lor, nu prin lipirea buzelor lui de faţa ei.

Dar Barclay? Acesta nu o sărutase niciodată, dar îi zisese de curând „proasto”, când, în timpul supravegherii, ea vărsase din greşeală cafeaua fierbinte pe el, entuziasmată când a văzut că ţinta lor, un funcţionar public, pleca de la un bordel binecunoscut la 2 noaptea. Dar nu o deranjase deloc că Barclay o făcuse proastă. *Fusese* o proastă.

Robin coti şi se trezi în faţa zonei dedicate mărcii Yves Saint Laurent. Interesul ei spori brusc, iar ochii i se aţintiră asupra unui cilindru colorat în negru, albastru şi argintiu pe care scria Rive Gauche. Robin nu ştia cum miroase parfumul preferat al lui Margot Bamborough.

— E un parfum clasic, spuse vânzătoarea cu o expresie plictisită, privind-o pe Robin cum pulverizează Rive Gauche pe o bandă de testare şi inspiră.

Robin avea tendinţa de a aprecia parfumurile în funcţie de cât de bine îi aminteau de o floare sau de ceva de mâncare, dar ce simţea acum nu era un miros din natură. Exista acolo un trandafir fantomatic, dar şi ceva straniu de metalic. Robin, care era obişnuită cu arome prietenoase de fructe şi dulciuri, puse banda jos zâmbind, scutură din cap şi plecă.

Deci aşa mirosise Margot Bamborough, se gândi ea. Era un parfum mult mai sofisticat decât cel care îi plăcuse lui Matthew la Robin, care avea un miros natural de smochine, proaspăt, lăptos şi verde.

Robin coti şi văzu pe o tejghea chiar în faţa ei o sticluţă faţetată plină cu un lichid roz: Flowerbomb, parfumul lui Sarah Shadlock. Robin îl văzuse în baia lui Sarah şi a lui Tom de fiecare dată când ea şi Matthew fuseseră invitaţi la ei la cină. De când îl părăsise pe Matthew, Robin avusese suficient timp să-şi dea seama că de fiecare dată când acesta schimbase aşternuturile în mijlocul săptămânii pentru că „am vărsat ceaiul pe mine” sau „mă gândeam să fac asta azi, să te scutesc pe tine s-o faci mâine” o făcuse ca să îndepărteze acel parfum strident şi dulce, ca şi orice altă urmă, evident mult mai incriminantă, care ar fi putut să se scurgă din prezervativele aplicate cu atâta grijă.

— E un clasic modern, îi spuse plină de speranţă vânzătoarea care observase că Robin priveşte spre sticluţa care arăta ca o grenadă de sticlă.

Robin scutură din cap, cu un zâmbet politicos, şi se îndepărtă. Acum imaginea ei din oglinda fumurie părea pur şi simplu tristă, în timp ce tot alegea sticluţe şi mirosea benzi, într-o căutare mohorâtă a ceva care să amelioreze această zi de naştere mizerabilă. Îşi dori dintr-odată să se ducă acasă, nu să iasă la băut cu fetele.

— Ce căutaţi? întrebă o negresă cu pometi ascuţiţi pe lângă care Robin trecu la puţin timp după aceea.

Cinci minute mai târziu, după o interacţiune scurtă şi profesionistă, Robin se îndrepta spre

Oxford Street cu o sticluţă rectangulară neagră în geantă. Vânzătoarea fusese foarte convingătoare.

— …şi dacă vreţi ceva *complet* diferit, spusese ea, luând a cincea sticluţă, din care pulveriză puţin pe o bandă pe care apoi o flutură, încercaţi Fracas.

Îi întinse banda lui Robin, ale cărei nări ardeau deja din cauza asediului bogat şi variat din ultima jumătate de oră.

— Sexi, dar matur, înţelegeţi? E un adevărat clasic.

Şi în clipa în care inspiră aroma ameţitoare, dulce şi insinuantă de tuberoze, Robin fusese sedusă de ideea de a deveni, acum că mergea pe 30 de ani, o femeie sofisticată, complet diferită de neghioaba aceea care fusese prea bătută în cap ca să-şi dea seama că ceea ce îi spusese soţul ei că îi place şi ceea ce dusese în patul lui semănau la fel de mult ca o smochină cu o grenadă.

13

Şi merseră pe drumul cel abraş,
Către un deal abrupt şi foarte mare,
Având în vârf un sfânt locaş
Iar lângă el chilie de-nchinare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Privind retrospectiv, Strike regreta acum primul cadou pe care i-l făcuse lui Robin Ellacott. Îi cumpărase rochia verde şi scumpă într-un acces de extravaganţă donchişotească, simţind că poate să-i ofere ceva atât de personal doar pentru că ea era logodită cu alt bărbat şi el nu avea s-o mai vadă niciodată, sau cel puţin aşa credea el atunci. Robin probase rochia pentru Strike în încercarea de a o convinge pe o vânzătoare să lase discreţia la o parte, iar mărturia acelei fete, obţinută cu atâta abilitate de Robin, ajutase la soluţionarea cazului care îl făcuse pe Strike celebru şi îi salvase agenţia de la faliment. Purtat de un val de euforie şi de recunoştinţă, Strike se întorsese la magazin şi făcuse acea achiziţie ca un gest grandios de adio. Nimic altceva nu părea să transmită ceea ce ar fi vrut el să-i spună, şi anume „iată ce am realizat împreună", „n-aş fi reuşit fără tine" şi (dacă era complet sincer faţă de sine însuşi) „arăţi splendid în rochia asta, şi aş vrea să ştii că m-am gândit la asta când te-am văzut purtând-o".

Dar lucrurile nu ieşiseră exact aşa cum se aşteptase Strike, pentru că la mai puţin de o oră după ce-i dăduse rochia verde, o angajase ca asistentă cu normă întreagă. Fără îndoială, rochia explica măcar o parte din suspiciunea profundă pe care Matthew, logodnicul ei, i-o arătase detectivului începând din acel moment. Mai grav era că, din punctul de vedere al lui Strike, rochia stabilise un standard inconfortabil de înalt pentru cadourile ulterioare. Conştient sau nu, după aceea Strike îi

redusese semnificativ aşteptările, fie uitând să-i cumpere cadouri de ziua ei de naştere sau de Crăciun, fie alegându-le pe cele mai lipsite de semnificaţie cu putinţă.

Cumpără crini orientali de la prima florărie care-i ieşi în cale după ce coborî din trenul de Amersham şi îi lăsă la birou, pentru ca Robin să-i găsească a doua zi. Îi alesese pentru mărimea şi mirosul lor puternic. I se părea că de data aceasta trebuie să cheltuie mai mulţi bani decât dăduse pe buchetul întârziat de anul trecut, iar crinii aveau un aspect impresionant, ca şi cum Strike nu se zgârcise. Trandafirii aveau conotaţia nedorită de Sf. Valentin şi aproape toate celelalte flori pe care le mai avea florăria la vânzare – într-adevăr, puţine la 5 şi jumătate după-amiaza – erau cam veştejite şi banale. Crinii erau mari şi totuşi liniştitor de impersonali, sculpturali şi cu un miros puternic, iar temeritatea lor conţinea un fel de siguranţă. Proveneau de la o seră profesionistă; nu sugerau nicio şoaptă romantică de pădure liniştită sau de grădină secretă: erau flori despre care Strike ar fi putut să spună convingător „au un miros frumos", fără vreo altă justificare a alegerii pe care o făcuse.

Strike nu avea de unde să ştie că, de-acum şi în vecii vecilor, Robin asocia crinii orientali, în primul rând, cu Sarah Shadlock, care adusese cândva un buchet aproape identic la petrecerea pe care Robin şi Matthew o dăduseră de casă nouă. Când intră în birou a doua zi şi văzu florile pe biroul dublu, într-o vază plină cu apă, dar în continuare în celofan, cu o fundă uriaşă magenta prinsă de ele şi o felicitare pe care scria „La mulţi ani din partea lui Cormoran" (fără niciun sărut, Strike nu punea niciodată săruturi), crinii avură asupra ei exact acelaşi efect ca sticluţa în formă de grenadă de la Selfridges. Nu voia aceste flori; o iritau de două ori, amintindu-i şi că Strike uitase, şi că Matthew o înşelase, şi dacă tot trebuia să-i privească sau să-i miroasă, se hotărî Robin, asta nu avea să se întâmple în casa ei.

Aşa că lăsă crinii la birou, unde ei refuzară cu încăpăţânare să se ofilească. În fiecare dimineaţă, Pat le schimba conştiincios apa şi avu atâta grijă de ei că trăiră aproape două săptămâni. În cele din urmă, până şi Strike se sătură de ei: simţea întruna adieri care îi aminteau de parfumul fostei lui prietene, Lorelei, o asociere neplăcută.

Când petalele cerate, în nuanţe de roz şi alb, începură să se chircească şi să cadă, faptul că se împlineau 39 de ani de la dispariţia lui Margot Bamborough trecuse nesemnalat şi probabil neobservat de nimeni, poate cu excepţia familiei ei şi a lui Strike şi Robin, care conştientizaseră amândoi fatidica dată. După cum promisese George Layborn, la birou sosiseră copiile după dosarul poliţiei, care acum zăceau în patru cutii de carton sub biroul dublu, singurul loc în care agenţia putea să le pună. Strike, căruia îi fuseseră repartizate cele mai puţine cazuri ale agenţiei, ca să se poate repezi oricând în Cornwall dacă ar fi fost nevoie, se apucă să parcurgă sistematic acele dosare. După ce se familiariza cu conţinutul lor, avea de gând să se ducă în Clerkenwell cu Robin şi să refacă drumul dintre fostul cabinet St John unde Margot fusese văzută ultima oară în viaţă şi barul în care prietena ei îi aşteptase în zadar.

Aşa că, în ultima zi a lui octombrie, Robin plecă de la birou la ora 1 şi se grăbi spre staţia de metrou, sub un cer ameninţător şi cu umbrela pregătită în mână. Deşi nu o arăta, era însufleţită de perspectiva acelei după-amiezi, prima în care ea şi Strike aveau să lucreze împreună la cazul Bamborough.

Deja burniţa uşor când îl zări pe Strike, care fuma în timp ce examina faţada unei clădiri de pe la mijlocul St John's Lane. Se întoarse când îi auzi tocurile pe trotuarul ud.

— Am întârziat? strigă ea în timp ce se apropia.

— Nu, spuse Strike, am ajuns eu mai devreme.

Robin i se alătură, cu umbrela în mână, şi ridică privirea spre clădirea din cărămidă maro, înaltă, cu mai multe etaje şi cu ferestre mari cu ramă metalică.

Înăuntru păreau să fie birouri, dar nimic nu sugera ce afaceri se derulau acolo.

— Era chiar aici, spuse Strike, arătând spre uşa cu numărul 29. Fostul Cabinet Medical St John. Au refăcut faţada clădirii, evident. Înainte era şi o intrare de serviciu în spate. O să ocolim să aruncăm o privire imediat.

Robin se întoarse ca să privească într-o parte şi-n alta pe St John's Lane, o stradă lungă şi îngustă cu sens unic, mărginită de clădiri înalte, cu multe ferestre.

— Multe locuri din care poţi privi, comentă ea.

— Da, spuse Strike. Aşa că hai să începem cu ce purta Margot când a dispărut.

— Ştiu deja, spuse Robin. Fustă de velur maro, cămaşă roşie, bluză croşetată, o pelerină de ploaie bej Burberry, colier şi cercei de argint, verighetă de aur. Avea o geantă de umăr din piele şi o umbrelă neagră.

— Ar trebui să te faci detectiv, spuse Strike, uşor impresionat. Eşti gata pentru documentele poliţiei?

— Ascult.

— Din câte se ştie, la 6 fără un sfert, pe 11 octombrie 1974, doar trei oameni erau înăuntrul acestei clădiri: Margot, care era îmbrăcată exact aşa cum ai descris-o, dar încă nu-şi pusese pe ea pelerina, Gloria Conti, cea mai tânără dintre cele două recepţionere, şi o pacientă de urgenţă care plângea de dureri abdominale şi care apăruse din senin. Conform fişei completate în mare grabă de Gloria, pacienta se numea „Theo semnul întrebării". În ciuda numelui masculin, a afirmaţiei doctorului Brenner că i se păruse că pacienta arată ca un bărbat şi a străduinţelor lui Talbot de a o convinge că Theo era un bărbat îmbrăcat în femeie, Gloria nu a avut niciodată vreo ezitare în a susţine că „Theo" era femeie. Toţi ceilalţi angajaţi plecaseră înainte de 6 fără un sfert, cu excepţia Wilmei, femeia de serviciu, care lipsise toată ziua, deoarece nu lucra vinerea. Mai multe despre Wilma, mai târziu. Janice, asistenta, a fost acolo până la amiază, apoi a

făcut vizite la domiciliu tot restul după-amiezii şi nu s-a mai întors. Irene, recepţionera, a plecat la 2 şi jumătate la o programare la dentist şi nu a mai revenit. Potrivit declaraţiilor lor, fiecare coroborată de alţi martori, Dorothy, secretara, a plecat la 5 şi 10, doctorul Gupta – la 5 şi jumătate şi doctorul Brenner – la 6 fără un sfert. Poliţiştii au fost mulţumiţi de alibiurile furnizate de toţi trei pentru restul serii: Dorothy s-a dus acasă la fiul ei şi s-au uitat împreună la televizor. Doctorul Gupta a petrecut la cină cu toată familia sărbătorind ziua de naştere a mamei lui, iar doctorul Brenner a fost tot timpul cu sora lui celibatară, cu care locuia împreună. Mai târziu în seara aceea, fraţii Brenner au fost văzuţi prin fereastra sufrageriei de o persoană care îşi plimba câinele. Ultimii pacienţi înregistraţi, o mamă cu copilul ei, au fost cei ai lui Margot. Au plecat cu puţin timp înaintea lui Brenner şi au depus mărturie că Margot era bine când au văzut-o ei. Începând din acel moment, singurul martor e Gloria. Potrivit Gloriei, Theo a intrat în cabinetul lui Margot şi a rămas acolo mai mult decât se aşteptase ea. La 6 şi un sfert, Theo a plecat, fără să mai apară vreodată la cabinet. Poliţia a lansat apoi un apel public pentru ea, dar nu s-a prezentat nimeni. Margot nu a lăsat niciun fel de însemnări despre Theo. Se presupune că intenţiona să consemneze consultaţia a doua zi, pentru că prietena ei o aştepta deja la bar de un sfert de oră şi nu voia să întârzie şi mai mult. La puţin timp după plecarea lui Theo, Margot a ieşit în grabă din cabinetul ei, şi-a luat pelerina, i-a spus Gloriei să încuie cu cheia de rezervă, a ieşit afară în ploaie, a deschis umbrela, a luat-o la dreapta şi a dispărut din câmpul vizual al Gloriei.

Strike se întoarse şi arătă în susul străzii spre o arcadă de piatră gălbuie cu aspect străvechi, aflată drept în faţa lor.

— Ceea ce înseamnă că se îndrepta în direcţia aceea, spre Three Kings.

Timp de o clipă, priviră amândoi spre arcada veche de deasupra străzii, ca şi cum ar fi fost posibil ca un fel de umbră a lui Margot să se materializeze acolo. Apoi Strike îşi strivi ţigara cu piciorul şi spuse:

— Urmează-mă.

Merse de-a lungul clădirii cu numărul 28, apoi se opri ca să arate spre un pasaj întunecos de lăţimea unei uşi, numit Aleea de Trecere.

— E o ascunzătoare bună, spuse Robin, oprindu-se şi ea să cerceteze cu privirea coridorul întunecos şi boltit dintre clădiri.

— Cu siguranţă, spuse Strike. Dacă cineva voia să o pândească, e locul perfect. O ia prin surprindere, o târăşte aici – dar după asta devine problematic.

Parcurseră scurtul pasaj şi ieşiră într-un părculeţ de arbuşti, străbătut de alei de beton, aflat între două străzi paralele.

— Poliţia a cercetat tot parcul ăsta cu câini dresaţi. Nimic. Şi dacă agresorul ar fi târât-o mai departe, pe aici…

Strike arătă spre drumul care mergea în paralel cu St John's Lane.

— …pe St John's Street, i-ar fi fost aproape imposibil să scape nevăzut. Strada asta e mult mai aglomerată decât St John's Lane. Şi asta presupunând că o femeie de 29 de ani, înaltă şi în formă, n-ar fi strigat şi nu s-ar fi opus.

Strike se întoarse ca să se uite la intrarea de serviciu.

— Asistenta la domiciliu intra uneori prin spate, în loc să treacă prin sala de aşteptare. Avea în spate o cămăruţă în care îşi ţinea lucrurile şi în care consulta uneori pacienţi. Wilma, femeia de serviciu, folosea şi ea uneori uşa din spate. Altfel, aceasta de obicei stătea încuiată.

— Ne interesează oamenii care puteau să intre sau să iasă din clădire pe o uşă secundară? întrebă Robin.

— Nu în mod special, dar vreau să înţeleg amplasamentul. Au trecut aproape 40 de ani: trebuie să recapitulăm tot.

Se întoarseră prin Aleea de Trecere în faţa clădirii.

— Avem un avantaj faţă de Bill Talbot, spuse Strike. Ştim că Măcelarul din Essex s-a dovedit a fi un tip slăbuţ şi blond, nu un brunet îndesat cu aspect ţigănos. Theo, oricine ar fi fost ea, nu era Creed. Ceea ce nu înseamnă că trebuie s-o ignorăm, bineînţeles.

Strike ridică privirea spre numărul 29.

— Încă ceva, şi apoi am terminat cu cabinetul în sine, spuse el. Irene, recepţionera blondă, a spus poliţiei că Margot a primit două bilete de ameninţare anonime cu puţin timp înainte să dispară. Nu sunt în dosarul poliţiei, aşa că ne putem baza doar pe declaraţia lui Irene. Ea susţine că l-a deschis pe unul dintre ele şi că l-a văzut pe celălalt pe biroul lui Margot, când i-a adus ceaiul. Mai spune că cel pe care l-a citit spunea ceva de focurile Iadului.

— Ai crede că era sarcina secretarei să deschidă corespondenţa, comentă Robin. Nu a unei recepţionere.

— Bună observaţie, spuse Strike, scoţându-şi carnetul şi scriind ceva, o să verificăm… Pare relevant să adăugăm aici că lui Talbot i s-a părut că Irene nu e o martoră de încredere, era inexactă şi avea tendinţa de a exagera, întâmplător, Gupta a spus că Irene şi Margot avuseseră ceea ce el a numit „o dispută” la o petrecere de Crăciun. Nu credea că fusese mare lucru, dar şi-a amintit de ea.

— Iar Talbot e…?

— Mort? Da. La fel şi Lawson, care a preluat cazul de la el. Dar Talbot are un fiu şi mă gândesc să luăm legătura cu el. Lawson n-a avut copii.

— Continuă cu biletele anonime.

— Păi, Gloria, cealaltă recepţioneră, a spus că Irene i-a arătat unul dintre bilete, dar nu-şi amintea ce era în el. Janice, asistenta, a confirmat că Irene îi

vorbise la acel moment despre ele, dar a spus că ea personal nu le-a văzut. Margot nu i-a spus lui Gupta despre ele – l-am sunat să verific.

Strike mai mătură o dată strada cu privirea, prin ploaie.

— În orice caz, continuă el, presupunând că nimeni n-a răpit-o chiar din faţa cabinetului sau că nu s-a suit într-o maşină la câţiva metri de uşă, Margot s-a îndreptat spre Three Kings, ceea ce ne duce în direcţia aceasta.

— Vrei să intri sub umbrelă? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike, al cărui păr des şi cârlionţat arăta la fel fie ud, fie uscat: Strike nu era deloc interesat de aspectul lui.

Merseră mai departe în susul străzii şi trecură pe sub St John’s Gate, arcada străveche de piatră decorată cu multe blazoane mici. Ieşiră pe Clerkenwell Road, o stradă aglomerată cu două sensuri pe care o traversară, ajungând lângă o cabină telefonică roşie de pe vremuri care străjuia intrarea pe Albemarle Way.

— Asta e cabina telefonică unde au fost văzute cele două femei care se luptau? întrebă Robin.

Strike reacţionă cu întârziere.

— Ai citit dosarul, spuse el, pe un ton aproape acuzator.

— Am aruncat o privire aseară, recunoscu Robin, în timp ce printam factura lui Dublă Măsură. N-am citit tot; n-am avut timp. L-am citit pe sărite.

— Ei bine, *nu* asta e cabina telefonică, spuse Strike. Cabina telefonică importantă – sau cabinele – vin mai târziu. O să ajungem la ele la momentul potrivit. Acum urmează-mă.

În loc să se îndrepte spre zona pietonală pavată pe care Margot ar fi trebuit, din ce apucase şi Robin să se documenteze, s-o traverseze dacă se îndrepta spre Three Kings, Strike coti la stânga, pe Clerkenwell Road.

— De ce o luăm pe aici? întrebă ea, alergând ca să ţină pasul cu el.

— Pentru că, spuse Strike, oprindu-se iar ca să arate spre una dintre ferestrele de la etaj ale clădirii de vizavi, care arăta ca un depozit vechi de cărămidă, o elevă de 14 ani pe nume Amanda White a jurat că în seara respectivă, undeva după ora 6, a văzut-o pe Margot la fereastra de sus, a doua de la dreapta, izbind cu pumnii în geam.

— *Asta* nu se menţionează nicăieri pe internet! spuse Robin.

— Pentru simplul motiv că poliţia a ajuns la concluzia că spusele ei n-au nicio valoare. Talbot, după cum rezultă clar din însemnările lui, a ignorat-o pe White din cauză că povestea ei nu se potrivea cu teoria lui că Creed o răpise pe Margot. Dar Lawson a revenit la Amanda, după ce a preluat cazul, şi chiar a parcurs alături de ea această porţiune de stradă. Relatarea Amandei conţinea câteva elemente demne de luat în considerare. În primul rând, ea le-a spus poliţiştilor, fără să fie întrebată, că asta se întâmplase în seara de după alegerile generale şi îşi amintea asta din cauză că se certase cu o prietenă de la şcoală care ţinea cu conservatorii. Cele două fuseseră reţinute la şcoală, după ore, ca pedeapsă. Apoi se duseseră să bea o cafea împreună şi prietenei ei i-a sărit ţandăra când Mandy a spus că era bine că Wilson câştigase, aşa că a refuzat să se întoarcă acasă cu ea. Amanda a spus că încă era furioasă pe prietena ei care fusese atât de arţăgoasă, când a ridicat privirea şi a văzut o femeie care bătea cu pumnii în geam. Descrierea pe care a oferit-o era una bună, chiar dacă la momentul acela presa publicase deja descrierea completă a înfăţişării şi hainelor lui Margot. Lawson a luat legătura cu proprietarul firmei care-şi desfăşura activitatea la etajul superior, un atelier de design condus de doi soţi care realiza în tiraje mici broşuri, afişe şi invitaţii, chestii de genul ăsta. Nicio legătură cu Margot. Niciunul dintre ei nu era în evidenţele cabinetului St John, pentru că nu locuiau în zonă. Soţia a spus că uneori trebuia să bată în tocul

ferestrei ca să o poată închide. Dar soţia nu semăna deloc cu Margot, fiind scundă, bondoacă şi roşcată.

— Şi dacă Margot ar fi urcat la etajul trei, cu siguranţă ar fi observat-o cineva, nu-i aşa? spuse Robin, privind de la fereastra de sus la uşa de la intrare şi îndepărtându-se de bordură, din cauza maşinilor care împroşcau apa din bălţile de lângă trotuar. Ar fi urcat scările sau ar fi folosit liftul, poate ar fi sunat la uşă ca să intre.

— Aşa ai zice, fu de acord Strike. Lawson a conchis că Amanda făcuse o greşeală nevinovată, crezând că soţia tipografului era Margot.

Se întoarseră în locul de unde se abătuseră de la „traseul lui Margot", după cum îl numea Robin. Strike se opri iar, arătând spre străduţa laterală nu mohorâtă numită Albemarle Way.

— Acum ignoră cabina telefonică, dar observă că Albemarle Way e prima stradă laterală de la Aleea de Trecere pe care cred că Margot chiar ar fi putut să intre – voluntar sau nu – fără ca 50 şi ceva de oameni să o vadă neapărat. E mai liniştită, după cum se vede – dar nu *chiar atât* de liniştită.

Strike privi spre capătul lui Albemarle Way, pe unde maşinile treceau într-un ritm constant. Albemarle Way era mai îngustă decât St John's Lane, dar mărginită în mod similar de şiruri drepte de clădiri înalte, din cauza cărora se afla tot timpul în umbră.

— Prezintă în continuare un risc pentru un răpitor, spuse Strike, dar dacă Dennis Creed pândea undeva, în camioneta lui, aşteptând ca o femeie singură – orice femeie – să treacă pe acolo prin ploaie, acesta mi se pare locul potrivit.

Exact în acel moment, când o adiere rece străbătu Albemarle Way, Strike prinse un iz despre care crezu iniţial că era de la crinii orientali ofiliţi, pentru ca apoi să-şi dea seama că venea de la Robin însăşi. Parfumul nu era cel pe care îl folosea Lorelei; cel al fostei lui prietene mirosea în mod ciudat a alcool, cu accente de rom (iar lui îi plăcuse când aroma acompaniase afecţiunea comodă şi sexul plin de

imaginaţie; abia mai târziu ajunsese să-l asocieze cu agresiunea pasivă, cu linşajul moral şi cu pledoariile pentru o iubire pe care el nu o simţea). Totuşi, acest parfum aducea foarte mult cu cel al lui Lorelei, iar lui Strike i se părea dulceag şi îngreţoşant.

Bineînţeles, mulţi ar fi spus că era culmea ca el să aibă opinii despre cum miros femeile, dat fiind că mirosul lui caracteristic era cel de scrumieră veche, peste care arunca un strop de Pour Un Homme la ocazii speciale. Cu toate acestea, după ce îşi petrecuse mare parte din copilărie în condiţii mizere, Strike considera curăţenia o trăsătură esenţială pentru ca o persoană să i se pară atrăgătoare. Îi plăcuse parfumul anterior al lui Robin, care îi lipsea când ea nu era la birou.

— Pe aici, spuse el.

Merseră mai departe prin ploaie până dădură într-o piaţă pietonală. Peste câteva secunde, Strike îşi dădu seama brusc că o lăsase pe Robin în urmă şi se întoarse câţiva paşi ca să i se alăture în faţa bisericii St John, o clădire din cărămidă roşie de o simetrie plăcută, cu ferestre înalte şi o intrare flancată de două coloane albe de piatră.

— Te gândeşti la un loc sfânt în care se odihneşte? întrebă el aprinzându-şi iar o ţigară, în timp ce ploaia se abătea asupra lui.

Suflă fumul şi făcu mâna pumn în jurul ţigării, ca să nu se stingă.

— Nu, spuse Robin puţin defensiv.

Dar apoi continuă:

— Ba da, mă rog, poate puţin. Uită-te la asta…

Strike intră în urma ei într-o mică grădină comemorativă, deschis publicului şi plină (după cum citi Robin pe o plăcuţă de pe zidul interior) de ierburi medicinale, inclusiv multe folosite în perioada medievală în spitalele Ordinului St John. Pe zidul din spate se afla o statuetă albă a lui Isus Cristos, înconjurată de simbolurile celor patru evanghelişti: viţelul, leul, vulturul şi îngerul. Frunzele se legănau încet în ploaie. În timp ce

privirea lui Robin cutreiera mica grădină înconjurată de ziduri, Strike, care o urmase, spuse:

— Cred că suntem amândoi de acord că dacă cineva ar fi îngropat-o aici, un cleric ar fi observat pământul răvăşit.

— Ştiu, spuse Robin. Mă uitam doar.

Când ieşiră în stradă, ea adăugă:

— Peste tot sunt cruci malteze, uite. Erau şi pe arcada aia pe sub care am trecut.

— E crucea Ordinului Ospitalierilor. Cavalerii lui St John. De aici numele de străzi şi emblema ambulanţei St John; sediul lor era pe St John's Lane. Dacă mediumul ăla a căutat pe Google zona în care a dispărut Margot, nu avea cum să rateze asocierile cu Ordinul lui St John. Pun pariu că de aici i-a venit ideea pentru bla-bla-ul ăla cu „locul sfânt". Dar nu uita de cruce, pentru că o să apară iar când ajungem la crâşmă.

— Ştii, spuse Robin întorcându-se să mai arunce o privire spre biserică, Peter Tobin, criminalul ăla în serie scoţian, era nelipsit de pe lângă biserici. La un moment dat a intrat într-o sectă religioasă, sub un nume fictiv. Apoi s-a angajat ca om bun la toate într-o biserică din Glasgow, unde a îngropat-o pe fata aia sărmană sub un strat de flori.

— Bisericile sunt un paravan bun pentru criminali, spuse Strike. Şi pentru agresorii sexuali.

— Preoţi şi doctori, spuse Robin căzând pe gânduri. În cei mai mulţi dintre noi e adânc înrădăcinată credinţa că putem avea încredere în ei, nu crezi?

— După atâtea scandaluri în sânul Bisericii Catolice? După Harold Shipman[8]?

— Da, cred că da, spuse Robin. Nu crezi că avem tendinţa de a atribui unor categorii de oameni o bunătate nemeritată? Presupun că simţim cu toţii nevoia de a avea încredere în cei care par să aibă putere asupra vieţii şi a morţii.

— E ceva în ce spui tu acolo, spuse Strike în timp ce intrau pe o străduţă pietonală scurtă numită

Jerusalem Passage. I-am spus lui Gupta că mi se pare ciudat că lui Joseph Brenner nu-i plăceau oamenii. Credeam că e o cerinţă profesională elementară pentru un doctor, dar el m-a corectat imediat.

Strike se opri.

— Hai să ne oprim puţin, spuse el. Dacă Margot a ajuns până aici – presupun că a luat-o pe ruta asta, pentru că e cel mai scurt şi logic drum spre Three Kings –, e prima oară când merge pe lângă locuinţe şi nu pe lângă birouri sau clădiri publice.

Robin privi spre clădirile din jurul lor. Într-adevăr, la unele uşi soneriile multiple indicau apartamentele de deasupra.

— Există cumva vreo posibilitate, oricât de mică, întrebă Strike, ca o persoană care locuia pe această străduţă să o fi convins sau să o fi forţat să intre înăuntru?

Robin privi în susul şi în josul străzii, în timp ce ploaia răpăia în umbrela ei.

— Păi, spuse ea încet, bineînţeles că *ar fi putut* să se întâmple, dar pare puţin probabil. S-a trezit cineva în ziua aia şi a decis că vrea să răpească o femeie, a ieşit afară şi a înşfăcat una?

— N-am reuşit să te învăţ nimic?

— Bine, bine: *modul de operare înaintea mobilului.* Dar sunt probleme şi cu modul de operare. Şi aici sunt multe locuri din care se poate privi. Chiar nu vede şi nu aude nimeni că e răpită? Ea nu ţipă, nu se luptă? Şi presupun că răpitorul locuieşte singur, dacă nu cumva colegii lui de apartament sunt şi ei complici la răpire?

— Sunt idei valide, recunoscu Strike. Plus că poliţia a mers aici din uşă în uşă. Toată lumea a fost chestionată, chiar dacă apartamentele nu au fost percheziţionate. Dar să hai să analizăm toate variantele… Ea e doctoriţă. Dacă cineva iese în grabă dintr-o casă şi o imploră să intre înăuntru să consulte o persoană rănită – o rudă bolnavă – şi după ce ea intră, n-o mai lasă să iasă? Asta ar fi o

stratagemă bună de a o face să intre, să pretindă că există o urgenţă medicală.

— Bun, dar asta presupune ca răpitorul să ştie că ea e doctoriţă.

— Răpitorul ar fi putut să fie un pacient al lor.

— Dar de unde ştia că ea va trece pe lângă casa lui exact în acel moment? Margot a anunţat întreg cartierul că o să meargă la bar?

— Poate a fost ceva aleator, a văzut-o că trece, ştia că e doctoriţă, a alergat şi a prins-o. Sau – nu ştiu, să spunem că înăuntru chiar există o persoană bolnavă sau pe moarte, sau cineva avusese un accident – poate se ceartă – ea nu e de acord cu tratamentul sau nu vrea să ajute – cearta devine fizică – ea e ucisă accidental.

Urmă o scurtă pauză, în timp ce se dădeau la o parte ca să facă loc unui grup de elevi francezi care erau prinşi într-o discuţie. După ce aceştia trecură, Strike spuse:

— E puţin forţat, recunosc.

— Putem să aflăm câte din clădirile astea sunt ocupate de aceiaşi oameni care stăteau aici şi acum 39 de ani, spuse Robin, dar tot nu ne lămurim cum a reuşit să-i ţină ascuns cadavrul timp de aproape patru decenii. N-ai îndrăzni să-l muţi, nu-i aşa?

— E o problemă, într-adevăr, recunoscu Strike. Cum a spus Gupta, nu e totuna cu a te debarasa de un obiect de aceeaşi greutate. Sânge, descompunere, infestare… mulţi au încercat să ţină cadavrul înăuntru. Crippen. Christie. Fred şi Rose West. De obicei, se consideră că e o greşeală.

— Creed a reuşit să facă asta o vreme, spuse Robin. Fierbea în subsol mâini retezate. Îngropa capetele într-un loc, iar trupurile – în alt loc. Nu din cauza cadavrelor a fost prins.

— Citeşti *Demonul din Paradise Park?* întrebă Strike tăios.

— Da, răspunse Robin.

— Vrei să ai în minte chestiile alea?

— Dacă ne ajută la caz, spuse Robin.

— Hmm. Mă gândeam doar la responsabilităţile mele referitoare la sănătate şi siguranţă.

Robin nu spuse nimic. Strike aruncă o ultimă privire spre clădiri, apoi o invită pe Robin să meargă mai departe, spunând:

— Ai dreptate, nu văd cum. În congelatoare se umblă, vin instalatori de gaz care simt un miros, vecinii observă ţevile înfundate. Dar, ca să ştim că am fost meticuloşi până la capăt, ar trebui să verificăm cine locuia aici la momentul acela.

Apoi ieşiră pe cea mai aglomerată stradă de până atunci. Aylesbury era o stradă largă, mărginită de şi mai multe clădiri de birouri şi locuinţe.

— Deci, spuse Strike, oprindu-se iar pe trotuar, dacă Margot merge în continuare spre bar, aici ar fi traversat şi ar fi luat-o la stânga, prin Clerkenwell Green. Dar ne oprim ca să observăm că *acolo*...

Strike arătă undeva la vreo 50 de metri la dreapta.

— …o camionetă mică şi albă a fost cât pe ce să calce două femei, în timp ce se îndepărta în viteză de Clerkenwell Green, în seara aceea. Patru sau cinci martori au asistat la acest incident. Nimeni nu a reţinut numărul de înmatriculare…

— Dar Creed îşi monta numere false pe camioneta de livrare pe care o folosea, spuse Robin, aşa că oricum n-ar fi ajutat la nimic.

— Corect. Camioneta văzută de martori pe 11 octombrie 1974 avea pe partea laterală un model. Martorii nu au căzut de acord ce era, dar doi dintre ei credeau că era vorba de o floare mare.

— Şi mai ştim, spuse Robin, că Creed aplica pe camionetă diverse modele care puteau fi ulterior şterse, ca să o camufleze.

— Din nou, corect. Deci, la prima vedere, pare că ăsta e primul nostru indiciu solid că Creed s-ar fi putut afla în zonă. Bineînţeles, Talbot voia neapărat să creadă asta, aşa că nu a fost interesat de opinia unuia dintre martori care susţinea că, de fapt, camioneta aparţinea unei florării din apropiere. Însă un ofiţer cu un grad mai mic, probabil unul dintre cei care îşi dăduseră seama că anchetatorul principal

o ia încet razna, s-a dus şi l-a chestionat pe florar, un bărbat pe nume Albert Shimmings, care a negat categoric că ar fi condus în seara aceea o camionetă care gonea în zona asta. Shimmings susţinea că folosise camioneta pentru a-l duce undeva pe fiul lui cel mic, la kilometri distanţă.

— Ceea ce nu înseamnă neapărat că *nu* Shimmings a fost cel în cauză, spuse Robin. Poate şi-a făcut griji că o să fie acuzat de şofat periculos. Nu era nicio cameră cu circuit închis… nimic care să demonstreze că lucrurile stau în vreun fel sau altul.

— Asta cred şi eu. Dacă Shimmings e încă în viaţă, cred că ar trebui să-i verificăm povestea. Poate că a decis că merită să spună adevărul, acum când acuzaţia de viteză excesivă n-ar mai fi valabilă. Între timp, chestiunea camionetei rămâne nesoluţionată şi trebuie să recunoaştem că o posibilă explicaţie e că la volan se afla Creed.

— Dar unde a răpit-o pe Margot, dacă într-adevăr Creed *era* în camionetă? întrebă Robin. Nu are cum să se fi întâmplat pe Albemarle Way, pentru că nu ar fi trecut pe aici ca să părăsească zona.

— Aşa e. Dacă ar fi răpit-o pe Albemarle Way, ar fi intrat pe Aylesbury Street mult mai jos şi categoric n-ar fi venit prin Clerkenwell Green – ceea ce ne duce taman bine la Cele Două Femei Luptându-se lângă Cabinele Telefonice.

Merseră prin ploaie până în Clerkenwell Green, o piaţă rectangulară largă cu câţiva copaci, un bar şi o cafenea. În mijlocul ei erau două cabine telefonice, lângă nişte maşini parcate şi un rastel pentru biciclete.

— Aici, spuse Strike, oprindu-se lângă cabinele telefonice, nebunia lui Talbot începe cu adevărat să dea peste cap cazul. O femeie pe nume Ruby Elliot, care nu cunoştea zona, dar încerca să găsească noua casă din Hayward's Place unde se mutaseră fiica şi ginerele ei, dădea ture cu maşina, pierdută total. A trecut pe lângă cabinele astea telefonice şi a observat două femei care se luptau, dintre care una i

s-a părut, după cum s-a exprimat ea, „şubredă pe picioare”. Nu-şi aminteşte mare lucru despre ele – nu uita, plouă torenţial şi ea se străduieşte neliniştită să vadă numele străzilor şi numerele caselor, pentru că s-a rătăcit. Singurul lucru pe care îl poate spune poliţiei e că una din femei purta eşarfă şi cealaltă – o pelerină de ploaie. A doua zi după ce detaliul ăsta a apărut în presă, o femeie de vârstă mijlocie cu o reputaţie nepătată şi-a făcut apariţia şi a susţinut că femeile văzute de Ruby Elliot erau, aproape sigur, ea şi mama ei în vârstă. I-a spus lui Talbot că în seara aia mergea cu mama ei prin Clerkenwell Green, ca s-o ducă acasă după o plimbare. Mama ei, care era infirmă şi senilă, purta glugă de ploaie, iar ea purta o pelerină asemănătoare cu cea a lui Margot. Nu aveau umbrele, aşa că a încercat s-o grăbească pe mama ei. Bătrâna doamnă nu a fost încântată că e repezită şi aici, lângă cabinele telefonice, a avut loc o uşoară altercaţie. Am o fotografie cu cele două, apropo: presa a făcut rost de ea – „dezvăluire demontată”. Dar Talbot nu voia să accepte aşa ceva. A refuzat categoric să accepte că femeile nu erau Margot şi un bărbat îmbrăcat ca femeie. El vede lucrurile aşa: Margot şi Creed se întâlnesc aici, lângă cabinele telefonice, Creed o forţează să urce în camioneta lui, care se presupune că era parcată *acolo*…

Strike arătă spre scurtul şir de maşini parcate în apropiere.

— …apoi Creed demarează în trombă, cu Margot ţipând şi izbind în părţile laterale ale camionetei, şi pleacă pe Aylesbury Street.

— Dar, spuse Robin, Talbot credea că *Theo* era Creed. De ce ar fi venit Creed la cabinetul lui Margot îmbrăcat în femeie, apoi să plece, lăsând-o nevătămată, să se ducă pe jos în Clerkenwell Green şi s-o prindă acolo, în mijlocul celui mai public şi mai privit loc din câte am văzut azi?

— N-are rost să încerci să găseşti o logică, pentru că ea nu există. Când a preluat cazul, Lawson s-a dus iar la Fiona Fleury, aşa o chema pe femeia

respectabilă de vârstă mijlocie, şi a chestionat-o din nou, fiind convins că ea şi mama ei fuseseră femeile văzute de Ruby Elliot. Din nou, alegerile generale s-au dovedit utile, pentru că Fiona Fleury şi-a amintit că era obosită şi nu foarte răbdătoare cu dificila ei mamă, pentru că în noaptea dinainte stătuse până târziu ca să urmărească relatările despre alegeri. Lawson a concluzionat – şi tind să fiu de acord cu el – că chestiunea celor două femei care se luptau fusese soluţionată.

Burniţa se îndesise: stropii de ploaie răpăiau în umbrela lui Robin şi îi udaseră tivul pantalonilor. O luară apoi pe Clerkenwell Close, o stradă în curbă care urca spre o biserică mare şi impresionantă cu o clopotniţă înaltă şi ascuţită, construită pe un teren mai ridicat.

— Margot nu avea cum să ajungă atât de departe, spuse Robin.

— Aşa spui tu, răspunse Strike, care, spre surpriza ei, se opri iar, privind la biserica din faţă, dar acum ajungem la locul în care se presupune că a fost văzută ultima oară. Un om bun la toate de la biserică…

Robin îl privi, surprinsă, iar el adăugă, drept răspuns:

— …Da, ştiu – acest Willy Lomax susţine că a văzut o femeie cu o pelerină Burberry care urca treptele spre St James-on-the-Green în seara aceea, în jurul orei la care Margot ar fi trebuit să ajungă la bar. A văzut-o din spate. Desigur, pe vremea aia bisericile nu erau încuiate în permanenţă. Bineînţeles, Talbot a ignorat mărturia lui Lomax, pentru că dacă Margot era în viaţă şi intra în biserică, nu ar fi avut cum să se afle şi în camioneta Măcelarului din Essex, care se îndepărta în viteză. Lawson nu prea a avut ce să facă cu informaţiile furnizate de Lomax. Tipul şi-a susţinut ferm declaraţia: văzuse o femeie care se potrivea cu descrierea lui Margot intrând înăuntru, dar, nefiind frământat de mari curiozităţi, n-a intrat după ea, n-a

întrebat-o ce are de gând şi nu s-a uitat dacă a mai ieşit din biserică. Şi acum merităm o halbă de bere.

14

În care era scris cu cifruri vechi…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Vizavi de biserică, pe partea cealaltă a străzii, era firma barului The Three Kings. Peretele exterior al crâşmei, placat cu gresie, urma curbura străzii.

Robin intră înăuntru în urma lui Strike şi avu senzaţia stranie că s-a întors în timp. Pereţii erau acoperiţi, în mare parte, cu pagini din reviste muzicale vechi de prin anii ’70: o amestecătură de cronici, reclame la combine muzicale de pe timpuri şi fotografii cu vedete pop şi rock. Deasupra barului erau atârnate decoraţiuni de Hallowe’en, iar Bowie şi Bob Marley priveau din fotografii înrămate, urmăriţi de pe peretele opus de Bob Dylan şi Jimi Hendrix. În timp ce ea se aşeza la o masă liberă de două persoane, iar Strike se ducea la bar, Robin zări, într-un colaj din jurul oglinzii, o fotografie decupată dintr-un ziar cu Jonny Rokeby în pantaloni de piele mulaţi. Barul părea să nu se fi schimbat de mulţi ani; era posibil să aibă aceleaşi vitrine mate, mesele de lemn desperecheate, podeaua de scânduri neacoperită cu nimic, aplicele de perete rotunde şi sticlele cu lumânări în ele pe care le avusese şi pe vremea când prietena lui Margot o aştepta, în 1974.

Privind prin acest bar excentric şi plin de personalitate, Robin se trezi întrebându-se, pentru prima oară, cum fusese Margot Bamborough. Era ciudat cum imaginaţia îi definea pe oameni în funcţie de profesia lor. „Doctor” părea, în multe feluri, o identitate completă. În timp ce aştepta ca însoţitorul ei să ia de băut, plimbându-şi privirea de la craniile atârnate de bar la fotografiile cu vedete rock moarte, Robin fu izbită de ideea bizară a unui Crăciun inversat. Cei trei magi călătoriseră spre o

naştere; Margot pornise spre The Three Kings[9] şi, se temea Robin, îşi întâlnise pe drum moartea.

Strike îi puse în faţă paharul de vin, sorbi satisfăcut din berea lui Sussex Best, se aşeză şi apoi scoase din buzunarul interior al paltonului un sul de hârtii. Robin observă, printre paginile scrise la maşină şi de mână, articole din ziare trase la xerox.

— Ai fost la British Library, spuse ea.

— Ieri am stat toată ziua acolo.

Strike luă primul articol şi i-l arătă lui Robin. Era decupat din *Daily Mail* şi conţinea o fotografie a Fionei Fleury şi a bătrânei ei mame, cu explicaţia foto: *Femeile văzute în cazul Măcelarului din Essex „eram de fapt noi”.* Niciuna dintre femei nu ar fi putut să fie confundată cu uşurinţă cu Margot Bamborough: Fiona era înaltă şi solidă, cu o figură voioasă şi fără talie; mama ei era chircită din cauza vârstei şi aplecată de spate.

— Ăsta e primul indiciu că presa începea să-şi piardă încrederea în Bill Talbot, spuse Strike. La câteva săptămâni după apariţia articolului îi cereau capul, ceea ce probabil că nu i-a făcut deloc bine la psihic…

Strike acoperi cu mâna lui mare restul articolului şi continuă:

— Să revenim puţin la singurul fapt incontestabil pe care îl ştim, şi anume că în seara aceea, la 6 fără un sfert, Margot Bamborough era încă în viaţă şi la cabinet.

— La 6 *şi* un sfert, vrei să spui.

— Nu, la fără un sfert, spuse Strike. Cronologia plecărilor arată aşa: la 5 şi 10, Dorothy. La 5 şi jumătate, Dinesh Gupta, care o zăreşte pe Margot în cabinetul ei, înainte să plece, şi trece pe lângă Gloria şi Theo. Gloria se duce să-l întrebe pe Brenner dacă o consultă pe Theo. El refuză. Margot iese din cabinetul ei, împreună cu ultimii pacienţi programaţi, o mamă cu copilul său. Aceştia pleacă, trecând de asemenea prin sala de aşteptare, pe lângă Theo. Margot îi spune Gloriei că o consultă pe Theo

cu plăcere. Brenner spune „frumos din partea ta” şi pleacă, la 6 fără un sfert. De la acel moment încolo, avem doar mărturia necoroborată a Gloriei despre tot ce a urmat. E singura persoană care susţine că Theo şi Margot au ieşit din cabinet în viaţă.

Robin sorbi din vin.

— Fii serios. Doar nu sugerezi că n-au mai plecat? Că Margot e încă acolo, îngropată sub podeaua de lemn?

— Nu, pentru că au adus câini dresaţi să cerceteze toată clădirea, inclusiv grădina din spate, spuse Strike. Dar ce zici de teoria asta? Motivul pentru care Gloria a insistat atât că Theo era femeie, şi nu bărbat, era că i-a fost complice la uciderea sau răpirea lui Margot.

— Dar n-ar fi fost mai logic să treacă în fişă un nume de fată în loc de „Theo”, dacă tot voia să ascundă identitatea unui bărbat? Şi de ce i-ar mai fi cerut doctorului Brenner s-o consulte pe Theo, dacă ea şi Theo plănuiau s-o ucidă pe Margot?

— Două idei valide, recunoscu Strike, dar poate că ştia foarte bine că Brenner o să refuze, pentru că era un nemernic bătrân şi arţăgos, şi încerca să nu-i dea de bănuit lui Margot. Ascultă-mă puţin. Trupurile inerte sunt grele, dificil de mutat şi de ascuns. O femeie vie care se zbate, încă şi mai dificil. Am văzut în presă poze cu Gloria, care era ceea ce mătuşa mea ar numi „o zvârlugă de fată”, în timp ce Margot era o femeie înaltă. Mă îndoiesc că Gloria ar fi putut s-o ucidă pe Margot fără ajutor şi cu siguranţă n-ar fi putut s-o ridice.

— N-a spus Gupta că Margot şi Gloria erau apropiate?

— *Modul de operare înaintea mobilului.* Apropierea putea fi de faţadă. Poate că Gloriei nu-i plăcea, până la urmă, ca cineva să o facă „mai bună” şi se comporta ca o discipolă recunoscătoare doar ca să adoarmă suspiciunile lui Margot. Dar, indiferent cum ar sta lucrurile, ultima dată când avem mai mulţi martori care să certifice locul în care se afla Margot e cu jumătate de oră înaintea

presupusei ei ieşiri din clădire. După asta, avem doar declaraţia Gloriei despre ce s-a întâmplat.

— Bun, se acceptă obiecţiunea, spuse Robin.

— Deci, replică Strike, în timp ce îşi lua mâna de pe teancul de hârtii, dacă accepţi asta, uită pentru o clipă că s-a spus că Margot a fost zărită la o fereastră sau la intrarea într-o biserică. Uită de camioneta care goneşte. E foarte posibil ca *nimic* din toate astea să nu aibă de-a face cu Margot. Revino la singurul lucru pe care îl ştim cu certitudine: Margot Bamborough era încă în viaţă la 6 fără un sfert. Acum să ne îndreptăm atenţia spre cei trei oameni pe care poliţia i-a considerat la acel moment suspecţi plauzibili şi să ne întrebăm unde erau ei la 6 fără un sfert, pe 11 octombrie 1974. Uite.

Strike îi întinse lui Robin o copie a unui articol de tabloid din 24 octombrie 1974.

— Ăsta e Roy Phipps, cunoscut şi ca soţ al lui Margot şi tată al Annei.

Fotografia înfăţişa un bărbat arătos de aproximativ 30 de ani, care semăna foarte tare cu fiica lui. Robin se gândi că dacă ar fi trebuit să caute un actor pentru rolul unui poet dintr-un film siropos, ar fi pus poza lui Roy Phipps prima pe lista opţiunilor. De la el luase Anna chipul prelung şi palid, fruntea înaltă şi ochii mari şi frumoşi. În 1974, Phipps îşi lăsase părul închis la culoare să crească până la nivelul gulerului cu revere lungi şi ridica, în acest ziar vechi, o privire hărţuită de la cartonaşul din mână spre aparatul de fotografiat. În explicaţia foto scria: *Dr. Roy Phipps cere ajutorul publicului.*

— Nu-ţi bate capul să-l citeşti, spuse Strike, acoperindu-l deja cu un al doilea articol. Nu conţine nimic ce tu să nu ştii deja, dar *ăsta* chiar are câteva părţi interesante.

Robin se aplecă ascultătoare asupra celui de-al doilea articol, din care Strike xeroxase doar jumătate.

> Pe 11 octombrie, soţul ei, dr. Roy Phipps, care suferă de maladia von Willebrand, era bolnav, ţintuit la pat în căminul conjugal din Ham.
>
> „În urma mai multor relatări de presă inexacte şi iresponsabile, afirmăm cu toată tăria că suntem convinşi că dr. Roy Phipps nu are nimic de-a face cu dispariţia soţiei lui”, a declarat presei dl Bill Talbot, detectivul aflat la conducerea acestei anchete. „Doctorii lui au confirmat că deplasarea pe jos sau cu maşina i-ar fi fost imposibilă doctorului Phipps în ziua respectivă şi atât bona familiei, cât şi menajera lor au depus mărturii care confirmă faptul că dr. Phipps nu a părăsit locuinţa în ziua dispariţiei soţiei lui.”

— Ce e maladia von Willebrand? întrebă Robin.

— O boală hematologică. Am căutat. Sângele nu se coagulează cum trebuie. Gupta şi-a amintit greşit; el credea că Roy e hemofil. Există trei stadii în boala von Willebrand. În primul stadiu, coagularea durează puţin mai mult decât e normal, dar asta n-ar trebui să te facă să nu te poţi ridica din pat sau să nu poţi conduce maşina. Presupun că Roy Phipps era în stadiul trei, care poate să fie la fel de grav ca hemofilia şi putea să-l ţină la pat o vreme. Dar va trebui să verificăm asta.

Strike dădu la pagina următoare.

— În orice caz, iată cum a consemnat Talbot interogatoriile lui cu Roy Phipps.

— O, Doamne, spuse Robin încet.

Pagina era acoperită de un scris mic şi înclinat, dar ce sărea în ochi erau stelele pe care Talbot le desenase peste tot.

— Vezi astea? întrebă Strike, parcurgând cu arătătorul o listă de date care abia se vedea dintre mâzgălituri. Sunt datele răpirilor şi încercărilor de răpire ale Măcelarului din Essex. La jumătatea listei Talbot îşi pierde interesul, uite. Pe 26 august 1971,

data la care Creed a încercat s-o răpească pe Peggy Hiskett, Roy a putut dovedi că el şi Margot erau în vacanţă în Franţa. Aşa că asta a fost tot, din punctul de vedere al lui Talbot. Dacă Roy nu încercase s-o răpească pe Peggy Hiskett, atunci nu era Măcelarul din Essex, şi dacă nu era Măcelarul din Essex, atunci nu putea să aibă nimic de-a face cu dispariţia lui Margot. Dar în josul listei de date a lui Talbot apare ceva ciudat. Toate se referă la acţiunile lui Creed, în afară de ultima. A încercuit 27 decembrie, fără să treacă niciun an. N-am idee de ce era interesat de 27 decembrie.

— Şi nici, presupun, de ce a încercat să facă pe Vincent van Gogh?

— Stelele? Da, apar în toate notiţele lui. Foarte ciudat. Acum hai să vedem cum *ar trebui* să fie luată o declaraţie.

Strike dădu pagina şi apăru o declaraţie bătută frumos la maşină la două rânduri, care se întindea pe patru pagini şi pe care detectivul-inspector Lawson i-o luase lui Roy Phipps, iar hematologul o semnase corespunzător la final.

— Nu trebuie să citeşti acum tot documentul, spuse Strike. Ideea e că Phipps şi-a susţinut declaraţia că zăcuse în pat toată ziua, aşa cum au depus mărturie bona şi menajera. Şi acum să trecem la Wilma Bayliss, menajera familiei Phipps. Întâmplător, era şi femeia de serviciu a cabinetului St John. Ceilalţi de la cabinet nu ştiau la momentul acela că Wilma lucrează în particular pentru Margot şi Roy. Gupta mi-a spus că el credea că Margot o încuraja pe Wilma să-şi părăsească soţul, prin urmare e posibil să-i fi oferit mai mult de lucru ca s-o ajute să-şi pună planul în aplicare.

— De ce voia Margot ca Wilma să-şi părăsească soţul?

— Mă bucur că ai pus întrebarea asta, spuse Strike.

Întoarse altă hârtie, dând la iveală copia unei ştiri de doar câteva rânduri decupată din ziar şi datată cu

scrisul ascuţit şi greu de descifrat al lui Strike: 6 noiembrie 1972.

Violator aruncat după gratii

Jules Bayliss, 36 de ani, din Leather Lane, Clerkenwell, a fost condamnat astăzi de Tribunalul Inner London Crown la 5 ani de închisoare pentru două acuzaţii de viol. Bayliss, care a mai ispăşit doi ani la Brixton pentru agresiune calificată, a pledat nevinovat.

— Ah, spuse Robin. Înţeleg.

Sorbi iar din vin.

— Ce e amuzant, adăugă ea, fără să pară însă deloc amuzată, e că şi Creed a luat tot cinci ani după ce a comis al doilea viol. După ce i-au dat drumul, a început să le şi omoare pe femeile pe care le viola.

— Da, spuse Strike. Ştiu.

Strike se gândi pentru a doua oară să aducă în discuţie cât de oportun era pentru Robin să citească *Demonul din Paradise Park,* dar se hotărî să n-o facă.

— Încă n-am reuşit să aflu ce s-a întâmplat cu Jules Bayliss, iar însemnările poliţiei despre el sunt incomplete, aşa că nu pot fi sigur dacă era încă la pârnaie când Margot a fost răpită. Ce e relevant pentru noi e că Wilma i-a spus lui Lawson o poveste diferită de cea pe care i-o spusese lui Talbot – chiar dacă Wilma a susţinut că de fapt îi spusese la fel, dar că el nu consemnase, ceea ce e posibil, pentru că, după cum vezi, notiţele lui lasă mult de dorit. În orice caz, unul dintre lucrurile pe care i le-a spus lui Lawson a fost că, în ziua dispariţiei lui Margot, frecase cu buretele ca să scoată nişte pete de sânge de pe covorul din camera de oaspeţi. A mai spus şi că îl văzuse pe Roy plimbându-se prin grădină în ziua în care se presupunea că a fost ţintuit la pat. De asemenea, a recunoscut în faţa lui Lawson că de fapt ea nu îl văzuse pe Roy în pat, ci îl auzise vorbind în ziua aceea din dormitorul principal.

— Sunt… schimbări destul de importante ale poveştii ei.

— Păi, cum am spus, Wilma susţinea că nu ea şi-a modificat povestea, ci că Talbot n-o consemnase cum trebuie. Dar Lawson pare să fi luat-o tare pe Wilma din cauza asta, în plus l-a audiat din nou pe Roy în baza a ceea ce spusese ea. Dar Roy avea în continuare alibiul furnizat de bonă, Cynthia, care era gata să jure că el fusese ţintuit la pat toată ziua, pentru că îi aducea în mod regulat ceai în dormitorul principal.

Apoi Strike continuă, drept răspuns la sprâncenele ridicate ale lui Robin:

— Ştiu, Lawson pare să fi avut o gândire la fel de obscenă ca a noastră. L-a chestionat pe Phipps în privinţa naturii exacte a relaţiei lui cu Cynthia, ceea ce a provocat o izbucnire de furie din partea lui Phipps, care a spus că ea e cu 12 ani mai mică decât el şi, în plus, îi e verişoară.

În acel moment, amândurora le trecu prin cap că între ei era o diferenţă de vârstă de zece ani. Amândoi alungară imediat acest gând nepoftit şi irelevant.

— Potrivit lui Roy, niciun om decent nu s-ar fi putut gândi la o relaţie având în vedere diferenţa de vârstă şi gradul de rudenie. Dar, după cum ştim, şapte ani mai târziu, el a reuşit să-şi învingă scrupulele. Lawson l-a interogat pe Roy şi în legătură cu faptul că Margot se dusese să bea ceva cu o fostă iubire a ei cu trei săptămâni înainte să moară. În graba lui de a-l exonera pe Roy, Talbot n-a acordat prea multă atenţie relatării lui Oonagh Kennedy…

— Prietena cu care Margot ar fi trebuit să se întâlnească aici? spuse Robin.

— Exact. Oonagh le-a spus, atât lui Talbot, cât şi lui Lawson, că Roy s-a înfuriat atât de tare când a aflat că Margot se dusese să bea ceva cu acest fost iubit, încât ei nu îşi vorbeau când a dispărut femeia. Potrivit notiţelor lui Lawson, lui Roy nu i-a plăcut deloc că se aduce vorba de asta…

— Deloc surprinzător…
— …şi a devenit destul de agresiv. Însă după ce a discutat cu doctorii lui Roy, Lawson s-a convins că acesta avusese într-adevăr o criză de sângerare puternică după ce căzuse în parcarea unui spital şi i-ar fi fost aproape imposibil să meargă în seara aceea cu maşina în Clerkenwell, cu atât mai puţin să-şi omoare sau răpească soţia.
— Ar fi putut să angajeze pe cineva, sugeră Robin.
— I-au verificat contul bancar şi n-au găsit nicio plată suspectă, dar asta nu înseamnă, bineînţeles, că n-ar fi putut să găsească o modalitate. E hematolog, n-are cum să fie un prost.
Strike sorbi iar din bere.
— Deci ăsta e soţul, spuse el, dând şi ultima pagină din declaraţia lui Roy. Acum vechea iubire.
— Dumnezeule mare, spuse Robin, privind la o altă fotografie apărută în ziare.
Părul bogat şi ondulat al bărbatului îi ajungea mai jos de umeri. Stătea cu mâinile pe şoldurile lui înguste, fără să zâmbească, lângă un tablou care părea să reprezinte doi amanţi înlănţuiţi. Cămaşa lui era descheiată aproape până la buric, iar blugii erau foarte strâmţi la vintre şi extrem de largi la glezne.
— Mă gândeam eu că o să-ţi placă, zâmbi Strike, cu gura până la urechi, la reacţia lui Robin. E Paul Satchwell, artist – chiar dacă nu unul foarte rafinat, din câte se pare. Când a dat de el presa, făcea o pictură murală pentru un club de noapte. El e fostul iubit al lui Margot.
— Tocmai a scăzut enorm în ochii mei, murmură Robin.
— N-o judeca prea aspru. L-a cunoscut pe vremea când era Iepuraş Playboy, deci avea 19 sau 20 de ani. El era cu şase ani mai mare decât ea şi probabil că ei i se părea culmea sofisticării.
— Cu cămaşa *aia?*
— E o fotografie de promovare pentru expoziţia lui de artă, spuse Strike. Scrie dedesubt. Probabil că în viaţa de zi cu zi nu-şi arăta chiar aşa părul de pe

piept. Presa s-a entuziasmat la ideea că ar putea fi implicat un fost iubit şi, s-o recunoaştem, un tip care arăta aşa era mană cerească pentru tabloide.

Strike scoase o altă mostră a notiţelor haotice ale lui Talbot, care, ca şi prima, era plină de stele în cinci colţuri şi avea aceeaşi listă de date, cu însemnări mâzgălite alături.

— După cum vezi, Talbot nu începe cu ceva atât de prozaic precum „Unde erai la 6 fără un sfert în seara în care a dispărut Margot?” El se duce direct la datele Măcelarului din Essex, iar când Satchwell îi spune că pe 11 septembrie, data la care a fost răpită Susan Meyer, era la ziua de naştere a unui prieten care împlinea 30 de ani, Talbot practic încetează să-i mai pună întrebări. Dar, din nou, avem sub listă o dată care nu are legătură cu Creed, care este încercuită de câteva ori şi care are desenată alături o cruce gigantică. Aici e 16 aprilie.

— Unde locuia Satchwell când a dispărut Margot?

— În Camden, spuse Strike, dând pagina ca să scoată la iveală, din nou, o declaraţie obişnuită, scrisă la maşină. Poftim, uită-te, apare în declaraţia pe care a dat-o în faţa lui Lawson. Nu e foarte departe de Clerkenwell. Satchwell i-a povestit lui Lawson că, după ce nu se mai văzuseră timp de opt ani, el şi Margot s-au întâlnit din întâmplare pe stradă şi au decis să se ducă să bea ceva ca să mai povestească. A fost sincer cu Lawson în privinţa asta, probabil ştia că Oonagh sau Roy spusese deja poliţiei lucrul ăsta. I-a spus chiar lui Lawson că i-ar fi plăcut să reia relaţia cu Margot, ceea ce pare puţin *prea* sincer, chiar dacă probabil a vrut doar să demonstreze că nu are nimic de ascuns. A spus că el şi Margot avuseseră o relaţie instabilă timp de câţiva ani, când ea era mult mai tânără, şi că Margot îi pusese în cele din urmă capăt definitiv, când îl cunoscuse pe Roy. Alibiul lui Satchwell s-a confirmat. Satchwell i-a spus lui Lawson că cea mai mare parte din după-amiaza în care dispăruse Margot şi-o petrecuse singur în atelierul lui, care era

tot în Camden, dar răspunsese acolo la un apel telefonic în jurul orei 5. Dacă încerci să-ţi înscenezi un alibi, e mult mai greu să mânăreşti o linie fixă decât mobilele. La 6 şi jumătate, Satchwell a mâncat la o cafenea din zonă, unde lumea îl cunoştea, martorii au confirmat că l-au văzut. Apoi s-a dus acasă să se schimbe înainte să se întâlnească la bar cu nişte prieteni, în jurul orei 8. Cei cu care susţine el că a fost au confirmat toată povestea, iar Lawson s-a convins că Satchwell e nevinovat. Ceea ce ne duce la al treilea şi, trebuie să spun, cel mai promiţător suspect – desigur, cu excepţia lui Creed.

Strike dădu la o parte declaraţia lui Satchwell de pe teancul de hârtii acum mult redus.

— Acesta este Steve Douthwaite, continuă el.

Dacă Roy Phipps ar fi întruchipat un poet sensibil în viziunea unui director de casting leneş, iar Paul Satchwell era imaginea standard a vedetei rock din anii ’70, Steve Douthwaite ar fi fost angajat fără ezitare să-l joace pe tipul impertinent, parvenitul tot timpul pus pe miştouri, băiatul foarte sigur pe el, care provenea din clasa muncitoare. Avea ochii negri ca nişte mărgele, un zâmbet contagios şi o freză ţepoasă, mai scurtă în faţă şi în lateral, şi mai lungă în spate, care îi amintea lui Robin de tinerii de pe coperta unui disc vechi al trupei Bay City Rollers pe care mama ei, spre amuzamentul copiilor, încă îl adora. Douthwaite ţinea o halbă într-o mână, în timp ce braţul celălalt era petrecut pe după umerii unui bărbat a cărui faţă fusese eliminată din fotografie, dar al cărui costum, ca şi cel al lui Douthwaite, părea ieftin, mototolit şi lucios. Douthwaite îşi slăbise nodul de la cravata lată şi ţipătoare şi îşi descheiase nasturele de sus al cămăşii, lăsând să se vadă lanţul de la gât.

Agent de vânzări „seducător”, dat în urmărire
în cazul doctoriţei dispărute

Poliţiştii sunt nerăbdători să descopere unde se află în prezent Steve Douthwaite,

agent de vânzări la o firmă care se ocupă cu comercializarea de geamuri duble, care a dispărut după un interogatoriu de rutină referitor la dispariţia doctoriţei Margot Bamborough, 29 de ani.

Douthwaite, 28 de ani, nu a lăsat nicio adresă de corespondenţă după ce a demisionat şi şi-a părăsit apartamentul din Percival Street, Clerkenwell.

Douthwaite, fost pacient al doctoriţei dispărute, a stârnit suspiciuni la cabinetul medical din cauza vizitelor frecvente pe care i le făcea frumoasei doctoriţe blonde. Prietenii agentului de vânzări spun despre acesta că „are vorbele la el" şi nu cred că ar suferi de vreo boală gravă. Se pare că Douthwaite i-a trimis doamnei Bamborough cadouri.

Douthwaite, care a fost crescut în sistemul de asistenţă maternală, nu a mai luat legătura cu prietenii lui din 7 februarie. Se pare că poliţia a percheziţionat locuinţa acestuia, după plecarea lui.

Aventură tragică

„A provocat o grămadă de probleme aici, multă ranchiună", a declarat un coleg de la Diamond Double Glazing, care a cerut să-şi păstreze anonimatul. „Foarte plin de el. A avut o aventură cu soţia altui tip. Ea a ajuns să ia o supradoză şi s-a prăpădit, şi-a lăsat copiii fără mamă.

Nimănui nu i-a părut rău că Douthwaite a plecat, ca să fiu sincer. Am fost fericiţi să-l vedem că-şi ia tălpăşiţa. Era prea interesat de băutură şi de fete şi punea prea puţin osul la treabă."

Doctoriţa ar fi fost „o provocare"

> Întrebat ce părere are despre relaţia dintre Douthwaite şi doctoriţa dispărută, colegul lui a declarat:
>
> „Ăsta e singurul lucru de care îi pasă lui Steve, să umble după fete. Ştiind cum e el, o doctoriţă cred că i s-a părut o provocare."
>
> Poliţiştii sunt nerăbdători să discute iar cu Douthwaite şi fac apel public către orice persoană care ar putea şti unde se află acesta în prezent.

După ce Robin termină de citit, Strike, care tocmai îşi terminase prima halbă, întrebă:

— Mai vrei un pahar?

— Iau eu, spuse Robin.

Se duse la bar, unde aşteptă sub craniile atârnate şi pânzele de păianjen false. Barmanul se machiase ca monstrul lui Frankenstein. Robin comandă de băut absentă, gândindu-se la articolul despre Douthwaite.

După ce se întoarse cu o nouă halbă, un alt pahar cu vin şi două pachete de chipsuri, îi spuse lui Strike:

— Ştii, articolul ăla nu e corect.

— Continuă.

— Oamenii nu le povestesc neapărat colegilor despre problemele lor medicale. Poate că prietenii lui Douthwaite *chiar* îl vedeau că se simte bine când se adunau toţi la crâşmă. Asta nu înseamnă că nu era nimic în neregulă cu el. Putea să aibă o boală psihică.

— Nu e prima oară, spuse Strike, când nimereşti la fix.

Căută printre puţinele pagini fotocopiate care îi mai rămăseseră în teanc şi extrase alt document scris de mână, mult mai îngrijit decât cele ale lui Talbot, fără nicio mâzgăleală sau date puse la întâmplare. Robin îşi dădu seama, înainte ca Strike să-i spună ceva, că acest scris cursiv şi rotunjit îi aparţinea lui Margot Bamborough.

— Copii ale fişei medicale aparţinând lui Douthwaite obţinute de poliţie, spuse Strike şi citi apoi cu voce tare. „Dureri de cap, probleme stomacale, pierdere în greutate, palpitaţii, greaţă, coşmaruri, tulburări de somn.” Concluzia lui Margot, la a patra consultaţie – vezi aici? – a fost „dificultăţi pe plan personal şi profesional, puternic stresat, manifestă semne de anxietate”,

— Păi, spuse Robin, iubita lui căsătorită se sinucisese. Asta ar da peste cap orice om care nu e psihopat, nu-i aşa?

Lui Strike îi trecu prin minte, ca o umbră, Charlotte.

— Da, aşa s-ar zice. Şi uită-te aici. Cu puţin timp înaintea primei programări la Margot, fusese victima unei agresiuni. „Contuzii, coaste fisurate.” Îmi miroase a soţ furios, îndoliat şi trădat.

— Dar ziarul prezintă totul de parcă el ar fi urmărit-o pe Margot.

— Păi, spuse Strike, bătând în copia fişei medicale a lui Douthwaite, aici sunt ale naibii de multe vizite. S-a dus la ea şi de trei ori într-o săptămână. Era anxios, se simţea vinovat, îşi dădea seama că nu e deloc popular şi probabil că nu se aştepta ca mica lui distracţie să se termine cu moartea femeii. Şi iată că o doctoriţă atrăgătoare îi arată doar bunătate şi susţinere, fără să-l judece niciun pic. Nu cred că e exclus ca el să fi început să ţină la ea. Şi uită-te aici.

Strike dădu fişa medicală la o parte ca să-i arate lui Robin alte declaraţii bătute la maşină.

— Astea sunt declaraţiile lui Dorothy şi a Gloriei, continuă el, care au susţinut amândouă că, ultima oară când a fost la ea, Douthwaite a ieşit din cabinet părând – mă rog, uite ce zice Dorothy.

Strike începu să citească cu voce tare:

— *L-am văzut pe Douthwaite ieşind din cabinetul doctoriţei Bamborough şi am observat că arată ca şi cum ar fi suferit un şoc. De asemenea, mi s-a părut furios şi tulburat. În drum spre ieşire, s-a împiedicat de camionul de jucărie al unui băieţel*

din sala de aşteptare şi a înjurat cu voce tare. Părea absent, parcă nu şi dădea seama unde se află.

Strike dădu pagina.

— Iar Gloria spune: *îmi amintesc plecarea lui Douthwaite deoarece a înjurat im băieţel. Arăta de parcă primise veşti proaste. Părea înfricoşat şi furios.*

Strike reveni la fişa medicală.

— Acum, în notiţele pe care şi le-a luat Margot după ce l-a consultat ultima dată pe Douthwaite nu apare nimic altceva decât aceleaşi vechi simptome legate de stres, deci e sigur că nu îl diagnosticase atunci cu vreo boală fatală. Lawson a speculat că poate lui Margot i s-a părut că Douthwaite se ataşează prea tare şi i-a spus să nu-i mai irosească un timp preţios pe care ea l-ar fi putut dedica altor pacienţi, ceea ce lui Douthwaite nu i-a plăcut să audă. Poate se convinsese singur că şi Margot avea sentimente pentru el. Toate probele sugerează că la acel moment el se afla într-o stare psihică fragilă. În orice caz, la patru zile după ultima programare a lui Douthwaite, Margot dispare. Informat de cei de la cabinet că există un pacient care pare să ţină puţin prea mult la ea, Talbot îl cheamă să-l chestioneze. Uite.

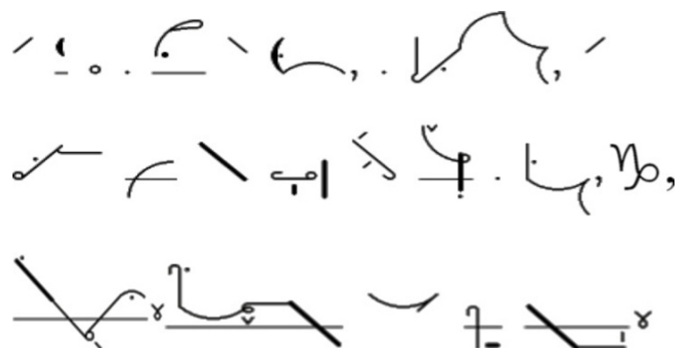
Strike extrase iar dintre paginile scrise la maşină o mâzgăleală presărată cu stele.

— Ca de obicei, Talbot începe interogatoriul prin verificarea datelor de pe lista lui Creed. Problema e că Douthwaite nu pare să-şi amintească ce-a făcut în niciuna din acele zile.

— Dacă suferea deja de vreo afecţiune indusă de stres… începu Robin.

— Păi, tocmai, spuse Strike. Când eşti interogat de un poliţist care crede că tu ai putea fi Măcelarul din Essex, nu are cum să-ţi facă bine la anxietate, nu-i aşa? Şi uită-te aici, Talbot adaugă iar o dată aleatoare: 23 februarie. Dar mai face ceva. Tu înţelegi ceva din asta?

Robin luă pagina de la Strike şi examină ultimele trei rânduri scrise.

— E stenografie Pitman, spuse ea.

— Înţelegi ce scrie?

— Nu. Ştiu puţin Teeline, n-am învăţat Pitman. Dar Pat ştie.

— Vrei să spui că, în sfârşit, ar putea să se facă şi ea utilă?

— Ah, du-te naibii, Strike, exclamă Robin supărată. Dacă vrei să revii la angajaţi temporari, foarte bine, dar mie îmi place să primesc mesaje clare şi să ştiu că totul e îndosariat la zi.

Făcu o fotografie cu telefonul şi i-o trimise lui Pat, cu rugămintea de a o traduce. Între timp, Strike reflecta la faptul că Robin nu-i mai spusese niciodată „Strike” la supărare. În mod ciudat, suna mai intim decât prenumele lui. Chiar îi plăcuse.

— Scuze că m-am îndoit de Pat.

— Tocmai ţi-am spus să te duci naibii, spuse Robin, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul. Lawson ce părere şi-a făcut despre Douthwaite?

— Păi, îţi dai seama că atunci când a încercat să stea de vorbă cu el şi a descoperit că Douthwaite îşi dăduse demisia şi îşi părăsise apartamentul, fără să lase o adresă de corespondenţă, a devenit foarte interesat de el. De aici, pontul dat ziarelor. Încercau să-l scoată din ascunzătoare.

— Şi a funcţionat? întrebă Robin, mâncând chipsuri.

— Da. Douthwaite s-a prezentat la o secţie de poliţie din Waltham Forest a doua zi după publicarea articolului cu „Seducătorul”, probabil îngrozit că în curând o să se trezească la uşă cu toată presa şi cu toată poliţia. Le-a spus că era şomer şi că stătea într-o cameră pentru nefamilişti.

Poliţia de acolo l-a sunat pe Lawson, care s-a dus imediat să-l interogheze. Aici e relatarea integrală.

Strike împinse spre Robin câteva dintre ultimele pagini din sulul pe care îl adusese cu el.

— E scrisă de Lawson – „pare speriat” – „evaziv” – „agitat” – „transpiră” – şi alibiul nu e prea solid. Douthwaite susţine că în după-amiaza dispariţiei lui Margot umbla să-şi caute un alt apartament.

— Susţine că îşi căuta deja o altă locuinţă când a dispărut ea?

— Ce coincidenţă, nu? Numai că, atunci când i s-au cerut amănunte, Douthwaite n-a putut să spună ce apartamente văzuse şi n-a putut să ofere numele niciunei persoane care să-şi poată aminti că l-a văzut. În cele din urmă, a spus că îşi căutase apartament stând într-o cafenea din apropiere şi încercuind anunţuri din ziar. Problema e că nimeni de la cafenea nu-şi aducea aminte ca el să fi fost acolo. Douthwaite spune că se mutase în Waltham Forest pentru că în Clerkenwell nu se mai simţea deloc bine după ce Talbot îl interogase şi îl făcuse să se simtă ca un suspect şi că, oricum, la serviciu nu îi mergea prea bine după aventura cu soţia colegului, care se sinucisese.

— Ei, asta o pot crede, spuse Robin.

— Lawson l-a mai interogat de două ori, dar n-a mai scos nimic de la el. La al treilea interogatoriu, Douthwaite a venit cu avocatul. În acel moment, Lawson a bătut în retragere. La urma urmei, nu aveau nicio dovadă împotriva lui Douthwaite, chiar dacă era cea mai dubioasă persoană pe care o aduseseră la audieri. Şi, la o adică, puteai să accepţi, chiar dacă cu mare greutate, că nimeni nu-l observase la cafenea pentru că era un local aglomerat.

În bar intră acum un grup de clienţi în costume de Hallowe’en, chicotind şi în mod evident deja plini de alcool. Robin observă că Strike îi aruncă o privire din reflex unei tinere blonde care purta o uniformă de asistentă, din latex.

— Deci, spuse ea, asta e tot?
— Aproape, dar sunt tentat să nu-ţi arăt asta.
— De ce?
— Pentru că o să-ţi alimenteze obsesia cu locuri sfinte.
— Nu sunt…
— Bine, dar înainte să vezi, te rog să nu uiţi că omorurile şi cazurile de persoane dispărute atrag întotdeauna nebunii, bine?
— Bine, spuse Robin. Arată-mi.
Strike întoarse hârtia. Era o copie după cel mai rudimentar tip de bilet anonim, cu litere decupate din reviste.

If YOU WaNt TO kNOw WhEre MargOt BamBorOu gh IS
bURied DiG hERe

— Altă Cruce a lui St John, spuse Robin.
— Da. Ăsta a venit la Scotland Yard în 1985, adresat lui Lawson, care se pensionase deja. În plic nu mai era nimic altceva.
Robin oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului.
— E un nebun, evident, spuse Strike, aranjându-şi copiile articolelor şi declaraţiile într-un teanc şi făcându-le iar sul. Dacă chiar ai şti unde e îngropat un cadavru, ai ataşa naibii şi o hartă.
Mai era puţin până la ora 6 şi se apropiau de momentul la care o doctoriţă plecase cândva de la cabinet, fără a mai fi văzută vreodată. Ferestrele mate ale barului erau învăluite într-un albastru ca de cerneală. La bar, blonda în uniformă din latex chicotea la ceva ce-i spusese un bărbat îmbrăcat în Joker.
— Ştii, spuse Robin, privind spre foile de lângă halba lui Strike, Margot întârziase… ploua torenţial…
— Continuă, spuse Strike, întrebându-se dacă Robin avea să spună exact ceea ce gândea el.
— Prietena ei o aştepta aici, singură. Margot întârzie. Desigur că-şi dorea să ajungă cât mai rapid posibil. Cea mai simplă şi plauzibilă explicaţie la

care mă pot gândi e că cineva s-a oferit s-o ducă cu maşina. A venit o maşină…

— Sau o camionetă, spuse Strike.

Într-adevăr, Robin ajunsese la aceeaşi concluzie cu el.

— Cineva pe care ea îl cunoştea… continuă el.

— Sau cineva care nu părea periculos. Un bărbat în vârstă…

— Sau cineva despre care ea crede că e femeie.

— Exact, spuse Robin.

Se întoarse spre Strike, întristată.

— Asta e. Fie îl cunoştea pe şofer, fie necunoscutul nu părea periculos.

— Şi cine şi-ar aminti aşa ceva? spuse Strike. Purta o pelerină banală şi avea umbrelă. Un vehicul opreşte. Ea se apleacă în dreptul geamului, apoi urcă. Nicio luptă. Niciun conflict. Maşina porneşte.

— Iar ce s-a întâmplat apoi ştie doar şoferul.

Îi sună mobilul: era Pat Chauncey.

— Aşa face mereu, comentă Strike. Îi trimiţi un SMS, nu-ţi răspunde şi apoi sună…

— Contează? spuse Robin exasperată, răspunzând la telefon. Bună, Pat. Scuze că te-am deranjat în afara programului. Ai primit mesajul meu?

— Da, croncăni Pat. Unde ai găsit chestia aia?

— În nişte constatări vechi ale poliţiei. Poţi s-o traduci?

— Da, spuse Pat, dar nu prea are sens.

— Stai aşa, Pat, spuse Robin, punând-o pe difuzor, vreau să audă şi Cormoran.

— Sunteţi gata? se auzi vocea hârşâită a lui Pat.

— Da, spuse Robin.

Strike scoase un pix şi întoarse sulul de hârtii, ca să poată scrie pe o pagină albă.

— Zice: *Aceasta e ultima, virgulă, a douăsprezecea, virgulă, şi cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea, virgulă* – apoi e un cuvânt pe care nu-l înţeleg, nu cred că e în Pitman – şi după asta alt cuvânt, care fonetic sună

Ba – fom – et, punct. Apoi o nouă propoziţie, *Transcrie în cartea adevărată.*

— Baphomet, repetă Strike.

— Da, spuse Pat.

— E un nume, spuse Strike. Baphomet e o zeitate ocultă.

— Ei, oricum, asta scrie, spuse Pat indiferentă.

Robin îi mulţumi şi închise.

— *Aceasta e ultima, a douăsprezecea, şi cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea – cuvânt necunoscut – Baphomet. Transcrie în cartea adevărată,* citi Strike tot pasajul.

— De unde ştii de Baphomet? întrebă Robin.

— Whittaker era interesat de tâmpeniile astea.

— Ah, spuse Robin.

Whittaker fusese ultimul amant pe care îl avusese mama lui Strike, bărbatul despre care credea că îi administrase supradoza care o ucisese.

— Avea un exemplar al *Bibliei satanice,* spuse Strike, pe care era o imagine cu capul lui Baphomet într-o penta… căcat.

Strike răsfoi paginile ca să găsească una pe care Talbot mâzgălise multe stele în cinci colţuri. Se încruntă la ea pentru o clipă, apoi ridică privire spre Robin.

— Nu cred că astea sunt stele. Sunt pentagrame.

Partea a treia

...Iarna, în haine tari de lână...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

15

Cu urme vechi de răni adânci, fiind crestat…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În a doua săptămână a lui noiembrie, chimioterapia îi provocă lui Joan o prăbuşire periculoasă a numărului leucocitelor şi trebuiră s-o interneze. Strike o lăsă pe Robin la conducerea agenţiei, Lucy îşi lăsă cei trei fii în grija soţului şi se grăbiră amândoi spre Cornwall.

Noua absenţă a lui Strike coincise cu şedinţa lunară a echipei, pe care Robin, cea mai tânără şi, probabil, cea mai puţin experimentată anchetatoare a agenţiei, şi singura femeie din grup, o conduse pentru prima oară singură.

Robin nu era sigură dacă nu cumva doar i se pare, dar avu impresia că Hutchins şi Morris, cei doi foşti poliţişti, contestă calendarul de sarcini pe următoarea lună şi direcţia pe care ar fi trebuit s-o urmeze în cazul Alunecosului puţin mai mult decât ar fi făcut-o dacă Strike ar fi fost acolo. Robin era de părere că asistenta Alunecosului, care fusese deja scoasă la restaurant de nenumărate ori pe cheltuiala agenţiei fără să dezvăluie nimic despre influenţa pe care şeful ei ar fi putut s-o aibă asupra preşedintelui companiei, trebuia abandonată ca posibilă sursă. Decisese ca Morris să se întâlnească pentru ultimă oară cu ea, ca să pună capăt poveştii şi să potolească orice suspiciune în legătură cu scopurile lui, după care Robin credea că e timpul să încerce să se infiltreze în cercul social al Alunecosului, în scopul obţinerii de informaţii direct de la omul pe care îl investigau. Barclay era singurul subcontractor de acord cu Robin, susţinând-o când ea insistă ca Morris să o lase în pace pe asistenta Alunecosului. Desigur, Robin ştia foarte bine că ea şi Barclay

săpaseră cândva împreună după un cadavru, iar situaţiile de genul acesta creau o legătură specială.

Amintirea şedinţei încă o sâcâia în timp ce stătea cu picioarele ridicate pe canapeaua apartamentului din Finborough Road, în pijamale şi halat, lucrând la laptop. Teckelul Wolfgang stătea ghemuit la picioarele ei goale, încălzindu-i-le.

Max nu era acasă. Cu o săptămână în urmă, anunţase brusc că se temea că era pe punctul să facă trecerea de la „introvertit” la „pustnic”, aşa că acceptase o invitaţie la cină împreună cu nişte prieteni actori, chiar dacă, aşa cum spusese cu amărăciune înainte să iasă pe uşă, „Toţi or să mă compătimească, dar presupun că o să le facă plăcere”. La 11 Robin îl scosese pe Wolfgang la o plimbare rapidă în zonă, dar altfel îşi petrecuse seara lucrând la cazul Bamborough, pentru care nu mai avusese timp de când Strike plecase în St Mawes, pentru că celelalte patru cazuri ale agenţiei îi ocupau tot programul.

Robin nu mai ieşise în oraş de când băuse cu Ilsa şi Vanessa de ziua ei, ceea ce nu fusese atât de plăcut pe cât sperase. Conversaţia se învârtise pe de-a-ntregul în jurul relaţiilor, deoarece Vanessa venise cu un inel de logodnă nou-nouţ pe deget. De atunci, Robin folosise ca scuză volumul încărcat de lucru de la birou în timpul absenţei lui Strike ca să evite ieşirile cu oricare dintre cele două prietene. Cuvintele verişoarei Katie, *e ca şi cum ai călători într-o direcţie diferită faţă de noi, ceilalţi,* erau greu de uitat, dar adevărul era că Robin nu avea chef să stea într-un bar şi să le asculte pe Ilsa şi pe Vanessa cum o încurajau să răspundă avansurilor vreunui bărbat prea familiar, în genul lui Morris, care se pricepea la replici banale şi glume proaste.

Ea şi Strike îşi împărţiseră oamenii pe care ar fi vrut să-i găsească şi să-i intervieveze din nou în cazul Bamborough. Din nefericire, Robin aflase deja că patru dintre cei care îi reveneau ei nu mai erau disponibili pentru nicio chestionare.

După o comparare atentă a documentelor vechi, Robin reuşise să-l identifice pe Willy Lomax, cel care fusese o foarte lungă perioadă omul bun la toate al bisericii St James, din Clerkenwell. Murise în 1989 şi Robin nu găsise până acum nicio rudă sigură.

Albert Shimmings, florarul şi, posibil, şoferul camionetei care gonea în seara dispariţiei lui Margot, murise şi el, dar Robin trimisese e-mailuri către doi bărbaţi despre care credea că sunt fiii lui. Spera din suflet că îi identificase corect, altfel un agent de asigurări şi un instructor auto aveau să primească nişte mesaje complet derutante. Niciunul nu răspunsese încă la cererea lui Robin de a discuta cu ei.

Wilma Bayliss, fosta femeie de serviciu a cabinetului, murise în 2003. Mamă a doi fii şi trei fiice, Wilma divorţase de Jules Bayliss în 1975. La momentul morţii nu mai era femeie de serviciu, ci o asistentă socială care crescuse o familie realizată, din care făceau parte un arhitect, un paramedic, un profesor, alt asistent social şi un consilier local laburist. Unul dintre fiii ei locuia acum în Germania, dar Robin îl inclusese totuşi în e-mailurile şi mesajele de pe Facebook pe care le trimisese celor cinci fraţi. Până acum nu primise niciun răspuns.

Dorothy Oakden, secretara cabinetului, murise la 91 de ani într-un azil de bătrâni din nordul Londrei. Robin încă nu reuşise să-l găsească pe Carl, singurul ei copil.

Între timp, fostul iubit al lui Margot, Paul Satchwell, şi recepţionera Gloria Conti, erau amândoi ciudat de greu de găsit. La început, Robin oftase uşurată că nu reuşise să găsească un certificat de deces pentru niciunul dintre ei, dar apoi cercetase cărţi de telefon, documente de recensământ, sentinţe ale tribunalelor locale, certificate de căsătorie şi divorţ, arhive de presă, platformele de socializare şi liste de personal ale companiilor şi nu se alesese cu nimic. Singurele explicaţii la care se putea gândi

erau schimbarea numelui (în cazul Gloriei, posibil prin căsătorie) şi emigrarea.

În ce o priveşte pe Mandy White, eleva care susţinuse că o văzuse pe Margot la o fereastră stropită de ploaie, pe internet existau atât de multe Amanda White cu vârsta corespunzătoare, încât Robin începea să-şi piardă speranţa că o va găsi vreodată. Această direcţie de investigaţie i se părea deosebit de frustrantă, în primul rând din cauză că era foarte posibil ca White să nu mai fie numele de familie al lui Mandy şi în al doilea rând din cauză că, asemeni poliţiştilor de dinaintea ei, lui Robin i se părea foarte puţin probabil ca Mandy chiar să o fi văzut pe Margot la fereastră în seara aceea.

După ce examină şi respinse conturile de Facebook a încă şase Amanda White, Robin căscă, se întinse şi decise că merita o pauză. Puse laptopul pe o măsuţă, îşi coborî picioarele de pe canapea cu atenţie, ca să nu-l deranjeze pe Wolfgang, şi traversă zona deschisă care îngloba bucătăria, sufrageria şi livingul ca să-şi facă una din ciocolatele calde cu puţine calorii despre care încerca să se convingă că sunt un deliciu, deoarece se străduia să fie atentă la siluetă chiar şi în mijlocul acestui lung şi sedentar interval de supraveghere.

În timp ce turna apă clocotită peste pulberea neapetisantă, un iz de tuberoze se amestecă în aroma caramelului artificial. În ciuda băii, Fracas îi rămăsese în păr şi pe pijamale. Parfumul acesta, decise Robin în sfârşit, fusese o greşeală costisitoare. Traiul în mijlocul unui nor des de tuberoze o făcea să se simtă tot timpul nu doar pe punctul de a i se declanşa o durere de cap, ci şi ca şi cum ar fi purtat blană şi perle în plină zi.

În timp ce îşi lua iar laptopul, mobilul aflat pe canapea, lângă Wolfgang, sună. Trezit din somn, câinele nemulţumit se ridică pe lăbuţele lui afectate de artrită. Robin luă câinele în braţe şi-l puse jos, după care se întinse după telefon şi văzu, spre dezamăgirea ei, că nu era Strike, ci Morris.

— Bună, Saul.

De la sărutul de ziua ei, Robin se străduise să aibă o atitudine profesionistă, dar rece atunci când avea de-a face cu Morris.

— Hei, Robs. Ai zis să te sun dacă aflu ceva, chiar dacă e târziu.

— Da, bineînţeles.

Dar nu ţi-am spus niciodată că poţi să-mi spui Robs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, căutând un pix.

— În seara asta am îmbătat-o pe Gemma. Asistenta Alunecosului, ştii. Sub influenţa alcoolului, mi-a spus că ea crede că Alunecosul îl are cu ceva la mână pe şeful lui.

Ei, asta nu prea mai e o noutate, se gândi Robin, abandonând inutila căutare a unui instrument de scris.

— Ce o face să creadă asta?

— Se pare că Alunecosul i-a zis chestii de genul „Ah, nu-ţi face griji, o să răspundă întotdeauna la apelurile *mele”* şi „Ştiu unde sunt îngropate cadavrele".

Lui Robin îi trecu prin minte o imagine a crucii lui St John, dar o alungă imediat.

— În glumă, adăugă Morris. I-a spus asta ca şi cum ar fi glumit, dar a pus-o pe Gemma pe gânduri.

— Dar ştie ceva în plus?

— Nu, dar ascultă, serios, mai lasă-mi puţin timp şi cred că o s-o conving să poarte microfon pentru noi. Acum nu vreau să mă dau mare – nu că n-aş fi – nu, acum serios, spuse el, deşi Robin nu râsese, dar am fezandat-o bine. Mai dă-mi puţin timp…

— Îmi pare rău, Saul, dar am discutat despre asta la şedinţă, îi aminti Robin, înăbuşindu-şi un căscat, ceea ce îi făcu ochii să lăcrimeze. Clientul nu vrea să dezvăluim niciunui angajat că investigăm chestia asta, aşa că nu-i putem spune Gemmei cine suntem. A face presiuni asupra ei să-şi investigheze propriul şef înseamnă să-i ceri să-şi rişte slujba. În plus, riscăm să aruncăm în aer tot cazul, dacă ea decide să-i spună ce se întâmplă.

— Dar, din nou, nu ca să mă…

— Saul, una e când îţi face ţie confidenţe când e beată, spuse Robin.

(De ce nu o asculta Morris? Discutaseră despre asta la nesfârşit în timpul şedinţei.)

— Şi alta e să-i ceri unei fete fără nicio pregătire investigativă să lucreze pentru noi.

— E moartă după mine, Robin, spuse Morris serios. Ar fi o nebunie să n-o fi dosim.

Robin se întrebă dintr-odată dacă Morris se culcase cu fata. Strike spusese foarte clar că asta nu trebuia să se întâmple. Se lăsă pe spate pe canapea. Observă că volumul *Demonul din Paradise Park* era cald din cauza Teckelului care stătuse pe el. Wolfgang o privea acum de sub masa din sufragerie, cu ochii trişti şi plini de reproş ai unui bătrân.

— Saul, eu sunt convinsă că e timpul ca Hutchins să preia misiunea, să vadă ce poate să facă direct cu Alunecosul.

— Bine, dar înainte să luăm decizia asta, lasă-mă să-l sun pe Strike şi…

— Nu îl suni pe Strike, replică Robin, începând să se înfurie. Mătuşa lui e – are şi aşa destule pe cap în Cornwall.

— Eşti foarte drăguţă, răspunse Morris râzând uşor, dar crede-mă că Strike o să vrea să aibă un cuvânt de spus…

— Pe mine m-a lăsat la conducere, spuse Robin, înfuriindu-se acum de-a binelea, iar eu îţi spun că ai făcut tot ce se putea face cu fata aia. Nu ştie nimic util şi, dacă o forţezi şi mai mult, asta se poate întoarce urât împotriva agenţiei. Îţi cer să renunţi imediat, te rog. Poţi să preiei mâine-seară urmărirea lui Carte Poştală, iar eu îi spun lui Andy să se apuce să lucreze la Alunecos.

Urmă o pauză.

— Te-am supărat, nu-i aşa? întrebă Morris.

— Nu, nu m-ai supărat, spuse Robin.

La urma urmei, „supărat” nu era acelaşi lucru cu „înfuriat”.

— N-am vrut să…

— Nu m-ai supărat, Saul, nu făceam decât să-ţi amintesc ce am convenit la şedinţă.

— Bine. Bun. Hei – ascultă. Ai auzit-o pe aia cu şeful care îi spune secretarei că firma are probleme?

— Nu, spuse Robin printre dinţii încleştaţi.

— Zice „Va trebui să vă concediez pe tine sau pe Jack”. Ea zice „Păi, dacă mă concediezi pe mine atunci va trebui să ţi-o frece Jack”.

— Ha, ha, făcu Robin. Noapte bună, Saul.

De ce am făcut „ha ha”? se întrebă Robin furioasă, în timp ce punea jos mobilul. *De ce n-am spus „Nu-mi mai spune glume tâmpite?” Sau să nu fi spus nimic! Şi de ce am spus „îmi pare rău” când i-am cerut să facă ce am convenit cu toţii la şedinţă? De ce îl cocoloşesc?*

Robin se gândi la toate momentele în care se prefăcuse în relaţia cu Matthew. Orgasmele false fuseseră o nimica toată pe lângă faptul că fusese nevoită să dea impresia că o amuză sau că o interesează toate glumele lui răsuflate de la rugby, toate acele anecdote menite să-l facă să pară cel mai inteligent şi spiritual bărbat din încăpere. *De ce facem asta?* se întrebă Robin, luând *Demonul din Paradise Park* fără să-şi dea seama ce face. *De ce ne străduim atât de mult să menţinem armonia, să-i facem fericiţi?*

Pentru că pot să devină primejdioşi, Robin, sugerară cele şapte chipuri fantomatice, în alb-negru, din spatele feţei lui Dennis Creed. *Tu, cu cicatricea ta de pe antebraţ şi amintirea acelei măşti de gorilă, ştii cât de primejdioşi pot să devină.*

Dar Robin ştia că nu acesta fusese, de fapt, motivul pentru care îi făcuse pe plac lui Morris. Nu se aştepta ca acesta să devină abuziv sau violent dacă refuza să râdă la glumele lui stupide. Nu, era vorba de altceva. Robin, singura fată dintr-o familie de băieţi, crescuse cu ideea că trebuie să mulţumească pe toată lumea, chiar dacă mama ei fusese, mai degrabă, o feministă. Îşi dăduse seama, în timpul psihoterapiei de după atacul care îi lăsase

cicatricea permanentă de pe antebraţ, că, fără ca cineva să intenţioneze, rolul ei în familie fusese cel de „copil comod”, de mediator care nu se plânge niciodată. Se născuse cu doar un an înaintea lui Martin, care fusese „copilul problemă” al familiei Ellacott: cel mai împrăştiat şi impetuos, cel mai puţin studios şi conştiincios, fiul care, la 28 de ani, încă mai locuia cu părinţii şi fratele cu care ea avea cel mai puţin în comun. (Deşi Martin fusese cel care îl pocnise pe Matthew în nas în ziua nunţii ei, iar, ultima oară când Robin fusese acasă se oferise să o facă din nou, când auzise cât de dificil era Matthew în privinţa divorţului, iar ea se trezise că îl îmbrăţişează.)

Fereastra din dreptul mesei din sufragerie era acoperită de stropi reci de ploaie. Wolfgang adormise din nou. Robin nu se simţea în stare să examineze în seara aceea conturile de pe platformele de socializare a încă 50 de Amanda White. Luă *Demonul din Paradise Park,* ezitând. Îşi impusese (pentru că parcursese un drum lung şi dificil ca să ajungă acolo unde era acum şi nu voia să tulbure starea bună a sănătăţii ei mintale din prezent) să nu citească această carte după lăsarea întunericului sau înainte de culcare La urma urmei, informaţiile din ea erau rezumate pe internet şi puteau fi găsite acolo: nu era nevoie să afle chiar din gura lui Creed ce îi făcuse fiecărei femei pe care o torturase şi o omorâse.

Cu toate acestea, îşi luă ciocolata caldă, deschise volumul la pagina unde pusese drept semn de carte o chitanţă de la Tesco şi începu să citească de unde rămăsese cu trei zile în urmă.

> Convins că Bamborough căzuse victimă criminalului în serie poreclit acum Măcelarul din Essex, Talbot şi-a găsit duşmani în rândul colegilor care considerau că făcuse o adevărată obsesie pentru o singură teorie.

„I s-a spus pensionare anticipată”, a declarat unul dintre colegii lui, „dar a fost practic o concediere. Au spus că nu îl interesa nimic altceva decât Măcelarul, dar iată-ne acum, după 9 ani, şi nimeni n-a găsit o explicaţie mai bună, nu-i aşa?”

Familia lui Margot Bamborough nu a reuşit să identifice categoric niciunul dintre articolele de bijuterie şi lenjerie nerevendicate găsite în apartamentul de la subsol al lui Creed după arestarea acestuia din 1976, deşi soţului lui Bamborough, dr. Roy Phipps, i s-a părut că un medalion oxidat de argint care fusese strivit, posibil cu un obiect contondent, aducea cu un medalion pe care se credea că îl purtase doctoriţa când dispăruse.

Însă o istorie a vieţii lui Bamborough publicată recent, *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?*[4]*,* scrisă de fiul unei prietene apropiate a doctoriţei, conţine revelaţii despre viaţa personală a acesteia care sugerează o nouă direcţie de investigaţie – şi o posibilă conexiune cu Creed. Cu puţin timp înaintea dispariţiei ei, Margot Bamborough s-a programat la Clinica Bride Street din Islington, o clinică privată care în 1974 efectua avorturi cu mare discreţie.

16

Priveşte-l, Britomart, şi spune-mi
Dac-ai văzut mai falnică făptură
Ca un gigant în membrele-i virile
Dar maiestuos şi demn la călcătură…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Patru zile mai târziu, la 5 fără un sfert dimineaţa, trenul de noapte Night Riviera opri în gara Paddington. Strike, care dormise prost, îşi petrecuse mare parte din noapte privind cum aşa-numita Rivieră Engleză alunecă în umbre cenuşii şi fantomatice prin faţa geamului de la compartimentul său. După ce adormise peste pături, cu proteza în continuare prinsă de picior, refuză micul dejun servit pe o tavă de plastic şi coborî printre primii în gară, cu geanta de voiaj pe umăr.

Gerul pişca la primele ore ale dimineţii, iar respiraţia lui Strike se înălţa în faţa lui ca un norişor în timp ce el străbătea peronul. Arcadele de oţel ale lui Brunel se bolteau deasupra lui precum coastele unui schelet de balenă albastră, iar cerul rece şi întunecat se vedea prin plafonul de sticlă. Neras şi simţindu-şi ciotul cam iritat pentru că nu apucase să-i aplice peste noapte, ca de obicei, crema calmantă, Strike se îndreptă spre o bancă, se aşeză, îşi aprinse o mult-dorită ţigară, scoase mobilul şi o sună pe Robin.

Ştia că ea o să fie trează, pentru că îşi petrecuse noaptea în BMW-ul lui, în faţa casei prezentatorului, uitându-se după Carte Poştală. Cât timp el fusese în Cornwall, comunicaseră mai mult prin SMS. Strike îşi împărţise timpul între spitalul din Truro şi casa din St Mawes şi făcuse cu schimbul cu Lucy la căpătâiul lui Joan, căreia îi căzuse părul şi al cărei sistem imunitar părea să se fi prăbuşit sub povara chimioterapiei, şi avuseseră

grijă de Ted, care abia mai mânca. Înainte de a se întoarce la Londra, Strike gătise o oală de curry pe care o lăsase în congelator, împreună cu musacaua de cartofi făcută de Lucy. Când ducea ţigara la gură, încă mai simţea chimionul pe degete, iar dacă se concentra, putea să-şi amintească atât de bine mirosul doborâtor de dezinfectant de spital, în care se ghicea şi un iz de urină, încât nu mai sesiza mirosul de fier rece şi de motorină sau aromele vagi de cafea de la un Starbucks din apropiere.

— Salut, o auzi pe Robin. Ce s-a întâmplat?

La auzul vocii ei, Strike simţi cum stomacul său strâns de încordare începe să se relaxeze, după cum ştiuse, de altfel, că avea să se întâmple.

— Nimic, spuse el, uşor surprins, până să-şi aducă aminte că era 5 şi jumătate dimineaţa. Ah – da, scuze, nu e nicio urgenţă. Tocmai am coborât din trenul de noapte. Mă întrebam dacă ai avea chef să luăm micul dejun înainte să te duci la culcare.

— Ah, ar fi minunat, reacţionă Robin, cu o bucurie atât de sinceră că Strike se simţi ceva mai puţin obosit, pentru că am veşti despre Bamborough.

— Super, şi eu. Ar fi bine să ne punem la curent.

— Cum e Joan?

— Nu prea bine. Ieri i-au dat drumul acasă. I-au repartizat o asistentă specializată. Ted e cu moralul la pământ. Lucy e încă acolo.

— Puteai să mai rămâi. Ne descurcam.

— E în regulă, spuse el, mijindu-şi ochii din cauza fumului, în timp ce razele soarelui de iarnă străpungeau norii şi luminau mucurile de ţigară de pe jos. Le-am spus că mă întorc de Crăciun. Unde vrei să ne vedem?

— Păi, aveam de gând să merg la National Portrait Gallery înainte să mă duc acasă, aşa că…

— Poftim? se miră Strike.

— Aveam de gând să merg la National Portrait Gallery. Îţi explic când ne vedem. Te-ar deranja să ne întâlnim undeva în zonă?

— Eu pot să ajung oriunde, sunt foarte aproape de metrou. O iau încolo şi cine găseşte primul o cafenea îi dă mesaj celuilalt.

Peste 45 de minute, Robin intră în Notes Café, aflată pe St Martin's Lane. Cafeneaua era deja aglomerată, chiar dacă era atât de devreme. Mesele de lemn, unele la fel de mari precum cea din bucătăria părinţilor ei din Yorkshire, erau înţesate de tineri cu laptopuri şi de oameni de afaceri care îşi luau micul dejun înainte să-şi înceapă ziua de lucru. În timp ce stătea la coadă, Robin încercă să ignore diversele prăjituri şi pateuri expuse chiar sub nasul ei: pentru supravegherea de peste noapte de la casa prezentatorului meteo avusese nişte sandvişuri care, îşi spuse ea cu severitate, ar trebui să-i ajungă.

După ce îşi comandă un cappuccino, se îndreptă spre partea din spate a cafenelei, unde Strike citea *The Times* sub un candelabru de fier care semăna cu un păianjen uriaş. Robin parcă uitase, în ultimele şase zile, cât de masiv era Strike. Îi amintea de un urs brun, cum stătea aplecat deasupra ziarului, neras şi hăpăind un rulou cu şuncă şi ou, iar Robin simţi un val de simpatie văzându-l cum arată. Sau, se gândi ea, poate că acesta nu era decât modul ei de a reacţiona împotriva bărbaţilor bine raşi, zvelţi şi arătoşi la modul convenţional care, asemenea mirosurilor de tuberoze, păreau atrăgători până când un contact mai îndelungat te făcea s-o iei la fugă.

— Salut, spuse ea, strecurându-se pe scaunul din faţa lui.

Strike ridică privirea şi, în acel moment, părul ei lung şi strălucitor şi alura sănătoasă acţionară asupra lui ca un antidot la duhoarea de descompunere clinică în care îşi petrecuse ultimele cinci zile.

— Nu arăţi suficient de terminată pentru o persoană care a stat trează toată noaptea.

— O să iau asta ca pe un compliment, nu ca pe o acuzaţie, spuse Robin cu sprâncenele ridicate. *Am stat* trează toată noaptea şi Carte Poştală tot n-a apărut, dar ieri a venit altă carte poştală pe adresa

studioului de televiziune. Ea – sau el – scrie că i-a plăcut la nebunie modul în care prezentatorul a zâmbit la sfârşitul emisiunii de marţi.

Strike scoase un mormăit.

— Vrei să începi tu cu Bamborough, sau încep eu? întrebă Robin.

— Începe tu, spuse Strike, mestecând în continuare. Sunt mort de foame.

— Bine, păi am o veste bună şi una proastă. Vestea proastă e că aproape toţi cei pe care am încercat să-i găsesc sunt morţi, iar ceilalţi ar putea, la fel de bine, să fi decedat şi ei.

Îl informă pe Strike despre faptul că Willy Lomax, Albert Shimmings, Wilma Bayliss şi Dorothy Oakden erau morţi şi despre acţiunile pe care le întreprinsese până în acel moment ca să ia legătura cu rudele lor.

— Nu mi-a răspuns nimeni, în afară de unul dintre fiii lui Shimmings, care s-a arătat îngrijorat că am fi nişte jurnalişti care încearcă să pună dispariţia lui Margot în cârca tatălui său. I-am scris un e-mail ca să-l liniştesc. Sper să funcţioneze.

Strike, care se oprise din devorarea susţinută a ruloului ca să bea jumătate de cană de ceai, spuse:

— Şi eu am avut probleme similare. Povestea cu cele „două femei care se luptau lângă cabinele telefonice” o să fie aproape imposibil de verificat, Ruby Elliot, cea care le-a văzut, dar şi Fiona Fleury şi bătrâna ei mamă, care aproape sigur *erau* femeile care se luptau, sunt toate trei moarte. Dar au descendenţi în viaţă, aşa că am trimis câteva mesaje. Am primit un singur răspuns până acum, din partea unui nepot Fleury care habar n-avea despre ce vorbesc. Iar doctorul Brenner nu pare să aibă nicio rudă în viaţă, din câte-mi dau seama. Nu s-a căsătorit niciodată, nu a avut copii, iar sora lui, care nu s-a căsătorit nici ea, a murit.

— Ştii câte femei pe care le cheamă Amanda White există? oftă Robin.

— Îmi imaginez, spuse Strike, muşcând iar zdravăn din rulou. De asta ţi-am dat-o ţie.

— Ce…?

— Glumesc, spuse el, zâmbind larg în faţa reacţiei ei. Dar Paul Satchwell şi Gloria Conti?

— Păi, dacă au murit, n-au murit în Marea Britanie. Dar aici e ceva foarte ciudat: nu găsesc nici cea mai mică referinţă la ei după ’75.

— Ce coincidenţă, spuse Strike, ridicând sprâncenele. Douthwaite, cel cu migrenele provocate de stres şi amanta moartă, a dispărut şi el. Fie e în străinătate, fie şi-a schimbat identitatea. Nu găsesc nicio adresă de-a lui după ’76, şi niciun certificat de deces. Bine, dacă aş fi în locul lui, şi eu aş vrea să-mi schimb numele. N-a avut parte de o presă prea favorabilă, nu-i aşa? Era praf la muncă, s-a culcat cu soţia unui coleg, a trimis flori unei femei care apoi a dispărut…

— Nu ştim că erau flori, spuse Robin, ducându-şi ceaşca de cafea la gură.

Există şi alte tipuri de cadouri, Strike.

— Atunci, bomboane de ciocolată. E acelaşi lucru. Dar e mai greu să-ţi dai seama de ce s-au făcut nevăzuţi Satchwell şi Conti.

Strike îşi trecu mâna peste bărbia nerasă.

— Interesul presei faţă de ei s-a stins destul de repede, continuă el. Şi dacă ar fi fost vorba de schimbarea numelui prin căsătorie, tot ai fi găsit-o pe Conti pe internet. N-au cum să fie la fel de multe Gloria Conti ca Amanda White.

— Mă întrebam dacă nu cumva s-o fi mutat în Italia, spuse Robin. Prenumele tatălui ei era Ricardo. Poate avea rude acolo. Le-am adresat câteva întrebări pe Facebook unor Conti, dar cei care mi-au răspuns până acum nu ştiu nicio Gloria. Le-am spus că mă ocup cu cercetările genealogice, pentru că mă tem că dacă pomenesc de la bun început de Margot s-ar putea să nu-mi răspundă.

— Cred că ai dreptate, spuse Strike, adăugând zahăr în ceai. Da, Italia e o idee bună. Era tânără, putea să-i fi surâs o schimbare de decor. Dar dispariţia lui Satchwell e ciudată. Fotografia aia nu

sugera un bărbat timid. Ai crede că până acum ar fi apărut pe undeva, ca să-şi facă reclamă la tablouri.

— Am verificat expoziţiile de artă, licitaţiile, galeriile. Chiar pare să se fi evaporat.

— Ei, eu am făcut *unele* progrese, spuse Strike, înghiţind ultima bucată de rulou şi scoţându-şi carnetul. Poţi să rezolvi surprinzător de multe lucruri în timp ce aştepţi la spital. Am găsit patru martori în viaţă, iar unul dintre ei e dispus să discutăm: Gregory Talbot, fiul lui Bill, cel care a luat-o razna şi a început să deseneze pentagrame pe dosarul de caz. I-am explicat cine sunt şi cine m-a angajat, şi Gregory nu are nimic împotrivă să stăm de vorbă. Mă duc acolo sâmbătă, dacă vrei să vii.

— Nu pot, spuse Robin dezamăgită. Morris şi Andy au amândoi nişte treburi de familie. Barclay şi cu mine trebuie să acoperim weekendul.

— Ah, păcat, spuse Strike dând pagina. Ei, le-am găsit şi pe două dintre femeile care au lucrat la cabinet cu Margot. Asistenta, Janice, poartă în continuare numele din prima căsătorie, ceea ce a fost de ajutor. Adresa pe care mi-o dăduse Gupta era veche, dar i-am luat urma de acolo. Stă pe Nightingale Grove…

— Foarte potrivit pentru o asistentă, spuse Robin.

— …în Hither Green. Iar Irene Bull e acum doamna Irene Hickson, văduva unui bărbat care a avut o firmă de construcţii de succes. Stă pe Circus Street, în Greenwich.

— Le-ai sunat?

— Am decis să le scriu mai întâi, spuse Strike. Femei în vârstă, care locuiesc singure – am explicat cine suntem şi cine ne-a angajat, ca să aibă timp să ne verifice, să se asigure că suntem în regulă, poate vor s-o sune şi pe Anna de verificare.

— Bine gândit, spuse Robin.

— Şi o să fac la fel cu Oonagh Kennedy, care a aşteptat-o pe Margot la bar în seara aceea, după ce mă asigur că ea e. Anna a spus că stă în Wolverhamptom, dar femeia pe care am găsit-o eu e

în Alnwick. Are vârsta potrivită, dar e *vicar* la pensie.

Robin zâmbi larg văzând expresia de pe chipul lui Strike, un amestec de suspiciune şi dezgust.

— Ce, ai ceva împotriva vicarilor?

— Nu, spuse el, după care adăugă imediat, nu neapărat. Depinde de vicar. Dar Oonagh a fost Iepuraş Playboy în anii ’60. Apărea lângă Margot într-una dintre fotografiile folosite de presă. Ziariştii i-au dat numele în explicaţia foto. Nu crezi că tranziţia de la Iepuraş Playboy la vicar e destul de neverosimilă?

— E un traseu de viaţă interesant, recunoscu Robin, dar vorbeşti cu o în secretară temporară care a devenit detectiv cu normă întreagă. Şi, apropo de Oonagh…

Robin scoase din geantă *Demonul din Paradise Park* şi o deschise.

— Voiam să-ţi arăt ceva, spuse ea, întinzând cartea spre el. Uite, citeşte partea unde am făcut eu semn.

— Am citit-o pe toată, spuse Strike. Care parte…?

— Te rog, insistă Robin, citeşte ce-am subliniat eu.

Strike îşi şterse mâna pe un şerveţel de hârtie, luă cartea de la Robin şi citi paragrafele lângă care ea trăsese o linie groasă cu creionul.

> Cu puţin timp înainte să dispară, Margot Bamborough s-a programat la Clinica Bride Street din Islington, o clinică privată care în 1974 efectua avorturi în mare discreţie.
>
> Clinica Bride Street a fost închisă în 1978 şi nu există niciun document care să arate dacă Bamborough a efectuat această procedură. Cu toate acestea, posibilitatea ca ea să-i fi permis unei prietene să-i folosească numele e adusă în discuţie de autorul lui *Ce s-a întâmplat cu Margot*

> *Bamborough?,* care observă că tânăra irlandeză care-i fusese colegă pe vremea când lucrau amândouă ca Iepuraşi Playboy şi cu care se presupune că urma să se întâlnească în seara aceea la bar ar fi putut avea motive întemeiate să susţină povestea cu barul, chiar şi după moartea lui Bamborough.
>
> Clinica Bride Street se afla la o distanţă de doar opt minute de mers pe jos de subsolul lui Dennis Creed din Liverpool Road. Prin urmare, există posibilitatea ca Margot Bamborough să nu fi avut deloc intenţia de a merge la bar în seara aceea, să fi spus o minciună pentru a se proteja pe ea sau o altă femeie şi să fi fost răpită nu de pe o stradă din Clerkenwell, ci la scurtă distanţă de casa lui Creed de lângă Paradise Park.

— Ce…? începu Strike, cu o expresie stupefiată. Exemplarul meu nu are partea asta. Tu ai trei paragrafe în plus!

— *M-am gândit* eu că n-ai citit asta, spuse Robin pe un ton satisfăcut. Ediţia ta nu are cum să fie prima. A mea e. Uite…

Robin răsfoi cartea pe care Strike continua s-o ţină până ajunse la ultimele pagini.

— Vezi aici, nota asta de final? *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* de C. B. Oakden, publicată în 1985. Numai că n-a fost publicată. A fost oprită înainte să intre la tipar şi distrusă. Autorul cărţii ăsteia…

Robin bătu cu degetul în *Demonul din Paradise Park.*

— …probabil că a intrat în posesia unui exemplar de semnal. Am făcut nişte săpături. Povestea asta s-a întâmplat înainte să existe internetul, evident, dar am găsit-o menţionată online, în articole juridice despre cum se demarează un proces de calomnie în vederea opririi de la publicare. Practic, Roy Phipps

şi Oonagh Kennedy i-au intentat un proces comun lui C.B. Oakden şi au câştigat. Cartea lui Oakden a fost dată la tocat, iar *Demonul din Paradise Park* a fost retipărită în grabă, fără pasajul incriminat.

— C. B. Oakden? repetă Strike. E cumva…?

— Fiul secretarei cabinetului. Exact. Nume complet: Carl Brice Oakden. Ultima adresă pe care o am e în Walthamstow, dar s-a mutat şi încă n-am reuşit să dau de el.

Strike reciti paragrafele referitoare la clinica de avorturi, apoi spuse:

— Păi, dacă Phipps şi Kennedy au obţinut în instanţă oprirea publicării, înseamnă că au convins un judecător că povestea asta era parţial sau total falsă.

— Dar cum să minţi despre ceva atât de îngrozitor? Era şi aşa suficient de rău dacă spunea că Margot a făcut un avort, dar să sugereze că, de fapt, Oonagh l-ar fi făcut şi că în seara aceea încerca s-o acopere pe Margot…

— Mă mir că a trecut de avocaţi.

— Editura care i-a publicat cartea lui Oakden era una mică. I-am căutat şi pe ei. Au dat faliment la puţin timp după ce cartea lui a fost distrusă. Poate nici nu şi-au bătut capul cu avocaţi.

— Cu atât mai stupid din partea lor, dar, dacă nu cumva şi-o căutau cu lumânarea, chestia asta nu are cum să fie *complet* inventată. Oakden trebuie să fi plecat de la ceva. Iar tipul *ăsta…*

Strike ridică în aer *Demonul din Paradise Park.*

— …era jurnalist de investigaţie adevărat. N-ar fi speculat fără să vadă vreo dovadă.

— Putem să discutăm cu el sau e…?

— Mort, spuse Strike.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă:

— Programarea probabil că a fost făcută pe numele lui Margot. Întrebarea e dacă ea a efectuat procedura sau dacă cineva i-a folosit numele fără ca ea să ştie.

Strike reciti primele câteva rânduri ale pasajului.

— Şi nu dă data programării. „Cu puţin timp înaintea dispariţiei”… expresie ambiguă. Dacă programarea ar fi fost pentru ziua în care a dispărut, autorul ar fi precizat asta. Ar fi fost o dezvăluire importantă, pe care poliţia ar fi investigat-o. „Cu puţin timp înaintea dispariţiei” se pretează la o interpretare largă.

— Dar ce coincidenţă, nu? Ca ea să facă o programare atât de aproape de casa lui Creed.

— Da, spuse Strike.

Dar, după o clipă de reflecţie, se răzgândi:

— Nu ştiu. E oare? Câte clinici de avort existau în Londra în 1974?

Îi înapoie cartea lui Robin şi continuă:

— Asta ar putea explica motivul pentru care Roy Phipps era atât de iritat că Anna ar putea vorbi cu Oonagh Kennedy. Nu voia ca aceasta să-i spună fiicei sale, care era atunci la vârsta adolescenţei, că mama ei i-a avortat un frăţior sau o surioară.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Robin. Ar fi fost groaznic pentru ea să audă aşa ceva. Mai ales că şi-a petrecut mare parte din viaţă întrebându-se dacă nu cumva mama a fugit de ea.

— Ar trebui să încercăm să facem rost de *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* spuse Strike. S-ar putea să mai existe exemplare, dacă au ajuns s-o publice. Poate că Oakden a dăruit câteva. Pentru recenzii şi aşa mai departe.

— Mă ocup deja de asta, spuse Robin. Am trimis e-mailuri mai multor anticariate.

Nu era prima oară când ajungea să întreprindă pentru agenţie ceva care o făcea să se simtă murdară.

— Carl Oakden avea doar 14 ani când a dispărut Margot, continuă ea. Să scrie o carte despre ea ca să profite de legătura asta, să susţină că Margot şi mama lui erau prietene apropiate…

— Da, pare un adevărat căcănar, fu de acord Strike. Când a plecat de la adresa din Walthamstow?

— Acum cinci ani.

— Ai căutat pe platformele de socializare?

— Da. Nu-l găsesc.

Mobilul din buzunarul lui Strike vibră. Robin avu impresia că vede pe faţa lui o licărire de panică în timp ce se grăbea să-l scoată şi îşi dădu seama că Strike se gândea la Joan.

— E totul în regulă? întrebă ea, văzând cum Strike se întunecă la faţă în timp ce se uita la ecranul mobilului.

Strike tocmai citise:

Frate, putem te rog să discutăm despre asta faţă în faţă? Lansarea şi noul album sunt o mare chestie pentru tata. Nu-ţi cerem decât să…

— Da, spuse el băgând telefonul la loc în buzunar, fără să mai citească restul mesajului. Deci, voiai să mergi la…?

Pentru o clipă, nu-şi putu aminti locul neobişnuit pe care Robin îi spusese că vrea să-l viziteze şi nici motivul pentru care se aflau acum în această cafenea.

— National Portrait Gallery, spuse ea. Trei dintre cărţile poştale ale lui Carte Poştală au fost cumpărate de la magazinul lor de cadouri.

— Trei dintre – scuze, ce?

Mesajul pe care îl citise îi distrăsese atenţia. Îi spusese foarte clar fratelui său vitreg că nu dorea nici să participe la petrecerea la care urma să se sărbătorească lansarea noului album al tatălui său, nici să apară în fotografia cu fraţii vitregi, care avea să fie cadoul lor pentru el.

— Cărţile poştale ale lui Carte Poştală – persoana care îl persecută pe prezentatorul nostru meteo, îi aminti ea, după care murmură, nu contează, îmi venise aşa, o idee.

— Anume?

— Păi, penultima imagine trimisă de Carte Poştală era un portret despre care spunea că „îi aminteşte întotdeauna” de prezentatorul nostru. Aşa că m-am gândit… poate că se uită mult la tabloul

ăla. Poate lucrează la galerie. Poate că în secret își dorește ca el să știe asta și să vină să-l caute?

Chiar în timp ce spunea asta, se gândi că teoria ei pare forțată, dar adevărul era că nu aveau absolut nicio pistă care să-i ducă la Carte Poștală. El sau ea nu apăruse la casa prezentatorului de când începuseră s-o supravegheze. Trei cărți poștale cumpărate din același loc puteau să însemne ceva, sau poate că nu însemnau nimic. Ce altceva aveau?

Strike mormăi. Neștiind dacă asta nu denotă cumva o lipsă de entuziasm pentru teoria ei despre Carte Poștală, Robin băgă *Demonul din Paradise Park* înapoi în geantă și întrebă:

— După asta te duci la birou?

— Da, i-am spus lui Barclay că la 2 preiau eu supravegherea Sprințarului, căscă Strike. Ar fi bine să încerc să dorm câteva ore înainte.

Se ridică în picioare.

— Te sun să-ți spun cum a fost cu Gregory Talbot. Și mersi că ai ținut steagul sus cât am fost plecat. Chiar apreciez asta.

— Nicio problemă, spuse Robin.

Strike își aruncă geanta de voiaj pe umăr și ieși șchiopătând din cafenea. Având vaga senzație că întâlnirea lor se sfârșise destul de dezamăgitor față de cum începuse, Robin îl văzu cum se oprește în fața vitrinei ca să-și aprindă o țigară, pentru ca apoi să dispară din câmpul ei vizual. Se uită la ceas și văzu că mai avea de așteptat încă o oră și jumătate până când se deschidea National Portrait Gallery.

Existau cu siguranță modalități mai plăcute de a face acel timp să treacă mai repede decât să se întrebe dacă SMS-ul primit de Strike era din partea lui Charlotte Campbell, dar asta îi distrase atenția lui Robin și o ținu ocupată o perioadă surprinzător de lungă din timpul pe care trebuia să și-l ocupe cu ceva.

17

Dar tu… pe care soarta rea şi capricioasă
Trist martor al căderii tatei te făcu…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Jonny Rokeby, care absentase aproape tot timpul din viaţa fiului său cel mare, fusese totuşi o prezenţă constantă şi intangibilă, mai ales în timpul copilăriei lui Strike. Părinţii prietenilor lui avuseseră albumele tatălui său, îşi atârnaseră în adolescenţă afişul cu Rokeby pe perete şi îl delectau pe Strike cu amintiri pline de nostalgie de la concertele Deadbeats. Când Strike avea şapte ani, o mamă îl implorase la poarta şcolii să-i ducă tatălui său o scrisoare. Mama lui o arsese mai târziu, în casa pe care o ocupaseră ilegal.

Până la înrolarea în armată, unde, pentru că aşa îşi dorise el, nimeni nu ştia nici numele, nici ocupaţia tatălui său, Strike se trezea în mod regulat contemplat ca un specimen într-un borcan, sâcâit cu întrebări care, în mod normal, ar fi fost considerate personale şi intruzive şi având de-a face cu presupuneri nerostite, întemeiate pe invidie.

Înainte de a accepta că Strike e fiul lui, Rokeby îi ceruse Ledei să facă un test de paternitate. Când rezultatul fusese pozitiv, se ajunsese la un acord financiar, astfel încât fiul să nu mai fie nevoit să doarmă vreodată pe o saltea murdară la comun cu oameni pe care nu-i cunoştea aproape deloc. Dar o combinaţie între stilul de viaţă risipitor al mamei şi disputele ei periodice cu reprezentanţii lui Rokeby transformase viaţa lui Strike într-o serie de accese derutante de prosperitate care, de regulă, se sfârşeau prin prăbuşiri abrupte înapoi în haos şi mizerie. Leda avea obiceiul de a-şi răsfăţa în mod absolut extravagant copiii în timp ce aceştia purtau pantofi prea mici şi de a pleca în călătorii în America sau pe continent ca să vadă concertele trupelor favorite,

lăsându-i pe copii cu Ted şi Joan, în timp ce ea mergea în maşini cu şofer şi stătea la cele mai bune hoteluri.

Strike încă îşi amintea cum stătea în camera de oaspeţi din Cornwall, în timp ce Lucy dormea lângă el în patul dublu, şi asculta cearta de la parter dintre mama lui şi Joan, când ajunseseră din nou la mătuşa şi unchiul lor în mijlocul iernii, fără paltoane. Strike fusese înscris de două ori la şcoli private, dar de ambele dăţi Leda îl retrăsese înainte să apuce să termine măcar câteva trimestre, pentru că decisese că fiului ei îi erau predate valori greşite. În fiecare lună, banii lui Rokeby se topeau pe cadouri făcute prietenilor şi iubiţilor şi în tot felul de întreprinderi nesăbuite – Strike îşi amintea de o afacere cu bijuterii, o revistă de artă şi un restaurant vegetarian, toate falimentare, asta pe lângă comunitatea din Norfolk care fusese cea mai rea experienţă din copilăria lui.

În cele din urmă, avocaţii lui Rokeby (cărora vedeta rock le delegase toate chestiunile referitoare la bunăstarea fiului său) condiţionaseră plăţile în aşa fel încât Leda să nu mai poată prăpădi aiurea banii. Singura diferenţă pe care acest lucru o aduse în viaţa de zi cu zi a lui Strike fusese aceea că răsfăţurile încetaseră, deoarece Leda nu era dispusă ca cheltuielile ei să fie luate la puricat după cum prevedea noul aranjament. Din acel moment, plăţile începuseră să se acumuleze discret într-un cont, iar familia supravieţuise datorită contribuţiilor financiare mai mici venite din partea tatălui lui Lucy.

Strike îşi întâlnise tatăl doar de două ori şi de fiecare dată rămăsese cu amintiri neplăcute. În ceea ce îl priveşte pe Rokeby, acesta nu întrebase niciodată de ce banii trimişi lui Strike rămâneau necheltuiţi. Aflat de multă vreme într-un exil fiscal, avea o trupă de condus, mai multe case de întreţinut, două foste soţii şi o nevastă actuală de satisfăcut, plus cinci copii legitimi şi doi ilegitimi. Strike, care fusese conceput din greşeală, al cărui

test de paternitate pusese capăt celui de-al doilea mariaj al lui Rokeby şi despre care nu se ştia niciodată sigur pe unde se află, se califica destul de jos pe lista de priorităţi a acestuia.

Unchiul lui Strike reprezentase pentru băiat modelul de bărbat la care el aspirase de-a lungul copilăriei petrecute în umbra apăsătoare a tatălui biologic şi în timp ce mama lui îşi schimba iubiţii pe bandă rulantă. Leda îl învinovăţise mereu pe Ted, fost poliţist militar, pentru interesul nefiresc al lui Strike faţă de armată şi investigaţii. Se străduia cu toată seriozitatea, din mijlocul unui nor albăstrui de canabis, să îl determine pe fiul ei să-şi ia gândul de la o carieră în armată, ţinându-i prelegeri despre istoria militară ruşinoasă a Marii Britanii şi despre legăturile complicate dintre imperialism şi capitalism şi încercând, fără succes, să-l convingă să înveţe să cânte la chitară sau măcar să-şi lase părul lung.

Dar, cu toate dezavantajele şi durerea pe care i le provocaseră, Strike ştia că circumstanţele aparte ale naşterii şi creşterii lui îi oferiseră un avantaj în cariera de investigator. Învăţase de timpuriu cum să se adapteze mediului în care se afla. Din clipa în care învăţase că eşti penalizat dacă vorbeşti altfel decât ceilalţi, accentul lui pendulase între cel londonez şi cel din Cornwall. Înainte ca pierderea piciorului să-i limiteze mişcările fizice, fusese capabil, în ciuda mărimii lui care nu-l lăsa să treacă neobservat, să se mişte şi să vorbească în moduri care îl făceau să pară mai mic decât era în realitate. De asemenea, înţelesese cât de important era să nu dezvălui informaţii personale şi să modifici poveştile pe care le spuneai despre tine, astfel încât să nu devii prizonierul părerilor celorlalţi despre cine ar trebui să fii. Cel mai important, Strike îşi crease un radar sensibil care detecta la cei din jur schimbările de comportament când aceştia realizau brusc că el era fiul unui om celebru. Devenise conştient, încă din copilărie, de trucurile

manipulatorilor, linguşitorilor, mincinoşilor, profitorilor şi ipocriţilor.

Aceste daruri îndoielnice fuseseră cel mai bun lucru pe care i-l oferise tatăl său, pentru că, în afara pensiei alimentare, Strike nu primise niciodată o felicitare de ziua lui de naştere sau un cadou de Crăciun. Fusese nevoie de o bombă care să-l lase fără picior în Afganistan pentru ca Rokeby să-l trimită un bilet scris de mână. Strike o rugase pe Charlotte, care stătea lângă patul lui de spital când primise biletul, să-l arunce la gunoi.

După ce Strike devenise el însuşi un personaj interesant pentru presă, Rokeby întreprinsese noi tentative de a relua legătura cu înstrăinatul său fiu, mergând până la a sugera în ultimele interviuri că e în termeni buni cu acesta. Mai mulţi prieteni ai lui Strike îi trimiseseră linkuri la un interviu online recent în care Rokeby vorbea despre cât de mândru era de Strike. Detectivul ştersese mesajele fără să răspundă.

Strike avea o afecţiune reţinută faţă de Al, fratele vitreg pe care Rokeby îl folosise acum drept emisar. În ciuda opoziţiei iniţiale a lui Strike, Al nu se lăsase şi încercase tot timpul să lege o relaţie cu fratele lui mai mare. Al părea să admire la Strike independenţa şi capacitatea de a se descurca singur pe care acesta şi le cultivase pentru că nu avusese încotro. Totuşi, Al risca acum să-şi atragă aversiunea lui Strike prin insistenţa cu care îl tot îndemna să sărbătorească o aniversare care nu însemna nimic pentru el, ci doar îi reamintea că pentru Rokeby trupa fusese tot timpul mult mai importantă decât fiul lui ilegitim. Detectivul era iritat că trebuise să piardă timp sâmbătă dimineaţa pentru a compune un răspuns la ultimul SMS al lui Al. În cele din urmă alese concizia, ca să nu mai dea naştere la alte discuţii:

Nu m-am răzgândit, dar nici nu sunt supărat sau pornit pe cineva.

Sper ca totul să iasă bine & hai să bem o bere când mai vii prin oraş.

După ce se ocupase de această problemă personală supărătoare, Strike îşi făcu un sandviş, îşi luă o cămaşă curată peste tricou, scoase din dosarul Bamborough pagina pe care Bill Talbot scrisese mesajul criptic în stenografie Pitman şi porni cu maşina spre West Wickham, unde avea întâlnire cu Gregory, fiul răposatului Bill.

În timp ce mergea cu maşina, fumând, când prin soare, când prin ploaie, Strike se concentră din nou asupra afacerilor, reflectând nu doar la întrebările pe care avea de gând să i le pună fiului poliţistului, ci şi la diverse situaţii care apăruseră în agenţie după întoarcerea sa. Cu o zi în urmă, Barclay ridicase unele chestiuni care necesitau atenţia lui personală. Scoţianul, pe care Strike era înclinat să-l considere drept cel mai bun investigator al său după Robin, îşi expusese mai întâi opinia, cu francheţea-i caracteristică, în privinţa dansatorului din West End despre care ar fi trebuit să afle lucruri compromiţătoare.

— N-o să aflăm nimic despre el, Strike. Dacă i-o trage vreunei alte gagici, cre' că o ţine ascunsă în dulap, fir-ar a dracu'. Cre' că stă cu tipa noastră pentru banii ei, dar e prea deştept să strice aşa lucru bun.

— Cred că ai dreptate, spuse Strike, dar am spus că îi acordăm clientului trei luni, aşa că mergem mai departe. Cum te înţelegi cu Pat?

Spera să mai găsească pe cineva căruia secretara să i se pară la fel de enervantă ca lui, dar fu dezamăgit.

— Da, e super. Ştiu că vorbeşte ca un docher bolnav de plămâni, dar e foarte eficientă. Dar dacă tot vorbim sincer despre noii angajaţi, uite ce e…

Barclay îşi ridică spre şeful său ochii mari şi albaştri.

— Continuă, spuse Strike. Morris nu-şi face treaba?

— N-aş spune chiar aşa.

Scoţianul îşi duse mâna la ceafă şi se scărpină în părul care începea să-i albească înainte de vreme:

— Nu ţi-a zis nimic Robin?

— A apărut vreo problemă între ei? întrebă Strike ceva mai tăios.

— N-aş spune neapărat problemă, spuse Barclay încet, dar nu-i place să primească ordine de la ea. O spune foarte clar pe la spatele ei.

— Ei, lucrurile trebuie să se schimbe. O să discut cu el.

— Şi are ideile lui despre cazul Alunecosului.

— Zău? spuse Strike.

— Încă mai crede că o poate atrage de partea lui pe asistentă. Robin i-a spus că e timpul să renunţe, să preia Hutchins. A aflat…

— Că Alunecosul e membru în Clubul de Tir Hendon, da, mi-a scris. Şi vrea să-l trimită pe Hutchins acolo, să încerce să se împrietenească cu el. E un plan deştept. Alunecosului îi place să se creadă un tip puţin macho, din câte ştim.

— Dar Morris vrea să facă tot cum îl taie pe el capul. Ei i-a zis că-i place noul plan, dar…

— Crezi că încă se vede cu asistenta?

— Cred că „se vede” e o descriere politicoasă, spuse Barclay.

Aşa că Strike îl chemase pe Morris la birou şi îi explicase clar că trebuia să o lase în pace pe asistenta Alunecosului şi să se concentreze, săptămâna următoare, asupra iubitei lui Dublă Măsură. Morris nu avusese nimic de obiectat: de fapt, capitularea lui avusese chiar o nuanţă de servilism. Întâlnirea îi lăsase un gust cam amar. Morris era, în aproape toate privinţele, un angajat pe care nu avea cum să nu şi-l dorească, cu multe contacte bune în rândul poliţiei, dar ceva din felul în care se grăbise să-i aprobe spusele trăda o viclenie care lui Strike nu putea să-i placă. În seara aceea, în timp ce urmărea prin West End taxiul în care se aflau Sprinţarul şi iubita lui, Strike îşi aminti degetele împletite ale lui Gupta şi verdictul

bătrânului doctor cum că armonia din echipă asigura succesul unei afaceri.

Intră în West Wickham unde găsi şiruri de case specifice suburbiilor, cu ferestre ieşite în afară, alei largi şi garaje personale. The Avenue, strada pe care stătea Gregory Talbot, era mărginită de locuinţe familiale respectabile care trădau proprietari conştiincioşi, din clasa mijlocie, care îşi tundeau gazonul şi îşi aduceau aminte când vine gunoiul. Clădirile nu erau la fel de somptuoase precum casele de pe strada doctorului Gupta, dar erau mult mai spaţioase decât apartamentul lui Strike de la mansarda biroului.

Viră pe aleea lui Talbot şi îşi parcă BMW-ul în spatele unui container care bloca intrarea în garaj. În timp ce oprea motorul, un bărbat complet chel, cu urechi mari şi ochelari cu ramă metalică deschise uşa cu o expresie de însufleţire precaută pe chip. Strike ştia din ce citise pe internet că Gregory Talbot e administrator de spital.

— Domnul Strike? strigă acesta.

Detectivul coborî cu atenţie din BMW (din cauza ploii, aleea era alunecoasă, iar amintirea căzăturii de la feribotul de Falmouth, încă proaspătă).

— Eu sunt, spuse Strike.

Închise portiera şi întinse mâna, în timp ce Talbot se apropia. Talbot era cu cel puţin 15 centimetri mai scund.

— Scuze pentru container, spuse el. Transformăm mansarda.

În timp ce se apropiau de uşa de la intrare, gemenele care aveau în jur de 10 ani, după cum estimă Strike, se năpustiră afară din casă, cât pe ce să-l răstoarne pe Gregory.

— Să nu ieşiţi din grădină, fetelor, strigă Gregory.

Strike avea însă impresia că o problemă mai îngrijorătoare erau picioarele goale ale fetelor pe pământul rece şi umed.

— *Nu ieşissi din grădină, fetelor,* îl imită una dintre ele.

Gregory se uită la ele cu blândeţe, pe deasupra ochelarilor.

— Impoliteţea nu e amuzantă, spuse el.

— Ba e a dracu' de amuzantă, spuse prima soră, făcând-o pe cealaltă să izbucnească în hohote de râs.

— Dacă mai înjuri, nu mai primeşti diseară budincă de ciocolată, Jayda, spuse Gregory. Şi nici n-o să-ţi mai dau iPad-ul meu.

Jayda se strâmbă, dar se abţinu să mai înjure.

— Le-am luat în plasament, îi spuse Gregory lui Strike în timp ce intrau în casă. Copiii noştri s-au mutat de acasă. La dreapta şi ia loc.

Lui Strike, care locuia intenţionat într-un minimalism spartan, camera aglomerată şi foarte dezordonată i se păru neatrăgătoare. Ar fi vrut să accepte invitaţia lui Gregory de a se aşeza, dar nu avea cum să facă asta fără să mute mai întâi o mulţime de obiecte, ceea ce i se părea nepoliticos. Fără să-şi dea seama de stânjeneala lui Strike, Gregory privea pe fereastră la gemenele care deja alergau înapoi în casă, tremurând.

— Învaţă, spuse el.

Uşa de la intrare se trânti, iar gemenele alergară la etaj. Gregory se întoarse cu faţa spre cameră şi îşi dădu seama că nu se putea sta nicăieri.

— Ah, da, scuze, spuse el, chiar dacă fără stânjeneala pe care ar fi manifestat-o Joan, mătuşa lui Strike, dacă un vizitator neaşteptat i-ar fi găsit casa într-o asemenea dezordine. Fetele au stat aici azi-dimineaţă.

Gregory eliberă rapid un fotoliu de un pistol cu bule de săpun, două păpuşi Barbie goale, un ciorap de copil, mai multe bucăţi mici de plastic viu colorat şi jumătate de mikan[10] ca să-i permită lui Strike să se aşeze. Puse jucăriile abandonate pe o măsuţă de cafea de lemn deja plină de reviste, mai multe telecomenzi, scrisori şi plicuri goale şi alte jucării mici de plastic, inclusiv o grămadă de piese Lego.

— Ceai? îi propuse el lui Strike. Cafea? Soţia mea s-a dus cu băieţii la înot.

— Ah, aveţi şi băieţi?

— De asta transformăm mansarda, spuse Gregory. Darren stă cu noi de aproape cinci ani.

În timp ce Gregory aducea ceva cald de băut, Strike ridică albumul oficial cu autocolante al Ligii Campionilor de anul acela, pe care îl zărise pe podea, lângă măsuţa de cafea. Dădu paginile cu un sentiment de nostalgie pentru vremurile în care şi el colecţionase abţibilduri cu fotbalişti. Reflecta liniştit la şansele lui Arsenal de a câştiga cupa când o serie de trosnete care veneau direct de deasupra lui şi care făcură lampa din tavan să se legene uşor, îl determinară să ridice privirea. Din câte se părea, gemenele începuseră să sară în pat. Strike puse jos albumul cu autocolante şi se întrebă, fără să-şi poată da un răspuns, ce ar fi putut să-i motiveze pe Talbot şi pe soţia lui să aducă în casă nişte copii cu care nu aveau nicio relaţie biologică. În momentul în care Gregory apăru cu o tavă, gândurile lui Strike ajunseseră la Charlotte, care susţinuse tot timpul că nu simte nicio chemare să fie mamă şi care jurase, când era gravidă, că-şi va abandona gemenii, pe care avea să-i nască prematur, în grija soacrei.

— Vrei te rog să muţi…? întrebă Gregory, cu ochii aţintiţi asupra măsuţei de cafea.

Strike se grăbi să mute grămezile de obiecte de pe măsuţă pe canapea.

— Mersi, spuse Gregory aşezând tava.

Ridică şi el de pe alt fotoliu un braţ de obiecte pe care le lăsă să cadă pe mormanul deja considerabil de pe canapea, îşi luă ceaşca, se aşeză şi spuse, arătând spre bolul de zahăr cam lipicios şi spre un pachet nedesfăcut de biscuiţi:

— Serveşte-te.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Strike, punându-şi zahăr cu linguriţa în ceai.

— Deci, spuse Gregory, cu o expresie de uşoară însufleţire. Încerci să dovedeşti că Creed a ucis-o pe Margot Bamborough.

— Păi, spuse Strike, încerc să aflu ce i s-a întâmplat şi, evident, una dintre posibilităţi este Creed.

— Ai văzut săptămâna trecută în ziar? Că unul dintre desenele lui Creed s-a vândut cu peste o mie de lire?

— Mi-a scăpat, spuse Strike.

— Da, era în *Observer*. Autoportret în creion, făcut cât era la Belmarsh. S-a vândut pe un site de unde poţi cumpăra opere de artă realizate de criminali în serie. E o lume nebună.

— Aşa e, fu de acord Strike. Păi, cum am spus la telefon, aş vrea să discutăm despre tatăl dumitale.

— Da, răspunse Gregory, pierzându-şi o parte din voioşie. Eu, ăă, nu ştiu cât anume ştii.

— Ştiu că s-a pensionat anticipat, în urma unei căderi psihice.

— Păi, da, pe scurt asta e, spuse Gregory. În spatele întregii chestii era tiroida lui. Hiperactivă şi nediagnosticată ani întregi. Slăbise, nu dormea… Se făceau mari presiuni asupra lui, să ştii. Nu doar din partea poliţiei, şi presa la fel. Oamenii erau foarte supăraţi. Ei, înţelegi – o doctoriţă dispărută – maică-mea a pus pe seama stresului faptul că se purta puţin ciudat.

— În ce fel se purta ciudat?

— Păi, a ocupat camera de oaspeţi şi nu lăsa pe nimeni să intre.

Înainte ca Strike să apuce să ceară detalii, Gregory continuă:

— După ce i-au descoperit problemele cu tiroida şi a primit medicamentele necesare, şi-a revenit, dar era prea târziu pentru cariera lui. A primit pensie, dar s-a simţit vinovat ani mulţi pentru cazul Bamborough. Se acuza singur, înţelegi, se gândea că dacă n-ar fi fost atât de bolnav, poate l-ar fi prins. Pentru că Margot Bamborough nu a fost ultima femeie răpită de Creed – presupun că ştii asta? După Bamborough a răpit-o pe Andrea Hooton. Când l-au arestat, au intrat în casă şi au văzut ce era în subsolul lui – instrumente de tortură şi

fotografiile pe care le făcuse femeilor –, Creed a recunoscut că le ţinea în viaţă luni în şir înainte să le ucidă, taică-meu a fost foarte tulburat când a auzit asta. Relua totul la nesfârşit în capul lui, gândindu-se că dacă l-ar fi prins mai devreme, Bamborough şi Hooton ar fi putut să fie în continuare în viaţă. Se învinovăţea că devenise obsedat…

Gregory se opri brusc.

— …adică distrat, ştii.

— Deci, şi după ce şi-a revenit, tatăl tău credea în continuare că Creed o răpise pe Margot?

— Da, absolut, spuse Gregory, părând uşor surprins că acest lucru era pus la îndoială. Au eliminat toate celelalte posibilităţi, nu-i aşa? Fostul iubit, pacientul dubios care se îndrăgostise de ea, toţi s-au dovedit nevinovaţi.

În loc să-i spună părerea lui sinceră, şi anume că, din păcate, din cauza bolii lui Talbot se pierduseră luni preţioase în care toţi suspecţii, inclusiv Creed, avuseseră timp să ascundă un cadavru, să şteargă urmele, să-şi rafineze alibiurile sau toate cele trei la un loc, Strike scoase dintr-un buzunar interior foaia pe care Talbot scrisese mesajul în Pitman şi i-o întinse lui Gregory.

— Voiam să te întreb ceva. Presupun că ăsta e scrisul tatălui tău?

— De unde ai asta? întrebă Gregory, luând hârtia cu grijă.

— Din dosarul poliţiei. Spune aşa: *Aceasta e ultima, a douăsprezecea, şi cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea* – apoi urmează un cuvânt necunoscut – *Baphomet. Transcrie în cartea adevărată,* şi mă întrebam dacă are vreo semnificaţie pentru tine?

În clipa aceea, de deasupra se auzi un trosnet deosebit de puternic. Gregory spuse un „scuză-mă” grăbit, puse foaia de hârtie pe tava de ceai şi ieşi imediat din cameră. Strike îl auzi urcând scările, apoi urmă o dojenire. Din câte se părea, una dintre gemene răsturnase o comodă. Vocile de soprană se disculpau şi aduceau contraacuzaţii la unison.

Strike zări acum prin perdele un Volvo vechi oprind în faţa casei. Din el coborî o brunetă rotofeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu o pelerină albastru-închis, urmată de doi băieţi a căror vârstă Strike o estimă a fi în jur de 14 sau 15 ani. Femeia se duse la portbagaj şi scoase două genţi de sport şi mai multe pungi de cumpărături de la Aldi. Băieţii porniseră deja alene spre casă, iar femeia trebui să-i cheme înapoi s-o ajute.

Gregory ajunse la uşa sufrageriei exact în momentul în care soţia lui intră în hol. Unul din adolescenţi trecu pe lângă el, înghiontindu-l, ca să-l cerceteze pe necunoscut cu o privire plină de uimire, de parcă ar fi văzut un animal scăpat de la grădina zoologică.

— Salut, spuse Strike.

Băiatul se întoarse spre Gregory, uluit.

— El cine e? întrebă, arătând cu degetul.

Al doilea băiat apăru şi el lângă primul, studiindu-l pe Strike cu exact acelaşi amestec de uimire şi suspiciune.

— Dumnealui e domnul Strike, spuse Gregory.

Apoi între băieţi apăru şi soţia lui, care puse câte o mână pe umărul fiecăruia şi îi scoase cu forţa din cameră, zâmbindu-i în tot acest timp lui Strike.

Gregory închise uşa şi se întoarse în fotoliu. Pe moment, păru că uitase despre ce discuta cu Strike înainte să se ducă la etaj, dar apoi privirea îi căzu asupra paginii acoperite de scrisul tatălui său, presărată cu pentagrame şi cu rânduri criptice în stenografia Pitman.

— Ştii de ce cunoştea tata stenografia Pitman? spuse el cu o voioşie forţată. Mama o învăţa la colegiul pentru secretare, aşa că a învăţat-o şi el, ca s-o poată verifica. Era un soţ bun…

Tonul lui Gregory deveni puţin sfidător.

— …şi un tată bun.

— Aşa pare, spuse Strike.

Urmă o nouă pauză.

— Uite ce e, spuse Gregory, la momentul acela poliţia nu a dat presei… detalii despre boala tatei.

Era un poliţist bun şi nu a fost vina lui că s-a îmbolnăvit. Mama e încă în viaţă. Ar fi distrusă dacă s-ar afla acum.

— Înţeleg…

— Nu sunt deloc sigur că înţelegi, replică Gregory, înroşindu-se uşor.

Părea un om politicos şi blajin, şi era evident că această declaraţie categorică necesitase un anumit efort din partea lui.

— După aceea, familiile unora dintre victimele lui Creed – a existat foarte mult resentiment faţă de tata. Îl învinovăţeau pentru că nu-l prinsese pe Creed, pentru că o făcuse de oaie. Primea scrisori acasă în care oamenii îi spuneau că e o ruşine. Maică-mea şi taică-meu au ajuns să se mute… Din ce mi-ai spus la telefon, eu am crezut că te interesează teoriile tatei, nu chestii de felul ăsta.

Gregory arătă spre hârtia presărată cu pentagrame.

— Mă interesează foarte mult teoriile tatălui tău, spuse Strike.

Decise că era nevoie de puţină duplicitate sau măcar de o reîncadrare minoră a faptelor, aşa că adaugă:

— Mare parte din ce a scris tatăl tău în dosarul de caz e absolut în regulă. A pus întrebările corecte şi a observat…

— Camioneta care gonea, spuse Gregory rapid.

— Exact.

— Seară ploioasă, exact ca atunci când au fost răpite Vera Kenny şi Gail Wilghtman.

— Da, spuse Strike, dând din cap.

— Cele două femei care se luptau. Ultima pacientă, femeia care arăta ca un bărbat. Adică, trebuie să recunoşti, dacă pui toate astea cap la cap…

— Asta vreau să spun, răspunse Strike. Poate că era bolnav, dar tot recunoştea un indiciu. Vreau doar să aflu dacă rândurile stenografiate înseamnă ceva despre care ar fi bine să ştiu.

O parte a însufleţirii lui Gregory se risipi.

— Nu, spuse el, nu înseamnă nimic. E doar din cauza bolii.

— Ştii, spuse Strike încet, tatăl tău nu a fost singurul care îl considera pe Creed satanic. Titlul celei mai bune biografii a lui…

— *Demonul din Paradise Park.*

— Exact. Creed şi Baphomet au multe în comun.

În pauza care urmă, cei doi le auziră pe gemene coborând în fugă la putter şi întrebând-o pe mama lor adoptivă dacă a cumpărat spumă de ciocolată.

— Uite – mi-ar plăcea enorm să dovedeşti că a fost Creed, spuse în cele din urmă Gregory. Să dovedeşti că tata a avut, de fapt, dreptate. N-ar fi nicio ruşine că Creed s-a dovedit prea inteligent pentru el. A fost prea inteligent şi pentru Lawson, a fost prea inteligent pentru toată lumea. Ştiu că în subsolul lui Creed nu s-a găsit nicio urmă a lui Margot Bamborough, dar Creed nu a dezvăluit niciodată nici unde a pus hainele şi bijuteriile Andreei Hooton. Spre sfârşit varia modalitatea prin care se debarasa de cadavre. A avut ghinion cu Hooton, când a aruncat-o de pe faleză; a avut ghinion că a fost găsită atât de rapid.

— Foarte adevărat, spuse Strike.

Bău din ceai, în timp ce Gregory îşi rodea absent o pieliţă de la unghie. Trecu mai bine de un minut până când Strike decise că era nevoie să mai insiste puţin.

— Chestia asta cu transcrierea în cartea adevărată…

Îşi dădu seama, după uşoara tresărire a lui Gregory, că nimerise în plin.

— …mă întrebam dacă nu cumva tatăl tău a ţinut o evidenţă separată de dosarul oficial.

Gregory nu răspunse, aşa că Strike continuă:

— Şi, dacă da, mă întrebam dacă ea mai există.

Privirea rătăcită a lui Gregory se fixă din nou asupra lui Strike.

— Da, bun, spuse el, tata credea că se află în căutarea a ceva supranatural. Noi am aflat asta abia spre sfârşit, când ne-am dat seama cât de bolnav e.

Presăra sare în faţa dormitorului nostru în fiecare seară, ca să-l ţină pe Baphomet la distanţă. Îşi amenajase în camera de oaspeţi un birou, după cum credea maică-mea, dar ţinea uşa încuiată.

Gregory avea o expresie jalnică.

— În noaptea în care a fost internat, continuă el, a ieşit în fugă din camera asta, strigând. Ne-a trezit pe toţi. Eu şi cu fratele meu am ieşit pe palier. Tata lăsase uşa camerei de oaspeţi deschisă şi am văzut pentagrame peste tot pe pereţi şi lumânări aprinse. Scosese covorul şi făcuse pe podea un cerc magic ca să îndeplinească un fel de ritual şi susţinea… mă rog, el credea că invocase nişte creaturi demonice. Maică-mea a sunat la 999, a venit o ambulanţă şi… mă rog, ştii restul.

— Trebuie să fi fost foarte tulburător pentru voi toţi, spuse Strike.

— Păi, da. A fost. În timp ce taică-meu era la spital, mama a făcut curat în cameră, a scos cărţile de tarot şi toate cărţile lui de ocultism şi a zugrăvit peste pentagrame şi cercul magic. Pentru ea era cu atât mai supărător cu cât, înainte ca tata să sufere căderea asta psihică, amândoi mergeau des la biserică…

— Clar era evident bolnav, spuse Strike, dar nu din vina lui, în plus era în continuare detectiv şi avea în continuare judecată bună de poliţist. Văd asta din documentele oficiale. Dacă mai ţinea o evidenţă pe undeva, mai ales dacă conţine chestii care nu se găsesc în dosarul oficial, e un document important.

Gregory îşi roase iar unghia, cu o expresie tensionată pe chip. În cele din urmă, păru să ajungă la o decizie:

— De când am vorbit la telefon, m-am gândit că poate ar trebui să-ţi dau asta, spuse el.

Se ridică şi se duse la un raft de bibliotecă arhiplin din colţ. Luă de deasupra un carnet mare de modă veche, legat în piele şi având un şiret în jurul lui.

— E singurul lucru care n-a fost aruncat, spuse Gregory privind carnetul, pentru că tata nu voia să-i dea drumul când a sosit ambulanţa. A spus că trebuie să consemneze cum arătase spiritul, acel lucru pe care îl invocase… aşa că a mers la spital cu carnetul. L-au lăsat să deseneze demonul, ceea ce l-a ajutat pe doctori să înţeleagă ce-i trecea prin cap, pentru că la început n-a vrut să vorbească cu ei. Am aflat toate astea mai târziu; la momentul respectiv, au vrut să ne protejeze pe mine şi pe fratele meu. După ce s-a însănătoşit, tata a păstrat carnetul, pentru că spunea că dacă există ceva care să-i reamintească să-şi ia medicamentele, atunci asta e. Dar am vrut să te cunosc înainte de a lua o decizie.

Abia abţinându-se să nu întindă mâna, Strike încercă să pară cât de empatic îi permiteau trăsăturile ursuze cu care îl dotase mama natură. Robin se pricepea mult mai bine să transmită căldură şi empatie; de când lucrau împreună, Strike o urmărise de multe ori cum reuşise să convingă martori recalcitranţi.

— Ai înţeles, spuse Gregory, continuând să ţină carnetul în mână şi evident hotărât să-şi ducă ideea până la capăt, că suferise o cădere psihică totală.

— Bineînţeles. Cui i-ai mai arătat carnetul?

— Nimănui, spuse Gregory. A stat în mansardă în ultimii zece ani. Ţineam acolo câteva cutii cu lucruri din vechea casă a părinţilor mei. Ciudat cum ai apărut exact când mansarda era curăţată… poate e tot mâna tatei? Poate încearcă să-mi spună că e în regulă să-ţi dau ăsta?

Strike scoase un sunet ambiguu prin care încerca să se declare de acord cu ideea că decizia lui Talbot de a face curat în mansardă fusese determinată cumva de tatăl mort, şi nu de nevoia de a face loc pentru încă doi copii.

— Ia-l, spuse Gregory brusc, întinzând carnetul vechi.

Strike avu impresia că Gregory pare uşurat să vadă cum carnetul trece în posesia altcuiva.

— Apreciez încrederea. Dacă găsesc înăuntru ceva unde o să am nevoie de ajutor, e în regulă să iau iar legătura cu tine?

— Da, bineînţeles, spuse Gregory. Ai adresa mea de e-mail… Îţi dau şi numărul de mobil…

Cinci minute mai târziu, Strike era în hol, dând mâna cu doamna Talbot şi pregătindu-se să se întoarcă la birou.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, spuse ea. Şi mă bucur că v-a dat chestia aia. Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Cu carnetul în mână, Strike fu de acord că într-adevăr aşa era.

18

Frumoasa Britomart astfel trădându-şi
Negura grijii în furioasă tulburare
Ceaţa durerii ei se risipi…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin, care renunţase în ultimul timp la multe weekenduri ca să acopere volumul de muncă de la agenţie, îşi luă liber marţea şi miercurea următoare, la insistenţele lui Strike. Partenerul ei senior nici n-a vrut să audă când a sugerat să vină la birou pentru a se uita în carnetul pe care acesta îl primise de la Gregory Talbot şi să examineze în amănunt ultima cutie cu fragmente din dosarul poliţiei, la care niciunul dintre ei nu avusese timp până atunci să se uite. Strike ştia că Robin nu mai avea când să-şi la concediul care i se cuvenea pe anul în curs, dar era hotărât ca ea să-şi ia cât mai mult posibil.

Dar Strike se înşela dacă îşi imagina că lui Robin îi fac foarte multă plăcere zilele ei libere. Îşi petrecu marţea ocupându-se de treburi cotidiene precum spălatul rufelor şi cumpărarea de alimente, iar miercuri dimineaţă porni spre o întâlnire de două ori amânată cu avocata ei.

Când le dăduse părinţilor săi vestea că ea şi Matthew urmează să divorţeze, la doar un an şi ceva după ce se căsătoriseră, mama şi tatăl ei o îndemnaseră să-şi ia un avocat din Harrogate, care era un vechi prieten de familie.

— Eu stau în Londra. De ce mi-aş lua un birou de avocatură din Yorkshire?

Robin îşi alesese o avocată de aproape 50 de ani pe nume Judith, pe care o îndrăgise la prima întâlnire pentru umorul sec, părul grizonant, tuns cu ţepi, şi ochelarii cu ramă groasă şi neagră. De-a lungul următoarelor 12 luni, sentimentele calde ale lui Robin se mai răciseră întrucâtva. Era greu să-ţi

păstrezi afecţiunea pentru persoana a cărei sarcină era să-ţi transmită ultimele comunicări intransigente şi agresive ale avocatului lui Matthew. Pe măsură ce lunile se scurgeau, Robin observă că uneori Judith uita sau îşi amintea greşit informaţii relevante pentru divorţ. Robin, care avea întotdeauna grijă să le ofere clienţilor impresia că preocupările lor sunt întotdeauna primordiale pentru ea, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva Judith ar fi fost mai meticuloasă dacă ea ar fi fost mai bogată.

Ca şi părinţii ei, Judith presupusese iniţial că acest divorţ avea să fie rapid şi facil, o chestiune de două semnături şi o strângere de mână. Cei doi fuseseră căsătoriţi puţin peste un an şi nu existau copii, nici măcar un animal pe care să se certe. Părinţii lui Robin merseseră până la a-şi imagina că Matthew, pe care îl ştiau din copilărie, trebuia să se simtă atât de ruşinat de infidelitatea lui încât avea să se revanşeze faţă de Robin printr-o atitudine generoasă şi rezonabilă în privinţa divorţului. Furia crescândă a mamei ei faţă de fostul ginere începea s-o facă pe Robin să-i fie groază de convorbirile telefonice cu cei de acasă.

Biroul firmei Stirling and Cobbs era la 20 de minute de mers pe jos de apartamentul lui Robin, pe North End Road. Cu fermoarul de la haina călduroasă tras până sus şi cu umbrela în mână, Robin decise să meargă pe jos în dimineaţa aceea ca să facă puţină mişcare, având în vedere că în ultima vreme petrecuse atât de multe ore în maşină, în faţa casei prezentatorului, aşteptându-l pe Carte Poştală. De fapt, ultima oară când mersese pe jos o oră întreagă fusese la National Portrait Gallery, un drum care se dovedise zadarnic, cu excepţia unui mic incident pe care Robin îl ignorase, deoarece Strike o învăţase să nu aibă încredere în intuiţiile atât de romanţate de cei care nu lucrau în domeniul investigaţiilor şi despre care el spunea că sunt provocate, de cele mai multe ori, de prejudecăţi personale sau de propriile dorinţe pe care mulţi le iau drept realitate.

Obosită, demoralizată şi ştiind prea bine că nimic din ceea ce avea să audă de la Judith nu avea să o înveselească, Robin trecea pe lângă o agenţie de pariuri sportive când îi sună mobilul. Din cauză că purta mănuşi, scoaterea acestuia din buzunar durǎ puţin mai mult ca de obicei şi, în consecinţă, când reuşi în sfârşit să răspundă la apelul venit de la un număr necunoscut vocea ei sună puţin panicată.

— Da, alo? Robin Ellacott la telefon.

— Ah, bună. Sunt Eden Richards.

Pentru o clipă, Robin nu-şi putu aminti în ruptul capului cine era Eden Richards. Femeia de la celălalt capăt al firului păru să-i ghicească dilema, deoarece continuă:

— Fiica Wilmei Bayliss. Ne-ai trimis mesaje, mie, fraţilor şi surorilor mele. Voiai să vorbeşti cu noi despre Margot Bamborough.

— Da, bineînţeles, mulţumesc că m-aţi sunat! spuse Robin.

Se retrase în intrândul agenţiei de pariuri sportive, cu un deget în urechea care nu era lipită de telefon, ca să blocheze zgomotul traficului. Îşi aminti acum că Eden era cea mai mare dintre fetele Wilmei, o consilieră locală din Lewisham.

— Da, continuă Eden Richards, mă tem că nu vrem să vorbim cu dumneata. Şi vorbesc în numele nostru, al tuturor, bine?

— Îmi pare rău, spuse Robin, privind absentă cum un doberman pinscher se lasă pe vine şi îşi face nevoile pe trotuar, în timp ce proprietarul lui aştepta încruntat cu o pungă în mână. Pot să întreb de ce…?

— Pur şi simplu nu vrem. Bine?

— Bine, dar, ca să fie clar, noi nu facem altceva decât să verificăm declaraţiile făcute la momentul la care Margot…

— Noi nu putem vorbi în numele mamei noastre. E moartă. Ne pare rău pentru fiica lui Margot, dar nu vrem să aducem iar toate chestiile astea la lumină – nu vrem să retrăim aşa ceva, nimeni din familia noastră. Eram mici atunci când ea a

dispărut. A fost o perioadă proastă pentru noi. Aşa că răspunsul e nu, bine?

— Înţeleg, spuse Robin, dar mi-aş dori să vă mai gândiţi. Nu vă cerem să vorbiţi despre ceva pers…

— Ba da, asta cereţi. Şi noi nu vrem, bine? Nu sunteţi poliţişti. Şi, apropo: sora mea cea mică trece prin chimioterapie, aşa că lăsaţi-o în pace, vă rog. Nu are nevoie de chinul ăsta. O să închid acum. Răspunsul e nu, bine? Nu mai luaţi legătura cu niciunul dintre noi, vă rog.

Şi convorbirea se întrerupse.

— Căcat, spuse Robin cu voce tare.

Proprietarul dobermanului pinscher, care acum lua de pe trotuar un morman substanţial de aşa ceva, replică:

— Mie-mi spui?

Robin se forţă să zâmbească, îşi băgă mobilul înapoi în buzunar şi merse mai departe. La puţin timp după aceea deschise uşa de sticlă de la Stirling and Cobbs, continuând să se întrebe dacă ar fi putut să gestioneze mai bine convorbirea cu Eden.

— *Ei,* spuse Judith cinci minute mai târziu, după ce Robin se aşeză în faţa ei, în biroul minuscul plin de fişete.

Interjecţia fu urmată de tăcere, în timp ce Robin o urmărea pe Judith care se uita peste nişte documente din dosarul din faţa ei, evident încercând să-şi reamintească datele cazului. Robin ar fi preferat să mai stea încă cinci minute în sala de aşteptare decât să asiste la acea trecere în revistă superficială şi grăbită a ceea ce ei îi provoca atât de mult stres şi suferinţă.

— Îmm, spuse Judith, da… voiam doar să văd dacă… da, avem un răspuns la mesajul nostru din 14, cum am spus în e-mail, deci ştii că domnul Cunliffe nu e dispus să-şi modifice poziţia în privinţa contului comun.

— Da, spuse Robin.

— Atunci, eu chiar cred că ar fi momentul să începem medierea, spuse Judith Cobbs.

— Iar eu, cum am răspuns la e-mail, replică Robin, întrebându-se dacă Judith îl citise, nu cred că medierea ar funcţiona.

— Tocmai de asta voiam să discutăm faţă în faţă, spuse Judith zâmbind. De multe ori se întâmplă ca atunci când părţile sunt nevoite să stea în aceeaşi cameră şi să răspundă în persoană, mai ales dacă sunt de faţă martori imparţiali – eu aş veni cu tine, evident – să devină mult mai puţin intransigente decât în scris.

— Ai spus chiar tu, răspunse Robin (în timp ce sângele îi bubuia în urechi: avea din ce în ce mai des senzaţia că nu e ascultată în timpul acestor întâlniri), ultima oară când ne-am văzut – ai fost de acord că Matthew pare să încerce să împingă procesul la tribunal. De fapt, nu-l interesează contul comun. El îşi permite să cheltuiască de zece ori mai mult decât mine. Vrea doar să mă învingă. Vrea ca un judecător să decidă că m-am căsătorit cu el pentru contul lui bancar. O să considere că sunt bani bine cheltuiţi dacă va putea să arate lumii o sentinţă prin care se stabileşte că divorţul a fost vina mea.

— E uşor, spuse Judith continuând să zâmbească, să atribui cele mai rele motivaţii posibile foştilor parteneri, dar e clar că e un om inteligent…

— Oamenii inteligenţi pot fi la fel de duşmănoşi ca oricare alţii.

— E adevărat, spuse Judith, în continuare cu aerul că se străduie să-i facă pe plac lui Robin, dar a refuza chiar şi o *încercare* de mediere e o mişcare proastă pentru amândoi. Niciun judecător nu va privi cu ochi buni pe cineva care refuză să *încerce* măcar să ajungă la un acord până să recurgă la tribunal.

Adevărul, pe care probabil că îl ştiau şi Robin, şi Judith, era că lui Robin îi era groază să stea faţă în faţă cu Matthew şi cu avocatul care concepuse toate acele scrisori reci şi ameninţătoare.

— I-am *spus* că nu vreau moştenirea care i-a rămas de la mama lui. Nu vreau altceva din contul

comun decât banii plătiţi de părinţii *mei* pentru prima noastră proprietate.

— Da, spuse Judith.

În tonul ei începea să se simtă o nuanţă de plictiseală: Robin ştia că spusese exact acelaşi lucru de fiecare dată când se întâlniseră.

— Dar, după cum ştii, poziţia *lui*... continuă ea.

— E că eu nu am contribuit practic cu nimic la finanţele noastre, aşa că ar trebui să păstreze el toţi banii, pentru că el s-a căsătorit din dragoste, în timp ce eu sunt o materialistă.

— E evident că subiectul ăsta te supără, spuse Judith, încetând să mai zâmbească.

— Am fost împreună zece ani, spuse Robin, străduindu-se, fără prea mare succes, să rămână calmă. Când el era student şi eu lucram, eu plăteam pentru tot. Ar fi trebuit să păstrez chitanţele?

— Cu siguranţă, putem să subliniem asta la mediere…

— N-o să facă decât să-l înfurie, spuse Robin.

Îşi duse o mână la faţă, doar pentru a se feri de privirea lui Judith. Simţea, dintr-odată, că momentul în care va izbucni în lacrimi e periculos de aproape.

— Bine – în regulă. Putem încerca medierea.

— Cred că aşa ar fi raţional, spuse Judith Cobbs, zâmbind iar. Atunci o să iau legătura cu Brophy, Shenston şi…

— Măcar o să am ocazia să-i spun lui Matthew că e un căcat de om, spuse Robin, cuprinsă de un val brusc de furie.

Judith râse uşor.

— Ah, nu te-aş sfătui să faci *asta.*

Zău? se gândi Robin în timp ce arbora un nou zâmbet fals şi se ridica să plece.

Bătea un vânt aprig şi rece când ieşi de la avocată. Robin merse cu mare greutate spre Finborough Road, până când, cu faţa amorţită şi cu părul care-i intra întruna în ochi, se refugie într-o cafenea micuţă unde, încălcându-şi propriile reguli de mâncat sănătos, îşi cumpără un latte mare şi o negresă cu ciocolată. Stătu acolo, privind lung

strada măturată de ploaie şi savurându-şi în tihnă prăjitura şi cafeaua, până când mobilul îi sună iar.

Era Strike.

— Salut, spuse ea, cu gura plină de prăjitură. Scuze. Mâncam.

— Aş fi vrut să mănânc şi eu. Sunt iar în faţa teatrului ăluia nenorocit. Cred că Barclay are dreptate: n-o să găsim nimic despre Sprinţar. Dar am veşti legate de Bamborough.

— Şi eu, spuse Robin, care reuşi să înghită bucata de prăjitură, dar nu sunt bune. Copiii Wilmei Bayliss nu vor să vorbească cu noi.

— Copiii femeii de serviciu? De ce?

— Wilma nu mai era femeie de serviciu când a murit, îi aminti Robin. Era asistentă socială.

Chiar în timp ce spunea asta, se întrebă de ce simţise nevoia să-l corecteze. Poate doar pentru că, dacă Wilma Bayliss rămânea pentru totdeauna femeie de serviciu, şi ea, Robin, ar putea să fie numită pentru totdeauna „angajata temporară”.

— Bine, de ce nu vor să vorbească cu noi copiii *asistentei sociale?* întrebă Strike.

— Cea care m-a sunat – Eden, cea mai mare – a spus că nu vor să retrăiască acea perioadă dificilă pentru familie. A spus că n-are nimic de-a face cu Margot – dar apoi s-a contrazis singură, pentru că, atunci când eu i-am spus că vrem doar să vorbim despre Margot – nu-mi amintesc exact cuvintele ei, dar senzaţia a fost că dacă ar vorbi despre dispariţia lui Margot, ar însemna să vorbească şi despre chestii personale de familie.

— Păi, tatăl lor era în închisoare la începutul anilor ’70 şi Margot o îndemna pe Wilma să-l părăsească, spuse Strike. Probabil de asta. Crezi că merită s-o sunăm iar? Să încercăm s-o convingem?

— Nu cred că o să se răzgândească.

— Şi a spus că vorbeşte în numele fraţilor şi surorilor ei?

— Da. Una dintre surori face chimioterapie. M-a avertizat în mod special să nu iau legătura cu ea.

— Bun, evit-o pe ea, dar poate că unul dintre ceilalţi merită o încercare.

— Asta o s-o enerveze pe Eden.

— Probabil, dar nu avem nimic de pierdut, nu-i aşa?

— Cre' că nu, spuse Robin. Deci care e vestea *ta?*

— Asistenta la domiciliu şi recepţionera, cea care nu e Gloria Conti…

— Irene Bull.

— Irene Bull, acum Hickson, exact – amândouă vorbesc cu noi cu plăcere. Am aflat că sunt prietene de când lucrau împreună la cabinetul St John. Irene e încântată să ne invite acasă la ea sâmbătă după-amiaza, pe noi şi pe Janice. Cred că ar trebui să mergem amândoi.

Robin puse telefonul pe speaker, ca să se poată uita la orarul pe care îl avea în telefon. La ziua de sâmbătă scrie: *ziua lui Strike/iubita DM.*

— Trebuie s-o urmăresc pe iubita lui Dublă Măsură, spuse Robin, scoţându-l pe Strike de pe speaker.

— Las-o naibii, poate s-o urmărească Morris. Ai putea să conduci, dacă nu te deranjează.

Robin zâmbi.

— Nu, nu mă deranjează.

— Păi, super, spuse Strike. Zi liberă plăcută.

Strike închise. Robin termină încet restul de negresă, savurând fiecare bucăţică. În ciuda viitoarei întâlniri de mediere cu Matthew şi, fără îndoială, datorită unei foarte necesare infuzii de ciocolată, se simţea mult mai fericită decât fusese cu zece minute în urmă.

19

Acolo-mi găsii prietenul adevărat,
Greu încercat şi trist de năucire;
Şi, copleşit de milă,-am încercat
Să îl alin cu-a mea tovărăşie.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike nu spunea niciodată nimănui când se apropia aniversarea lui şi evita s-o menţioneze şi în ziua respectivă. Nu că n-ar fi apreciat faptul că oamenii şi-o aminteau: în realitate, era mult mai mişcat când ei făceau asta decât lăsa să se vadă, dar avea o aversiune înnăscută faţă de petrecerile programate şi de voioşia forţată şi, dintre toate practicile stupide, a i se cânta „La mulţi ani” îi plăcea cel mai puţin.

De când se ştia, ziua lui de naştere era însoţită de amintiri neplăcute asupra cărora decidea, de regulă cu succes, să nu zăbovească. Uneori mama lui uita să-i cumpere ceva când era mic. Tatăl lui biologic nu dăduse niciodată vreun semn că ar fi ştiut această dată. Într-un mod aproape de neînţeles, zilele de naştere erau asociate în mintea lui cu câteva idei pe care le acceptase de mult şi anume că existenţa lui e accidentală, că moştenirea sa genetică trebuise să fie smulsă la tribunal şi că naşterea îi fusese „absolut oribilă, dragă, dacă ar trebui să facă asta bărbaţii rasa umană s-ar stinge într-un an”.

Pentru sora lui, Lucy, ar fi fost aproape o cruzime să lase să treacă ziua de naştere a cuiva drag fără o felicitare, un cadou, un apel telefonic sau, dacă reuşea să pună totul la punct, o petrecere sau măcar o masă. De aceea, de obicei Strike o minţea, pretinzând că are alte planuri pentru ziua lui ca să evite să meargă acasă la ea, taman în Bromley, şi să participe la o masă în familie care îi făcea mai multă plăcere ei decât lui. Nu cu mult timp în urmă, ar fi

fost fericit să sărbătorească acasă la prietenii săi, Nick şi Ilsa, cu mâncare comandată, dar Ilsa sugerase să vină însoţit de Robin şi, dat fiind că decisese de multe săptămâni că tentativele din ce în ce mai făţişe ale Ilsei de a-i cupla puteau fi contracarate cu succes doar printr-un refuz total de a coopera, pretinsese că se duce de data aceasta la Lucy. Singura speranţă tristă pe care Strike o avea pentru cea de-a 39-a aniversare a sa era că Robin o va uita, pentru că, dacă ea ar uita, asta ar anula uitarea lui: ar fi fost chit.

Vineri dimineaţă coborî scara metalică spre birou şi, spre surpriza lui, văzu pe biroul lui Pat, lângă obişnuitul teanc de corespondenţă, două pachete şi patru plicuri. Plicurile erau toate de culori diferite. Din câte se părea, prietenii şi rudele deciseseră să se asigure că urările de ziua lui ajung la timp pentru weekend.

— E ziua ta? întrebă Pat cu vocea ei gravă şi hârşâită, continuând să privească în monitor şi să scrie, cu ţigara electronică între dinţi, ca de obicei.

— Mâine, spuse Strike, luând felicitările.

Recunoscu scrisul de pe trei dintre ele, dar nu şi pe al patrulea.

— La mulţi ani, mormăi Pat cât să acopere zgomotul tastaturii. Ar fi trebuit să spui.

O dispoziţie poznaşă îl făcu pe Strike să întrebe:

— De ce? Mi-ai fi făcut tort?

— Nu, spuse Pat indiferentă. Dar poate ţi-aş fi luat o felicitare.

— Atunci bine că n-am spus. Mai puţini copaci morţi.

— N-ar fi fost o felicitare *mare,* spuse Pat fără să zâmbească, în timp ce degetele îi continuau să zboare deasupra tastaturii.

Zâmbind uşor, Strike intră în biroul său cu felicitările şi pachetele în braţe, iar seara le luă cu el la etaj, încă nedesfăcute.

Pe 23 se trezi gândindu-se la drumul pe care urma să-l facă cu Robin în Greenwich şi îşi aminti semnificaţia acelei zile abia când văzu cadourile şi

felicitările de pe masă. Pachetele conţineau un pulover de la Ted şi Joan şi o bluză de la Lucy. Ilsa, Dave Polworth şi fratele lui vitreg, Al, îi trimiseseră felicitări glumeţe care, chiar dacă nu reuşiră să-l facă să râdă, erau cât de cât amuzante.

Scoase a patra felicitare din plic. Pe ea avea fotografia unui copoi, iar Strike se gândi câteva secunde, întrebându-se de ce-i fusese trimisă. Nu avusese niciodată câine şi, chiar dacă manifesta o uşoară preferinţă pentru câini faţă de pisici, după ce lucrase alături de câţiva în armată, n-ar fi putut să spună că era vreun mare iubitor de câini. Întoarse felicitarea şi citi:

La mulţi ani, Cormoran
Cele bune,
Jonny (tata)

Timp de câteva clipe, Strike privi pur şi simplu aceste cuvinte, cu mintea la fel de goală ca şi restul felicitării. Ultima oară când văzuse scrisul acesta era plin de morfină, după ce îi fusese smuls piciorul. În copilărie apuca să zărească uneori semnătura tatălui său pe documentele juridice pe care le primea mama lui. În acele momente, se holba şocat la nume, ca şi cum s-ar fi uitat la o parte reală din tatăl lui, ca şi cum cerneala ar fi fost sânge, dovada solidă că era o fiinţă umană reală, nu un mit.

Brusc şi cu o forţă care îl şocă, Strike se trezi cuprins de furie, în numele băieţelului care cândva şi-ar fi vândut sufletul ca să primească o felicitare de la tatăl lui. Depăşise de mult orice dorinţă de a lua legătura cu Jonny Rokeby, dar încă îşi amintea durerea acută pe care i-o provocase de atâtea ori în copilărie absenţa continuă şi implacabilă a tatălui său: când în şcoala generală, toată clasa făcea felicitări de Ziua Tatălui, de exemplu, sau când unii adulţi necunoscuţi îl întrebau de ce nu se întâlnea niciodată cu Rokeby sau când alţi copii râdeau de el, cântându-i melodii de la Deadbeats sau spunându-i că mama lui rămăsese însărcinată cu Rokeby doar ca să pună mâna pe banii lui. Îşi

amintea acea dorinţă aproape dureroasă, întotdeauna mai puternică în preajma zilelor de naştere şi de Crăciun, ca tatăl lui să-i trimită ceva sau să-l sune, orice care să demonstreze că ştie de existenţa lui Strike. Ura amintirea acestor fantezii mai mult decât ura să-şi amintească durerea provocată de eterna lor neîmplinire, dar, mai presus de orice, ura să-şi amintească minciunile pline de speranţă pe care şi le spunea singur când era foarte mic, scuzele pe care i le găsea tatălui său care probabil nu ştia că familia se mutase iar, care trimisese lucruri la adresa greşită, care voia să-l cunoască, dar pur şi simplu nu îl putea găsi.

Unde fusese Rokeby când fiul lui fusese un nimeni? Unde fusese Rokeby de fiecare dată când viaţa Ledei o luase razna, iar Ted şi Joan veneau din nou să salveze situaţia? Unde fusese în oricare dintre miile de ocazii în care prezenţa lui ar fi putut însemna ceva real şi autentic, şi nu o încercare de a da bine în ziare?

Rokeby nu ştia efectiv nimic despre fiul lui în afară de faptul că era detectiv, iar *asta* explica fotografia cu copoiul ăla nenorocit. *Du-te dracu', cu tot cu felicitarea ta.* Strike rupse felicitarea în două, apoi în patru şi aruncă bucăţelele la gunoi. Dacă nu s-ar fi temut că declanşează senzorul de fum, ar fi fost în stare să le dea şi foc.

Furia pulsă în el toată dimineaţa. O detesta, demonstra că Rokeby avea încă un anume impact emoţional asupra lui, iar când porni spre Earl's Court, de unde îl lua Robin, mai avea puţin şi îşi dorea ca zilele de naştere să nu fi fost inventate niciodată.

45 de minute mai târziu, Robin, care stătea în Land Rover în faţa intrării în staţie, îl văzu pe Strike ieşind pe trotuar cu un carnet legat în piele în mână şi observă că părea mai ţâfnos decât îl văzuse vreodată.

— La mulţi ani, spuse ea când el deschise portiera.

Strike observă imediat felicitarea şi pacheţelul ambalat de pe bord.

Căcat.

— Mersi.

Apoi se urcă lângă ea, şi mai ţâfnos. În timp ce se încadra în trafic, Robin îl întrebă:

— Eşti supărat pentru că ai împlinit 39 de ani sau s-a întâmplat ceva?

Neavând nicio dorinţă de a discuta despre Rokeby, Strike decise că era necesar un efort.

— Nu, sunt doar terminat. Am stat până târziu azi-noapte ca să explorez ultima cutie cu dosarul Bamborough.

— Am vrut să fac asta marţi, dar nu m-ai lăsat!

— Erai în zile tale libere, spuse Strike laconic, deschizând plicul cu felicitarea. Şi *încă* mai ai zile libere.

— Ştiu, dar ar fi fost mult mai interesant decât să calc rufe.

Strike se uită la felicitarea lui Robin, pe care era o acuarelă cu St Mawes. Probabil că nu i-a fost deloc uşor s-o găsească în Londra, se gândi el.

— Frumos, spuse el, mulţumesc.

Deschise felicitarea şi citi:

La mulţi ani, cu drag, Robin x

Robin nu mai pusese niciodată un sărut pe vreun mesaj către el, îi făcu plăcere să-l vadă acolo. Puţin mai vesel, rupse ambalajul pacheţelului care însoţea felicitarea şi găsi înăuntru o pereche de căşti noi, de tipul celor pe care i le stricase Luke în vară, când Strike fusese la St Mawes.

— Ah, Robin, e… mersi. E minunat. Nu-mi luasem altele.

— Ştiu, spuse Robin, am observat.

În timp ce băga felicitarea înapoi în plic, Strike îşi puse în minte că trebuia neapărat să-i ia un cadou de Crăciun frumos.

— E carnetul secret al lui Bill Talbot? întrebă Robin, privind într-o parte spre caietul legat în piele

din poala lui Strike.

— Chiar el. Ţi-l arăt după ce discutăm cu Irene şi Janice. E absolut dement. Plin de desene şi simboluri bizare.

— Dar în ultima cutie cu dosarul poliţiei? întrebă ea. E ceva interesant?

— Da, într-o oarecare măsură. O parte din constatările poliţiei din 1975 s-au amestecat cu nişte chestii de mai târziu. Erau câteva porţiuni interesante. De exemplu, femeia de serviciu a cabinetului, Wilma, a fost concediată la câteva luni după dispariţia lui Margot, dar pentru furturi mărunte, nu pentru că ar fi băut, cum mi-a spus Gupta. Din genţile şi buzunarele oamenilor tot dispăreau mici sume de bani. Am mai aflat şi că, atunci când Anna a împlinit doi ani, o femeie care susţinea că e Margot a sunat acasă.

— O, Doamne, ce groaznic, spuse Robin. O farsă?

— Poliţiştii aşa au crezut. Au descoperit că apelul a fost efectuat dintr-o cabină telefonică din Marylebone. A răspuns Cynthia, bona care a devenit a doua soţie. Femeia s-a prezentat drept Margot şi i-a spus Cynthiei să aibă grijă de fiica ei.

— Şi Cynthiei chiar i s-a părut că e Margot?

— A spus poliţiei că a fost prea şocată ca să asimileze ce a spus persoana care a sunat. I s-a părut că seamănă puţin cu ea, dar, una peste alta, părea mai degrabă că e cineva care vrea s-o imite.

— De ce fac oamenii astfel de lucruri? întrebă Robin, sincer consternată.

— Sunt jigodii, spuse Strike. De asemenea, în ultima cutie sunt mai multe sesizări din partea unora care susţin că au văzut-o pe Margot a doua zi după dispariţia ei. Toate au fost infirmate, dar am făcut o listă şi o să ţi-o trimit prin e-mail. Te deranjează dacă fumez?

— Fumează, spuse Robin, iar Strike coborî geamul. Ţi-am trimis şi eu aseară un e-mail cu o mică informaţie. *Foarte* mică. Îl mai ţii minte pe Albert Shimmings, florarul…

— …a cărui camionetă li s-a părut oamenilor că se îndepărta în mare viteză de Clerkenwell Green? Da. A lăsat un bilet în care mărturisea că el e ucigaşul?

— Din păcate nu, dar am vorbit cu fiul lui cel mare, care spune că *absolut sigur* camioneta tatălui său nu avea cum să fie în Clerkenwell în seara aia la 6 şi jumătate, pentru că aştepta în faţa casei profesorului lui de clarinet din Camden, unde taică-său îl ducea în fiecare vineri. El zice că a spus poliţiei lucrul ăsta la acel moment. Taică-său obişnuia să-l aştepte afară, în camionetă, în timp ce citea romane cu spioni.

— Păi, lecţiile de clarinet nu există în dosar, dar atât Talbot, cât şi Lawson l-au crezut pe Shimmings când au vorbit cu el.

Apoi adăugă, pentru ca Robin să nu creadă că îi desconsideră munca de rutină:

— Dar e bine că am confirmat povestea. Ei, asta înseamnă că există totuşi o posibilitate ca acea camionetă să fie a lui Dennis Creed, nu-i aşa?

Îşi aprinse un Benson&Hedges, suflă fumul pe geam şi continuă:

— În ultima cutie de documente era ceva interesant despre femeile astea două cu care urmează să ne întâlnim. Nişte chestii care au ieşit la iveală când Lawson a preluat cazul.

— Serios? Credeam că Irene a avut programare la dentist şi că Janice făcea vizite la domiciliu în după-amiaza în care a dispărut Margot?

— Da, aşa scria în declaraţiile lor iniţiale, spuse Strike, iar Talbot nu a verificat povestea niciuneia din ele. Le-a crezut pe cuvânt.

— Probabil pentru că nu credea că Măcelarul din Essex poate să fie femeie?

— Exact.

Strike îşi scoase din buzunarul hainei propriul carnet şi îl deschise la paginile pe care le scrisese marţi.

— În prima declaraţie dată lui Talbot, Irene afirmase că, în zilele de dinaintea dispariţiei lui

Margot, o sâcâise o durere de dinţi surdă. Prietena ei, asistenta Janice, credea că ar putea fi un abces, aşa că Irene s-a programat de urgenţă pentru ora 3 şi a plecat de la cabinet la 2 şi jumătate. Ea şi Janice avuseseră de gând să meargă la cinema în seara aia, dar faţa lui Irene era umflată şi iritată după ce îşi scosese un dinte, aşa că atunci când Janice a sunat-o să vadă cum fusese la dentist şi dacă mai voia să iasă în seara aia, Irene i-a spus că ar prefera să rămână acasă.

— Nu existau telefoane mobile, spuse Robin meditativ. Era altă lume.

— Exact la asta m-am gândit în timp ce citeam, spuse Strike. În ziua de azi prietenele lui Irene s-ar fi aşteptat la comentariu live. La un selfie din scaunul dentistului. Talbot le-a dat de înţeles subordonaţilor că îl contactase personal pe dentist ca să verifice povestea asta, dar n-o făcuse. Nu m-ar mira să fi consultat o sferă de cristal.

— Ha ha.

— Nu glumesc. Stai să-i vezi carnetul.

Strike dădu pagina.

— În fine, şase luni mai târziu Lawson preia cazul şi verifică sistematic absolut fiecare martor şi suspect din dosar. Irene a spus din nou povestea cu dentistul, dar la jumătate de oră după ce-a plecat s-a panicat şi a cerut să-l vadă iar pe Lawson. De data asta a recunoscut că minţise. Nu existase nicio durere de dinte. Nu fusese la dentist. A spus că fusese obligată să facă multe ore suplimentare neplătite la cabinet şi era supărată din cauza asta, aşa că a considerat că i se cuvine o după-amiază liberă şi a simulat durerea de dinţi, s-a prefăcut că îşi face o programare de urgenţă, după care a plecat de la cabinet şi s-a dus în West End la cumpărături. I-a spus lui Lawson că abia când a ajuns acasă – locuia încă cu părinţii, apropo – şi-a dat seama că dacă se ducea să se întâlnească cu Janice în seara aia, Janice ar fi putut să-i ceară să vadă locul din care fusese extras dintele, sau cel puţin să se aştepte să vadă o umflătură. Aşa că atunci când Janice a

sunat să vadă dacă mai mergeau la cinema, Irene a minţit şi a spus că nu se simte în stare. Lawson a luat-o destul de tare, judecând după notiţele lui. Nu înţelegea ea oare cât de serioasă e treaba asta, să mintă poliţia, fuseseră arestaţi oameni şi pentru mai puţin decât atât etc etc. De asemenea, i-a explicat că noua ei poveste arăta că nu avea niciun alibi pentru niciun moment al acelei după-amiezi sau seri, în afară de faptul că în jurul lui 6 şi jumătate o sunase Janice acasă.

— Unde stătea Irene?

— Pe o stradă numită Corporation Row, care, întâmplător, e foarte aproape de Three Kings, chiar dacă nu pe ruta pe care ar fi mers Margot de la cabinet. În orice caz, în clipa în care a venit vorba de alibiuri, Irene a devenit isterică şi a început să toarne tot felul de lucruri cum că Margot avea mulţi duşmani, fără să poată spune cine erau aceştia, dar amintindu-i lui Lawson de scrisorile anonime primite de Margot. A doua zi, Irene s-a dus iar la Lawson, de data asta însoţită de foarte furiosul ei tată, care nu a ajutat-o cu nimic când s-a enervat pe Lawson pentru că îndrăznise s-o supere pe fiica lui. În decursul acestui al treilea interviu, Irene i-a înmânat lui Lawson o chitanţă de pe Oxford Street, pe care era marcată ora 3:10 după-amiaza în ziua dispariţiei lui Margot. Era o chitanţă pentru bani lichizi. Probabil că lui Lawson i-a făcut multă plăcere să le spună lui Irene şi tatălui ei că acea chitanţă nu dovedea altceva decât că *cineva* făcuse cumpărături pe Oxford Street în ziua aceea.

— Totuşi – o chitanţă din ziua respectivă, la ora respectivă…

— Putea să fie a mamei ei. A unei prietene.

— De ce-ar fi păstrat cineva chitanţa timp de şase luni?

— Dar ea de ce-ar fi păstrat-o?

Robin reflectă asupra chestiunii. Ea păstra în mod regulat chitanţele, dar era vorba de cheltuielile din timpul supravegherilor, pe care trebuia să le dea contabilului.

— Da, poate că e ciudat că încă o avea, recunoscu ea.

— Dar Lawson n-a reuşit să mai scoată nimic de la ea. Nu cred că o suspecta cu adevărat, înţelegi. Am rămas cu impresia că pur şi simplu nu-i plăcea de ea. A făcut mari presiuni asupra ei în privinţa biletelor anonime pe care ea pretindea că le văzuse, cele în care era vorba de focurile iadului. Nu cred că Lawson credea în existenţa lor.

— Parcă cealaltă recepţioneră a confirmat că văzuse şi ea unul, nu?

— Aşa e. Dar n-avem cum să ştim dacă nu cumva erau înţelese. Nu s-a găsit nicio urmă din biletele alea vreodată.

— Dar asta ar fi o minciună gravă, spuse Robin. Pot să înţeleg de ce a născocit programarea falsă la dentist şi de ce i-a fost frică să recunoască după aceea, dar să inventeze nişte bilete anonime în contextul unei persoane dispărute…

— Ah, dar nu uita că Irene pomenea deja despre anonime înainte ca Margot să dispară. E acelaşi lucru, nu-i aşa? Cele două recepţionere ar fi putut să inventeze aceste bilete de ameninţare doar din plăcerea de a lansa o bârfă răutăcioasă, pentru ca apoi să descopere, după dispariţia lui Margot, că nu mai pot să ia înapoi minciuna.

Strike dădu câteva pagini.

— În fine, continuă el, cam atât cu Irene. Acum cea mai bună prietenă a ei, asistenta la domiciliu. Janice a declarat iniţial că a condus toată după-amiaza, vizitând pacienţi acasă. Ultima vizită, la o bătrână cu mai multe probleme de sănătate, a reţinut-o mai mult decât se aşteptase ea. A plecat de acolo în jurul orei 6 şi s-a dus imediat la o cabină telefonică de unde a sunat-o pe Irene ca să vadă dacă rămăsese valabilă ieşirea la cinema din seara aceea. Irene i-a spus că nu se simte în stare, dar Janice găsise deja pe cineva care să aibă grijă de copil şi îşi dorea enorm să vadă filmul – James Caan, *Jucătorul* –, aşa că s-a dus oricum. A văzut filmul singură, apoi s-a dus la vecina ei, şi-a luat

fiul şi s-a dus acasă. Talbot nu s-a obosit să verifice nimic din toate astea, dar un poliţist de rang inferior zelos a făcut-o din proprie iniţiativă şi totul s-a confirmat. Toţi pacienţii au confirmat că Janice fusese acasă la ei la orele respective. Vecina care avusese grijă de fiul ei a confirmat că Janice s-a întors să-l ia la ora stabilită. De asemenea, Janice a scos, din fundul genţii, un bilet la film rupt pe jumătate. Dat fiind că asta se întâmpla la mai puţin de o săptămână de la dispariţia lui Margot, nu pare dubios că încă îl mai avea. Pe de altă parte, un bilet rupt nu e o dovadă că a fost în sala de cinema pe durata filmului, aşa cum chitanţa nu e o dovadă că Irene a fost la cumpărături.

Strike aruncă pe geam chiştocul ţigării.

— Unde stătea ultimul pacient pe care l-a avut Janice în ziua aceea? întrebă Robin.

Strike îşi dădu seama că mintea ei calculează distanţe şi timpi.

— Pe Gopsall Street, care e la vreo 10 minute de mers cu maşina de cabinet. Ar fi fost cam *la limită* ca o femeie în maşină să o intercepteze pe Margot pe drumul spre Three Kings, presupunând că aceasta mergea foarte încet sau a fost reţinută undeva pe traseu sau a plecat de la cabinet mai târziu decât a spus Gloria. Dar ar fi avut nevoie de noroc, pentru că, aşa cum ştim, o porţiune din drumul pe care ar fi trebuit să-l urmeze Margot era pietonală.

— Şi nu văd de ce ai aranja să mergi cu o prietenă la cinema dacă intenţionezi să răpeşti pe cineva, spuse Robin.

— Nici eu, spuse Strike. Dar n-am terminat. Când preia cazul, Lawson descoperă că şi Janice l-a minţit pe Talbot.

— Cred că glumeşti.

— Nu. S-a dovedit că Janice nu avea, de fapt, maşină. Cu şase săptămâni înainte de dispariţia lui Margot, vechiul Morris Minor al lui Janice şi-a dat duhul şi a fost vândut la fier vechi. Din acel moment, Janice şi-a făcut toate vizitele la domiciliu

folosind transportul public şi mergând pe jos. Nu dorise să comunice nimănui de la cabinet că nu avea maşină, ca nu cumva ei să-i spună că nu îşi poate face treaba. Soţul ei o părăsise, lăsând-o cu un copil. Strângea bani să-şi ia o maşină nouă, dar ştia că o să mai dureze o vreme, aşa că, dacă o întreba cineva, se prefăcea că Morris Minor-ul e în garaj sau că era mai uşor să ia autobuzul.

— Dar, dacă e adevărat…

— Este. Lawson a verificat totul, a cercetat cimitirul de maşini şi aşa mai departe.

— …atunci asta elimină orice posibilitate ca ea s-o fi răpit.

— Înclin să fiu de acord, spuse Strike. Ar fi putut să ia un taxi, bineînţeles, dar taximetristul ar fi trebuit să fie implicat şi el în răpire. Nu, ce e interesant la Janice e că, deşi credea despre ea că e complet nevinovată, Talbot a intervievat-o de şapte ori, mai mult decât pe oricare alt martor sau suspect.

— *De şapte ori?*

— Da. La început a avut o oarecare scuză. Janice era vecină cu Steve Douthwaite, pacientul lui Margot care suferea de stres. Al doilea şi al treilea interviu s-au referit în întregime la Douthwaite, pe care Janice îl cunoştea doar din vedere. Douthwaite era candidatul preferat al lui Talbot pentru Măcelarul din Essex, aşa că poţi să-i înţelegi raţionamentul – dacă ai crede că cineva măcelăreşte femei acasă asta ai face, i-ai interoga vecinii. Dar Janice n-a putut să-i spună lui Talbot despre Douthwaite nimic în plus faţă de ce ştim deja, iar Talbot revenea întruna la ea. După al treilea interviu a încetat s-o mai întrebe despre Douthwaite şi lucrurile au devenit foarte ciudate. Printre altele, Talbot a întrebat-o dacă fusese vreodată hipnotizată, dacă era dispusă să încerce asta, a întrebat-o în detaliu despre visele ei şi a îndemnat-o să ţină un jurnal în care să şi le noteze, pentru ca el să-l poată citi, şi de asemenea i-a cerut să-i facă o listă cu ultimii parteneri sexuali.

— *Poftim?*

— În dosar e o copie a unei scrisori din partea comisarului, spuse Strike sec, care îi cere scuze lui Janice pentru comportamentul lui Talbot. Una peste alta, îţi poţi da seama de ce au vrut să-l dea afară din poliţie cât mai repede posibil.

— Fiul lui ţi-a povestit asta?

Strike îşi aminti faţa serioasă şi blândă a lui Gregory şi afirmaţia lui că Bill fusese un tată bun, ca şi stânjeneala acestuia când conversaţia ajunsese la pentagrame.

— Mă îndoiesc că ştia. Se pare că Janice nu a făcut scandal.

— Ei, spuse Robin încet. *Era* totuşi asistentă. Poate şi-a dat seama că Talbot e bolnav?

Reflectă câteva clipe la această chestiune, apoi adăugă:

— Dar trebuie să fi fost înspăimântător, nu-i aşa? Ca anchetatorul principal să vină acasă la tine din cinci în cinci minute şi să-ţi ceară să ţii un jurnal cu vise?

— Pe majoritatea oamenilor aşa ceva i-ar băga în sperieţi. Presupun că explicaţia e cea evidentă – dar ar fi bine s-o întrebăm.

Strike se uită în spate şi văzu, aşa cum sperase, o pungă cu mâncare.

— E ziua ta, la urma urmei, spuse Robin cu ochii aţintiţi în continuare asupra drumului.

— Vrei un biscuit?

— E cam devreme pentru mine. Mănâncă tu.

Când se apleca să ia punga, Strike observă că Robin se dăduse iar cu vechiul ei parfum.

20

Şi orice răutate dac-o auzea
Ea o sporea şi-o înrăutăţea spunând
Cu bucurie cât mai multora,
În acest chip totul mai rău părând.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Casa lui Irene Hickson făcea parte dintr-un şir scurt şi curbat de clădiri în stil georgian, din cărămidă galbenă, cu ferestre arcuite şi oberliht deasupra fiecărei uşi negre de la intrare. Îi amintea lui Robin de strada pe care îşi petrecuse ultimele câteva luni ale vieţii ei conjugale, într-o casă închiriată construită pentru un comerciant maritim. Şi aici se vedeau urme ale trecutului comercial al Londrei. Deasupra unei ferestre arcuite scria *Royal Circus Tea Warehouse.*

— Probabil că domnul Hickson a făcut bani frumoşi, spuse Strike ridicând privirea spre faţada minunat proporţionată, în timp ce el şi Robin traversau strada. E cu totul altceva decât Corporation Row.

Robin sună la sonerie. Auziră un „Nu-ţi face griji, deschid eu!" şi, peste câteva secunde, o femeie scundă cu păr argintiu le deschise uşa. Era îmbrăcată cu un pulover albastru-închis şi pantaloni pe care mama lui Robin i-ar fi numit „de costum" şi avea o faţă rotundă şi rozalie. Ochii ei albaştri priveau de sub un breton abrupt pe care Robin bănui că şi-l făcuse singură.

— Doamna Hickson? întrebă Robin.

— Janice Beattie, spuse femeia în vârstă. Tu eşti Robin, nu-i aşa? Şi tu eşti…

Asistenta ieşită la pensie îşi plimbă privirea peste picioarele lui Strike, de parcă le-ar fi făcut o evaluare profesională.

— …Corm’ran, aşa se zice? întrebă ea, ridicând privirea spre faţa lui.

— Exact, spuse Strike. Foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi acceptat să ne întâlnim, doamnă Beattie.

— Nu-ţi bate capul, spuse ea retrăgându-se puţin ca să-i lase să intre. Vine şi Irene acu’.

Cu colţurile gurii orientate în sus de la natură şi cu obrajii cu gropiţe, asistenta avea o expresie veselă chiar şi când nu zâmbea. Îi conduse printr-un hol care lui Strike i se păru sufocant de încărcat. Totul era de un roz-prăfuit: tapetul cu flori, covorul gros, vasul cu potpourri de pe masă. Zgomotul îndepărtat al unei ape trase le spuse exact unde era Irene.

Sufrageria fusese decorată în verde măsliniu şi totul era plin de festoane, volănaşe, franjuri şi huse. Mesele de lângă perete erau înţesate cu fotografii de familie în rame de argint, cea mai mare dintre ele înfăţişând o blondă foarte bronzată de vreo 40 şi ceva de ani care stătea, în spatele unor cocktailuri pline de fructe şi umbreluţe, obraz lângă obraz cu un domn roşu la faţă despre care Robin presupuse că era răposatul domn Hickson, Părea mult mai în vârstă decât soţia lui. Pe nişte rafturi de mahon făcute la comandă şi prinse în peretele acoperit cu tapet măsliniu strălucitor era expusă o amplă colecţie de figurine de porţelan. Toate reprezentau femei tinere. Unele purtau crinoline, altele învârteau umbrele, iar altele miroseau flori sau ţineau miei în braţe.

— Irene face colecţie, spuse Janice, zâmbind când văzu unde se uită Robin, sunt frumoase, nu?

— O, da, minţi Robin.

Janice părea să creadă că nu are dreptul de a-i invita să se aşeze în lipsa lui Irene, aşa că rămaseră toţi trei în picioare, lângă figurine.

— Veniţi de departe? întrebă ea politicoasă.

Dar, înainte ca ei să apuce să răspundă, o voce care impunea atenţie spuse:

— Bună! Bine aţi venit!

Ca şi sufrageria ei, Irene Hickson lăsa o primă impresie de opulenţă exagerată şi ostentativă. La fel de blondă ca la 25 de ani, era acum mult mai împlinită, cu un piept imens. Îşi subliniase cu negru ochii cu pleoape căzute, îşi colorase sprâncenele rare sub forma unor arcade înalte care te duceau cu gândul la un clovn trist şi îşi rujase în stacojiu buzele subţiri. Avansă spre ei înconjurată de un nor intens de parfum de ambră şi fixativ, îmbrăcată în pulover şi jachetă asortate de culoarea muştarului şi pantaloni negri, cocoţată pe tocuri cui şi purtând o mare cantitate de bijuterii de aur, inclusiv cercei cu clips atât de grei că îi întindeau lobii deja lungi ai urechilor.

— Îmi pare bine, spuse ea zâmbindu-i larg lui Strike şi întinzându-i mâna cu brăţări care scoaseră un clinchet. V-a spus Jan? Ce s-a întâmplat în dimineaţa asta? *Atât* de straniu, taman astăzi când veneaţi voi; *atât* de straniu, dar eu am pierdut *şirul* de câte ori mi s-au întâmplat mie lucruri de felul ăsta.

Făcu o pauză, apoi anunţă cu mult dramatism:

— *Margot a mea s-a sfărâmat.* Margot Fonteyn a mea, de pe raftul de sus.

Irene arătă spre un loc gol dintre figurinele de porţelan.

— S-a spart într-un milion de bucăţele când am dat cu pămătuful de praf peste ea!

Irene tăcu, aşteptându-se la reacţii uluite.

— Chiar *e* ciudat, spuse Robin, deoarece era evident că Strike nu avea de gând să reacţioneze.

— *Nu-i aşa?* spuse Irene. Ceai? Cafea? Orice doriţi.

— Fac eu, draga mea, zise Janice.

— Mulţumesc, iubito, replică Irene. Poate din ambele?

Arătă cu un gest elegant spre nişte fotolii.

— Vă rog, luaţi loc, le spuse ea lui Strike şi Robin.

Fotoliile se aflau în dreptul unei ferestre încadrate de draperii cu ciucuri prin care Robin şi Strike

puteau vedea o grădină cu alei complicate şi straturi de flori. Avea un aer elisabetan, cu garduri vii joase şi un cadran solar din fier forjat.

— Ah, grădina e în întregime opera lui Eddie al meu, spuse Irene urmărindu-le privirea. Îi plăcea *la nebunie* grădina, dragul de el. Îi plăcea *la nebunie* casa asta. De aia sunt încă aici, chiar dacă acum e mult prea mare pentru mine… Scuzaţi-mă, nu m-am simţit prea bine.

Rostise ultimele cuvinte într-o şoaptă puternică, aşezându-se afectată pe canapea şi înconjurându-se cu perne.

— Jan a fost *extraordinară,* continuă ea.

— Îmi pare rău, spuse Strike. Că nu v-aţi simţit bine, vreau să spun, nu că prietena dumneavoastră e extraordinară.

Irene scoase un hohot de râs încântat, iar Robin se gândi că, dacă Strike ar fi stat puţin mai aproape, aceasta l-ar fi lovit jucăuş cu palma. Cu aerul că îi oferă lui Strike informaţii confidenţiale, Irene spuse cu jumătate de gură:

— Sindrom de colon iritabil. Apare şi dispare. Uneori durerea e – *mă rog.* Ce e ciudat e că m-am simţit *bine* cât am fost plecată – am stat la fiica mea cea mare, în Hampshire, de asta n-am primit imediat scrisoarea voastră – dar în clipa în care am ajuns acasă, am sunat-o pe Jan şi i-am spus, trebuie să vii, mă doare *atât de tare* – şi medicul meu de familie nu mi-e de niciun ajutor.

Irene făcu o grimasă uşoară de dispreţ.

— *Femeie.* După ea, e doar vina mea! Ar trebui să renunţ la toate lucrurile pentru care merită să trăieşti…

Prietena ei se întoarse cu o tavă încărcată, iar Irene continuă:

— Tocmai le spuneam, Jan, că eşti *extraordinară.*

— Ah, dă-i înainte, spuse Janice veselă. Cui nu-i place să i se facă puţină reclamă?

Strike se ridicase pe jumătate ca s-o ajute cu tava pe care erau şi un ceainic, şi o cafetieră, dar, ca şi doamna Gupta, Janice refuză ajutorul şi aşeză tava

pe un taburet căptuşit. Pe un ştergar erau tot felul de biscuiţi de ciocolată, unii înveliţi în folie; de lângă bolul cu zahăr nu lipsea cleştele, iar porţelanul fin şi înflorat sugera luxul. Janice se aşeză lângă prietena ei pe canapea şi turnă băuturile calde, servind-o pe Irene prima.

— Serviţi-vă cu biscuiţi, le spuse Irene vizitatorilor.

Apoi, aruncându-i o privire lacomă lui Strike, continuă:

— Deci – celebrul Cameron Strike! Era să fac *infarct* când ţi-am văzut numele în josul scrisorii. Şi o să încerci să-i vii de hac lui Creed, nu-i aşa? Crezi că o să vorbească cu dumneata? Or să te lase să te întâlneşti cu el?

— Încă n-am ajuns acolo, spuse Strike zâmbind, scoţându-şi carnetul şi pregătindu-şi pixul. Avem câteva întrebări, în principal de context, la care poate că aţi putea…

— Ah, *orice,* dacă putem ajuta, spuse Irene nerăbdătoare. *Orice.*

— Am citit declaraţiile pe care le-aţi dat amândouă la poliţie, spuse Strike, şi, în afara cazului în care…

— O, Doamne, îl întrerupse Irene, prefăcându-se speriată. Deci ştiţi ce fată obraznică am fost, nu? Ştiţi de dentist şi toate cele, nu-i aşa? În mod sigur există chiar acum fete care fac asta, mint ca să obţină câteva ore libere, dar ăsta a fost norocul meu, să-mi aleg fix ziua în care Margot – scuze, n-am vrut să spun asta.

Irene se adună.

— N-am vrut să spun asta, aşa dau eu de belea, continuă ea, râzând uşor. *Încet, fato,* aşa mi-ar fi zis Eddie, nu-i aşa, Jan? Nu mi-ar fi zis *încet, fato?* zise ea, atingându-şi prietena pe braţ.

— Ba da, răspunse Janice, zâmbind şi dând din cap.

— Voiam să spun, continuă Strike, că, în afara cazului în care vreuna din dumneavoastră are ceva de adăugat…

— Să nu crezi că nu ne-am gândit la asta, îl întrerupse Irene iar. Dacă ne-am fi amintit altceva, ne-am fi dus *direct* la secţia de poliţie, nu-i aşa, Jan?

— …aş vrea să clarific câteva aspecte.

Strike privi spre Janice, care îşi mângâia absentă verigheta, singura bijuterie pe care o purta.

— Doamnă Beattie, spuse el, un lucru care m-a izbit când am citit constatările poliţiei a fost de cât de multe ori inspectorul Talbot…

— Şi pe mine la fel, Cameron, îl întrerupse Irene nerăbdătoare, înainte ca Janice să apuce să spună ceva. Şi pe mine la fel! Ştiu *exact* ce o s-o întrebi – *de ce o bătea la cap?* Eu i-am spus lui Jan la momentul acela – nu-i aşa, Jan? – am zis, asta nu e în regulă, ar trebui să-l reclami, dar tu nu l-ai reclamat, nu-i aşa? Adică, eu ştiu că el avea o cădere nervoasă bla-bla-bla – *tu* ştii sigur despre asta…

Irene făcu către Strike un semn din cap care transmitea în acelaşi timp şi un compliment, şi dorinţa de a-l informa, dacă el ar fi cerut-o.

— …dar bărbaţii sunt tot *bărbaţi* chiar şi bolnavi, nu-i aşa?

— Doamnă Beattie, repetă Strike ridicând puţin tonul, de ce credeţi *dumneavoastră* că Talbot vă intervieva încontinuu?

Irene pricepu aluzia evidentă şi îi permise lui Janice să răspundă, dar se abţinu doar până când Janice îşi intră în ritm, moment la care începu să murmure în contrapunct, ca un ecou al cuvintelor lui Janice, aprobându-i şi întărindu-i spusele şi lăsând în general impresia că se temea că dacă nu scoate un sunet la fiecare câteva secunde, Strike ar fi putut să uite că era şi ea pe acolo.

— Nu ştiu, zău, spuse Janice continuând să se joace cu verigheta. În primele câteva dăţi când ne-am întâlnit au fost întrebări directe…

— La început, da, murmură Irene, dând şi ea din cap.

— …despre ce făcusem în ziua aia, înţelegeţi, ce puteam să-i zic despre oamenii care veneau la

Margot, pentru că îi cunoşteam pe mulţi din pacienţi…

— Am ajuns să-i cunoaştem pe toţi, lucrând la cabinet, spuse Irene dând din cap.

— …dar apoi a fost ca şi cum ar fi crezut că io am… mă rog, *puteri speciale.* Ştiu că sună nebuneşte, da' nu cred…

— Oho, ba *eu* cred, spuse Irene cu ochii aţintiţi asupra lui Strike.

— …nu, sincer io *nu* cred că era – înţelegeţi…

Janice părea stânjenită să spună asta.

— *...interesat* de mine. I-adevărat că mi-a pus întrebări necuvenite, dar îmi dădeam seama că nu e întreg la minte. Era o postură înfiorătoare, zău…

Janice întoarse privirea spre Robin.

— Mi se părea că nu pot să *zic* la nimeni. Era poliţist! Trebuia să stau acolo în timp ce mă întreba despre *visele* mele. Şi după primele câteva întâlniri nu voia să vorbească decât despre asta, despre foştii mei iubiţi şi aşa, nimic despre Margot sau pacienţi…

— Dar era interesat de un *anumit* pacient, nu-i…? începu Robin.

— Duckworth! izbucni Irene însufleţită.

— Douthwaite, interveni Strike.

— Douthwaite, da, aşa am vrut să zic, murmură Irene.

Luă un biscuit, ca să-şi ascundă uşoara stânjeneală, ceea ce însemnă că măcar pentru câteva clipe Janice putu să vorbească neîntrerupt.

— Da, m-a întrebat de Steve, spuse Janice dând din cap, pen'că el stătea în blocul meu de pe Percival Street.

— Îl cunoşteaţi bine pe Douthwaite? întrebă Robin.

— Nu neapărat. De fapt, nu l-am cunoscut deloc până cân' a luat bătaie. M-am întors acasă târziu şi am găsit pe palier o grămadă de oameni în juru' lui. Oamenii ştiau că-s asistentă aşa că – io eram cu fi-miu Kevin sub un braţ şi cumpărăturile în cealaltă mână – da' Steve era în ultimu' hal, aşa că a trebuit

să-l ajut. N-a vrut să chemăm poliţia, da' primise o bătaie din aia care poate să-ţi lase leziuni interne. Cel'lalt tip îl lovise cu o bâtă. Soţ gelos…

— Care se înşelase *total,* nu-i aşa? O întrerupse Irene. Pentru că Douthwaite era homosexual!

Irene izbucni în râs.

— Era doar *prieten* cu soţia, continuă ea, dar tâmpitul ăsta gelos a crezut…

— Ei, io nu *ştiu* dacă Steve era homosexual… începu Janice.

Dar Irene nu putea fi oprită.

— …bărbat – femeie – doi şi cu doi fac cinci! Eddie al meu era *exact la fel* – Jan, hai, spune, cum era Eddie?

Irene o bătu uşor pe braţ pe Janice.

— *Exact* la fel, nu-i aşa? Îmi amintesc că o dată i-am zis „Eddie, crezi că dacă eu m-aş uita *măcar* la un bărbat – care poate să fie homosexual, poate să fie galez…" Dar după ce mi-ai zis tu, Jan, m-am gândit, da, Duckworth ăsta – sau cum l-o chema – chiar e puţin efeminat. Când a venit după aia la cabinet mi-am dat seama. Era arătos, dar puţin cam moale.

— Da' io nu ştiu dacă *era* homosexual, Irene, nu l-am cunoscut destul de bine ca să…

— După aia venea întruna să te vadă, o mustră Irene. Tu mi-ai spus. Venea întruna la tine după ceai şi compasiune şi ca să-ţi povestească problemele lui.

— Doar de câteva ori, spuse Janice. Discutam, ne petreceam pe scări şi o dată m-a ajutat cu cumpărăturile şi a venit să bea un ceai.

— Dar te-a rugat… o îmboldi Irene.

— Ajung şi acolo, draga mea, spuse Janice cu o răbdare care lui Strike i se păru remarcabilă.

Janice se întoarse spre Strike şi Robin:

— Avea dureri de cap şi io i-am spus că trebe să meargă la doctor, că eu nu pot să-l diagnostichez. Adică, mi-era puţin milă de el, da' nu voiam să mă apuc să-mi fac acasă cabinet peste program. Trebuia să am grijă de Kevin.

— Deci credeţi că Douthwaite s-a dus la Margot din cauza sănătăţii lui? întrebă Robin. Nu din cauza unui interes sentimental faţă de…

— I-a trimis o dată bomboane de ciocolată, spuse Irene, dar dacă mă întrebaţi pe mine, era ca şi cum Margot ar fi fost consilier pentru probleme sufleteşti.

— Păi, el avea durerile astea de cap şi era cu siguranţă nervos, spuse Janice. Poate deprimat. Toată lumea îl învinovăţise pentru ce se întâmplase cu sărmana fata care se sinucisese, da' io nu ştiu… şi alţi vecini de-ai mei mi-au zis că tot intrau şi ieşeau tineri din apartamentu' lui…

— Poftim, spuse Irene triumfător. Homosexual!

— Poate nu era vorba despre asta, spuse Janice. Poate erau doar prieteni, sau era vorba de droguri sau de lucruri căzute din spatele camioanelor… Ce ştiu io, pentru că oamenii de acolo vorbeau, e că soţu' la fata care s-a sinucis o snopea în bătaie. A fost o tragedie, zău. Dar ziarele au pus totu' în cârca lui Steve şi el a fugit. Mă rog, sexu' se vinde mai bine ca violenţa domestică, nu-i aşa? Dacă-l găsiţi pe Steve, spuneţi-i că îl salut. N-a fost corect ce-au făcut ziarele.

Robin învăţase de la Strike să-şi organizeze interviurile şi notiţele în trei categorii, oameni, locuri şi lucruri, aşa că le întrebă pe ambele femei:

— Vă amintiţi şi de alţi pacienţi care să fi constituit motiv de preocupare la cabinet sau care să aibă, poate, o relaţie neobişnuită cu Marg…?

— *Păi,* spuse Irene, *mai ştii,* Jan, că era unul cu o barbă până aici…

Irene îşi duse mâna la nivelul taliei.

— …mai ştii? *Cum* îl chema? Apton? Applethorpe? Jan, tu ţi-aduci aminte. Ţi-aduci *aminte,* Jan, puţea ca un vagabond şi o dată a trebuit să te duci acasă la el. Îşi făcea veacul pe lângă St John. Cred că stătea pe Clerkenwell Koad. Uneori era cu un copil după el. Care arăta foarte *nostim.* Cu nişte urechi imense.

— Ah, ei, spuse Janice, în timp ce încruntarea îi dispărea. Dar nu erau pacienţii lui Margot…

— Păi, *ăsta* oprea oamenii pe stradă după aceea şi le spunea că el o omorâse pe Margot! îi spuse Irene lui Strike entuziasmată. Da! Asta făcea! A oprit-o pe Dorothy! Bineînţeles că *Dorothy* nu voia să anunţe poliţia, aşa era ea, cică „sunt doar prostii şi aberaţii", „e un nebun", dar eu i-am zis „Dacă chiar el *a omorât-o,* Dorothy, şi tu nu spui nimănui?" Acum, Applethorpe era un dement în toată regula. Ţinea o fată închisă…

— Nu era *închisă,* Irene, spuse Janice, lăsând să se vadă pentru prima oară o urmă de iritare. Asistenta socială a spus că e agorafobă, da' nu era ţinută acolo împotriva *voinţei ei…*

— Era ciudată, spuse Irene cu încăpăţânare. Tu mi-ai spus asta. Eu personal cred că cineva ar fi trebuit să ia copilul ăla de acolo. Ai spus că apartamentul era împuţit…

— Nu poţi să le iei oamenilor copiii din cauză că n-au făcut curat în casă! spuse Janice ferm, întorcându-se apoi spre Strike şi Robin. Da, am vizitat familia Applethorpe, doar o dată, dar nu cre' că ei s-au întâlnit vreodată cu Margot. Pe vremea aia era altfel, înţelegeţi: doctorii aveau lista lor, şi familia Applethorpe era înregistrată la doctorul Brenner. El mi-a cerut să mă duc în locul lui, să văd ce face copilu'.

— Vă amintiţi adresa? Numele străzii?

— O, Doamne, spuse Janice încruntându-se. Da, cre' că era Clerkenwell Road. Aşa cred. Atunci am fost singura oară, înţelegeţi. Copilu' nu se simţea bine şi doctorul Brenner voia să vadă ce-i cu el, da' el făcea tot posibilul să evite vizitele acasă. În or'ce caz, copilul deja se simţea mai bine, dar mi-am dat seama imediat că tatăl era…

— Dement… spuse Irene, dând iar din cap.

— …agitat, puţin dus, spuse Janice. M-am dus în bucătărie să mă spăl pe mâini şi era o grămadă de benzedrină pe blat, aşa, la vedere. I-am avertizat pe

părinţi că acum copilu' mergea şi trebuiau s-o pună undeva la loc sigur…

— Copilul arăta *foarte* nostim, interveni Irene.

— …după aia m-am dus la Brenner şi i-am zis „Domnule doctor Brenner, omu' ăla bagă la greu benzedrină". Şi în '74 ştiam toţi că dă dependenţă. Bineînţeles că Brenner a considerat că e *prezumţios* din partea mea să-i pun la îndoială reţetele. Da' io eram îngrijorată, aşa că am sunat la asistenţa socială fără să-i zic lu' Brenner şi ei au fost foarte buni. Deja supravegheau atent familia aia.

— Dar mama… spuse Irene.

— Nu poţi să hotărăşti tu în locu' altora ce îi face fericiţi, Irene! spuse Janice. Mama iubea copilu' ăla, chiar dacă tatăl – mă rog, e adevărat că era ciudat, amărâtu'. Credea că e un fel de – nu ştiu cum îi zice – guru sau om sfânt. Credea că poate să deoache oamenii. Mi-a zis el în timpu' vizitei. Când eşti asistentă întâlneşti oameni cu tot felul de idei ciudate. Io le ziceam doar „Zău? Ce interesant". N-are niciun rost să-i contrazici. Dar Applethorpe credea că poate să pocească oamenii – aşa spuneam noi pe vremuri. Era îngrijorat că băieţelul lui făcuse rubeolă din cauză că se supărase pe el. Zicea că poate să facă asta oamenilor… A murit, amărâtu'. La un an după ce-a dispărut Margot.

— Da? spuse Irene, cu o urmă de dezamăgire.

— Da. Tre' să fi fost după ce-ai plecat tu, după ce te-ai căsătorit cu Eddie. Îmi amintesc că l-au găsit măturătorii când se lumina de ziuă, ghemuit sub podul Walter Street. Infarct. Căzuse la pământ şi n-a fost nimeni care să-l ajute. Nici nu era aşa bătrân. Mi-amintesc că doctorul Brenner a fost cam agitat din cauza asta.

— De ce? întrebă Strike.

— Păi, el îi prescrisese omului beni, cum i se zicea în cartier.

Spre surpriza lui Robin, peste chipul lui Strike trecu umbra unui zâmbet.

— Da' nu era doar Applethorpe, continuă Janice, care nu părea să fi observat nimic ciudat la reacţia

lui Strike. Erau…

— O *grămadă* de oameni jurau pe ce-aveau mai sfânt că auziseră ceva sau că aveau ei o intuiţie şi aşa mai departe, spuse Irene dându-şi ochii peste cap, şi de cealaltă parte eram noi, înţelegeţi, care chiar eram *implicate,* a fost groaznic, pur şi simplu – scuzaţi-mă…

Irene îşi puse mâna pe burtă.

— …trebuie să fug până la – scuze.

Ieşi în grabă din cameră. Janice o însoţi cu privirea, dar, din cauza feţei ei zâmbitoare de la natură, era greu să-ţi dai seama dacă era mai degrabă preocupată sau amuzată.

— O să fie în regulă, le spuse ea încet lui Strike şi Robin. Eu i-am *zis* că doctoru' are probabil dreptate când îi zice să lase mâncarea condimentată, dar aseară a vrut curry… se simte singură şi mă sună să vin. Am rămas peste noapte. Eddie a murit abia anul trecut. Avea aproape 90 de ani, dragu' de el. Le iubea *la nebunie* pe Irene şi pe fete. Şi ei i-e groaznic de dor de el.

— Eraţi pe cale să ne spuneţi că şi altcineva susţinea că ştie ce i s-a întâmplat lui Margot? îi aminti Strike cu blândeţe.

— Ce? Ah, da… Charlie Ramage. Vindea saune şi jacuzzi. Era bogat, aşa că ai crede că avea ceva mai bun de făcut decât să inventeze poveşti, dar asta e, oamenii-s ciudaţi.

— Ce-a spus? întrebă Robin.

— Păi, să vedeţi, hobby-ul lui Charlie erau motocicletele. Avea o grămadă şi făcea călătorii lungi cu motocicleta în toată ţara. A avut un accident urât şi era acasă, cu amândouă picioarele rupte, aşa că io mergeam la el de câteva ori pe săptămână… asta tre' să fi fost la cel puţin doi ani de la dispariţia lui Margot. Ei, lui Charlie îi plăcea să vorbească şi într-o zi, din senin, se jură pe ce-are el mai sfânt că se întâlnise cu Margot cam la o săptămână după ce ea dispăruse, în Leamington Spa.

Janice scutură din cap.

— Da’ io nu l-am luat în serios, înţelegeţi. Era un om minunat, da’ cum am zis, îi plăcea să vorbească.

— Ce v-a spus mai exact? întrebă Robin.

— A zis că era într-una din călătoriile lui cu motocicleta prin nord şi s-a oprit în faţa unei biserici mari din Leamington Spa, stătea sprijinit de zid şi bea un ceai şi mânca un sandviş, şi de cealaltă parte a grilajului, o femeie mergea prin cimitir, uitându-se la morminte. Nu ca şi cum ar fi fost în doliu sau ceva, ci doar să vadă. Cu păr negru, zicea Charlie. El a strigat spre ea: „E frumos aici, nu?” şi ea s-a întors să se uite la el şi – mă rog, el jura pe viaţa lui că era Margot Bamborough, cu păru’ vopsit. Mi-a zis că i-a spus femeii că i se pare că o cunoaşte de undeva, ea a părut supărată şi a plecat imediat.

— Şi el susţinea că asta se întâmplase la o săptămână după dispariţia ei? întrebă Robin.

— Da, a zis că o recunoscuse din cauză că la momentul ăla ziarele erau încă pline cu fotografia ei. Şi io îi zic „Te-ai dus la poliţie să le spui, Charlie?” Şi el zice „Da, m-am dus” şi îmi spune că era prieten cu un poliţist, un tip sus-pus, şi că i-a zis ăstuia. Da’ n-am mai văzut sau auzit nimic după aia, aşa că înţelegeţi…

— Ramage v-a spus povestea asta în 1976? întrebă Strike, însemnându-şi ceva.

— Da, tre’ să fi fost 1976, spuse Janice încruntându-se ca să-şi amintească, în timp ce Irene revenea în cameră. Pentru că îl prinseseră deja pe Creed. Aşa a venit vorba. Charlie citise despre proces în ziar şi apoi zice, foarte calm, „Păi, io nu cred că i-a făcut nimic lui Margot Bamborough, că mi se pare c-am văzut-o după ce a dispărut”.

— Din câte ştiţi dvs., Margot avea vreo legătură cu Leamington Spa? întrebă Robin.

— Ce-i asta? întrebă Irene tăios.

— Nimic, spuse Janice. O poveste tâmpită pe care mi-a spus-o un pacient. Margot într-un cimitir, cu păru’ vopsit. Ştii genul.

— În Leamington Spa? spuse Irene, cu o expresie nemulţumită.

Robin avu impresia că nu-i plăcuse deloc să o lase pe Janice în centrul atenţiei, în timp ce ea fusese obligată să se ducă la toaletă.

— Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva, de ce nu mi-ai spus?

— Ah… păi, asta a fost în ’76, spuse Janice, părând uşor intimidată. Cre’că tu tocmai o născuseşi pe Sharon. Aveai lucruri mai importante la care să te gândeşti decât născocirile lu’ Charlie Ramage.

Irene luă încă un biscuit, încruntându-se uşor.

— Aş vrea să vorbim acum despre cabinet, spuse Strike. Cum vi se părea să lucraţi cu…?

— Cu Margot? spuse tare Irene, care părea să creadă că era rândul ei, după ce ratase mai multe minute din atenţia lui Strike. Păi, din punctul *meu* de vedere…

Făcu o pauză epicureană, în care savură perspectiva plăcerii care o aştepta.

— …ca să fiu *complet* sinceră, era unul dintre oamenii aceia care cred că se pricep la *orice.* Îţi zicea cum să-ţi trăieşti viaţa, cum să arhivezi documente, cum să faci o ceaşcă de ceai bla-bla-bla…

— Ah, Irene, nu era *chiar aşa,* murmură Janice. Mie-mi plăcea de…

— Jan, zău aşa, spuse Irene trufaşă. Încă avea în cap că fusese deşteaptă familiei şi credea că noi ceilalţi suntem proşti ca noaptea! Mă rog, poate că nu credea că *tu* eşti proastă…

Irene îşi dădu ochii peste cap, în timp ce prietena ei se pregătea să o contrazică.

— …dar credea că eu sunt. Mă trata ca pe o cretină. Cu *condescendenţă, aşa se spune.* Dar eu n-o antipatizam!, adăugă repede Irene. N-o antipatizam, dar Margot era plină de figuri. Foaaarte încântată de ea. Ce să zic, uitasem *complet* că venim dintr-o casă înghesuită din Stepney.

— *Dumneavoastră* cum vi se părea? o întrebă Robin pe Janice.

— Păi… începu Janice.

Dar Irene vorbi peste ea.

— *Snoabă.* Jan, *zău aşa.* Se căsătoreşte cu un doctor bogat – casa *aia* din Ham nu era deloc înghesuită! Îţi era clar cu cine ai de-a face când vedeai cu cine se căsătorise, şi după aia are tupeul să vină la serviciu să ne predice nouă emanciparea: căsătoria nu înseamnă totul, nu renunţaţi la carieră bla-bla-bla. Şi *întotdeauna* găsea ea ceva de corectat.

— La ce vă…?

— Cum să răspunzi la telefon, cum trebuie să vorbeşti cu pacienţii, cum să te îmbraci, chiar – *Irene, nu cred că bluza aia e potrivită pentru muncă.* Şi ea fusese un Iepuraş Playboy, ce naiba! Ce ipocrizie! Eu n-o antipatizam, insistă Irene. Serios, n-o antipatizam, încerc doar să vă ofer toate… a, şi nu ne lăsa să-i pregătim ceaiul sau cafeaua, nu-i aşa, Jan? Niciunul dintre *ceilalţi* doi doctori nu s-a plâns vreodată că n-am şti ce să facem cu un pliculeţ de ceai.

— Nu de-asta… începu Janice.

— Jan, *zău aşa,* îţi *aminteşti* câtă agitaţie…

— *Dumneavoastră* de ce credeţi că nu-i plăcea ca altcineva să-i prepare ceaiul sau cafeaua? o întrebă Strike pe Janice.

Robin îşi dădea seama că răbdarea lui faţă de Irene se apropia de sfârşit.

— Din cauză că într-o zi, când spălam cănile, am golit cana doctorului Brenner şi am găsit o…

— O pastilă de *Atomal,* nu? întrebă Irene.

— …o capsulă de amobarbital lipită de fund. Mi-am dat seama ce e din cauza culo…

— Albastre, interveni Irene dând din cap, nu aşa erau?

— Raiu' Albastru, aşa li se zicea în cartier, da, spuse Janice. Sedative. Când făceam vizite la domiciliu, mă asiguram întotdeauna că toată lumea ştia că n-am aşa ceva în trusa medicală. Trebuia să fii atent să nu te jefuiască.

— Cum v-aţi dat seama că era cana doctorului Brenner? întrebă Strike.

— Folosea întotdeauna aceeaşi cană, cu emblema fostei lui universităţi, spuse Janice. Dacă se atingea altcineva de ea, îl lua dracu'.

Janice ezită.

— Nu ştiu dacă – aţi vorbit cu doctorul Gupta…

— Ştim că doctorul Brenner era dependent de barbiturice, spuse Strike.

Janice păru uşurată.

— Bun – ei, eu mi-am dat seama că probabil i-o fi scăpat în cană din greşeală, în timp ce o lua. Probabil că nu şi-a dat seama, o fi crezut că s-a rostogolit pe jos. În mod normal, dacă la un cabinet se găseau medicamente într-o băutură s-ar fi iscat o grămadă de întrebări. Dacă ajunge în ceaiul cuiva aşa ceva din greşeală e treabă serioasă.

— Cât rău putea o singură capsulă să…? începu Robin.

— Nu *cine* ştie ce, spuse Irene sigură pe ea, nu-i aşa, Jan?

— Nu, o singură capsulă nu e nici măcar o doză întreagă, spuse Janice. Te-ar fi făcut să te simţi puţin somnoros, atâta tot. În fine, Margot a venit în spate să pună de ceai în timp ce eu încercam să desprind pastila de pe fundul cănii cu o linguriţă. Lângă cabinetul asistentei aveam o chiuvetă, un ceainic şi un frigider. M-a văzut cum încercam să scot pastila. Aşa că nu mi s-a părut cine ştie ce *agitaţie* că după aia îşi pregătea singură băuturile. Era precauţie. Şi io aveam mare grijă să beau doar din cana mea.

— I-aţi spus lui Margot cum credeaţi că a ajuns pastila în ceai? întreba Robin.

— Nu, spuse Janice, pentru că doctorul Gupta îmi ceruse să nu vorbesc cu nimeni despre problema doctorului Brenner, aşa că am zis doar „tre' să fi fost un accident", ceea ce *tehnic vorbind* era adevărat. Mă aşteptam ca Margot să convoace o şedinţă cu tot personalul şi să facă o anchetă…

— Ah, mă rog, ştii teoria mea de ce n-a făcut asta, spuse Irene.

— Irene, spuse Janice scuturând din cap. Fii serioasă…

— Teoria *mea,* spuse Irene ignorând-o, este că Margot a crezut că *altcineva* a pus pastila în băutura doctorului Brenner, şi dacă mă întrebaţi pe mine *cine…*

— *Irene,* spuse Janice din nou, îndemnând-o în mod evident să se abţină. Dar Irene era de neoprit.

— …o să vă spun – *Gloria.* Fata aia era dură ca naiba şi provenea dintr-un mediu infracţional – nu, o s-o spun, Jan, Cameron vrea să ştie *totul* despre ce se întâmpla la cabinetul ăla…

— Cum putea Gloria să pună ceva în ceaiul lui Brenner – apropo…

Janice se întoarse spre Strike şi Robin:

— *Io* nu cred c-a făcut asta…

— Păi, având în vedere că eu eram cea care stătea în fiecare zi la recepţie cu Gloria, spuse Irene cu trufie, *eu* ştiu cum era de fapt…

— …dar şi dacă i-ar fi pus ea într-adevăr pastila în ceai, Irene, ce legătură ar fi putut să aibă asta cu dispariţia lu' Margot?

— Nu ştiu, spuse Irene, care păru pusă în încurcătură, dar pe ei îi interesează cine lucra acolo şi ce se întâmpla – nu-i aşa?

Strike, căruia îi fusese adresată întrebarea, dădu din cap. Irene îi aruncă un *Vezi?* lui Janice şi continuă:

— Deci: Gloria provenea dintr-o familie foarte dură din Mica Italie… Janice încercă să protesteze, dar Irene trecu iar peste obiecţia ei.

— *Aşa* era, Jan! Unul din fraţii ei vindea droguri, chestii de felul ăsta, ea mi-a spus! Capsula aia de Atomal putea să nici nu fie din rezerva lui Brenner! Putea s-o fi luat de la unul dintre fraţii ei. Gloria îl *ura* pe Brenner. Era un bou bătrân şi nenorocit, e adevărat, care se lua întotdeauna de noi. Odată Gloria mi-a spus „Imaginează-ţi cum ar fi fără el. Dacă aş fi soru-sa, i-aş otrăvi mâncarea nemernicului”, şi Margot a auzit-o şi a mustrat-o, pentru că în sala de aşteptare erau pacienţi şi nu

dădea dovadă de profesionalism să spună aşa ceva despre unul dintre doctori. În fine, când Margot n-a făcut nimic în legătură cu pastila din cana lui Brenner, eu m-am gândit, *asta din cauză că ştie cine a pus-o*. Nu voia ca mica ei protejată să aibă probleme. Gloria era *proiectul* ei, înţelegeţi. Gloria îşi petrecea jumătate din zi în cabinetul lui Margot, unde i se ţineau prelegeri despre feminism, în timp ce eu rămâneam să salvez situaţia la recepţie… Şi dacă Gloria omora pe cineva, Margot ar fi ajutat-o să scape nepedepsită. Era marea ei slăbiciune.

— Ştie vreuna dintre voi unde se află Gloria în prezent? întrebă Strike.

— Habar n-am, spuse Irene. A plecat la puţin timp după dispariţia lui Margot.

— După ce a plecat de la cabinet, eu n-am mai văzut-o niciodată, spuse Janice, care părea stânjenită, dar, Irene, io nu cred că e bine să aruncăm cu acuzaţii…

— Fii drăguţă, îi spuse Irene brusc prietenei ei, ţinându-se cu mâna de burtă, şi adu-mi medicamentul de pe frigider, vrei? Tot nu mi-e bine. Şi dacă tot se duce Janice acolo, mai vrea cineva ceai sau cafea?

Janice se ridică fără să protesteze, strânse ceştile goale, le puse pe tavă şi porni spre bucătărie. Robin se ridică să-i deschidă uşa şi Janice îi zâmbi când trecu pe lângă ea. În timp ce paşii lui Janice se îndepărtau pe covorul gros din hol, Irene spuse, zâmbind:

— *Sărmana* Jan. Chiar a avut o viaţă groaznică. Copilăria ei a fost ca în romanele lui Dickens. Eddie şi cu mine am ajutat-o financiar de câteva ori, după ce a părăsit-o Beattie. Ea foloseşte şi azi numele „Beattie”, dar el nu s-a căsătorit cu ea, înţelegeţi. Groaznic, nu? Şi au avut şi un copil. Nu cred că el şi-a dorit vreodată să fie acolo, şi apoi a plecat. Larry – pe el nu-l dădea isteţimea afară din casă…

Irene râse puţin.

— …dar o admira nespus. Cred că la început ea şi-a spus că poate să-şi găsească pe cineva mai bun

– Larry lucra pentru Eddie, înţelegeţi – nu în management, el era doar constructor, dar în cele din urmă Janice şi-a dat seama – ei, ştiţi, nu toţi sunt dispuşi să accepte un copil…

— Aş putea să vă întreb despre biletele de ameninţare pe care aţi văzut că le-a primit Margot, doamnă Hickson?

— Da, bineînţeles, spuse Irene încântată. Deci *dumneata* mă crezi, nu-i aşa? Pentru că poliţia nu m-a crezut.

— Aţi spus în declaraţia dumneavoastră că au fost două?

— Da. Nu l-aş fi deschis pe primul, numai că Dorothy avea liber şi doctorul Brenner mi-a spus să verific corespondenţa. De obicei, Dorothy nu avea liber *niciodată.* Atunci îşi luase din cauză că fiul ei îşi scotea amigdalele. Un răsfăţat mic, aşa era. A fost *singura* dată când am văzut-o pe Dorothy tulburată, când mi-a zis că a doua zi îl duce la spital. De obicei era tare ca o stâncă – dar ea era văduvă, iar fiul ei era tot ce avea pe lume.

Janice se întoarse cu ceainicul şi cafetiera umplute din nou. Robin se ridică şi i le luă de pe tavă, iar Janice îi acceptă ajutorul cu un zâmbet şi spuse „mersi” în şoaptă, ca să n-o întrerupă pe Irene.

— Ce scria în bilet? întrebă Strike.

— Ei, asta a fost acum o grămadă de ani, spuse Irene.

Janice îi întinse un pachet de tablete pentru indigestie, pe care Irene îl luă cu un zâmbet scurt, dar fără să-i mulţumească.

— Dar din câte îmi amintesc… continuă ea, scoţând pastilele din folie, stai să văd, vreau să îmi amintesc corect… era *foarte* grosolan. Îi spunea lui Margot cuvântul cu „p”, *asta* îmi amintesc. Şi zicea că pe femeile ca ea le aşteaptă focurile iadului.

— Era bătut la maşină? Tipărit?

— Scris de mână, spuse Irene, înghiţind două tablete cu o gură de ceai.

— Şi al doilea? spuse Strike.

— Nu ştiu ce scria în el. A trebuit să intru în cabinetul ei să-i transmit un mesaj, înţelegi, şi am văzut biletul pe biroul ei. Acelaşi scris, l-am recunoscut imediat. Mi-am dat seama că ei nu i-a convenit că l-am văzut. L-a mototolit şi l-a aruncat la gunoi.

Janice împărţi iar ceşti cu ceai şi cafea. Irene luă încă un biscuit de ciocolată.

— Mă îndoiesc că ştiţi, spuse Strike, dar mă întrebam dacă aţi avut vreun motiv să bănuiţi că Margot ar fi fost însărcinată înainte să…

— De unde ştiţi asta? icni Irene cu o expresie stupefiată.

— Chiar *era?* spuse Robin.

— Da! răspunse Irene. Înţelegeţi – Jan, nu te uita aşa, zău – am preluat un apel de la o clinică, în timp ce Margot era la o vizită la domiciliu! Au sunat la cabinet ca să confirme că Margot vine a doua zi…

Apoi Irene mimă din buze:

— *...pentru un avort!*

— V-au spus la telefon pentru ce procedură se duce acolo? întrebă Robin.

Pentru o clipă, Irene păru mai degrabă derutată.

— Păi – nu – de fapt, mă rog, nu mă mândresc cu asta, dar am sunat înapoi la clinică. Din curiozitate. Când eşti tânăr faci lucruri de felul ăsta, nu-i aşa?

Robin spera că zâmbetul ei păruse mai sincer decât al lui Irene.

— Când s-a întâmplat asta, dnă Hickson, vă amintiţi? întrebă Strike.

— Nu cu mult timp înainte să dispară. Patru săptămâni? Ceva de genul ăsta?

— Înainte sau după biletele anonime?

— Nu… după, cred, spuse Irene. Sau înainte? Nu-mi amintesc…

— Aţi spus cuiva despre programarea aceea?

— Doar lui Jan, care m-a certat. Nu-i aşa, Jan?

— Ştiu că n-ai vrut să faci rău nimănui, murmură Janice, dar confidenţialitatea pacientului…

— Margot nu era pacienta *noastră.* E altceva.

— Şi n-aţi spus poliţiei despre asta? o întrebă Strike.

— Nu, spuse Irene, pentru că – mă rog, eu n-ar fi trebuit să ştiu, nu-i aşa? În orice caz, ce legătură ar fi putut să aibă cu dispariţia ei?

— În afară de doamna Beattie, aţi mai spus cuiva despre asta?

— Nu, spuse Irene defensiv, pentru că – adică, n-aş fi spus *altcuiva* – când lucrezi la un cabinet îţi ţii gura. Aş fi putut să spun tot felul de secrete, nu-i aşa? Ca recepţioneră vedeam dosarele, dar bineînţeles că nu spui nimic. Ştiam cum să păstrez un secret, ţinea de meseria mea…

Fără să lase să i se citească ceva pe faţă, Strike notă în carnet „protestează prea mult".

— Mai am o întrebare, doamnă Hickson, şi s-ar putea să fie una sensibilă, spuse Strike, ridicând iar privirea. Am auzit că dumneavoastră şi Margot v-aţi certat la petrecerea de Crăciun.

— Ah, spuse Irene, schimbându-se la faţă. Chestia *aia.* Da, mă rog… Urmă o scurtă pauză.

— Eram supărată din cauza a ceea ce i-a făcut lui Kevin. Fiul lui Janice. Mai ţii minte, Jan?

Janice părea nedumerită.

— Haide, Jan, ţii minte doar, spuse Irene, bătând-o iar pe braţ. Când l-a dus în cabinetul ei şi aşa mai departe.

— *Ah,* spuse Janice.

Pentru o clipă, Robin avu senzaţia clară că de data aceasta Janice era cu adevărat supărată pe prietena ei.

— Dar… dădu Janice să continue.

— Ţii minte, spuse Irene, privind-o fix.

— Ăă, da, spuse Janice. Da, am fost furioasă din cauza asta, e adevărat.

— Jan nu l-a trimis la şcoală, îi spuse Irene lui Strike. Nu-i aşa, Jan? Câţi ani avea, şase? Şi apoi…

— Ce anume s-a întâmplat? o întrebă Strike pe Janice.

— Pe Kev îl durea burta, spuse Janice. Mă rog, de fapt n-avea chef de şcoală. Vecina mea care avea

uneori grijă de el nu se simţea bine…

— Practic, o întrerupse Irene, Jan l-a adus pe Kevin la muncă şi…

— Ar putea să spună povestea doamna Beattie? întrebă Strike.

— A – da, bineînţeles! spuse Irene.

Îşi duse iar mâna la burtă şi o mângâie cu un aer de îndelungată suferinţă.

— Cea care avea grijă, de obicei, de copil era bolnavă? o îmboldi Strike pe Janice.

— Da, dar io trebuia să merg la muncă, aşa că l-am luat pe Kevin cu mine la cabinet şi i-am dat cărţi de colorat. Apoi a trebuit să schimb pansamentul unei doamne în cabinetul din spate, aşa că l-am lăsat pe Kev în sala de aşteptare. Irene şi Gloria îl supravegheau. Da' apoi Margot l-a dus în cabinetul ei şi l-a examinat, l-a dezbrăcat la bustul gol şi aşa mai departe. Margot *ştia* că e fiul meu şi *ştia* de ce e acolo, dar s-a apucat… Am fost furioasă, n-o să mint. Ne-am certat, io i-am zis „Puteai să aştepţi să termin cu pacienta ca să fiu şi eu de faţă când îl consultai". Şi trebe să spun că atunci când i-am zis în faţă ea a dat înapoi imediat şi şi-a cerut scuze.

Irene dădu să spună ceva.

— Ba nu, Irene, *aşa* a fost, şi-a cerut scuze şi a zis că aveam dreptate, n-ar fi trebuit să-l consulte fără mine, dar el se ţinea de burtă şi ea acţionase din instinct. N-a fost cu rea intenţie. Doar că uneori…

— …îi scotea pe oameni din sărite, asta voiam să zic, interveni Irene. Credea că e deasupra tuturor celorlalţi, că ea ştie cel mai bine…

— …era repezită, asta voiam să spun, continuă Janice cu o fermitate liniştită. Da' era o doctoriţă bună. Când intri în casele oamenilor auzi de toate, auzi ce cred pacienţii despre ei, şi pe Margot o plăcea toată lumea. Nu se grăbea. Era amabilă – *era,* Irene, ştiu că pe tine te călca pe bătături, dar pacienţii asta…

— Ei, se poate, spuse Irene pe un ton de „dacă zici tu". Dar la St John nici nu avea cine ştie ce concurenţă, nu-i aşa?

— Doctorii Gupta şi Brenner nu erau atât de populari? întrebă Strike.

— Doctorul Gupta era minunat, spuse Janice. Foarte bun doctor, chiar dacă unii pacienţi nu voiau să fie consultaţi de un om cu pielea maro, ăsta e adevărul. Dar pe Brenner era greu să-l placi. Abia după ce a murit am înţeles de ce-ar fi putut să…

Irene suspină adânc şi apoi începu pe neaşteptate să râdă.

— *Spune-le ce colecţionezi, Janice.* Spune-le!

Irene se întoarse spre Strike şi Robin.

— Cred că e cel mai *înfiorător* şi mai *morbid*...

— Nu le *colecţionez,* spuse Janice, care se înroşise la faţă. Îmi place doar să le *păstrez*...

— *Necroloage!* Ce ziceţi? Noi, ceilalţi, colecţionăm porţelanuri, globuri cu peisaje de iarnă etc., dar Janice colecţionează…

— *Nu e o colecţie,* repetă Janice, în continuare roşie la faţă. E doar…

Se întoarse spre Robin, făcând apel la ea.

— Maică-mea nu ştia să citească…

— *Ca să vezi,* spuse Irene pe un ton satisfăcut, în timp ce se mângâia pe burtă.

Janice şovăi o clipă, apoi continuă:

— …da, şi… Pe taică-meu nu-l interesau cărţile, dar obişnuia să aducă acasă ziarul şi aşa am învăţat să citesc eu. Decupam cele mai frumoase articole. Poveşti personale, cre' că aşa le zice. Nu m-a interesat niciodată prea mult ficţiunea. Nu văd care e rostu', sunt lucruri născocite de cineva.

— Mie-mi place *la nebunie* un roman bun, spuse dintr-o suflare Irene, continuând să se frece pe burtă.

— În fine… nu ştiu… când citeşti un necrolog, afli cine au fost *de fapt* oamenii, nu-i aşa? Dacă e cineva cunoscut sau un pacient, le păstrez, pentru că, nu ştiu, mi se pare că cineva *ar trebui* să facă asta. Viaţa ta e descrisă în ziar – e o realizare, nu?

— Nu şi dacă eşti Dennis Creed, spuse Irene.

Se întinse să ia încă un biscuit, cu o expresie de parcă ar fi spus ceva foarte inteligent, şi o băşină

asurzitoare răsună în toată camera.

Irene se făcu stacojie. Pentru o clipă, Robin avu senzaţia îngrozitoare că Strike o să izbucnească în râs, aşa că îi zise tare lui Janice:

— Aţi păstrat necrologul doctorului Brenner?

— Da, răspunse Janice.

Nu părea deloc tulburată de zgomotul puternic pe care tocmai îl scosese Irene. Poate că era obişnuită, ca asistentă, cu lucruri mult mai rele.

— Şi explica *foarte multe,* continuă ea.

— Ce anume? întrebă Robin, hotărâtă să nu privească nici spre Strike, nici spre Irene.

— Fusese la Bergen-Belsen[11], a fost unul dintre primii doctori care a ajuns acolo.

— Dumnezeule, spuse Robin, şocată.

— Da, spuse Janice. Nu vorbea niciodată despre asta. N-aş fi aflat nici eu dacă n-aş fi citit în ziar. Ce tre' să fi văzut acolo… munţi de cadavre, copii morţi… am citit o carte de la bibliotecă despre asta. Groaznic. Poate că de asta era el aşa, nu ştiu. Mi-a părut rău, când am citit. Când a murit el, io nu-l mai văzusem de ani de zile. Cineva mi-a arătat necrologul, ştiind că fusesem la St John, şi io l-am păstrat, ca amintire despre el. După ce vedeai la ce asistase, prin ce trecuse, puteai să-i ierţi lui Brenner multe… da' de fapt asta e valabil pentru toţi, nu? După ce afli, totu' se explică. Păcat că de multe ori nu afli decât când e prea târziu.

Janice se întoarse spre Irene.

— Te simţi bine, scumpo?

Robin bănuia că Irene decisese, în urma băşinii, că singura modalitate de muşamalizare plină de demnitate a incidentului era să sublinieze că nu se simţea bine.

— Ştiţi, cred că e din cauza stresului, spuse ea cu mâna pe betelia pantalonilor. Apare de fiecare dată când sunt…

Irene se întoarse spre Strike şi Robin şi continuă, demnă:

— Scuze, dar mă tem că nu cred că…

— Sigur, spuse Strike, închizându-şi carnetul. Oricum, cred că am pus toate întrebările pe care le aveam. Asta dacă nu cumva vă mai amintiţi, privind retrospectiv, ceva ce a părut ciudat sau nelalocul lui?

— Ne-am gândit şi noi, nu? o întrebă Janice pe Irene. Toţi anii ăştia… am discutat despre asta, evident.

— *Trebuie* să fi fost Creed, nu-i aşa? spuse Irene pe un ton definitiv. Altfel ce explicaţie ar putea să existe? Unde ar fi putut ea să dispară?

Cu o ultimă licărire de curiozitate, Irene îl întrebă pe Strike:

— Crezi că o să te lase să te întâlneşti cu el?

— Habar n-am, spuse el, ridicându-se în picioare. Oricum, mulţumim foarte mult pentru ospitalitate şi pentru că ne-aţi răspuns la întrebări…

Janice îi conduse la uşă. Irene le făcu cu mâna în tăcere, în timp ce ieşeau din cameră. Robin îşi dădea seama că Irene se aşteptase la o întrevedere mult mai plăcută. În schimb, fusese obligată să recunoască lucruri stânjenitoare şi inconfortabile, portretul pe care îl realizase variantei ei tinere nu era, probabil, printre cele mai reuşite – şi nimănui, se gândi Robin în timp ce dădea mâna cu Janice la uşă, nu i-ar fi făcut vreo plăcere deosebită să se băşească zgomotos în faţa unor necunoscuţi.

21

Fie atunci, zise-Artegall, să facem proba.
Într-un talger aşază adevărul.
Iar el făcu întocmai, şi apoi minciuna,
O puse-n cel'lalt talger…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Ei, deşi nu sunt doctor, spuse Strike în timp ce traversau strada spre Land Rover, eu cred că de vină e curry-ul.

— Termină, spuse Robin, râzând fără să vrea.

Nu se putea abţine să nu se simtă stânjenită chiar dacă era vorba de altcineva.

— Tu nu stăteai la fel de aproape de ea, replică Strike în timp ce se urca în maşină. Cred că era bhuna de miel…

— Serios, zise Robin, pe jumătate râzând, pe jumătate dezgustată. Încetează.

În timp ce îşi punea centura de siguranţă, Strike spuse:

— Eu aş bea ceva.

— E un bar OK nu departe de aici. Am căutat. Trafalgar Tavern.

Căutarea barului fusese, fără îndoială, încă un Lucru Drăguţ pe care Robin decisese să-l facă de ziua lui, iar Strike se întrebă dacă ea avea de gând să-l facă să se simtă vinovat. Probabil că nu, se gândi el, dar totuşi acesta era efectul, aşa că nu mai comentă altceva, doar întrebă:

— Ce părere ai despre toate astea?

— Păi, au existat nişte discrepanţe, nu-i aşa? începu Robin, în timp ce ieşeau din parcare. Şi cred că ni s-au spus câteva minciuni.

— Şi eu cred la fel. Pe care le-ai depistat?

— În primul rând, cearta dintre Irene şi Margot, de la petrecerea de Crăciun, spuse Robin ieşind de pe Circus Street. Nu cred că a fost provocată de

faptul că Margot l-a examinat pe fiul lui Janice – deşi cred că, într-adevăr, l-a examinat pe Kevin fără permisiune.

— Şi eu cred la fel. Şi sunt de acord: nu cred că cearta s-a referit la asta. Irene a obligat-o pe Janice să spună povestea asta pentru că nu voia să recunoască adevărul. Ceea ce mă face să mă întreb… Irene o pune pe Janice să vină la ea acasă, pentru ca noi să le intervievăm împreună: nu cumva Irene dorea să se asigure că Janice nu ne spune ceva ce ea n-ar vrea? Asta e problema cu prietenii vechi de decenii, nu-i aşa? Ştiu prea multe.

Robin, ocupată să-şi amintească drumul spre Trafalgar pe care îl memorase în dimineaţa aceea, se gândi imediat la toate poveştile pe care i le spusese Ilsa despre relaţia dintre Strike şi Charlotte. Ilsa îi spusese că Strike refuzase invitaţia la cină acasă la ei în seara aceea, susţinând că era deja invitat la sora lui. Ceea ce lui Robin îi venea greu să creadă, având în vedere recenta ceartă dintre Strike şi Lucy. Poate era paranoică, dar se întrebase inclusiv dacă nu cumva Strike evita compania ei în afara programului.

— N-o suspectezi pe Irene, nu-i aşa?

— O suspectez doar că e mincinoasă, bârfitoare şi are nevoie compulsivă de atenţie, spuse Strike. Nu cred că e suficient de inteligentă să o răpească pe Margot Bamborough şi să nu se dea de gol timp de 40 de ani. Pe de altă parte, minciunile sunt întotdeauna interesante. Ţi-a mai atras atenţia şi altceva?

— Da. A fost ceva ciudat în legătură cu povestea cu Leamington Spa sau, mai degrabă, reacţia lui Irene a fost ciudată când a auzit-o pe Janice vorbind despre asta… cred că Leamington Spa înseamnă ceva pentru ea. Şi a fost bizar că Janice *nu-i* povestise ce i-a spus pacientul. Ai fi crezut că a făcut asta neapărat, dat fiind că erau cele mai bune prietene, amândouă o cunoscuseră pe Margot şi au păstrat legătura în toţi anii ăştia. Chiar dacă Janice a

crezut că bărbatul ăla, Ramage, inventase totul, de ce nu i-a spus lui Irene?

— Foarte bine punctat, din nou, spuse Strike, privind gânditor faţada neoclasică a National Maritime Museum, în timp ce treceau pe lângă gazonul minunat îngrijit de culoarea smaraldului. Ce impresie ţi-a făcut Janice?

— Păi, când am fost lăsaţi s-o auzim vorbind, a părut o femeie cumsecade, spuse Robin prudent. A părut imparţială în privinţa lui Margot şi a lui Douthwaite. Nu ştiu însă de ce acceptă să o trateze Irene ca pe o servitoare…

— Unii oameni au nevoie să se simtă utili… şi în plus, poate că se simte puţin obligată, dacă Irene nu a minţit când a spus că ea şi soţul ei au ajutat-o financiar pe Janice când a avut nevoie.

Strike zări de la distanţă crâşma pe care o alesese Robin. Era pe malul Tamisei, mare şi opulentă, cu multe balcoane şi copertine, asta pe lângă blazoanele şi jardinierele de la ferestre. Robin parcă şi se îndreptară apoi pe lângă babalele de fier negru de pe cheu spre zona pavată unde numeroase mese de lemn ofereau o panoramă asupra fluviului. În centrul ei se afla o statuie neagră în mărime naturală a micului lord Nelson, cu faţa spre apă.

— Vezi? punctă Robin, poţi să stai afară şi să fumezi.

— Nu e cam frig? se interesă Strike.

— Haina asta e matlasată. Mă duc să iau…

— Nu, mă duc eu, spuse Strike ferm. Ce vrei?

— Doar apă minerală cu lămâie, te rog, având în vedere că sunt la volan.

Când Strike intră în crâşmă, izbucni un cor subit de „La mulţi ani”. La vederea baloanelor cu heliu din colţ, se gândi oripilat, pentru o fracţiune de secundă, că Robin îl adusese aici la o petrecere surpriză; dar peste o clipă îşi dădu seama că nu recunoaşte nici măcar o faţă şi că baloanele formau numărul 80. O femeie micuţă, cu părul de culoarea lavandei, zâmbea larg din capul mesei la care stătea toată familia: când suflă în lumânările de pe tortul

mare de ciocolată se declanşară bliţurile. Urmară aplauze şi urale, iar un copil mic suflă într-un fluier acoperit cu pene.

Strike se duse la bar, încă uşor zdruncinat, mustrându-se că îşi imaginase, fie şi pentru o clipă, că Robin i-ar fi organizat o petrecere surpriză. Nici măcar Charlotte, cu care Strike avusese cea mai lungă şi mai strânsă relaţie din viaţa lui, nu făcuse vreodată aşa ceva. De fapt, Charlotte nu îngăduise niciodată ca ceva atât de trivial precum ziua lui de naştere să stea în calea capriciilor şi toanelor ei. Când Strike a împlinit 27 de ani, ea tocmai traversa una din acele faze în care era când de o gelozie violentă, când plină de furie din cauză că el refuza să renunţe la armată (motivele exacte ale numeroaselor lor scene şi scandaluri tindeau să devină neclare în amintirea lui). Prin urmare, sub ochii lui, Charlotte îi aruncase cadoul împachetat pe fereastră, de la etajul trei.

Dar bineînţeles că existau şi alte amintiri. A 33-a aniversare a lui, de exemplu. Tocmai se externase de la spitalul Selly Oak şi mergea pentru prima oară cu o proteză, iar Charlotte îl dusese în apartamentul ei din Notting Hill, îi gătise şi după masă se întorsese din bucătărie cu două ceşti de cafea, goală puşcă şi mai frumoasă decât orice femeie pe care o văzuse vreodată. El râsese şi suspinase în acelaşi timp. Nu făcuse sex de aproape doi ani. Probabil că nu va uita niciodată noaptea care urmase, nici faptul că Charlotte plânsese după aceea în braţele lui, spunându-i că era singurul bărbat din lume pentru ea, că se temea de sentimentele ei, se temea că e rea pentru că nu regreta piciorul lui pierdut dacă îi aducea din nou împreună, dacă însemna că, în sfârşit, putea să aibă şi grijă de el aşa cum el avusese întotdeauna grijă de ea. Spre miezul nopţii, Strike o ceruse în căsătorie, apoi făcuseră dragoste din nou şi discutaseră până în zori despre cum avea să lanseze el agenţia de detectivi, iar Charlotte îi spusese că nu voia inel, că Strike trebuia să-şi

păstreze banii pentru noua lui carieră, în care avea să exceleze.

După ce cumpără băuturi şi chipsuri, Strike se întoarse la Robin, care stătea pe o bancă afară, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie posomorâtă pe chip.

— Înveseleşte-te, o îndemnă el, dar era un mesaj pentru amândoi.

— Scuze, spuse Robin, deşi nu ştia prea bine pentru ce îşi cere scuze.

Strike se aşeză lângă ea, nu vizavi, astfel încât să fie amândoi cu faţa la fluviu. Lângă ei era o plajă mică cu prundiş, iar valurile clipoceau pe pietricelele reci. Pe celălalt mal se înălţau clădirile de birouri de culoarea oţelului de pe Canary Wharf, iar în stânga lor – The Shard. Fluviul era de culoarea plumbului în această zi rece de noiembrie. Strike rupse unul dintre pachetele de chipsuri până la mijloc, ca să poată lua amândoi. Dorindu-şi să fi cerut cafea în locul unei băuturi reci, Robin sorbi din apa minerală cu lămâie, mâncă nişte chipsuri şi îşi băgă iar mâinile în buzunare, înainte de a spune:

— Ştiu că nu e atitudinea potrivită, dar sincer… Nu cred că o să aflăm ce i s-a întâmplat lui Margot Bamborough.

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că Irene îşi aminteşte toate acele nume greşit, presupun… că Janice a mers pe mâna ei, ascunzând motivul disputei de la petrecerea de Crăciun… a trecut atât de mult timp. Oamenii nu mai au acum nicio obligaţie să ne spună adevărul, chiar dacă şi-l amintesc. Ia în calcul şi faptul că oamenii se ataşează de vechile teorii, cum ar fi toată chestia cu Gloria şi cu pastila din cana lui Brenner, şi vor să pară importanţi, pretinzând că ştiu lucruri şi… mă rog, încep să cred că încercăm imposibilul.

Un val de oboseală o copleşise pe Robin în timp ce stătea în frig şi îl aştepta pe Strike, iar după el venise deznădejdea.

— Revino-ţi, spuse Strike încurajator. Am aflat deja două lucruri importante pe care poliţia nu le-a

ştiut niciodată.

Îşi scoase ţigările, aprinse una şi apoi continuă:

— În primul rând: în clădirea în care lucra Margot exista un stoc mare de barbiturice. În al doilea rând: e posibil ca Margot Bamborough să fi făcut un avort. Să începem cu barbituricele… oare nu ignorăm ceva foarte evident şi anume că în incinta respectivă existau mijloacele de a adormi pe cineva?

— Margot n-a fost adormită, spuse Robin, mestecând posacă chipsuri. A ieşit de acolo pe picioare.

— Doar dacă presupunem…

— …că Gloria n-a minţit, ştiu, spuse Robin. Dar cum îi administrează ea şi Theo – pentru că Theo trebuie să fie şi ea implicată, nu-i aşa? Cum îi administrează Gloria şi Theo suficiente barbiturice lui Margot ca s-o facă să-şi piardă cunoştinţa? Nu uita că, dacă Irene spune adevărul, la momentul acela Margot nu lăsa pe nimeni să-i pregătească băuturile. Iar din ce a spus Janice despre dozaj, ai avea nevoie de o grămadă de pastile ca să faci pe cineva să-şi piardă cunoştinţa.

— Bun raţionament. Deci, revenind la povestioara cu pastila din ceai…

— Tu n-ai crezut-o?

— Ba da, spuse Strike, pentru că pare o minciună complet inutilă. Nu e suficient de interesantă ca să devină o anecdotă captivantă, nu-i aşa, o singură pastilă? Dar readuce pe tapet întrebarea dacă Margot ştia sau bănuia că Brenner e dependent. E posibil să fi observat că se comportă ciudat. Sedativele l-ar fi făcut somnoros. Poate a văzut că-i merge mintea mai greu. Tot ce am aflat despre Margot sugerează că, dacă i s-ar fi părut că Brenner are o atitudine neprofesională sau riscă să-şi pună în pericol pacienţii, ar fi luat taurul de coarne şi i-ar fi cerut socoteală. Şi tocmai am aflat o mulţime de informaţii interesante despre Brenner, care pare să fi fost un om traumatizat, nefericit şi singuratic. Dacă Margot l-a ameninţat că îşi va pierde licenţa?

Pierderea statutului şi prestigiului pentru cineva a cărui viaţă se rezuma practic la asta? Oamenii au ucis şi pentru mai puţin.

— În seara aia a plecat de la cabinet înaintea ei.

— Dacă a aşteptat-o? Şi s-a oferit s-o ducă cu maşina?

— Dacă ar fi făcut asta, cred că ea ar fi devenit suspicioasă, spuse Robin. Nu că vrea să-i facă rău, ci că o să strige la ea, ceea ce ar fi fost stilul lui, din câte ştim despre *el.* Eu, personal, aş fi preferat să merg prin ploaie. Iar ea era mult mai tânără decât el, înaltă şi în formă. Nu-mi amintesc acum unde locuia Brenner…

— Împreună cu sora lui necăsătorită, la vreo 20 de minute cu maşina de cabinet. Sora lui a spus că a ajuns acasă la ora obişnuită. Un vecin care îşi plimba câinele a confirmat că-l văzuse prin fereastră în jur de ora 11…

Apoi Strike continuă:

— Dar mă pot gândi şi la altă posibilitate în privinţa acelor barbiturice. Aşa cum a subliniat Janice, aveau valoare de piaţă şi, după câte se pare, Brenner strânsese un stoc serios. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca cineva din afară să fi aflat că în incintă există droguri valoroase, să fi încercat să le şterpelească şi Margot să-i fi stat în cale.

— Ceea ce ne duce înapoi la ideea că Margot a murit înăuntru, ceea ce înseamnă…

— Că Gloria şi Theo revin în prim-plan. E posibil ca Gloria şi Theo să fi plănuit să ia chiar ele drogurile. Şi tocmai am auzit…

— …că Gloria avea un frate care vindea droguri, spuse Robin.

— De ce o spui pe un ton atât de sceptic?

— Irene era hotărâtă s-o facă praf pe Gloria, nu-i aşa?

— Da, e adevărat, dar faptul că Gloria avea un frate care vindea droguri e o informaţie valoroasă, ca şi faptul că în incintă existau o grămadă de droguri care aşteptau să fie furate. Brenner oricum

n-ar fi recunoscut că le avusese, aşa că probabil n-ar fi reclamat furtul, ceea ce creează o situaţie bună de exploatat.

— Dacă ai un frate infractor nu te face infractor şi pe tine.

— De acord, dar mă face să-mi doresc şi mai mult s-o găsesc pe Gloria. Termenul de „persoană de interes” i se potriveşte destul de bine… Şi mai e şi avortul. Dacă Irene spune adevărul despre faptul că clinica a sunat ca să confirme programarea…

— *Dacă,* spuse Robin.

— Nu cred că asta a fost o minciună, spuse Strike. Dintr-un motiv total opus faţă de pastila din cana lui Brenner. Minciuna asta e prea mare. Oamenii nu inventează chestii de felul ăsta. În orice caz, Irene i-a spus lui Janice la momentul respectiv, iar mica lor ceartă despre confidenţialitatea pacientului pare reală. Iar C. B. Oakden trebuie să-şi fi întemeiat povestea pe ceva. N-aş fi deloc surprins dacă pontul a venit de la Irene. Nu mi s-a părut o femeie care ar refuza vreo ocazie de a specula sau bârfi.

Robin nu spuse nimic. Se confruntase o singură dată în viaţa ei cu posibilitatea de a fi însărcinată şi încă îşi amintea uşurarea care o inundase când devenise evident că nu era şi că nu trebuia să mai suporte atingerile altor străini, încă o procedură intimă, alt sânge, altă durere.

Imaginează-ţi cum ar fi să avortezi copilul soţului tău, se gândi ea. Oare Margot chiar ar fi putut să facă asta, când o avea deja acasă pe sora acelui copil? Ce se petrecuse în mintea ei, cu o lună înainte să dispară? Poate că suferise o cădere psihică discretă, ca şi Talbot? Ultimii câţiva ani o învăţaseră pe Robin cât de secretoşi pot fi oameni, chiar şi faţă de cei care cred că îi cunosc cel mai bine. Infidelitate şi bigamie, perversiuni şi fetişuri, furt şi fraudă, urmărire şi hărţuire: cercetase atât de multe vieţi secrete că le pierduse deja şirul. Şi nici nu se considera mai presus din cei înşelaţi şi păcăliţi care veneau la agenţie în căutarea adevărului. Nu

crezuse şi ea că îşi cunoaşte soţul în cel mai mic detaliu? Câte sute de nopţi nu petrecuseră în pat, încolăciţi ca nişte fraţi siamezi, şoptindu-şi secrete şi râzând împreună în întuneric? Îşi petrecuse aproape jumătate de viaţă alături de Matthew şi abia când un cercel cu diamante tare şi strălucitor apăruse în patul lor îşi dăduse seama că acesta duce o viaţă separată şi că nu era, şi probabil că nu fusese niciodată, aşa cum credea ea.

— Nu vrei să crezi că a făcut un avort, spuse Strike, intuind corect cel puţin o parte a motivului tăcerii ei.

Robin preferă să schimbe vorba:

— N-ai primit niciun răspuns de la prietena ei, Oonagh, nu-i aşa?

— Nu ţi-am spus? spuse Strike. Ba da, am primit ieri un e-mail. Chiar e vicar la pensie şi ar fi încântată să se întâlnească cu noi când vine la Londra pentru cumpărăturile de Crăciun. Rămâne să confirmăm mai încolo data exactă.

— Bun, spuse Robin. Ştii, mi-ar plăcea să discut cu cineva care chiar *o plăcea* pe Margot.

— Gupta o plăcea, spuse Strike. Şi Janice, tocmai ne-a spus asta.

Robin desfăcu a doua pungă de chipsuri.

— Dar nu exact la asta te aştepţi acum? spuse ea. Ca oamenii măcar să *pretindă* că o plăceau pe Margot, după tot ce s-a întâmplat. Dar Irene n-o plăcea. Nu ţi s-a părut puţin… *exagerat…* să păstreze atât de multă ranchiună după 40 de ani? A dat în ea cu sălbăticie. Nu crezi că ar fi fost… Nu ştiu, mai *diplomat* din partea ei…

— Să pretindă că erau prietene?

— Da… dar poate că Irene era conştientă că existau prea multe persoane care văzuseră că ele *nu* fuseseră prietene. Ce părere ai despre biletele anonime? Adevărate sau false?

— Bună întrebare, spuse Strike scărpinându-şi bărbia. Lui Irene i-a făcut mare plăcere să ne spună că Margot fusese făcută „cuvântul cu p”, dar „focurile iadului” nu pare genul de lucru pe care să

se apuce ea să-l inventeze. M-aş fi aşteptat mai degrabă la ceva în sensul de „vacă arogantă”.

Îşi scoase iar carnetul şi îşi examină notiţele pe care şi le luase în timpul interviului.

— Ei, va trebui oricum să verificăm pistele astea, să vedem dacă duc undeva. Vrei să te ocupi tu de Charlie Ramage şi de Leamington Spa, iar eu îl iau la cercetat pe Applethorpe, dependentul de beni?

— Iar ai făcut expresia aia, remarcă Robin.

— Ce expresie?

— Când spui beni, zâmbeşti. Ce e aşa de amuzant la benzedrină?

— A… râse el. Mi-am amintit de ceva ce îmi povestise unchiul Ted. Te-ai uitat vreodată la *Crossroads?*

— Ce e *Crossroads?*

— Uit mereu că eşti mult mai mică, zise Strike. Era o telenovelă în care era un personaj pe nume Bennie. Era – mă rog, în ziua de azi s-ar spune că avea nevoi speciale. Încet la minte. Purta o căciulă de lână şi era, în felul lui, un personaj emblematic.

— Şi te-ai gândit la el? spuse Robin.

Nu părea ceva foarte amuzant.

— Nu, dar ca să înţelegi ce urmează, nu aveam cum să nu-ţi pomenesc de el. Presupun că ai auzit despre Războiul Malvinelor.

— Sunt mai mică decât tine, Strike, nu sunt analfabetă.

— Bun. Deci soldaţii britanici care s-au dus acolo – a fost şi Ted, în 1982 – i-au poreclit pe localnici „Bennie”, după personajul din *Crossroads.* Comandanţii află chestia asta şi de sus vine ordinul „Nu-i mai numiţi pe oamenii ăştia pe care tocmai i-am eliberat Bennie”.

Strike începu să zâmbească larg.

— Şi atunci, continuă el, au început să le spună „Tot”.

— „Tot”? Ce înseamnă „Tot”?

— „Tot Bennie”, spuse Strike, cu un hohot de râs.

Robin râse şi ea, mai mult molipsită de buna lui dispoziţie. După ce hohotele lui se stinseră, priviră

amândoi fluviul timp câteva secunde, bând şi, în cazul lui Strike, fumând, până când el spuse:

— O să scriu la Ministerul Justiţiei, să cer aprobare ca să-l vizitez pe Creed.

— Zău?

— Trebuie să încercăm. Autorităţile au crezut întotdeauna că Creed a agresat sau a ucis mai multe femei decât cele pentru care a fost condamnat. În casa lui erau bijuterii şi articole de îmbrăcăminte care nu au fost identificate niciodată. Dacă toată lumea crede că el e autorul…

— …asta nu înseamnă că nu e chiar el, fu de acord Robin, urmărindu-i perfect logica încâlcită.

Strike oftă şi se frecă pe faţă, fără să-şi scoată ţigara din gură:

— Vrei să vezi mai exact cât de nebun era Talbot?

— Da.

Strike scoase din buzunarul interior al hainei carnetul legat în piele şi i-l întinse. Robin îl deschise şi începu să dea paginile în tăcere.

Paginile erau pline de desene ciudate şi diagrame. Scrisul era mic şi foarte îngrijit, dar înghesuit. Multe expresii şi simboluri erau subliniate sau încercuite. Pentagrama apărea constant. Peste tot erau nume, dar niciunul care să aibă legătură cu cazul: Crowley, Levy, Adams şi Schmidt.

— Hm, spuse ea încet, oprindu-se la o pagină deosebit de încărcată, de pe care un cap de ţap cu un al treilea ochi o privea răutăcios. Uită-te la asta…

Robin se aplecă spre el.

— Foloseşte simboluri astrologice.

— Poftim? spuse Strike, încruntându-se la pagina pe care o examina ea.

— Asta e Balanţa, spuse Robin, arătând spre un simbol din partea de jos a paginii. E zodia mea, aveam un breloc la chei aşa.

— La naiba, foloseşte *zodii?* spuse Strike.

Trase carnetul spre el, cu o expresie atât de dezgustată că Robin începu să râdă iar. Strike cercetă pagina. Robin avea dreptate. Dar, în acelaşi

timp, cercurile care înconjurau capul ţapului îi mai spuneau ceva.

— A calculat tot horoscopul pentru momentul în care credea că a fost răpită Margot, spuse el. Uite data acolo. 11 octombrie 1974. 6 şi jumătate seara… dă-o dracu'. *Astrologie*… Era ţăcănit rău.

— Tu ce zodie eşti? întrebă Robin, încercând să-şi dea seama.

— Habar n-am.

— Du-te naibii, spuse ea.

Strike o privi surprins.

— Te faci că nu ştii! spuse, ea. Toată lumea ştie ce zodie e. Degeaba pretinzi că eşti deasupra celorlalţi.

Strike zâmbi ezitant, trase adânc din ţigară, dădu fumul afară şi spuse:

— Săgetător cu ascendent în Scorpion şi cu soarele în prima casă.

— Eşti… începu să râdă Robin. Ai inventat asta acum, pe loc, sau e real?

— Bineînţeles că nu e *real,* la dracu', spuse Strike. *Nimic* din toate astea nu e real, nu-i aşa? Dar da. Asta spune *horoscopul meu natal.* Nu mai râde. Adu-ţi aminte cine a fost mama mea. Îi plăceau la nebunie chestiile astea. Una dintre cele mai bune prietene ale ei mi-a făcut horoscopul complet, când m-am născut. Ar fi trebuit să recunosc asta imediat…

Strike arătă spre desenul ţapului.

— Dar n-am citit ca lumea, continuă el, n-am avut timp.

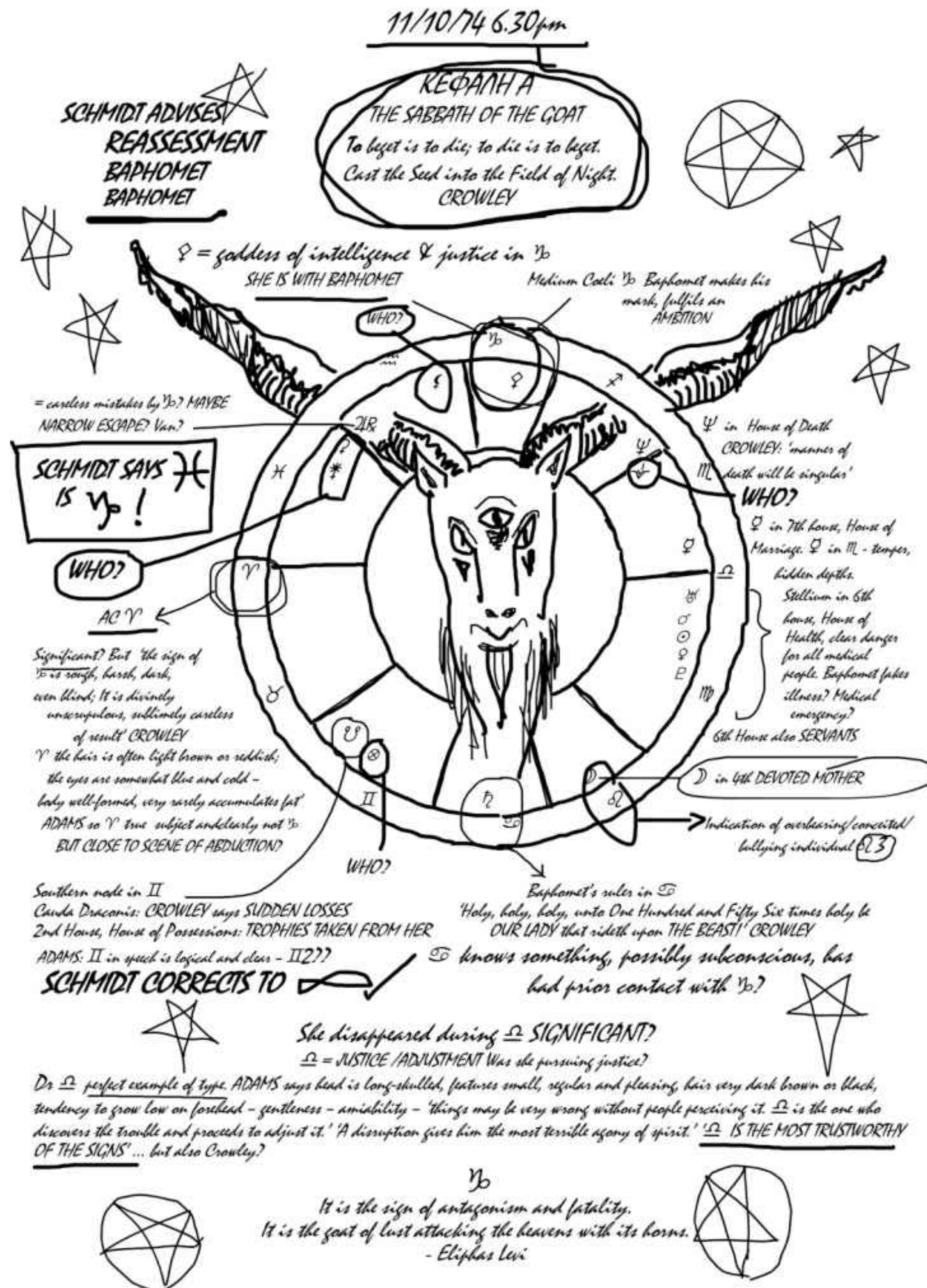
— Şi ce înseamnă să ai soarele în prima casă?

— Nu înseamnă nimic, sunt doar prostii.

Robin îşi dădea seama că Strike nu vrea să recunoască faptul că ştie, ceea ce o făcu să râdă iar. Pe jumătate enervat, pe jumătate amuzat, Strike murmură:

— Independent. Plin de autoritate.

— Ei…

Sunt doar prostii, şi cazul ăsta are deja suficiente tâmpenii mistice ca să mai adăugăm şi zodiile. Mediumul şi locul sfânt, Talbot şi Baphomet…

— … Irene şi Margot Fonteyn care s-a spart, continuă Robin.

— Irene şi nenorocita de Margot Fonteyn care s-a spart, murmură Strike, dându-şi ochii peste cap.

Stropi fini de ploaie îngheţată începură să cadă pe masă şi pe carnetul lui Talbot pe care Strike îl închise repede, ca să nu se întindă cerneala. Se ridicară amândoi în acelaşi timp, de parcă s-ar fi vorbit, şi o luară spre Land Rover.

Bătrâna cu părul de culoarea lavandei care se născuse în aceeaşi zi cu Strike era ajutată acum să urce într-o Toyota aflată în apropiere, de două femei care păreau fiicele ei. Peste tot în jurul maşinii erau rude care zâmbeau şi discutau sub umbrele. Doar pentru o clipă, în timp ce urca iar în Land Rover, Strike se întrebă unde avea să fie el, dacă ajungea la 80 de ani, şi cine avea să îi fie alături.

22

Iar alteori neiscodite stări s-or arăta.
Atunci de ce să spuie toţi netoţii în zadar,
Că lucrurile-s doar aşa cum lor le par?
Dacă de alte lumi lor li s-ar povesti
În sfera lucitoare-a Lunilor cu har
Şi fiecare stea ce n-o putem zări?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În seara aceea, Strike mânca singur în apartamentul său, ce-şi cumpărase de pe drum. În timp ce răsturna tăieţeii Singapore în farfurie, recunoscu în sinea lui ironia situaţiei: dacă Ilsa nu s-ar fi arătat atât de dornică să moşească o relaţie sentimentală între el şi Robin, acum probabil că s-ar fi aflat în apartamentul lui Nick şi al Ilsei din Octavia Road, distrându-se alături de cei doi vechi prieteni ai săi şi de Robin însăşi, a cărei companie nu îl plictisea niciodată, deşi petreceau atât de mult timp împreună la muncă.

În timp ce mânca, gândurile lui Strike zăboviră asupra partenerei lui, asupra sărutului de pe felicitarea atent aleasă, asupra căştilor şi a faptului că ea îi spunea acum Strike când era enervată sau când glumeau împreună, semne evidente ale unei intimităţi crescânde. Oricât de stresante ar fi fost procedurile divorţului, despre care ea îi împărtăşise puţine detalii, oricât de puţin ar fi căutat ea în mod conştient o legătură sentimentală, era cu toate acestea liberă.

Nu era prima oară când Strike se întreba cât de egoist ar fi fost din partea lui să presupună că Robin ar putea simţi pentru el ceva mai mult decât o simplă prietenie. Se înţelegea cu ea mai bine decât se înţelesese cu oricare altă femeie. Simpatia lor reciprocă supravieţuise întregului stres pe care îl presupunea conducerea în comun a unei afaceri,

încercărilor personale prin care trecuse fiecare de când se cunoscuseră, chiar şi dezacordului major care îl făcuse cândva s-o concedieze. Robin venise imediat la spital când el se trezise singur cu un nepot grav bolnav, îndurând, Strike nu avea nicio îndoială, nemulţumirea fostului ei soţ, pe care Strike nu uita niciodată să-l numească în mintea lui „boul ăla”.

Iar Strike nu ignora nici calităţile fizice ale lui Robin: fusese pe deplin conştient de ele încă din clipa în care ea îşi scosese prima oară haina în biroul lui. Dar nu şarmul ei îi ameninţa lui liniştea, cât plăcerea adâncă şi vinovată de a fi actualmente principalul bărbat din viaţa ei. Acum când în faţa lui se afla posibilitatea a ceva mai mult, acum când soţul ei dispăruse, iar Robin era singură, Strike se trezea întrebându-se la modul serios ce s-ar fi întâmplat dacă ei doi ar fi dat curs atracţiei care, începea el să bănuiască, era reciprocă. O relaţie ar afecta agenţia, pentru care amândoi sacrificaseră atât de multe şi care pentru Strike reprezenta încununarea tuturor viselor lui de mărire? Indiferent cum formula întrebarea, răspunsul era de fiecare dată „da”, deoarece el era sigur, din motive care aveau de-a face cu traume din trecut, nu cu vreo conduită morală puritană, că ceea ce căuta în cele din urmă Robin era siguranţa şi permanenţa căsătoriei.

Iar el nu era genul care se căsătoreşte. Indiferent de inconveniente, ceea ce îşi dorea la sfârşitul unei zile de lucru era spaţiul lui privat, curat şi ordonat, organizat exact aşa cum îi plăcea lui, în care să fie scutit de furtuni emoţionale, de vinovăţie şi acuzaţii, de pretenţii de a asigura iubirea romantică gen Hallmark, de o viaţă în care fericirea altcuiva era responsabilitatea lui. Adevărul era că Strike fusese întotdeauna responsabil pentru o femeie: pentru Lucy, în timp ce creşteau împreună în mizerie şi haos, pentru Leda, care se împleticea de la un amant la altul şi pe care el trebuise uneori să o protejeze fizic în adolescenţă, pentru Charlotte, a cărei

fragilitate cu tendinţe autodistructive primise numeroase denumiri din partea psihoterapeuţilor şi psihiatrilor, dar pe care, în ciuda a orice, el o iubise. Acum era singur şi oarecum împăcat. Niciuna dintre aventurile sau relaţiile de o noapte pe care le avusese după Charlotte nu ajunsese să-l atingă în profunzime. Uneori Strike se întreba dacă nu cumva Charlotte îi retezase cumva capacitatea de a avea sentimente profunde.

Numai că, aproape împotriva voinţei lui, chiar ţinea la Robin. Simţea imboldurile cunoscute ale unei dorinţe de a o face fericită care îl iritau mult mai tare decât obiceiul pe care şi-l luase de a întoarce categoric privirea când ea se apleca deasupra unui birou. Erau prieteni, şi el spera să rămână prieteni pentru totdeauna, iar cea mai bună modalitate de a garanta asta, bănuia Strike, era de a nu se vedea niciodată goi.

După ce-şi spălă farfuria, Strike deschise fereastra ca să lase să intre aerul rece al nopţii, amintindu-şi că oricare dintre femeile pe care le cunoştea el s-ar fi plâns imediat de curent. Apoi îşi aprinse o ţigară, deschise laptopul pe care îl luase la etaj şi concepu o scrisoare către Ministerul Justiţiei, explicând că fusese angajat de Anna Phipps, prezentându-şi acreditările care îi permiteau să activeze ca investigator atât în cadrul armatei, cât şi în afara ei, şi cerând permisiunea de a-l vizita şi chestiona pe Dennis Creed la Broadmoor.

După ce termină, căscă, îşi aprinse a mia ţigară pe ziua aceea şi se duse să se întindă în pat, scoţându-şi mai întâi pantalonii, ca de obicei. Luă *Demonul din Paradise Park* şi dădu la ultimul capitol.

> Întrebarea care îi chinuie pe poliţiştii care au intrat în 1976 în subsolul lui Creed şi au văzut cu ochii lor combinaţia de închisoare şi cameră de tortură pe care o construise acesta acolo este dacă mai există şi alte victime pe lângă cele 12

femei despre care se ştie că le-a atacat, răpit şi/sau omorât.

La ultimul nostru interviu, Creed, căruia în dimineaţa aceea îi fuseseră suspendate drepturile, în urma unei izbucniri agresive pe care a avut-o la adresa unui gardian al închisorii, a fost în dispoziţia lui cea mai reţinută, arătându-se extrem de criptic.

Î: Oamenii bănuiesc că s-ar putea să existe şi alte victime.

R: Zău?

Î: Louise Tucker. Avea 16 ani şi a fugit…

R: Vouă, jurnaliştilor, vă place să daţi vârsta oamenilor, nu-i aşa? De ce?

Î: Pentru că asta zugrăveşte o imagine. E un detaliu cu care ne putem identifica cu toţii. Ştii ceva despre Louise Tucker?

R: Da. Avea 16 ani.

Î: În subsolul dumitale au existat bijuterii nerevendicate. Articole de îmbrăcăminte nerevendicate.

R:…

Î: Nu vrei să vorbeşti despre bijuteriile nerevendicate?

R:…

Î: De ce nu vrei să vorbeşti despre articolele nerevendicate?

R:…

Î: Nu există o parte a dumitale care se gândeşte „Acum nu mai am nimic de pierdut. Aş putea să aduc linişte în sufletele oamenilor, astfel ca familiile să nu se mai frământe?”

R:…

Î: Nu te gândeşti că asta ar fi un fel de reparaţie? „Aş putea să-mi reabilitez reputaţia măcar în parte?”

R: *[râde]* „Reputaţie”… crezi că-mi petrec zilele făcându-mi griji pentru

reputaţia mea? Voi chiar nu [neinteligibil].

Î: Dar Kara Wolfson? A dispărut în '73.

R: Câţi ani avea?

Î: 26. Era animatoare de club în Soho.

R. Nu-mi plac curvele.

Î: De ce?

R: Sunt murdare.

Î: Ai frecventat prostituate.

R: Când nu exista altă ofertă.

Î: Ai încercat – Helen Wardrop era prostituată. Şi a reuşit să-ţi scape. A furnizat o descriere poliţiei.

R:…

Î: Ai încercat s-o răpeşti pe Helen din aceeaşi zonă în care a fost văzută ultima oară Kara.

R:…

Î: Dar Margot Bamborough?

R:…

Î: O camionetă care semăna cu a dumitale a fost văzută gonind prin zona din care a dispărut.

R:…

Î: Dacă ai răpit-o pe Bamborough, înseamnă că s-a aflat în subsolul dumitale în acelaşi timp cu Susan Meyer, nu-i aşa?

R:… Plăcut pentru ea.

Î: A fost plăcut pentru ea?

R: Să aibă cu cine vorbi.

Î: Vrei să spui că le-ai ţinut pe Bamborough şi pe Meyer în acelaşi timp?

R: *[zâmbeşte]*

Î: Dar Andrea Hooton? Bamborough era moartă când ai răpit-o pe Andrea?

R:…

Î: Ai aruncat cadavrul Andreei de pe faleză. Asta a fost o schimbare în modul de operare. A fost primul cadavru pe care l-ai aruncat de acolo?

R:…

Î: Nu vrei să confirmi că ai răpit-o pe Margot Bamborough?

R: *[zâmbeşte]*

Strike puse cartea jos şi rămase aşa o vreme, fumând şi gândindu-se. Apoi se întinse după carnetul legat în piele al lui Talbot, pe care îl aruncase pe pat mai devreme, când îşi scosese haina.

Dădu paginile legate strâns în căutarea a ceva care să aibă cât de cât un înţeles, ceva pe care să-l poată pune în legătură cu un fapt sau o referinţă clare. Dintr-odată, o propoziţie scrisă în mare parte în engleză i se păru familiară şi opri mişcarea paginilor.

12th (♓) found. Therefore AS EXPECTED killer is ♑

Al 12-lea ♓ găsit. Deci, CUM ERA DE AŞTEPTAT, ucigaşul e ♑

Trebuia să depună un efort ca să se ridice şi să-şi aducă propriul carnet, dar asta făcu. Se prăbuşi la loc în pat şi găsi propoziţia pe care Pat i-o tradusese din stenografia Pitman:

Aceasta e ultima, a douăsprezecea, şi cercul se va închide odată cu găsirea celei de-a zecea – cuvânt necunoscut – Baphomet. Transcrie în cartea adevărată.

Cuvântul necunoscut, îşi dădu seama Strike, era acelaşi simbol cu cel care urma după cuvântul „ucigaş” în carnetul lui Talbot.

Simţindu-se deopotrivă exasperat şi curios, Strike îşi luă telefonul şi căută pe Google „simboluri astrologice”.

Peste câteva minute, după ce citise, cu o expresie de uşoară neplăcere, câteva pagini de astrologie, reuşi să interpreteze corect propoziţia lui Talbot, care spunea *„A 12-a (Peşti) găsită. Deci, CUM ERA DE AŞTEPTAT, ucigaşul e Capricorn.*

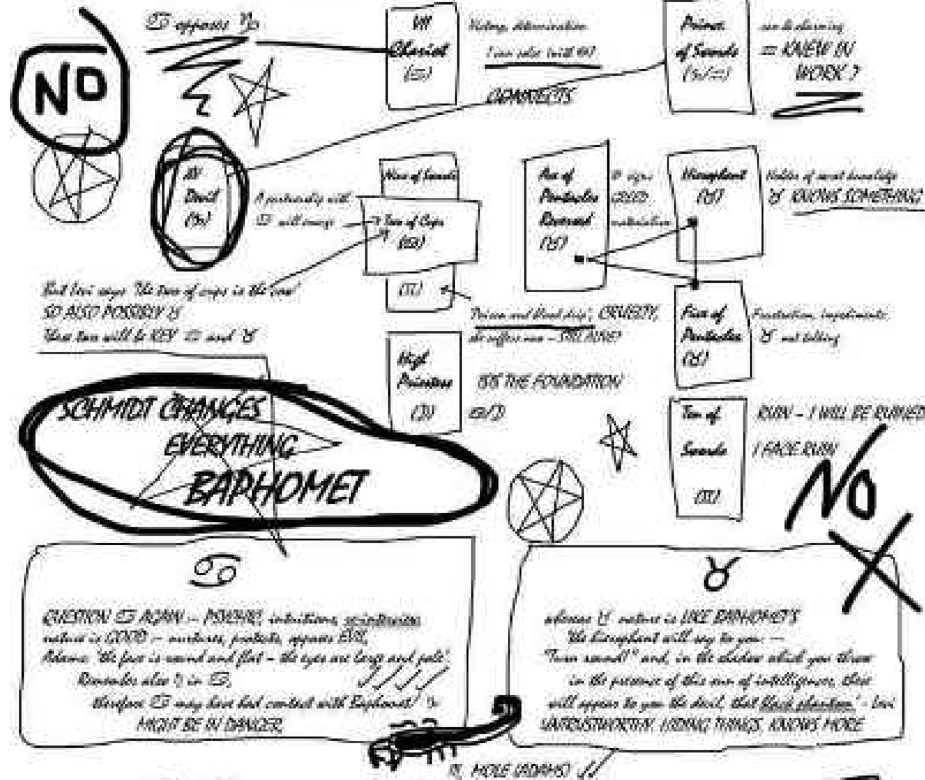
Peşti era a douăsprezecea zodie, iar Capricorn a zecea. Capricorn era şi semnul ţapului, pe care

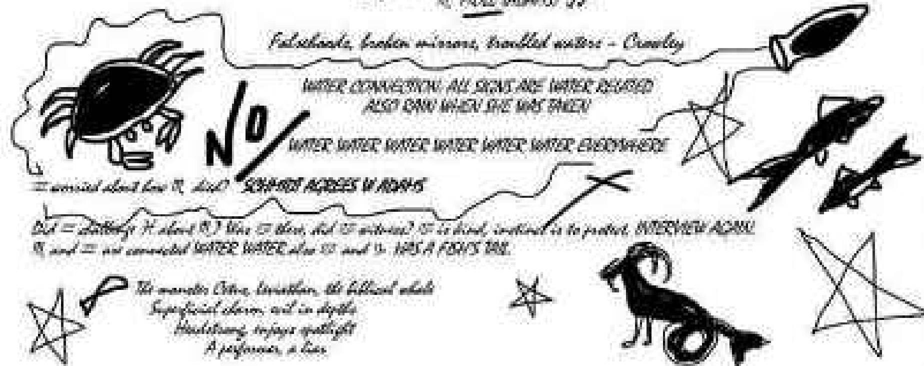
Talbot, în ţicneala lui, părea să-l lege de Baphomet, zeitatea cu cap de ţap.

— La dracu', murmură Strike, începând să scrie ceva pe o pagină goală din carnetul lui.

Îi veni o idee: datele acelea stranii şi neexplicate, cu cruci lângă ele, de pe toate declaraţiile luate martorilor bărbaţi. Se întrebă dacă să se ridice şi să se ducă jos ca să-şi aducă paginile de care avea nevoie din cutiile cu documentele poliţiei. Decise, cu un oftat, că răspunsul era da. Se încheie la pantaloni, se ridică în picioare şi luă cheile de la birou din cuierul de lângă uşă.

Zece minute mai târziu, Strike se întoarse în dormitorul lui cu laptopul şi cu un carnet nou. Se instală iar deasupra păturii şi observă că ecranul mobilului pe care îl lăsase pe pat era acum aprins. Cineva încercase să dea de el cât timp fusese jos, în birou.

Tocmai pierduse un apel de la Charlotte. Strike puse telefonul înapoi pe pat şi îşi deschise laptopul. Se apucă, încet şi meticulos, să potrivească datele neexplicate, care apăreau pe fiecare dintre declaraţiile date de bărbaţii care fuseseră consideraţi suspecţi, cu zodiile respective. Dacă intuia corect că Talbot verificase zodiile bărbaţilor, Steven Douthwaite era Peşti, Paul Satchwell era Berbec şi

Roy Phipps, care se născuse pe 27 decembrie… era Capricorn. Dar Talbot îl scosese încă de la bun început pe Roy Phipps de pe lista suspecţilor.

— Nu are niciun sens, fir-ar al naibii, murmură Strike către camera goală.

Puse jos laptopul, luă iar carnetul lui Talbot şi începu să citească de unde scria că ucigaşul lui Margot trebuia să fie Capricorn.

— Dumnezeule mare, murmură el.

Încercă, dar fără să reuşească cine ştie ce, să găsească o logică în acel amalgam de ezoterisme dezlânate cu ajutorul site-urilor astrologice. Din câte îşi dădea seama, Talbot părea să-l fi scos pe Roy Phipps de pe lista suspecţilor pe motiv că nu era de fapt Capricorn, ci altă zodie din care Strike nu reuşea să priceapă o iotă, bănuind că era una inventată de Talbot.

Reveni la carnet şi recunoscu sistemul Crucea Celtică de etalare a cărţilor de tarot pe care îl ştia din copilărie. Ledei îi plăcea să se considere ghicitoare în tarot; Strike o văzuse de multe ori cum aranjează cărţile exact de maniera pe care Talbot o schiţase în centrul paginii. Dar nu mai văzuse niciodată cărţi cărora le era atribuită o semnificaţie astrologică şi se întrebă dacă şi asta fusese o invenţie a lui Talbot.

Mobilul îi bâzâi iar, iar Strike îl luă.

Charlotte îi trimisese o fotografie. O fotografie cu ea goală, cu două cafele în mâini. Mesajul care însoţea fotografia spunea **În seara asta se împlinesc 6 ani. Aş vrea să se întâmple iar. La mulţi ani, Bluey x**

Împotriva voinţei lui, Strike privi lung trupul pe care orice heterosexual în toate minţile nu ar fi putut decât să-l dorească şi chipul pe care l-ar fi invidiat până şi Venus. Apoi observă pe burta ei o neclaritate, acolo unde Charlotte acoperise cu fond de ten cicatricea lăsată de operaţia de cezariană, ceea ce îi rezolvă erecţia incipientă. Ca un alcoolic care refuză un brandy, Strike şterse poza şi reveni la carnetul lui Talbot.

23

Mintea alege bun sau rău şi face omul
Bogat, sărman, vesel, nenorocit,
Căci cel ce după voie are totul,
Nu îi ajunge, ci vrea înzecit;
Dar cei ce au puţin nu cer nimic –
Acel puţin e îns-averea şi înţelepciunea.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Unsprezece zile mai târziu, Robin fu trezită la 8 dimineaţa de soneria mobilului, după nicio oră de somn. Îşi petrecuse din nou noaptea fără niciun rezultat în faţa casei prezentatorului hărţuit şi se întorsese în apartamentul ei din Earl's Court ca să apuce să doarmă câteva ore înainte de a fugi iar la discuţia pe care ea şi Strike stabiliseră s-o aibă cu Oonagh Kennedy într-o cafenea de la Fortnum&Mason. Complet dezorientată, răsturnă câteva obiecte de pe noptieră în timp ce bâjbâia prin întuneric după telefon.

— 'Lo?

— Robin? se auzi în urechea ei un strigăt fericit. Eşti mătuşă!

— Poftim, ce sunt? murmură Robin.

Încă nu se dezmeticise din visul ei: Pat Chauncey o invitase la cină şi fusese profund ofensată de refuzul ei.

— Eşti mătuşă! Jenny tocmai a născut!

— Ah, spuse Robin, începând să înţeleagă, foarte lent, că la telefon era Stephen, fratele ei mai mare. Ah, e minunat – ce…?

— E fetiţă! spuse Stephen triumfător. Annabel Marie. Trei kile şapte sute!

— Uau, asta… e mult? Pare…

— Îţi trimit o poză acum! Ai primit-o?

— Nu – stai aşa, spuse Robin, ridicându-se în capul oaselor.

Cu ochii cârpiţi, puse telefonul pe speaker ca să-şi poată verifica mesajele. Imaginea sosi chiar în timp ce se uita la ecran: un bebeluş roşu, ridat şi chel, înfăşurat într-un halat de spital, cu pumnii încleştaţi şi părând furios că fusese obligat să iasă din întunericul tăcut şi moale în strălucirea orbitoare a salonului de spital.

— Am primit-o. Ah, Stephen, e… e minunată.

Era o minciună, dar, cu toate acestea, în ochii epuizaţi ai lui Robin apărură lacrimi.

— Dumnezeule, Button, rosti ea încet porecla din copilărie a lui Stephen. Eşti tătic!

— Ştiu! spuse el. E o nebunie, nu? Când vii acasă s-o vezi?

— În curând, promise Robin. Vin de Crăciun. Transmite-i lui Jenny dragostea mea, bine?

— Da, îi transmit. Acum îl sun pe Jon. Ne vedem curând, Robs.

Convorbirea se întrerupse. Robin rămase în întuneric, privind lung fotografia strălucitoare cu bebeluşul boţit ai cărui ochi umflaţi erau strâns închişi în faţa unei lumi despre care părea să fi decis deja că nu e cine ştie. Gândul că fratele ei, Stephen, e tată şi că un nou membru îşi făcuse apariţia în familia lor era extraordinar.

Lui Robin îi răsunară din nou în urechi cuvintele verişoarei Katie: *E ca şi cum ai călători într-o direcţie diferită faţă de noi, ceilalţi.* Pe vremea când era cu Matthew, înainte să înceapă să lucreze la agenţie, Robin se aşteptase să aibă copii împreună. Nu avea o părere categorică *împotriva* copiilor, ştia doar că, acum, meseria pe care o iubea ar fi devenit imposibilă dacă ea ar fi fost mamă sau, cel puţin, că ar fi încetat să mai fie meseria pe care o iubea. Din puţinele ei observaţii asupra femeilor de vârsta ei care îşi asumau acest statut, maternitatea părea să ceară de la o femeie tot ce putea oferi aceasta. Când nu era cu fiul ei, Katie vorbea despre dorul permanent din inima ei, iar Robin încercase să-şi imagineze cum este să fii legat de cineva prin nişte sentimente mult mai puternice decât vinovăţia şi

furia prin care Matthew încercase s-o reţină lângă el. Problema nu era că Robin nu şi-ar fi iubit copilul. Dimpotrivă, credea că era posibil să-l iubească într-atât încât meseria pentru care îşi sacrificase în mod voluntar căsătoria, siguranţa, somnul şi securitatea financiară ar fi trebuit sacrificată şi ea, la rândul ei. Şi, după aceea, ce ar fi simţit Robin faţă de persoana pentru care fusese necesar acest sacrificiu?

Aprinse lumina şi se aplecă să ia lucrurile pe care le răsturnase de pe noptieră: un pahar gol, care, din fericire, nu se spărsese, şi cartea subţire intitulată *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* de C. B. Oakden, pe care o primise prin poştă în dimineaţa anterioară şi pe care o citise deja.

Strike încă nu ştia că ea reuşise să facă rost de un exemplar al cărţii lui Oakden şi Robin abia aştepta să i-l arate. Mai avea şi alte veşti despre cazul Bamborough, dar acum, poate din cauza epuizării totale, nerăbdarea cu care aşteptase să i le comunice dispăruse. Hotărând că nu va putea să adoarmă la loc, Robin se ridică din pat.

În timp ce făcea duş, îşi dădu seama, spre surpriza ei, că plânge.

E absolut ridicol. Nici măcar nu-ţi doreşti un copil. Stăpâneşte-te.

Când ajunse la etaj, îmbrăcată, cu părul uscat şi cu umbrele vineţii de sub ochi acoperite cu anticearcăn, îl găsi pe Max mâncând pâine prăjită în bucătărie.

— 'Neaţa, spuse el, ridicând ochii din telefonul pe care citea ştirile zilei. Eşti bine?

— Da, spuse Robin cu o voioşie forţată. Tocmai am aflat că sunt mătuşă. Soţia fratelui meu, Stephen, a născut azi-dimineaţă.

— Felicitări, spuse Max cu un interes politicos. Ăă… băiat sau fată?

— Fată, spuse Robin, pornind cafetiera.

— Eu am vreo opt fini, a spus Max posomorât. Părinţilor le place să dea funcţia asta celor care n-au

copii. Cred că o să ne străduim mai mult, dacă n-avem copiii noştri.

— Aşa e, spuse Robin, încercând să pară în continuare veselă.

Şi ea era naşa fiului lui Katie. Cu ocazia botezului, intrase pentru prima oară în biserica din Masham de la nunta cu Matthew.

Îşi luă în dormitor cana cu cafea neagră, deschise laptopul şi decise să-i trimită lui Strike un e-mail cu noile informaţii din cazul Bamborough înaintea întâlnirii. Era posibil ca ei doi să nu apuce să discute prea mult înainte de interviul cu Oonagh Kennedy, aşa că asta i-ar fi ajutat să câştige timp.

> Salut,
>
> Câteva mărunţişuri despre caz, înainte să ne vedem:
>
> • Charles Ramage, milionarul din afaceri cu jacuzzi, e mort. Am vorbit cu fiul său, care nu mi-a putut confirma dacă tatăl lui a văzut-o pe Margot, dar şi-a amintit că Janice l-a îngrijit pe tatăl lui după accident şi a spus că Ramage Sr o plăcea şi „probabil că i-a spus tot felul de poveşti, avea o grămadă”. A spus că pe tatăl lui nu-l deranja deloc să exagereze, dacă aşa putea să înfrumuseţeze o poveste, dar nu era un mincinos şi „era bun la inimă. N-ar fi minţit despre o femeie dispărută”. De asemenea, a confirmat că tatăl lui era prieten apropiat cu un „ofiţer superior de poliţie” pe nume Greene (nu-şi aminteşte rangul sau numele mic). Văduva lui Ramage Sr e încă în viaţă şi trăieşte în Spania, dar e a doua lui soţie şi fiul nu se înţelege cu ea. Încerc să fac rost de un număr de telefon sau de o adresă de e-mail.
>
> • Sunt 99% sigură că am găsit-o pe Amanda White a noastră, care acum se numeşte Amanda Laws. Cu doi ani în

urmă a postat pe Facebook un text despre oameni care dispar, în care era vorba şi de Margot. Spunea la comentarii că a fost implicată personal în dispariţia lui Margot. I-am trimis un mesaj, dar încă n-am primit răspuns.

• Am făcut rost de un exemplar din *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?* şi am citit-o (nu e lungă). Având în vedere ce ştim până acum despre Margot, pare plină de inexactităţi. O aduc cu mine în dimineaţa asta.

Ne vedem curând x

Nedormită, Robin adăugase automat sărutul şi trimisese e-mailul înainte să-l poată şterge. Una era să pui un sărut pe o felicitare de ziua de naştere şi cu totul altceva să începi să le adaugi în e-mailurile de serviciu.

Căcat.

Nu putea să-i trimită un PS în care să spună „Ignoră sărutul, degetele mele l-au pus fără voia mea”. Asta ar fi atras atenţia asupra lui, dacă Strike nu-i dăduse importanţă.

În timp ce închidea laptopul, ecranul mobilului se aprinse: primise un SMS lung şi extaziat de la mama ei despre cât de perfectă e mica Annabel Marie, însoţit de o fotografie cu ea ţinându-şi noua nepoată în braţe, în timp ce tatăl lui Robin zâmbea larg peste umărul soţiei sale. Robin îi răspunse:

E minunată!

chiar dacă şi în această fotografie bebeluşul era la fel de urât ca în prima. Dar, de fapt, nu minţea: naşterea lui Annabel *era* o minune, un miracol cotidian, iar misterioasele ei lacrimi de la duş apăruseră, în parte, ca o recunoaştere a acestui fapt.

În timp ce metroul gonea spre Piccadilly Circus, Robin scoase cartea lui C. B. Oakden, pe care o găsise la un anticariat din Chester, şi o răsfoi iar.

Vânzătorul îi spusese că volumul stătuse ani de zile în anticariatul lui şi venise într-un lot de cărţi pe care le luase de la familia unei bătrâne din zonă care murise. Robin bănuia că, până să primească e-mailul de la ea, anticarul nu ştiuse nimic despre statutul legal dubios al cărţii, dar nu părea să aibă vreo dilemă morală că o vinde. După ce Robin îi garantase la telefon că nu avea să dezvăluie de unde obţinuse cartea, era încântat să se despartă de ea câtă vreme făcea un profit frumos. Robin spera doar ca Strike, după ce o citea, să considere că îşi merită banii.

Exemplarul lui Robin părea să fi scăpat de focare deoarece fusese unul dintre volumele gratuite oferite autorului, pe care acesta mai mult ca sigur că le primise înainte de sentinţa tribunalului. Pe prima pagină era trecută o dedicaţie care spunea: *„Mătuşii May, cu cele mai bune urări, CB Oakden (Carl)”*. Lui Robin „cele mai bune urări” i se părea un mesaj afectat şi pretenţios pentru o mătuşă.

Volumul subţire abia dacă avea o sută de pagini, iar pe coperta lui era o fotografie cu Margot ca Iepuraş Playboy care îi era familiară lui Robin, deoarece apăruse în atât de multe articole din presă despre dispariţia ei. Fotografia fusese decupată la jumătate, iar din ea lipsea cel de-al doilea Iepuraş, despre care Robin ştia că e Oonagh Kennedy. În schimb, fotografia era reprodusă în întregime la mijlocul volumului, alături de alte imagini, iar Robin credea că Strike va fi de acord că acestea formau cea mai valoroasă parte a cărţii, chiar dacă, se temea ea, doar pentru că acum puteau să asocieze numele cu chipuri, şi nu pentru că îi ajuta efectiv în investigaţie.

Coborî din metrou la Piccadilly Circus şi o luă pe Piccadilly pe un vânt puternic, sub luminile de Crăciun care se legănau, întrebându-se unde ar putea să găsească un cadou de bebeluş pentru Stephen şi Jenny. Nu trecu pe lângă niciun magazin potrivit, iar când ajunse în faţă la Fortnum&Mason

avea o oră de pierdut până la întâlnirea stabilită cu Oonagh Kennedy.

De când stătea la Londra, trecuse de multe ori pe lângă celebrul magazin, dar nu intrase niciodată. Faţada bogat ornamentată era de un albastru ou de raţă, iar vitrinele împodobite de Crăciun erau unele din cele mai frumoase din oraş. Robin cercetă cu privirea, prin cercurile transparente de sticlă înconjurate de zăpadă artificială, grămezile înălţate din fructe confiate care arătau ca nişte bijuterii, eşarfe de mătase, cutii de ceai aurite şi spărgătoare de nuci, din lemn, în formă de prinţi de poveste. O rafală de vânt deosebit de rece, presărată cu stropi de ploaie, o şfichiui şi, fără să-şi dea seama, Robin se lăsă purtată înăuntrul acestei fantezii somptuoase de sezon prin uşa flancată de un portar cu palton şi joben.

Podeaua magazinului era acoperită cu mochetă roşie. Peste tot se înălţau stive de cutii împachetate în hârtie albastră, nuanţa ou de raţă. Văzu chiar sub nasul ei exact cutiile de trufe din care îi adusese şi Morris de ziua ei. Trecu apoi pe lângă biscuiţi şi fructe din marţipan, iar când zări cafeneaua din spate de la parter unde stabiliseră să se întâlnească cu Oonagh făcu cale întoarsă. Nu dorea să o vadă, înainte de ora stabilită, pe femeia care fusese vicar până să iasă la pensie, ca să apuce să-şi mute focusul gândurilor pe chestiuni profesionale până la interviul cu ea.

— Nu vă supăraţi, o întrebă ea pe o femeie cu o expresie hărţuită care alegea fructe din marţipan pentru un client, aveţi ceva pentru copii de…?

— Etajul trei, spuse femeia, deja îndepărtându-se.

Acolo era disponibilă o mică gamă de produse pentru copii ale căror preţuri i se părură lui Robin exorbitante, dar, ca unică mătuşă a lui Annabel şi singura rudă care locuia în Londra, simţea o anumită presiune să ofere un cadou „de la oraş” adecvat. În consecinţă, cumpără un urs Paddington mare şi pufos.

În timp ce se îndepărta de casă cu plasa de culoarea oului de raţă, îi sună mobilul. Se aşteptase s-o sune Strike, dar văzu că e un număr necunoscut.

— Bună, Robin sunt.

— Bună, Robin, spuse o voce furioasă. Tom la telefon.

Robin nu-şi putea da seama în ruptul capului despre care Tom era vorba. Parcurse rapid în minte cazurile la care lucra în prezent agenţia – Dublă Măsură, Sprinţarul, Carte Poştală, Alunecosul şi Bamborough – încercând în zadar să-şi amintească un Tom în timp ce spunea pe un ton plin de căldură, menit să transmită „dar bineînţeles că mi-aduc aminte cine eşti”:

— Ah, salut!

— *Tom Turvey,* spuse bărbatul, care nu părea să se fi lăsat păcălit.

— Ah, spuse Robin.

Inima începu să-i bată inconfortabil de rapid. Se trase într-o nişă pe ale cărei rafturi erau expuse lumânări parfumate scumpe.

Tom Turvey era logodnicul lui Sarah Shadlock. Robin nu mai avusese niciun dialog cu el de când aflase că partenerii lor se culcau împreună. Nu-i plăcuse niciodată prea mult de Tom şi nici nu ştia dacă el era la curent cu aventura celor doi.

— Mersi, spuse Tom. Mersi *al dracului de mult,* Robin!

Aproape striga, iar Robin depărtă puţin mobilul de ureche.

— Poftim? spuse ea.

Dar, în timp ce spunea asta, i se părea că devenise doar nervi şi puls.

— Nu te-ai deranjat să-mi spui şi mie, nu? Ai plecat pur şi simplu şi te-ai spălat pe mâini, nu-i aşa?

— Tom…

— Mi-a spus *totul,* fir-ar a dracu’, dar tu ştiai de un an şi eu aflu astăzi, *cu patru săptămâni înaintea nunţii mele…*

— Tom, eu…

— Ei, sper că eşti fericită, fir-ai a dracu'! urlă el.

Robin întinse braţul, ca să îndepărteze cât mai mult telefonul de ureche. Încă îl auzea clar pe Tom cum ţipă „Eu sunt singurul dintre noi care nu s-a futut cu alţii şi eu sunt ăla *futut*..

Robin întrerupse convorbirea, cu mâinile tremurând.

— Mă scuzaţi, spuse o femeie masivă care încerca să vadă lumânările de pe raftul din spatele lui Robin.

Aceasta murmură o scuză şi plecă, oprindu-se lângă o balustradă de fier curbat, dincolo de care se afla un spaţiu deschis imens, circular.

Privi în jos şi observă că podeaua fusese îndepărtată, astfel că putea să vadă până la subsol, unde era o forfotă de oameni care mergeau în toate direcţiile cu coşuri pline cu jamboane şi sticle de vin scumpe. Cu capul învârtindu-i-se şi abia dându-şi seama ce face, Robin se întoarse şi o luă orbeşte spre ieşirea din magazin, străduindu-se să nu dea peste mesele pline de porţelanuri fragile. Coborî pe scările acoperite cu mochetă roşie, încercând să respire adânc ca să se calmeze şi să înţeleagă ceea ce tocmai auzise.

— Robin.

Ea merse mai departe şi abia când cineva spuse *Robin* din nou se întoarse şi îşi dădu seama că Strike tocmai intrase în magazin pe o uşă laterală din Duke Street. Umerii paltonului lui erau acoperiţi cu stropi de ploaie strălucitori.

— Salut, spuse ea, năucă.

— Eşti bine?

Pentru o fracţiune de secundă, Robin îşi dori să-i spună totul: la urma urmei, el ştia de aventura lui Matthew, ştia cum se terminase căsătoria ei şi îi cunoscuse pe Tom şi pe Sarah. Dar Strike părea şi el tensionat, strângând cu putere mobilul în mână.

— Bine. Tu?

— Nu extraordinar, spuse el.

Cei doi se dădură la o parte ca să permită unui grup de turişti să intre în magazin. În umbra scărilor

de lemn, Strike spuse:

— Joan se simte mai rău. Au internat-o iar la spital.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău, zise Robin. Ascultă – du-te în Cornwall. Noi ne descurcăm. O intervievez eu pe Oonagh, o să mă ocup de tot…

— Nu. I-a spus expres lui Ted că nu vrea să ne vadă acolo iar. Dar nu e stilul ei…

Strike părea la fel de răvăşit şi de absent ca Robin, dar apoi ea îşi veni în fire. *Să-l ia dracu' pe Tom, să-i ia dracii' pe Matthew şi Sarah.*

— Zău, Cormoran, du-te. Mă pot ocupa eu de muncă.

— Mă aşteaptă peste două săptămâni, de Crăciun. Ted spune că Joan îşi doreşte enorm să fim toţi acasă. Chestia cu spitalul ar trebui să fie doar pentru câteva zile.

— Păi, dacă te-ai hotărât… spuse Robin.

Se uită la ceas.

— Mai avem zece minute până să ajungă Oonagh. Vrei să mergem la cafenea s-o aşteptăm?

— Da, spuse Strike. Bună idee, mi-ar prinde bine o cafea.

„Ţie-vă Dumnezeu fericiţi, domnilor", se auzi din boxe colindul vechi în timp ce intrau în regatul fructelor confiate şi al ceaiurilor scumpe, pierduţi amândoi în gânduri dureroase.

24

...doar voioşia mă desfată,
În paturi, alcoave, banchete şi ospeţe:
Iar tu, cu a-tale mândre pene nu se cade
A zeflemi veselia şi de Jupiter urmată...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

La cafenea se ajungea pe nişte scări care o plasau ceva mai sus faţă de magazinul din care se făcea accesul. După ce se aşezară la o masă de patru persoane de la geam, Strike rămase tăcut, privind spre Jermyn Street, unde trecătorii ascunşi sub umbrele semănau cu nişte ciuperci mişcătoare. Se afla la o aruncătură de băţ de restaurantul unde o văzuse ultima oară pe Charlotte.

După fotografia nud primită de ziua lui, mai avusese câteva apeluri de la ea, plus câteva SMS-uri, trei dintre acestea cu o seară în urmă. Strike le ignorase pe toate, dar undeva, dincolo de neliniştea provocată de Joan, zvâcnea o îngrijorare familiară în legătură cu următoarea acţiune a lui Charlotte, deoarece SMS-urile ei deveneau din ce în ce mai surescitate. Charlotte mai încercase de câteva ori să se sinucidă în trecut şi o dată aproape că reuşise. La trei ani după ce Strike o părăsise, încerca în continuare să-l facă responsabil pentru siguranţa şi fericirea ei, ceea ce lui i se părea deopotrivă exasperant şi întristător. În dimineaţa aceea, când îl sunase Ted ca să-i dea vestea despre Joan, detectivul tocmai căuta numărul de telefon al băncii comerciale la care lucra soţul lui Charlotte. Dacă Charlotte ameninţa că se sinucide sau trimitea orice fel de mesaj final, Strike avea de gând să-l sune pe Jago.

— Cormoran, spuse Robin.

El întoarse privirea. La masă sosise un chelner. După ce comandară cafea, iar Robin ceru şi nişte

pâine prăjită, redevenită amândoi tăcuţi. Robin privea în direcţia opusă geamului, spre clienţii aflaţi în magazin care se aprovizionau cu tot felul de produse de lux pentru Crăciun, reluând în minte izbucnirea lui Tom Turvey. Încă resimţea undele de şoc ale acesteia. *Cu patru săptămâni înaintea nunţii mele, fir-ai a dracu'…* Probabil că nunta fusese contramandată. Sarah îl părăsise pe Tom pentru Matthew, bărbatul pe care îl voise întotdeauna, iar Robin era sigură că nu l-ar fi părăsit pe Tom dacă Matthew nu s-ar fi arătat dispus să-i ofere ceea ce îi oferise Tom: diamante şi schimbarea numelui. *Eu sunt singurul dintre noi care nu s-a futut cu alţii.* Toţi ceilalţi fuseseră necredincioşi, în opinia lui Tom, cu excepţia sărmanului Tom… prin urmare, mai mult ca sigur că Matthew i-a spus vechiului său prieten că Robin se culcase cu altcineva (bineînţeles, referindu-se la Strike, care-i trezise gelozia şi suspiciunile din clipa în care ea se dusese să lucreze pentru el). Şi chiar şi acum, când Tom ştia despre Matthew şi Sarah, după ce ieşiseră la iveală duplicitatea şi trădarea vechiului său prieten, Tom credea minciuna despre Robin şi Strike. Fără îndoială, considera că Robin era de vină pentru actuala lui suferinţă, că dacă ea nu i-ar fi cedat lui Strike, efectul de domino al infidelităţii n-ar fi început niciodată.

— Eşti sigură că eşti bine?

Robin tresări şi întoarse privirea. Strike ieşise din propria reverie şi o privea pe deasupra ceştii de cafea.

— Da, spuse ea. Sunt doar terminată. Ai primit e-mailul meu?

— E-mail? spuse Strike, băgând mâna în buzunar după telefon. Da, dar nu l-am citit, scuze. Am avut alte treburi…

— Nu-ţi bate capul acum, spuse Robin în grabă, îngrozindu-se, în ciuda noilor probleme pe care le avea, la gândul acelui sărut accidental. Nu e foarte important, poţi să-l citeşti şi mai târziu. Dar am găsit asta.

Scoase din geantă *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?* şi i-o întinse pe deasupra mesei, dar, înainte ca Strike să-şi poată exprima surpriza, murmură:

— Dă-mi-o înapoi, repede.

Apoi i-o smulse din mână şi o îndesă la loc în geantă.

O femeie trupeşă traversa cafeneaua spre ei, cu două pungi pline de articole de Crăciun legănându-i-se în mâini. Avea obrajii plini şi dinţii din faţă mari şi pătraţi ca ai unei veveriţe voioase, trăsătură care, în pozele din tinereţe, adăugase un anumit farmec năstruşnic drăgălăşeniei ei. Părul care cândva fusese lung, închis la culoare şi strălucitor îi ajungea acum până la linia bărbiei şi era alb, mai puţin în faţă, unde fusese adăugată o impetuoasă şuviţă mov. Pe puloverul ei mov sălta o cruce mare din argint şi ametist.

— Oonagh? spuse Robin.

— Eu sunt, gâfâi ea, agitata. Ce *cozi!* Ei, la ce te poţi aştepta de la Fortnum de Crăciun? Dar, ce-i drept, au un muştar minunat.

Robin zâmbi. Strike trase scaunul de lângă el.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Oonagh aşezându-se.

Avea un accent irlandez atrăgător, în mare parte intact, chiar dacă Robin ştia că locuise în Anglia mai mult decât în ţara ei natală.

Amândoi detectivii se prezentară.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Oonagh, dând mâna cu ei înainte de a-şi drege vocea cu o anumită nervozitate. Scuzaţi-mă. Eram *pregătită* să primesc mesajul vostru. Ani şi ani m-am întrebat de ce Roy nu angajează pe cineva, pentru că bani avea, iar poliţia oricum n-a aflat nimic. Deci mica Anna v-a angajat, nu-i aşa? Dumnezeu s-o binecuvânteze pe fată, prin *ce* trebuie să fi trecut…

Oonagh se întoarse spre chelner:

— Bună, aş vrea un cappuccino şi nişte prăjitură cu morcovi. Mulţumesc. După ce chelnerul plecă, Oonagh inspiră adânc şi spuse:

— Ştiu că îndrug vrute şi nevrute. Sunt agitată, ăsta e adevărul.

— Nu trebuie… începu Strike.

— Ba da, îl contrazise Oonagh, cu o expresie sobră. Indiferent ce i s-a întâmplat lui Margot, nu poate fi ceva bun, nu-i aşa? Aproape 40 de ani m-am rugat pentru fata aia, m-am rugat pentru adevăr şi m-am rugat ca Dumnezeu să aibă grijă de ea, vie sau moartă. A fost cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată şi – scuze. Ştiam că o să se întâmple aşa. Ştiam.

Oonagh îşi şterse ochii cu şervetul de pânză din faţa ei.

— Puneţi-mi întrebări, spuse ea, pe jumătate râzând. Ajutaţi-mă să ies din starea asta.

Robin se uită la Strike, care îi transmise din priviri că îi cedează ei interviul în timp ce-şi scotea carnetul.

— Păi, am putea începe cu modul în care dumneata şi Margot v-aţi cunoscut? sugeră Robin.

— Da, sigur, spuse Oonagh. Asta era în ’66. Dădeam amândouă probă ca să fim Iepuraşi Playboy. Cred că ştiţi de chestia asta?

Robin dădu din cap.

— Poate nu vă vine să credeţi, dar pe vremea aia aveam o siluetă acceptabilă, spuse Oonagh zâmbind şi arătând spre silueta ei corpolentă, chiar dacă nu părea să regrete prea mult pierderea taliei.

Robin spera ca Strike să nu o ia la rost mai târziu pentru că nu-şi organizase întrebările conform obişnuitelor categorii *oameni, locuri şi lucruri,* dar consideră că era mai bine să creeze aparenţa unei conversaţii normale, cel puţin la început, deoarece Oonagh era încă vizibil agitată.

— Ai venit din Irlanda, ca să încerci să-ţi găseşti o slujbă? întrebă Robin.

— Ah, nu, spuse Oonagh. Eram deja în Londra. Am cam fugit de acasă, ce mai încoace şi încolo… Aveţi în faţa voastră o elevă de la şcoala de maici, cu o mamă mai severă ca un gardian de închisoare. Aveam în buzunar salariul pe o săptămână de la un

magazin de haine din Derry şi n-am mai suportat încă o ceartă cu maică-mea. Am plecat, m-am urcat pe feribot, am venit în Londra şi am trimis acasă o carte poştală ca să le spun că sunt în viaţă şi să nu-şi facă griji. Maică-mea n-a mai vrut să vorbească cu mine 30 de ani. Eram chelneriţă când am auzit că se deschide un club Playboy în Mayfair. Ei, plăteau *nebuneşte* în comparaţie cu ce puteai câştiga într-o slujbă normală. Am început cu treizeci şi cinci de lire pe săptămână. Asta înseamnă aproape şase sute pe săptămână, în banii de azi. Nu exista nici un alt loc în Londra în care o fată de condiţia mea să poată câştiga atât. Era mai mult decât câştigau părinţii noştri.

— Şi ai cunoscut-o pe Margot la club?

— Am cunoscut-o la audiţie. Mi-am dat seama că pe *ea* o s-o angajeze din clipa în care am văzut-o. Avea o siluetă de model: numai picioare, iar fata aia era *dependentă* de zahăr. Era cu trei ani mai mică decât mine şi a minţit în privinţa vârstei, ca să o ia – a, mulţumesc foarte mult.

Chelnerul puse cappuccino şi prăjitura cu morcovi în faţa lui Oonagh.

— De ce venise Margot la audiţie? întrebă Robin.

— Pentru că familia ei nu avea nimic – vreau să spun, *nimic,* răspunse Oonagh. Tatăl ei suferise un accident când ea avea patru ani. Căzuse de pe o scară şi îşi rupsese spatele. Invalid. De asta ea nu avea fraţi sau surori. Mama ei făcea curat în casele oamenilor. Până şi familia *mea* avea mai mult decât familia Bamborough, şi nimeni nu s-a îmbogăţit vreodată din cultivarea unui teren de mărimea celui pe care îl aveam noi. Dar cei din familia Bamborough erau săraci de n-aveau ce să pună pe masă. Ea era atât de isteaţă, dar ai ei aveau nevoie de ajutor. A intrat la facultatea de medicină, a anunţat la universitate că trebuie să amâne un an şi s-a dus direct la Clubul Playboy. Ne-am plăcut reciproc la audiţie, pentru că era *atât de amuzantă.*

— Da? spuse Robin.

Văzu cu colţul ochiului că Strike ridicase privirea din carnet, surprins.

— Margot Bamborough era cea mai amuzantă persoană pe care am cunoscut-o în viaţa mea, spuse Oonagh. *În viaţa mea.* Râdeam până ne dădeau lacrimile. N-am mai râs niciodată aşa de atunci. Avea un accent cockney puternic şi putea să te facă *să leşini* de râs. Aşa că am început să lucrăm împreună şi, înţelegeţi, la club erau *stricţi.*

Oonagh începu să mănânce din prăjitură, în timp ce povestea mai departe.

— Te inspectau înainte să ieşi pe scenă, uniforma să fie cum trebuie, unghiile să le ai făcute, erau nişte *reguli* de necrezut. Trimiteau detectivi în civil în club ca să ne prindă, să se asigure că nu ne dăm numele complet sau numărul de telefon. Dacă te pricepeai cât de cât, puteai să economiseşti bani frumoşi. Margot a avansat la fata cu ţigările, vindea ţigări de pe o tavă mică. Era populară printre bărbaţi, pentru că era atât de amuzantă. Ea abia dacă cheltuia vreun bănuţ. Îşi împărţea banii între un cont de economii pentru facultate şi ce-i dădea mamei ei. Lucra atât cât o lăsau. Îşi zicea Iepuraşul Peggy, pentru că nu voia să-i ştie clienţii numele real. Eu eram Iepuraşul *Una,* pentru că nimeni nu ştia cum să pronunţe „Oonagh”. Primeam tot felul de oferte – trebuia să refuzi, bineînţeles. Dar, e adevărat, era plăcut că, mai întâi, erai întrebată.

Sesizând probabil surpriza lui Robin, Oonagh zâmbi şi spuse:

— Să fiţi siguri că Margot şi cu mine ştiam *exact* ce facem, cu corsetul acela şi urechile de iepuraş pe cap. S-ar putea ca voi să nu vă daţi seama, dar pe vremea aia o femeie nu putea lua un credit ipotecar fără ca un bărbat să cosemneze formularele. La fel cu cardurile de credit. La început, eu am risipit banii, dar apoi m-am învăţat minte, am învăţat de la Margot. M-am deşteptat şi am început să economisesc. Am ajuns să-mi cumpăr apartament cu banii jos. Fetele de clasă mijlocie, întreţinute de mamele şi taţii lor, îşi permiteau să-şi dea foc la

sutiene şi să aibă păr la subsuoară. Eu şi Margot am făcut ce trebuia. În orice caz, Clubul Playboy era rafinat. Nu era bordel. Şi-ar fi pierdut autorizaţiile dacă lucrurile ar fi devenit dubioase. Aveam şi cliente. Bărbaţii îşi aduceau soţiile, partenerele de întâlnire. Cel mai rău lucru care ni se putea întâmpla era să ne tragă puţin de codiţele de iepuraş, dar dacă un membru devenea prea obraznic era dat afară din club. Ar fi trebuit să vedeţi ce îndurasem la slujba mea dinainte: mâini băgate sub fustă când mă aplecam deasupra unei mese şi mai rău decât atât. La Clubul Playboy aveau grijă de noi. Membrii nu aveau voie să se întâlnească cu Iepuraşii – mă rog, teoretic. Se mai întâmpla. I s-a întâmplat şi lui Margot. Eu am fost furioasă pe ea din cauza asta, i-am zis, rişti totul, neghioabo.

— Era vorba de Paul Satchwell? întrebă Robin.

— Într-adevăr, spuse Oonagh. Venise la club ca invitat al cuiva, nu era membru, aşa că Margot a considerat că e o zonă gri. Eu tot eram îngrijorată că o să-şi piardă slujba.

— Nu-ţi plăcea de el?

— Nu, nu-mi plăcea de el, spuse Oonagh. Se credea Robert Plant[12] şi mai multe, nu, dar Margot i-a căzut în mreje. Ea nu ieşea prea des în oraş, înţelegeţi, pentru că făcea economii. Eu mersesem prin cluburile de noapte în primul meu an la Londra, întâlnisem destui ca Satchwell. Era cu şase ani mai mare decât ea, era artist şi purta blugi atât de strâmţi că i se vedeau prin ei scula şi boaşele.

Fără să vrea, Strike lăsă să-i scape un hohot de râs. Oonagh privi spre el.

— Scuze, murmură el. Eşti altfel decât majoritatea vicarilor pe care i-am cunoscut.

— Eu nu cred că pe Domnul îl deranjează faptul că eu vorbesc despre scule şi boaşe, spuse Oonagh graţios. El le-a făcut, nu-i aşa?

— Deci au început să iasă împreună? întrebă Robin.

— Da, confirmă Oonagh. Pasiune *turbată. Simţeai* cât de aprinşi erau. Pentru Margot – înţelegeţi, înainte de Satchwell ea nu avusese decât un singur scop în viaţă, nu vedea nimic altceva în faţa ochilor: fă-te doctoriţă şi salvează-ţi familia. Era mai inteligentă decât toţi băieţii pe care îi ştia, şi asta nu le plăcea prea mult bărbaţilor *pe vremea aia.* Era şi mai înaltă decât jumătate din ei. Mi-a spus că înainte de Satchwell niciun bărbat nu fusese interesat de mintea ei. *Interesat de mintea ei,* pe naiba. Fata aia avea un corp ca al lui Jane Birkin. Ah, şi mi-a spus şi că nu era vorba doar că *el* e frumos. Dar era şi citit. Putea să vorbească despre artă. Putea să vorbească despre artă o *oră* întreagă, e adevărat. L-am auzit. Mă rog, *eu* nu deosebesc un Monet de un afiş cu Margate, aşa că n-aş şti să spun, dar mie mi se păreau abureli. Dar o ducea pe Margot la o galerie şi o educa în privinţa artei, apoi o ducea acasă, în pat. Sexul ne face neghiobi.

Oonagh Kennedy oftă.

— Şi era primul ei iubit şi era evident, înţelegi…

Oonagh dădu din cap spre Robin.

— …că el ştie ce face, aşa că era cu atât mai important pentru ea. Margot era îndrăgostită *nebuneşte.* Nebuneşte. Apoi, într-o noapte, cu doar câteva săptămâni înainte să înceapă facultatea, apare la uşa mea *urlând.* Trecuse pe la Paul pe neaşteptate, după serviciu, şi în apartamentul lui era o femeie. Goală. *Model,* i-a spus el. Îi poza – la miezul nopţii. Margot s-a întors şi a fugit. El a fugit după ea, dar ea s-a urcat într-un taxi şi a venit la mine. Era *distrusă.* Am stat toată noaptea şi am discutat, zicându-i „Ţi-e mai bine fără el”, ceea ce era purul adevăr. I-am zis „Margot, acum începi facultatea. Acolo o să fie *plin* de băieţi atrăgători şi deştepţi care se pregătesc să fie doctori. După câteva săptămâni nici n-o să-ţi mai aminteşti *numele* lui Satchwell”. Dar apoi, când se crăpa de ziuă, ea mi-a spus un lucru pe care nu l-am mai spus nimănui.

Oonagh ezită. Robin încercă să-i arate, într-un mod politicos, dar plin de căldură, că era numai urechi.

— Îl lăsase să-i facă poze. Înţelegeţi. *Poze.* Şi îi era frică, voia să le recupereze. Eu i-am spus, de ce Dumnezeu l-ai lăsat să facă aşa ceva, Margot? Pentru că asta ar fi *ucis-o* pe mama ei. Erau atât de mândri de ea, singura lor fiică, fata lor sclipitoare. Dacă pozele alea ar fi apărut undeva, prin vreo revistă sau eu ştiu unde, n-ar mai fi reuşit niciodată să treacă peste, să se poată lăuda peste tot cu Margot a lor, geniala Margot. Aşa că i-am spus, vin cu tine şi le recuperăm. Aşa că ne-am dus acolo la prima oră şi am bătut la uşa lui. Nemernicul ăla – scuze, o să spuneţi pe bună dreptate că nu e o atitudine creştină, dar staţi să auziţi. Satchwell îi spune lui Margot, „Vorbesc doar cu tine, nu şi cu bona ta". *Bona* ta. Ei, eu am lucrat zece ani în Wolverhamptom cu victime ale violenţei domestice şi ştiu că agresorii cred că, dacă victima nu li se supune, asta înseamnă că se află sub controlul *altcuiva. Bona* ei. Înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmplă, Margot ajunge înăuntru şi eu rămân afară, de cealaltă parte a uşii închise. Satchwell o trăsese înăuntru şi îmi trântise uşa în nas. Îi auzeam cum strigă unul la celălalt. Margot nu se lăsa deloc, draga de ea. Apoi, şi asta voiam *de fapt* să vă spun, şi n-aş vrea să greşesc. I-am spus-o şi inspectorului Talbot, dar el n-a auzit niciun cuvânt din ce i-am spus, şi i-am spus şi celui care a preluat cazul, cum îl chema…?

— Lawson? întrebă Robin.

— Lawson, spuse Oonagh, dând din cap. Le-am spus la amândoi: îi auzeam prin uşă pe Margot şi pe Paul cum ţipă unul la celălalt, Margot zicându-i să-i dea pozele şi negativele – erau alte timpuri, înţelegeţi. Trebuia să obţii negativele, dacă nu voiai să apară alte copii. Dar el refuza. Zicea că e *dreptul lui de autor,* nemernicul mizerabil – şi atunci am auzit-o pe Margot zicând, şi asta e partea importantă, „Dacă arăţi pozele alea cuiva, dacă sunt

publicate mă duc imediat la poliţie şi le spun despre micul tău vis *cu perna..*

— Vis cu perna? repetă Robin.

— Aşa a spus. Iar el a lovit-o. Un pocnet suficient de tare ca să se audă prin uşa de lemn masiv, şi am auzit-o pe Margot cum ţipă. Ei, eu am început să izbesc cu pumnii şi picioarele în uşă. I-am zis că dacă nu deschide mă duc la poliţie *imediat. Asta* l-a speriat de moarte. A deschis uşa şi Margot iese cu mâna la faţă, care era de un roşu-aprins, se vedeau urmele degetelor lui. Am tras-o în spatele meu şi i-am spus lui Satchwell „Dacă te mai apropii *vreodată* de ea, ai auzit ce-a spus. O să ai probleme dacă pozele alea apar pe undeva". Şi vă jur că Satchwell arăta de parcă ar fi fost în stare să omoare pe cineva. S-a apropiat de mine, aşa cum face un bărbat când vrea să-ţi amintească ce poate să-ţi facă, dacă vrea. Aproape mă călca pe degetele de la picioare. Eu nu m-am clintit. Nu m-am mişcat de acolo, dar mi-era frică, nu neg. Şi el îi zice lui Margot „I-ai spus?" Și Margot zice „Nu ştie nimic. Încă". Iar el zice „Păi, ştii ce o să se întâmple dacă aflu că ai vorbit". Şi a mimat – mă rog, nu contează. O… o postură obscenă, cred că aşa s-ar putea numi. Una din pozele pe care le făcuse. A intrat înapoi în apartament şi a trântit uşa.

— Ţi-a spus Margot vreodată ce voia să spună prin „visul cu perna"? întrebă Robin.

— N-a vrut – ai fi crezut că i-e frică, dar… eu cred că aşa sunt femeile, oftă Oonagh. Aşa suntem noi crescute, poate că şi mama natură are un rol în asta. Câţi copii ar apuca să treacă de prima lor zi de naştere dacă mamele lor nu i-ar putea ierta? Nici măcar în ziua aia, cu urma mâinii lui pe faţă, n-a vrut să-mi spună, pentru că o parte din ea nu voia să-i facă rău. Fir-ar să fie, am întâlnit atitudinea asta tot timpul la victimele violenţei domestice. Femeile continuă să-i protejeze. Să-şi facă griji pentru ei! La unele femei iubirea moare foarte greu.

— S-a mai întâlnit cu Satchwell după aceea?

— Mi-aş dori *din suflet* să pot zice că nu, spuse Oonagh scuturând din cap, dar da, s-au mai întâlnit. Nu puteau sta departe unul de altul. Margot a început studiile, dar era atât de populară la club că au lăsat-o să lucreze part-time, aşa că am continuat s-o văd des. Într-o zi, mama ei a sunat la club, pentru că tatăl ei era bolnav, dar Margot nu venise. Eu eram îngrozită: unde era Margot, ce i se întâmplase, de ce nu era acolo? M-am gândit de multe ori la momentul acela, înţelegeţi, pentru că atunci când s-a întâmplat cu adevărat, la început am fost sigură că o să apară, cum apăruse şi prima oară. În orice caz, când a văzut cât de tulburată fusesem crezând că a dispărut, mi-a spus adevărul. Ea şi Satchwell reluaseră relaţia. Avea toate scuzele pregătite: el jurase să n-o mai lovească niciodată, plânsese în hohote din cauza asta, fusese cea mai mare greşeală din viaţa lui şi, oricum, ea îl provocase. I-am spus „Dacă nici acum nu poţi vedea cum e el în realitate, după ce ţi-a făcut prima oară…” În orice caz, se despărţiseră iar şi, surpriză, nu doar că o bătuse din nou, dar a ţinut-o închisă în apartamentul lui toată ziua, ca să nu se poată duce la muncă. Era prima tură pe care o pierduse în viaţa ei. Era cât pe ce să-şi piardă slujba din cauza asta, a trebuit să inventeze o poveste de adormit copiii. Atunci, în sfârşit, îmi spune că şi-a învăţat lecţia. Eu avusesem dreptate tot timpul, nu avea să se mai întoarcă la el, s-a terminat, *finito.*

— Şi-a recuperat fotografiile? întrebă Robin.

— A fost prima întrebare pe care i-am pus-o când s-au împăcat. Mi-a spus că el îi spusese că le distrusese. Şi ea l-a crezut.

— Tu nu?

— Bineînţeles că nu, spuse Oonagh. Doar îl văzusem când ea l-a ameninţat cu *visul lui cu perna.* Era un om speriat. N-ar fi distrus niciodată ceva care îi oferea putere de negociere.

Apoi Oonagh continuă pe un ton de scuze:

— E în regulă dacă mai comand un cappuccino? Mi s-a uscat gâtul de la atâta vorbit.

— Bineînţeles, spuse Strike, făcând semn unui chelner şi comandând cafele pentru toată lumea.

Oonagh arătă spre punga Fortnum a lui Robin.

— Şi tu ţi-ai făcut cumpărături pentru Crăciun?

— Nu, am cumpărat un cadou pentru noua mea nepoată, zâmbi Robin. Azi-dimineaţă s-a născut.

— Felicitări, spuse Strike, care era surprins că Robin nu-i spusese deja.

— Ah, ce minunat, spuse Oonagh. Luna trecută s-a născut al cincilea nepot al meu.

Până la sosirea celui de-al doilea rând de cafele, Oonagh îi arătă lui Robin poze cu nepoţii ei, iar Robin îi arătă lui Oonagh cele două poze cu Annabel Marie.

— E *superbă,* nu-i aşa? spuse Oonagh, privind prin ochelarii ei de citit mov la poza din telefonul lui Robin.

Le adresase amândurora întrebarea, dar Strike, care văzuse doar o maimuţă cheală cu expresie furioasă, consimţi fără niciun entuziasm.

După ce sosiră cafelele şi chelnerul se îndepărtă iar, Robin întrebă:

— Ca să nu uit… ştii cumva dacă Margot avea rude sau prieteni în Leamington Spa?

— Leamington Spa? repetă Oonagh încruntându-se. Stai să mă gândesc… o fată de la club era din… nu, ea era din Kings's Lynn. Sună cam la fel, nu-i aşa? Nu-mi amintesc pe nimeni de acolo, nu… De ce?

— Am auzit că un bărbat a susţinut că a văzut-o acolo, la o săptămână după ce a dispărut.

— S-a spus că a fost văzută de câteva ori, într-adevăr. Niciuna din dăţi nu a dus nicăieri. Niciuna nu avea logică. Leamington Spa, pe-asta n-o ştiam.

Oonagh luă o gură de cappuccino. Robin întrebă:

— Aţi continuat să vă vedeţi des, după ce Margot s-a dus la facultate?

— Da, pentru că a continuat să lucreze part-time la club. Cum le făcea pe toate, să înveţe, să lucreze, să-şi susţină familia… se hrănea cu nervi şi

ciocolată şi era mai slabă ca oricând. Apoi, la începutul anului doi, l-a cunoscut pe Roy.

Oonagh oftă.

— Şi cei mai deştepţi oameni pot să fie nişte *proşti* în viaţa lor amoroasă, spuse ea. De fapt, uneori cred că, cu cât mai deştepţi sunt în privinţa cărţilor, cu atât mai proşti sunt în privinţa sexului. Margot credea că şi-a învăţat lecţia, că se maturizase. Nu şi-a dat seama că era o relaţie *clasică* de consolare. Poate că Roy *arăta* cât se poate de diferit de Satchwell, dar de fapt era la fel. Roy venea dintr-un mediu care i-ar fi plăcut enorm lui Margot. Cărţi, călătorii, cultură, înţelegeţi. Vedeţi, cunoştinţele ei aveau lacune. Era nesigură pe ea din cauză că nu ştia care e furculiţa potrivită, care sunt cuvintele corecte. „Săpunieră" în loc de „savonieră". Toate chestiile astea snoabe englezeşti. Şi Roy era nebun după ea, înţelegeţi. Sentimente nu erau doar de-o singură parte. Îmi dădeam seama ce îl atrage şi pe el la ea: nu mai cunoscuse pe nimeni ca Margot. Îl şoca, dar îl şi fascina: Clubul Playboy şi etica ei la locul de muncă, ideile feministe, felul în care îşi întreţinea părinţii. Se certau, certuri intelectuale, înţelegeţi. Dar omul ăsta avea ceva *anemic.* Nu neapărat *molâu,* dar…

Oonagh începu brusc să râdă.

— „Anemic", continuă ea. Ştiţi despre problema lui cu sângerarea?

— Da, spuse Robin. Boala von nu ştiu cum?

— Exact, replică Oonagh. El fusese toată viaţa cocoloşit şi obligat să trăiască într-un glob de sticlă de către mama lui, care era o *oroare.* M-am întâlnit cu ea de câteva ori. Femeia aia avea faţă de mine respectul pe care îl ai faţă de ceva care ţi se prinde de pantof. Iar Roy era… Apele liniştite sunt adânci, cred că aşa s-ar rezuma cel mai bine. Nu lăsa să i se vadă emoţiile. *Flirtul* dintre ei nu se reducea la sex, chiar erau pasionaţi de idei. Nu că el n-ar fi fost atrăgător. Era arătos, într-un mod cumva… *flasc.* Cât se poate de diferit de Satchwell. Frumuşel, numai ochi şi păr ondulat. Dar era manipulator.

Puţină dezaprobare ici, o privire rece colo. Îi plăcea la nebunie că Margot e atât de diferită, şi totuşi asta îl făcea să se simtă inconfortabil. Voia o femeie care să fie exact opusul mamei lui, dar cu care mămica să fie de acord. Aşa că faliile au existat încă de la început. Şi ştia cum să se *îmbufneze.* Eu *detest* îmbufnaţii. Maică-mea era la fel. Treizeci de ani n-a vorbit cu mine din cauză că m-am mutat la Londra. A cedat în cele din urmă ca să-şi poată cunoaşte nepoţii, dar apoi soru-mea s-a cherchelit de un Crăciun şi i-a scăpat că, între timp, mă convertisem la anglicani şi gata, asta a pus capăt definitiv oricărei relaţii între noi. Putea să ierte Playboy-ul, protestanţii – niciodată. Chiar şi în perioada în care ieşeau împreună, Roy înceta să mai vorbească cu Margot zile la rând. O dată Margot mi-a spus că a evitat-o o săptămână. Ea şi-a pierdut răbdarea şi i-a spus „Am plecat". Asta l-a trezit imediat. Eu am întrebat-o de ce e bosumflat. Era din cauza clubului. Roy ura faptul că ea lucrează acolo. I-am spus „Se oferă *el* cumva să-ţi întreţină familia în timp ce studiezi?" „Ah, nu-i place ideea ca alţi bărbaţi să se holbeze la mine", zice ea. Fetelor le place ideea asta, atitudinea asta puţin posesivă. Au impresia că el o vrea doar pe ea, când bineînţeles că e invers. El vrea ca ea să fie disponibilă doar pentru *el. El* e în continuare liber să se uite la alte fete, iar Roy stârnea şi interesul altor fete din mediul lui. Era un băiat drăguţ cu mulţi bani din familie. Adică, uitaţi-vă doar la micuţa verişoară Cynthia, care pândea în culise.

— Ai cunoscut-o pe Cynthia? întrebă Robin.

— M-am întâlnit de câteva ori acasă la ei cu micul şoricel. Cu mine n-a schimbat mai mult de două vorbe. Dar îl făcea pe Roy să se simtă încântat de el. Se prăpădea de râs la toate glumele lui. Care nu erau cine ştie ce.

— Margot şi Roy trebuie să se fi căsătorit imediat după terminarea facultăţii, nu-i aşa?

— Exact. Eu am fost domnişoară de onoare. Margot a intrat în medicina de familie. Roy avea

pretenţii, s-a dus la unul dintre spitalele alea universitare mari. Nu-mi amintesc care. Părinţii lui aveau o casă mare şi frumoasă, cu un gazon imens şi toate celelalte. După ce a murit tatăl lui, ceea ce s-a întâmplat chiar înainte să se nască Anna, maică-sa a pus casa pe numele lui. Numele lui Margot nu apărea pe actul de proprietate, îmi amintesc că mi-a spus asta. Dar lui Roy îi plăcea foarte mult ideea de a-şi creşte familia în aceeaşi casă în care crescuse el, şi într-adevăr era frumoasă, lângă Hampton Court. Aşa că soacra s-a mutat în altă parte, iar Roy şi Margot s-au mutat acolo. Numai că, bineînţeles, soacra considera că are dreptul să vină oricând avea chef, pentru că ea le-o dăduse, considera în continuare că e mai mult casa ei decât a lui Margot.

— Tu şi Margot aţi continuat să vă întâlniţi des? întrebă Robin.

— Da, spuse Oonagh. Încercam să ne întâlnim cel puţin o dată la câteva săptămâni. Eram cu adevărat cele mai bune prietene. Şi după ce s-a căsătorit cu Roy voia să păstreze legătura cu mine.

Vocea lui Oonagh se îngroşă.

— Bineînţeles, ei aveau prietenii lor cu un nivel de trai asemănător, dar cred că ea ştia că eu o să-i fiu întotdeauna alături, înţelegeţi. Se învârtea în nişte cercuri în care se simţea singură.

— Acasă, sau şi la serviciu? întrebă Robin.

— Acasă era ca un peşte pe uscat, spuse Oonagh. Casa lui Roy, familia lui Roy, prietenii lui Roy, totul era al lui Roy. Ea *se vedea* des cu mama şi tatăl ei, dar era greu să-l aducă la casa cea mare pe taică-său, care era în scaun cu rotile. Cred că familia Bamborough se simţea intimidată de Roy şi de mama lui. Aşa că Margot obişnuia să bată drumul până în Stepney ca să-i vadă. Ea continua să-i sprijine financiar. O copleşeau toate aceste obligaţii diferite.

— Dar cum mergeau lucrurile la muncă?

— Foarte greu, spuse Oonagh. Pe vremea aia nu erau foarte multe doctoriţe şi ea era tânără şi începuse de jos, iar la cabinetul la care ajunsese, cel

din St John, se simţea singură. Nu era un loc foarte plăcut.

Oonagh confirmase evaluarea doctorului Gupta.

— Din cauza felului ei de-a fi, voia să facă totul mai bun. Ăsta era tot ethosul lui Margot: fă să fie mai bun. Fă să funcţioneze. Ai grijă de toţi. Rezolvă problema. Încerca să-i facă să fie o echipă, chiar dacă ea era cea tiranizată.

— Cine o tiraniza?

— Tipul cel bătrân, spuse Oonagh. Nu-mi mai amintesc cum îl chema. Erau încă doi doctori, nu-i aşa? Cel bătrân şi indianul. Ea zicea că *el* e în regulă, indianul, deşi simţea că nici el nu o privea cu ochi buni. Mi-a spus că se certaseră din cauza pastilei. Medicii de familie puteau s-o prescrie femeilor necăsătorite, dacă voiau – când a apărut prima oară, era doar pentru femeile căsătorite –, dar indianul tot nu le dădea pastila femeilor necăsătorite. Primele clinici de planificare familială au început să apară în anul în care a dispărut ea. Vorbeam despre ele. Margot spunea „Slavă Domnului că există”, pentru că era sigură că femeile care vin la cabinetul lor nu primesc pastila de la niciunul dintre ceilalţi doctori. Dar nu era vorba doar de ei. Avea probleme şi cu ceilalţi angajaţi. Cred că nici asistenta n-o plăcea.

— Janice? spuse Robin.

— Oare Janice o chema? spuse Oonagh încruntându-se.

— Irene? sugeră Strike.

— Era blondă, spuse Oonagh. Îmi amintesc că la petrecerea de Crăciun…

— Ai fost la petrecere? întrebă Robin, surprinsă.

— Margot m-a *implorat* să merg, spuse Oonagh. Ea o organizase şi se temea că o să iasă groaznic. Roy lucra, aşa că *el* nu putea să meargă. Era la doar câteva luni de la naşterea Annei. Margot era în concediu de maternitate şi aduseseră alt doctor care să-i ţină locul, un bărbat. Margot ajunsese să creadă că în lipsa ei cabinetul funcţiona mai bine. Era plină de hormoni, obosită şi îngrozită de gândul

întoarcerii acolo. Cred că pe atunci Anna avea două sau trei luni. Margot a adus-o cu ea la petrecere, pentru că alăpta. Organizase petrecerea de Crăciun ca să încerce să creeze un nou început, să spargă gheaţa înainte să se întoarcă la cabinet.

— Continuă ce spuneai despre Irene, spuse Robin, conştientă că Strike aştepta cu pixul ridicat deasupra carnetului.

— Păi, s-a îmbătat, dacă ea e cea blondă. Venise la petrecere cu un bărbat. În orice caz, spre sfârşitul serii, Irene a acuzat-o pe Margot că *flirta* cu bărbatul. Aţi auzit vreodată ceva mai ridicol? Margot stătea acolo cu bebeluşul în braţe, iar fata asta o făcea cu ou şi cu oţet. Nu ea era asistenta? A trecut atâta timp…

— Nu, Irene era recepţionera, spuse Robin.

— Credeam că recepţioneră era micuţa italiancă?

— Gloria era cealaltă recepţioneră.

— Ah, Margot o *iubea,* spuse Oonagh. Spunea că e o fată foarte deşteaptă, dar într-o situaţie proastă. Nu mi-a dat niciodată detalii. Cred că fata apelase la ea pentru sfaturi medicale şi, bineînţeles, Margot n-ar fi dezvăluit nimic despre sănătatea ei. Lua foarte în serios lucrurile astea. Nici preotul de la confesional nu tratează secretele oamenilor cu mai mult respect.

— Aş vrea să te întreb despre ceva sensibil, spuse Robin ezitant. Există o carte despre Margot, scrisă în 1985, şi tu…

— Mi-am unit forţele cu Roy ca s-o oprim, spuse Oonagh imediat. Aşa e. Era plină de minciuni, de la început până la sfârşit. Ştiţi ce scrie în ea, evident. Despre…

Chiar dacă părăsise Biserica Catolică, Oonagh tot evita să pronunţe cuvântul.

— …întrerupere. Era o minciună oribilă. Nu am făcut niciodată avort, şi nici Margot. Mi-ar fi spus, dacă s-ar fi gândit să facă. Eram cele mai bune prietene. Cineva a făcut programarea folosind numele ei. Nu ştiu cine. Cei de la clinică n-au recunoscut fotografia lui Margot. Nu fusese

niciodată acolo. Anna era cel mai bun lucru din viaţa ei şi nu ar fi renunţat *niciodată* la un alt copil. *Niciodată.* Nu era religioasă, dar chiar şi aşa, ar fi crezut că e un păcat.

— Nu mergea la biserică? întrebă Robin.

— Era atee până în măduva oaselor. Credea că sunt doar superstiţii. Mama ei era dintr-o sectă protestantă, şi Margot se declara împotrivă. Biserica le oprima pe femei, aşa vedea ea lucrurile, şi îmi spunea „Dacă există Dumnezeu, de ce tatăl meu, care e un om bun, a trebuit să cadă de pe scară? De ce a trebuit familia mea să ducă viaţa pe care a dus-o?” Ei, Margot nu putea să-mi spună despre ipocrizie şi religie ceva ce eu să nu fi ştiut deja. La momentul acela eu plecasem deja de la catolici. Doctrina infailibilităţii papale. Niciun fel de contracepţie, indiferent dacă femeia moare când naşte al unsprezecelea copil. Maică-mea se considera locţiitoarea lui Dumnezeu pe pământ, aşa credea, iar unele dintre călugăriţele de la şcoala mea erau nişte nemernice absolute. Sora Mary Theresa – vedeţi asta?

Oonagh îşi dădu bretonul la o parte, lăsând să se vadă o cicatrice de mărimea unei monede de cinci pence.

— M-a pocnit în cap cu un echer de metal. Era sânge peste tot. „Presupun că ai meritat-o”, a spus mama. Dar să vă spun cine îmi amintea de Sora Mary Theresa. Oare *ea* era asistentă? Cea mai în vârstă de la cabinetul lui Margot?

— Te referi la Dorothy?

— Cea de care spun era văduvă.

— Da, ea era, Dorothy, secretara.

— Era exact ca Sora Mary Theresa, cu privirea aia a ei, spuse Oonagh. M-a încolţit la petrecere. Femeile de tipul ăsta sunt atrase de biserică. Aproape fiecare congregaţie are câteva. Bună-cuviinţă în exterior, otravă în interior. Spun textul, ştiţi, „Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit”, dar de fapt oamenii de felul lui Dorothy nu cred că ei *pot* păcătui. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat

în viaţă e că unde nu există bucurie, nu există bunătate. Dorothy aia era pornită împotriva lui Margot. I-am spus că sunt cea mai bună prietenă a ei şi ea a început să-mi pună întrebări indiscrete. Cum ne cunoscuserăm. Iubiţi. Cum l-a cunoscut Margot pe Roy. Îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Apoi a început să vorbească despre doctorul bătrân, cum îl chema? Dorothy avea într-adevăr ceva din Sora Mary Theresa, dar Dumnezeul ei se afla la numai un birou distanţă. După aceea i-am spus lui Margot despre discuţia cu ea, şi Margot a zis că aveam dreptate. Dorothy era într-adevăr malefică.

— Fiul lui Dorothy este cel care a scris cartea despre Margot, spuse Robin.

— *Era fiul ei?* icni Oonagh. Zău? Ei, *iată.* Nişte nenorociţi amândoi.

— Când ai văzut-o ultima oară pe Margot? întrebă Robin.

— Cu fix două săptămâni înaintea serii în care a dispărut. Ne-am întâlnit tot la Three Kings şi atunci. La ora 6, eu aveam liber de la club. Erau câteva baruri mai aproape de cabinet, dar Margot nu voia să dea în timpul liber peste cineva cu care lucra.

— Îţi aminteşti despre ce-aţi vorbit în seara aceea?

— Îmi amintesc tot. Ai crede că e o exagerare, dar nu e. Eu am început prin a o certa că se dusese să bea ceva cu Satchwell, pentru că îmi spusese la telefon despre asta. Se întâlniseră întâmplător pe stradă. Mi-a spus că Satchwell părea altfel faţă de cum era înainte şi asta, n-o să mint, m-a îngrijorat. Margot nu era făcută pentru aventuri, dar era nefericită. După ce am ajuns la bar mi-a spus toată povestea. Satchwell îi ceruse să reia relaţia, iar ea îl refuzase. Am crezut-o şi o să vă spun şi de ce: pentru că părea al naibii de nefericită că refuzase. Părea terminată în seara aia. Nefericită aşa cum n-o mai văzusem niciodată. Mi-a spus că, atunci când dăduse nas în nas cu Satchwell, Roy nu vorbea cu ea de zece zile. Se certaseră din cauză că mama lui

intra şi ieşea din casă ca şi cum ar fi fost la ea. Margot voia să redecoreze, dar Roy spunea că dacă s-ar fi debarasat de vreunul dintre lucrurile la care ţinuse tatăl lui, i-ar fi frânt inima maică-sii. Deci iat-o pe Margot străină în propria casă, neavând voie să schimbe nici măcar decoraţiunile. Mi-a spus că toată ziua îi răsunase în cap un vers din *Court and Spark.*

Oonagh observă nedumerirea lui Robin şi explică:

— *Court and Spark,* albumul lui Joni Mitchell. *Asta* era religia lui Margot. Joni Mitchell. Era *înnebunită* după albumul ăla. Era un vers din melodia „The Same Situation". *Prins între lupta mea pentru realizări măreţe/ Şi căutarea unei iubiri care nu pare să înceteze.* Nici în ziua de azi nu pot asculta albumul ăla. E prea dureros. Mi-a spus că se dusese acasă după ce băuse ceva cu Paul şi îi povestise lui Roy. Cred că în parte se simţea vinovată pentru că făcuse asta, dar în parte voia să-l scuture puţin. Era obosită şi nefericită şi spunea *cândva altcineva m-a dorit.* Aşa e natura umană, nu? „Trezeşte-te", îi spunea. „Nu poţi să mă ignori aşa, să mă eviţi şi să refuzi orice compromis. Eu nu pot să trăiesc aşa." Ei, Roy nu era genul să se înfurie şi să înceapă să arunce cu lucruri. Cred că lui Margot i-ar fi fost mai uşor dacă el ar fi făcut asta. Era furios, într-adevăr, dar îşi manifesta furia prin şi mai multă răceală şi tăcere. Nu cred că i-a mai adresat vreun cuvânt până în ziua în care ea a dispărut. Mi-a spus la telefon, când am aranjat ieşirea de pe 11, „Trăiesc în continuare într-un ordin al tăcerii". Părea deznădăjduită. Îmi amintesc că m-am gândit atunci: „O să-l părăsească". Când ne-am întâlnit la bar ultima oară, îi spusesem „Satchwell nu e soluţia problemelor dintre tine şi Roy". Am discutat şi despre Anna. Margot ar fi dat orice să-şi poată lua liber un an sau doi ca să se concentreze asupra Annei, şi exact asta voiseră Roy şi mama lui să facă, să stea acasă cu Anna şi să uite de slujbă. Dar ea nu putea să facă asta. Îi ajuta în continuare

financiar pe părinţii ei. Mama ei era deja bolnavă şi Margot nu o mai lăsa să facă menajul prin casele oamenilor. Când lucra, putea să-l privească pe Roy în ochi şi să justifice toţi banii pe care îi dădea părinţilor ei, dar mama lui nu l-ar fi lăsat pe preţiosul şi delicatul său fiu să lucreze în beneficiul a doi fumători înrăiţi din Eastend.

— Îţi aminteşti dacă aţi mai discutat şi despre altceva?

— Am discutat despre Clubul Playboy, pentru că eu mă pregăteam să plec de acolo. Îmi luasem apartamentul şi mă gândeam să mă apuc de studii. Margot era sută la sută pentru. Ce nu i-am spus era că mă gândeam să mă duc la teologie, din cauza atitudinii ei faţă de religie. Am discutat puţin şi despre politică. Amândouă voiam ca Wilson să câştige alegerile. Şi i-am spus că eram îngrijorată că încă nu-mi găsisem Alesul. Aveam peste 30 de ani. Pentru vremurile de atunci, eram deja bătrână ca să-mi mai caut soţ. Înainte să ne luăm la revedere în seara aia, i-am spus „Nu uita, la mine va exista întotdeauna o cameră de oaspeţi. Şi loc pentru un leagăn”.

În ochii lui Oonagh apărură din nou lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Ea luă şervetul şi îşi tamponă faţa.

— Îmi pare rău. Au trecut 40 de ani, dar parcă a fost ieri. Morţii nu dispar. Ar fi mai uşor dacă ar dispărea. O văd pe Margot atât de clar. Dacă ar urca acum treptele alea, o parte din mine nici n-ar fi surprinsă. Era o persoană atât de *vie.* Ca ea să dispară aşa, să rămână doar aer în locul ei…

Robin păstră tăcerea cât timp Oonagh se şterse pe faţă, apoi întrebă:

— Ce-ţi aminteşti despre felul în care aţi stabilit să vă întâlniţi pe data de 11?

— M-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Eu am acceptat, bineînţeles. A spus asta pe un ton ciudat. I-am zis „E totul în regulă?” Ea zice „Trebuie să-ţi cer sfatul în legătură cu ceva. Cred că-mi pierd minţile. Nici n-ar

trebui să vorbesc despre asta, dar cred că eşti singurul om în care pot să am încredere”.

Strike şi Robin se uitară unul la celălalt.

— Nu apare notat nicăieri ce-a spus ea?

— Nu, spuse Strike.

— Nu, spuse Oonagh, părând pentru prima oară furioasă. Desigur, n-aş putea spune că mă surprinde.

— De ce? întrebă Robin.

— Talbot era dus cu pluta, spuse Oonagh. Mi-am dat seama la audierea mea, după primele cinci minute. L-am sunat pe Roy şi i-am spus „Omul ăla nu e normal. Depune o plângere, spune-le că vrei ca altcineva să se ocupe de caz”. El n-a făcut asta, sau dacă a făcut-o a fost în zadar. Iar Lawson credea că eu sunt un Iepuraş prostuţ. Probabil credea că spun gogoşi, că încerc să fac pe interesanta profitând de dispariţia celei mai bune prietene.

Tonul lui Oonagh deveni înverşunat.

— Margot Bamborough mi-era ca o soră şi singura persoană cu care am vorbit cu adevărat despre ea e soţul meu. Am plâns şi i-am spus totul, cu două zile înainte să ne căsătorim, pentru că ea ar fi trebuit să fie acolo. Ar fi trebuit să-mi fie domnişoară de onoare.

— Ai cumva idee în ce privinţă voia să-ţi ceară sfatul? întrebă Robin.

— Nu, spuse Oonagh. M-am gândit de multe ori după aceea dacă ar fi putut să aibă legătură cu ce s-a întâmplat. Ceva despre Roy, probabil, dar atunci de ce-ar fi spus că n-ar fi trebuit să vorbească despre asta? Discutaserăm deja despre Roy. Îi spusesem cât se poate de clar, ultima oară când ne-am întâlnit, că putea să vină să stea la mine dacă îl părăsea, Anna la fel. Apoi m-am gândit că poate e ceva ce i-a spus un pacient, pentru că, aşa cum am zis, era scrupuloasă în privinţa confidenţialităţii. În orice caz, pe 11 am urcat dealul ăla prin ploaie spre bar. Am ajuns devreme, aşa că m-am dus să arunc o privire la biserica de acolo, de peste drum, mare şi…

— Stai puţin, spuse Strike brusc. Ce haină aveai?

Oonagh nu păru surprinsă de întrebare. Dimpotrivă, zâmbi.

— Te gândeşti la groparul bătrân, sau ce era? Cel căruia i s-a părut că o vede pe Margot intrând înăuntru? Le-am *spus* atunci că eram eu. Nu purtam pelerină, dar haina era bej. Părul meu era mai închis la culoare decât părul lui Margot, dar avea cam aceeaşi lungime. Le-am *spus,* când m-au întrebat dacă credeam că Margot ar fi putut să intre în biserică înainte să se întâlnească cu mine – le-am spus că nu, ea detesta biserica. *Eu* am fost acolo! Eu eram!

— De ce? întrebă Strike. De ce ai intrat înăuntru?

— Eram chemată, spuse Oonagh simplu.

Robin îşi reprimă un zâmbet, deoarece Strike părea aproape stânjenit de răspuns.

— Dumnezeu mă chema înapoi, spuse Oonagh. Intram întruna în biserici anglicane, gândindu-mă, este acesta răspunsul? Erau atât de multe lucruri la catolici pe care nu le puteam suporta, şi totuşi simţeam cum ceva mă trage înapoi spre El.

— Cât timp crezi că ai stat în biserică? întrebă Robin, ca să-i dea lui Strike timp să-şi revină.

— Vreo cinci minute. Am spus o scurtă rugăciune. Am cerut îndrumare. Apoi am ieşit afară, am traversat strada şi m-am dus la bar. Am aşteptat aproape o oră întreagă până să-l sun pe Roy. La început m-am gândit că întârzie din cauza vreunui pacient. Apoi m-am gândit, nu, trebuie să fi uitat. Dar când am sunat acasă la ei, Roy mi-a spus că nu e acolo. A fost destul de laconic cu mine. M-am întrebat dacă nu cumva se întâmplase şi altceva între ei. Poate că pe Margot o lăsaseră nervii. Poate că aveam să mă duc acasă şi s-o găsesc în pragul uşii, cu Anna. Aşa că m-am repezit acasă, dar ea nu era acolo. Roy a sunat la 9 ca să vadă dacă aflasem ceva. Atunci am început să mă îngrijorez cu adevărat. Mi-a spus că urma să sune la poliţie. Ştiţi restul. A fost ca un coşmar. Îţi pui toate speranţele în lucruri care sunt din ce în ce mai improbabile. Amnezie. Lovită de o maşină şi zăcând undeva,

inconştientă. A fugit undeva ca să reflecteze la situaţia ei. Dar de fapt eu ştiam. Nu şi-ar fi părăsit niciodată fetiţa şi nu ar fi plecat *niciodată* fără să-mi spună. Ştiam că e moartă. Mi-am dat seama că poliţia crede că autorul e Măcelarul din Essex, dar eu…

— Dar tu? o îmboldi blând Robin.

— Păi, mă gândeam întruna, la trei săptămâni după ce Paul Satchwell revine în viaţa lui Margot, ea dispare pentru totdeauna. Ştiu că Satchwell avea micul lui alibi, toţi prietenii lui artişti îi ţineau spatele. Le-am spus lui Talbot şi lui Lawson: întrebaţi-l despre visul cu perna. Întrebaţi-l ce înseamnă visul cu perna, de ce era atât de înfricoşat că Margot le va spune oamenilor despre el.

Oonagh se întoarse ca să-l privească pe Strike.

— Scrie în constatările poliţiei despre asta? întrebă ea. L-a întrebat vreunul pe Satchwell despre visul cu perna?

— Nu, spuse Strike încet. Nu cred că l-au întrebat.

25

Conduri şi fantezii deşarte doar,
Păreri, voiri şi visuri vane,
Ghiciri şi profeţii ce se arată;
Închipuiri sunt ele, basme şi poveşti.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Trei săptămâni mai târziu, Strike se afla în BMW-ul lui în faţa unei case care nu ieşea cu nimic în evidenţă din şirul de clădiri lipite unele de altele din Stoke Newington. Ancheta din cazul Alunecosului, intrată deja în a cincea lună, nu dusese până acum la niciun rezultat. Membrii neliniştiţi ai consiliului de administraţie care bănuiau că preşedintele companiei e şantajat de ambiţiosul Alunecos scoteau zgomote de nemulţumire care nu prevesteau nimic bun, luând în mod evident în considerare să apeleze la altă agenţie.

Chiar şi după ce fusese îndopat cu gin de către Hutchins, care reuşise să se împrietenească cu el la clubul de tir, Alunecosul rămăsese la fel de tăcut în privinţa influenţei pe care o avea asupra şefului său, aşa că era timpul, decisese Strike, să înceapă să-l urmărească direct pe Şeful Alunecosului. Era totuşi posibil ca preşedintele, un bărbat plinuţ, în costum cu dungi, cu o chelie rotundă ca o tunsoare de călugăr, să se complacă în continuare în activităţile şantajabile pe care le descoperise Alunecosul şi care îi permiseseră acestuia să forţeze o promovare pe care nici CV-ul, nici personalitatea lui nu o justificau.

Strike era sigur că Alunecosul nu exploata un simplu caz de infidelitate. Actuala soţie a lui ŞA avea luciul imaculat de plastic al unei păpuşi proaspăt scoase din celofan şi Strike bănuia că ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât de o aventură a soţului pentru a o face să lase din gheare cardul

negru American Express, mai ales că era căsătorită doar de doi ani şi nu avea copiii care să-i garanteze un divorţ generos.

Aproape la toate ferestrele din jurul lui Strike clipeau luminiţe din brazii de Crăciun. De acoperişul casei de lângă el fuseseră atârnaţi ţurţuri alb-albaştri strălucitori care îl ardeau pe retină dacă se uita prea mult la ei. Coroniţele de pe uşi, geamurile decorate cu zăpadă artificială şi licăririle de portocaliu, roşu şi verde care se reflectau în apa murdară din bălţi, toate îi aminteau lui Strike că trebuia neapărat să cumpere cadourile de Crăciun pentru Cornwall.

Joan fusese externată din spital în dimineaţa aceea, după ce îi fusese ajustată medicaţia. Era hotărâtă să se ducă acasă şi să înceapă pregătirile pentru sărbătorile de familie. Strike trebuia să cumpere cadouri nu doar pentru Joan şi Ted, ci şi pentru sora, cumnatul şi nepoţii lui. Era o corvoadă suplimentară iritantă, având în vedere volumul de muncă pe care îl presupuneau cazurile curente ale agenţiei. Apoi îşi aminti că trebuia să-i cumpere ceva şi lui Robin, ceva mai mult decât nişte flori. Strike, căruia îi displăcea în general să facă cumpărături şi în special să cumpere cadouri, întinse mâna după ţigări, ca să alunge senzaţia vagă că e persecutat.

După ce-şi aprinse o ţigară, scoase din buzunar *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* pe care i-l dăduse Robin, dar pe care nu avusese timp să-l citească. Mici semne marcau pasajele despre care ea crezuse că ar putea fi de interes pentru investigaţie.

Aruncă o privire rapidă spre uşa în continuare închisă a casei pe care o supraveghea, deschise cartea şi citi în diagonală câteva pagini, ridicând privirea la intervale regulate ca să se asigure că ŞA nu ieşise între timp.

Primul capitol, pe care Robin nu îl însemnase deloc, dar pe care Strike îl răsfoi totuşi, trata sumar copilăria şi adolescenţa lui Margot. Nereuşind să ajungă la cineva cu amintiri clare pe subiect,

Oakden trebuise să recurgă la generalităţi, presupuneri şi multă umplutură. Astfel, Strike află că Margot Bamborough „probabil că visa să lase sărăcia în urmă”, „probabil că a fost cucerită de atmosfera ameţitoare a anilor ’60” şi „probabil că era conştientă de avantajele sexului fără consecinţe pe care le oferea pastila contraceptivă”. Numărul de cuvinte al cărţii creştea şi datorită informaţiilor că fusta mini fusese popularizată de Mary Quant, că Londra era centrul unei scene muzicale înfloritoare şi că, în preajma zilei în care Margot împlinea 19 ani, Beatles apăruseră la *Ed Sullivan Show* din America. „Margot trebuie să fi fost entuziasmată de posibilităţile oferite clasei muncitoare în această nouă epocă egalitară”, îşi informa C. B. Oakden cititorii.

Capitolul doi începea cu sosirea lui Margot la Clubul Playboy, iar aici forţările de care era plin capitolul anterior dispăreau. În mod evident, Margot Iepuraşul i se păruse lui C. B. Oakden un subiect mult mai ofertant decât Margot copilul, multe paragrafe fiind dedicate senzaţiei de eliberare pe care trebuie să o fi simţit aceasta când îşi lua costumul strâmt de Iepuraş, îşi punea urechile false şi căptuşea judicios cupele costumului astfel încât sânii ei să pară suficient de plini ca să satisfacă exigenţele angajatorului. Oakden, care scrisese cartea la 11 ani după dispariţia ei, reuşise să găsească doi Iepuraşi care şi-o aminteau pe Margot. Iepuraşul Lisa, care se căsătorise şi avea doi copii, îşi amintea că „se distrase bine” cu aceasta şi că fusese „distrusă” de dispariţia ei. Iepuraşul Rita, care conducea propria-i companie de marketing, spunea că Margot era „foarte inteligentă, era evident că o să ajungă departe” şi credea că „trebuie să fi fost groaznic pentru sărmana ei familie”.

Strike ridică privirea spre faţada casei în care dispăruse ŞA. Acesta tot nu apăruse. Reveni la C. B. Oakden şi dădu paginile, plictisit, până la primul pasaj pe care Robin îl marcase ca fiind de interes.

> După perioada de succes petrecută la Clubul Playboy, ludicei şi cochetei Margot i-a venit greu să se adapteze la viaţa de medic de familie. Cel puţin un angajat al cabinetului St John spune că atitudinea ei era deplasată pentru un cabinet medical.
>
> „Nu-i ţinea la distanţa cuvenită, asta era problema. Nu provenea dintr-un mediu cu prea mulţi specialişti. Un doctor trebuie să se plaseze deasupra pacienţilor.
>
> Unei femei venite la consultaţie i-a recomandat cartea aceea, *Plăcerea sexului.* I-am auzit după aceea pe oamenii din sala de aşteptare vorbind despre asta. Chicotind, înţelegeţi. Un doctor n-ar trebui să le spună oamenilor să citească astfel de lucruri. Aruncă o lumină negativă asupra întregului cabinet. Eu m-am simţit stânjenită din cauza ei.
>
> Cel căruia îi plăcea de ea, tânărul care venea întruna la consultaţie şi îi aducea bomboane de ciocolată şi mai ştiu eu ce – dacă ea le spunea oamenilor despre diverse poziţii sexuale, atunci e de înţeles de ce bărbaţii au înţeles greşit mesajul, nu-i aşa?”

Urmau mai multe paragrafe în mod evident copiate din presă despre sinuciderea fostei iubite căsătorite a lui Steve Douthwaite, fuga subită de la serviciu a acestuia şi faptul că Lawson îl interogase de mai multe ori. Speculând la maximum informaţiile sărăcăcioase pe care le avea, Oakden reuşea să sugereze că Douthwaite fusese, în cel mai bun caz, un bărbat cu o reputaţie proastă şi, în cel mai rău caz, un om periculos: un pierde-vară bun de nimic şi un crai lipsit de principii, în a cărui apropiere femeile aveau obiceiul de a muri sau de a dispărea. Strike pufni amuzat când citi:

> Având acum numele de Stevie Jacks, Douthwaite lucrează în prezent la tabăra de vacanţă Butlin din Clacton-on-Sea…

După ce se uită iar ca să verifice că ŞA tot nu ieşise, Strike citi mai departe:

> unde ziua organizează evenimente pentru turişti, iar seara cântă la cabaret. „Serenada Longfellow” este o melodie de mare succes în rândul doamnelor. Brunetul Douthwaite/Jacks rămâne un bărbat atrăgător şi, în mod evident, popular în rândul vilegiaturistelor.
>
> „Mi-a plăcut întotdeauna să cânt”, îmi spune el la bar după spectacol. „În tinereţe am fost într-o trupă, dar s-a destrămat. Am venit o dată în copilărie la Butlin, cu familia mea adoptivă. Mi s-a părut întotdeauna foarte distractiv să fii animator. O grămadă de interpreţi de succes s-au lansat aici, să ştii.”
>
> Însă când discuţia ajunge la Margot Bamborough, iese la iveală o latură diferită a acestui cântăreţ de cabaret plin de tupeu.
>
> „Presa a scris o grămadă de tâmpenii. Nu i-am cumpărat niciodată bomboane de ciocolată sau altceva, astea au fost invenţii menite să mă facă să par un dubios. Aveam ulcer şi dureri de cap. Treceam printr-o perioadă proastă.”
>
> După ce a refuzat să explice de ce şi-a schimbat numele, Douthwaite a părăsit barul.
>
> Colegii lui de la tabăra de vacanţă au fost şocaţi să afle că „Stevie” fusese interogat de poliţie în cazul dispariţiei tinerei doctoriţe.
>
> „Nouă nu ne-a spus niciodată nimic despre asta”, a spus Julie Wilkes, 22 de

> ani. „Sunt complet şocată. Te aştepţi să pomenească aşa ceva. Nu ne-a spus nici că Jacks nu e numele lui adevărat.”

Oakden le oferea cititorilor săi o scurtă istorie a taberei Butlin şi încheia capitolul cu un paragraf plin de speculaţii despre oportunităţile pe care le putea găsi un prădător într-o tabără de vacanţă.

Strike îşi aprinse o nouă ţigară, apoi dădu paginile mai departe, până la al doilea semn pus de Robin în dreptul unui scurt pasaj în care se vorbea despre Jules Bayliss, soţul Wilmei, femeia de serviciu care devenise asistentă socială. Singura informaţie nouă de aici era că violatorul condamnat Bayliss fusese eliberat pe cauţiune în ianuarie 1975, la peste trei luni după ce Margot dispăruse. Cu toate acestea, Oakden afirma că Bayliss „probabil că a aflat” despre faptul că Margot încerca s-o convingă pe soţia lui să-l părăsească, „probabil că a fost furios că doctoriţa făcea presiuni asupra soţiei lui să destrame familia” şi „probabil că a avut legături cu lumea interlopă din comunitatea lui”. Poliţia, îşi informa Oakden cititorii, „probabil că a cercetat cu atenţie ce au făcut pe 11 octombrie prietenii sau rudele lui Bayliss, aşa că trebuie să conchidem”, încheia Oakden cu un anticlimax, „că nu a fost descoperită nicio activitate suspectă”.

Al treilea semn al lui Robin marca paginile care se refereau la avortul de la Clinica Bride Street. Oakden introducea această parte a poveştii lui cu mult tam-tam, informându-şi cititorii că era pe cale să dezvăluie fapte care nu mai fuseseră publicate niciodată.

Cele ce urmau îl interesară pe Strike doar în măsura în care demonstrau că pe 14 septembrie 1974 se produsese categoric un avort şi că numele oferit de pacientă fusese Margot Bamborough. Oakden publica, drept dovadă, fotografii după documentele medicale de la Bride Street furnizate de un angajat neidentificat al clinicii care se închisese în 1978. Strike presupuse că angajatul

anonim nu se mai temuse că-şi pierde slujba când Oakden îi oferise bani pentru această informaţie în anii ’80. Angajatul nenumit îl spusese lui Oakden şi că femeia care urmase acea procedură nu semăna cu fotografia lui Margot apărută ulterior în presă.

Oakden punea apoi o serie de întrebări retorice care, după cum probabil crezuseră el şi editorii lui inconştienţi, aveau să ocolească legile calomniei. Era oare posibil ca femeia care făcuse avort să fi folosit numele lui Margot cu susţinerea şi consimţământul acesteia? În acest caz, cine ar fi fost persoana pe care Margot şi-ar fi dorit cel mai s-o ajute? Nu era oare mai probabil ca o romano-catolică să fie deosebit de îngrijorată că cineva ar putea afla că ea făcuse avort? Şi nu era de asemenea adevărat că o astfel de procedură putea să ducă la complicaţii? Era oare posibil ca Margot să fi revenit, pe 11 octombrie, în apropierea Clinicii Bride Street ca să viziteze pe cineva care fusese internat din nou la clinică? Sau să ceară sfaturi în numele acelei persoane? Era oare posibil ca Margot să fi fost răpită nu din Clerkenwell, ci la câteva străzi distanţă de subsolul lui Dennis Creed?

La care Strike răspunse în mintea lui *nu, şi ai meritat să-ţi toace cartea, prietene.* Cronologia evenimentelor, aşa cum era propusă de Oakden, avea în mod evident drept scop încercarea fermă de a o plasa pe Margot, în seara în care dispăruse, în apropierea subsolului lui Creed. „Complicaţiile” erau necesare pentru a explica întoarcerea lui Margot la clinică la o lună după avort, dar Margot nu avea cum să sufere complicaţii pentru că era în plină formă şi lucrase la cabinetul St John până la momentul dispariţiei. Însă, odată atribuite celei mai bune prietene, nişte „complicaţii” nedefinite puteau servi unui dublu scop: îi ofereau lui Margot motivul de a se duce la clinică să o viziteze pe Oonagh şi acesteia, un motiv să mintă despre locul în care se aflaseră amândouă în seara aceea. Una peste alta, Strike considera că Oakden avusese noroc că nu fusese dat în judecată şi presupuse că singurul motiv

pentru care Roy şi Oonagh se abţinuseră fusese teama de publicitatea pe care un astfel de demers ar fi provocat-o.

Strike dădu la al patrulea semn pus de Robin şi, după ce verifică iar că uşa de la intrare a casei pe care o supraveghea rămăsese închisă, citi următorul pasaj însemnat.

> „Am văzut-o la fel de clar cum te văd pe dumneata acum. Stătea la fereastră şi *izbea* în ea, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia. Îmi amintesc exact, pentru că la momentul acela citeam *De cealaltă parte a miezului nopţii* şi mă gândeam la femei şi la lucrurile prin care trec ele, ştii, şi am ridicat privirea şi am văzut-o.
>
> Dacă închid ochii, parcă o văd şi acum, e ca un instantaneu în mintea mea şi, ca să fiu sinceră, m-a bântuit mereu de atunci. Oamenii mi-au spus, în timpul ăsta, „inventezi” sau „trebuie să renunţi”, dar eu nu îmi schimb povestea doar pentru că alţii nu o cred. Ce-ar spune asta despre mine?”
>
> Mica tipografie care ocupa la acel moment ultimul etaj al clădirii era condusă de soţii Arnold şi Rachel Sawyer. Poliţia s-a mulţumit cu afirmaţiile lor că Margot Bamborough nu pusese niciodată piciorul în incintă şi că femeia văzută de Mandy în seara aceea era chiar dna Sawyer, care susţinea că una dintre ferestre trebuia lovită pentru a se închide bine.
>
> Cu toate acestea, între A&R Printing şi Margot Bamborough există o legătură neobişnuită care poliţiei i-a scăpat. Prima comandă importantă primită de A&R a fost pentru clubul de noapte Drudge, acum închis – adică, exact clubul de noapte pentru care Paul Satchwell, iubitul

lui Margot, realizase o pictură murală îndrăzneaţă. Desene ale lui Satchwell au apărut după aceea pe unii fluturaşi tipăriţi de A&R Printing, aşa că e posibil ca el şi soţii Sawyers să fi păstrat legătura.

Ar putea asta oare să sugereze că…

— Dă-o dracu', murmură Strike, dând pagina şi oprindu-se asupra unul paragraf însemnat de Robin cu o linie neagră groasă.

Cu toate acestea, fostul vecin Wayne Truelove crede că după aceea Paul Satchwell a plecat în străinătate.

„Mi-a spus ceva despre plecatul în străinătate. Nu cred că scotea foarte mulţi bani din artă, iar după ce l-a interogat poliţia mi-a spus că se gândeşte să o întindă o vreme. A fost probabil o idee bună să plece."

Al cincilea şi ultimul semn pus de Robin era spre sfârşitul cărţii, iar după ce verifică din nou că maşina lui ŞA era în continuare parcată acolo unde o lăsase şi că uşa de la intrare tot nu se deschisese, Strike citi:

La o lună după dispariţia lui Margot, soţul ei, Roy, a venit la cabinetul St John. Roy, care nu reuşise să-şi ascundă irascibilitatea la grătarul la care fusese invitat tot cabinetul în vara aceea, a fost, deloc surprinzător, rezervat în timpul acestei vizite.

Dorothy îşi aminteşte: „A vrut să vorbească cu noi, să ne mulţumească pentru că am cooperat cu poliţia. Părea bolnav. Cum era şi de aşteptat.

Noi adunaserăm toate obiectele personale ale lui Margot într-o cutie, pentru că în cabinetul ei lucra un

înlocuitor. Poliţia îl examinase deja. I-am adunat tot ce avea acolo, crema de mâini, diploma de absolvire pe care o ţinea în ramă şi o fotografie cu el, Roy, cu fiica lor în braţe. Roy s-a uitat prin cutie şi s-a emoţionat, dar apoi a scos obiectul ăsta pe care ea îl ţinea pe birou. Era o figurină din acelea mici de lemn, reprezentând un viking. A spus „De unde e asta? De unde o avea?” Niciunul dintre noi nu ştia, dar mie mi s-a părut că figurina îl tulburase pe Roy.

Probabil a crezut că i-o dăduse un bărbat. Bineînţeles, poliţia cerceta deja viaţa amoroasă a lui Margot. Groaznic lucru, să nu poţi avea încredere în soţia ta”.

Strike ridică din nou privirea spre casă, nu văzu nicio schimbare şi dădu la sfârşitul cărţii, care consta într-o salvă finală de speculaţii, supoziţii şi teorii prost încropite. Pe de o parte, Oakden sugera că Margot atrăsese această tragedie asupra ei, că soarta o pedepsise pentru că fusese prea sexuală şi prea îndrăzneaţă, pentru că se afişase într-un corset şi cu urechi de Iepuraş, pentru că reuşise să-şi depăşească plină de infatuare condiţia. Pe de altă parte, părea să fi trăit toată viaţa înconjurată de criminali potenţiali. Niciun bărbat care avusese vreo legătură cu Margot nu scăpa bănuielilor lui Oakden, fie că era vorba de „fermecătorul, dar inutilul Stevie Douthwaite devenit apoi Jacks”, „dominatorul hematolog Roy Phipps”, „nemulţumitul violator Jules Bayliss”, „irascibilul afemeiat Paul Satchwell” sau „celebrul monstru sexual Dennis Creed”.

Strike era pe punctul de a închide cartea, când observă că paginile din mijloc aveau marginile mai închise la culoare, ceea ce sugera fotografii, aşa că o deschise iar.

Pe lângă fotografia portret folosită de presă şi cea cu Margot şi Oonagh în costumele lor de Iepuraşi –

Oonagh voluptuoasă şi zâmbind larg, Margot – sculpturală şi cu un nor de păr deschis la culoare – mai erau doar trei imagini. Toate erau de calitate proastă, iar Margot era surprinsă doar întâmplător în cadru.

Prima avea ca explicaţie foto: „Autorul, mama lui şi Margot”. Dorothy Oakden, cu maxilarul ei pătrat, părul cărunt şi ochelari de formă alungită, privea în obiectiv în timp ce înconjura cu braţul un băiat slăbuţ şi pistruiat cu tunsoare de paj care se strâmba atât de tare încât trăsăturile îi erau deformate. Îi amintea lui Strike de Luke, nepotul lui cel mare. În spatele celor doi Oakden se întindea gazonul tuns în dungi, iar, în depărtare, se vedea o casă impunătoare cu multe frontoane ascuţite. În apropierea casei, din gazon păreau să răsară tot felul de obiecte: la o examinare mai atentă, Strike conchise că erau nişte începuturi de ziduri şi coloane: părea că se construieşte un pavilion de vară.

În spatele lui Dorothy şi Carl, fără să-şi dea seama că e fotografiată, Margot Bamborough străbătea gazonul desculţă, în pantaloni scurţi de blugi şi tricou, cu un platou în mână şi zâmbind cuiva din afara cadrului. Strike deduse că această fotografie fusese făcută la grătarul pe care Margot îl organizase pentru personalul cabinetului. Fără îndoială, casa familiei Phipps era mai impunătoare decât şi-o imaginase.

După ce se mai uită o dată dacă maşina lui ŞA rămăsese parcată la locul ei, Strike îşi îndreptă atenţia asupra ultimelor două fotografii, ambele de la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John.

Biroul de la recepţie era împodobit cu beteală, iar scaunele din sala de aşteptare erau adunate şi stivuite în colţuri. Strike o căută în ambele fotografii pe Margot şi o găsi, cu mica Anna în braţe, discutând cu o negresă înaltă despre care el presupuse că era Wilma Bayliss. În colţul fotografiei se vedea o femeie slabă, cu ochi rotunzi şi păr castaniu tuns în scări, care lui Strike i se părea că ar putea să fie Janice în tinereţe.

În a doua fotografie, toate capetele erau întoarse de la aparatul de fotografiat sau parţial ascunse, cu excepţia unuia. Un bărbat mai în vârstă şi sfrijit, îmbrăcat la costum, cu părul lins pieptănat pe spate şi care nu schiţa un zâmbet, era singura persoană care părea să fi fost avertizată că urmează să se facă fotografia. Din cauza bliţului, avea ochii roşii în poză. În explicaţia foto scria „Margot şi dr. Joseph Brenner”, chiar dacă din Margot se vedea doar partea din spate a capului.

În colţul acestei fotografii apăreau trei bărbaţi care, judecând după paltoanele şi hainele lor, tocmai sosiseră la petrecere. Nuanţa întunecată a hainelor lor forma o pată neagră în partea dreaptă a fotografiei. Toţi stăteau cu spatele la aparatul de fotografiat, dar cel mai solid dintre ei, a cărui faţă era uşor întoarsă spre stânga, etala un perciune lung şi negru, o ureche mare, vârful unui nas cărnos şi un ochi cu pleoapa căzută. Îşi ridicase mâna stângă ca să se scarpine pe faţă. Purta un inel masiv de aur cu un cap de leu.

Strike examină fotografia până când un zgomot de pe stradă îl făcu să ridice privirea. ŞA tocmai ieşise din casă. În prag stătea o blondă durdulie în papuci de casă. Ridică o mână şi îl bătu uşor pe ŞA pe creştetul capului, aşa cum ai alinta un copil sau un câine. ŞA îşi luă la revedere de la ea zâmbind, apoi se întoarse şi se îndreptă spre Mercedesul lui.

Strike aruncă lângă el *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* aşteptă ca ŞA să iasă cu maşina în stradă şi porni în urmărirea lui.

După vreo cinci minute deveni evident că subiectul lui se ducea acasă, în West Bromptom. Cu o mână pe volan, Strike bâjbâi după mobil, apoi apăsă pe numărul unui vechi prieten. Îi intră direct căsuţa vocală.

— Shanker, sunt Bunsen. Trebuie să vorbim despre ceva. Spune-mi când pot să-ţi fac cinste cu o halbă.

26

Toţi cavaleri de soi, împodobiţi cu şart,
Însă doar nişte umbre pentru frumoasa Britomart.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când mai erau doar patru zile până la Crăciun, iar agenţia avea în lucru cinci cazuri, doi dintre subcontractori se îmbolnăviră de gripă. Morris fu primul lovit, dând vina pe creşa fiicei lui, unde virusul se răspândise ca un incendiu de pădure printre copii şi părinţi deopotrivă. Morris continuă să lucreze până când temperatura şi durerile de articulaţii îl obligară să-şi transmită prin telefon scuzele. La acel moment deja reuşise să-i transmită virusul lui Barclay, făcându-l pe acesta să turbeze de furie. Barclay transmise mai departe gripa soţiei şi fetiţei sale.

— Bou' ăla ar fi trebuit să stea dracu' acasă în loc să-mi sufle mie în faţă în maşină, spumega Barclay răguşit vorbind cu Strike la telefon în dimineaţa de 20, în timp ce acesta deschidea biroul.

Ultima şedinţă dinainte de Crăciun a echipei urma să aibă loc la ora 10, dar, cum două persoane deja nu mai aveau cum să participe, Strike decisese să o anuleze. Singura persoană de care nu putuse să dea era Robin, despre care presupuse că era în metrou. Strike o rugase să vină mai devreme ca să se poată pune la curent cu cazul Bamborough înainte de sosirea celorlalţi.

— Mâine trebuia să zburăm la Glasgow, hârşâi Barclay, în timp ce Strike punea ceainicul. Pe aia mică o dor groaznic urechile…

— Da, spuse Strike, care nu se simţea nici el foarte bine, fără îndoială din cauza oboselii şi pentru că fumase prea mult. Păi, fă-te bine şi întoarce-te când poţi.

— Ce bou, mârâi Barclay, completând apoi, Morris, vreau să spun. Nu tu. Crăciun fericit, la dracu'.

Încercând să se autoconvingă că doar i se părea că-l înţeapă în gât, că-l ia cu transpiraţii şi că-l încearcă şi o durere în spatele ochilor, Strike îşi făcu o cană cu ceai, apoi se duse în birou şi trase jaluzelele. Vântul şi ploaia puternică făceau ca luminiţele de Crăciun atârnate deasupra lui Denmark Street să se legene pe cabluri. Aşa cum se întâmplase în ultimele cinci dimineţi, decoraţiunile îi reaminteau lui Strike că încă nu se apucase de cumpărăturile de Crăciun. Îşi ocupă locul obişnuit la biroul dublu, ştiind că deja amânase atât de mult această sarcină că avea să fie obligat s-o îndeplinească în doar câteva ore, ceea ce măcar înlătura preliminariile anoste în care ar fi trebuit să reflecteze cu atenţie la ce şi-ar putea dori fiecare. Ploaia şfichiuia fereastra din spatele lui. Lui Strike i-ar fi plăcut să se întoarcă în pat.

Auzi uşa de sticlă deschizându-se şi închizându-se.

— 'Neaţa, strigă Robin din anticameră. E *groaznic* afară.

— 'Neaţa, strigă şi Strike. Ceainicul tocmai a dat în fiert şi şedinţa echipei a fost contramandată. Barclay are gripă şi el.

— Căcat, spuse Robin. *Tu* cum te simţi?

— Bine, zise el, făcând ordine în însemnările cazului Bamborough.

Dar când intră în birou cu ceaiul într-o mână şi carnetul în cealaltă, lui Robin nu i se păru deloc că Strike arată bine. Era mai palid ca de obicei, fruntea îi strălucea, iar în jurul ochilor avea cearcăne cenuşii. Robin închise uşa biroului şi se aşeză în faţa lui, fără să facă niciun comentariu.

— Oricum şedinţa echipei nu prea avea sens, murmură Strike. Niciun fel de progres în niciunul dintre cazuri. Sprinţarul e curat. Cel mai rău lucru pe care l-ai putea spune despre el e că stă cu ea doar pentru bani, ceea ce tatăl ei ştia oricum de la bun

început. Prietena lui Dublă Măsură nu-l înşală şi Dumnezeu ştie cu ce îl are la mână Alunecosul pe ŞA. Ai văzut e-mailul meu despre blonda din Stoke Newington?

— Da, spuse Robin, în continuare roşie la faţă din cauza rafalelor de vânt şi trecându-şi degetele prin păr ca să-l pună cât de cât în ordine. N-ai aflat nimic despre adresă?

— Nu. Dac-ar fi să ghicesc, aş spune că e o rudă. L-a bătut uşor pe cap la plecare.

— Dominatoare? sugeră Robin.

De când lucra la agenţie, aflase cam tot ce era de aflat despre perversiunile bărbaţilor puternici.

— M-am gândit şi eu, dar modul în care el şi-a luat la revedere… părea o scenă… confortabilă. Dar el nu are nicio soră, iar ea pare mai tânără decât el. Verii se bat aşa pe cap?

— Păi, nu te duci duminică seara la consilier sau psihoterapeut, dar mângâierea asta pe cap aproape părintească… Coach personal? Spiritist?

— E o idee, spuse Strike mângâindu-şi bărbia. Acţionarii n-ar fi foarte impresionaţi dacă el ia decizii de afaceri pe baza a ceea ce-i spune ghicitoarea din Stoke Newington. Urma să-l pun pe Morris s-o urmărească de Crăciun pe femeie, dar el e indisponibil, Hutchins se ocupă de fata lui Dublă Măsură şi eu ar trebui să plec în Cornwall poimâine. Tu pleci spre Masham când – marţi?

— Nu, spuse Robin cu o expresie neliniştită. Mâine – sâmbătă. Am discutat despre asta în septembrie, îţi aminteşti? Am făcut schimb cu Morris ca să pot…

— Da, da, îmi amintesc, minţi Strike.

Capul începea să-i pulseze, iar ceaiul nu-i făcuse gâtul să se simtă mult mai bine.

— Nicio problemă, continuă el.

Dar, desigur, asta însemna că, dacă era să-i ofere lui Robin un cadou de Crăciun, trebuia să-l cumpere şi să i-l dea până la sfârşitul acelei zile.

— Aş putea încerca să iau un tren mai târziu, spuse Robin, dar, evident, fiind Crăciunul…

— Nu, sunt zilele tale libere, se grăbi Strike să spună. N-ar trebui să lucrezi doar pentru că nemernicii ăia neglijenţi au luat gripă.

Robin, care era aproape sigură că Barclay şi Morris nu erau singurii oameni de la birou care aveau gripă, spuse:

— Mai vrei ceai?

— Ce? Nu.

În mod cu totul iraţional, Strike era supărat pentru că, din punctul lui de vedere, Robin îl obliga să meargă la cumpărături.

— Şi Carte Poştală e un fiasco, pur şi simplu nu avem nimic…

— S-ar putea – s-ar *putea* – să fi găsit ceva despre Carte Poştală.

— Ce? spuse Strike surprins.

— Prezentatorul nostru a primit ieri încă o carte poştală, trimisă la studioul de televiziune. E a patra cumpărată de la magazinul National Portrait Gallery şi are pe ea un mesaj ciudat.

Robin scoase din geantă cartea poştală şi i-o întinse lui Strike peste birou. Imaginea de pe partea din faţă era o reproducere după un autoportret al lui Joshua Reynolds, care-şi ţinea mâna la ochi în postura tipică a celui care încearcă să distingă ceva. Pe spate scria:

> *Sper să mă înşel, dar cred că ai trimis pe cineva la mine la muncă, cu nişte scrisori de-ale mele în mână. Le-ai mai arătat şi altcuiva?*
> *Sper din suflet că n-ai făcut asta. Încercai să mă sperii? Te porţi ca şi cum ai fi atât de amabil şi cu picioarele pe pământ fără niciun fel de aere şi ifose. Aş fi crezut că o să ai decenţa de a veni tu însuţi dacă ai ceva să-mi spui. Dacă nu înţelegi acest mesaj, ignoră-l.*

Strike ridică privirea spre Robin.

— Asta înseamnă că…?

Robin îi povesti că luase de la magazinul muzeului aceleaşi trei cărţi poştale pe care le trimisese până atunci Carte Poştală, apoi cutreierase prin numeroasele săli ale galeriei, ţinând cărţile poştale astfel încât să le poată vedea toţi ghizii pe lângă care trecea, până când o femeie cu aspect de cucuvea şi ochelari cu lentile groase păruse să reacţioneze la vederea lor şi dispăruse pe o uşă pe care scria „Intrarea oprită”.

— Nu ţi-am pomenit nimic atunci, spuse Robin, pentru că m-am gândit că poate doar mi s-a părut, iar femeia arăta exact aşa cum aş fi crezut eu că ar trebui să arate Carte Poştală, aşa că eram îngrijorată că fac la fel ca Talbot, că mă las condusă de presupunerile mele fanteziste.

— Dar tu nu eşti dusă cu pluta, nu-i aşa? A fost o idee a naibii de bună să te duci la magazin, iar asta…

Strike flutură cartea poştală cu Reynolds.

— …sugerează că ai nimerit exact la ţintă din prima încercare.

— N-am reuşit să-i fac o poză, spuse Robin, încercând să nu lase să se vadă câtă plăcere îi făcuseră laudele lui Strike, dar era în Sala 8 şi pot s-o descriu. Ochelari mari, mai scundă decât mine, păr castaniu des, pe care îl poartă tapat, la vreo 40 şi ceva de ani.

Strike îşi notă descrierea.

— S-ar putea să dau chiar eu o fugă până acolo înainte să plec spre Cornwall, spuse el. Bun, hai să începem cu Bamborough.

Dar, înainte ca vreunul din ei să apuce să spună ceva, telefonul din anticameră sună. Bucuros că are motiv să se plângă, Strike se uită la ceas, se ridică greoi în picioare şi spuse:

— E ora 9, Pat ar fi trebuit…

Dar, chiar în timp ce spunea asta, auziră amândoi uşa de sticlă deschizându-se, paşii domoli ai lui Pat şi apoi vocea ei obişnuită, hârşâită şi baritonală:

— Agenţia de Detectivi Cormoran Strike.

Robin se strădui să nu zâmbească în timp ce Strike se lăsa să cadă la loc pe scaun. Se auzi un ciocănit în uşă şi Pat băgă capul înăuntru:

— ’Neaţa. La telefon e cineva pe nume Gregory Talbot.

— Fă-mi legătura, spuse Strike.

Sesizând privirea marţială a lui Pat, Strike adăugă:

— Te rog. Şi închide uşa.

Pat făcu întocmai. Peste o clipă, telefonul de pe biroul dublu sună şi Strike îl puse pe difuzor.

— Salut, Gregory, Strike sunt.

— Da, salut, spuse Gregory pe un ton neliniştit.

— Cu ce pot să te ajut?

— Păi, mă rog, ştii că făceam curat în mansardă?

— Da, spuse Strike.

— Păi, ieri despachetam o ladă veche, spuse Gregory, părând tensionat, şi sub diplomele şi uniforma tatei am găsit ascunsă…

— Nu *ascunsă,* se auzi o voce feminină nemulţumită pe fundal.

— N-am ştiut că e acolo, spuse Gregory. Iar acum mama mea…

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, spuse femeia din fundal.

— Mama mea vrea să vorbească cu tine, spuse Gregory, exasperat.

O voce sfidătoare de femeie în vârstă o înlocui pe cea a lui Gregory.

— Sunteţi domnul Strike?

— Da.

— Gregory v-a povestit despre modul în care l-a tratat poliţia pe Bill la sfârşit?

— Da, spuse Strike.

— Ar fi putut continua să lucreze după ce a primit tratamentul pentru tiroidă, dar nu l-au lăsat. El le dăduse *totul,* poliţia era *viaţa* lui. Greg spune că v-a dat notiţele lui Bill?

— Într-adevăr, spuse Strike.

— Ei, după moartea lui Bill am găsit o *cutie* într-o ladă din magazie care avea pe ea semnul lui Creed

– dacă aţi citit notiţele, ştiţi că Bill folosea un simbol special pentru Creed?

— Da, spuse Strike.

— Eu n-am putut să iau totul cu mine la căminul de bătrâni, practic nu-ţi oferă *niciun* spaţiu de depozitare, aşa că le-am pus în lăzi care să stea în podul lui Greg şi Alice. Uitasem că sunt acolo până când Greg a început ieri să se uite prin lucrurile lui taică-său. Poliţiştii au spus cât se poate de *clar* că nu sunt interesaţi de teoriile lui Bill, dar Greg spune că dumneavoastră sunteţi, aşa că ar trebui să o primiţi.

Greg reveni la telefon. Auziră mişcări care păreau să indice că acesta se îndepărtează de mama lui. O uşă se închise.

— E o cutie care conţine o rolă de film vechi de 16 mm, îi spuse el lui Strike, cu gura aproape de receptor. Maică-mea nu ştie ce e pe el. Nu am cameră de filmat pe care să-l rulez, dar l-am ţinut în lumină şi… pare un film obscen. Îmi făceam griji că dacă îl scot să-l ia gunoierii…

Dat fiind că soţii Talbot aveau copii în plasament, Strike îi înţelegea scrupulele.

— Dacă vi-l dăm – mă întrebam…

— Aţi prefera să nu spunem de unde îl avem? spuse Strike, privind în ochii lui Robin. Nu văd de ce ar trebui să facem asta.

Robin observă că el nu promisese, dar Gregory părea mulţumit.

— Atunci trec să vi-l aduc, spuse el. În după-amiaza asta vin în vest. Le duc pe gemene să-l vadă pe Moş Crăciun.

După ce Gregory închise, Strike remarcă:

— Ai observat că familia Talbot e în continuare convinsă, după 40 de ani…

Telefonul din anticameră sună iar.

— …că Margot a fost ucisă de Creed? Cred că ştiu care e simbolul de pe cutia asta, pentru că…

Pat ciocăni la uşă.

— La dracu’, murmură Strike, pe care începea să-l usture gâtul. *Ce e?*

— Fermecător, spuse Pat cu răceală. Un domn Shanker vrea să vorbească cu tine. Apelul e redirecţionat de pe mobilul tău. Zice că ai vrut să…

— Da, aşa e, spuse Strike. Transferă-l la loc pe mobilul meu – te rog.

Strike se întoarse spre Robin şi spuse:

— Scuze, ai putea să mă laşi o clipă?

Robin ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei, iar Strike scoase mobilul.

— Shanker, salut, mersi că m-ai sunat înapoi.

El şi Shanker, al cărui nume real i-ar fi fost greu să şi-l amintească, se ştiau din adolescenţă. Vieţile lor mergeau în direcţii diametral opuse chiar şi pe vremea aceea, Strike îndreptându-se spre universitate, armată şi munca de detectiv, Shanker urmând o carieră de infracţionalitate din ce în ce mai serioasă. Cu toate acestea, o senzaţie stranie de înrudire continuase să-i unească şi, din când în când, îşi erau de ajutor unul altuia. Strike îi plătea lui Shanker pentru informaţii sau servicii pe care nu avea cum să le obţină altfel.

— Care e treaba, Bunsen?

— Voiam să-ţi fac cinste cu o halbă şi să-ţi arăt o poză, spuse Strike.

— Chiar veneam spre tine mai încolo. Mă duc la Hamleys. Am luat păpuşa Monster High greşită pentru Zahara.

În afară de Hamleys, nimic din ce spusese Shanker nu avea vreun sens pentru Strike.

— Bun, sună-mă când ai timp să bem ceva.

— S-a făcut.

Telefonul amuţi. Shanker nu avea obiceiul să se obosească cu saluturi.

Robin se întoarse cu două căni proaspete de ceai şi închise uşa cu piciorul în urma ei.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Strike, ştergându-şi absent transpiraţia de pe buza de sus. Ce spuneam?

— Că tu crezi că ştii care e simbolul de pe cutia cu filmul vechi a lui Talbot.

— Ah, da. Simbolul Capricornului. Am încercat să descifrez notiţele astea…

Strike bătu cu degetul în carnetul legat în piele de lângă el şi îi explică lui Robin motivele pentru care Bill Talbot ajunsese să creadă că Margot fusese răpită de un bărbat născut în zodia ţapului.

— Talbot excludea suspecţi pe baza faptului că nu erau Capricorni? întrebă Robin uluită.

— Da, spuse Strike încruntându-se, cu gâtul usturându-l mai tare ca oricând.

Luă o gură de ceai.

— Doar că Roy Phipps e Capricorn şi totuşi Talbot l-a exclus.

— De ce?

— Încă încerc să descifrez, dar Talbot pare să fi folosit pentru Phipps un simbol ciudat pe care până acum nu l-am putut identifica pe niciun site de astrologie. Dar notiţele lui explică de ce o intervieva întruna pe Janice. Zodia ei e Rac. Racul e zodia „opusă” Capricornului, iar cei din zodia asta sunt clarvăzători şi intuitivi, conform notiţelor lui Talbot. Talbot a conchis că Janice, fiind Rac, era aliata lui firească împotriva lui Baphomet şi că putea să aibă intuiţii supranaturale despre identitatea acestuia, de unde şi jurnalul de vise. Încă şi mai important, în mintea lui, era faptul că Saturn, patronul Capricornului…

Robin îşi ascunse zâmbetul în spatele cănii de ceai. Expresia cu care Strike îi explica aceste aspecte astrologice ar fi fost potrivită pentru un om căruia i se cerea să mănânce fructe de mare vechi de săptămâni întregi.

— …era în Rac în ziua dispariţiei lui Margot. Din asta Talbot a dedus că Janice îl cunoştea sau avusese contact cu Baphomet. De aici cererea lui ca Janice să-i ofere lista partenerilor ei sexuali.

— Uau, spuse Robin încet.

— Îţi spun toate astea doar ca să-ţi faci o idee despre nebunia lui, dar e mult mai mult de atât. O să-ţi trimit un e-mail cu ideile importante după ce termin de descifrat. Dar interesant e că se vede că

detectivul din el a încercat să lupte cu boala. Talbot a avut aceeaşi idee care mi-a venit şi mie: că Margot ar fi putut să fie atrasă undeva sub pretextul că cineva are nevoie de asistenţă medicală, chiar dacă el o îmbracă în tot felul de fantasmagorii – în casa a şasea, Casa Sănătăţii, era un stellium, ceea ce el a interpretat ca fiind un pericol asociat cu o boală.

— Ce e aia stellium?

— Un grup de mai mult de trei planete. Poliţia i-a verificat într-adevăr pe pacienţii pe care ea i-a consultat mai des înaintea dispariţiei. Era vorba de Douthwaite, evident, apoi o bătrână dementă de pe Gopsall Street care suna întruna la cabinet ca să-şi facă de lucru şi o familie de pe Herbal Hill cu un copil care făcuse o reacţie alergică la vaccinul de poliomielită.

— Doctorii, spuse Robin, iau contact cu *atât de mulţi* oameni.

— Da, spuse Strike, iar eu cred că acesta este unul dintre motivele pentru care lucrurile au mers prost în cazul ăsta. Talbot a avut de-a face cu o cantitate imensă de informaţie şi n-a ştiut ce să elimine. Pe de altă parte, posibilitatea ca Margot să fi fost atrasă într-o casă sub un pretext medical sau atacată de un pacient furios nu e nebunească. Medicii intră neînsoţiţi în tot felul de case… şi uită-te la Douthwaite. Lawson credea că e foarte posibil ca el să o fi răpit sau ucis pe Margot, iar Talbot era, de asemenea, foarte interesat de el. Chiar dacă Douthwaite era Peşti, Talbot încearcă să-l facă Capricorn. Spune că „Schmidt” crede că Douthwaite e de fapt Capricorn…

— Cine e Schmidt?

— Habar n-am, spuse Strike, dar el sau ea apare peste tot în notiţe şi corectează zodiile.

— Au ratat toate ocaziile de a obţine probe reale, spuse Robin încet, în timp ce Talbot stătea să verifice zodia fiecăruia.

— Exact. Ar fi amuzant, dacă n-ar fi atât de grav. Dar interesul lui faţă de Douthwaite încă trădează

un instinct solid de poliţai. Şi mie îmi pute ceva la Douthwaite.

— Ha ha, făcu Robin.

Strike o privi nedumerit.

— E Peşti, îi aminti ea.

— Ah, da, spuse Strike fără să zâmbească.

Zvâcnetul din spatele ochilor era mai rău ca oricând, iar gâtul îi protesta de fiecare dată când înghiţea, dar nu avea cum să aibă gripă. Era imposibil.

— Am citit partea aia pe care ai însemnat-o în cartea lui Oakden, continuă el. Faza cu schimbarea de nume a lui Douthwaite când s-a dus la Clacton să cânte într-o tabără de vacanţă, dar nu găsesc niciun Steve, Steven sau Stevie Jacks după 1976. Pot să înţeleg de ce şi-a schimbat numele prima oară după ce poliţia a fost atât de interesată de el. Dar a doua oară deja începe să devină dubios.

— Crezi? spuse Robin. Judecând după fişa lui medicală, ştim că suferea cu nervii. Poate l-a speriat faptul că Oakden a apărut la Butlin?

— Dar cartea lui Oakden a fost tocată. Nimeni în afară de câţiva animatori de la Butlin nu a aflat vreodată că Stevie Jacks fusese interogat în cazul lui Margot Bamborough.

— Poate a plecat în străinătate, spuse Robin. Şi a murit acolo. Încep să cred că asta s-a întâmplat şi cu Paul Satchwell. Ai văzut că fostul lui vecin spunea că a plecat într-o călătorie?

— Da, spuse Strike. Ai reuşit să găseşti ceva despre Gloria Conti?

— Nimic, oftă Robin. Dar am aflat *câteva* lucruri…

Robin îşi deschise carnetul.

— Nu ne ajută prea mult, dar asta e… Am discutat cu văduva din Spania a lui Charlie Ramage. Milionarul îmbogăţit din jacuzzi căruia i s-a părut că o vede pe Margot în cimitirul din Leamington Spa?

Strike dădu din cap, bucuros că îşi poate odihni gâtul.

— Cred că doamna Ramage fie a suferit un atac cerebral, fie îi place să bea la prânz. Vorbea neclar, dar a confirmat faptul că Charlie credea că o văzuse pe Margot într-un cimitir şi că a discutat după aceea despre asta cu un prieten poliţist, al cărui nume ea nu şi-l amintea. Apoi a spus dintr-odată „Nu, stai aşa – Mary Flanagan. Pe Mary Flanagan i se părea c-o văzuse”. Am luat-o de la capăt cu ea şi ea a spus că da, totul era corect, doar că lui Charlie i se păruse că o vede pe Mary Flanagan, nu pe Margot Bamborough. Am căutat să văd cine este Mary Flanagan. A dispărut în 1959. E cel mai lung caz de dispariţie a unei persoane din Britania.

— Care din ele ai spune că părea mai confuză? întrebă Strike. Doamna Ramage sau Janice?

— Doamna Ramage, categoric, zise Robin. Janice nu le-ar fi confundat în niciun caz pe cele două femei, nu-i aşa? În timp ce doamna Ramage putea să facă asta. Ea nu era direct interesată: pentru ea, erau doar doi oameni dispăruţi ale căror nume începeau cu „M”.

Strike rămase încruntat, reflectând la această chestiune. În cele din urmă spuse, cu amigdalele arzând:

— Dacă lui Ramage îi stătea în fire să spună poveşti, prietenul lui poliţist nu poate fi acuzat că nu l-a luat în serios. Măcar avem o confirmare a faptului că Ramage credea că se întâlnise cândva cu o femeie dispărută.

Strike se încruntă atât de intens că Robin îl întrebă:

— Te doare ceva?

— Nu. Mă întrebam dacă ar merita să încercăm să ne întâlnim cu Irene şi cu Janice separat. Sperasem să nu mai fie nevoie să vorbesc cu Irene Hickson niciodată. În cel mai rău caz, ar trebui să căutăm în continuare o conexiune între Margot şi Leamington Spa. Ai spus că mai ai un indiciu?

— Nu e chiar un indiciu. Amanda Laws – sau Amanda White, cum o chema când se presupune că a văzut-o pe Margot la fereastra aceea de pe

Clerkenwell Road – mi-a răspuns la e-mail. O să-ţi forwardez răspunsul ei, dacă vrei să-l citeşti, dar practic e în căutare de bani.

— Serios?

— Împodobeşte puţin povestea. Zice că a spus poliţiei şi nimeni n-a crezut-o, că i-a spus lui Oakden şi el nu i-a dat niciun ban şi că s-a săturat să nu fie luată în serios, aşa că dacă vrem să aflăm povestea ei ar prefera ca de data asta să fie plătită. Susţine că a suportat o grămadă de atenţie negativă, a fost făcută mincinoasă şi închipuită şi nu e dispusă să treacă din nou prin asta, dacă nu e recompensată.

Strike îşi mai notă ceva.

— Spune-i că agenţia nu obişnuieşte să plătească martorii în schimbul cooperării lor, spuse Strike. Încearcă s-o sensibilizezi. Dacă nu funcţionează, poate îi dăm o sută de lire.

— Cred că speră la mii.

— Şi eu sper să-mi petrec Crăciunul în Bahamas, replică Strike, în timp ce fereastra din spatele lui era acoperită cu stropi de ploaie. Asta e tot?

— Da, spuse Robin, închizându-şi carnetul.

— Păi, eu n-am aflat nimic despre pacientul dependent de beni care susţinea că ar fi ucis-o pe Margot, Applethorpe. Cred că Irene îşi aminteşte numele greşit. Am încercat toate variantele la care m-am putut gândi, dar n-a ieşit nimic. Poate că va trebui totuşi s-o sun din nou. Dar prima oară încerc la Janice.

— Nu mi-ai spus cum ţi se pare cartea lui Oakden.

— Un oportunist amărât care a reuşit să scoată zece capitole practic din nimic, spuse Strike. Dar aş vrea să-l găsim, dacă se poate.

— Încerc, oftă Robin, dar şi pe el pare că l-a înghiţit pământul. Principala sursă de informaţii pare să fie mama lui, nu-i aşa? Nu cred că a convins pe cineva căruia *chiar* îi plăcea de Margot să vorbească cu el.

— Nu, spuse Strike. Ai subliniat aproape toate părţile interesante.

— Aproape? spuse Robin tăios.
— Toate, se corectă Strike.
— Ţi-a mai venit ţie vreo idee?
— Nu, spuse Strike.
Dar văzând că ea nu e convinsă, adăugă:
— Mă gândeam dacă n-ar fi posibil ca cineva să fi angajat un asasin care s-o omoare.
— Soţul ei? întrebă Robin, uimită.
— Poate, spuse Strike.
— Sau te gândeşti la soţul femeii de serviciu? Jules Bayliss, cu presupusele lui relaţii interlope?
— Nu neapărat.
— Atunci de ce…
— Nu-mi iese din cap că, dacă Margot a fost ucisă, a fost ucisă într-un mod foarte eficient. Ceea ce ar putea sugera…
— …un asasin profesionist, spuse Robin. Ştii, am citit recent o biografie a lordului Lucan. Se crede că ar fi angajat pe cineva să-i ucidă soţia…
— …iar ucigaşul, din greşeală, a omorât-o pe bonă, spuse Strike, care era la curent cu teoria. Da. Ei, dacă asta i s-a întâmplat lui Margot, atunci căutăm un asasin mult mai eficient decât cel al lui Lucan. Nu s-a găsit nimic din ea, nici măcar o picătură de sânge.
Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Strike aruncă o privire pe geam, în spatele lui, să vadă dacă ploaia şi vântul continuau să izbească luminiţele de Crăciun, iar gândurile lui Robin zburau spre Roy Phipps, bărbatul pe care Oonagh îl numise anemic, în mod convenabil ţintuit la pat în ziua dispariţiei lui Margot.
— Ei, trebuie să plec, spuse Strike, ridicându-se de pe scaun.
— Şi eu, oftă Robin, strângându-şi lucrurile.
— Dar te întorci mai târziu la birou, nu-i aşa? întrebă Strike.
Trebuia să-i dea cadoul de Crăciun pe care încă nu i-l cumpărase, înainte ca ea să plece spre Yorkshire.
— N-aveam de gând, răspunse Robin. De ce?

— Întoarce-te, spuse Strike, încercând să găsească un motiv în timp ce deschidea uşa către anticameră. Pat?

— Da? spuse Pat, fără să-şi ridice privirea.

Scria mai departe la tastatură, rapid şi precis, cu ţigara electronică bălăbănindu-i-se între dinţi.

— Robin şi cu mine trebuie să plecăm amândoi, dar un bărbat pe nume Gregory Talbot o să vină să lase o cutie cu un film de 16 mm. Crezi că poţi găsi un proiector pe care să-l putem vedea? Ideal înainte de ora 5?

Pat se roti încet pe scaunul de birou ca să se uite la Strike, cu ochii îngustaţi şi cu o expresie împietrită pe chip, care o făcea să semene cu o maimuţă.

— Vrei să găsesc un proiector vechi până la ora 5?

— Asta am spus, răspunse Strike întorcându-se spre Robin. Aşa putem să ne uităm repede la ce a ascuns Talbot în pod, înainte să pleci spre Masham.

— Bine, spuse Robin. Mă întorc la 4.

27

Pe numele lui, Talus, zămislit din fier,
De neînfrânt, cumplit şi pân-la cer,
Iar cu îmblăciul de oţel din mână,
Cernea al lumii adevăr de cea minciună.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Peste aproximativ două ore şi jumătate, Strike stătea sub copertina de la Hamleys, pe Regent Street, cu pungile de cumpărături la picioare, spunându-şi ferm că se simte bine în ciuda numeroaselor dovezi empirice că, de fapt, tremura. Ploaia rece cădea peste tot în jurul lui pe trotuarul murdar. Picioarele hotărâte a sute de pietoni împrăştiau apa din bălţi în toate direcţiile, în timp ce vehiculele care treceau pe stradă o făceau să se reverse peste borduri. Chiar dacă, teoretic, stătea la adăpost, Strike simţea picăturile de ploaie cum i strecurau pe sub guler.

Se uită din nou la telefon în căutarea unui semn că Shanker nu uitase că se întâlneau să bea ceva şi îşi aprinse o ţigară, dar gâtul lui iritat nu aprecie ingerarea bruscă a fumului. După ce trase o singură dată din ţigara care avea un gust oribil o aruncă imediat. Nu avea niciun mesaj de la Shanker, aşa că îşi luă pungile cu cadouri şi porni iar, cu gâtul usturându-l de fiecare dată când înghiţea.

Îşi imaginase, optimist, că ar putea să-şi termine cumpărăturile în două ore, dar amiaza venise şi trecuse şi el tot nu era gata. Cum decideau oamenii ce să cumpere, când difuzoarele îţi urlau în urechi colinde de Crăciun, magazinele erau pline de prea multe opţiuni şi toate păreau nişte prostioare? Prin faţa lui se perinda o procesiune nesfârşită de femei care alegeau articolele cu o uşurinţă calmă. Erau programate genetic să caute şi să identifice cadoul

potrivit? Nu exista nimeni pe care ar fi putut să-l plătească să facă asta în locul lui?

Îşi simţea ochii grei, gâtul îl durea şi nasul începuse să-i curgă. Neştiind prea bine unde merge sau ce caută, îi dăduse orbeşte înainte. El, care de obicei avea un simţ al direcţiei excelent, acum fusese dezorientat şi o luase de fiecare dată în direcţia greşită. De mai multe ori se izbise de stive atent aranjate de produse de Crăciun sau intrase în oameni mai mici decât el, care se încruntaseră, murmuraseră ceva şi apoi se făcuseră nevăzuţi din calea lui.

În pungile voluminoase pe care le căra erau trei mitraliere Nerf identice pentru nepoţii lui. Strike decisese să cumpere armele mari de plastic care trăgeau cu gloanţe de spumă pentru că lui i-ar fi plăcut la nebunie aşa ceva când avea 11 ani, dar şi pentru că vânzătoarea îl asigurase că era unul dintre cadourile la modă. Îi cumpărase şi unchiului Ted un pulover pentru că nu se putuse gândi la altceva, cumnatului său – o cutie cu mingi de golf şi o sticlă de gin pe acelaşi principiu, dar îi mai rămăseseră de cumpărat cele mai dificile cadouri – cele pentru femei: Lucy, Joan şi Robin.

Mobilul lui sună.

— Căcat.

Se trase la o parte din calea oamenilor şi, oprindu-se lângă un manechin îmbrăcat cu un pulover cu reni, se eliberă de câteva dintre pungi ca să poată scoate mobilul.

— Strike.

— Bunsen, sunt lângă Shakespeare's Head pe Great Marlborough Street. Ne vedem peste douăj' de minute?

— Super, spuse Strike, care începuse să răguşească. Sunt imediat după colţ.

Fu străbătut de un nou val de transpiraţie care îi acoperi pielea capului şi pieptul. O parte a creierului lui recunoştea că era totuşi posibil să fi luat gripă de la Barclay şi, dacă era aşa, nu avea voie să i-o dea mătuşii lui care era cu imunitatea la pământ. Îşi luă

iar pungile cu cumpărături şi îşi croi drum înapoi spre trotuarul alunecos.

O luă pe Great Marlborough Street, cu faţada din lemn, în alb şi negru, de la Liberty înălţându-se în dreapta lui. În jurul intrării principale era plin de coşuri şi cutii cu flori, ispititor de uşoare, portabile şi deja împachetate; atât de uşor de cărat la Shakespeare's Head şi, după aceea, la birou. Dar, bineînţeles, de data aceasta florile nu erau de ajuns. Transpirând mai rău ca oricând, Strike intră în magazin, lăsă din nou pungile jos, lângă un suport de eşarfe de mătase, şi o sună pe Ilsa.

— Salut, Oggy, spuse Ilsa.

— Ce aş putea să-i iau lui Robin de Crăciun? întrebă el.

Începea să devină dificil să vorbească cu gâtul lui iritat.

— Te simţi bine?

— Excelent. Dă-mi o idee. Sunt la Liberty.

— Ăă… spuse Ilsa. Stai să… aaa, ştiu ce poţi să-i iei. Vrea un parfum nou. Nu i-a plăcut ăla pe care…

— N-am nevoie de tot contextul, spuse Strike fără strop de amabilitate. Super. Parfum. Ce parfum foloseşte?

— Tocmai încercam să-ţi spun, Oggy. Vrea o schimbare. Alege ceva nou.

— Nu simt mirosul, spuse Strike impacientat, sunt răcit.

Dar, pe lângă această problemă de bază, se temea că un parfum ales de el personal era un cadou prea intim, ca rochia verde din urmă cu câţiva ani. El căuta un cadou de genul florilor, dar nu flori, ceva care să spună „Îmi place de tine”, dar nu „aşa mi-ar plăcea să miroşi”.

— Du-te la o vânzătoare şi spune „Vreau să cumpăr un parfum pentru cineva care foloseşte Philosykos, dar vrea…”

— Ce? spuse Strike. Foloseşte ce?

— Philosykos. Sau, cel puţin, asta folosea.

— Spune-mi cum se scrie, răspunse Strike, cu capul bubuind.

Ilsa făcu întocmai.

— Deci nu trebuie decât să-i spun unei vânzătoare şi ea o să-mi dea ceva asemănător?

— Asta e ideea, spuse Ilsa răbdător.

— Super. Mersi. Vorbim.

Vânzătoarea s-a gândit că o să-ţi placă.

Da, asta avea să spună. *Vânzătoarea s-a gândit că o să-ţi placă* ar fi depersonalizat în mod eficient cadoul, transformându-l în ceva aproape la fel de banal ca florile, dar totuşi ar fi demonstrat că el se preocupase întrucâtva, că-şi bătuse puţin capul. Îşi luă iar pungile şi şchiopătă în direcţia în care i se păruse că vede o mulţime de sticluţe aliniate.

În realitate, raionul de parfumuri era destul de micuţ, aproximativ de mărimea biroului lui. Strike se strecură prin aglomeraţie, trecând pe sub o cupolă înstelată, şi se trezi înconjurat de rafturi pline cu sticluţe delicate, dintre care unele aveau gulere încreţite sau modele dantelate, iar altele arătau ca nişte bijuterii sau ca nişte flacoane potrivite pentru o poţiune a dragostei. Cerându-şi scuze celor pe care îi obliga să se dea la o parte cu mitralierele lui, sticla de gin şi mingile de golf, Strike se trezi în faţa unui bărbat zvelt îmbrăcat în negru care îl întrebă „Pot să vă ajut?” În acel moment, privirea lui Strike căzu asupra unui şir de parfumuri în sticluţe identice, cu etichete şi dopuri negre. Păreau funcţionale şi discrete, fără apropouri romantice evidente.

— Aş vrea unul din alea, croncăni el, arătând cu degetul.

— Sigur, spuse vânzătorul. Ăă…

— E pentru cineva care folosea Philosykos. Ceva de genul ăsta.

— Bine, spuse vânzătorul, conducându-l spre vitrină. Păi, ce-aţi zice de…

— Nu, spuse Strike, înainte ca vânzătorul să apuce să scoată dopul testerului. Parfumul se numea „Carnal Flower”.

Încercând să nu pară un ciudat, Strike adăugă:

— A spus că nu-i place asta. Există vreun altul care seamănă cu Philo…

— Poate i-ar plăcea Dans Tes Bras? sugeră vânzătorul, pulverizând pe o bandă de testare dintr-o a doua sticluţă.

— Asta nu înseamnă…?

— „În braţele tale”, spuse vânzătorul.

— Nu, spuse Strike, fără să miroasă banda. Există vreun altul care seamănă cu Philo…

— Musc Ravageur?

— Ştii ceva, renunţ, spuse Strike, simţind cum transpiraţia îl furnică din nou pe sub cămaşă. Care e cea mai apropiată ieşire spre Shakespeare’s Head?

Vânzătorul îi arătă la stânga, fără să zâmbească. Strike murmură nişte scuze şi se strecură înapoi pe lângă femeile care studiau sticluţe şi pulverizau din testere, dădu colţul şi văzu, spre uşurarea lui, că barul în care se întâlnea cu Shanker era imediat după uşile de sticlă ale unei săli pline de bomboane de ciocolată.

Bomboane de ciocolată, se gândi el, încetinind şi blocând fără să vrea un grup de femei grăbite. *Tuturor le plac bomboanele de ciocolată.* Deja era scăldat de valuri de transpiraţie şi simţea că-l ia şi cu frig, şi cu cald în acelaşi timp. Se apropie de o masă pe care se înălţa o stivă de cutii cu bomboane de ciocolată şi o căută pe cea mai scumpă, una care să demonstreze apreciere şi prietenie. Gândindu-se ce aromă să aleagă, i se păru că îşi aminteşte o conversaţie despre caramelul sărat, aşa că luă cea mai mare cutie pe care o putu găsi şi se îndreptă spre casă.

Cinci minute mai târziu, cu încă o pungă spânzurându-i de mână, Strike ieşi în capătul lui Carnaby Street, unde decoraţiuni de Crăciun cu teme muzicale fuseseră atârnate între clădiri. În starea lui deja febrilă, capetele invizibile sugerate de căştile şi ochelarii de soare imenşi păreau mai degrabă sinistre decât festive. Luptându-se cu pungile, Strike intră cu spatele în Shakespeare’s

Head, unde ghirlandele luminoase sclipeau, iar atmosfera era plină de conversaţii şi de râsete.

— Bunsen, se auzi o voce de cum intră.

Shanker făcuse rost de o masă. Cu capul ras, extrem de slab, palid şi plin de tatuaje, Shanker avea buza de sus încremenită permanent într-un zâmbet batjocoritor à la Elvis, din cauza cicatricei care urca până la pomet. Pocnea absent din degetele mâinii cu care nu ţinea halba, tic pe care îl avea din adolescenţă. Oriunde s-ar fi aflat, Shanker reuşea să emane o aură de pericol, transmiţând ideea că ar putea, la cea mai mică provocare, să recurgă la violenţă. Deşi barul era foarte aglomerat, nimeni nu fusese tentat să se aşeze la aceeaşi masă. În mod ridicol, sau cel puţin aşa i se părea lui Strike, şi Shanker avea la picioare pungi cu cumpărături.

— Ce-i cu tine? spuse Shanker, în timp ce Strike se aşeza în faţa lui şi îşi băga propriile pungi sub masă. Arăţi ca dracu'.

— Nimic, spuse Strike, al cărui nas deja curgea abundent şi al cărui puls părea să o ia razna. Răceală sau ceva.

— Păi, ţine-o dracu' pentru tine, spuse Shanker. Ăsta ar fi ultimu' lucru de care avem nevoie acasă. Zahara abia a terminat cu gripa. Vrei o halbă?

— Ăă – nu, spuse Strike, căruia ideea unei beri i se părea în prezent respingătoare. Ai putea să-mi iei nişte apă?

— Ce dracu', murmură Shanker în timp ce se ridica în picioare.

Când acesta se întoarse cu un pahar cu apă şi se aşeză la loc, Strike spuse fără nici o altă introducere:

— Voiam să te întreb despre o seară, trebuie să fi fost prin '92 sau '93. Trebuia să ajungi în oraş, aveai maşină, dar nu puteai să conduci. Îţi făcuseşi ceva la braţ, îl aveai prins într-o chingă.

Shanker dădu din umeri nerăbdător. Cine şi-ar putea aminti, părea să spună, ceva atât de banal? Viaţa lui fusese un şir nesfârşit de răni primite şi provocate şi de nevoia de a ajunge undeva ca să

livreze bani, droguri, ameninţări sau bătăi. Perioadele de încarcerare reprezentaseră doar o schimbare temporară de mediu în care Shanker îşi desfăşura activitatea. Jumătate din băieţii cu care se întovărăşise în adolescenţă erau morţi, majoritatea ucişi de cuţite sau supradoze. Un văr îi murise urmărit de poliţie cu maşina, altul fusese împuşcat în ceafă. Ucigaşul lui nu fusese prins niciodată.

— Trebuia să livrezi ceva, continuă Strike, încercând să-i împrospăteze memoria lui Shanker. Un plic gros plin cu ceva – droguri, bani, nu ştiu. Ai venit unde stăteam pe vremea aia căutând pe cineva care să te ducă cu maşina, urgent. Am zis că merg eu. Ne-am dus la un club de striptease din Soho. Se numea Teezers.

— Teezers, da, spuse Shanker. Nu mai e de mult, Teezers. S-a închis acu' vreo zece sau cinşpe ani.

— Când am ajuns acolo, pe trotuar era un grup de bărbaţi care se pregătea să intre. Unul dintre ei era un negru chel…

— Tu şi memoria ta dată dracu', spuse Shanker amuzat. Ai putea să faci un număr de vodevil, „Bunsen, Omul cu Memoria Minune"…

— …şi mai era un tip solid cu aspect latino, avea părul şi perciunii vopsiţi negru. Am oprit, tu ai coborât geamul şi el a venit şi a pus mâna pe portieră ca să discute cu tine. Avea ochii ca ai unui Basset Hound şi un inel de aur imens cu cap de…

— Mucky Ricci, spuse Shanker.

— Ţi-l aminteşti?

— Păi, tocma' ţi-am zis cum îl cheamă, Bunsen, nu?

— Da. Scuze. Care era numele lui real, ştii?

— Nico, Niccolo Ricci, dar toată lumea îi zicea „Mucky". Un ticălos de şcoală veche. Peşte. Avea câteva cluburi de striptease, se ocupa de nişte bordeluri. Ăsta era vechea Londră, pe bune. Începuse în banda Sabini cân' era mic.

— Cum se scrie Ricci? R-I-C-C-I, nu?

— Care e faza?

Strike scoase din buzunarul hainei *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?,* dădu la fotografiile cu petrecerea de Crăciun a cabinetului şi îi întinse cartea lui Shanker, care o luă plin de suspiciune. Privi un moment cu ochii mijiţi fotografia în care se vedea puţin din bărbatul cu inel cu cap de leu, apoi îi dădu cartea înapoi lui Strike.

— Ei? întrebă Strike.

— Da, pare că e el. Unde a fost făcută?

— În Clerkenwell. La petrecerea de Crăciun a unei doctoriţe.

Shanker păru uşor surprins.

— Păi, Clerkenwell era fostul domeniu al lu' Sabini, nu? Şi presupun că până şi gangsterii au uneori nevoie de doctori.

— Era o petrecere, spuse Strike. Nu o operaţie. De ce s-ar fi dus Mucky Ricci la petrecerea unei doctoriţe?

— Habar n-am, spuse Shanker. Trebuia lichidat careva?

— Interesant că întrebi asta, spuse Strike. Investighez dispariţia unei femei care a fost acolo în seara aia.

Shanker îl privi pieziş.

— Mucky Ricci e senil, spuse el încet. Acu' e bătrân, îţi dai seama.

— Dar e încă viu?

— Da. E la un azil.

— De unde ştii asta?

— Am făcut ceva afaceri cu băiatu' lui cel mare, Luca.

— Băieţii au aceeaşi ocupaţie cu bătrânul?

— Păi, nu mai e nicio bandă în Mica Italie, nu? Dar sunt ticăloşi, da.

Apoi Shanker se aplecă peste masă şi spuse încet:

— Ascultă-mă, Bunsen. Nu vrei să te pui cu băieţii lu' Mucky Ricci.

Era prima oară când Shanker îi dădea lui Strike un astfel de avertisment.

— Dacă te duci să-l fuţi la cap pe bătrânu' lor, să-i pui în cârcă ceva, băieţii Ricci o să te jupoaie.

Înţelegi? Nu le pasă. O să-ţi dea foc la birou, îţi taie fata.

— Spune-mi despre Mucky. Tot ce ştii.

— Tu ai auzit ce ţi-am spus, Bunsen?

— Spune-mi despre el, la dracu'.

Shanker se încruntă.

— Curve. Porno. Droguri, dar principala lui chestie erau fetele. Era epoca lu' George Cornell, Jimmy Humphries, băieţii ăştia. Inelu' ăla de aur de-l purta zicea că-l are de la Danny the Lion. Danny Leo, şefu' mafiei din New York. Pretindea că-s neamuri. Habar n-am dacă era adevărat.

— Ai auzit vreodată de un anume Conti? întrebă Strike. Probabil ceva mai tânăr decât Ricci.

— Nu. Dar Luca Ricci e dement, la dracu'. Când a dispărut tipa asta?

— 1974, spuse Strike.

S-ar fi aşteptat ca Shanker să zică „Ce, o mie nouă sute şapteşpatru?" şi să-şi bată joc de şansele de a găsi o rezolvare după atâta timp, dar vechiul lui prieten se mulţumi să se încrunte la el, pocnind din degete cu un zgomot care amintea de avansarea implacabilă a carilor de lemn, iar detectivul îşi dădu seama că Shanker ştia despre vechile crime şi lungile lor umbre mai mult decât ştiau mulţi poliţişti.

— O chema Margot Bamborough, spuse Strike. A dispărut în drum spre un bar. Nu s-a găsit nimic niciodată, nici geantă, chei de la intrare, nimic. N-a mai fost văzută niciodată.

Shanker sorbi din bere.

— Treabă de profesionist.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Strike. Ceea ce…

— La dracu' cu „ceea ce"-ul tău, spuse Shanker înverşunat. Dacă tipa a fost răpită de Mucky Ricci sau de vreunu' din băieţii lui, atunci nu mai poţi s-o salvezi acum, nu-i aşa? Ştiu că ţie-ţi place să faci pe salvatoru', prietene, dar ultimul tip care l-a supărat pe Luca Ricci, peste câteva zile nevastă-sa a deschis uşa şi cineva i-a aruncat acid în faţă. Acu' nu mai

vede cu un ochi. Trebe s-o laşi baltă, Bunsen. Dacă Mucky Ricci e răspunsu', atunci tu nu mai pui întrebarea.

28

Descurajată foarte la aceasta, Britomart
Nici nu ştiu o clipă ce să facă…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Pat reuşise cumva să găsească un proiector vechi. I se promisese că va fi livrat la ora 4, dar Strike şi Robin încă aşteptau după el la 6 fără un sfert, moment în care Robin îi spuse lui Strike că trebuia neapărat să plece. Încă nu îşi făcuse bagajul pentru Yorkshire, voia să se culce devreme înainte să ia trenul şi, dacă era să fie sinceră, se simţea insultată de cadoul lui Strike, bomboanele de ciocolată neîmpachetate cu aromă de caramel sărat pe care el le scosese în grabă dintr-o pungă Liberty când o văzuse şi despre care ea bănuia acum că reprezentau jalnicul motiv pentru care o obligase să se întoarcă, de fapt, la birou. Dat fiind că acest lucru însemnase să bată tot drumul înapoi până în Denmark Street într-un metrou înţesat, îi venea greu să nu-i poarte pică, având în vedere cât timp cheltuise ea şi cât efort depusese pentru a găsi şi împacheta DVD-ul cu cele două concerte vechi ale lui Tom Waits despre care el spusese în urmă cu câteva săptămâni că ar vrea să le vadă. Robin nu mai auzise până atunci de acest cântăreţ: avusese ceva bătăi de cap până reuşise să-l identifice pe cel despre care vorbise Strike şi să-şi dea seama că spectacolele pe care nu le văzuse acesta erau cele de pe *No Visitors After Midnight.* Şi, în schimb, ea primise nişte bomboane de ciocolată despre care era sigură că fuseseră înşfăcate la întâmplare.

Lăsă cadoul lui Strike în bucătăria lui Max, neatins, înainte de a urca a doua zi dimineaţă în trenul aglomerat de Harrogate. În timp ce călătorea spre nord pe locul pe care, din fericire, şi-l rezervase din timp, Robin încercă să se convingă că

senzaţia de goliciune pe care o simţea era doar oboseală. Crăciunul petrecut acasă avea să fie o pauză minunată. Urma să-şi vadă pentru prima oară nepoata; avea să doarmă până târziu, să mănânce mâncare gătită în casă şi să petreacă ore întregi în faţa televizorului.

În partea din spate a vagonului striga un copil mic, iar mama lui încerca să-l distreze şi să-l domolească la fel de zgomotos. Robin îşi scoase iPod-ul şi îşi puse căştile. Descărcase albumul lui Joni Mitchell despre care Oonagh spusese că fusese preferatul lui Margot, *Court and Spark.* Încă nu avusese timp să-l asculte, de fapt de săptămâni întregi nu avusese timp să asculte deloc muzică.

Dar *Court and Spark* nu o reconfortă şi nici nu o înveseli. I se păru neliniştitor, diferit faţă de orice ascultase până atunci. Robin, care se aştepta la şlagăre şi ritmuri, fu dezamăgită: totul părea neterminat, lăsat deschis, nesoluţionat. O voce minunată de sopranăse rostogolea şi oscila deasupra acordurilor de pian sau de chitară care nu duceau niciodată la ceva atât de banal precum un cor cu care ai fi putut să te obişnuieşti sau pe ritmurile căruia ai fi putut să baţi din picior. Nu puteai să fredonezi, nu puteai să te alături melodiei decât dacă ai fi putut să cânţi la fel ca Joni Mitchell, ceea ce Robin, cu siguranţă, nu putea. Versurile erau stranii, stârnind reacţii care ei nu îi plăcură: nu era sigură că simţise vreodată acele lucruri despre care cânta Mitchell, ceea ce o făcea să se simtă defensivă, confuză şi tristă: *Iubirea mi-a apărut la uşă, cu o saltea şi-un suflet de nebun…*

La câteva secunde după începerea celei de-a treia melodii, Robin închise iPod-ul şi luă în schimb revista pe care şi-o adusese. În spatele vagonului, copilul mic urla.

Dispoziţia de uşoară deznădejde persistă până la coborârea din tren, dar când o văzu pe mama ei pe peron, gata să o ducă acasă, în Masham, Robin fu inundată, efectiv, de un val de căldură. O îmbrăţişă pe Linda şi în următoarele zece minute, în timp ce

se îndreptau discutând spre maşină, trecând pe lângă o cafenea din care răsunau colinde de Crăciun, până şi cerul cenuşiu şi mohorât de Yorkshire şi interiorul maşinii, care mirosea a labradorul Rowntree, i se părură reconfortante şi înveselitoare prin familiaritatea lor.

— Am ceva să-ţi spun, zise Linda după ce se aşezase la volan şi închisese portiera.

În loc să învârtă cheia de contact, Linda se întoarse spre Robin cu o expresie aproape temătoare.

Robin simţi cum i se strânge stomacul de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— E în regulă, spuse Linda grăbit, toată lumea e bine. Dar voiam să afli înainte să ajungem în Masham, în caz că-i vezi.

— Pe cine?

— Matthew, spuse Linda, a adus… a adus-o acasă cu el pe femeia aia. Sarah Shadlock. Stau la Geoffrey de Crăciun.

— *Ah,* Dumnezeule, mamă, am crezut că a murit cineva.

Detesta modul în care o privea Linda. Chiar dacă tocmai simţise că-i îngheaţă sufletul, iar fragila fericire care o cuprinsese pentru scurt timp fusese înăbuşită, Robin se forţă să zâmbească şi să vorbească pe un ton relaxat.

— E în regulă. Ştiam. M-a sunat fostul ei logodnic. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

Robin se întrebă de ce nu făcuse asta.

— …că ar putea să vină aici de Crăciun. Putem să mergem acasă, te rog? Abia aştept să beau o cană de ceai.

— *Ştiai?* De ce nu ne-ai spus?

Dar Linda oferi chiar ea răspunsul la această întrebare, în timp ce mergeau cu maşina. Pe Robin nu o alină sau reconfortă deloc să audă cum mama ei tună şi fulgeră despre cât de indignată fusese când o vecină îi spusese că Matthew se plimba de mână cu Sarah prin centrul oraşului. Nu se simţi reconfortată de criticile aspre la adresa moralităţii şi

manierelor fostului ei soţ şi nu aprecie nici relatarea detaliată a reacţiei fiecărui membru al familiei („Martin a fost gata să-l *pocnească* din nou”). Apoi Linda trecu la divorţ: ce se întâmpla? De ce nu se ajunsese încă la un acord? Oare Robin *chiar* credea că medierea avea să funcţioneze? Nu demonstra comportamentul lui Matthew, care *se afişa* acum cu această femeie în faţa întregului Masham, că acesta nu mai avea nicio urmă de ruşine sau raţiune? De ce, de ce Dumnezeu nu acceptase Robin să lase biroul Harvey din Harrogate să se ocupe de divorţ, era ea *sigură* că această femeie din Londra poate să facă faţă, deoarece Cortine Maxwell îi spusese că atunci când fiica *ei* trecuse printr-un divorţ fără copii fusese *cât se poate* de simplu…

Dar măcar acum o aveau pe mica Annabel Marie, îşi încheie Linda monologul, în timp ce intrau pe strada pe care locuiau părinţii lui Robin.

— *Stai* s-o vezi, Robin, *stai* s-o vezi…

Uşa de la intrare se deschise înainte ca maşina să se oprească. În prag apărură Jenny şi Stephen, atât de entuziasmaţi de parcă ei aveau să-şi vadă bebeluşul pentru prima oară, nu Robin. Dându-şi seama ce se aşteaptă de la ea, Robin îşi fixă pe faţă un zâmbet nerăbdător şi, în doar câteva minute, se trezi stând pe canapeaua din sufrageria părinţilor, ţinând în braţe un trup mic, adormit şi cald, înfăşurat în lână şi surprinzător de greu şi de solid şi mirosind a pudră de talc Johnson.

— E superbă, Stephen, spuse Robin, în timp ce coada lui Rowntree se izbea de măsuţa pentru cafea.

Câinele o împingea cu botul, băgându-şi întruna capul sub mâna lui Robin, nedumerit că nu primeşte atenţia şi iubirea cu care era obişnuit.

— E superbă, Jenny, spuse Robin, în timp ce cumnata ei făcea fotografii de la prima întâlnire dintre Annabel şi „Mătuşa Robin”. E superbă, mamă.

Linda se întorsese cu o tavă cu ceai şi cu dorinţa de a auzi ce credea Robin despre minunea lor de 50 de centimetri lungime.

— Încă o fată mai egalizează lucrurile, nu-i aşa? spuse Linda încântată.

Furia la adresa lui Matthew dispăruse acum: nepoata ei era mai presus de orice.

Sufrageria era mai aglomerată ca de obicei, nu doar din cauza pomului şi felicitărilor de Crăciun, ci şi a lucrurilor de bebeluş. O saltea pentru schimbat scutecul, un coş pentru copii, un teanc de cârpe misterioase de muselină, o pungă de scutece şi un dispozitiv ciudat care, îi explică Jenny, era o pompă de sân. Robin aduse laude, zâmbi, râse, mâncă biscuiţi, auzi povestea naşterii, mai admiră puţin, o ţinu în braţe pe nepoata ei până când aceasta se trezi, apoi, după ce Jenny îşi reluă în posesie bebeluşul şi se aşeză, puţin plină de ea, să alăpteze, spuse că se duce la etaj să despacheteze.

Îşi duse geanta la etaj, fără ca absenţa ei să fie observată sau regretată de cei de jos, pierduţi în adorarea bebeluşului. Ajunsă în fosta sa cameră, Robin închise uşa în urma ei, dar, în loc să despacheteze, se întinse pe patul ei de odinioară. Muşchii feţei o dureau de la atâta zâmbit forţat. Închise ochii şi îşi îngădui luxul unei nefericiri pline de epuizare.

29

Astfel luptă el împotriva propriei voiri,
Până ce osteneala îl sili, în clipa numărată
A se pleca acestei mari năpăstuiri
Ce, mândră şi biruitoare, îi pârjoli îndată
A trupului ascunse părţi şi măruntaie…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cu trei zile înaintea Crăciunului, Strike fu obligat să renunţe la orice amăgire că nu are gripă. Ajungând la concluzia că singurul mod de acţiune raţional era să se închidă în apartamentul lui de la mansardă până când elimina virusul din organism, se duse la un Sainsbury aglomerat unde, febril şi transpirat, respirând pe gură şi dorindu-şi cu disperare să se îndepărteze de mulţimi şi de colindele din difuzoare, luă suficientă mâncare pentru câteva zile şi o cără în cele două camere de deasupra biroului.

După cum se aştepta, lui Joan nu-i pică deloc bine vestea că el nu avea să facă sărbătorile alături de ei în Cornwall. Merse până la a sugera că era în regulă să vină, atâta timp cât stătea în celălalt capăt al mesei, dar, spre uşurarea lui Strike, Ted îi respinse propunerea. Strike nu ştia dacă nu cumva devenise el paranoic, dar avea impresia că Lucy nu credea că e cu adevărat bolnav. Iar dacă credea asta, tonul ei sugera că Strike luase gripă în mod intenţionat. Acestuia i se păru că sesizează o nuanţă acuzatoare când Lucy îl informă că Joan era acum complet cheală.

La ora 5 în după-amiaza de Ajun, Strike ajunsese să tuşească atât de rău că i se zgâlţâiau plămânii şi îl dureau coastele. Moţăia în pat, în boxeri şi tricou, cu piciorul protetic sprijinit de perete, când fu trezit brusc de un zgomot puternic. I se păru că aude nişte paşi care coborau pe scări, îndepărtându-se de uşa

lui de la mansardă. Înainte să apuce să strige după persoana despre care credea că îl trezise, îl cuprinse un acces de tuse. Se ridică în fund, ca să-şi elibereze plămânii, şi nu auzi paşii apropiindu-se iar decât atunci când cineva îi bătu la uşă. Îl irită foarte tare efortul pe care îl făcu pentru a striga „Ce e?"

— Ai nevoie de ceva? se auzi vocea gravă şi hârâită a lui Pat.

— Nu, strigă Strike o silabă care se auzi ca un croncănit.

— Ai mâncare?

— Da.

— Medicamente?

— Da.

— Ei, îţi las în faţa uşii nişte lucruri.

Strike o auzi cum pune jos nişte obiecte.

— Sunt şi câteva cadouri. Mănâncă supa cât e fierbinte. Ne vedem pe 28. Înainte ca el să apuce să răspundă, paşii lui Pat coborau răsunând pe scara metalică.

Nu era sigur dacă nu cumva îşi imaginase pomenirea unei supe, dar posibilitatea era suficientă ca să-l facă să tragă cârjele spre el şi să-şi croiască cu greu drum spre uşă. Transpirat de febră, răcoarea scărilor îi făcu pielea de găină. Pat reuşise cumva să îi care la etaj vechiul proiector, iar Strike bănuia că îl trezise zgomotul scos de acesta când fusese pus jos. Lângă el era cutia cu film din mansarda lui Gregory Talbot, un mic teanc de cadouri de Crăciun ambalate, o mână de felicitări şi două recipiente din polistiren cu supă de pui fierbinte pentru care Strike ştia că Pat fusese nevoită să se ducă până în Chinatown ca să le ia. Simţi, jenat, o senzaţie de recunoştinţă.

Lăsă proiectorul greu şi cutia cu film unde erau, trase şi împinse cu una dintre cârje cadourile şi felicitările în apartament, apoi se aplecă încet să ia recipientele cu supă.

Înainte de a mânca, luă mobilul de pe noptieră şi îi trimise lui Pat un SMS:

Mulţumesc foarte mult. Îţi doresc un Crăciun fericit.

Apoi se înveli cu plapuma şi mâncă supa direct din recipiente, fără să simtă niciun gust. Sperase ca lichidul fierbinte să-i aline gâtul iritat, dar tusea persistă şi de câteva ori avu impresia că mâncarea o să-i vină înapoi. Nici intestinele lui nu păreau sigure că îşi doresc mâncarea. După ce goli cele două recipiente, se băgă iar sub plapumă, uitându-se la cerul negru de afară în timp ce transpira, iar măruntaiele i se învolburau, şi se întrebă de ce nu dădea semne de însănătoşire.

După o noapte în care aţipise din când în când pentru a fi trezit de accese îndelungi de tuse, Strike se trezi în dimineaţa de Crăciun ca să descopere că febra nu scăzuse, iar cearşafurile încâlcite din jurul lui erau transpirate. Apartamentul lui de regulă zgomotos era neobişnuit de tăcut. Dintr-odată, în mod bizar, traficul de pe Tottenham Court Road dispăruse. Strike presupuse că majoritatea taximetriştilor erau acasă, cu familiile lor.

Nu era genul care să se autocompătimească, dar cum zăcea singur în pat, tuşind şi transpirând, cu dureri de coaste şi cu frigiderul acum practic gol, nu se putu abţine să nu se gândească la Crăciunurile trecute, mai ales la cele petrecute cu Ted şi Joan în St Mawes, unde totul se desfăşura ca la televizor şi în cărţile de poveşti, cu curcan, pocnitori şi şosete pline de cadouri.

Bineînţeles, nu era deloc primul Crăciun pe care îl petrecea departe de familie şi de prieteni. Avusese câteva astfel de Crăciunuri în armată, când mâncase la popotă, din tăvi din folie de aluminiu, friptură de curcan care nu avea niciun gust, cot la cot cu colegii săi care purtau uniforme de camuflaj şi căciuli de Moş Crăciun. Atunci, în absenţa altor plăceri, îşi găsise o consolare în acea disciplină care întotdeauna îi plăcuse în armată, dar astăzi nu mai exista nicio camaraderie care să-l susţină, ci doar faptul deprimant că era singur, bolnav şi cu un singur picior, închis într-o mansardă în care îl trăgea

curentul şi obligat să suporte consecinţele deciziei lui ferme de a respinge orice tip de relaţie care ar fi putut să-i ofere sprijin în momentele de boală sau tristeţe.

În această dimineaţă de Crăciun, amintirea bunătăţii lui Pat devenea, privind în urmă, încă şi mai emoţionantă. Strike întoarse capul şi văzu lângă uşă, pe podea, cele câteva cadouri aduse de ea la etaj.

Se ridică din pat, continuând să tuşească, luă cârjele şi se legănă spre baie. Urina lui era închisă la culoare, iar faţa nerasă, pământie în oglindă. Deşi consternat de propria slăbiciune şi stare de epuizare, obiceiurile pe care le căpătase în armata nu-l lăsară să se întoarcă în pat. Ştia că dacă zace nespălat, cu piciorul scos, senzaţia de depresie care îi dădea târcoale nu va face decât să sporească. Aşa că făcu duş, mişcându-se mai precaut ca de obicei ca să prevină riscul unei căderi, se şterse, îşi luă un tricou şi boxeri curaţi, trase pe el un halat şi, în continuare zguduit de tuse, îşi pregăti mi mic dejun constând dintr-un terci fără gust amestecat cu apă, pentru că voia să păstreze ultima cutie de lapte pentru ceai. Deoarece se aşteptase să se însănătoşească deja, rezervele lui de mâncare se reduseseră la câteva legume fleşcăite, nişte pui crud expirat de două zile şi o bucată mică şi tare de brânză cheddar.

După micul dejun, luă analgezice, îşi puse proteza şi apoi, hotărât sa folosească bruma de putere pe care o mai avea înainte ca boala să-l copleşească iar, îşi desfăţă patul şi puse cearşafuri curate, mută cadourile de Crăciun de pe podea pe masa din bucătărie şi luă proiectorul şi rola de film de pe palier, unde le lăsase. Aşa cum se aşteptase, pe cutie era desenat cu carioca semnul Capricornului, estompat, dar încă perfect vizibil.

În timp ce sprijinea cutia de perete, sub fereastra din bucătărie, îi bâzâi mobilul. Îl luă, aşteptând un SMS prin care Lucy să-l întrebe când avea de gând să sune ca să le ureze tuturor celor din St Mawes Crăciun fericit.

Crăciun fericit, Bluey. Eşti fericit? Eşti cu cineva pe care îl iubeşti?

Trecuseră două săptămâni de la ultimul mesaj al lui Charlotte, de parcă aceasta aflase prin telepatie de hotărârea lui Strike de a lua legătura cu soţul ei dacă mesajele i-ar fi devenit şi mai autodistructive.

I-ar fi fost atât de uşor să răspundă; atât de uşor să-i spună că e singur, bolnav, fără niciun sprijin. Strike se gândi la fotografia nud pe care i-o trimisese de ziua lui de naştere şi pe care el îşi impusese s-o şteargă. Dar parcursese un drum atât de lung până să capete această siguranţă solitară care îl proteja de furtuni emoţionale. Oricât de mult ar fi iubit-o, oricând de tare putea Charlotte în continuare să-i tulbure prin câteva cuvinte seninătatea, Strike se obligă, stând lângă masa lui mică, să-şi amintească singura ocazie în care o dusese de Crăciun la St Mawes. Îşi aminti cearta care răsuna în toată casa aceea mică, îşi aminti cum Charlotte se năpustise afară pe lângă familia strânsă în jurul curcanului, îşi aminti feţele lui Ted şi Joan, care aşteptaseră cu atâta nerăbdare această vizită după ce nu-l mai văzuseră pe Strike de peste un an, deoarece acesta fusese trimis în Germania, la Divizia de Investigaţii Speciale a Poliţiei Militare Regale.

Setă mobilul pe silenţios. Respectul de sine şi autodisciplina fuseseră întotdeauna bastioanele lui împotriva letargiei şi nefericirii. Ce era, la urma urmei, Crăciunul? Dacă ignorai că alţii se bucurau de mese copioase şi se distrau, era doar o zi de iarnă ca oricare alta. Dacă actualmente era slăbit din punct de vedere fizic, de ce nu şi-ar folosi măcar facultăţile mintale ca să continue să lucreze la cazul Bamborough?

În virtutea acestui raţionament, Strike îşi făcu o cană de ceai tare, adăugă foarte puţin lapte, deschise laptopul şi, întrerupt din când în când de accesele sale de tuse, reciti documentul la care lucrase

înainte de a se îmbolnăvi: un rezumat al conţinutului carnetului legat în piele şi plin de simboluri al lui Bill Talbot, la care Strike descifra deja de trei săptămâni. Intenţiona să i-l trimită lui Robin, să vadă ce crede şi ea.

<u>Însemnările oculte ale lui Talbot</u>

1. Prezentare generală
2. Cheia simbolică
3. Posibile indicii
4. Probabil irelevant
5. Sugestii de acţiune
6. Prezentare generală

<u>Prezentare generală</u>

Căderea psihică a lui Talbot s-a manifestat prin credinţa că poate să soluţioneze cazul Bamborough cu ajutorul unor mijloace oculte. Pe lângă astrologie, a consultat tarotul Thoth al lui Aleister Crowley, care are o dimensiune astrologică. A aprofundat mai mulţi scriitori oculţi, inclusiv Crowley, Eliphas Levi şi astroloaga Evangeline Adams, şi a încercat ritualuri magice.

Înaintea de deteriorarea sănătăţii mintale, Talbot mergea regulat la biserică. În timpul bolii, a crezut că vânează o întruchipare la propriu a răului/diavolului. Aleister Crowley, care pare să-l fi influenţat mai mult decât oricine altcineva, îi spunea „Baphomet” şi, de asemenea, îl punea pe Baphomet în legătură atât cu diavolul, cât şi cu zodia Capricorn. Probabil de aici i-a venit lui Talbot ideea că ucigaşul lui Margot era Capricorn.

Majoritatea lucrurilor din carnet sunt inutile, dar cred că Talbot nu a înregistrat trei

Strike şterse „trei” şi puse în loc „patru”. Ca întotdeauna, când se afunda în muncă simţea nevoia unei ţigări. Dar ca şi cum s-ar fi răsculat până şi împotriva ideii, plămânii lui îi oferiră instantaneu un

acces violent de tuse care îl obligă să ia o rolă de prosoape de bucătărie pentru a prinde ceea ce dădea afară. Pedepsit cum se cuvine şi tremurând uşor, Strike îşi strânse mai bine halatul în jurul trupului, luă o gură din ceaiul al cărui gust nu-l putea simţi şi continuă să lucreze.

Majoritatea lucrurilor din carnet sunt inutile, dar cred că Talbot nu a consemnat patru posibile indicii reale în dosarul oficial al poliţiei, consemnându-le doar în „cartea adevărată”, respectiv carnetul lui de piele.

<u>Cheia simbolică</u>

Nu există nume în carnet, doar zodii. Nu mă apuc să enumăr martorii oculari neidentificaţi – nu avem nicio şansă să-i depistăm doar în funcţie de zodia lor – dar, comparând şi coroborând toate detaliile, iată concluzia la care am ajuns privind identitatea celor pe care Talbot îi considera importanţi pentru anchetă.

♈ Berbec Paul Satchwell (fost iubit)

♉ Taur Wilma Bayliss (femeie de serviciu la cabinet)

♊ Gemeni Oonagh Kennedy

♊2 Gemeni 2 Amanda Laws (a văzut-o pe M la fereastră)

♋ Rac Janice Beattie (asistentă)

♋2 Rac 2 Cynthia Phipps (bonă/mama vitregă a Annei)

♌ Leu Dinesh Gupta (medic de familie)

♌2 Leu 2 Willy Lomax (a văzut-o pe M intrând în biserică

♌3 Leu 3 ?(din însemnările lui Talbot, 3 se pare că a fost văzut ieşind din cabinet de către un trecător. Indicii că 3 este

cunoscut poliţiei şi că a fost acolo noaptea)

Strike şterse ultimul paragraf, înlocuindu-l cu un nume şi o adnotare nouă.

♌ 3 Leu 3 Nico „Mucky” Ricci (gangster care a participat la petrecerea de Crăciun a cabinetului. Nimeni nu pare să-l fi recunoscut, cu excepţia unui trecător anonim)

♍ Fecioară Dorothy Oakden (secretară a cabinetului)

♎ Balanţă Joseph Brenner (medic de familie)

♎ 2 Balanţă 2 Ruby Elliot (a văzut 2 femei luptându-se)

♏ Scorpion (persoană moartă)*

♏ 2 Scorpion 2 dna Fleury (o conducea pe mama în vârstă prin Clerkenwell Green în seara dispariţiei lui Margot)

♐ Săgetător Gloria Conti (recepţioneră)

♐ 2 Săgetător 2 Jules Bayliss (soţ al femeii de serviciu)

♒ Vărsător Margot Bamborough (victimă)

♑ Capricorn Măcelarul din Essex/Baphomet

♓ Peşti Steven Douthwaite (pacient)

nu am idee Roy Phipps (soţ)**

nu am idee Irene Bull/Hickson (recepţioneră)**

*Sugerez mai jos o identitate pentru Scorpion, dar s-ar putea să fie cineva de care încă n-am auzit.

**Nu am idee ce înseamnă niciunul dintre aceste simboluri. Nu le găsesc pe nici un site de astrologie. Talbot pare să le fi inventat. Dacă ar fi rămas la zodii după

data naşterii, Irene ar fi fost în Gemeni şi Roy ar fi fost Capricorn. Talbot scrie că Phipps „nu poate fi un adevărat Capricorn” (deoarece e ingenios, sensibil, muzical), apoi, urmând sfatul lui Schmidt, inventează pentru el acest nou simbol.

Schmidt

Numele de „Schmidt” apare peste tot în carnet. „Schmidt corectează la (o altă zodie)”, „Schmidt schimbă totul”, „Schmidt nu e de acord”. De regulă, Schmidt vrea să schimbe zodiile oamenilor, care ai crede că sunt fixe, dat fiind că datele de naştere nu se schimbă. L-am întrebat pe Gregory Talbot şi nu-şi aminteşte ca tatăl lui să fi cunoscut pe cineva cu acest nume. Eu cred că Schmidt ar putea fi o plăsmuire a imaginaţiei din ce în ce mai psihotice a lui Talbot. Poate a observat totuşi că oamenii nu aveau trăsăturile atribuite zodiilor lor şi Schmidt era partea lui raţională care voia să iasă din nou la suprafaţă.

<u>Posibile indicii</u>

Joseph Brenner în ciuda deciziei lui timpurii de a-l exonera pe Brenner de orice suspiciune pe baza zodiei lui (potrivit Evangelinei Adams, Balanţa este „cea mai de încredere zodie”), Talbot consemnează mai târziu în carnet faptul că un pacient căruia nu-i dă numele i-a spus că, în seara dispariţiei lui Margot, l-a văzut pe Joseph Brenner într-un bloc de apartamente de pe Skinner Street. Acest lucru contrazice flagrant povestea lui Brenner (că s-a dus direct acasă), susţinută de sora lui, şi, posibil, povestea vecinului care îşi plimba câinele şi care a

declarat că îl văzuse pe Brenner prin fereastră la ora 11 seara. Nu este trecută ora la care se presupune că a fost văzut Brenner în Blocul Michael Cliffe, care se afla la 3 minute de mers cu maşina de cabinetul St John şi, în consecinţă, mult mai aproape de ruta lui Margot decât casa lui Brenner, aflată la 20 de minute de mers cu maşina. Niciunul dintre aceste aspecte nu apare în însemnările poliţiei şi nici nu pare să fi fost verificat mai departe.

Moartea Scorpionului

Talbot pare să sugereze că cineva a murit şi că e posibil ca Margot să fi considerat această moarte suspectă. Moartea Scorpionului este pusă în legătură cu Peştii (Douthwaite) şi cu Racul (Janice), ceea ce face ca Joanna Hammond, femeia căsătorită cu care Douthwaite a avut o aventură şi despre care s-a spus că s-a sinucis, să fie candidata cea mai probabilă pentru Scorpion.

Explicaţia Hammond/Douthwaite/Janice se potriveşte destul de bine: Margot ar fi putut să-şi exprime suspiciunile legate de moartea lui Hammond faţă de Douthwaite, ultima oară când l-a văzut, ceea ce ne oferă motivul plecării lui furtunoase de la cabinet. Ca prietenă/vecină a lui Douthwaite, e posibil ca Janice să fi avut şi ea propriile ei suspiciuni referitoare la acesta.

Problema cu teoria asta e că am căutat pe internet certificatul de naştere al Joannei Hammond şi ea era născută în zodia Săgetător. Fie nu ea e persoana

moartă în chestiune, fie Talbot a confundat data naşterii ei.

Sângele din casa Phipps/mersul lui Roy

Când Lawson a preluat cazul, Wilma, menajera, i-a spus că îl văzuse pe Roy mergând prin grădină în ziua dispariţiei lui Margot, când se presupunea că era ţintuit la pat. Wilma a susţinut şi că a găsit sânge pe covorul camerei de oaspeţi şi că l-a spălat.

Lawson a crezut că era prima oară când Wilma spunea poliţiei ambele lucruri şi a bănuit-o că încerca să-i facă probleme lui Roy Phipps.

S-a dovedit însă că Wilma chiar îi spusese lui Talbot povestea, dar, în loc s-o consemneze în dosarul oficial al poliţiei, acesta a băgat-o în carnetul lui astrologie.

Chiar dacă Wilma îi oferise deja ceva ce ai crede că era o informaţie semnificativă, însemnările lui Talbot indică faptul că acesta era sigur că ea îi ascunde altceva. Pare să fi dezvoltat o fixaţie faţă de posibilele puteri oculte/cunoştinţe secrete ale Wilmei. Speculează că Taurul ar putea să aibă „putere magickă" şi sugerează chiar că sângele de pe covor ar fi putut să fie pus acolo chiar de Wilma, în scop ritualic.

Cărţile de tarot asociate cu Taurul, zodia Wilmei, apăreau des când Talbot recurgea la ele şi el pare să fi interpretat asta în sensul că Wilma ştia mai mult decât dădea de înţeles. A subliniat expresia „fantomă neagră" cu referire la ea şi apoi „Lilith cea Neagră", un punct fix astrologic asociat cu tabuuri şi secrete. În absenţa oricărei alte explicaţii,

bănuiesc că e vorba de o doză bună de rasism de modă veche.

Pe Charing Cross Road trecu o maşină cu radioul urlând „Oare ei ştiu că e Crăciunul?” Strike se încruntă, adăugă încă o categorie cu titlul „informaţii noi posibil autentice” şi începu să scrie.

Nico „Mucky” Ricci

Potrivit lui Talbot, un trecător anonim l-a văzut pe Leu 3 plecând de la cabinet într-o seară şi i-a spus după aceea despre asta. Nico „Mucky” Ricci a fost surprins într-una dintre fotografiile lui Dorothy Oakden de la petrecerea de Crăciun a cabinetului din 1973. Imaginea e reprodusă în cartea fiului ei. Ricci era Leu (lucru confirmat de data naşterii apărută într-o relatare de presă din 1968).

Ricci era un gangster profesionist, pornograf şi peşte care în 1974 locuia pe Leather Lane, Clerkenwell, la mică distanţă de cabinetul St John, aşa că ar fi trebuit să fie înregistrat la unul dintre doctorii de acolo. Acum are 90 şi ceva de ani şi, potrivit lui Shanker, e la azil.

Faptul că Ricci a fost la petrecere nu există în dosarul oficial. Talbot a considerat faptul că Ricci mergea la cabinet suficient de semnificativ pentru a-l nota în carnetul astrologic, dar nu există niciun semn că ar fi investigat această pistă mai departe sau că i-ar fi spus lui Lawson despre ea. Posibile explicaţii: 1) Ricci fiind Leu, nu Capricorn, Talbot a conchis că nu putea să fie Baphomet, 2) Talbot nu avea încredere în persoana care a spus că îl văzuse pe Ricci părăsind clădirea, 3) Talbot ştia, dar nu a consemnat în carnet, că Ricci avea alibi pentru seara dispariţiei lui Margot, 4)

> Talbot ştia că Ricci are alibiuri pentru alte răpiri ale Măcelarului din Essex.
>
> Indiferent care din ele ar fi valabilă, prezenţa lui Ricci la petrecere trebuie cercetată. E un om care avea contactele necesare pentru a aranja o dispariţie permanentă. Vezi sugestiile de acţiune de mai jos.

Strike avu nevoie de un efort mult mai mare ca de obicei ca să-şi organizeze gândurile despre Mucky Ricci şi să le aştearnă în scris. Obosit deja, simţindu-şi gâtul iritat şi muşchii intercostali dureroşi din cauza tusei, citi restul documentului, care, în opinia lui, conţinea puţine alte lucruri de reală valoare în afara sugestiilor de acţiune. După ce corectă câteva greşeli de tastare, ataşă totul unui e-mail pe care i-l trimise lui Robin.

Abia după asta îşi dădu seama că unii oameni ar putea considera inacceptabilă trimiterea unui e-mail către un coleg în ziua de Crăciun. Dar îşi alungă remuşcările de moment spunându-şi că Robin se bucura în acel moment de un Crăciun în familie şi, cel mai probabil, avea să-şi verifice e-mailul abia a doua zi, în cel mai bun caz.

Luă mobilul şi îl verifică. Charlotte nu îi mai trimisese niciun SMS. Bineînţeles, trebuia să se îngrijească şi de gemeni, şi de socrii aristocratici şi de soţ. Puse telefonul jos.

Oricât de puţină energie ar fi avut, absenţa a ceva de făcut i se părea şi mai moleşitoare. Fără prea mare curiozitate, examină două dintre cadourile de Crăciun de lângă el, ambele evident din partea unor clienţi recunoscători, deoarece fuseseră trimise atât pe numele lui, cât şi pe cel al lui Robin. Îl scutură pe cel mai mare şi deduse că erau bomboane de ciocolată.

Se întoarse în dormitor şi se uită puţin la televizor, dar faptul că se punea atâta accent pe Crăciun îl deprimă. Închise televizorul în timp ce un prezentator ura tuturor un…

Se întoarse în bucătărie, unde privirea îi căzu asupra proiectorului greu şi a cutiei cu film de lângă uşă. După o scurtă ezitare, urcă aparatul pe masă, cu faţa către o porţiune goală de pe peretele bucătăriei, şi îl băgă în priză. Părea să fie funcţional. Apoi deschise capacul cutiei de tablă şi scoase la lumină o rolă mare de film de 16 mm, pe care o luă şi o montă în proiector.

Fără îndoială, din cauză că nu gândea la fel de limpede ca de obicei şi, de asemenea, din cauza nevoii de a se opri din când în când ca să dea afară spută în prosoapele de bucătărie, avu nevoie de aproape o oră ca să înţeleagă cum trebuie operat vechiul proiector, moment la care îşi dădu seama că îi revenise întrucâtva apetitul. Era aproape ora 2. Încercând să nu-şi imagineze cum se desfăşurau lucrurile în St Mawes, unde un curcan mare cu tot dichisul era fără îndoială pe punctul de a atinge o perfecţiune rumenită, dar interpretând această revenire a apetitului ca pe un semn de însănătoşire, scoase din frigider pachetul cu pui expirat şi legumele fleşcăite, tocă totul, fierse nişte tăieţei uscaţi şi îşi făcu o prăjeală.

În continuare, nu simţea niciun gust, dar această a doua masă îl făcu să se simtă puţin mai uman şi, rupând hârtia şi celofanul de pe cutia de bomboane de ciocolată, mâncă şi nişte bomboane, după care apăsă pe bulonul proiectorului.

Pe perete apăru silueta goală a unei femei, albicioasă în lumina soarelui. Avea capul acoperit cu o glugă şi mâinile legate la spate. În cadru apăru un picior de bărbat într-un pantalon negru care o lovi. Femeia se împletici şi căzu în genunchi. Bărbatul continuă să o lovească cu piciorul până când ea se întinse pe podeaua a ceva ce părea a fi un depozit.

Cu siguranţă ţipase, bineînţeles, nu avea cum să nu fi ţipat, dar nu exista sunet. O cicatrice subţire cobora de sub sânul ei stâng spre coaste, de parcă nu ar fi fost prima oară când era atinsă de cuţit. Toţi bărbaţii implicaţi aveau feţele acoperite cu eşarfe

sau cagule. Doar ea era goală: bărbaţii îşi dăduseră jos doar blugii.

Femeia încetă să mai mişte cu mult timp înainte ca ei să termine cu ea. La un moment dat, spre sfârşit, când ea abia mai mişca şi din numeroasele ei răni de cuţit continua să picure sânge, în faţa camerei apăru mâna stângă a unui bărbat care părea să fi privit până atunci, fără să participe. Pe ea era ceva mare şi auriu.

Strike închise proiectorul. Dintr-odată, simţea că e scăldat în sudoare rece. Stomacul i se contracta spasmodic. Abia ajunse în baie înainte să vomite şi rămase acolo, icnind până când nu mai avu nimic de dat afară, până când la ferestrele de la mansardă se lăsă înserarea.

30

Ah, dragă doamnă, rosti păgânul îndrăzneţ,
Iartă greşeala omului ce, mânios,
Uită îndurerat c-al raţiunii preţ,
Sunt frâiele purtării…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Annabel hohotea în fosta cameră a lui Stephen, care era lângă cea a lui Robin. Nepoata ei plânsese mare parte din noaptea de Crăciun şi Robin stătuse şi ea trează, ascultând Joni Mitchell la căşti ca să acopere zgomotul.

Cele patru zile petrecute în casa din Masham a părinţilor ei o determinaseră pe Robin să revină la acordurile şi versurile deşirate şi rătăcitoare ale lui Mitchell, care îi induseseră o senzaţie ciudată că se rătăcise. Margot Bamborough găsise în ele ceva de care avusese nevoie, şi oare nu fusese viaţa lui Margot Bamborough mult mai complicată decât a ei? Părinţi bolnavi pe care trebuia să-i ajute, o fiică pe care s-o iubească şi de care să i se facă dor, un loc de muncă plin de confruntări şi atacuri, un soţ care nu vorbea cu ea, alt bărbat care pândea în fundal, promiţând că se schimbase. Se puteau compara problemele lui Robin cu toate acestea?

Aşa că stătea întinsă pe întuneric şi asculta, aşa cum nu o făcuse în tren. Apoi detectase în versurile cântate de acea vocea minunată o sofisticare apăsătoare. Robin nu avusese aventuri sentimentale ieşite din comun pe care să le poată diseca şi deplânge: avusese un singur iubit şi o singură căsnicie, care mersese îngrozitor de prost, iar acum era acasă la părinţii ei, o femeie de 29 de ani fără copii care „călătorea într-o direcţie diferită faţă de noi, ceilalţi”: cu alte cuvinte, mergea înapoi.

Dar, stând pe întuneric şi ascultând cu adevărat, începuse să audă melodii între acordurile

suspendate şi, încetând să mai compare acea muzică cu ce ar fi ascultat ea de obicei, îşi dăduse seama că imaginile care i se păruseră apăsătoare prin stranietatea lor erau mărturisiri ale neputinţei şi dislocării, ale dificultăţii de a contopi două vieţi, ale aşteptării unui suflet pereche care nu mai venea, ale tânjirii după libertate şi iubire deopotrivă.

La începutul celei de-a opta melodii tresări efectiv când auzi cuvintele *„Sunt mereu în întârziere, ca trenul ăsta...”*

Iar când, în aceeaşi melodie, Mitchell întrebă: „ce o să faci acum? Nu ai cui să-i dai dragostea ta”, în ochii lui Robin apărură lacrimi. La mai puţin de doi kilometri de ea, Matthew şi Sarah probabil că stăteau în pat în camera de oaspeţi a fostului ei socru, şi iat-o pe Robin, din nou singură într-o cameră care pentru ea avea să aibă întotdeauna un aer de celulă de închisoare. Aici stătuse luni întregi după ce părăsise universitatea, ţintuită între patru pereţi de amintirea unui bărbat cu mască de gorilă şi de cele mai rele 20 de minute din viaţa ei.

De când ajunsese la părinţii ei, toţi cei din casă se oferiseră să o însoţească în Masham, „pentru că n-ai de ce să te ascunzi”. Chiar dacă intenţia lor era bună, se subînţelegea că era normal ca o femeie al cărei fost soţ îşi găsise altă parteneră să se ascundă. Să fii singură era o ruşine.

Dar în timp ce asculta *Court and Spark,* Robin se gândi că era perfect adevărat că mergea în altă direcţie decât toţi cei pe care îi cunoştea. Se lupta să redevină persoana care ar fi trebuit să fie dacă un bărbat cu mască nu s-ar fi repezit asupra ei din întunericul de sub nişte scări. Ceilalţi nu înţelegeau, presupuneau că ea chiar era soţia pe care şi-o dorea Matthew Cunliffe: o femeie care să lucreze cuminte în HR, iar după căderea întunericului să stătea în siguranţă acasă. Nu-şi dădeau seama că acea femeie nu fusese decât rezultatul acelor 20 de minute şi că autentica Robin ar fi putut să nu iasă niciodată la lumină dacă nu ar fi fost trimisă din greşeală la un birou ponosit din Denmark Street.

Cu senzaţia stranie că orele de nesomn fuseseră fructuoase, Robin închise iPod-ul. Era ora 4 a zilei în care se desfăceau cadourile şi în casă era, în sfârşit, linişte. Îşi scoase căştile, se întoarse pe partea cealaltă şi reuşi să adoarmă.

Peste două ore Annabel se trezi iar şi de data aceasta Robin se ridică din pat şi se furişă desculţă la parter, cu carnetul, laptopul şi telefonul, la masa mare de lemn de lângă aragaz.

Era plăcut să fie singură în bucătărie. Grădina de dincolo de fereastră, acoperită de chiciură, era de un albastru-argintiu înaintea zorilor de iarnă. Puse laptopul şi telefonul pe masă şi îl salută pe Rowntree, care era acum prea bătrân ca să-i mai ardă de zbenguială dis-de-dimineaţă, dar care dădu leneş din coadă în coşul lui de lângă calorifer. Robin îşi făcu o cană de ceai, apoi se aşeză la masă şi deschise laptopul.

Încă nu citise documentul în care Strike sumariza însemnările cu horoscopul şi care sosise în timp ce ea îşi ajuta mama să pregătească masa de Crăciun. Robin tocmai adăuga varză de Bruxelles în aparatul de gătit cu aburi când văzuse, cu coada ochiului, notificarea apărută pe telefonul pe care îl băgase la încărcat într-una dintre puţinele prize care nu erau ocupate de vreun aparat pentru copil: sterilizatorul pentru biberon, alarma pentru copil sau pompa de sân. Văzând numele lui Strike, Robin se însenină pentru o clipă, era sigură că urma să citească mulţumiri pentru DVD-ul cu Tom Waits pe care i-l făcuse cadou, iar faptul că el îi trimisese un e-mail de Crăciun era un semn de prietenie cum probabil că nu mai primise niciodată din partea lui.

Dar când deschise e-mailul citi doar:

Cu titlu informativ: rezumat al însemnărilor cu horoscopul făcute de Talbot şi sugestii de acţiune.

Când ridică privirea şi o văzu pe Linda urmărind-o, Robin îşi dădu seama că probabil îi căzuse faţa.

— Veşti proaste?

— Nu, era doar Strike.
— În ziua de Crăciun? spuse Linda tăios.
Şi Robin îşi dăduse seama că, mai mult ca sigur, Geoffrey, fostul ei socru, răspândise în Masham zvonul că, dacă Matthew fusese necredincios, asta se întâmplase doar după ce fusese el însuşi obiectul unei trădări perfide. Citi adevărul şi pe faţa mamei ei, şi în atenţia bruscă pe care Jenny i-o acordă lui Annabel, pe care o sălta în braţe, şi în privirea tăioasă pe care i-o aruncă Jonathan, fratele mai mic, care vărsa sosul de merişoare din sticlă într-un vas.
— E legat de muncă, spusese Robin rece.
Toţi acuzatorii ei tăcuţi reveniseră în grabă la ocupaţiile lor.
Astfel că Robin se apucă să citească documentul lui Strike cu sentimente foarte amestecate faţă de autor. I se părea că trimiterea e-mailului în ziua de Crăciun era un fel de reproş, ca şi cum Robin l-ar fi dezamăgit plecând la Masham, în loc să rămână în Londra şi să se ocupe singură de agenţie în timp ce el, Barclay şi Morris erau gripaţi. Mai mult, i se părea că, dacă Strike tot îi trimitea un e-mail în ziua de Crăciun, ţinea de minima politeţe să treacă în el şi un mesaj personal oarecare. Poate că pur şi simplu tratase cadoul ei de Crăciun cu aceeaşi indiferenţă cu care ea îl tratase pe al lui.
Robin tocmai terminase de citit „Posibile indicii” şi reflecta la ideea ca un gangster profesionist să se fi aflat, cel puţin o dată, în imediata apropiere a lui Margot Bamborough, când uşa bucătăriei se deschise, lăsând să pătrundă ţipetele îndepărtate ale lui Annabel. Linda intră în încăpere în halat şi papuci.
— Ce faci aici? întrebă ea pe un ton care părea dezaprobator în timp ce se îndrepta spre ceainic.
Robin se strădui să nu lase să se vadă cât de iritată era. Îşi petrecuse ultimele câteva zile zâmbind până o duruse faţa, ajutând cât de mult putuse, admirând-o pe mica Annabel de nu-i mai rămăsese nici măcar un por nelăudat; participase la jocul de mimă, turnase de băut, se uitase la filme,

despachetase bomboane de ciocolată sau spărsese nuci pentru Jenny, care, nevoită să alăpteze, nu se mai dezlipea de pe canapea. Manifestase un interes inteligent şi plin de empatie faţă de isprăvile prietenilor de la universitate ai lui Jonathan, ascultase opiniile tatălui despre politica agricolă a lui David Cameron şi observase, dar fără să fie deranjată, că nici măcar un membru al familiei sale nu o întrebase cum mai merge munca ei. Nu avea voie să stea în bucătărie jumătate de oră, având în vedere că Annabel făcea ca somnul să fie imposibil?

— Citeam un e-mail, răspunse ea.

— Ei cred că de vină e varza de Bruxelles.

Robin îşi dădu seama că „ei" trebuiau să fie noii părinţi, ale căror gânduri şi dorinţe deveniseră de-acum de o importanţă covârşitoare pentru toată lumea.

— A avut colici toată noaptea, continuă mama ei. Jenny e epuizată.

— Annabel n-a mâncat varză de Bruxelles, spuse Robin.

— Ajunge la ea prin laptele matern, îi explică Linda pe un ton care lui Robin i se păru plin de compătimire, având în vedere că ea era exclusă de la misterele maternităţii.

Linda ieşi din cameră cu două căni de ceai pentru Stephen şi Jenny. Robin deschise carnetul, uşurată, şi îşi notă câteva gânduri care îi trecuseră prin cap în timp ce citea „Posibile indicii", apoi reveni la documentul lui Strike ca să citească scurta listă de aspecte „Probabil irelevante" culese din carnetul lui Talbot.

Paul Satchwell

După câteva luni, starea psihică a lui Talbot se deteriorează evident, judecând după însemnările care devin tot mai rupte de realitate.

Spre sfârşitul carnetului se întoarce la celelalte două zodii cu coarne, Berbec şi Taur, probabil din cauză că e în continuare

obsedat de diavol. Cum am spus mai sus, Wilma face obiectul multor suspiciuni nefondate, dar Talbot îşi bate capul şi cu calcularea horoscopului natal complet al lui Satchwell, ceea ce înseamnă că a aflat de la acesta momentul naşterii. Probabil nu înseamnă nimic, dar e straniu că a revenit la Satchwell şi a pierdut atât de mult timp cu astrograma acestuia, ceea ce n-a făcut în cazul niciunui alt suspect. Talbot subliniază unele aspecte ale hărţii care s-ar presupune că indică agresivitate, necinste şi nevroză. De asemenea, remarcă întruna că diverse părţi ale hărţii lui Satchwell sunt „la fel ca la AC”, fără să explice.

Roy Phipps şi Irene Hickson

Cum am spus mai sus, zodiile folosite de Talbot pentru Roy Phipps şi Irene Hickson (pe atunci, Irene Bull) nu au mai fost folosite în astrologie şi par inventate de el.

Simbolul lui Roy arată ca o siluetă fără cap, desenată doar din linii. Nu-mi pot da seama ce reprezintă exact – probabil o constelaţie? În jurul numelui lui Roy revin citate despre şerpi.

Semnul inventat pentru Irene seamănă cu un peşte mare şi…

Uşa bucătăriei se deschise iar. Robin ridică privirea şi o văzu, din nou, pe Linda.

— Tot aici eşti? întrebă ea, în continuare iritată.

— Nu, spuse Robin, sunt la etaj.

Zâmbetul Lindei fu reticent. În timp ce scotea alte căni din dulăpior, o întrebă:

— Mai vrei un ceai?

— Nu, mulţumesc, spuse Robin şi îşi închise laptopul.

Decisese să termine de citit documentul lui Strike în camera ei. Poate îşi imagina ea, dar i se părea că Linda face mai mult zgomot ca de obicei.

— Te pune să lucrezi şi de Crăciun? întrebă Linda.

În ultimele patru zile, Robin bănuise că mama ei voia să vorbească despre Strike, iar expresiile pe care le văzuse cu o zi în urmă pe feţele surprinse ale familiei îi explicaseră motivul. Dar nu se simţea obligată să faciliteze în vreun fel un interogatoriu matern.

— Cum adică „şi”? întrebă ea.

— Ştii ce vreau să spun, spuse Linda. E Crăciunul. Crezusem că ai să-ţi iei liber.

— Mi-am luat liber, spuse Robin.

Îşi duse cana goală la chiuvetă. Rowntree se strădui să se ridice în picioare şi Robin îi dădu drumul pe uşa din spate, simţind aerul îngheţat pe fiecare centimetru de piele expusă. Văzu pe deasupra gardului viu din grădină cum soarele înverzeşte orizontul în lenta lui ascensiune pe cerul îngheţat.

— Se vede cu cineva? întrebă Linda. Strike?

— Se vede cu o grămadă de oameni, spuse Robin, prefăcându-se că nu înţelege. I-o cere meseria.

— Ştii ce vreau să spun, răspunse Linda.

— De ce acest interes?

Se aşteptase ca mama ei să bată în retragere, dar fu surprinsă.

— Cred că ştii de ce, spuse mama ei, întorcându-se spre fiica ei.

Pe Robin o înfurie faptul că simţi cum roşeşte. Era o femeie de 29 de ani. Chiar în acea clipă, mobilul ei de pe masa din bucătărie bipăi. Era convinsă că cel care îi trimite un SMS e Strike, şi la fel părea să creadă şi Linda, care, fiind mai aproape, luă telefonul şi i-l întinse, aruncând o privire spre numele expeditorului.

Nu era Strike. Era Saul Morris, care scrisese:

Sper că nu ai un Crăciun la fel de infect ca al meu.

În mod normal, Robin nu i-ar fi răspuns. Ranchiuna faţă de familia ei şi altceva, ceva ce nu ţinea deloc să recunoască, o făcură să îi scrie înapoi, în timp ce Linda o urmărea.

Depinde cât de infect e al tău. Al meu e destul de infect.

Trimise mesajul, apoi ridică privirea spre Linda.

— Cine e Saul Morris? întrebă mama ei.

— Un subcontractor al agenţiei, spuse Robin. Fost poliţist.

— Aha, spuse Linda.

Robin îşi dădea seama că îi oferise noi prilejuri de reflecţie. Dacă era să fie sinceră cu sine însăşi, exact asta-i fusese intenţia. Îşi luă laptopul de pe masă şi ieşi din bucătărie.

Baia era, bineînţeles, ocupată. Robin se întoarse în camera ei. Până să apuce să se întindă pe pat, cu laptopul deschis, Morris îi trimisese un nou SMS.

Spune-mi problemele tale şi eu ţi le spun pe ale mele. E mai uşor dacă spui cuiva.

Regretând puţin că îi răspunsese, Robin întoarse telefonul cu faţa în jos pe pat şi continuă să citească documentul lui Strike.

> Semnul inventat pentru Irene seamănă cu un peşte mare, iar Talbot spune direct ce crede el că reprezintă: „monstrul Cetus, Leviathanul, balena biblică, farmecul superficial, răul din adâncuri, încăpăţânată, îi place să fie în centrul atenţiei, o interpretă, o mincinoasă”. Talbot pare să o fi bănuit pe Irene că e o mincinoasă încă dinainte de a se dovedi că aceasta minţise în legătură cu mersul la dentist, ceea ce Talbot nu a aflat niciodată,

chiar dacă nu apare nicăieri în ce privinţă credea el că minte Irene.

Margot ca Babalon

Este relevant doar în măsura în care arată cât de bolnav era Talbot.

În seara în care a fost în sfârşit internat, a încercat să facă un fel de ritual magic. Judecând după notiţele lui, încerca să-l invoce pe Baphomet, probabil credea că acesta avea să ia forma ucigaşului lui Margot.

Potrivit lui Talbot, ceea ce s-a manifestat în cameră nu a fost Baphomet, ci spiritul lui Margot „care mă învinovăţeşte şi mă atacă”. Talbot credea că Margot devenise în moarte Babalon, adjuncta/consoarta lui Baphomet. Demonul pe care el „l-a văzut” ducea o cupă cu sânge şi o sabie. În jurul imaginii demonului sunt mâzgălite tot felul de referiri la lei. În tarotul Thoth, pe cartea care reprezintă Dorinţa, Babalon călăreşte un leu cu şapte capete.

La un moment ulterior desenării demonului, Talbot a revenit şi a desenat cruci latine deasupra notiţelor şi a demonului însuşi şi a scris peste imagine un citat biblic care avertizează în privinţa vrăjitoriei. Apariţia demonului pare să-l fi împins înapoi spre religie, acesta fiind punctul în care însemnările lui iau sfârşit.

Robin auzi uşa băii deschizându-se şi închizându-se. Dorindu-şi cu disperare să facă pipi, sări în picioare şi ieşi din camera ei.

Stephen, cu ochii umflaţi şi căscând, parcurgea palierul cu trusa de toaletă în mână.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, Rob, spuse el. Jenny crede că e din cauza verzei de Bruxelles.

— Da, mi-a spus mama, răspunse Robin ocolindu-l. Nicio problemă. Sper să se simtă mai bine.

— Ne ducem să o plimbăm puţin. O să văd dacă găsesc nişte dopuri de urechi pentru tine.

După ce făcu duş, Robin se întoarse în camera ei. În timp ce se îmbrăca, telefonul îi bipăi de două ori.

În timp ce se pieptăna în oglindă, privirea îi căzu asupra noului parfum pe care îl primise cadou de Crăciun de la mama ei. Robin îi spusese că e în căutarea unei noi arome, pentru că cea veche îi amintea prea mult de Matthew. Când deschisese cadoul, fusese mişcată că Linda îşi amintise acea conversaţie.

Sticluţa era rotundă; nu un glob, ci un cerc aplatizat: Chanel Chance Eau Fraîche. Lichidul era verde-deschis. O asociere nefericită de idei o făcu pe Robin să se gândească la varza de Bruxelles. Totuşi, se dădu cu puţin parfum la încheieturi şi în spatele urechilor, umplând aerul cu un miros ascuţit de lămâie şi flori nedefinite. Ce o făcuse pe mama ei să creadă că parfumul i se potrivea? Lui Robin i se părea că miroase a deodorant obişnuit, curat şi complet lipsit de romantism. Îşi aminti propriul rateu cu Fracas şi dorinţa de a fi sexy şi sofisticată care avusese drept rezultat doar dureri de cap. Reflectând la diferenţa dintre modul în care oamenii preferă să fie văzuţi şi modul în care îi văd ceilalţi, Robin se aşeză pe pat, lângă laptop, şi întoarse telefonul cu faţa în sus.

Morris îi trimisese încă două SMS-uri.

La mine e doar singurătate şi mahmureală. Să nu fiu cu copiii de Crăciun e mizerabil.

Cum Robin nu-i răspunsese, trimisese un nou mesaj.

Scuze, sunt un bou sentimental. Ignoră-mă.

Să-şi spună singur bou era cel mai simpatic lucru pe care îl făcuse vreodată Morris. Compătimindu-l, Robin răspunse:

Trebuie să fie tare greu, îmi pare rău.

Apoi se întoarse la laptop şi la ultima parte a documentului lui Strike, în care erau detaliate acţiunile care trebuiau întreprinse, fiecare având alături iniţialele persoanei în sarcina căreia cădea.

<u>Sugestii de acţiune</u>

De discutat din nou cu Gregory Talbot – CS

Vreau să aflu de ce, chiar şi după ce s-a însănătoşit, Bill Talbot nu le-a spus niciodată colegilor lui despre indiciile din carnet pe care le ascunsese în timpul anchetei, respectiv prezenţa lui Brenner pe Skinner Street în seara dispariţiei lui Margot/sângele de pe covorul familiei Phipps/o moarte care ar fi putut s-o îngrijoreze pe Margot/ ieşirea lui Mucky Ricci din cabinet într-o seară.

De vorbit din nou cu Dinesh Gupta – CS

Ar putea să ştie pe cine a vizitat Brenner în seara aceea pe Skinner Street. E posibil să fi fost un pacient. De asemenea, ar putea să explice apariţia lui Mucky Ricci la petrecere. O să-l întreb şi în legătură cu „Scorpionul”, în caz că se referă la un pacient a cărui moarte i s-a părut suspectă lui Margot.

Interviu cu Roy Phipps – CS/RE

L-am ocolit prea mult timp pe Phipps. E timpul să o sunăm pe Anna să vedem

dacă poate să-l convingă să ne acorde un interviu.

Să încercăm să obţinem o întrevedere cu unul dintre copiii Wilmei Bayliss – CS/RE

Important mai ales dacă nu putem să ajungem la Roy. Vreau să reexaminăm povestea Wilmei (mersul lui Roy, sângele de pe covor).

Să-l găsim pe C. B. Oakden – CS/RE

Judecând după cartea lui, spune numai tâmpenii, dar există o posibilitate redusă să ştie despre Brenner lucruri pe care noi nu le ştim, dat fiind că mama lui era cea mai apropiată persoană de acesta de la cabinet.

Să-l găsim şi să-l intervievăm pe Paul Satchwell – CS/RE

Să-l găsim şi să-l intervievăm pe Steven Douthwaite – CS/RE

Robin nu putu să nu se simtă uşor criticată. Strike îşi adăugase acum iniţialele şi la câteva dintre acţiunile care înainte căzuseră doar în sarcina ei, cum ar fi găsirea lui Satchwell şi convingerea copiilor Wilmei Bayliss să le acorde o întrevedere. Puse laptopul jos, luă telefonul şi se duse în bucătărie pentru micul dejun.

Când intră în încăpere, se aşternu o linişte bruscă. Linda, Stephen şi Jenny aveau cu toţii expresiile sfioase ale celor care se tem că au fost auziţi. Robin puse pâine în toaster, încercând să-şi reprime sentimentul crescând de ranchiună. I se păru că simte în spatele ei gesticulări şi cuvinte mimate.

— Robin, tocmai am dat peste Matthew, spuse dintr-odată Stephen. Când am ieşit cu Annabel la plimbare prin cartier.

— Aha, spuse Robin, întorcându-se cu faţa spre ei şi străduindu-se să pară cât de cât interesată.

Era prima oară când Matthew fusese zărit. Robin evitase slujba de la miezul nopţii, convinsă fiind că el şi Sarah aveau să fie acolo, dar mama ei îi spusese că nimeni din familia Cunliffe nu participase la slujbă. Acum Linda, Stephen şi Jenny priveau toţi spre ea îngrijoraţi şi compătimitori, aşteptând reacţia şi întrebările ei.

Telefonul îi bipăi.

— Scuze, spuse ea, încântată că avea un motiv să-şi întoarcă privirea de la familia ei.

Moris îi scrisese:

De ce e infect Crăciunul tău?

În timp ce ceilalţi trei o priveau, Robin răspunse:

Fostul meu socru locuieşte în zonă şi fostul soţ a adus-o acasă pe noua prietenă. În prezent suntem scandalul oraşului.

Nu-i plăcea de Morris, dar în momentul acela i se părea un aliat binevenit, o mână întinsă dinspre viaţa pe care şi-o construise cu greu departe de Matthew şi Masham. Era pe punctul de a lăsa jos telefonul când acesta bipăi iar şi, în timp ce ceilalţi trei continuau s-o privească, Robin citi:

Ce porcărie.

Da, răspunse ea.

Apoi ridică privirea spre mama ei, Stephen şi Jenny, forţându-se să zâmbească.

— Vrei să-mi povesteşti cum a fost? îi spuse Robin lui Stephen. Sau e nevoie să te întreb?

— Nu, răspunse el grăbit, nu a fost cine ştie ce – o plimbam pe Annabel cu căruciorul spre Piaţă şi înapoi şi l-am văzut cum vine spre noi. El şi acea…

— Sarah, îl ajută Robin.

Şi-i imagina de mână, bucurându-se de dimineaţa de iarnă şi de oraşul pitoresc, adormit sub chiciură

şi luminat de primele raze ale soarelui.

— Da, spuse Stephen. Când ne-a văzut, a părut că vrea să se întoarcă, dar n-a făcut-o. A zis „Cred că ar trebui să vă felicit”.

Robin parcă îl auzea pe Matthew spunând asta.

— Asta a fost tot, de fapt, zise Stephen.

— Mie-mi venea să-i dau un şut în boaşe, izbucni Jenny. Nemernic arogant.

Dar privirea Lindei era aţintită asupra telefonului lui Robin.

— Cu cine îţi tot trimiţi SMS-uri în a doua zi de Crăciun? întrebă ea.

— Tocmai ţi-am spus, răspunse Robin. Morris. Lucrează la agenţie.

Ştia exact ce impresie o să-i facă asta Lindei, dar avea şi ea mândria ei. Poate că nu era nicio ruşine să fii singură, dar compătimirea familiei ei, gândul la Matthew şi la Sarah plimbându-se prin Masham, suspiciunea tuturor referitoare la ea şi la Strike şi faptul că despre ea şi Strike nu era altceva de spus decât că el credea că ar fi mai bine să preia unele din sarcinile ei, fiindcă ea nu obţinuse rezultate: totul o făcea să-şi dorească să-şi acopere cu o frunză de smochin demnitatea ştirbită. Chiar dacă era linguşitor şi prea familiar, poate că astăzi Morris trebuia mai degrabă compătimit decât cenzurat, şi se oferea s-o ajute să salveze aparenţele.

Văzu privirea pe care mama şi fratele ei o schimbară şi avu satisfacţia deşartă de a şti că îi trimisese pe o pistă greşită. Deschise frigiderul, nefericită, şi scoase o sticlă de şampanie pe jumătate goală rămasă de la Crăciun, cu dopul bine pus.

— Ce faci? întrebă Linda.

— Îmi prepar o Mimosa, spuse Robin. E Crăciunul, nu-i aşa?

Încă o noapte şi avea să fie înapoi în trenul de Londra. De parcă ar fi ghicit gândul antisocial al lui Robin, din monitorul pentru bebeluş aflat în spatele ei se auzi un ţipăt chinuit care o făcu să tresară. Spectacolul pe care Robin începea să-l considere un

adevărat circ în jurul copilului se mută din bucătărie în sufragerie. Linda aduse un pahar de apă pe care Jenny să-l bea în timp ce alăpta şi dădu drumul la televizor pentru ea, în timp ce Stephen alerga la etaj s-o aducă pe Annabel.

Robin decise că băutura era răspunsul. Dacă turnai suficient suc de portocale, nimeni nu trebuia să ştie că terminaseşi o sticlă de şampanie de una singură, iar senzaţiile acelea de nefericire, furie şi inadaptare care ţi se zvârcoleau în stomac puteau fi amorţite satisfăcător. Cocktailurile o ajutară să reziste prânzului, când toată lumea bău un pahar de vin roşu, chiar dacă Jenny bău „doar o gură” din cauza lui Annabel, şi ignoră sugestia lui Robin că laptele matern alcoolizat ar fi putut s-o ajute pe aceasta să adoarmă. Morris continua să trimită mesaje, majoritatea lor glume stupide de Crăciun cu cine bate la uşă şi informări despre ce mai face, iar Robin îi răspundea în acelaşi mod absent în care uneori continua să mănânce chipsuri, în timp ce se simţea uşor dezgustată.

Tocmai a sosit maică-mea. A trimis sherry şi s-a scuzat de la grupul ei de femei că nu poate discuta despre munca de poliţie.

Cum o cheamă pe mama ta? răspunse Robin. Era, categoric, puţin beată.

Fanny, spuse Morris.

Robin nu ştia dacă să râdă sau nu sau dacă, într-adevăr, totul era cât se poate de amuzant[13].

— Robs, vrei să joci Pictionary? întrebă Jonathan.

— Ce? spuse ea.

Stătea pe un scaun de lemn, cu spătarul inconfortabil de tare, într-un colţ al sufrageriei. Circul din jurul copilului ocupa cel puţin jumătate din cameră. La televizor era *Vrăjitorul din Oz,* dar nimeni nu se uita cu adevărat.

— Pictionary, repetă Jonathan, ridicând cutia. Ah, da, Robs, aş putea să vin să stau la tine într-un

weekend din februarie?

Glumesc, răspunse Morris. **Frances.**

— Ce? spuse Robin iar, având impresia că cineva o întrebase ceva.

— E evident că Morris e un bărbat foarte interesant, spuse Linda cu subînţeles.

Toată lumea întoarse privirea spre Robin, care se mulţumi să spună:

— Pictionary, da, bine.

Trebe să joc Pictionary, îi scrise ea lui Morris.

Desenează o sculă, sosi instantaneu răspunsul.

Robin puse jos telefonul. Băutura începea să-şi piardă efectul, lăsând în urma ei o durere de cap care pulsa în spatele tâmplei drepte. Din fericire, în clipa aceea sosi Martin cu o tavă plină de cafele şi o sticlă de Baileys.

Jonathan câştigă la Pictionary. Mica Annabel mai ţipă puţin. Pe masa din bucătărie fu întinsă o cină rece la care fuseseră invitaţi şi vecinii, ca să o admire pe Annabel. La ora 8, Robin luase paracetamol şi începuse să bea cafea neagră ca să-şi limpezească mintea. Trebuia să-şi facă bagajul.

Trebuia, de asemenea, să pună capăt într-un fel sau altul conversaţiei de o zi întreagă cu Morris, care, îşi dădu seama, era acum foarte foarte beat.

Mama s-a dus acasă, plângându-se că îi vede prea rar pe nepoaţi. Despre ce să vorbim acum? Cu ce eşti îmbrăcată?

Robin ignoră mesajul. Îşi făcu bagajul în camera ei, pentru că lua un tren de dimineaţă. *Te rog, Doamne, fă ca Matthew şi Sarah să nu ia trenul ăla.* Se dădu iar cu cadoul de Crăciun primit de la mama ei şi decise, după ce-l mirosi din nou, că singurul mesaj pe care parfumul îl transmitea celor din jur era „M-am spălat”. Poate că mama ei îi cumpărase acest antiseptic floral plictisitor dintr-o dorinţă subconştientă de a o curăţa pe fiica ei de orice sugestie de adulter. Cu siguranţă, parfumul nu te ducea cu gândul la o seducătoare şi avea să-i amintească lui Robin pentru totdeauna de acest

Crăciun groaznic. Chiar şi aşa, îl împachetă cu grijă printre ciorapi, neavând nici cea mai mică dorinţă de a-l lăsa în urmă şi de a-şi jigni astfel mama.

Când se întoarse la parter, Morris trimisese încă cinci mesaje.

Glumeam.

Spune-mi că ştii că glumeam.

Căcat, te-am jignid

Da?

Răspunde oricum ar fi, la naiba

Puţin enervată şi stânjenită acum de modul stupid şi adolescentin în care se prefăcuse în faţa familiei ei că şi ea, ca Matthew, îşi găsise pe altcineva, Robin se opri în hol ca să răspundă:

Nu sunt jignită. Trebe să închid. Mă scol devreme.

Intră în sufragerie, unde familia ei urmărea ştirile, adormită şi ghiftuită. Robin dădu la o parte de pe canapea o cârpă de muselină, un pachet de scutece pe jumătate plin şi una dintre tablele de Pictionary ca să se poată aşeza.

— Scuze, Robin, spuse Jenny căscând şi luând lucrurile copilului ca să le pună la picioarele ei.

Telefonul îi bipăi din nou. Linda se uită spre ea. Robin o ignoră pe mama ei şi ignoră şi telefonul, deoarece se uita spre tabla de Pictionary pe care Martin încercase să deseneze „Icarus". Nimeni nu ghicise. Toţi crezuseră că Icarus era un gândac care plutea deasupra unei flori.

Dar imaginea avea ceva care îi atrăsese atenţia. Telefonul îi bipăi din nou şi Robin se uită la el.

Eşti în pat?

Da, şi tot în pat ar trebui să fii şi tu, răspunse Robin, cu mintea în continuare la tabla de Pictionary. Floarea care semăna cu un soare. Soarele care semăna cu o floare.

Telefonul îi bipăi din nou. Exasperată, Robin se uită la el.

Morris îi trimisese o poză cu scula lui în erecţie. Pentru o clipă, deşi consternată şi dezgustată, Robin continuă să se uite la ea. Apoi, cu o bruscheţe care îl făcu pe tatăl ei să se trezească tresărind în scaunul lui, sări în picioare şi ieşi din cameră aproape fugind.

Bucătăria nu era suficient de departe. Nicăieri nu era suficient de departe. Şocată, tremurând de furie, Robin smuci uşa din spate şi ieşi cu paşi mari în grădina îngheţată, unde apa din tăviţa pentru păsări pe care ea o dezgheţase cu apă clocotită era deja bocnă şi de culoarea laptelui iu lumina lunii. Fără să se oprească pentru a se putea gândi, apelă numărul lui Morris.

— Hei…

— Cum dracu' îţi permiţi – *cum dracu' îţi permiţi să-mi trimiţi aşa ceva.'*

— Căcat, spuse Morris cleios, eu n-am – am crezut – „aş fi vrut să fii şi tu aici" sau…

— Am spus că mă duc să mă culc! strigă Robin. N-am cerut să-ţi văd ţie scula, fir-ar a dracu'!

Putea să vadă capetele vecinilor iţindu-se printre jaluzelele de la ferestrele lor. Familia Ellacott oferea o distracţie pe cinste de Crăciunul ăsta: mai întâi bebeluşul, apoi o discuţie aprinsă despre un penis.

— Ah, căcat, icni Morris. Ah, la dracu'… nu… ascultă, n-am vru'…

— Cine dracu' face aşa ceva? strigă Robin. Ce dracu' ai?

— Nu… căcat… îmi pa'e rău… am crezut… îmi pare aşa de rău… Robin, nu… o, Doamne…

— *Nu vreau să-ţi văd scula!*

Îi răspunse o furtună de suspine uscate, apoi lui Robin i se păru că îl aude cum pune telefonul pe o suprafaţă dură. Morris începu să scoată, la distanţă de microfon, gemete îngrozite presărate cu hohote de plâns. În jurul lui părură să cadă nişte obiecte grele. Apoi se auzi un zdrăngănit şi Morris ridică iar telefonul.

— Robin, îmi pare aşa de rău… ce-am făcut, ce am…? Am crezut… ar trebui să mă sinucid dracu'… nu… nu-i spune lui Strike, Robin… te implor, la dracu'… dacă pierd slujba asta… nu-i spune, Robin… dacă pierd asta, pierd totu'… nu pot să pierd fetiţele, Robin…

Îi amintea de Matthew, în ziua în care descoperise că el o înşela. Parcă îl vedea pe fostul ei soţ, la fel de clar de parcă ar fi fost acolo, pe gazonul incrustat cu gheaţă, cum îşi icneşte scuzele cu faţa cuprinsă în palme, apoi ridicând privirea panicat: *I-ai spus lui Tom? Ştie?*

Avea ea ceva care îi făcea pe bărbaţi să-i ceară să le ascundă secretele murdare?

— N-o să-i spun lui Strike, spuse ea, tremurând mai mult de furie decât de frig, pentru că mătuşa lui e pe moarte şi avem nevoie de un om în plus. Dar ar fi bine să nu-mi mai trimiţi vreodată altceva decât informări despre cazuri.

— O, Doamne, Robin… mulţumesc… mulţumesc… eşti o persoană atât de bună…

Încetase să mai suspine. Efuziunea lui Morris o ofensă aproape la fel Ce mult ca imaginea sculei lui.

— Acum închid.

Robin rămase în întuneric, abia simţind frigul, cu mobilul spânzurând pe lângă corp. În timp ce lumina din bucătăria vecinilor se stingea, uşa din spate a casei părinţilor ei se deschise. Rowntree străbătu gazonul îngheţat legănându-se, încântat să o găsească afară.

— Eşti în regulă, scumpo? îşi întrebă fiica Michael Ellacott.

— Da, spuse Robin, lăsându-se pe vine şi mângâindu-l pe Rowntree ca să-şi ascundă lacrimile care-i apăruseră brusc în ochi. Totul e în regulă.

Partea a patra

Mare duşman… este vicleanul timp…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

31

Drag cavaler, mai drag decât fu altul vreodată,
Ce pentru mine îndurași această suferință,
Să-ți vadă cerul atâta trudă și credință.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strike mai boli câteva zile din cauza problemelor stomacale. Își petrecu Ajunul Anului Nou în pat, bazându-se pe pizza comandată acasă, dar de care abia putea să se atingă când sosea. Pentru prima oară în viața lui nu-i plăcea ciocolata, deoarece trufele pe care le consumase după puiul expirat fuseseră primele lucruri care reapăruseră când îl apucase vomitatul. Singurul lucru plăcut fusese DVD-ul *No Visitors After Midnight,* cu concertele înregistrate ale lui Tom Waits, pe care Robin i-l cumpărase de Crăciun și pe care apucase să-l scoată din ambalaj abia în Ajunul Anului Nou. SMS-ul prin care îi mulțumise pentru ele provocase un scurt „cu plăcere".

Când se simți suficient de bine ca să se ducă în Cornwall, cu tot cu întârziatele lui cadouri de Crăciun, slăbise peste cinci kilograme, și asta comentă prima oară Joan, neliniștită, când el apăru în sfârșit la ușa ei în St Mawes, scuzându-se întruna pentru absența de Crăciun.

Dacă ar mai fi așteptat o singură zi ca să se ducă la Joan și Ted, n-ar mai fi putut să ajungă, pentru că imediat după sosirea lui un front atmosferic devastator se abătu asupra sudului Marii Britanii. Furtunile se dezlănțuită pe țărmurile Cornwallului, serviciile feroviare fură suspendate, tone de nisip fură măturate de pe plaje și inundațiile transformară străzile orașelor de pe coastă în canale înghețate. Pe moment, peninsula Cornwall era izolată de restul Angliei și, chiar dacă St Mawes nu avusese de suferit la fel de mult ca alte orașe de pe coastă

precum Mevagissey şi Fowey, la intrările clădirilor de pe malul mării apăruseră saci cu nisip. Valuri în nuanţe de kaki şi gri metalic se spărgeau de zidul portului. Turiştii dispăruseră complet, ca şi focile: localnicii în haine impermeabile pline de apă se salutau dând din cap în timp ce intrau şi ieşeau din magazine. Drăgălăşenia ostentativă a verii din St Mawes fusese ştearsă complet şi, ca o actriţă după înlăturarea machiajului, adevăratul sine al oraşului, un loc din piatră dură, al celor cu coloană vertebrală, ieşise la iveală.

Deşi şfichiuită de ploaie şi izbită de rafale de vânt, casa lui Ted şi Joan era, din fericire, aşezată pe un teren înalt. Prins înăuntru, Strike îşi aminti că Lucy îi spusese că era mai bine echipat pentru crize decât pentru menţinerea unui angajament şi ştia că această acuzaţie conţine un adevăr. Era bine echipat pentru situaţii de urgenţă, pentru păstrarea calmului, pentru o gândire rapidă şi pentru reacţii prompte, dar lentul declin al lui Joan cerea de la el calităţi pe care nu prea le avea.

Simţea lipsa unui obiectiv prioritar, în urmărirea căruia ar fi putut să se lepede de tristeţe; îi lipsea acea necesitate imperativă care îl susţinuse în armată, de a-şi alunga durerea şi suferinţa în slujba a ceva mai important. Niciuna dintre vechile lui strategii de adaptare nu funcţiona în bucătăria lui Joan, lângă vasele ei înflorate şi vechile ei mănuşi pentru cuptor. Umorul negru şi stoicismul ar fi fost considerate insensibile de către vecinii amabili care ar fi vrut ca el să-şi comunice şi să-şi manifeste durerea. Strike tânjea să provoace o diversiune, în schimb i se cerea să facă doar conversaţie şi să ofere mici gesturi de atenţie.

Joan era încântată: orele şi zilele petrecute doar cu nepotul ei compensau Crăciunul pe care îl ratase. Resemnat, Strike îi oferi ceea ce îşi dorea: cât mai multă companie posibilă, stând şi discutând toată ziua. Chimioterapia fusese întreruptă, Joan nu era suficient de puternică: îşi acoperise cu o eşarfă cele câteva fire de păr care îi mai rămăseseră, iar soţul şi

nepotul ei o privea neliniştiţi cum ciuguleşte din mâncare, sărind tot timpul să o ajute când ea se muta dintr-o cameră în alta. Oricare dintre ei ar fi putut acum să o care cu uşurinţă.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, Strike observă la mătuşa lui o altă schimbare care îl surprinse. Aşa cum, în faţa vicisitudinilor, locul răvăşit de furtuni în care ea venise pe lume lăsase să i se vadă o altă faţă, la fel apăru şi o Joan necunoscută, care punea întrebări deschise, prin care nu încerca să obţină confirmări pentru propriile prejudecăţi şi nu erau nici solicitări străvezii de minciuni reconfortante.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Cormoran? îl întrebă ea pe nepotul ei sâmbătă dimineaţa.

Stăteau împreună în sufragerie, Joan în cel mai confortabil fotoliu şi Strike pe canapea. Lampa de lângă Joan, pe care o aprinseseră din cauza zilei întunecate şi ploioase, făcea ca pielea ei să pară fină şi translucidă.

Strike era atât de decis să-i spună lui Joan doar ce voia ea să audă încât nu ştiu ce să-i răspundă de data aceasta. Răspunsul sincer pe care i-l dăduse lui Dave Polworth părea de neconceput. Probabil Joan ar fi considerat că e vina ei dacă i-ar fi spus că nu era genul care se căsătoreşte; o fi făcut ea ceva greşit, de nu a reuşit să-l înveţe că fericirea fără iubire nu se poate.

— Nu ştiu, spuse el, apelând la un clişeu. Poate că n-am întâlnit femeia potrivită.

— Dacă aştepţi perfecţiunea, spuse noua Joan, să ştii că nu există.

— Nu cred că ai fi vrut să mă vezi căsătorit cu Charlotte, nu? o întrebă el.

Ştia foarte bine că atât Joan, cât şi Lucy o considerau pe Charlotte aproape un diavol.

— Categoric nu, spuse Joan, cu un licăr al dârzeniei de odinioară.

Cei doi îşi zâmbiră.

Ted băgă capul pe uşă.

— A venit Kerenza, scumpo. Acum opreşte maşina.

Asistenta specializată, pe care o cunoscuse încă din prima zi petrecută acolo, era o binecuvântare pe care Strike nu şi-ar fi putut-o imagina. Kerenza, o femeie zveltă şi pistruiată de vârsta lui, nu aducea în casa lui Ted şi Joan o aură a morţii, ci a continuării vieţii, oferind alinare şi sprijin. Intrând atât de mult timp în contact cu profesia medicală, Strike se obişnuise să aibă de-a face cu un anumit tip de voioşie energică şi impersonală, dar Kerenza părea să-i trateze pe Ted şi pe Joan ca pe nişte adulţi în toată firea, nu ca pe nişte copii fără minte. Strike o auzi discutând cu Ted, fost salvamar, despre cei care încercau să-şi facă selfie-uri cu spatele la valurile de furtună, în timp ce îşi scotea pelerina în bucătărie.

— Exact. Nu înţeleg marea, nu-i aşa? Respect-o sau ţine-te la distanţă, ar fi spus taică-meu…

Kerenza intră în cameră.

— ’Neaţa, Joan. Bună, Cormoran.

— ’Neaţa, Kerenza, spuse Strike, ridicându-se în picioare. Eu o să vă las acum.

— Cum te simţi azi, scumpo? o întrebă asistenta pe Joan.

— Nu prea rău, spuse Joan. Doar puţin…

Joan tăcu, aşteptând ca nepotul ei să se îndepărteze. După ce închise uşa, lăsându-le singure, Strike auzi alţi paşi pe aleea de pietriş de afară. Ted, care citea la masă ziarul local, ridică privirea.

— Cine-o mai fi?

Peste o clipă, Dave Polworth apăru la geamul uşii din spate, cu un rucsac mare pe umăr. Intră înăuntru, plin de apă şi zâmbind larg.

— ’Neaţa, Diddy, spuse el.

Dădură mâna şi se îmbrăţişară, modul standard în care se salutau în ultimii ani.

— ’Neaţa, Ted, continuă Polworth.

— Ce faci aici? întrebă Ted.

Polworth îşi dădu jos rucsacul, îl deschise şi puse pe masă câteva vase congelate şi învelite în folie.

— Penny a făcut ceva de mâncare. Mă duc să iau nişte provizii, voiam să văd de ce aveţi nevoie.

Flacăra bunătăţii pure şi practice care ardea în Dave Polworth nu fusese niciodată mai vizibilă pentru Strike, poate cu excepţia primei lui zile la şcoala primară, când micuţul Polworth îl luase pe Strike sub aripa lui.

— Eşti un băiat tare de treabă, spuse Ted, mişcat. Spune-i lui Penny că-i mulţumim foarte mult, bine?

— Da, şi ea vă transmite dragostea ei şi toate cele, spuse Polworth nepăsător.

— Ieşi cu mine la o ţigară? îl întrebă Strike.

— Hai, spuse Polworth.

— Duceţi-vă în magazie, le sugeră Ted.

Aşa că Strike şi Polworth o luară prin grădina plină de apă, cu capetele plecate din cauza vântului şi ploii puternice, şi intrară în magazia lui Ted. Strike îşi aprinse o ţigară, uşurat.

— Ai ţinut regim? îl întrebă Polworth, măsurându-l cu privirea.

— Gripă şi intoxicaţie alimentară.

— A, da, a zis Lucy că eşti bolnav, spuse Polworth, înclinându-şi apoi capul în direcţia ferestrei lui Joan. Ea cum mai e?

— Nu foarte bine, spuse Strike.

— Cât stai?

— Depinde de vreme. Ascultă, serios, îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce…

— Taci din gură, poponarule.

— Pot să te mai rog ceva?

— Zi.

— Convinge-l pe Ted să beţi o bere la prânz. Trebuie să iasă din casa asta puţin. O să meargă dacă ştie că rămân eu cu ea, dar altfel nu pleacă.

— E ca şi făcut, spuse Polworth.

— Eşti…

— …un adevărat prinţ, da, ştiu asta. Deci Arsenal a ajuns în calificări?

— Da, spuse Strike. Dar urmează să joace cu Bayern München.

Înainte de Crăciun, nu putuse să se uite la meciul de calificare al echipei lui pentru că îl urmărise pe Alunecos prin West End. Liga Campionilor, care ar

fi trebuit să fie o plăcere şi o distracţie, nu mai reuşea să-l prindă ca pe vremuri.

— Robin se ocupă de treburile din Londra cât eşti tu aici?

— Da, spuse Strike.

Robin îi trimisese mai devreme un mesaj în care solicita o scurtă discuţie despre cazul Bamborough. Strike răspunsese că o sună el când o să aibă puţin timp. Şi el avea noutăţi despre caz, dar Margot Bamborough dispăruse cu aproape 40 de ani în urmă, iar Strike, ca şi Kerenza, asistenta, îi prioritiza acum pe cei vii.

După ce Strike îşi termină ţigara, cei doi bărbaţi se întoarseră în casă unde îi găsiră pe Ted şi pe Kerenza discutând în bucătărie.

— Astăzi vrea să discute cu tine, nu cu mine, îi spuse Kerenza zâmbind lui Strike, în timp ce îşi lua pelerina. Revin mâine-dimineaţă, Ted.

În timp ce ea se îndrepta spre uşa din spate, Polworth spuse:

— Ted, hai să bem o bere.

— A, nu, mersi, băiete, spuse Ted. Stau aici.

Kerenza se opri cu mâna pe clanţa uşii.

— E o idee foarte bună. Ia puţin aer proaspăt, Ted.

În timp ce ploaia răpăia pe acoperiş, Kerenza se corectă:

— Sau, mai bine zis, apă proaspătă, pe vremea asta. La revedere.

După plecarea ei, a mai fost nevoie de puţină muncă de convingere pentru ca Ted să accepte, în cele din urmă, să mănânce un sandviş împreună cu Polworth la Victory. După ce ieşiră amândoi pe uşă, Strike luă de pe masă ziarul local şi se duse cu el în sufragerie.

El şi Joan discutară despre inundaţii, dar imaginile cu valurile care Izbeau Mevagissey însemnau mult mai puţin pentru ea acum decât ar fi însemnat cu câteva luni în urmă. Strike îşi dădea seama că mintea lui Joan e preocupată de cele personale, nu de cele generale.

— Ce spune horoscopul meu? întrebă ea, în timp ce Strike dădea paginile ziarului.

— N-am ştiut că tu crezi în chestiile astea, Joan.

— Nu ştiu dacă să cred sau nu, spuse Joan. Dar mereu mă uit.

— Tu eşti… spuse el, încercând să-şi amintească ziua ei de naştere.

Ştia că e cândva vara.

— În zodia Cancerului, spuse ea, scoţând apoi un râset uşor. Se potriveşte. Strike nu zâmbi.

— „E o perioadă potrivită să te scuturi de rutină”, o informă el, în timp ce îşi plimba rapid privirea peste horoscopul ei ca să sară peste orice parte deprimantă, „aşa că nu respinge imediat ideile noi. Jupiter retrograd încurajează creşterea spirituală”.

— Hm, făcu Joan.

După o scurtă pauză, spuse:

— Nu cred că la următoarea mea zi de naştere o să mai fiu pe aici, Corm.

Cuvintele ei îl loviră ca un pumn în stomac.

— Nu spune asta.

— Dacă nu pot să-ţi spun ţie, cui să-i spun?

Ochii ei, care fuseseră întotdeauna de un albastru-deschis de nu-mă-uita, îşi pierduseră acum strălucirea. Joan nu-i mai vorbise niciodată aşa, ca de la egal la egal. Încercase întotdeauna să fie puţin deasupra lui, pentru ca, din această perspectivă, soldatul de 1,90 metri înălţime să poată rămâne în continuare băieţelul ei.

— Nu le pot spune lui Ted sau lui Lucy, nu-i aşa? Ştii cum sunt ei.

— Da, spuse el cu dificultate.

— După aceea… o să ai grijă de Ted, nu-i aşa? Să vii să-l vizitezi. Te iubeşte atât de mult.

Căcat.

De atât de multă vreme, Joan ceruse de la tot ce o înconjura un fel de falsitate, o viziune roz asupra a orice, iar acum în sfârşit oferea o onestitate simplă, spunând lucrurilor pe nume. Strike şi-ar fi dorit mai mult ca orice să poată da din cap, ca şi cum i-ar fi

povestit despre vreun scandal din cartier. De ce nu îi vizitase mai des?

— Da, bineînţeles, spuse el.

— Vreau ca slujba să aibă loc la biserica din St Mawes, spuse Joan încet, unde am fost botezată. Dar nu vreau să fiu înmormântată, pentru că asta ar însemna să mă îngroape în cimitirul de sus, din Truro. Ted s-ar istovi urcând şi coborând de acolo ca să-mi ducă flori. Îl cunosc. Am spus întotdeauna că vrem să fim împreună şi după aceea, dar n-am făcut niciodată un plan şi acum el nu vrea să vorbească cu mine despre asta. Aşa că m-am gândit bine, Corm, vreau să fiu incinerată. O să te asiguri că aşa o să se întâmple, nu-i aşa? Pentru că Ted începe să plângă de fiecare dată când încerc să vorbesc despre asta, iar Lucy nu vrea să asculte.

Strike dădu din cap şi se strădui să zâmbească.

— Nu vreau ca familia să participe la incinerare. Urăsc incinerările, perdelele şi banda care transportă sicriul. Vă luaţi la revedere de la mine la biserică, apoi îl duceţi pe Ted la crâşmă şi îi lăsaţi pe cei de la pompe funebre să se ocupe de partea de la crematoriu, bine? După aceea, puteţi să-mi luaţi cenuşa, să ieşiţi în larg cu barca lui Ted şi să o împrăştiaţi în mare. Iar când o să vină şi rândul lui Ted, puteţi să faceţi la fel şi pentru el şi o să fim împreună. Nu cred că e cazul ca tu şi Lucy să vă bateţi capul de la Londra cum să aveţi grijă de nişte morminte de aici. Bine?

Planul era exact ca Joan pe care o ştia el: plin de bunătate practică şi de înţelepciune, dar Strike nu se aşteptase la detaliul final cu cenuşa care se îndepărtează odată cu mareea, fără nicio piatră funerară pe care să fie trecute cu atenţie datele, doar o contopire cu elementul care dominase viaţa ei şi a lui Ted. Nu părăsiseră niciodată oraşul de pe ţărmul oceanului care-i subjugase, cu excepţia straniului interludiu în care Ted, răzvrătindu-se împotriva propriului tată, dispăruse mai mulţi ani în poliţia militară.

— Bine, spuse Strike cu dificultate.

Joan se afundă în fotoliul ei, uşurată că îşi descărcase sufletul, şi zâmbi.

— E atât de minunat că eşti aici.

În ultimele zile, Strike se obişnuise cu scurtele ei reverii şi cu trecerile linişte de la un subiect la altul, aşa că nu fu atât de surprins când o auzi spunând peste un minut:

— Aş fi vrut s-o cunosc pe Robin a ta.

Strike, care avea în continuare în minte imaginea cenuşii lui Joan împrăştiate la apus, încercă să se adune.

— Cred că ţi-ar plăcea de ea. Sunt sigur că ei i-ar plăcea de tine.

— Lucy spune că e drăguţă.

— Da, e.

— Sărmana fată, murmură Joan.

Strike se întrebă de ce. Bineînţeles, atacul cu cuţitul fusese relatat în presă, când Robin depusese mărturie împotriva Spintecătorului din Shacklewell.

— Auzi, apropo de horoscop, spuse Strike, încercând să-i abată atenţia lui Joan de la Robin, înmormântări şi moarte. Chiar acum investigăm o dispariţie veche. Tipul însărcinat cu ancheta…

Strike nu îi mai împărtăşise niciodată lui Joan detaliile unei investigaţii, dar când văzu cum îi captivase atenţia, chiar se întrebă de ce nu.

— Dar mi-o amintesc pe doctoriţa aia! spuse Joan, mai însufleţită decât îi văzuse Strike de zile întregi. Margot Bamborough, da! A născut un bebeluş acasă…

— Ei, bebeluşul ăla e clienta noastră, spuse Strike. O cheamă Anna. Ea şi partenera ei au o casă de vacanţă în Falmouth.

— Sărmana familie, spuse Joan. Să nu afle niciodată… deci poliţistul a crezut că răspunsul se află în stele?

— Da, spuse Strike. Era convins că ucigaşul e Capricorn.

— Ted e Capricorn.

— Mulţumesc pentru pont, spuse Strike serios, făcând-o să râdă uşor. Mai vrei ceai?

În timp ce ceainicul fierbea, Strike îşi verifică mesajele. Barclay îi trimisese noi informaţii despre prietena lui Dublă Măsură, dar cel mai recent mesaj era de la un număr necunoscut, şi Strike îl deschise mai întâi pe acesta.

Bună, Cormoran, sunt sora ta vitregă, Prudence Donleavy. Am numărul tău de la Al. Sper să citeşti acest mesaj în spiritul în care a fost trimis. Dă-mi voie să spun mai întâi că înţeleg şi empatizez total cu motivele pentru care nu vrei să ni te alături pentru petrecerea aniversară/de album a lui Deadbeats. Poate că ştii sau nu, dar şi periplul meu spre o relaţie cu tata a fost dificil din mai multe puncte de vedere, însă în cele din urmă mi se pare că legătura cu el – şi, da, decizia de a-l ierta – a fost o experienţă care m-a îmbogăţit. Sperăm cu toţii foarte mult că o să te răzgândeşti…

— Ce e? spuse Joan.

Venise după el în bucătărie, cu paşi târşâiţi şi uşor aplecată de spate.

— Ce faci? Pot să-ţi aduc eu orice vrei…

— Voiam să-ţi arăt unde ascund biscuiţii de ciocolată. Dacă ar afla Ted, i-ar da gata pe toţi şi doctorul e îngrijorat de tensiunea lui. Ce citeşti? Cunosc privirea aia. Eşti furios.

Strike nu ştia dacă noua preferinţă pentru adevăr a lui Joan îl includea şi pe tatăl lui, dar, cumva, cu vântul şi cu ploaia care şfichiuiau în jurul lor, asupra casei se lăsase o atmosferă de confesional. Îi spuse despre mesaj.

— Ah, spuse Joan, arătând spre o cutie de plastic de pe raftul de sus. Biscuiţii sunt acolo.

Se întoarseră în sufragerie cu biscuiţii, pe care Joan insistase ca Strike să-i pună pe o farfurie. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— N-ai cunoscut-o pe Prudence, nu-i aşa? întrebă Joan după ce se instală iar în fotoliul ei.

— Nici pe Prudence, nici pe cea mare, Maimie, nici pe cel mic, Ed, explică Strike, străduindu-se să vorbească pe un ton practic.

Joan tăcu un minut, apoi cu un oftat puternic care îi umflă şi apoi dezumflă pieptul firav, ea spuse:

— Cred că ar trebui să te duci la petrecerea tatălui tău, Corm.

— De ce? întrebă Strike.

Cele două silabe i se părură lui însuşi pline de o furie adolescentină şi moralizatoare. Spre uşoara lui surpriză, Joan îi zâmbi.

— Ştiu ce crezi. S-a comportat foarte urât, dar e totuşi tatăl tău.

— Nu, nu e, spuse Strike. Ted e tatăl meu.

Nu mai spusese niciodată asta cu voce tare. Ochii lui Joan se umplură de lacrimi.

— I-ar plăcea tare mult să te audă spunând asta, suspină ea încet. E ciudat, nu-i aşa… cu ani în urmă, cu foarte mulţi ani în urmă, pe când eram doar o fetişcană, m-am dus la o ghicitoare ţigancă. Îşi făcuseră tabăra puţin mai încolo. Credeam că o să-mi spună o grămadă de lucruri drăguţe. La asta te aştepţi de la ele, nu? Că doar le plăteşti. Dar ştii ce mi-a spus?

Strike scutură din cap.

— „N-o să ai niciodată copii.” Aşa, pur şi simplu. Direct.

— Ei, dar s-a înşelat, nu-i aşa? spuse Strike.

În ochii decoloraţi ai lui Joan apărură iar lacrimi. De ce nu-i spusese niciodată până atunci astfel de lucruri, se întrebă Strike. Ar fi fost atât de uşor să-i facă plăcere, dar în loc de asta se cramponase de loialitatea lui scindată, furios că fusese obligat să aleagă, să pună etichete şi, prin urmare, să trădeze. Strike îi luă mâna în mâna lui, iar Joan i-o strânse surprinzător de tare.

— Ar trebui să te duci la petrecere, Corm. Cred că tatăl tău e în centrul… multor lucruri.

După o scurtă pauză, Joan adăugă:

— Aş vrea să ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

— Lucrurile nu mai funcţionează aşa zilele astea, Joan. Bărbaţii trebuie să aibă grijă singuri de ei – în toate privinţele.

Strike zâmbi.

— Să pretinzi că nu ai nevoie de nimic… e o prostie, spuse Joan încet. Ce zice horoscopul *tău?*

Strike luă iar ziarul şi îşi drese vocea.

— „Săgetător: cu planeta dominantă în mişcare retrogradă, s-ar putea să descoperi că nu eşti la fel de nepăsător ca de obicei…”

32

Oriunde-aş fi, tainicul meu ajutor
Te va urma.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Era ora 3 după-amiaza şi Robin, care stătea în Land Roverul ei, în apropierea casei banale din Stoke Newington pe care Strike o supraveghease înainte de Crăciun, nu văzuse nimic interesant de când ajunsese pe strada aceea, la ora 9 dimineaţa. În timp ce ploaia se scurgea pe parbriz, aproape că îşi dorea să fi fost fumătoare, ca să aibă ceva de făcut.

O identificase pe internet pe proprietara blondă a casei. O chema Elinor Dean, era divorţată şi locuia singură. În acel moment, Elinor era cu certitudine acasă, pentru că Robin o văzuse cu două ore în urmă trecând prin dreptul ferestrei, dar vremea vijelioasă părea să o ţină înăuntru. Nimeni nu-i făcuse nicio vizită toată ziua, cu atât mai puţin Şeful Alunecosului. Poate că erau până la urmă rude, iar vizita lui de dinaintea Crăciunului fusese doar unul dintre acele lucruri pe care le faci în perioada sărbătorilor: îţi îndeplineşti îndatoririle sociale, oferi cadouri, bifezi prezenţa. Bătaia uşoară pe cap putea să fie o glumă a lor. Cu siguranţă, nu părea să sugereze ceva sexual, infracţional sau pervers, adică lucrurile pe care le căutau ei.

Mobilul lui Robin sună.

— Salut.

— Poţi vorbi? întrebă Strike.

Cobora pe strada abruptă pe care se afla casa lui Ted şi Joan, sprijinindu-se în bastonul telescopic pe care îl adusese cu el, ştiind că drumurile aveau să fie ude şi posibil alunecoase. Ted se întorsese acasă; tocmai o ajutaseră pe Joan să urce la etaj ca să doarmă puţin, iar Strike, care voia să fumeze şi nu

prea mai avea chef de magazie, decisese să facă o scurtă plimbare prin ploaia care cădea fără încetare.

— Da, spuse Robin. Cum e Joan?

— La fel, spuse Strike, care nu voia să discute despre asta. Ai spus că vrei să vorbim despre cazul Bamborough.

— Da, spuse Robin. Am veşti bune, niciun fel de veşti şi veşti proaste.

— Alea proaste mai întâi, spuse Strike.

Marea era în continuare agitată, spărgându-şi valurile înalte, deasupra zidului cheiului. Strike o luă la dreapta, spre oraş.

— Ministerul Justiţiei nu te lasă să-l intervievezi pe Creed. Am primit răspunsul azi-dimineaţă.

— Ah, spuse Strike, în timp ce fumul albăstrui al ţigării i se risipea sub ploaia deasă. Păi, n-aş putea spune că mă surprinde. Ce scrie în ea?

— Am lăsat-o la birou, spuse Robin, dar, în esenţă, psihiatrii lui consideră că nu o să vrea să coopereze în acest stadiu.

— Aha, spuse Strike. Ei, oricum şansele erau mici.

Dar Robin îi simţi dezamăgirea şi i-o înţelese. Trecuseră cinci luni de la preluarea cazului, nu aveau niciun indiciu nou, iar acum, când posibilitatea intervievării lui Creed se evaporase, avea impresia că ea şi Strike examinează fără rost nişte bălţi de pe ţărm în timp ce marele alb se îndepărta, imposibil de atins, prin apa întunecată.

— Şi m-am întors la Amanda White, acum Amanda Laws, căreia i s-a părut că o vede pe Margot la fereastra tipografilor. Voia bani ca să vorbească, îţi aminteşti? M-am oferit să-i plătim transportul dacă vrea să vină la birou – stă în Londra, n-ar fi mult – şi a zis că se gândeşte.

— Ce frumos din partea ei, mormăi Strike. Care e vestea bună?

— Anna a convins-o pe mama ei vitregă să vorbească cu noi. Cynthia.

— Serios?

— Da, dar singură. Roy încă nu ştie nimic despre noi. Cynthia se întâlneşte cu noi pe la spatele lui.

— Ei, Cynthia e ceva, spuse Strike.

După o clipă de reflecţie, adăugă:

— Foarte mult, de fapt.

Picioarele îl purtau automat spre crâşmă, iar pe glezna care îi mai rămăsese simţea cracul ud şi rece al pantalonilor.

— Unde ne întâlnim cu ea?

— Nu ne putem întâlni acasă la ea, pentru că Roy nu ştie. Ea a sugerat Hampton Court, pentru că lucrează acolo ca ghid part-time.

— Ghid, hm? Asta îmi aminteşte: ai noutăţi despre Carte Poştală?

— Barclay s-a dus azi la muzeu, spuse Robin. O să încerce să facă fotografii cu ea.

— Şi Morris şi Hutchins ce fac? întrebă Strike, urcând acum cu atenţie treptele late şi alunecoase care duceau spre crâşmă.

— Morris se ocupă de fata lui Dublă Măsură, care nu a făcut niciun pas greşit – Dublă Măsură chiar n-are noroc de data asta –, iar Hutchins se ocupă de Sprinţar. Apropo, vinerea viitoare trebuie să prezinţi raportul final despre Sprinţar. Mă întâlnesc eu cu clientul în locul tău, bine?

— Ar fi minunat, mersi, spuse Strike, intrând în Victory cu un sentiment de uşurare şi scoţându-şi haina de pe care alunecau stropi de ploaie. Nu ştiu sigur când o să mă pot întoarce. Probabil ai văzut, trenurile au fost suspendate.

— Nu-ţi face griji în privinţa agenţiei. Ne ocupăm noi de tot. Oricum, n-am terminat cu veştile despre – stai aşa!

— Trebuie să închizi?

— Nu, e în regulă, spuse Robin.

Tocmai văzuse uşa de la intrare a lui Elinor Dean deschizându-se. Blonda durdulie ieşi îmbrăcată într-o haină cu glugă care îi limita, din fericire, câmpul vizual. Robin coborî pe furiş din Land Rover, închise portiera şi porni în urmărirea ei, continuând să vorbească la mobil.

— Prietena noastră blondă s-a pus în mişcare, spuse ea încet.

— Spuneai că mai ai şi alte veşti bune despre Bamborough? întrebă Strike.

Ajunsese la bar şi obţinu o halbă doar arătând cu degetul, plăti şi apoi se duse la masa din colţ la care stătuse cu Polworth în vară.

— Da, spuse Robin, dând colţul la capătul străzii, în timp ce blonda mergea în faţa ei, fără să bănuiască nimic. Aş vrea să-ţi pot spune că l-am găsit pe Douthwaite sau pe Satchwell, dar tot e ceva dacă am găsit-o pe ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viaţă, nu-i aşa?

— Ai găsit-o pe Gloria Conti? spuse Strike precipitat.

— Nu te entuziasma prea tare, spuse Robin, continuând să avanseze prin ploaie.

Elinor părea să meargă la cumpărături. Robin vedea în depărtare un Tesco.

— Încă n-am reuşit să vorbesc cu ea, dar sunt aproape sigură că ea e. Am găsit familia în recensământul din 1961: mama, tatăl, un fiu mai mare şi o fiică, Gloria, al doilea prenume Mary. La cum se prezintă situaţia, Gloria e acum în Franţa, în Nîmes mai exact, căsătorită cu un francez. A renunţat la „Gloria” şi acum e Mary Jaubert. Are pagină de Facebook, dar e privată. Am găsit-o prin intermediul unui site genealogic. Unul dintre verii ei englezi încearcă să alcătuiască arborele familiei. Data naşterii corectă şi aşa mai departe.

— Minunată treabă, spuse Strike. Ştii, nu sunt deloc sigur că nu e chiar mai interesantă decât Satchwell sau Douthwaite. Ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viaţă. Apropiată de ea. Singura persoană vie care a văzut-o şi pe Theo.

Suspiciunile lui Robin că Strike se băgase pe sarcinile ei deoarece n-o credea în stare fură serios atenuate de entuziasmul lui de acum.

— Am încercat să mă împrietenesc cu ea pe Facebook, continuă Robin, dar deocamdată n-am primit răspuns. Dacă nu răspunde, ştiu la ce

companie lucrează soţul ei şi cred că aş putea să-i trimit un e-mail în care să-l rog să-i transmită un mesaj. Dar m-am gândit să procedez cu tact şi să încerc mai întâi calea privată.

— De acord, spuse Strike.

Luă o gură de Doom Bar. Era o imensă reconfortare să se afle în crâşma caldă şi uscată şi să discute cu Robin.

— Şi mai e ceva, continuă Robin. Cred că e posibil să fi aflat care camionetă se îndepărta în viteză de Clerkenwell Green în seara dispariţiei lui Margot.

— Ce? spuse Strike uluit. Cum?

— Mi-am dat seama în timpul Crăciunului că ceea ce oamenii au crezut că este o floare pe partea laterală ar fi putut să fie un soare. Ştii, planeta.

— Tehnic vorbind e o st…

— Du-te naibii, ştiu că e o stea.

După cum bănuise Robin, blonda cu glugă se îndrepta spre Tesco. Robin se ţinu după ea, bucurându-se de valul de căldură care o împresură la intrarea în magazin, chiar dacă podeaua era alunecoasă şi murdară.

— În 1974, în Clerkenwell era un magazin de alimente integrale al cărui logo era un soare. Am găsit o reclamă la el în arhiva de ziare de la British Library, am verificat în Registrul Companiilor şi am reuşit să vorbesc cu directorul, care e încă în viaţă. *Ştiu că n-aş fi putut să vorbesc cu el dacă nu era în viaţă,* adăugă Robin, ca să prevină alte precizări pline de pedanterie.

— Dumnezeule, Robin, spuse Strike, în timp ce ploaia răpăia în fereastra din spatele lui, iar veştile bune şi berea îi îmbunătăţeau categoric dispoziţia. Excelent lucrat.

— Mulţumesc, spuse Robin. Şi fii atent: directorul l-a concediat pe tipul care se ocupa de livrări, el crede că pe la mijlocul lui 1975, pentru că fusese amendat pentru viteză excesivă. Îşi aminteşte şi cum îl chema – Dave Underwood – dar încă n-am avut timp să…

Elinor se întoarse brusc, la mijlocul raftului de conserve, şi porni spre ea. Robin se prefăcu absorbită de alegerea unui pachet de orez. Îşi lăsă ţinta să treacă pe lângă ea şi termină fraza:

— …n-am avut timp să-l caut.

— Păi, m-ai făcut de ruşine, recunoscu Strike, frecându-şi ochii obosiţi.

Chiar dacă acum avea la dispoziţie o cameră întreagă în locul canapelei, salteaua veche reprezenta doar un progres mic în termeni de confort. Arcurile ei rupte îl înţepau în spate şi scânceau de fiecare dată când se întorcea pe partea cealaltă.

— Eu n-am reuşit decât s-o găsesc pe fiica lui Ruby Elliot.

— „Ruby care le-a văzut pe cele două femei luptându-se lângă cabinele telefonice?” recită Robin, privindu-şi ţinta blondă care consulta o listă de cumpărături, pentru ca apoi să dispară după un alt raft.

— Exact. Fiica ei mi-a trimis un e-mail în care spune că e încântată să discutăm, dar încă n-am fixat o dată. Şi am sunat-o pe Janice, în principal din cauză că nu mă simţeam în stare să dau ochii cu Irene, ca să văd dacă îşi aminteşte numele real al aşa-numitului Applethorpe, dar e în Dubai, îşi vizitează fiul timp de şase săptămâni. Mesajul de pe robotul ei telefonic spune textual „Bună, sunt în Dubai, îl vizitez pe Kevin timp de şase săptămâni”. Poate îi scriu câteva rânduri să o avertizez că nu e deloc înţelept să-i anunţi pe cei care se întâmplă să te sune că ţi-ai lăsat casa goală.

— Şi ai sunat-o pe Irene? întrebă Robin.

Văzu că Elinor se uita acum la mâncare pentru copii mici.

— Încă nu, spuse Strike. Dar am…

Chiar în clipa aceea, auzi un bip în telefon care îl anunţa că altcineva încearcă să ia legătura cu el.

— Robin, ar putea să fie chiar ea. Te sun înapoi.

Strike trecu la celălalt apel.

— Cormoran Strike.

— Da, salut, spuse Gregory Talbot. Eu sunt – Greg Talbot. M-ai rugat să sun.

Gregory părea îngrijorat, iar Strike nu putea să spună că nu-l înţelege. Când îi dăduse lui Strike cutia cu filmul vechi, sperase să se debaraseze de o problemă.

— Da, Gregory, mulţumesc foarte mult că m-ai sunat înapoi. Mai am câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

— Spune.

— Am parcurs carnetul tatălui tău şi voiam să te întreb dacă tatăl tău îl cunoştea sau l-a pomenit vreodată cumva pe un bărbat pe nume Niccolo Ricci? Poreclit „Mucky”?

— Mucky Ricci? spuse Gregory. Nu, nu îl *cunoştea* propriu-zis. Dar îmi amintesc că tata vorbea despre el. Era mare mahăr în afacerile cu sex shop-uri din Soho, dacă e cel la care mă gândesc eu?

Gregory părea să vorbească despre gangster cu un fior de plăcere. Strike mai întâlnise această atitudine şi nu doar la oamenii obişnuiţi, care se arătau fascinaţi. Nici pe poliţişti sau pe avocaţi nu-i lăsa indiferenţi fiorul pe are-l simţeau când ajungeau să orbiteze în jurul unor infractori cu bani şi putere care ar fi putut să rivalizeze cu a lor. Întâlnise ofiţeri superiori de poliţie care vorbeau aproape cu admiraţie despre crima organizată pe care încercau s-o prevină şi avocaţi care erau atât de încântaţi că stăteau la un pahar în compania clienţilor lor notorii încât la mijloc nu putea fi doar speranţa că vor avea astfel ce povesti pe la petreceri. Strike bănuia că, pentru Gregory Talbot, Mucky Ricci era un nume dintr-o copilărie de care-şi amintea cu afecţiune, o figură romantică dintr-o epocă apusă în care tatăl lui era un poliţist normal şi un cap de familie fericit.

— Da, el e tipul, spuse Strike. Ei, se pare că Mucky Ricci îşi făcea de lucru în jurul cabinetului lui Margot Bamborough, iar tatăl tău pare să fi ştiut lista.

— Serios?
— Da, spuse Strike, şi pare ciudat că informaţia asta n-a ajuns niciodată în dosarul oficial.
— Păi, tata era bolnav, spuse Gregory defensiv. Ai văzut carnetul. Mare parte a timpului nici nu ştia ce face.
— Înţeleg asta, spuse Strike, dar după ce şi-a revenit, care a fost atitudinea lui faţă de probele strânse în timp ce lucra la caz?
— Ce vrei să spui?
Gregory părea acum suspicios, ca şi cum s-ar fi temut că Strike îl atrage într-un loc în care n-ar fi vrut să meargă.
— Păi, i se părea că nu au nicio valoare, sau…?
— Eliminase suspecţi pe baza zodiei lor, spuse Gregory încet. I s-a părut că vede un demon în camera de oaspeţi. Ce *crezi* că i se părea? Îi era… îi era ruşine. Nu era vina lui, dar n-a reuşit niciodată să treacă peste asta. Ar fi vrut să se întoarcă şi să îndrepte lucrurile, dar nu l-au lăsat, l-au obligat să plece. Cazul Bamborough a distrus totul pentru el, toate amintirile lui din poliţie. Toţi prietenii lui erau poliţişti şi nu avea să-i mai vadă niciodată.
— Era supărat din cauza modului în care fusese tratat, nu-i aşa?
— Nu aş zice – adică, ar fi avut tot dreptul, după părerea mea, să i se pară că nu-l trataseră corect, spuse Gregory.
— După aceea şi-a trecut vreodată în revistă însemnările, ca să se asigure că notase totul în dosarul oficial?
— Nu ştiu, răspunse Gregory deja puţin ţâfnos. Cred că atitudinea lui era ceva de genul: dacă s-au descotorosit de mine şi li se pare că sunt o mare problemă, atunci să se ocupe Lawson de asta.
— Cum se înţelegea tatăl tău cu Lawson?
— Ascultă, despre ce e vorba?
Înainte ca Strike să apuce să răspundă, Gregory spuse:
— Lawson i-a dat clar de înţeles tatălui meu că vremea lui trecuse. Nu voia ca tatăl meu să fie prin

preajmă, să se apropie de caz. Lawson a făcut tot ce era posibil să-l discrediteze pe tatăl meu, şi nu doar din cauza bolii lui. Vreau să spun ca bărbat şi ca poliţistul care fusese înainte să se îmbolnăvească. Le-a spus tuturor care se ocupau de caz să nu se apropie de tatăl meu, nici în afara programului de lucru. Aşa că, dacă n-au fost transmise informaţii, e şi din cauza lui Lawson, nu doar din vina tatălui meu. Din câte ştiu eu, e posibil ca taică-meu să fi încercat şi să fi fost respins.

— Fără îndoială, înţeleg punctul de vedere al tatălui tău, spuse Strike. O situaţie foarte dificilă.

— Păi, tocmai, spuse Gregory ceva mai îmbunat, exact ceea ce Strike şi intenţionase, de altfel.

— Ca să revenim la Mucky Ricci, spuse Strike, din câte ştii tu, tatăl tău nu a avut niciodată de-a face în mod direct cu el?

— Nu, spuse Gregory, dar cel mai bun prieten din poliţie al tatei, da. Îl chema Browning, era la Moravuri. A făcut o razie într-unul dintre cluburile lui Mucky, sunt sigur. Îmi amintesc că tata a vorbit despre asta.

— Unde e Browning acum? Aş putea vorbi cu el?

— E mort, spuse Gregory. Ce anume…

— Aş vrea să aflu de unde provine filmul pe care mi l-ai transmis, Gregory.

— Habar n-am, spuse Gregory. Maică-mea zice că tata pur şi simplu a venit într-o zi cu el.

— Ai cumva idee când s-a întâmplat asta? întrebă Strike.

Spera să nu fie nevoie să caute o modalitate politicoasă de a întreba dacă Talbot era în toate minţile la momentul acela.

— Trebuie să fi fost în perioada în care tata lucra la cazul Bamborough. De ce?

Strike trase aer în piept.

— Mă tem că a trebuit să predau filmul poliţiei.

Hutchins se oferise singur să se ocupe de asta, în dimineaţa în care Strike plecase spre Cornwall. Ca fost poliţist care încă avea contacte bune în cadrul poliţiei, ştia unde să-l ducă şi cum să se asigure că e

văzut de cine trebuie. Strike îi ceruse lui Hutchins să nu-i spună lui Robin despre film şi nici ce făcuse cu el. Deocamdată ea nu ştia ce conţine filmul.

— Ce? spuse Gregory, îngrozit. De ce?

— Nu e porno, spuse Strike coborând acum vocea, din consideraţie faţă de cuplul în vârstă care tocmai intrase în Victory şi se oprise, dezorientat din cauza furtunii, picurând şi clipind, la doar un metru de masa lui. E un film snuff. Cineva a filmat cum o femeie e violată în grup şi înjunghiată.

La celălalt capăt al firului se aşternu din nou liniştea. Strike se uită cum perechea în vârstă se îndreaptă spre bar, iar femeia îşi scoate din mers gluga de ploaie din plastic.

— Chiar omorâtă? spuse Gregory pe un ton mai sus cu o octavă. Adică… sigur e real?

— Da, spuse Strike.

Nu avea de gând să ofere detalii. Văzuse oameni murind şi morţi: tipul de violenţă plină de sânge pe care îl vedeai în filmele de groază nu era la fel şi, chiar şi fără sunet, nu avea să uite prea curând modul în care femeia goală, cu capul acoperit, zvâcnea pe podeaua depozitului, în timp ce ucigaşii săi se uitau la ea cum moare.

— Şi presupun că le-ai spus de unde-l ai? întrebă Gregory mai mult panicat decât furios.

— Mă tem că a trebuit, spuse Strike. Îmi pare rău, dar unii dintre bărbaţii implicaţi ar putea să fie încă în viaţă, ar putea încă să fie acuzaţi. Nu pot să mă fac că nu văd aşa ceva.

— Eu n-am ascuns nimic, nici măcar nu ştiam că e…

— N-am vrut să sugerez că ştiai sau că ai vrut să-l ascunzi, replică Strike.

— Dacă ei cred – noi avem *copii luaţi spre adopţie,* Strike…

— Le-am spus poliţiştilor că mi-ai dat filmul de bunăvoie, fără să ştii ce era pe el. Dacă va fi nevoie, o să depun mărturie la tribunal că eu cred că nu aveai deloc cunoştinţă de ce se afla în mansarda ta. Familia ta a avut la dispoziţie 40 şi ceva de ani să-l

distrugă şi n-a făcut-o. Nimeni n-o să vă învinovăţească pe voi.

Dar Strike ştia foarte bine că era posibil ca tabloidele să fie de cu totul altă părere.

— Mă temeam eu că o să se întâmple ceva de genul ăsta, spuse Gregory, extrem de stresat. Mi-am făcut griji încă de când ai venit la noi. Scoaterea la lumină a tuturor chestiilor ăstora…

— Mi-ai spus că tatăl tău ar fi vrut să vadă cazul rezolvat.

Urmă o nouă tăcere, apoi Gregory spuse:

— Ar fi vrut. Dar nu dacă asta presupune ca mama să-şi piardă liniştea sau mie şi soţiei mele să ne fie luaţi copiii.

Mai multe replici îi stăteau pe limbă lui Strike, unele dintre ele chiar nepoliticoase. Nu era deloc prima oară când observa la cei din jur tendinţa de a crede că morţii ar fi dorit ce era mai convenabil pentru vii.

— După ce am văzut ce era pe filmul ăla, era responsabilitatea mea să-l predau poliţiei. Cum am spus, o să explic clar oricui întreabă că voi nu aţi încercat să ascundeţi nimic, că mi l-aţi predat de bunăvoie.

Nu mai rămăseseră prea multe de spus. Gregory, în mod evident la fel de nefericit, puse capăt apelului, iar Strike o sună iar pe Robin.

Robin era tot la Tesco, cumpărând un pachet de alune şi stafide, gumă de mestecat şi nişte şampon, în timp ce, la două case distanţă, obiectivul supravegherii ei cumpăra pudră de talc, mâncare pentru copii şi suzete, împreună cu o serie de alte produse.

— Salut, spuse Robin la mobil, întorcându-se să privească afară prin vitrina magazinului în timp ce blonda trecea pe lângă ea.

— Salut, spuse Strike. Era Gregory Talbot.

— Ce a…?

Robin se întoarse ca să iasă din magazin în urma blondei, apoi continuă cu un interes subit:

— A, da, ce era în cutia aia cu film? Nici nu te-am întrebat. Ai reuşit să faci proiectorul să funcţioneze?

— Da, spuse Strike. O să-ţi povestesc despre film când ne vedem. Ascultă, mai voiam să-ţi spun ceva. Lasă-l pe Mucky Ricci în seama mea, bine? L-am pus pe Shanker să sondeze puţin terenul. Nu vreau să-l cauţi sau să faci cercetări.

— N-aş putea să…?

— Tu n-ai auzit ce-am spus?

— Bine, calmează-te! spuse Robin surprinsă. Ricci trebuie să aibă acum cât, nouăzeci şi ceva…?

— Are fii, spuse Strike. Fii de care până şi lui *Shanker* i-e frică.

— *Ah,* spuse Robin, care înţelese pe deplin aluzia.

— Exact. Deci suntem de acord?

— Da, îl asigură Robin.

După ce Strike închise, Robin o urmări pe Elinor prin ploaie până acasă. Când uşa de la intrare se închise iar, Robin se întoarse în Land Rover şi mâncă pachetul de fructe uscate şi nuci, supraveghind-o.

La Tesco se gândise că Elinor ar putea să fie bonă, dată fiind natura achiziţiilor, dar pe măsură ce după-amiaza se transforma în seară, niciun părinte nu veni să-şi lase copilul şi niciun plânset de bebeluş nu se auzi pe strada tăcută.

33

Căci zbirul care o ţinea-ncuiată,
Prin farmece şi rea vrăjitorie,
O ascunsese-n temniţă întunecată…
Acolo chinuind-o foarte aspru,
Şi-ndurerându-i trupul zi şi noapte…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Acum când blonda din Stoke Newington devenise ea însăşi subiect de investigaţie, cazul Alunecosului se transformă într-o muncă de două sau trei persoane. Agenţia îi supraveghea casa lui Elinor Dean şi urmărea mişcările Şefului Alunecosului şi ale Alunecosului însuşi, care îşi vedea mai departe de treburile lui, bucurându-se de salariul gras pe care nimeni nu credea că îl merită, dar continuând să ţină secretul în privinţa influenţei pe care o avea asupra şefului său. Între timp, Dublă Măsură continua să plătească pentru supravegherea iubitei lui mai mult din disperare, din câte se părea, decât din speranţă, iar Carte Poştală amuţise în mod suspect. Singura lor suspectă, ghida cu aspect de bufniţă de la National Portrait Gallery, dispăruse de la locul de muncă.

— Sper din inimă că e din cauza gripei şi nu s-a sinucis, îi spuse Robin lui Barclay vineri după-amiaza, când se întâlniră la birou.

Strike era în continuare blocat în Cornwall, iar Robin tocmai îl condusese pe clientul cu Sprinţarul la plecare. Acesta plătise înciudat o factură finală considerabilă, neaflând altceva decât că dansatorul din West End după care inutila lui fiică îşi pierduse capul era un tânăr monogam şi aparent heterosexual, care ducea o viaţă sănătoasă.

Barclay, care îi preda lui Pat chitanţele din ultima săptămână înainte de a prelua supravegherea Alunecosului peste noapte, păru surprins.

— De ce dracu' să se sinucidă?

— Nu ştiu, spuse Robin. Ultimul mesaj pe care l-a scris părea puţin panicat. Poate a crezut că m-am dus să-i cer socoteală, cu cărţile poştale trimise de ea în mână.

— Ar fi bine să dormi puţin, o sfătui Barclay.

Robin se duse spre ceainic.

— Pentru mine nu, îi spuse Barclay, tre' să-l înlocuiesc pe Andy peste juma de oră. Suntem tot în Pimlico ca s-o supraveghem pe tipa lu' Dublă Măsură, da' ea nu se cuplează cu niciun fraier.

Pat numără bancnotele de 10 lire pentru Barclay, faţă de care avea o atitudine mai degrabă tolerantă decât caldă. Pentru Pat, membrul preferat din toată agenţia, în afară de Robin, rămânea tot Morris, pe care Robin îl întâlnise doar de trei ori de la Anul Nou: de două ori când făcuseră schimb la terminarea unei ture de supraveghere şi o dată când el venise la birou ca să-şi lase raportul săptămânal. Lui Morris îi fusese greu s-o privească în ochi şi vorbise doar despre muncă, schimbare despre care Robin spera să devină permanentă.

— Cine e următorul pe lista de aşteptare a clienţilor, Pat? întrebă ea în timp ce făcea cafea.

— N-avem atâţia oameni ca să luăm încă un client acu', spuse Barclay categoric, în timp ce băga banii în buzunar. Nu cât e Strike plecat.

— Se întoarce duminică, dacă merg trenurile, spuse Robin, punându-i lui Pat cafeaua alături.

Aranjaseră să se întâlnească cu Cynthia lunea următoare, la Hampton, Court Palace.

— Am nevoie să mă duc un weekend acasă la sfârşitul lunii, îi spuse Barclay lui Pat.

În absenţa lui Strike, orarul cădea în sarcina lui Pat. În timp ce ea îl deschidea pe calculator, Barclay adăugă:

— Ar fi bine să profit cât n-am nevoie de paşaport.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin, epuizată.

Îşi luase cafeaua şi se aşezase pe canapeaua din anticameră. Tehnic vorbind nu era de serviciu, dar

nu avea suficientă energie ca să se ducă acasă.

— Independenţa Scoţiei, Robin, spuse Barclay, privind-o pe sub sprâncenele lui groase. Ştiu că voi englezii abia aţi observat, da' uniunea e pe punctu' să se destrame.

— Dar n-o să se destrame cu adevărat, nu?

— Toţi tembelii pe care îi ştiu io o să voteze Da în septembrie. Unu' din prietenii mei din şcoală m-a făcut trădător scoţian. N-o să mai facă asta a doua oară, nemernicu'.

După ce Barclay plecă, Pat o întrebă pe Robin:

— Cum mai e mătuşa lui?

Robin ştia că Pat se referă la mătuşa lui Strike, pentru că aceasta nu îi spunea şefului ei pe nume decât dacă era strict necesar.

— Foarte bolnavă, spuse Robin. Prea slăbită ca să mai facă chimioterapie.

Pat îşi înfipse ţigara electronică între dinţi şi continuă să scrie. După o vreme, spuse:

— De Crăciun era singur, la etaj.

— Ştiu, spuse Robin. Mi-a spus ce frumos te-ai purtat cu el când i-ai adus supă. Era foarte recunoscător.

Pat pufni. Robin îşi bău cafeaua, sperând să-i dea suficientă energie ca să se ridice de pe canapea şi să o ia spre metrou. Apoi Pat spuse:

— Aş fi crezut că *el* are unde să se ducă, altundeva decât la mansardă.

— Păi, a avut o gripă tare urâtă, spuse Robin. N-a vrut să îmbolnăvească şi pe altcineva.

Dar după ce-şi spălă cana şi îşi îmbrăcă haina, în timp ce-şi lua la revedere de la Pat şi pornea în jos pe scări, se trezi reflectând la acest scurt dialog. Se gândise deseori la animozitatea, pentru ea inexplicabilă, pe care Pat părea să o nutrească faţă de Strike. Din tonul ei era evident că Pat îşi imaginase că Strike e cumva imun la singurătate sau vulnerabilitate, iar pe Robin o nedumerea motivul pentru care Pat credea aşa ceva, având în vedere că Strike nu făcuse niciodată un secret din locul în care dormea sau din faptul că era singur.

Îi sună mobilul. Văzând un număr necunoscut şi amintindu-şi că ultima oară când răspunsese la un număr necunoscut la celălalt capăt al firului fusese Tom Turvey, Robin se opri în faţa staţiei Tottenham Court Road ca să răspundă, uşor agitată.

— Sunteţi Robin Ellacott? întrebă o voce cu accent de Manchester.

— Da, spuse Robin.

— Bună, spuse femeia puţin neliniştită. Voiaţi să vorbiţi cu Dave Underwood. Eu sunt fiica lui.

— Ah, da, spuse Robin. Mulţumesc foarte mult că m-aţi sunat.

Dave Underwood era bărbatul angajat ca şofer pe camioneta magazinului de alimente integrale la momentul dispariţiei lui Margot. Robin, care găsise adresa lui pe internet şi îi scrisese o scrisoare cu trei zile în urmă, nu se aşteptase la un răspuns atât de rapid. Se obişnuise ca oamenii să-i ignore mesajele despre Margot Bamborough.

— A fost un şoc să primim scrisoarea dumitale, spuse femeia la telefon. Chestia e că tata nu poate vorbi. I-a fost făcută o traheotomie acum trei săptămâni.

— Ah, îmi pare foarte rău să aud asta, spuse Robin, presând cu un deget urechea care nu era lipită de telefon, pentru a bloca huruitul traficului.

— Da, spuse femeia. Dar e aici cu mine acum şi vrea să vă spun… uite… n-o să aibă probleme, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Robin. Cum am spus şi în scrisoare, e vorba doar de eliminarea camionetei din anchetă.

— Bine atunci, spuse fiica lui Dave. Ei, *el* era. Uimitor cum v-aţi dat seama, pentru că toţi jurau că pe partea laterală a camionetei era o floare, nu-i aşa? El s-a bucurat atunci, pentru că a crezut că ar putea să aibă probleme, dar i-a părut rău pe urmă ani de zile. O luase pe un drum greşit la o livrare şi gonea prin Clerkenwell Green ca să ajungă unde trebuia. N-a vrut să spună din cauză că şeful lui se luase de el în dimineaţa aia pentru că nu făcea

livrările la timp. A văzut în ziar că poliţia credea că fusese Dennis Creed şi a… mă rog, înţelegeţi. Nimănui nu-i place să se amestece în lucruri de felul ăsta, nu-i aşa? Şi cu cât tăcea mai mult, cu atât se gândea că e mai rea impresia pe care o dă, din cauză că nu ieşise la lumină imediat.

— Înţeleg, spuse Robin. Da, pot să înţeleg ce a simţit. Ei, asta ne e de mare ajutor. Iar după ce a făcut livrarea, a…?

— Da, s-a întors la magazin şi a fost mustrat oricum, pentru că au deschis camioneta şi şi-au dat seama că livrase comanda greşită. A trebuit să se ducă iar.

Deci, evident, Margot Bamborough nu fusese în spatele camionetei.

— Ei, mulţumesc foarte mult că m-aţi sunat, spuse Robin, şi vă rog mulţumiţi-i tatălui că a fost sincer. Asta o să ne fie de mare ajutor.

— Cu plăcere, spuse femeia.

Apoi, înainte ca Robin să apuce să închidă, adăugă rapid:

— Eşti fata pe care o înjunghiat-o Spintecătorul din Shacklewell?

Timp de o clipă, Robin se gândi să nege, dar semnase scrisoarea către Dave Underwood cu numele ei real.

— Da, spuse ea, dar cu mai puţină căldură decât pusese în mulţumirile pentru informaţiile despre camionetă.

Nu-i plăcea să fie numită „fata pe care a înjunghiat-o Spintecătorul din Shacklewell”.

— Uau, i-am spus tatei că ai putea fi dumneata. Cel puţin Creed nu poate să te prindă, nu?

Spusese asta aproape veselă. Robin fu de acord cu ea, îi mulţumi din nou pentru cooperare, închise şi coborî scările spre metrou.

Cel puţin Creed nu poate să te prindă, nu?

Replica voioasă îi rămase în minte în timp ce cobora la metrou. Abordarea aceasta lejeră o aveau doar cei care nu simţiseră niciodată teroarea pură, nu se izbiseră de oţel şi forţă brută, nu auziseră

niciodată o respiraţie ca de porc în ureche, nu văzuseră privirea nefocalizată prin găurile cagulei sau nu simţiseră cum le e spintecată carnea, dar aproape fără durere, pentru că moartea era atât de aproape încât îi simţeai respiraţia.

Robin se uită peste umăr pe scara rulantă, pentru că navetistul neatent din spatele ei o atingea întruna în partea de sus a coapselor cu servieta. Uneori contactul fizic întâmplător cu bărbaţii i se părea insuportabil. Când ajunse la capătul scării se îndepărtă rapid din preajma navetistului. *Cel puţin Creed nu poate să te prindă, nu?* Ca şi cum a fi „prinsă" era doar un joc de copii.

Sau faptul că apăruse în ziar o făcuse cumva să pară mai puţin umană în ochii femeii de la celălalt capăt al firului? În timp ce se aşeza în metrou între două femei, gândurile ei reveniră la Pat şi la cât de surprinsă se arătase secretara că Strike nu avea unde să se ducă atunci când era bolnav şi pe nimeni care să aibă grijă de el. Asta stătea la baza antipatiei ei? Presupunerea că dacă apăreai la ştiri erai invulnerabil?

Când intră în apartament, 40 de minute mai târziu, cu o pungă de cumpărături în braţe şi de-abia aşteptând să se ducă la culcare, găsi casa goală, cu excepţia lui Wolfgang care o întâmpină entuziast, apoi scheună într-un mod care indica o vezică plină. Robin îi căută lesa, oftând, şi coborî cu el scările pentru o plimbare rapidă în jurul clădirii. După asta, prea obosită ca să gătească o mâncare adevărată, îşi făcu nişte ouă şi le mâncă cu pâine prăjită, în timp ce urmărea ştirile la televizor.

Dăduse drumul la apă în cadă când telefonul îi sună iar. Se întristă puţin când văzu că era fratele ei, Jonathan, care era în ultimul an la universitatea din Manchester. Bănuia de ce o sună.

— Salut, Jon, spuse ea.

— Hei, Robs. Nu mi-ai răspuns la mesaj.

Robin ştia foarte bine că nu-i răspunsese. Jon îi trimisese SMS-ul în dimineaţa aceea, când Robin o urmărea pe prietena lui Dublă Măsură cum bea o

cafea nevinovată, în compania unui roman de Stieg Larsson. Jon voia să ştie dacă el şi o prietenă puteau să vină să stea la ea în weekendul din 14-15 februarie.

— Scuze, spuse Robin, ştiu că n-am răspuns, a fost o zi aglomerată. Nu ştiu, Jon, ca să fiu sinceră. Nu ştiu ce planuri are Max…

— Nu l-ar deranja să dormim pe jos în camera ta, nu-i aşa? Courtney na fost niciodată la Londra. E un spectacol de comedie pe care vrem să-l vedem sâmbătă. La Bloomsbury Theatre.

— Courtney e iubita ta? întrebă Robin, zâmbind deja. Jonathan fusese tot timpul foarte secretos faţă de familie în ceea ce privea viaţa sa amoroasă.

— Dacă e *iubita* mea, repetă Jon zeflemitor.

Dar Robin îşi dădea seama că Jon e încântat, de fapt, de întrebare şi presupuse că răspunsul era „da”.

— O să-l întreb pe Max, bine? spuse ea. Şi te sun mâine.

După ce scăpă de Jonathan îşi umplu cada cu apă şi se duse în camera ei ca să-şi aducă pijamale, halat şi ceva de citit. *Demonul din Paradise Park* zăcea culcat deasupra raftului ei ordonat de romane. După ce ezită o clipă, Robin îl luă şi se duse cu el în baie, încercând să-şi imagineze cum s-ar fi pregătit de culcare cu fratele ei şi o fată necunoscută în cameră. Era oare exagerat de pudică, înţepată şi îmbătrânită înainte de vreme? Ea nu îşi terminase studiile universitare: dormitul pe podea în casele necunoscuţilor nu făcuse niciodată parte din viaţa ei şi, în urma violului care avusese loc în căminul ei, nu simţise niciodată dorinţa de a dormi altundeva decât într-un mediu asupra căruia avea control total.

Se strecură în apa fierbinte, acoperită cu spumă, şi scoase un oftat de plăcere. Fusese o săptămână grea, în care stătuse ore întregi în maşină sau bătuse străzile prin ploaie în urma Alunecosului sau a lui Elinor Dean. Închise ochii, savurând căldura şi mirosul artificial de iasomie al spumantului ei ieftin, iar gândurile i se îndreptară iar spre fiica lui Dave Underwood.

Cel puţin Creed nu poate să te prindă, nu? Lăsând la o parte tonul glumeţ ofensator, lui Robin i se păru semnificativ faptul că o femeie care ştia de ani de zile că nu Creed condusese camioneta pe care era desenat un soare era totuşi sigură că el o răpise pe Margot.

Pentru că, desigur, Creed nu folosise *întotdeauna* o camionetă. Ucisese două femei înainte să primească slujba de la curăţătorie şi reuşise să convingă femeile să intre în apartamentul lui de la subsol chiar şi după ce făcuse rost de acel vehicul.

Robin deschise ochii, luă *Demonul din Paradise Park* şi dădu la pagina la care rămăsese. Citi în continuare, ţinând cartea deasupra apei fierbinţi şi înspumate.

> Într-o noapte din septembrie 1972, proprietara lui Dennis Creed l-a văzut pentru prima oară că aduce o femeie în apartamentul de la subsol. A depus mărturie la procesul acestuia că auzise poarta de la intrare „scârţâind" înainte de miezul nopţii, privise de la fereastra dormitorului ei spre scara care ducea la subsol şi îi văzuse pe Creed şi o femeie care „părea puţin beată, dar mergea în regulă" cum intră în casă.
>
> Când l-a întrebat pe Dennis cine era femeia, el i-a spus o poveste greu de crezut cum că era o clientă fidelă a curăţătoriei. Susţinea că se întâlnise întâmplător pe stradă cu femeia care era beată şi că ea îl rugase s-o lase să vină la el acasă ca să-şi cheme un taxi.
>
> În realitate, femeia pe care Violet o văzuse cum e condusă de Dennis era şomera Gail Wrightman, al cărei iubit nu venise la întâlnirea lor din seara aceea. Wrightman plecase de la Grasshopper, un bar din Shoreditch, la 10 şi jumătate seara, după ce consumase mai multe

cocktailuri tari. O femeie a cărei descriere se potrivea cu cea a lui Wrightman fusese văzută urcând într-o camionetă albă nu departe de bar. În afară de faptul că o brunetă într-o haină deschisă la culoare fusese zărită în treacăt de către Cooper intrând în noaptea aceea în apartamentul lui Creed, nimeni altcineva nu o mai văzuse pe Gail Wrightman după plecarea ei de la Grasshopper.

La acel moment Creed îşi perfecţionase deja o imagine plină de vulnerabilitate care le sensibiliza mai ales pe femeile în vârstă, precum proprietara lui, dar şi de jovialitate şi de ambiguitate sexuală care funcţiona la femeile băute şi singure. Creed a recunoscut ulterior că o întâlnise pe Wrightman la Grasshopper, îi pusese Pentobarbital în băutură şi aşteptase în faţa barului unde, confuză şi nesigură pe picioare, Wrightman acceptase cu recunoştinţă oferta lui de a o duce acasă cu maşina.

Cooper a acceptat explicaţia lui despre clienta curăţătoriei care vrusese să cheme un taxi „pentru că nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de ea".

În realitate, Gail Wrightman avea acum căluş în gură şi era legată de un calorifer din dormitorul lui Creed, unde avea să rămână până când acesta a ucis-o prin strangulare, în ianuarie 1973. A fost cea mai lungă perioadă în care Creed a ţinut o victimă în viaţă, ceea ce demonstrează câtă încredere avea că apartamentul de la subsol era un loc sigur în care putea să violeze şi să tortureze, fără teama de a fi descoperit.

Totuşi, cu puţin înainte de Crăciunul din acel an, proprietara lui l-a vizitat pentru ceva banal şi avea să povestească

în boxa martorilor: „Mi-am dat seama că Dennis vrea să se debaraseze de mine. Mi s-a părut că în apartament e un miros neplăcut, dar mai avusesem probleme cu canalizarea vecinilor. Mi-a spus că nu poate să se întindă la vorbă pentru că aştepta un telefon.

Ştiu că era perioada Crăciunului când am coborât la el pentru că îmi amintesc că l-am întrebat de ce nu văd nicăieri felicitările de Crăciun. Ştiam că nu are mulţi prieteni, dar m-am gândit că cineva tot trebuie să-şi fi amintit de el şi m-am gândit că e păcat. La radio cânta Long-Haired Lover from Liverpool şi era dat tare, îmi amintesc, dar asta nu era ceva neobişnuit. Lui Dennis îi plăcea muzica".

Aproape sigur, vizita surpriză a lui Cooper la subsol a pecetluit condamnarea la moarte a lui Wrightman. Creed i-a spus după aceea unui psihiatru că cochetase cu ideea de a o ţine pur şi simplu pe Wrightman ca „animal de casă" pe o perioadă mai lungă, ca să evite riscurile pe care le-ar fi implicat alte răpiri, dar se răzgândise şi decisese „să-i curme suferinţa".

Creed a ucis-o pe Wrightman în noaptea de 9 ianuarie 1973, dată pe care a ales-o ca să coincidă cu o absenţă de trei zile a lui Vi Cooper, care îşi vizita o rudă bolnavă. Creed a tăiat capul şi mâinile lui Wrightman în baie, după care, în aceeaşi noapte, a dus restul cadavrului cu camioneta în Pădurea Epping, înfăşurat în prelată, şi l-a îngropat într-un mormânt puţin adânc. Întors acasă, a fiert carnea capului şi mâinilor lui Wrightman şi a zdrobit oasele, aşa cum făcuse şi cu cadavrele Verei Kenny şi Norei Surrock,

punând pulberea de oase în lada încrustată de abanos pe care o ţinea sub pat.

La revenirea în Liverpool Road, Violet Cooper a observat că „mirosul urât” din apartamentul de la subsol dispăruse şi a conchis că ţevile fuseseră puse la punct.

Proprietara şi chiriaşul şi-au reluat serile vesele în care beau şi cântau pe muzica discurilor. E posibil ca acela să fie momentul din care Creed începuse s-o drogheze pe Vi. Mai târziu ea a depus mărturie că adesea dormea atât de adânc în nopţile în care Dennis venea să bea ceva împreună cu ea că a doua zi dimineaţa era încă ameţită.

Mormântul lui Wrightman a rămas neatins timp de aproape patru luni, până a fost descoperit de o persoană care îşi plimba câinele, un terrier care a dezgropat un femur pe care i l-a adus. Descompunerea şi absenţa capului, mâinilor şi hainelor au făcut ca identificarea să fie aproape imposibilă, având în vedere cât de dificilă era analiza probelor de ţesut pe atunci. Abia după arestarea lui Creed, când sub scândurile podelei din sufrageria lui au fost găsite lenjeria şi ciorapii lui Wrightman şi un inel cu opal pe care familia l-a identificat ca aparţinându-i acesteia, detectivii au putut să adauge uciderea ei pe lista acuzaţiilor împotriva lui.

Sora mai mică a lui Gail nu îşi pierduse nicio secundă speranţa că aceasta e în viaţă. „Nu mi-a venit să cred decât atunci când am văzut inelul cu ochii mei. Până în acel moment am crezut sincer că era o greşeală. Le spuneam întruna mamei şi tatei că o să se întoarcă. Nu puteam să cred că există atâta răutate în lume şi că sora mea a avut de-a face cu ea.

> Nu e om. S-a jucat cu noi, cu familiile, în timpul procesului. Zâmbea şi ne făcea cu mâna în fiecare dimineaţă. De fiecare dată când cineva era pomenit, el se uita la părinţii sau la fratele ei sau la cine era acolo. Apoi, după ce a fost condamnat, tot mai dezvăluia ceva, şi încă ceva, iar noi a trebuit să trăim ani în şir cu asta deasupra capului, ce a spus Gail sau cum l-a implorat. L-aş omorî cu mâinile mele dacă aş putea, dar n-aş putea niciodată să-l fac să sufere cum a făcut-o el pe Gail să sufere. Nu e capabil de sentimente umane, nu-i aşa? Te face să…

Din hol se auzi un bufnet puternic şi Robin tresări atât de tare că apa se revărsă peste marginea căzii.

— Eu sunt! strigă Max, care părea neobişnuit de vesel.

Apoi Robin îl auzi cum îl întâmpină pe Wolfgang.

— Salut, scumpule. Da, salut, salut…

— Bună, strigă Robin. L-am scos mai devreme!

— Mulţumesc foarte mult, spuse Max. Hai şi tu, sărbătoresc!

Robin îl auzi cum urcă scările. Scoase dopul şi rămase în cadă în timp ce apa se scurgea. Clăbucii delicaţi se agăţau de ea, în timp ce termina de citit capitolul.

> Te face să te rogi să existe iad.
>
> În 1976, Creed i-a spus psihiatrului închisorii, Richard Merridan, că după descoperirea rămăşiţelor lui Wrightman încercase „să se dea la fund”. A recunoscut faţă de Merridan că simţea, în acelaşi timp, dorinţa de celebritate şi teama de a fi prins.
>
> „Îmi plăcea să citesc în ziare despre Măcelar. Am îngropat-o în pădurea Epping ca pe celelalte pentru că îmi

doream ca oamenii să ştie că aceeaşi persoană le omorâse pe toate, dar ştiam şi că riscam totul dacă nu variam tiparul. La urma urmei, după ce Vi mă văzuse cu ea şi venise în apartament când era acolo, chiar mă gândisem ca o vreme să mă ocup doar de curve, să mă dau la fund.

Dar decizia de „a se ocupa doar de curve” avea să ducă, peste doar câteva luni, la cea mai bună şansă de prindere a lui de până atunci.

Acolo capitolul lua sfârşit. Robin ieşi din cadă, şterse apa împrăştiată, se îmbrăcă în pijamale şi halat şi apoi se duse în livingul de la etaj, unde Max se uita la televizor, absolut extaziat. Wolfgang părea să se fi contaminat cu buna dispoziţie a stăpânului lui: o întâmpină pe Robin de parcă ar fi fost plecată într-o lungă călătorie şi se apucă să lingă uleiul de baie de pe gleznele ei, până când ea îl rugă să fie bun să înceteze.

— Am primit un rol, îi spuse Max, închizând sonorul televizorului.

Pe măsuţa de cafea din faţa lui erau două pahare şi o sticlă de şampanie.

— Al doilea personaj principal dintr-o dramă nouă la BBC One. Te rog să bei nişte şampanie.

— Max, e fantastic! spuse Robin, încântată pentru el.

— Da, spuse el, radios. Ascultă, crezi că Strike al tău ar vrea să vină la cină? Joc rolul unui veteran. Ar fi bine să vorbesc cu cineva care chiar a fost în armată.

— Sunt sigură că o să vrea, spuse Robin, sperând să nu se înşele.

Strike şi Max nu se întâlniseră niciodată. Robin acceptă un pahar de şampanie, se aşeză şi ridică paharul pentru a toasta.

— Felicitări!

— Mersi, spuse Max, ciocnind cu ea. Dacă vine Strike gătesc eu. O să fie chiar bine. Trebuie să

socializez mai des. Încep să devin unul dintre tipii ăia de care auzi la ştiri, „nu ieşea niciodată din casă”.

— Iar eu o să fiu colega ta de apartament proastă, spuse Robin, gândindu-se în continuare la Vi Cooper, care a crezut că eşti un tip minunat şi nu s-a întrebat niciodată de ce te vedea întruna bătând în cuie scândurile podelei.

Max râse.

— Şi o să dea vina mai mult pe tine decât pe mine, spuse Max, pentru că aşa fac întotdeauna. Femeile care nu şi-au dat seama… unele dintre ele, înţelegi… cine era americanul ăla care o punea pe nevastă-sa să-l sune la interfon înainte să-i dea drumul în garaj?

— Jerry Brudos, spuse Robin.

Brudos apărea în *Demonul din Paradis Park.* Ca şi Creed, Brudos purtase haine femeieşti când o răpise pe una dintre victimele lui.

— Trebuie să-mi fac iar o viaţă socială, fir-ar a naibii, spuse Max, mai expansiv decât îl văzuse Robin vreodată, sub influenţa alcoolului şi a veştilor bune. De când m-a părăsit Matthew, m-am simţit groaznic. M-am întrebat întruna dacă n-ar trebui să vând apartamentul ăsta şi să merg mai de parte.

Robin se gândi că, probabil, i se văzuse pe faţă că se speriase puţin, pentru că Max adăugă:

— Nu-ţi face griji, n-o să-l vând. Dar m-a omorât întreţinerea lui. L-am cumpărat doar din cauza lui. El îmi spunea „Bagă-ţi banii în imobiliare, n-ai cum să pierzi în imobiliare”.

Max păru că ar mai fi vrut să spună ceva, dar că se răzgândise.

— Max, voiam să te rog ceva, spuse Robin, dar e absolut în regulă dacă răspunsul e nu. Fratele meu mai mic şi prietena lui caută un loc în care să stea în Londra în weekendul din 14-15 februarie. Dar dacă nu…

— Nu vorbi prostii, replică Max. Pot să doarmă pe canapeaua asta. Se desface.

— Ah, spuse Robin, care nu ştiuse. Ei, super. Mulţumesc, Max.

Şampania şi baia fierbinte o făcuseră incredibil de somnoroasă, dar mai vorbiră o vreme despre noul film al lui Max, până când, în cele din urmă, Robin îşi ceru scuze şi anunţă că trebuie neapărat să se culce.

În timp ce se acoperea cu pătura, decise să nu mai citească încă un capitol despre Creed. E mai bine să nu ai anumite lucruri în minte dacă vrei să adormi. Dar, după ce stinse veioza de pe noptieră, descoperi că mintea ei refuza să se relaxeze, aşa că luă iPod-ul.

Asculta la căşti numai dacă ştia că Max e în apartament. Unele experienţe de viaţă o făcuseră pentru totdeauna conştientă de capacitatea ei de a reacţiona şi de importanţa de a dispune de un avertisment prealabil. Dar acum, cu uşa de la intrare încuiată bine de două ori (Robin verificase, ca de obicei) şi cu colegul de apartament şi un câine la doar câteva secunde de ea, îşi băgă căştile în urechi şi alese să asculte, la întâmplare, piese de pe cele patru albume ale lui Joni Mitchell pe care tocmai şi le cumpărase, preferând muzica în detrimentul unei alte sticluţe de parfum care nu îi plăcea.

Uneori, când asculta Mitchell, ceea ce în ultima vreme făcea frecvent, îşi imagina cum Margot Bamborough îi zâmbeşte în timp ce muzica se auzea pe fundal. Margot rămăsese încremenită pe vecie la vârsta de 29 de ani, luptându-se să nu fie înfrântă de o viaţă mai complicată decât îşi imaginase ea că o să fie când se ambiţionase să iasă din sărăcie cu ajutorul inteligenţei şi muncii grele.

Începu o melodie pe care nu o cunoştea. Versurile spuneau povestea sfârşitului unei iubiri. Erau mai simple şi mai directe decât multe altele alt lui Mitchell, cu puţine metafore şi poezie. *Ultima şansă pierdută/ Eroina nu se poate schimba/ Ultima şansă pierdută/ Scorpia nu va fi îmblânzită.*

Robin se gândi la Matthew, incapabil să se adapteze la o soţie care voia de la viaţă mai mult

decât o urcare constantă pe scara proprietăţilor, incapabil să renunţe la amanta care, de fapt, se potrivise întotdeauna mai bine decât Robin cu idealurile şi ambiţiile lui. Asta însemna că Robin era scorpia care se zbătea să-şi facă o carieră despre care toţi, în afara ei, credeau că e o greşeală?

Cum stătea întinsă în întuneric şi asculta vocea lui Mitchell, mai gravă şi mai răguşită pe albumele târzii, o idee care plutise de vreo două săptămâni pe la periferia gândurilor lui Robin se zbătu acum să ajungă în prim-planul minţii ei. Stătuse la pândă încă de când Robin citise scrisoarea prin care Ministerul Justiţiei îi refuza lui Strike permisiunea de a se întâlni cu criminalul în serie.

Strike acceptase decizia Ministerului Justiţiei şi, de fapt, la fel făcuse şi Robin, care nu dorea deloc să sporească suferinţa familiilor victimelor. Şi totuşi, bărbatul care ar fi putut s-o scutească pe Anna de o viaţă de continuă durere şi incertitudine era încă în viaţă. Dacă Irene Hickson abia aşteptase să discute cu Strike, oare Creed nu avea să fie şi mai nerăbdător, după decenii de tăcere?

Ultima şansă pierdută/eroina nu se poate schimba.

Robin se ridică brusc în capul oaselor, îşi scoase căştile, aprinse iar veioza şi se întinse după carnetul şi pixul pe care le ţinea întotdeauna lângă pat.

Nu era deloc nevoie să-i spună lui Strike ce avea de gând. Posibilitatea ca acţiunile ei să se întoarcă împotriva agenţiei trebuia acceptată. Dacă nu încerca, avea să se întrebe mereu dacă nu existase, totuşi, o şansă de a ajunge la Creed.

34

...nu este meşteşug, sau vraci îndemânatic...
Care să lecuie astfel de răni, ce dor ca iadul...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Circulaţia feroviară dintre Cornwall şi Londra fu în sfârşit reluată. Strike îşi făcu bagajele, dar le promise mătuşii şi unchiului că se întoarce curând. La plecare, Joan se agăţă de el în tăcere. În mod incredibil, Strike ar fi preferat una dintre acele despărţiri pline de şantaj sentimental care până atunci îl iritaseră.

În trenul care îl ducea spre Londra, Strike descoperi că peisajul iernatic şi monocrom, cu noroi şi copaci zgribuliţi, pe care îl privea prin geamul plin de dâre de murdărie oglindea fidel dispoziţia lui. Lentul declin al lui Joan era o experienţă diferită de morţile cu care era obişnuit, aproape toate din cauze nenaturale. Ca militar şi anchetator, se obişnuise cu necesitatea de a asimila, fără niciun avertisment, moartea subită şi brutală a unei fiinţe umane, de a accepta vacuumul subit care înlocuia un suflet care licărise cândva. Lenta capitulare a lui Joan în faţa unui inamic din interiorul propriului ei trup era ceva nou pentru el. O mică parte din el, de care îi era ruşine, ar fi vrut ca totul să se termine şi doliul să înceapă cu adevărat şi, pe măsură ce trenul îl purta spre est, aştepta cu nerăbdare să ajungă în sanctuarul temporar al apartamentului lui gol, unde era liber să se simtă nefericit fără să fie nevoie să-şi etaleze tristeţea în faţa vecinilor sau să afişeze o falsă voioşie pentru mătuşa lui.

Refuză două invitaţii la cină pentru sâmbătă seara, una de la Lucy, cealaltă de la Nick şi Ilsa, preferând să se ocupe de registrele agenţiei şi să treacă în revistă dosarele de caz depuse de Barclay, Hutchins şi Morris. Duminică discută din nou cu

doctorul Gupta şi cu câteva rude ale martorilor decedaţi din cazul Bamborough, pregătindu-se pentru şedinţa de informare cu Robin de a doua zi.

Dar duminică seara, în timp ce stătea lângă spaghetele care fierbeau pe aragazul său cu un singur ochi, primi un al doilea SMS de la sora lui vitregă, Prudence, pe care nu o întâlnise niciodată.

Salut, Cormoran, nu ştiu dacă ai primit primul meu mesaj. Sper ca acesta să ajungă la tine. Voiam doar să spun că înţeleg (cred) motivele pentru care nu vrei să ni te alături pentru poza de grup pentru tata sau la petrecere. În spatele petrecerii e ceva mai mult decât un nou album. Aş fi încântată să discut cu tine despre asta faţă în faţă, dar în afara familiei am decis să păstrăm totul secret. Sper să nu te superi dacă adaug că, asemenea ţie, şi eu sunt rezultatul uneia dintre legăturile mai scurte (!) ale tatei şi că, de-a lungul anilor, a trebuit să mă confrunt şi eu cu destulă durere şi furie. Mă întrebam dacă ai vrea să bem o cafea ca să mai discutăm? Eu sunt în Putney. Te rog contactează-mă. Ar fi minunat să ne întâlnim. Cu cele mai calde urări, Pru

În timp ce spaghetele fierbeau acum zgomotos, Strike îşi aprinse o ţigară. În spatele globilor săi oculari părea să se acumuleze tot mai multă presiune. Ştia că fumează prea mult: îl durea limba şi, de la gripa de Crăciun încoace, tusea de dimineaţă fusese mai rea ca oricând. Ultima oară când se întâlniseră, Barclay ridicase în slăvi virtuţile ţigării electronice. Poate că era timpul să încerce şi el, sau cel puţin să mai reducă ţigările.

Citi încă o dată mesajul lui Prudence. Ce motiv confidenţial ar fi putut să se afle în spatele petrecerii, în afara noului album al tatălui lui? Oare Rokeby fusese făcut în sfârşit cavaler sau făcea atâta tam-tam în jurul celei de-a 50-a aniversări a formaţiei tocmai ca să le reamintească celor care acordau onoruri că el încă nu le primise? Strike încercă să-şi imagineze reacţia lui Lucy dacă i-ar spune că se duce să se întâlnească cu o întreagă serie de noi fraţi vitregi, când micul ei stoc de rude era pe cale de a se diminua cu una. Încercă să şi-o

imagineze pe această Prudence, despre care nu ştia absolut nimic, în afara faptului că mama ei fusese o actriţă bine-cunoscută.

Închise aragazul, lăsă spaghetele să plutească în apă şi începu să formuleze un răspuns, cu ţigara între dinţi.

Mulţumesc pentru mesaje. Nu am nicio problemă să ne întâlnim, dar acum nu e o perioadă potrivită. Apreciez faptul că faci ceea ce crezi tu că e corect, dar pe mine nu m-a interesat niciodată să mă prefac că am anumite sentimente sau să menţin aparenţele ca să dea bine la celebrări publice. Nu am o relaţie cu…

Strike se opri timp de un minut întreg. Nu îl numea niciodată pe Jonny Rokeby „tata” şi n-ar fi vrut să spună nici „tatăl nostru”, pentru că asta i-ar fi unit pe el şi pe Prudence într-un mod care i se părea stânjenitor, dat fiind că ea era pentru el doar o străină.

Şi totuşi, o anumită parte din el n-o simţea ca pe o străină. O anumită parte din el se simţea atrasă spre ea. Ce era? Simplă curiozitate? Un ecou al dorului din copilărie după un tată care nu apăruse niciodată? Sau ceva mai primitiv: o chemare a sângelui, un simţ animalic al legăturii care nu putea fi eradicată, indiferent cât de mult s-ar fi străduit el să o reteze?

…Rokeby şi nu mă interesează deloc să simulez una timp de câteva ore doar pentru că el scoate un nou album. Nu-ți port deloc pică şi, cum am spus, aş fi bucuros să ne întâlnim când viaţa mea va fi mai puţin…

Strike se opri iar. Cum stătea în aburii care urcau din cratiţă, mintea lui rătăci asupra lui Joan, care era pe moarte, asupra cazurilor în lucru ale agenţiei şi, inexplicabil, asupra lui Robin.

…complicată. Cele bune, Cormoran.

Mâncă spaghetele cu un borcan de sos cumpărat şi adormi în noaptea aceea în zgomotul ploii care bătea în ţiglele acoperişului, ca să viseze că el şi Rokeby se băteau cu pumnii pe puntea unui vas ale cărui mişcări de tangaj şi ruliu îi aruncară în cele din urmă pe amândoi în mare.

Ploaia continua să cadă la 11 fără 10 minute a doua zi dimineaţă, când Strike ieşi din staţia de metrou Earl's Court ca s-o aştepte pe Robin, care urma să-l ia cu maşina ca să meargă împreună să se întâlnească cu Cynthia Phipps la Hampton Court Palace. Se postă la ieşirea din staţie, sub streaşină de cărămidă, cu o nouă ţigară în gură, şi citi pe telefon două e-mailuri abia sosite: o informare din partea lui Barclay despre Dublă Măsură şi una de la Morris despre Alunecos. Aproape le terminase, când îi sună mobilul. Era Al şi, în loc să lase apelul să intre în căsuţa vocală, Strike decise să pună capăt acestei hărţuiri odată pentru totdeauna.

— Hei, frăţie, spuse Al. Ce mai faci?

— Mi-a fost şi mai bine, spuse Strike.

În mod deliberat, nu răspunse şi el cu aceeaşi întrebare politicoasă.

— Uite, spuse Al, ăă… tocmai m-a sunat Pru. Mi-a spus ce i-ai trimis. Chestia e că noi am angajat un fotograf pentru sâmbăta următoare, dar dacă nu o să fii şi tu în poză – tocmai asta era ideea, să fie din partea tuturor. Pentru prima oară.

— Al, nu mă interesează, spuse Strike, săturându-se să mai fie politicos.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Al spuse:

— Ştii, tata încearcă întruna să întindă o mână…

— Zău? spuse Strike.

Brusc, furia străpunse negura epuizării lui, a îngrijorării în privinţa lui Joan şi a tuturor lucrurilor probabil irelevante pe care le descoperise în cazul Bamborough şi pe care încerca să nu le uite, ca să i le împărtăşească lui Robin.

— Când anume a încercat să întindă mâna? Când şi-a pus avocaţii pe mine, ca să mă vâneze pentru nişte bani care oricum legal erau ai…?

— Dacă te referi la Peter Gillespie, tata n-a ştiut cât te tare te-a presat, îţi jur. Pete s-a pensionat acum…

— Nu mă interesează să sărbătoresc noul lui album nenorocit, spuse Strike. Duceţi-vă şi distraţi-vă fără mine.

— Uite ce e, spuse Al, nu-ţi pot explica acum – dacă ne-am putea întâlni să bem ceva, o să-ţi spun – există un motiv pentru care vrem să facem asta pentru el acum, fotografia şi petrecerea…

— Răspunsul e nu, Al.

— O să continui să-i arăţi degetul mijlociu pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Cine arată degetul mijlociu? Eu n-am spus nimic despre el public, spre deosebire de el, care zilele astea nu poate să dea un interviu nenorocit fără să amintească de mine…

— Încearcă să îndrepte lucrurile şi tu nu laşi deloc de la tine!

— Încearcă să corecteze o parte neplăcută a imaginii lui publice, spuse Strike aspru. Spune-i să-şi plătească impozitele dacă vrea să fie făcut cavaler. Eu nu sunt oaia lui neagră de casă, fir-ar a dracu'.

Strike închise, mai furios decât se aşteptase, cu inima bubuindu-i dureros sub haină. Aruncă chiştocul pe stradă, iar gândurile lui se îndreptară inevitabil spre Joan, cu eşarfa care îi ascundea capul chel, şi Ted, plângând deasupra cănii de ceai. De ce nu putea să fie Rokeby pe moarte, se gândi furios, iar mătuşa lui să fie sănătoasă şi fericită, încrezătoare că va prinde următoarea zi de naştere, plimbându-se prin St Mawes, discutând cu prietenii ei de-o viaţă, plănuind mese pentru Ted, sâcâindu-l pe Strike la telefon să vină în vizită?

Peste câteva minute, când dădu colţul cu Land Roverul, Robin fu şocată de aspectul lui Strike. Chiar dacă îi spusese la telefon despre gripă şi puiul expirat, în realitate arăta considerabil mai slab şi părea atât de mânios că Robin se uită fără să vrea la ceas, ca să vadă dacă nu cumva întârziase.

— E totul în regulă? întrebă ea când el deschise portiera din stânga.

— Da, răspunse el laconic, urcând în maşină şi trântind portiera.

— La mulţi ani.

— Nu ne-am spus deja la mulţi ani?

— De fapt, nu, replică Robin, oarecum iritată de ursuzenia lui. Dar, te rog, nu te simţi obligat să spui şi tu. N-aş vrea să te simţi strâns cu uşa să…

— La mulţi ani, Robin, murmură Strike.

În timp ce ştergătoarele lucrau din greu să păstreze parbrizul curat, Robin se desprinse de trotuar, având o senzaţie clară de dejà vu. Strike fusese morocănos şi când îl luase de ziua lui de naştere şi, în ciuda situaţiei prin care trecea el, şi ea era obosită, şi ea avea îngrijorări personale şi ar fi apreciat puţin efort din partea lui.

— Ce e? întrebă ea.

— Nimic.

Merseră câteva minute în tăcere, până când Robin spuse:

— Ai văzut e-mailul lui Barclay?

— Despre Dublă Măsură şi prietena lui? Da, tocmai l-am citit. I-a dat papucii şi ea n-o să-şi dea seama niciodată că a fost din cauză că era prea loială.

— E un ciudat, spuse Robin, dar atâta timp cât îşi achită factura…

— Exact la asta m-am gândit şi eu, spuse Strike, făcând un efort conştient de a se scutura de proasta dispoziţie.

La urma urmei, nimic din toate astea – Joan, Pru, Al, Rokeby – nu era din vina lui Robin. Ea ţinuse agenţia funcţională cât el se ocupa de problemele din Cornwall. Merita mai mult.

— Acum avem loc pentru încă un client de pe lista de aşteptare, spuse el, străduindu-se să adopte un ton mai entuziast. O s-o sun pe agenta de bursă care crede că soţul şi-o trage cu bona, bine?

— Păi, spuse Robin, cazul Alunecosului acaparează o grămadă de resurse. Ne ocupăm de el,

de şeful lui şi de femeia din Stoke Newington. Ştii, Şeful s-a întors aseară la Elinor Dean. Totul s-a repetat, inclusiv bătaia uşoară pe cap.

— Serios? spuse Strike încruntându-se.

— Da. Dar clienţii încep să devină nerăbdători şi vor probe adevărate. Plus că încă n-am ajuns la nicio soluţie cu Carte Poştală, iar Bamborough ne ocupă destul de mult timp.

Robin nu voia să spună explicit că, în condiţiile în care Strike făcea întruna naveta între Londra şi Cornwall, ea şi subcontractorii acopereau cazurile curente ale agenţiei cu preţul renunţării la zilele lor libere.

— Deci tu crezi că ar trebui să ne concentrăm pe Alunecos şi Carte Poştală?

— Cred că ar trebui să acceptăm faptul că Alunecosul e în prezent o misiune de trei persoane şi să nu ne grăbim să luăm pe altcineva.

— Bun, mi se pare corect, mormăi Strike. Se mai ştie ceva despre ghida de la National Portrait Gallery? Barclay mi-a spus că erai îngrijorată că s-ar putea sinucide.

— De ce ţi-o fi spus? replică Robin.

Acum îi părea rău că dăduse glas anxietăţii ei: o făcea să pară moale şi neprofesionistă.

— N-a vrut să spună nimic prin asta. Tipa a reapărut?

— Nu, spuse Robin.

— Prezentatorul a mai primit vreo carte poştală?

— Nu.

— Poate ai speriat-o.

Strike scoase din buzunar carnetul şi îl deschise, în timp ce ploaia continuă să răpăie pe parbriz.

— Am câteva mărunţişuri despre Bamborough, înainte să ne întâlnim cu Cynthia Phipps. Apropo, eliminarea camionetei a fost o treabă minunată.

— Mersi, spuse Robin.

— Dar există o camionetă nouă la locul faptei.

— Ce? spuse Robin ascuţit.

— Am vorbit ieri cu fiica lui Ruby Elliot. Ţi-o aminteşti pe Ruby…

— Femeia care a văzut din maşină două femei care se luptau.

— Chiar ea. Am vorbit şi cu un nepot al doamnei Fleury, cea care traversa Clerkenwell Green conducând-o prin ploaie pe mama ei senilă.

Strike îşi drese vocea şi citi din notiţele lui:

— Potrivit lui Mark Fleury, mătuşa lui s-a supărat destul de tare că ziarele au descris-o ca „luptându-se" şi chiar „trăgând" de mama ei, deoarece se sugera că fusese dură cu bătrâna. A spus că o grăbea pe mama ei, nu o obliga, dar a recunoscut că altfel descrierea li se potrivea la fix: locul respectiv, momentul, gluga de ploaie, pelerina etc. Dar Talbot s-a repezit la discrepanţa cu „noi nu ne luptam" şi a încercat s-o preseze pe doamna Fleury să-şi retracteze povestea şi să recunoască faptul că ea şi bătrâna n-aveau cum să fie oamenii văzuţi de Ruby Elliot. Dar ea n-a acceptat una ca asta. Prea li se potrivea descrierea: era sigură că ele erau cele în cauză. Aşa că Talbot s-a întors la Ruby şi a încercat s-o oblige *pe ea* să-şi schimbe povestea. Îţi aminteşti probabil că la intrarea pe Albemarle Way mai era o cabină telefonică. Talbot a încercat s-o convingă pe Ruby că de fapt văzuse doi oameni care se luptau în faţa *acelei* cabine. Şi aici lucrurile devin destul de interesante.

Strike dădu o pagină a carnetului.

— Potrivit fiicei lui Ruby, aceasta era o femeie aeriană şi o şoferiţă agitată care nu se pricepea să citească o hartă şi practic nu avea niciun fel de simţ al orientării. Pe de altă parte, fiica ei susţine că avea o memorie foarte precisă a micilor detalii vizuale. Poate că nu-şi amintea pe ce stradă se întâlnise cu o cunoştinţă, dar putea să descrie până la culoarea şireturilor ce purta aceasta. În tinereţe fusese vitrinieră. Deoarece în general nu era sigură de nimic, lui Talbot ar fi trebuit să-i fie uşor s-o convingă că, de fapt, confundase cabina telefonică, dar cu cât o presa mai tare, cu atât mai ferm rezista ea, iar motivul pentru care i se opunea atât de tare, susţinând că cele două femei nu aveau cum să fi fost

în faţa cabinei telefonice de pe Albemarle, era acela că văzuse *altceva* întâmplându-se lângă acea cabină telefonică anume, ceva ce uitase complet până când Talbot amintise de clădirea cu profil ascuţit. Nu uita că Ruby nu cunoştea deloc Clerkenwell. Potrivit fiicei ei, în seara aceea Ruby se învârtea în cerc, ratând întruna Hayward's Place, unde se mutase fiica sa. Când Talbot a spus „Sunteţi sigură că nu le-aţi văzut pe cele două femei care se luptau lângă *cealaltă* cabină telefonică, lângă clădirea cu profil ascuţit de la colţul lui Albemarle Way?", Ruby şi-a amintit brusc că în acel punct al drumului trebuise să frâneze, deoarece o camionetă din faţa ei oprise lângă clădirea cu profil ascuţit fără să semnalizeze. Oprise ca să ia o femeie tânără şi îndesată, cu pielea închisă la culoare, care stătea lângă cabina telefonică în ploaia torenţială. Femeia…

— Stai puţin, spuse Robin, desprinzându-şi pentru o clipă ochii de la strada udată de ploaie pentru a privi spre Strike. „Îndesată şi cu piele închisă la culoare?" Doar nu era *Theo?*

— Ruby aşa a crezut, după ce a comparat-o pe cea din ploaie cu schiţa făcută de desenator ultimei paciente a lui Margot. Piele închisă la culoare, constituţie solidă, păr des şi negru – lipit de faţă, pentru că era ud – şi purta o pereche de…

Strike rosti apăsat numele nefamiliar, citind din carnet.

— …cercei *Kuchi.*

— Ce sunt cerceii Kuchi?

— Cercei în stil rromani, potrivit fiicei lui Ruby, ceea ce ar putea explica de ce Gloria o descrisese pe Theo drept „ţigănoasă". Ruby se pricepea la haine şi bijuterii. Era genul de detaliu pe care îl observa. Camioneta a frânat fără să semnalizeze ca să o ia pe fata care ar fi putut fi Theo, blocând temporar traficul. Maşinile din spatele lui Ruby claxonau. Fata cu pielea închisă la culoare s-a urcat pe locul din faţă, camioneta a pornit în direcţia lui St John Street şi Ruby a pierdut-o din vedere.

— Şi nu i-a spus lui Talbot?

— Fiica ei spune că, la momentul la care şi-a amintit al doilea incident, era epuizată de toată această afacere, sătulă până peste cap ca Talbot să tune şi să fulgere la adresa ei şi să-i spună că mai mult ca sigur că se înşela când susţinea că femeile care se luptau nu erau Margot şi Creed travestit şi regreta că ieşise la lumină. După ce Lawson a preluat cazul, Ruby s-a temut de ce i-ar fi putut spune poliţia şi presa dacă ar fi venit dintr-odată cu povestea că văzuse pe cineva care semăna cu Theo. Pe bună dreptate sau nu, s-a gândit că ar putea părea că, după ce primul lucru pe care îl văzuse se dovedise lipsit de valoare, voia să mai încerce o dată să fie importantă pentru anchetă.

— Dar fiicei ei i s-a părut în regulă să-ţi spună toate astea?

— Păi, Ruby e moartă, nu-i aşa? Acum nu mai poate s-o afecteze. Fiica ei a spus foarte clar că nu crede că lucrurile astea mai au vreo importanţă, aşa că de ce să nu-mi spună totul?

Strike dădu o pagină în carnet şi continuă:

— Şi, în definitiv, nu ştim dacă fata aceea chiar *era* Theo… chiar dacă eu personal cred că era. Theo nu era înregistrată la cabinet, aşa că probabil nu cunoştea zona. Colţul acela ar fi fost un loc foarte la îndemână în care să se întâlnească cu camioneta, după ce fusese la doctor. E o grămadă de loc în care putea să oprească.

— E adevărat, spuse Robin încet, dar, dacă fata chiar *era* Theo, asta elimină orice implicare a ei în dispariţia lui Margot, nu-i aşa? E evident că a părăsit cabinetul singură şi a luat o maşină care a plecat…

— Cine conducea camioneta?

— Nu ştiu. Oricine. Părinte, prieten, frate…

— De ce Theo nu a ieşit la lumină după toate apelurile poliţiei?

— Poate îi era frică. Poate avea o problemă medicală despre care nu voia să afle lumea. O grămadă de oameni ar prefera să nu aibă de-a face cu poliţia.

— Da, ai dreptate, recunoscu Strike. Ei, eu tot cred că e important să ştim că unul dintre ultimii oameni care au văzut-o pe Margot în viaţă a părăsit zona într-un vehicul suficient de mare ca să ascundă înăuntru o femeie. Şi, apropo de ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viaţă, ai primit vreun răspuns de la Gloria Conti?

— Nu, spuse Robin. Dacă până la sfârşitul săptămânii viitoare nu se întâmplă nimic, o să încerc să iau legătura cu ea prin intermediul soţului.

Strike dădu o pagină din carnetul lui.

— După ce am vorbit cu fiica lui Ruby şi cu tipul din familia Fleury, l-am sunat iar pe doctorul Gupta. Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti, dar în rezumatul pe care l-am făcut însemnărilor cu horoscopul aminteam de un „Scorpion" a cărui moarte, potrivit lui Talbot, o îngrijora pe Margot.

— Da, spuse Robin. Speculai că Scorpionul ar putea să fie prietena căsătorită a lui Steve Douthwaite, care s-a sinucis.

— Bună memorie, spuse Strike. Ei, Gupta nu-şi aminteşte de niciun pacient care să fi murit în circumstanţe neelucidate sau într-un mod care să o fi tulburat pe Margot, chiar dacă a subliniat că toate astea s-au întâmplat acum 40 de ani şi nu poate să jure că nu a existat totuşi un astfel de pacient. Apoi l-am întrebat dacă ştie pe cine ar fi putut să viziteze Joseph Brenner într-un bloc de apartamente de pe Skinner Street în seara dispariţiei lui Margot. Gupta spune că aveau mai mulţi pacienţi pe Skinner Street, dar nu-şi poate imagina vreun motiv pentru care Brenner să fi minţit despre o vizită la domiciliu acolo. Şi o ultimă informaţie, nu foarte utilă: Gupta îşi aminteşte că la sfârşitul petrecerii de Crăciun a cabinetului, pe Gloria au venit s-o ia câţiva bărbaţi. Îşi aminteşte că unul din ei era mult mai în vârstă şi spune că a presupus că e tatăl Gloriei. Numele de „Mucky Ricci" nu îi spune nimic.

La mijlocul podului Chiswick, soarele răzbătu brusc printr-o spărtură în norii de ploaie, orbindu-i cu lumina lui. Tamisa murdară de sub pod şi bălţile

puţin adânci sclipiră cu o strălucire ca de laser, dar peste câteva secunde norii se închiseră la loc şi acum iar mergeau prin ploaie, în lumina cenuşie şi mohorâtă de ianuarie, de-a lungul unei şosele drepte cu două benzi mărginite de tufişuri care luceau de apă şi de copaci despuiaţi de frunze.

— Şi filmul? spuse Robin, privind în lateral spre Strike. Filmul din mansarda lui Gregory Talbot? Ai spus că-mi spui când ne vedem.

— Ah, spuse Strike. Da.

Ezită, privind dincolo de ştergătoare spre şoseaua lungă şi dreaptă din faţa lor, care sclipea sub o perdea diagonală de ploaie.

— Înfăţişa o femeie cu capul acoperit cu o glugă care era violată în grup şi ucisă.

Robin simţi furnicături uşoare pe gât şi cap.

— Şi când te gândeşti că există oameni pe care îi excită asta, murmură ea dezgustată.

Din tonul ei, Strike îşi dădu seama că Robin nu înţelesese, crezând că el descrisese o ficţiune pornografică.

— Nu, spuse el, nu era porno. Cineva a filmat… chestia reală.

Robin îl privi, şocată, apoi se întoarse rapid cu faţa la drum. Nodurile degetelor i se albiseră pe volan. Dintr-odată, mintea îi fu asediată de imagini respingătoare. Ce văzuse Strike de îl făcuse să pară atât de rezervat, atât de inexpresiv? Oare corpul femeii cu glugă pe cap semăna cu trupul lui Margot, cel despre care Oonagh Kennedy spusese că era „numai picioare”?

— Eşti în regulă? întrebă Strike.

— Da, aproape că se răsti ea. Ce – ce-ai văzut – cum…?

Dar Strike preferă să răspundă la o întrebare pe care ea nu o pusese.

— Femeia avea o cicatrice lungă pe cutia toracică. Nu scria nicăieri în relatările de presă sau în constatările poliţiei că Margot ar fi avut o astfel de cicatrice. Nu cred că era ea.

Robin nu spuse nimic, dar continuă să fie tensionată.

— Au fost patru bărbaţi implicaţi, continuă Strike, toţi albi şi toţi cu feţele acoperite. Exista şi un al cincilea bărbat care privea. Braţul lui a intrat pentru scurt timp în cadru. E posibil să fi fost Mucky Ricci. Avea un inel mare de aur, defocalizat.

Strike se străduia să reducă descrierea la o serie de fapte seci. Avea muşchii piciorului la fel de încordaţi ca mâinile lui Robin şi era pregătit să preia el volanul. Robin mai avusese o dată un atac de panică în timp ce mergeau cu maşina.

— Ce spune poliţia? întrebă Robin. Ştiu de unde provine filmul?

— Hutchins a pus nişte întrebări. Un fost poliţist de la Moravuri crede că aparţine unui lot confiscat în timpul unei razii din ’75 la un club din Soho. Proprietarul clubului era Ricci. Au găsit la subsol o grămadă de pornografie hardcore. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Talbot era şi el la Moravuri. Nu mă pot gândi la altceva decât că Talbot l-a şterpelit sau l-a copiat, după ce amicul lui i l-a arătat.

— De ce ar fi făcut aşa ceva? spuse Robin, pe un ton uşor disperat.

— Nu cred că o să găsim un răspuns mai bun decât „pentru că era bolnav psihic”, spuse Strike. Dar cred că totul a plecat de la interesul lui faţă de Ricci. Aflase că Ricci era înregistrat la cabinetul din St John şi că luase parte la petrecerea de Crăciun. În însemnările lui îl numeşte pe Ricci…

— …Leu trei, spuse Robin. Da, ştiu.

Muşchii piciorului lui Strike se relaxară puţin. Robin era atât de concentrată şi de atentă că nu părea să fie pe punctul de a suferi un atac de panică.

— Ai învăţat pe dinafară e-mailul meu? o întrebă el.

Fu rândul lui Robin să-şi aducă aminte de Crăciun şi de cât de bine îi făcuse să se îngroape în lucru, chiar dacă pentru puţină vreme, la masa din bucătăria părinţilor.

— Sunt atentă la ce citesc, atâta tot.

— Păi, eu tot nu înţeleg de ce nu a urmărit Talbot pista Ricci, deşi, judecând după însemnările cu horoscopul, în cele şase luni în care a fost însărcinat cu cazul ăsta starea lui mintală s-a deteriorat rapid. Presupun că a furat cutia cu filmul cu puţin timp înainte să fie dat afară din poliţie, şi astfel se explică de ce nu e menţionată în constatările poliţiei.

— Şi apoi a ascuns-o pentru ca nimeni altcineva să nu mai poată ancheta moartea femeii, spuse Robin, a cărei compasiune faţă de Bill Talbot fusese, dacă nu anihilată, cel puţin ştirbită serios. De ce naiba nu a dus filmul înapoi la poliţie când şi-a venit din nou în minţi?

— Probabil din cauză că voia să-şi recupereze slujba, iar când asta n-a mers a vrut să fie sigur că-şi primeşte pensia. Lăsând la o parte integritatea elementară, nu văd de ce s-ar fi apucat să recunoască faptul că manipulase probele din alt caz. Toată lumea era deja supărată pe el: familiile victimelor, presa, poliţia, toţi îl învinovăţeau pentru că făcuse praf ancheta. Şi apoi Lawson, un tip pe care el nu îl place, preia cazul şi îi spune să nu-şi mai bage nasul. Probabil că Talbot şi-a spus că femeia moartă e doar o prostituată sau…

— Dumnezeule, spuse Robin cu furie.

— Nu *eu* spun „doar o prostituată”, spuse Strike repede. Încercam să ghicesc mentalitatea unui poliţist din anii ’70 care fusese deja făcut de ruşine în public pentru că dăduse peste cap un caz important.

Robin nu spuse nimic, dar în tot restul călătoriei avu o expresie împietrită pe faţă, în timp ce Strike, cu muşchii de la un picior şi jumătate atât de încordaţi că îl dureau, se străduia să nu lase să se vadă că urmăreşte cu coada ochiului mâinile care strângeau cu putere volanul.

35

...îndată, frumoasa Aurora se ridică roşind,
Astfel vădind că noaptea toată,
O petrecuse-n-al lui Tithon rece pat,
De-aceasta fiind de sine ruşinată.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Ai mai fost aici? o întrebă Strike pe Robin, în timp ce ea oprea în parcarea de la Hampton Court.

De când îi povestise despre film, Robin rămăsese tăcută, iar Strike încerca să întrerupă tensiunea.

— Nu.

Coborâră din Land Rover şi traversară parcarea, prin ploaia rece.

— Unde anume ne întâlnim cu Cynthia?

— La Privy Kitchen Café, spuse Robin. Presupun că o să ne dea o hartă la casă.

Ştia că filmul ascuns în mansarda lui Gregory Talbot nu era vina lui Strike. Nu el îl pusese acolo, nu el îl ascunsese timp de 40 de ani, şi nu avusese cum să ştie, când îl băgase în proiector, că urma să vadă ultimele clipe îngrozite şi chinuitoare ale unei femei. N-ar fi vrut ca el să-i ascundă adevărul despre ceea ce văzuse. Cu toate acestea, descrierea seacă şi lipsită de orice emoţii o iritase. Oricât ar fi părut de rezonabil sau nu, ar fi vrut să vadă un semn că Strike fusese scârbit, dezgustat sau oripilat.

Dar poate că dorinţa ei nu era realistă. Cu mult înainte ca ea să-l cunoască, Strike fusese poliţist militar şi din acea perioadă deprinsese o detaşare pe care uneori i-o invidia. Sub calmul pe care şi-l impusese la exterior, Robin se simţea zguduită şi îngreţoşată, şi şi-ar fi dorit să ştie că, atunci când privise înregistrarea cu momentele în care femeia murea, Strike se raportase la ea ca la o persoană la fel de reală ca el.

Doar o prostituată.

Paşii lor răsunau pe asfaltul ud, în timp ce se îndreptau spre palatul de cărămidă roşie care se înălţa în faţa lor, iar Robin, care voia să-şi alunge din minte acele imagini înfiorătoare, încercă să-şi amintească tot ce ştia despre Henric al VIII-lea, acel rege crud şi corpolent din Casa Tudor care le decapitase pe două dintre cele şase soţii ale lui. În schimb, se trezi că se gândeşte la Matthew.

Când Robin fusese violată cu brutalitate de un bărbat care purta o mască de gorilă şi care pândise de sub scările din cămin, Matthew fusese bun, răbdător şi înţelegător. Poate că avocatei ei i se părea de neînţeles motivul pentru care un divorţ care ar fi trebuit să fie foarte simplu îi provoca atâta sete de răzbunare lui Matthew, dar Robin ajunsese să creadă că Matthew fusese profund şocat de sfârşitul mariajului lor deoarece el era de părere că i se cuvine recunoştinţă infinită pentru că o ajutase în cea mai rea perioadă din viaţa ei. Robin era sigură că Matthew considera că ea îi este îndatorată pentru totdeauna.

În ochii lui Robin apărură lacrimi. Înclină umbrela astfel încât Strike să nu-i poată vedea faţa şi clipi cu putere şi ochii i se limpeziră.

Străbătură în tăcere curtea pietruită, până când Robin se opri brusc. Strike, căruia nu-i făcea niciodată plăcere să parcurgă astfel de suprafeţe neregulate cu proteza lui, nu regreta pauza, dar era puţin îngrijorat că o să fie beneficiarul unei răbufniri.

— Uită-te acolo, zise Robin, arătând în jos spre o piatră de pavaj strălucitoare.

Strike se uită mai atent şi văzu, spre surpriza lui, o cruce mică a lui St John gravată pe o cărămidă mică şi pătrată.

— Coincidenţă, spuse el.

Merseră mai departe, în timp ce Robin îşi impuse să privească în jur şi să studieze împrejurimile. Trecură într-o a doua curte, unde un ghid în costum de bufon medieval se adresa unui grup de elevi care purtau pelerine cu glugă.

— O, uau, spuse Robin încet, privind peste umăr şi apoi dându-se înapoi câţiva paşi, ca să vadă mai bine obiectul aflat sus pe perete, deasupra arcadei. Uită-te la *aia!*

Strike făcu întocmai şi văzu un ceas astronomic imens, din secolul al XVI-lea, ornat în albastru şi auriu. Pe marginea lui erau marcate zodiile, atât prin simbolurile cu care Strike se familiarizase fără să vrea, cât şi prin picturi care o reprezentau pe fiecare. Robin zâmbi la expresia lui de surpriză amestecată cu iritare.

— Ce e? o întrebă el, văzând-o amuzată.

— Tu, zise ea, întorcându-se să meargă mai departe. Eşti furios pe zodiac.

— Dacă ţi-ai fi petrecut trei săptămâni înotând prin aiurelile lui Talbot n-ai fi nici tu prea entuziasmată de zodiac.

Se dădu în spate, ca să o lase pe Robin să intre prima în palat. Urmând harta pe care o primise Strike, o luară pe o pasarelă acoperită, împodobită cu steaguri, îndreptându-se spre Privy Kitchen Café.

— Ei, eu cred că astrologia are o anume poezie, spuse Robin, care făcea un efort conştient să nu se gândească la cutia veche cu film a lui Talbot şi la fostul ei soţ. Nu spun că funcţionează, dar are un fel de – de simetrie, o ordine…

Printr-o uşă din dreapta văzură o mică grădină în stil Tudor. Animale heraldice în culori vii stăteau de strajă deasupra unor straturi înălţate şi pătrate pline de plante din secolul al XVI-lea. Apariţia bruscă a leopardului pătat, a cerbului alb şi a dragonului roşu păru s-o înveselească pe Robin, subliniind astfel puterea şi farmecul simbolului şi mitului.

— Are o logică – nu în adevăratul sens al cuvântului, spuse ea, în timp ce straniile creaturi fantastice ieşeau din câmpul lor vizual, dar a supravieţuit pentru un motiv.

— Da, răspunse Strike. Oamenii sunt dispuşi să creadă orice porcării vechi.

Văzu, oarecum uşurat, că Robin zâmbeşte. Intrară într-o cafenea cu pereţi albi, ferestre mici, din sticlă

caroiată, şi mobilă de stejar închisă la culoare.

— Găseşte o masă mai retrasă, eu iau de băut. Ce vrei, cafea?

Robin alese o încăpere învecinată, se aşeză la o masă de sub una dintre ferestrele caroiate şi frunzări scurta istorie a palatului pe care o primiseră odată cu biletele. Conform acesteia, Cavalerii St John deţinuseră cândva pământul pe care se afla palatul, ceea ce explica crucea de pe pavaj, iar Cardinalul Wolsey îi dăduse lui Henric al VIII-lea palatul într-o zadarnică tentativă de a preveni declinul influenţei sale. Dar când citi că se spune că fantoma lui Catherine Howard, o tânără de 19 ani, aleargă ţipând prin Galeria Bântuită, implorându-l pe vecie pe soţul ei de 50 de ani, regele, să nu o decapiteze, Robin închise broşura fără să mai citească un rând. Când se întoarse cu cafelele, Strike o găsi cu braţele încrucişate şi privind în gol.

— E totul în regulă?

— Da, zise ea. Mă gândeam doar la zodii.

— În continuare? spuse el, dându-şi uşor ochii peste cap.

— Jung credea că a fost prima tentativă de psihologie a omului, ştiai?

— Nu, zise Strike, aşezându-se în faţa ei.

Ştia că Robin studiase psihologia înainte să abandoneze universitatea.

— Dar nu există nicio scuză să te mai foloseşti de zodii acum, când avem psihologie adevărată, nu-i aşa?

— Folclorul şi superstiţia nu au dispărut. Nu o să dispară niciodată. Oamenii au nevoie de ele.

Robin sorbi din cafea.

— Cred că o lume pur ştiinţifică ar fi foarte rece. Ştii, Jung vorbea şi despre subconştientul colectiv. Arhetipurile care stau la pândă în noi toţi.

Dar Strike, a cărui mamă se asigurase că el îşi petrece o mare parte din copilărie într-o negură de tămâie, mizerie şi misticism, replică scurt:

— Da, mă rog. Eu ţin cu Raţiunea.

— Oamenilor le place să fie conectaţi la ceva mai mare decât ei, spuse Robin, privind pe geam, spre cerul ploios. Cred că asta te face să te simţi mai puţin singur. Astrologia te pune în legătură cu universul, nu-i aşa? Şi cu mituri şi idei străvechi…

— …şi, întâmplător, îţi alimentează egoul, spuse Strike. Te face să te simţi mai puţin nesemnificativ. „Uite cât de special îmi spune universul că sunt.” Nu mă convinge ideea că eu am multe în comun cu alte persoane născute pe 23 noiembrie, aşa cum nu cred nici că dacă sunt născut în Cornwall sunt mai bun decât cineva născut în Manchester.

— Eu n-am spus…

— Tu poate că n-ai spus, dar cel mai vechi prieten al meu spune. Dave Polworth.

— Cel pe care îl enervează că nu pun steagul Cornwall-ului pe căpşuni?

— Exact. Naţionalist înflăcărat din Cornwall. Devine defensiv dacă îl contrazici

— „Eu nu spun că suntem mai buni ca alţii” –, dar crede că n-ar trebui să ai voie să cumperi proprietăţi acolo dacă nu poţi dovedi că provii din Cornwall. Dacă ţii la dinţii tăi, nu-i aminti că el s-a născut în Birmingham.

Robin zâmbi.

— Dar e cam acelaşi lucru, nu-i aşa? spuse Strike. „Sunt special şi diferit pentru că m-am născut pe stânca asta.” „Sunt special şi diferit pentru că m-am născut pe 12 iunie…”

— Dar locul în care te naşti *chiar* influenţează cine eşti, spuse Robin. Normele culturale şi limba au efectul lor. Şi există studii care au demonstrat că oamenii născuţi în anumite perioade ale anului sunt mai predispuşi la anumite boli.

— Deci Roy Phipps sângerează mult din cauză că s-a născut…? Bună!

Strike se întrerupse brusc, cu ochii aţintiţi asupra uşii.

Robin se întoarse şi văzu, cu surprindere, o femeie zveltă îmbrăcată într-o rochie lungă şi verde în stil Tudor şi purtând o perucă.

— Îmi pare *atât* de rău! spuse femeia, arătând spre costumul ei şi râzând nervos în timp ce se apropia de masa lor. Am crezut că o să am timp să mă schimb! Mă ocupam de un grup de elevi – am terminat târziu…

Strike se ridică în picioare şi întinse mâna, ca să i-o strângă pe a ei.

— Cormoran Strike, spuse el, cu privirea aţintită asupra colierului ei din imitaţie de perle, care avea ca medalion iniţiala „B”. Presupun că sunteţi Anne Boleyn?

În râsul Cynthiei erau câteva fornăieli discordante care îi accentuau asemănarea cu o elevă stângace, ceea ce crea un efect bizar, având în vedere că era o femeie de vârstă mijlocie. Mişcările ei mai degrabă exagerate şi dizgraţioase nu se potriveau deloc cu rochia de catifea lungă până în pământ.

— Ha ha ha, da, eu sunt! E doar a doua oară când sunt Anne. Când credeai că te-ai gândit la *toate* întrebările pe care ar putea să ţi le pună copiii, vine unul şi zice „Cum te-ai simţit când ţi-au tăiat capul?”, ha ha ha ha!

Cynthia nu era deloc aşa cum se aşteptase Robin, a cărei imaginaţie, îşi dădu seama acum, o pregătise pentru o blondă tânără, stereotipul bonei scandinave… sau asta era din cauză că Sarah Shadlock avea un păr aproape alb?

— Cafea? o întrebă Strike pe Cynthia.

— Cafea, da, vă rog, minunat, mulţumesc, spuse Cynthia cu un entuziasm exagerat.

După ce Strike plecă, oferi o mică reprezentaţie de pantomimă, prefăcându-se că nu ştie pe ce scaun să se aşeze, până când Robin trase, zâmbind, scaunul de lângă ea şi îi întinse mâna.

— Ah, da, bună! spuse Cynthia aşezându-se şi dând mâna cu ea.

Cynthia afişa un zâmbet neliniştit pe faţa îngustă şi palidă. Irişii ochilor mari erau împestriţaţi, de o culoare nedeterminată, un amestec de albastru, verde şi gri, iar dinţii îi erau mai degrabă strâmbi.

— Deci faceţi turul îmbrăcată conform personajului? întrebă Robin.

— Da, exact, ca sărmana Anne, ha ha ha, spuse Cynthia râzând iar nervos şi fornăit şi frământându-şi degetele subţiri. „N-am putut să-i ofer regelui un fiu! Se spune că sunt vrăjitoare!” Astea sunt lucrurile pe care vor să le audă copiii; trebuie să mă străduiesc din greu să vorbesc despre politică, ha ha ha. Sărmana Anne. Ah, sunt încă – pot să-mi scot măcar asta, ha ha ha!

Cynthia se apucă să-şi scoată peruca. Chiar dacă îşi dădea seama că Cynthia e foarte agitată şi că râsul ei permanent era mai degrabă un tic decât o dovadă că se distra cu adevărat, Robin îşi aminti iar de Sarah Shadlock, care tindea să râdă mult şi zgomotos, mai ales în prezenţa lui Matthew. Intenţionat sau nu, râsul Cynthiei crea un fel de obligaţie: fie îi zâmbeşti, fie pari ostil. Robin îşi aminti un documentar despre maimuţe pe care îl văzuse într-o seară în care era prea obosită ca să se ridice şi să se ducă la culcare: şi cimpanzeii râdeau unul la altul, pentru a-şi manifesta coeziunea socială.

Când se întoarse la masă cu cafeaua Cynthiei, Strike o găsi cu capul gol. Părul ei închis la culoare era pe jumătate încărunţit, pieptănat pe spate şi prins într-o coadă scurtă şi subţire.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că vă întâlniţi cu noi, doamnă Phipps, spuse el, aşezându-se.

— Cu plăcere, cu plăcere, spuse Cynthia, dând din mâinile ei subţiri şi râzând iar. Orice pot face ca s-o ajut pe Anna să – dar Roy nu se simte bine, aşa că n-am vrut să-i fac griji acum.

— Îmi pare rău să aud…

— Da, mulţumesc, nu, e cancer de prostată, spuse Cynthia, fără să mai râdă de data aceasta. Radioterapie. Roy nu e foarte vesel. Anna şi Kim au venit azi-dimineaţă să stea cu el, altfel n-aş fi putut să – nu-mi place să-l las singur acum, dar fetele sunt acolo, aşa că m-am gândit că ar fi în regulă să…

Sfârşitul propoziţiei se pierdu când ea sorbi din cafea. Mâna îi tremura uşor când puse ceaşca la loc pe farfurioară.

— Probabil v-a spus fiica dumneavoastră vitregă… începu Strike.

Dar Cynthia îl întrerupse imediat.

— *Fiică.* Nu o numesc niciodată pe Anna fiica mea vitregă. Scuze, dar pentru mine Anna e la fel ca Jeremy şi Ellie. Absolut nicio diferenţă.

Robin se întrebă dacă era adevărat. Era stânjenitor de conştientă că o parte a ei se ţinea la distanţă, urmărind-o pe Cynthia cu ochi critici. *Nu e Sarah,* îşi reaminti Robin.

— Ei, sunt sigur că Anna v-a spus pentru ce ne-a angajat şi aşa mai departe.

— Da, spuse Cynthia. Nu, trebuie să recunosc, mă aşteptam la ceva de genul acesta de ceva timp. Sper ca asta să n-o facă să se simtă mai rău.

— Şi noi sperăm la fel, evident, spuse Strike.

Cynthia râse:

— Ah, nu, bineînţeles, da.

Strike îşi scoase carnetul, în care erau împăturite câteva foi fotocopiate, şi un pix.

— Am putea să începem cu declaraţia pe care aţi dat-o poliţiei?

— O aveţi? spuse Cynthia, uimită. Originalul?

— O fotocopie, spuse Strike despăturind-o.

— Cum… e ciudat. Să o văd iar după atâta timp. Aveam 18 ani. Optsprezece! Parcă a fost acum un secol, ha ha ha!

Robin văzu că semnătura din partea de jos a primei pagini era rotunjită şi copilăroasă. Strike îi întinse Cynthiei paginile fotocopiate, iar ea le luă cu o expresie aproape înspăimântată.

— Mă tem că sunt groaznic de dislexică. Am fost diagnosticată abia la 42 de ani. Părinţii mei credeau că sunt puturoasă, ha ha ha… ăă, deci…

— Vreţi să v-o citesc eu? sugeră Strike.

Cynthia îi dădu imediat înapoi declaraţia.

— Mulţumesc – aşa îmi învăţ toate textele de ghid, le ascult de pe discuri audio, ha ha ha…

Strike netezi foile fotocopiate pe masă.

— Vă rog să mă întrerupeţi dacă vreţi să adăugaţi sau modificaţi ceva, îi spuse el Cynthiei, care dădu din cap în semn că aşa o să facă. „Nume, Cynthia Jane Phipps… data naşterii, 20 iulie 1957… adresă „Anexă, Broom House, Church Road”… adică unde Margot…?

— Aveam o locuinţă separată deasupra garajului dublu, spuse Cynthia.

Robin avu impresia că Cynthia subliniase uşor cuvântul „separată”.

— „Sunt angajată ca bonă a fiicei nou-născute a doctorului Phipps şi a doctorului Bamborough şi locuiesc în casa lor…”

— Era o garsonieră separată, spuse Cynthia. Avea intrarea ei.

— „Programul meu…”, murmură Strike. Nu cred că ne interesează partea asta. De aici: „În dimineaţa zilei de 11 octombrie am început lucrul la ora 7 dimineaţa. Am văzut-o pe dr. Bamborough înainte să plece la lucru. Părea exact ca de obicei. Mi-a amintit că o să se întoarcă târziu, pentru că se ducea să bea ceva cu prietena ei, Oonagh Kennery, aproape de locul ei de muncă. Deoarece dr. Phipps era ţintuit la pat din cauza unui accident recent…”

— Anne v-a spus despre boala von Willebrand a lui Roy? întrebă Cynthia neliniştită.

— Ăă – nu cred că *ea* ne-a spus, dar apare în raportul poliţiei.

— Ah, nu v-a spus? întrebă Cynthia, care părea nefericită să audă asta. Păi, el e tipul trei. Asta înseamnă că e grav, la fel de rău ca hemofilia. I se umflase genunchiul şi îl durea foarte tare, abia putea să se *mişte.*

— Da, spuse Strike, e în raportul…

— Nu, pentru că el a avut un accident pe 7, spuse Cynthia, care părea hotărâtă să povestească. Era o zi ploioasă, ploua cu găleata, puteţi verifica asta. Roy tocmai dădea colţul spitalului spre parcare când un pacient ambulator a intrat în el cu bicicleta. Roy a fost agăţat de roata din faţă, a alunecat, s-a lovit la

genunchi şi a sângerat serios. Acum are injecţii profilactice şi nu mai e ca înainte, dar pe vremea aia, dacă se rănea, putea să zacă săptămâni întregi.

— Înţeleg, spuse Strike.

Considerând că astfel ar da dovadă de tact, îşi notă cu grijă toate aceste detalii, pe care le citise deja în mărturiile depuse de Roy şi în interogatoriile efectuate de poliţie.

— Nu, Anna ştie că tatăl ei era bolnav în ziua aceea. A ştiut întotdeauna, adăugă Cynthia.

Strike continuă să citească declaraţia cu voce tare. Făcea referire la fapte pe care Strike şi Robin le ştiau deja. Cynthia se ocupase de bebeluşa Anna acasă. Mama lui Roy venise în cursul zilei. Wilma Bayliss făcuse curat timp de trei ore şi plecase. Cynthia le dusese din când în când ceai bolnavului şi mamei lui. La ora 6, Evelyn Phipps se dusese acasă, în bungaloul ei, să joace bridge cu prietenele, lăsând o tavă cu mâncare pentru fiul ei.

— „La ora 8 a acelei seri mă uitam la televizorul din livingul de la parter, când am auzit telefonul sunând în hol. De obicei, răspundeam la telefon doar dacă şi dr. Phipps, şi dr. Bamborough erau plecaţi. Deoarece dr. Phipps era acasă şi putea să răspundă la telefonul de lângă patul lui, n-am răspuns. Peste aproximativ cinci minute am auzit gongul pe care doamna Evelyn Phipps îl instalase lângă patul doctorului Phipps pentru urgenţe. M-am dus la etaj. Dr. Phipps era tot în pat. Mi-a spus că la telefon fusese domnişoara Kennedy. Dr. Bamborough nu apăruse la bar. Dr. Phipps a spus că el crede că aceasta probabil fusese reţinută la serviciu sau uitase. M-a rugat să-i spun dr. Bamborough să se ducă în camera lor imediat ce soseşte. Am coborât înapoi la parter. Peste aproximativ o oră, am auzit iar gongul şi m-am dus la etaj, unde l-am găsit pe dr. Phipps deja îngrijorat din cauza soţiei lui. M-a întrebat dacă aceasta venise. I-am spus că nu. M-a rugat să rămân acolo în timp ce o sună pe domnişoara Kennedy acasă. Ea nu se întâlnise cu dr. Bamborough şi nici nu avea

veşti de la ea. Dr. Phipps a închis şi m-a întrebat ce avea la ea dr. Bamborough când plecase de acasă în dimineaţa aceea. I-am spus că avusese doar o poşetă şi trusa medicală. M-a întrebat dacă dr. Bamborough spusese ceva că s-ar putea să-şi viziteze părinţii. Am spus că nu. M-a rugat să mai rămân în timp ce o sună pe mama doctorului Bamborough. Doamna Bamborough nu primise veşti din partea fiicei ei şi nici nu o văzuse. Dr. Phipps era acum foarte îngrijorat şi m-a rugat să mă duc la parter şi să caut în sertarul de la baza ceasului de pe poliţa şemineului din living, să văd dacă e ceva acolo. M-am dus şi am căutat. Nu era nimic. M-am întors la etaj şi i-am spus doctorului Phipps că sertarul ceasului era gol. Dr. Phipps mi-a explicat că acela era locul în care el şi soţia lui îşi lăsau uneori bilete personale. Nu ştiusem despre asta până atunci. M-a rugat să stau cu el în timp ce o sună pe mama lui, pentru că era posibil să aibă şi altă treabă pentru mine. A vorbit cu mama lui şi i-a cerut sfatul. A fost o conversaţie scurtă. După ce a închis, dr. Phipps m-a întrebat dacă eu credeam că ar trebui să sune la poliţie. I-am spus că da. El a spus că o să facă acest lucru. Mi-a spus să mă duc la parter şi să le deschid poliţiştilor când soseau şi să-i conduc în camera lui. Poliţiştii au sosit după aproximativ jumătate de oră, iar eu i-am condus în camera doctorului Phipps. Nu mi s-a părut că dr. Bamborough are un comportament neobişnuit când a plecat de acasă în dimineaţa aceea. Relaţiile dintre dr. Phipps şi dr. Bamborough păreau perfect fericite. Sunt foarte surprinsă de dispariţia ei, care nu îi stă în caracter. E foarte ataşată de fiica ei şi nu-mi pot imagina că ar părăsi-o vreodată sau că ar pleca fără să ne spună soţului ei sau mie că pleacă. Semnat şi datat Cynthia Phipps, 12 octombrie 1974." – Da, nu, e… spuse Cynthia. N-am nimic de adăugat la asta. E ciudat să o aud iar!

Cynthia râse iar uşor fornăit, dar Robin avu impresia că ochii ei erau înfricoşaţi.

— E, evident, ceva sensibil, dar dacă am putea reveni la declaraţia dumneavoastră că relaţiile dintre Roy şi Margot…

— Da, scuze, nu, nu o să vorbesc despre căsătoria lor, spuse Cynthia, ai cărei obraji palizi se împurpuraseră. Toată lumea se ceartă, toată lumea are suişuri şi coborâşuri, nu e treaba mea să vorbesc despre căsătoria lor.

— Am înţeles că soţul dumneavoastră… începu Robin.

— Soţul *lui Margot,* spuse Cynthia. Nu, vedeţi, sunt doi oameni complet diferiţi. În mintea mea.

Foarte convenabil, spuse o voce din mintea lui Robin.

— Nu făceam decât să explorăm posibilitatea ca ea să fi plecat, spuse Strike, poate să mediteze sau…

— Nu, Margot nu ar fi plecat pur şi simplu fără să spună nimic. Nu era felul ei.

— Anna ne-a spus că bunica ei… spuse Robin.

— Evelyn avea un început de Alzheimer şi nu puteai să iei de bun ce spunea, răspunse Cynthia pe un ton mai ridicat şi tensionat. Eu i-am spus întotdeauna Annei că… i-am spus *întotdeauna* că Margot nu ar fi părăsit-o niciodată. I-am spus *întotdeauna* asta.

Mai puţin, continuă vocea din mintea lui Robin, *când te prefăceai că eşti mama ei adevărată şi îi ascundeai existenţa lui Margot.*

— Trecând mai departe, spuse Strike, aţi primit, la ziua de naştere a Annei, când împlinea doi ani, un apel telefonic de la o femeie care pretindea că e Margot?

— Ăă, da, nu, aşa e, spuse Cynthia, sorbind iar din ceaşca de cafea care îi tremura uşor. Tocmai făceam glazura tortului în bucătărie când a sunat telefonul, aşa că nu am cum să uit ce zi era, ha ha ha. Când am răspuns, femeia a spus „Tu eşti, Cynthia?” Eu am spus „Da”, iar ea a spus „Margot sunt. Urează-i micuţei Annie la mulţi ani din partea

mamei ei. Şi să ai grijă de ea". Apoi a venit tonul. Eu am rămas aşa…

Cynthia mimă că ţine în mână o ustensilă invizibilă şi încercă să râdă iar, dar nu se auzi niciun sunet.

— …cu spatula în mână. Nu ştiam ce să fac. Anna se juca în sufragerie. Eram… am decis că cel mai bine e să-l sun pe Roy la serviciu. El mi-a spus să sun la poliţie, ceea ce am şi făcut.

— Vi s-a părut că e Margot? întrebă Strike.

— Nu. Nu era – mă rog, *părea* să fie vocea ei, dar nu cred că *era.*

— Credeţi că cineva o imita?

— Se prefăcea, da. Avea accentul ei cockney, dar… nu, nu am avut impresia pe care o ai când *ştii* pur şi simplu cine e…

— Sunteţi sigură că era o femeie? întrebă Strike. Ar fi putut să fie un bărbat care imita o femeie?

— Nu cred, replică Cynthia.

— Margot îi spunea vreodată Annei „micuţa Annie"? întrebă Robin.

— O alinta în toate felurile, spuse Cynthia cu o expresie mohorâtă. Annie Fandango, Annabella, Faţă de Înger… cineva putea să fi ghicit, sau poate să încurce pur şi simplu numele… Dar momentul era… tocmai găsiseră nişte părţi din ultima victimă a lui Creed. Cea pe care o aruncase de pe Beachy Head…

— Andrea Hooton, spuse Robin.

Cynthia păru uşor surprinsă că Robin avea numele pe vârful limbii.

— Da, coafeza.

— Nu, spuse Robin. Coafeza era Susan Meyer. Andrea era doctoranda.

— Ah, da, spuse Cynthia. Bineînţeles… Când e vorba de nume, sunt groaznică… Ei, Roy tocmai trecuse prin tot procesul identificării cu, ăă, ştiţi, bucăţile de corp aruncate pe mal, aşa că ne făcuserăm speranţe – nu speranţe!

Cynthia părea îngrozită de cuvântul care îi scăpase.

— Nu asta am vrut să spun! Nu, am fost uşuraţi că nu era Margot, evident, dar te gândeşti, înţelegeţi, că poate o să primeşti un răspuns…

Strike se gândi la dorinţa lui vinovată ca agonia lentă şi prelungită a lui Joan să ia sfârşit în curând. Oricând de nedorit, un cadavru însemna că suferinţa putea să-şi găsească deopotrivă expresia şi sublimarea printre flori, discursuri şi ritualuri, putea să-şi găsească o consolare în Dumnezeu, în alcool şi în mijlocul celorlalţi îndoliaţi; atingerea apoteozei, un prim pas către înţelegerea teribilului adevăr că viaţa luase sfârşit şi că viaţa trebuia să continue.

— Trecuserăm deja o dată prin asta când au găsit celălalt cadavru, cel din lacul Alexandra, spuse Cynthia.

— Susan Meyer, murmură Robin.

— De ambele dăţi i-au arătat fotografii lui Roy… Apoi acest apel telefonic, imediat după ce el trebuise să… pentru a doua oară… a fost…

Cynthia începu brusc să plângă, nu ca Oonagh Kennedy, cu capul ridicat şi lacrimi scânteindu-i pe obraji, ci cocoşată deasupra mesei, ascunzându-şi faţa şi sprijinindu-şi fruntea în mâinile tremurătoare.

— Îmi pare foarte rău, suspină ea. Ştiam că o să fie îngrozitor… noi nu mai… nu mai vorbim niciodată despre ea… îmi pare rău…

Mai suspină câteva secunde, apoi se forţă să-şi ridice iar privirea. Ochii ei mari erau acum plini de lacrimi şi începuseră să se înroşească.

— Roy voia să creadă că la telefon fusese Margot. Spunea întruna „Eşti sigură, eşti *sigură* că nu era vocea ei?” A stat ca pe ghimpi în timp ce poliţiştii încercau să urmărească apelul… Sunteţi foarte politicoşi…

De data aceasta, râsul Cynthiei era uşor isteric.

— …dar eu ştiu ce vreţi să aflaţi şi ce vrea să afle şi Anna, chiar dacă eu i-am *spus* şi iar i-am *spus*... Nu a fost nimic între mine şi Roy înainte de dispariţia lui Margot, şi nu a fost nimic timp de *patru ani* după aceea… V-a spus că Roy şi cu mine suntem înrudiţi?

Spusese asta ca şi cum s-ar fi forţat s-o spună, chiar dacă verii de gradul trei nu aveau, la urma urmei, o relaţie de rudenie foarte apropiată. Dar Robin, gândindu-se la boala de sânge a lui Roy, se întrebă dacă n-ar fi fost mai înţelept ca membrii familiei Phipps, ca şi Romanovii, să nu se căsătorească cu verii.

— Da, ne-a spus, răspunse Strike.

— De fapt, înainte să mă duc să lucrez pentru ei, eu eram sătulă să-i tot aud numele. Toţi ziceau „Uită-te la vărul Roy, cu toate problemele lui medicale a intrat la Imperial College şi studiază medicina. Dacă ţi-ai da şi tu *puţin silinţa,* Cynthia…” Nu suportam nici să aud de el, ha ha ha!

Robin îşi aminti din ziare fotografia cu Roy tânăr: faţa sensibilă, părul vâlvoi, ochii de poet. Multe femei găseau că este ceva romantic în suferinţele şi chinurile unui bărbat atrăgător. În cea mai teribilă criză de gelozie pe care o făcuse la adresa lui Strike, nu invocase şi Matthew piciorul amputat al detectivului, rana războinicului cu care el, un bărbat întreg la trup şi apt, nu avea cum să concureze?

— Poate vă vine greu să credeţi, dar din punctul meu de vedere, la cei 17 ani pe care îi aveam atunci, cel mai bun lucru la Roy era Margot! Nu, mi se părea că e *minunată,* atât de – de la modă şi, înţelegeţi, o grămadă de opinii şi lucruri… Margot m-a invitat la cină, după ce a auzit că picasem la toate examenele. Era eroina mea, aşa că am fost încântată. Mi-am vărsat sufletul, i-am spus că nu mă simt în stare să dau examenele din nou, că tot ce-mi doream era să ies în lumea reală şi să câştig banii mei. Şi ea a spus „Uite, tu te descurci de minune cu copiii, ce-ai zice să vii să ai grijă de bebeluşul meu, după ce o să mă întorc la muncă? Îl pun pe Roy să renoveze pentru tine locuinţa de deasupra garajului”. Părinţii mei erau *turbaţi* de furie…

Cynthia încercă din nou, curajoasă, să râdă, dar nu reuşi.

— Erau furioşi pe ea *şi* pe Roy, chiar dacă, de fapt, el nici nu voia ca eu să mă duc acolo, pentru că

își dorea ca Margot să stea acasă și să aibă ea grijă de Anna. Maică-mea și taică-meu spuneau că Margot caută doar mână de lucru ieftină. Astăzi privesc și eu lucrurile mai din perspectiva lor. Nu sunt sigură că *eu* aș fi fost încântată dacă o femeie mi-ar fi convins una dintre fete să se lase de școală și să se mute la ea acasă, ca să aibă grijă de copil. Dar nu, eu o iubeam pe Margot. Și eram entuziasmată.

Cynthia amuți pentru o clipă, cu o privire pierdută în ochii ei melancolici, iar Robin se întrebă dacă aceasta se gândea în acel moment la consecințele colosale și definitive pe care le avusese acceptarea slujbei de bonă, care, în loc să fie o trambulină pentru o viață independentă, o plasase într-o casă din care nu avea să mai plece niciodată, o adusese în situația să crească copilul lui Margot ca și cum ar fi fost al ei și să se culce cu soțul lui Margot, captivă pentru totdeauna în umbra doctoriței pe care pretindea că o iubise. Cum era oare să trăiești cu o absență atât de imensă?

— Părinții mei ar fi vrut ca după dispariția lui Margot să plec de acolo. Nu le plăcea că sunt singură în casă cu Roy, pentru că oamenii începeau să bârfească. Existau aluzii chiar și în ziare, dar eu vă jur pe viața copiilor mei…

Tonul Cynthiei căpătase un fel de finalitate monotonă.

— …că nu a fost *nimic* niciodată între mine și Roy, înainte ca Margot să dispară, și nici pentru o lungă perioadă de timp după aceea. Am rămas pentru Anna, pentru că nu suportam s-o părăsesc… devenise fiica mea!

Doar că nu era fiica ta, spuse vocea implacabilă din capul lui Robin. *Iar tu ar fi trebuit să-i spui asta.*

— O lungă perioadă după dispariția lui Margot, Roy nu a ieșit cu nimeni. Apoi, o vreme, a existat o colegă de la muncă, dar relația lor a ținut doar câteva luni. Annei nu-i plăcea de ea.

Fața îngustă a Cynthiei se înroșise iar.

— Eu aveam un fel de prieten intermitent, dar m-a părăsit. A spus că era ca şi cum s-ar fi combinat cu o femeie căsătorită cu copil, pentru că eu îi puneam pe Anna şi Roy pe primul loc, întotdeauna.

Cynthia continuă tremurat, cuprinzându-şi cu o mână cealaltă mână făcută pumn.

— Apoi, presupun că… în timp… mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de Roy. Dar nici nu visasem că el ar vrea să fie cu mine. Margot era atât de inteligentă, o… o personalitate atât de puternică, iar el era mult mai mare decât mine, mult mai inteligent şi sofisticat… Într-o seară, după ce am culcat-o pe Anna, eram pe punctul de a mă întoarce în locuinţa mea, când el m-a întrebat ce se întâmplase cu Will, prietenul meu, iar eu i-am spus că se terminase. El m-a întrebat de ce, am început să vorbim şi el mi-a spus… a spus „Tu eşti o persoană foarte specială şi meriţi pe cineva mult mai bun decât el". Şi apoi… apoi am băut ceva… Asta s-a întâmplat la *patru ani* după ce ea dispăruse, repetă Cynthia. Eu aveam 18 ani când ea a dispărut şi 22 când Roy şi cu mine… ne-am mărturisit sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt. Am păstrat secretul, evident. Abia peste încă trei ani Roy a reuşit să obţină un certificat de deces pentru Margot.

— Trebuie să fi fost foarte greu, spuse Strike.

Cynthia îl privi o clipă, fără să zâmbească. De când sosise la masă părea să fi îmbătrânit.

— Aproape 40 de ani am avut coşmaruri cu Margot care se întoarce şi mă dă afară din casă, spuse ea încercând să râdă. Nu i-am spus niciodată lui Roy. Şi nu vreau să ştiu nici dacă el o visează. Nu vorbim despre ea. E singurul mod în care putem face faţă situaţiei. Am spus tot ce aveam de spus poliţiei, unul altuia, restului familiei. Am scormonit totul iar şi iar, ore întregi de discuţii. „E timpul să închidem uşa", aşa a spus Roy. „Am lăsat uşa deschisă suficient de mult timp. Nu se mai întoarce". Când ne-am căsătorit au apărut în presă câteva lucruri răuvoitoare, ştiţi. „Soţul doctoriţei

dispărute se căsătoreşte cu bona tânără.” Sună sordid oricând, nu? Roy a spus să nu le băgăm în seamă. Părinţii mei au fost îngroziţi de toată situaţia. Abia când l-am născut pe Jeremy s-au dat pe brazdă. *Nu am vrut* niciodată s-o inducem pe Anna în eroare. Aşteptam… nu ştiu… încercam să găsim momentul potrivit ca să-i explicăm… dar cum am fi putut să facem asta? Ea îmi spunea „mami”, şopti Cynthia, era f-fericită, era o fetiţă perfect fericită, dar apoi copiii aceia de la şcoală i-au spus despre Margot şi au stricat *to*...

De undeva din apropiere se auzi foarte tare o versiune sintetizată a colindului „Greensleeves”. Toţi trei tresăriră uimiţi, până când Cynthia, râzând în felul ei fornăit, spuse „E telefonul meu!” Scoase mobilul dintr-un buzunar adânc al rochiei şi răspunse.

— Roy? spuse ea.

De unde stătea, Robin îl putea auzi pe Roy vorbind furios. Dintr-odată, expresia Cynthiei deveni alarmată. Încercă să se ridice, dar călcă pe tivul rochiei şi se poticni în faţă. Încercă să se degajeze, în timp ce spunea:

— Nu, eu – nu, nu a făcut asta. Oh, Doamne – Roy, n-am vrut să-ţi spun pentru că – nu – da, sunt acum cu ei!

Cynthia reuşi în cele din urmă să-şi descâlcească rochia şi să se ridice de la masă, şi ieşi împleticit din încăpere. Peruca pe care o purtase alunecă încet de pe scaunul ei. Robin se aplecă s-o ridice, o puse la loc pe scaunul Cynthiei şi observă că Strike o urmărea cu privirea.

— Ce e? întrebă ea.

Strike era pe punctul de a răspunde, când Cynthia reapăru. Părea îngrozită.

— Roy ştie, i-a spus Anna. Vrea să veniţi la Broom House.

36

Cel ce-şi spune suferinţa află vindecare,
Dar multe are-a suferi sufletul tainic,
Ce vrea să stingă flăcările-i arzătoare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cynthia ieşi în grabă ca să se schimbe de costumul lui Anne Boleyn şi reapăru peste zece minute într-o pereche de blugi care atârnau pe ea, un pulover gri şi tenişi. Părea extrem de neliniştită în timp ce ieşeau din palat, impunând un ritm de mers atât de rapid încât Strike îl consideră o adevărată provocare pe pietrele în continuare alunecoase din cauza ploii care încetase pentru moment, dar a cărei revenire o promiteau norii grei şi cenuşii, în ciuda marginilor lor aurii. Când trecură pe sub poarta curţii interioare, Robin ridică privirea şi atenţia îi fu atrasă de sclipirile aurii ale ceasului astronomic. Observă că soarele era în zodia lui Margot, Vărsător.

— Ne vedem acolo, spuse Cynthia gâfâind, în timp ce se apropiau de parcare.

Fără să aştepte răspunsul lor, aproape că alergă spre o Mazda3 albastră parcată mai departe.

— O să fie interesant, spuse Robin.

— Cu siguranţă, confirmă Strike.

— Ia harta, spuse Robin după ce urcară iar în maşină. Va trebui să faci pe copilotul.

Vechiul Land Rover nu avea nici măcar un radio funcţional, cu atât mai puţin sistem de navigaţie.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Strike, în timp ce căuta Church Road din Ham.

— Pare în regulă.

Robin îşi dădu seama că Strike se uită la ea, cum făcuse şi în cafenea, cu o expresie uşor întrebătoare pe faţă.

— Ce e?

— Am avut impresia că nu prea-ţi place.

— Nu, spuse Robin uşor defensivă, e OK.

Ieşi cu spatele din locul de parcare, în timp ce îşi amintea râsul fornăit al Cynthiei şi obiceiul ei de a amesteca afirmaţiile şi negaţiile.

— Mă rog…

— Mă gândeam eu, spuse Strike pe un ton infatuat.

— Având în vedere ce e posibil să i se fi întâmplat lui Margot, eu una n-aş fi început conversaţia cu glume vesele despre decapitare.

— Trăieşte cu asta de 40 de ani. Oamenii care trăiesc cu un lucru atât de colosal încetează să-l mai vadă. Trece în fundalul vieţii lor, chiar dacă e orbitor de evident pentru toţi ceilalţi.

În timp ce ieşeau din parcare, începu iar să plouă: un văl fin care se aşternea rapid pe parbriz.

— Bine, sunt eu subiectivă, recunoscu Robin, pornind ştergătoarele. În clipa asta sunt puţin sensibilă faţă de femeile care iau locul primei soţii.

Mai conduse câteva momente până să-şi dea seama că Strike o privea iar.

— Ce e? întrebă ea a treia oară.

— De ce eşti sensibilă faţă de femeile care iau locul primei soţii?

— Pentru că – ah, nu ţi-am spus, nu-i aşa? I-am spus lui Morris.

Robin încercase să nu se mai gândească la a doua zi de Crăciun pe care o petrecuse beată, scriind SMS-urile care îi aduseseră puţină alinare, dar şi un imens disconfort.

— Matthew şi Sarah sunt acum oficial împreună. Ea şi-a părăsit logodnicul.

— Căcat, spuse Strike, continuând să-i privească profilul. Nu, nu mi-ai spus.

Dar în mintea lui înregistră că ea îi spusese colegului, ceea ce nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o formase despre relaţia dintre Robin şi Morris. Din ce îi spusese Barclay despre felul în care Morris îi contesta lui Robin autoritatea, dar şi din comentariile ei în general lipsite de entuziasm la

adresa noului angajat, presupusese că interesul neîndoielnic sexual al lui Morris faţă de ea se stinsese din lipsa unui răspuns. Şi totuşi, ea îi dezvăluise lui Morris, şi nu lui, această informaţie personală dureroasă.

În timp ce mergeau în tăcere spre Church Road, Strike se întrebă ce se întâmplase în Londra cât timp el fusese în Cornwall. Morris arăta bine şi, ca şi Robin, în plin proces de divorţ. Strike se întrebă de ce nu luase până atunci în considerare implicaţiile acestei simetrii evidente. Împărtăşirea impresiilor despre avocaţi, despre cât de dificili erau foştii parteneri, despre dinamica separării a două vieţi: aveau multe lucruri despre care să vorbească, o grămadă de ocazii în care să se înţeleagă unul pe celălalt.

— Imediat aici, spuse el în timp ce traversau Royal Paddocks, trecând printre ziduri roşii înalte şi drepte.

— Frumoasă stradă, comentă Robin la 20 de minute după ce părăsiseră Hampton Court Palace.

Intră pe un drum care ar fi putut fi undeva departe, la ţară. La stânga lor era pădure deasă, la dreapta mai multe case mari, detaşate, care se înălţau la distanţă de drum, în spatele unor garduri vii înalte.

— Aia e, spuse Strike arătând spre o casă impunătoare, cu multe frontoane ascuţite, jumătate dintre ele îmbrăcate în lemn.

Poarta dublă era deschisă, ca şi uşa de la intrare. Intrară pe alee şi parcară în spatele Mazdei 3 albastre.

Imediat ce Robin opri motorul, auziră strigăte din interiorul casei: o voce masculină nestăpânită şi ascuţită. Soţia Annei Phipps, Kim, înaltă şi blondă, purtând blugi şi o cămaşă, ca la întâlnirile lor anterioare, ieşi cu paşi mari din casă şi se îndreptă spre ei, cu o expresie tensionată pe faţă.

— Scene dramatice, spuse ea în timp ce Strike şi Robin ieşeau din maşină în ploaia fină.

— Ai prefera ca noi să aşteptăm…? începu Robin.

— Nu, spuse Kim, e hotărât să se întâlnească cu voi. Intraţi.

Traversară zona cu pietriş şi intrară în Broom House. Undeva înăuntru, o voce masculină şi mai multe voci feminine continuau să strige.

Fiecare casă are mirosul ei specific impregnat adânc, iar aceasta mirosea a lemn de santal, dar avea şi un iz de vechi, nu neapărat neplăcut. Kim îi conduse printr-un coridor lung care părea să fi încremenit la mijlocul secolului XX, cu ferestre mari, corpuri de iluminat din alamă, acuarele şi un covor vechi pe podeaua lustruită. Robin se gândi, zguduită de un frison brusc, că Margot Bamborough mersese cândva pe podeaua aceasta, iar parfumul ei cu aromă de trandafir metalic se amestecase cu mirosurile lacului şi covorului vechi.

În timp ce se apropiau de uşa sufrageriei, cearta dinăuntru deveni brusc inteligibilă.

— …iar dacă e să vorbească cineva despre mine, striga un bărbat, atunci ar trebui să am dreptul să răspund – ca familia mea să decidă să mă investigheze pe la spatele meu, frumos, *frumos,* într-adevăr…

— Nimeni nu te investighează pe *tine,* pentru numele lui Dumnezeu! o auziră pe Anna spunând. Bill Talbot a fost un incompetent…

— Ah, zău? Erai acolo? L-ai cunoscut?

— Nu *trebuia* să fiu acolo, tată…

Kim deschise uşa. Strike şi Robin intrară în urma ei în living.

Era ca şi cum s-ar fi apropiat de un tablou vivant. Cei trei oameni dinăuntru încremeniră la intrarea lor. Cynthia îşi acoperise gura cu degetele subţiri. Anna stătea faţă în faţă cu tatăl ei la o masă mică de colecţie.

Poetul cu aspect romantic din 1974 nu mai exista. Părul care îi mai rămăsese lui Roy Phipps era scurt şi cenuşiu şi se retrăsese în jurul urechilor şi în partea din spate a capului. Cu vesta croşetată,

fruntea înaltă, boltită şi strălucitoare şi ochii aprigi, uşor afundaţi în faţa pătată, ar fi fost mai potrivit acum pentru rolul savantului nebun.

Roy Phipps părea atât de furios că Robin se aştepta ca el să înceapă să strige şi la ei. Însă atitudinea hematologului se schimbă când ochii lui se întâlniră cu ai lui Strike. Robin nu-şi dădea seama dacă acest lucru se datora siluetei masive a detectivului sau aerului de gravitate şi calm pe care reuşea să îl transmită în situaţiile foarte tensionate, dar i se păru că vede cum Roy decide să nu ţipe. După o scurtă ezitare, doctorul acceptă mâna întinsă a lui Strike. În timp ce bărbaţii îşi scuturau mâinile, Robin se întrebă cât de conştienţi erau de dinamica de putere care se desfăşura între ei, în timp ce femeile îi urmăreau cu privirea.

— Domnule doctor Phipps, spuse Strike.

Roy păru să se adapteze cu dificultate la schimbarea de viteză dintre furia nestăpânită şi salutul politicos, aşa că răspunsul lui fu uşor incoerent.

— Deci sunteţi – sunteţi detectiv, nu-i aşa?

Pe obrajii lui palizi rămăseseră pete roşii-albăstrii.

— Cormoran Strike – iar aceasta este partenera mea, Robin Ellacott.

Robin păşi în faţă.

— Îmi pare bine, spuse Roy ţeapăn.

Strânse şi mâna ei. Mâna lui era caldă şi uscată.

— Să pun de cafea? întrebă Cynthia, pe jumătate în şoaptă.

— Da – nu, de ce nu, zise Roy.

În mod evident, irascibilitatea lui se lupta cu nervozitatea care părea să-i sporească, în timp ce Strike, mare şi nemişcat, îl urmărea.

— Staţi jos, spuse Roy, făcându-i lui Strike semn spre o canapea aşezată în unghi drept cu o alta.

Cynthia ieşi din cameră grăbită, ca să prepare cafeaua, iar Strike şi Robin se aşezară unde li se spusese.

— Mă duc s-o ajut pe Cyn, murmură Anna.

Ieşi în grabă din cameră, iar Kim o urmă după o clipă de ezitare, lăsându-i pe Strike şi Robin singuri cu Roy. Doctorul se instală într-un fotoliu de catifea cu spătar înalt şi privi aspru în jurul lui. Nu părea să se simtă bine. Îi trecuse izbucnirea de furie şi părea să fi rămas slăbit în urma ei. Şosetele i se adunaseră în jurul gleznelor subţiri.

Urmă una dintre cele mai inconfortabile tăceri pe care le îndurase vreodată Robin. Ca să evite să se uite în direcţia lui Roy, îşi plimbă privirea prin încăperea mare, la fel de demodată ca şi holul. Într-un colţ era un pian. Alte ferestre mari dădeau spre o grădină enormă, unde se vedea un iaz lung şi dreptunghiular, dincolo de o zonă pavată în capătul căreia era o structură acoperită de piatră în formă de templu, unde oamenii puteau fie să stea şi să se uite la crapii koi, care acum de-abia se vedeau sub suprafaţa împestriţată de ploaie a apei, fie să privească de-a lungul pajiştii ample, cu copacii seculari şi straturile de flori bine îngrijite.

Rafturile şi vitrinele erau pline de cărţi legate în piele şi statuete de bronz reprezentând teme din Antichitate. Între canapele se afla un gherghef pe care era prinsă o broderie foarte frumoasă la care se lucra cu fir de mătase. Modelul era de influenţă japoneză, doi peşti koi care înotau în direcţii opuse. Robin tocmai se gândea dacă să facă un comentariu politicos şi să întrebe dacă Cynthia era autoarea, când Strike vorbi.

— Cine a fost clasicistul?

— Ce? spuse Roy. Ah. Tatăl meu.

Privirea lui mânioasă rătăci pe deasupra statuetelor de bronz şi marmură presărate prin toată camera.

— A făcut studii clasice la Cambridge.

— Înţeleg, spuse Strike.

Tăcerea glacială se aşternu iar. O rafală de vânt aruncă şi mai multă ploaie în ferestre. Robin fu uşurată să audă clinchetul linguriţelor şi paşii celor trei femei care se întorceau.

Cynthia, care intră în încăpere prima, puse o tavă de ceai pe măsuţa de colecţie dintre canapele, care se legănă uşor din cauza greutăţii. Anna adăugă o prăjitură mare aşezată pe un suport.

Anna şi Kim se aşezară una lângă alta pe canapeaua liberă, iar după ce aduse câteva măsuţe cu picioare subţiri pe care fiecare să-şi poată pune ceaşca de ceai şi tăie felii de prăjitură, Cynthia se aşeză şi ea lângă nora vitregă, cu o expresie speriată.

— Ei, spuse Roy în cele din urmă, adresându-i-se lui Strike. M-ar interesa să aud ce şanse credeţi că aveţi să aflaţi ceea ce Poliţia Metropolitană nu a reuşit să descopere timp de patru decenii.

Robin era sigură că Roy îşi compusese deschiderea agresivă în timpul acelei tăceri lungi şi dureroase.

— Destul de mici, răspunse Strike realist, după ce înghiţi o bucată mare din prăjitura pe care i-o oferise Cynthia, chiar dacă avem o nouă presupusă apariţie a primei dumneavoastră soţii, despre care aş vrea să discutăm.

Roy păru şocat.

— *Presupusă* apariţie, sublinie Strike, punând jos farfurioara şi băgând mâna în interiorul hainei după carnet. Dar, evident… Excelentă prăjitură, doamnă Phipps.

— A, mulţumesc, spuse Cynthia cu o voce subţire. Prăjitura cu cafea şi nuci era preferata Annei când era mică – nu-i aşa, scumpo?

Dar singurul răspuns al Annei fu un zâmbet încordat.

— Am aflat despre ea de la o fostă colegă a soţiei dumneavoastră, Janice Beattie.

Roy scutură din cap şi dădu nerăbdător din umeri, ca să transmită că nu recunoştea numele.

— Era asistenta la domiciliu a cabinetului St John, explică Strike.

— Aha, spuse Roy. Da. Cred că a venit aici o dată, la un grătar. Părea o femeie cumsecade…

După-amiaza aia a fost un dezastru. Dezastru absolut. Copiii ăia erau cumpliţi, mai ştii?

Întrebarea îi fusese adresată Cynthiei.

— Da, spuse ea rapid, nu, era un băiat care chiar era…

— A adăugat alcool în punci, se răsti Roy. Votcă. Cuiva i s-a făcut rău.

— Gloriei, spuse Cynthia.

— Nu-mi mai amintesc toate numele, spuse Roy dând nerăbdător din mână. A vomat peste tot în baia de la parter. Dezgustător.

— Băiatul acesta era cumva Carl Oakden? întrebă Strike.

— Da, spuse Roy. Am găsit mai târziu sticla de votcă goală, ascunsă într-o magazie. Se furişase în casă şi o luase din dulapul cu băutură.

— Da, spuse Cynthia, şi apoi a spart…

— Un bol de cristal de la mama şi vreo şase pahare. A trimis o minge de cricket exact în zona grătarului. Asistenta a curăţat tot, pentru că – a fost cumsecade din partea ei. Ştia că eu nu pot – sticlă spartă.

Roy făcu iar un gest nerăbdător.

— Partea pozitivă, spuse Cynthia cu umbra unui surâs, e că a făcut praf punciul şi nu i s-a mai făcut rău nimănui altcuiva.

— Bolul era Art Deco, sublinie Roy fără să zâmbească. Dezastru absolut, totul. I-am spus lui Margot…

Se opri o clipă după ce rosti numele, iar Robin se întrebă când îl pronunţase ultima oară.

— „Nu ştiu ce crezi că o să obţii cu asta.” Pentru că *el* nu a venit, cel pe care ea încerca să-l împace – doctorul cu care nu se înţelegea, cum îl…?

— Joseph Brenner, spuse Robin.

— Brenner, exact. *El refuzase* deja invitaţia, aşa că ce rost mai avea? Dar nu, tot a trebuit să ne sacrificăm o zi de sâmbătă ca să întreţinem această adunătură pestriţă, iar răsplata noastră a fost că ni s-a furat băutura şi ni s-au spart bunurile.

Roy îşi ţinea pumnii strânşi pe braţele fotoliului. Îşi desfăcu degetele lungi pentru o clipă, cu o mişcare asemănătoare unui crab care îşi flexează picioarele, apoi le înfăşură strâns din nou.

— Acelaşi băiat, Oakden, a scris mai târziu o carte despre Margot, spuse el. A folosit o fotografie de la grătarul ăla afurisit ca să dea credibilitate ideii că el şi mama lui ştiau totul despre viaţa noastră privată.

Tonul lui Roy deveni rece.

— Aşa că da, *nu* a fost una din cele mai bune idei ale lui Margot.

— Păi, se străduia să-i facă pe cei de la cabinet să funcţioneze mai bine împreună, nu-i aşa? spuse Anna. Tu nu a trebuit niciodată să gestionezi personalităţi diferite la muncă…

— A, acum ştii totul şi despre munca mea, nu-i aşa, Anna?

— Nu era acelaşi lucru cu munca unui medic de familie, nu-i aşa? spuse Anna. Tu ţineai prelegeri şi făceai cercetare, nu trebuia să gestionezi femei de serviciu, recepţionere şi asistente.

— Chiar *erau* nemanieraţi, Anna, spuse Cynthia, grăbindu-se, din loialitate, să îl susţină pe Roy. Nu, chiar erau. N-am mai spus asta, n-am vrut să creez probleme, dar una dintre femei s-a furişat la etaj, în dormitorul părinţilor tăi.

— Ce? se răsti Roy.

— Da, zise Cynthia nervoasă. Nu, m-am dus la etaj ca să schimb scutecul Annei şi am auzit mişcare în dormitorul lor. Am intrat şi ea se uita la hainele lui Margot din şifonier.

— Cine? întrebă Strike.

— Cea blondă. Cealaltă recepţioneră, nu Gloria.

— Irene, spuse Strike. Ea şi-a dat seama că aţi văzut-o?

— Sigur. Am intrat în cameră, cu Anna în braţe.

— Ce-a spus când v-a văzut? întrebă Robin.

— A fost puţin stânjenită, continuă Cynthia. Cum era şi normal, nu? A râs şi a spus „eram puţin curioasă” şi a ieşit pe lângă mine.

— Dumnezeule mare, spuse Roy Phipps, scuturând din cap. Cine i-a *angajat* pe oamenii ăştia?

— Dar doar se uita? o întrebă Robin pe Cynthia. Sau credeţi că intrase acolo ca să…

— Nu cred că a *luat* ceva, spuse Cynthia.

Apoi se întoarse spre Roy:

— Şi nu v-a… lui Margot nu i-a lipsit niciodată nimic, nu-i aşa?

— Nu, dar ar fi trebuit să-mi spui despre asta atunci, spuse Roy supărat.

— N-am vrut să creez probleme. Voi eraţi deja… ei, a fost o zi stresantă, nu-i aşa?

— Revenind la această presupusă apariţie, interveni Strike.

Apoi spuse familiei povestea la mâna a treia a lui Charlie Ramage, care pretindea că a văzut-o pe Margot plimbându-se printre mormintele dintr-un cimitir din Leamington Spa.

— …iar Robin a vorbit acum cu văduva lui Ramage, care a confirmat în mare povestea, dar n-ar putea jura că persoana pe care i se păruse lui că o vede era Margot şi nu altă femeie dispărută. Poliţia nu pare să fi fost anunţată de această întâmplare, aşa că aş vrea să vă întreb dacă Margot avea, din câte ştiţi, vreo legătură cu Leamington Spa?

— Niciuna, spuse Roy, iar Cynthia scutură şi ea din cap.

Strike îşi notă ceva.

— Mulţumesc. Dacă tot suntem la capitolul apariţii, mă întrebam dacă am putea să le trecem în revistă pe toate?

Lui Robin i se păru că înţelege ce urmăreşte Strike. Oricât de inconfortabilă ar fi fost pentru cei din această încăpere ideea că Margot era încă în viaţă, Strike voia să înceapă discuţia dintr-o perspectivă care nu presupunea crima.

— Femeia de la benzinăria din Birmingham, mama din Brighton, cea care îşi plimba câinele prin Eastbourne, înşiră Roy, înainte ca Strike să apuce să spună ceva. De ce ar fi umblat Margot pe toate

drumurile, conducând maşini şi plimbând câini? Dacă îşi dorea să dispară, evident că n-ar fi vrut să fie găsită. Acelaşi lucru e valabil şi pentru plimbările prin cimitir.

— E adevărat, spuse Strike. Dar a fost zărită şi în…

— Warwick, spuse Roy. Da.

Cei doi soţi schimbară o privire. Strike aşteptă. Roy puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţa din faţa lui şi ridică privirea spre fiica lui.

— Eşti sigură că vrei să faci asta, Anna? întrebă el, privindu-şi fiica încremenită. *Absolut* sigură?

— Ce vrei să spui? răspunse ea răstit. De ce crezi că am angajat detectivi? De distracţie?

— Bine atunci, spuse Roy, bine. Acea poveste mi-a atras… mi-a atras atenţia, pentru că fostul iubit al soţiei mele, un bărbat pe nume Paul Satchwell, provenea din Warwick. Era un bărbat cu care ea… reluase legătura, înainte să dispară.

— Oh, Doamne, spuse Anna, cu un râs uşor, tu *chiar* crezi că eu nu ştiu despre Paul Satchwell? Bineînţeles că ştiu!

Kim puse mâna pe piciorul soţiei ei, fie pentru a o linişti, fie ca avertisment, era greu de spus.

— N-ai auzit niciodată de internet, tată, sau de arhivele de presă? Am văzut fotografia ridicolă a lui Satchwell, cu medalioanele şi părul lui de pe piept şi ştiu că mama s-a dus să bea ceva cu el cu trei săptămâni înainte să dispară! Însă doar au băut ceva…

— Serios? spuse Roy pe un ton neplăcut. Mulţumesc că m-ai liniştit, Anna. Mulţumesc pentru expertiza ta desăvârşită. Ce minunat e să ştii totul…

— Roy, şopti Cynthia.

— Ce vrei să spui, că a fost mai mult decât o ieşire să bea ceva? replică Anna, părând zguduită. Nu, nu a fost, e oribil să spui asta! Oonagh spune că…

— Da, exact, înţeleg! spuse Roy tare, în timp ce mâinile i se încleştau pe braţele fotoliului, iar obrajii

supţi deveneau purpurii. *Oonagh* spune, nu-i aşa? Atunci totul e clar!

— Ce e clar? dori să ştie Anna.

— Asta! strigă Roy, arătând spre Strike şi Robin cu mâna tremurătoare, pe care venele îi ieşeau în evidenţă ca nişte funii, iar articulaţiile degetelor erau umflate. Oonagh Kennedy e în spatele întregii poveşti, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să mai am de-a face cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roy, spuse Kim tare, asta e absurd…

— *Oonagh Kennedy voia ca eu să fiu arestat!*

— Tată, asta nu e deloc adevărat! zise Anna, înlăturând energic de pe piciorul ei mâna lui Kim, care încerca s-o calmeze. Ai o fixaţie morbidă cu Oonagh…

— M-a hărţuit să depun plângere împotriva lui Talbot…

— Păi, şi de ce naiba *n-ai făcut* asta? spuse Anna tare. Omul era în plină cădere psihică!

— Roy! scânci iar Cynthia.

Roy se aplecase în faţă ca s-o înfrunte pe fiica lui pe deasupra mesei rotunde prea mici, pe care prăjitura stătea într-un echilibru precar. Începu să strige, vânăt la faţă şi gesticulând frenetic:

— Poliţiştii roiau în toată casa şi scotoceau prin lucrurile mamei tale, în grădină erau câini dresaţi, căutau un motiv ca să mă aresteze, iar eu ar fi trebuit să depun o plângere oficială împotriva şefului lor? *Ce impresie ar fi făcut asta?*

— Era un incompetent!

— Ai fost acolo, domnişoara Ştie-Tot? L-ai cunoscut?

— De ce l-au înlocuit? De ce în tot ce s-a scris despre cazul ăsta se spune că era incompetent?

Anna împunse cu arătătorul aerul dintre ea şi tatăl ei şi continuă:

— Adevărul e că ţie şi lui Cyn vă plăcea de Bill Talbot pentru că el a crezut de la bun început că eşti nevinovat şi…

— *A crezut* că sunt nevinovat? urlă Roy. Ei, mulţumesc, e bine de ştiut că nu s-a schimbat nimic de când aveai 13 ani…

— Roy! exclamară în acelaşi timp Cynthia şi Kim.

— …şi m-ai acuzat că am construit iazul cu peşti deasupra locului în care am îngropat-o!

Anna izbucni în lacrimi şi ieşi în fugă din cameră, aproape împiedicându-se de picioarele lui Strike. Bănuind că avea să urmeze un exod în masă, Strike îşi trase picioarele.

— Când, îi spuse Kim cu răceală socrului ei, o s-o ierţi pe Anna pentru lucrurile pe care le-a spus când era un copil derutat, care trecea printr-o perioadă groaznică?

— Şi perioada *mea* groaznică nu înseamnă nimic? strigă Roy. Nimic!

Aşa cum se aşteptase Strike, ieşi şi el din cameră cât de repede putu, cu un şontâcăit grăbit.

— Dumnezeule mare, murmură Kim.

Ieşi cu paşi mari după Roy şi Anna, aproape izbindu-se la uşă de Cynthia, care sărise în picioare ca să-l urmeze pe Roy.

Uşa se închise. Ploaia răpăia în iazul de afară. Strike îşi umflă obrajii, schimbă o privire cu Robin, apoi îşi luă farfuria şi continuă să-şi mănânce prăjitura.

— Sunt mort de foame, spuse el cu gura plină, ca răspuns la privirea lui Robin. N-am mâncat la prânz. Şi prăjitura chiar e bună.

Auziră în depărtare strigăte şi o altă uşă trântindu-se.

— Crezi că interviul a luat sfârşit? murmură Robin.

— Nu, spuse Strike, continuând să mănânce. Or să se întoarcă.

— Adu-mi aminte despre cum a fost zărită Margot în Warwick, spuse Robin.

Apucase să răsfoiască lista apariţiilor pe care Strike i-o trimisese prin e-mail. Nu păruse să fie nimic prea interesant.

— O femeie a cerut mărunt într-o crâşmă şi proprietarei i s-a părut că e Margot. După două zile, o studentă a susţinut că ea era femeia în cauză, dar proprietara nu era sigură că pe ea o văzuse. Însă poliţia a fost convinsă.

Strike luă încă o gură mare de prăjitură, apoi zise:

— Nu cred că are vreo valoare. Mă rog…

Înghiţi şi aruncă o privire plină de înţeles spre uşa sufrageriei.

— ...*acum* poate că are.

Strike continuă să mănânce din prăjitură, în timp ce Robin îşi plimba privirea prin cameră, oprindu-se asupra unui ceas de şemineu din bronz aurit, de o urâţenie remarcabilă. După ce se uită spre uşă, se ridică în picioare ca să-l examineze. Pe carcasa grea şi bogat ornamentată era reprezentată o zeiţă din Antichitate, aurită şi cu un coif pe cap.

— Pallas Atena, spuse Strike care o urmărea cu privirea, arătând cu furculiţa spre statuetă.

La baza ceasului era un sertar cu un mâner mic de alamă. Amintindu-şi ce spusese Cynthia despre cum Roy şi Margot îşi lăsau acolo bileţele, Robin trase sertarul, tapetat cu pâslă roşie. Era gol.

— Crezi că e un ceas valoros? îl întrebă ea pe Strike, în timp ce închidea sertarul.

— Nu ştiu. De ce?

— Altfel de ce l-ar păstra? E oribil.

În această cameră se întâlniseră două gusturi diferite în privinţa designului, care nu se armonizau deloc, se gândi Robin în timp ce privea în jur şi aştepta întoarcerea familiei. Operele lui Ovidiu şi Plinius legate în piele şi reproducerile victoriene după statui clasice, printre care o pereche de lei Medici în miniatură, o vestală şi un Hermes ridicat pe vârfurile degetelor pe suportul lui greu de bronz, reprezentau probabil gustul tatălui lui Roy, în timp ce mama acestuia, bănuia Robin, fusese cea care alesese acuarelele insipide cu peisaje şi teme botanice, mobila veche delicată şi perdelele de creton.

De ce nu făcuse niciodată curat Roy, de ce nu redecorase, se întrebă Robin. Din respect faţă de părinţi? Din lipsă de imaginaţie? Sau băieţelul bolnăvicios, fără îndoială nevoit să stea în casă mare parte din copilăria lui, se ataşase de aceste obiecte şi nu putea să renunţe la ele? El şi Cynthia păreau să nu-şi fi lăsat aproape deloc amprenta personală asupra camerei, în afară de câteva fotografii de familie destul de şterse, în alb şi negru, din copilăria lui Roy, în care acesta apărea alături de părinţi. Singura care îi atrase atenţia lui Robin fu o poză de grup cu toată familia, care părea să fi fost făcută la începutul anilor' 90, când Roy încă mai avea păr, iar al Cynthiei era des şi ondulat. Cei doi copii biologici ai lor, un băiat şi o fată, semănau cu Anna. Nimeni n-ar fi ghicit că au altă mamă.

Robin trecu la fereastră. Suprafaţa iazului lung şi pretenţios de afară, la al cărui capăt se afla pavilionul de piatră, era acum atât de tulburată de ploaie, încât abia îţi dădeai seama că formele strălucitoare roşii, albe şi negre care se mişcau prin apă erau, de fapt, nişte peşti. Unul dintre ei, alb perlat cu negru, era deosebit de mare, părând să aibă peste jumătate de metru lungime. În mod normal, pavilionul miniatural s-ar fi reflectat în luciul liniştit al apei, dar astăzi nu făcea decât să adauge un strat de gri estompat în celălalt capăt al iazului. Pe pardoseala lui era un desen de o familiaritate stranie.

— Cormoran, spuse Robin.

Exact în clipa aceea, Strike spuse:

— Uită-te la asta.

Amândoi se întoarseră. Strike, care îşi terminase prăjitura, stătea acum lângă una dintre statuetele tatălui lui Roy, pe care Robin o trecuse cu vederea. Era o statuetă din bronz, de 30 de centimetri înălţime, reprezentând un bărbat gol, cu o pânză pe umeri şi un şarpe într-o mână. Nedumerită pentru o clipă, Robin îşi dădu seama peste câteva secunde de ce Strike arăta spre ea.

— A… zodia cu şerpi inventată pe care Talbot i-a atribuit-o lui Roy?

— Exact. Ăsta e Asclepios. Zeul grec al medicinei. Tu ce-ai găsit?

— Uită-te la pardoseala foişorului. Incrustaţia în piatră.

Strike veni lângă ea la fereastră.

— Ah, spuse el. Într-una dintre fotografiile de la grătarul lui Margot se vede începutul. Atunci era în construcţie.

Pe pardoseala foişorului, o cruce St John fusese incrustată în granitul mai închis la culoare.

— Interesantă alegere, spuse Strike.

— Ştii, spuse Robin întorcându-se ca să privească în cameră, maniacilor li se pare adesea că primesc mesaje supranaturale. Lucruri pe care oamenii normali le-ar numi coincidenţe.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Strike întorcându-se ca să se uite la statueta lui Pallas Atena din vârful ceasului urât de pe şemineu. Unui om aflat într-o stare psihică atât de confuză ca Talbot presupun că această cameră i s-ar fi părut plină de astrolo…

Pe holul de afară se auzi vocea lui Roy.

— …atunci nu da vina pe mine…

Uşa se deschise şi familia intră.

— …dacă ea aude lucruri care nu-i plac! termină Roy, adresându-i-se Cynthiei, care venea imediat în urma lui şi părea speriată.

Faţa lui Roy era iar de un roşu-vineţiu nesănătos, chiar dacă pielea din jurul ochilor rămăsese de un galben hepatic. Roy păru surprins să-i vadă pe Strike şi Robin la fereastră.

— Vă admiram grădina, spuse Strike, în timp ce el şi Robin se întorceau la canapea.

Roy mormăi ceva şi se aşeză pe locul lui, respirând greoi.

— Scuze, spuse el după câteva clipe. Nu vedeţi familia în cea mai bună ipostază.

— E foarte stresant pentru toată lumea, încuviinţă Strike.

Anna şi Kim intrară în cameră şi îşi reluară locul pe canapea, ţinându-se de mână. Cynthia se aşeză lângă ele, privindu-l neliniştită pe Roy.

— Aş vrea să spun ceva, i se adresă Roy lui Strike. Aş vrea să explic foarte clar…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am vorbit cu ea la telefon *o singură dată!* spuse Anna.

— Ţi-aş fi recunoscător, Anna, spuse Roy, cu pieptul urcând şi coborând, dacă m-ai lăsa să termin.

Apoi se întoarse către Strike:

— Oonagh Kennedy m-a antipatizat din clipa în care eu şi Margot ne-am cunoscut. Era posesivă faţă de Margot şi, de asemenea, tocmai părăsise biserica, era unul dintre acei oameni care trebuie să şi-i facă duşmani pe toţi cei rămaşi în sânul ei. Mai mult…

— Domnule doctor Phipps, îl întrerupse Strike, conştient că acea după-amiază risca să degenereze într-o lungă ceartă despre Oonagh Kennedy. Cred că ar trebui să ştiţi că, atunci când am intervievat-o, Oonagh ne-a spus foarte clar că persoana asupra căreia ea crede că ar trebui să ne concentrăm energiile este Paul Satchwell.

Timp de câteva secunde, Roy păru incapabil să înţeleagă pe deplin ceea ce i se spusese.

— *Vezi?* spuse Anna cu furie. Tocmai ai sugerat că între mama şi Satchwell era mai mult decât o ieşire împreună să bea ceva. Ce-ai vrut să spui? Sau…

Robin defectă o speranţă ascunsă.

— …erai doar furios şi îţi vărsai năduful?

— Anna, oamenii care insistă să deschidă cutia Pandorei n-ar trebui să se plângă că dau peste lucruri urâte, ripostă Roy.

— Atunci dă-i drumul, izbucni Anna, spune toate lucrurile urâte.

— Anna, şopti Cynthia, care fu ignorată.

— Bine, replică Roy. Bine atunci.

Se întoarse iar spre Strike şi Robin.

— La începutul relaţiei noastre, am văzut un bilet de la Satchwell pe care Margot îl păstrase. „Dragă

Brunhilda", scria – aşa o alinta el. Valkiria, ştiţi. Margot era înaltă. Blondă.

Roy făcu o pauză şi înghiţi în sec.

— Cu vreo trei săptămâni înainte să dispară, Margot a venit acasă şi mi-a spus că dăduse întâmplător peste Satchwell pe stradă şi se duseseră să… bea ceva, *nimic mai mult.*

Roy îşi drese vocea. Cynthia îi mai puse ceai.

— După ce… după ce a dispărut, a trebuit să mă duc să-i iau lucrurile de la cabinetul St John. Printre ele am găsit o mică…

Roy depărtă degetele 7-8 centimetri.

— …figurină de lemn reprezentând un viking stilizat, pe care ea o ţinuse pe birou. La baza figurinei scria cu cerneală Brunhilda, lângă o inimă mică.

Roy sorbi din ceaşcă.

— N-o mai văzusem până atunci. Bineînţeles, este *posibil* ca Satchwell s-o fi purtat cu el ani în şir, în eventualitatea puţin probabilă ca într-o zi s-o întâlnească din întâmplare pe Margot pe stradă. Însă eu am ajuns la concluzia că se văzuseră din nou şi el îi dăduse acest… acest suvenir cu o ocazie ulterioară. Tot ce ştiu e că eu nu-l mai văzusem până să-i iau lucrurile din cabinet.

Robin îşi dădea seama că Anna ar fi vrut să sugereze o explicaţie alternativă, dar era foarte dificil să găseşti un defect în argumentaţia lui Roy.

— Aţi spus poliţiei pe cine suspectaţi? întrebă Strike.

— Da, şi cred că Satchwell a susţinut că nu existase o a doua întâlnire, că îi dăduse figurina lui Margot cu ani în urmă, când avuseseră o relaţie. Bineînţeles, poliţia nu a putut demonstra că lucrurile stau într-un fel sau altul. Dar *eu* nu o mai văzusem până atunci.

Robin se întrebă ce ar fi mai dureros: să afli că celălalt ascunsese un suvenir sentimental de la un fost partener pentru a-l scoate la iveală mulţi ani mai târziu, sau că îl primise recent?

— Spuneţi-mi, interveni Strike, Margot v-a relatat vreodată ceva despre un „vis cu perna”?

— Poftim?

— Ceva ce i-a spus Satchwell, referitor la o pernă?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Roy suspicios.

— Inspectorul Talbot a spus vreodată că el crede că Satchwell minte în privinţa locului în care se afla pe 11 octombrie?

— Nu, replică Roy, părând acum foarte surprins. Am înţeles că poliţia a fost complet convinsă de alibiul lui.

— Noi am aflat, spuse Strike, adresându-i-se Annei, că Talbot ţinea un dosar separat de cel oficial, al poliţiei. După ce iniţial a părut că l-a exclus pe Berbec, a revenit la el şi a început să sape după mai multe informaţii despre el.

— „Berbec”? repetă Anna nedumerită.

— Scuze, spuse Strike, iritat că recursese la limbajul astrologie. Căderea psihică a lui Talbot s-a manifestat prin credinţa că poate să soluţioneze cazul prin mijloace oculte. A început să utilizeze cărţi de tarot şi să caute în horoscop. Îi numea pe toţi cei care aveau legătură cu cazul după zodiile lor. Satchwell era născut în zodia Berbecului, aşa că ăsta e numele lui în însemnările personale ale lui Talbot.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Kim reacţionă:

— Dumnezeule mare.

— Astrologie? spuse Roy, părând nedumerit.

— *Vezi,* tată? interveni Anna, bătând cu pumnul în genunchiul ei. Dacă Lawson ar fi preluat cazul mai devreme…

— Lawson era un neghiob, replică Roy, care părea totuşi zguduit. Un prost! Era mai interesat să dovedească faptul că Talbot fusese incompetent decât să afle ce i se întâmplase lui Margot. Insista să reia *totul.* A vrut să-i audieze personal pe doctorii care mă trataseră pentru sângerarea de la genunchi, chiar dacă ei dăduseră declaraţii în scris. S-a dus la

bancă să-mi verifice conturile, în caz că plătisem pe cineva s-o ucidă pe mama ta. A exercitat presiuni…

Roy se opri şi tuşi, bătându-se cu pumnul în piept. Cynthia dădu să se ridice de pe canapea, dar Roy îi ceru printr-un gest furios să rămână aşezată.

— … a exercitat presiuni asupra Cynthiei, a încercat s-o facă să recunoască faptul că minţise când spusese că eu stătusem în pat toată ziua, dar n-a aflat niciodată nici cea mai mică informaţie nouă despre ce se întâmplase cu mama ta. Era doar un executant, un executant tiranic şi lipsit de imaginaţie a cărui prioritate nu era s-o găsească *pe ea,* ci să demonstreze că Talbot o făcuse de oaie. Poate că Bill Talbot era…

Roy aruncă o privire furioasă spre Strike şi adăugă:

— ...*sigur* era bolnav, dar un lucru rămâne cert: nimeni nu a venit vreodată cu o explicaţie mai bună decât Creed, nu-i aşa?

La auzul numelui lui Creed, cele trei femei de pe canapea se posomorâră. Numele său părea să invoce în cameră un fel de gaură neagră în care femeile vii dispăreau, fără a mai fi văzute vreodată; o manifestare a unui rău aproape supranatural. Simpla lui menţionare avea o anumită finalitate: monstrul acum închis pe viaţă, de neatins, de negăsit, asemenea femeilor închise şi torturate în subsolul lui. Gândurile lui Robin se îndreptară, pline de vinovăţie, către e-mailul pe care deja îl scrisese şi trimisese, fără să-i spună lui Strike, deoarece se temea că el nu ar fi fost de acord.

— Ştie vreunui dintre voi, întrebă Roy brusc, cine au fost Kara Wolfson şi Louise Tucker?

— Da, zise Robin înainte ca Strike să apuce să răspundă. Louise a fost o adolescentă care fugise de acasă, iar Kara – animatoare într-un club. Creed a fost suspectat de uciderea amândurora, dar nu a fost găsită nicio dovadă.

— Exact, spuse Roy, aruncându-i genul de privire cu care l-ar fi măsurat odinioară pe un student la medicină care pusese un diagnostic corect. Ei, în

1978 m-am întâlnit cu fratele Karei şi cu tatăl lui Louise.

— Eu n-am ştiut că ai făcut asta! zise Anna, şocată.

— Bineînţeles că n-ai ştiut, se răsti Roy. Aveai cinci ani.

Roy se întoarse spre Strike şi Robin.

— Tatăl lui Louise investigase pe cont propriu viaţa lui Creed. Se dusese în fiecare loc în care stătuse sau lucrase vreodată Creed şi a stat de vorbă cu toţi cei care îl cunoscuseră. I-a trimis o cerere lui Merlyn-Rees, ministrul de interne de atunci, să-l lase să se ducă şi să sape în cât mai multe locuri posibil. Omul era pe jumătate nebun. Am văzut atunci ce poate să-ţi facă dacă trăieşti cu aşa ceva. Obsesia asta îi domina întreaga viaţă. Voia să demoleze clădiri, să dea jos pereţi, să scoată la lumină fundaţii. Să excaveze câmpuri pe care ar fi putut să meargă cândva Creed. Să dragheze pâraie în care un prieten din şcoală spusese că Creed pescuise cândva. Tucker tremura în timp ce vorbea, încerca să ne convingă pe mine şi pe Wolfson, care era şofer de camion, să facem echipă pentru o campanie TV. Trebuia să ne legăm cu lanţuri de grilajele Downing Street, să ajungem la ştiri… Căsnicia lui Tucker se destrămase. Părea să fie în relaţii proaste cu ceilalţi copii ai săi. Creed devenise întreaga lui viaţă.

— Şi n-ai vrut să-l ajuţi? întrebă Anna.

— Dacă, spuse Roy încet, ar fi avut probe reale – orice indiciu solid care să-i pună în legătură pe Margot şi Creed…

— Am citit că ţi s-a părut că unul dintre lănţişoarele din subsol ar fi putut să fie…

— Dacă îţi iei informaţiile din cărţi senzaţionaliste, Anna…

— Pentru că întotdeauna ai fost atât de *dispus* să vorbeşti cu mine despre mama, nu-i aşa?

— Anna, şopti Cynthia iar.

— Medalionul pe care l-au găsit în subsolul lui Creed nu era al lui Margot, iar eu ar trebui să ştiu

cel mai bine, pentru că eu i l-am dăruit, spuse Roy.

Îşi strânse tare buzele care îi tremurau.

— Doar câteva întrebări am mai avea, dacă nu vă deranjează, interveni Strike înainte ca Anna să apuce să mai spună ceva, hotărât să evite un nou conflict. Am putea discuta puţin despre Wilma, femeia de serviciu care lucra la cabinet şi făcea menajul şi aici?

— Angajarea ei a fost pe de-a-ntregul ideea lui Margot, dar nu prea se pricepea, răspunse Roy. Femeia avea unele dificultăţi personale şi Margot s-a gândit că soluţia erau mai mulţi bani. După dispariţia ei, femeia a plecat. Nu s-a mai întors niciodată. N-a fost o pierdere. Am aflat după aceea că fusese concediată de la cabinet. Pentru furturi minore, am auzit.

— Wilma a spus poliţiei…

— Că în ziua în care a dispărut Margot pe covorul de la etaj era sânge, îl întrerupse Roy.

Anna şi Kim părură şocate, iar Robin deduse că pentru ele era o informaţie complet nouă.

— Da, spuse Strike.

— Era menstrual, spuse Roy rece. În timpul nopţii, lui Margot îi venise ciclul. Mama mi-a spus că în baie erau absorbante. Wilma a curăţat covorul cu buretele. Era covorul din camera de oaspeţi care se afla în partea opusă a casei faţă de dormitorul conjugal. Margot şi cu mine dormeam separat la acel moment, din cauza…

Urmă o scurtă ezitare.

— …rănii mele.

— Wilma a mai spus şi că i s-a părut că vă vede…

— Cum mă plimb prin grădină, spuse Roy. Era o minciună. Dacă a văzut pe cineva, trebuie să fi fost unul dintre zidari. La momentul acela terminam pavilionul.

Roy arătă spre foişorul de piatră din capătul iazului.

Strike îşi însemnă ceva şi dădu o pagină din carnet.

— Vă amintiţi ca Margot să fi spus ceva despre un bărbat pe nume Niccolo Ricci? Era pacient la cabinetul St John.

Roy şi Cynthia scuturară amândoi din cap.

— Dar despre un pacient pe nume Steven Douthwaite?

— Nu, spuse Roy. Dar am auzit despre el după aceea, din presă.

— Cineva care a fost la grătar a spus că Margot primise bomboane de ciocolată de la un pacient, spuse Cynthia. El era, nu-i aşa?

— Aşa credem. Deci nu a vorbit niciodată despre Douthwaite? Nu a pomenit niciodată că manifesta un interes necuvenit faţă de ea, nu v-a spus niciodată că era gay?

— Nu, spuse Roy iar. Există o confidenţialitate medic-pacient, ştiţi.

— Ar putea să pară o întrebare ciudată, continuă Strike, dar Margot avea vreo cicatrice? Mai exact, pe cutia toracică?

— Nu, spuse Roy tulburat. De ce întrebaţi?

— Pentru a exclude o posibilitate, replică Strike.

Înainte ca ceilalţi să apuce să ceară alte detalii, întrebă:

— V-a spus vreodată Margot că primise bilete de ameninţare?

— Da, zise Roy. Mă rog, nu bilete, la plural. Mi-a spus că primise *unul.*

— Chiar aşa? se miră Strike, ridicând privirea.

— Da. O acuza că le încurajează pe femeile tinere la promiscuitate şi păcat.

— Era vreo ameninţare în bilet?

— Nu ştiu, eu nu l-am văzut.

— Nu l-a adus acasă?

— Nu, spuse Roy scurt.

Ezită, apoi continuă:

— Ne-am certat din cauza asta.

— Serios?

— Da, spuse Roy înroşindu-se şi mai tare. Pot exista consecinţe grave, consecinţe *în societate* dacă începi să facilitezi lucruri care nu au loc în natură…

— Eşti îngrijorat că a spus vreunei fete că e în regulă să fie gay? întrebă Anna.

Din nou, Cynthia şopti *Anna!*

— Eu vorbesc, spuse Roy cu faţa congestionată, despre oferirea de sfaturi nesăbuite care pot duce la destrămarea unei căsnicii. Vorbesc despre facilitarea promiscuităţii pe la spatele părinţilor. Biletul acela îi fusese trimis de un bărbat foarte furios şi ea nu părea să fi luat măcar în considerare – în considerare…

Faţa lui Roy se schimonosise. Pentru o clipă, păru că o să înceapă să strige, dar apoi, complet pe neaşteptate, izbucni într-un plâns zgomotos.

Soţia, fiica şi nora lui rămaseră una lângă alta pe canapea, perplexe; nimeni, nici măcar Cynthia, nu se duse la el. Dintr-odată, Roy plângea cu icnete puternice, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obrajii supţi. După ce încercă să se stăpânească şi nu reuşi, spuse printre suspine:

— Nu îşi amintea niciodată că eu nu pot s-o protejez, că n-aş putea să fac nimic dacă cineva ar încerca să-i facă rău, pentru că sunt *un bolnav... inutil... un bolnav... nenorocit...*

— Ah, *tată,* şopti Anna îngrozită.

Se lăsă să alunece de pe canapea şi se duse la tatăl ei în genunchi. Încercă să-şi pună mâinile pe piciorul lui, dar el o îndepărtă, scuturând din cap şi continuând să plângă.

— Nu, nu, nu merit, tu nu ştii totul, nu ştii…

— Ce nu ştiu? întrebă Anna, părând speriată. Tată, ştiu mai multe decât crezi tu. Ştiu despre avort…

— Nu a existat niciodată, *niciodată,* niciun avort! spuse Roy, icnind şi suspinând. A fost singurul, singurul lucru asupra căruia Oonagh Kennedy şi cu mine – amândoi ştiam – că ea n-ar fi făcut asta *niciodată* după tine! Mi-a spus – Margot mi-a spus – după ce te-ai născut tu, îşi schimbase complet viziunea. *Complet!*

— Atunci ce nu ştiu? şopti Anna.

— Am fost… am fost c-crud cu ea! se tângui Roy. Am fost! Am îngreunat situaţia! Nu manifestam niciun interes faţă de munca ei. Am îndepărtat-o! Urma să mă p-părăsească… Eu ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu. Am ştiut întotdeauna. Cu o zi înainte… înainte să plece – a lăsat un mesaj la ceas, o prostioară a noastră, şi biletul spunea *Te rog v-vorbeşte cu mine…*

Roy fu copleşit de suspine. În timp ce Cynthia se ridică şi se duse să îngenuncheze de cealaltă parte a lui, Anna luă mâna tatălui ei şi de data aceasta el o lăsă. Roy spuse, agăţându-se de fiica lui:

— Aşteptam să-şi ceară scuze. Pentru că se dusese la băut cu Satchwell. Şi pentru că ea nu scrisese că-şi cere scuze, eu n-am vorbit cu ea. Şi a doua zi… Ştiu ce s-a întâmplat. Ei îi plăcea să se plimbe. Dacă era supărată – plimbări lungi. A uitat de Oonagh, s-a dus să se plimbe, încercând să se hotărască ce să facă, să mă părăsească pentru că o mâhneam atât de tare. Nu era atentă şi Creed, Creed trebuie să…

Continuând să-l ţină de mână, Anna îşi puse celălalt braţ în jurul umerilor care se zguduiau ai tatălui ei şi îl trase spre ea. Roy plângea neconsolat, agăţându-se de ea. Strike şi Robin se prefăceau interesaţi de covorul înflorat.

— Roy, spuse Kim cu blândeţe, în cele din urmă. Nu e nimeni în cameră care să nu fi spus sau să nu fi făcut ceva ce regretă amarnic. Nici măcar unul.

Strike, care obţinuse de la Roy Phipps mult mai mult decât se aşteptase, se gândi că e timpul să pună capăt interviului. Phipps suferea atât de mult că i s-ar fi părut inuman să mai insiste. Când suspinele lui Roy scăzură puţin în intensitate, Strike spuse protocolar:

— Aş vrea să vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi vorbit cu noi, şi pentru ceai. Noi vă lăsăm.

El şi Robin se ridicară în picioare. Roy rămase în braţele soţiei şi ale fiicei lui. Kim se ridică să-i conducă.

— *Ei,* spuse Kim încet, în timp ce se apropiau de uşa de la intrare, trebuie să vă spun, asta a fost… aproape un miracol. Roy n-a mai vorbit niciodată despre Margot în modul ăsta, *niciodată.* Chiar dacă n-o să aflaţi nimic altceva… eu vă mulţumesc. A fost o experienţă… vindecătoare.

Ploaia încetase şi soarele se ivise iar. Deasupra pădurii de vizavi de casă apăruse un curcubeu dublu. Strike şi Robin ieşiră afară, în aerul curat şi proaspăt.

— Aş putea să mai întreb ceva? spuse Strike, întorcându-se spre Kim, care rămăsese în pragul uşii.

— Desigur.

— E vorba de chestia aceea ca un foişor de vară din grădină, de lângă lazul cu peşti. Mă întrebam de ce are o cruce St John pe pardoseală.

— *Ah,* spuse Kim. Margot a ales modelul. Da, mi-a spus Cynthia acum foarte mult timp. Margot tocmai obţinuse slujba de la St John – şi, ca poantă, zona asta are o legătură şi cu Cavalerii Ospitalieri…

— Da, spuse Robin. Am citit la Hampton Court despre asta.

— Aşa că s-a gândit că ar fi o aluzie drăguţă la două lucruri… Ştiţi, acum că aţi pomenit-o, sunt surprinsă că nu a schimbat-o nimeni niciodată. Orice altă urmă a lui Margot din casa asta a dispărut.

— E scump, spuse Strike, să scoţi lespezi de granit.

— Da, zise Kim, al cărei zâmbet păli puţin. Presupun că da.

37

Hidre cu multe capete şi falnice balene,
Chituri ce-alungă peştii atunci când trec alene,
Miriapode agere cu solzii argintaţi,
Şi inorogi ai mării la coadă avântaţi…
Temutul peşte ce se-nvrednici să poarte
Numele morţii…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Ploaia continuă să cadă aproape fără încetare până în februarie. Pe 5, sudul fu lovit de cea mai sălbatică furtună de până atunci. Mii de case rămaseră fără curent, o parte a zidului falezei care susţinea calea ferată dintre Londra şi sud-vestul ţării se prăbuşi, porţiuni de teren agricol dispărură sub ape, drumurile deveniră râuri şi ştirile de seară prezentau câmpuri transformate în întinderi de apă cenuşie şi case pe jumătate afundate în noroi. Prim-ministrul promise ajutor financiar, serviciile de urgenţă se străduiră să-i ajute pe cei afectaţi, iar Joan, pe dealul ei înalt de deasupra unui St Mawes inundat, fu lipsită de vizita promisă a lui Strike şi Lucy, pentru că aceştia nu putură să ajungă la ea nici pe şosea, nici cu trenul.

Simţindu-se vinovat pentru că nu se dusese în Cornwall înainte ca vremea să facă deplasarea imposibilă, Strike se pedepsea lucrând mult şi dormind puţin. Alese, masochist, să acopere ture una după alta, astfel încât Barclay şi Hutchins să-şi poată lua o parte din zilele libere restante din perioadele când el fusese la Joan. În consecinţă, în seara de miercuri a săptămânii următoare, Strike, şi nu Hutchins, stătea în BMW, sub ploaia care nu contenea, în faţa casei lui Elinor Dean din Stoke Newington, şi văzu cum un bărbat în trening bate la uşă şi este primit înăuntru.

Strike aşteptă toată noaptea ca bărbatul să reapară. În cele din urmă, la 6 dimineaţa, acesta ieşi pe strada încă întunecată, acoperindu-şi cu mâna partea inferioară a feţei. Strike, care îl urmărea prin ochelarii cu vedere pe timp de noapte, o zări şi pe Elinor Dean, într-un halat matlasat lejer, cum îi face cu mâna. Bărbatul în trening se grăbi spre Citroënul lui, continuând să-şi acopere gura cu mâna, şi porni spre sud.

Strike urmări Citroënul până pe Risinghill Street din Pentonville, unde ţinta lui parcă şi intră într-un bloc de locuinţe modern, din cărămidă roşie, ţinându-şi acum ambele mâini în buzunare. Din câte vedea detectivul, gura lui nu avea nimic neobişnuit. Strike aşteptă până ce bărbatul intră înăuntru şi îşi notă care fereastră se lumină peste cinci minute, apoi plecă şi opri puţin mai târziu pe White Lion Street.

Chiar dacă era devreme, oamenii se îndreptau deja spre muncă, cu umbrelele ridicate împotriva ploii care continua să cadă. Strike coborî geamul maşinii, pentru că nici măcar lui, chit că era fumător înrăit, nu-i plăcea cum mirosea în maşină după o noapte de supraveghere. Apoi, chiar dacă îl durea limba de cât de mult fumase, îşi aprinse o ţigară şi îl sună pe Saul Morris.

— Salut, şefu'.

Strike, căruia nu-i plăcea în mod deosebit că Morris îi spunea „şefu'", dar nici nu-şi putea imagina vreo modalitate prin care să-i ceară să nu mai facă asta fără să pară bou, spuse:

— Aş vrea să schimbi ţintele. Lasă-l astăzi pe Alunecos; tocmai am urmărit un tip nou care a rămas peste noapte la Elinor Dean.

Strike îi dădu lui Morris adresa.

— E la al doilea etaj, apartamentul cel mai din stânga, cum te uiţi la clădire. Patruzeci şi ceva de ani, păr grizonant, puţină burtă. Vezi ce poţi afla despre el: discută cu vecinii, află unde lucrează şi caută online, vezi dacă poţi afla ce preocupări are.

Intuiţia îmi spune că şi el, şi ŞA o vizitează pe femeia aia din acelaşi motiv.

— Vezi, de-aia eşti tu mahărul. Preiei cazul pentru o noapte şi îl rezolvi.

Strike ar fi vrut ca Morris să înceteze şi cu linguşirea. După ce închise, fumă o vreme, simţind vântul muşcător acolo unde pielea nu-i era acoperită de haine şi ploaia înţepându-i faţa ca nişte ace îngheţate. Apoi, după ce se uită cât e ceasul, ca să se asigure că unchiul lui matinal a apucat să se trezească, îl sună pe Ted.

— Eşti bine, băiete? îl auzi pe unchiul său printre pârâituri.

— Da. Tu cum eşti?

— Bine, spuse Ted. Luam micul dejun. Joanie încă doarme.

— Ce mai face?

— Nicio schimbare. Suportă.

— Cum e cu mâncarea, aveţi suficientă?

— Ne descurcăm cu mâncarea, nu-ţi face griji, zise Ted. Micul Dave Polworth ne-a adus ieri mâncare pentru o săptămână.

— Cum naiba a ajuns la voi? întrebă Strike.

Ştia foarte bine că o mare porţiune de teren între mătuşa şi unchiul lui şi casa lui Polworth era sub un metru de apă.

— A vâslit o parte din drum, spuse Ted, amuzat. Vorbea despre asta de ziceai că e la un concurs Ironman. Când a ajuns aici, era numai haine impermeabile din cap până-n picioare, cu un rucsac mare plin de cumpărături. E om bun, Polworth ăla.

— Da, e, spuse Strike, închizând pentru o clipă ochii.

Nu Polworth ar fi trebuit să aibă grijă de mătuşa şi de unchiul lui. El ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să plece mai devreme, ştiind că vremea nu arăta bine, dar deja de luni întregi jongla între vinovăţia faţă de mătuşa şi unchiul lui şi vinovăţia pe care o simţea pentru povara pe care o punea pe umerii subcontractorilor şi, mai ales, ai lui Robin.

— Ted, ajung acolo imediat ce o să circule iar trenurile.

— Da, ştiu, băiete, spuse Ted. Nu-ţi face griji pentru noi. Nu ţi-o dau la telefon, pentru că trebuie să se odihnească, dar o să-i spun c-ai sunat. O să fie încântată.

Obosit, înfometat, cu ţigara înfiptă între dinţi şi întrebându-se unde ar putea să mănânce micul dejun, Strike îi scrise lui Dave Polworth un SMS în care folosi porecla pe care i-o dăduse încă de când acesta fusese muşcat de un rechin, la vârsta de 18 ani.

Tocmai mi-a spus Ted ce ai făcut ieri. N-o să mă pot revanşa niciodată, Chum. Mulţumesc.

Aruncă chiştocul afară, ridică geamul şi tocmai pornise motorul, când mobilul lui vibră. Aşteptându-se să vadă un răspuns din partea lui Polworth, care, fără îndoială, îl întreba când se transformase într-un asemenea poponar sau o fetiţă (limbajul acestuia fiind întotdeauna cât mai departe cu putinţă de corectitudinea politică), Strike privi spre ecran deja zâmbind şi citi:

Tata ar vrea să te sune. Când ar fi un moment potrivit?

Strike citi mesajul de două ori până să înţeleagă că era de la Al. La început se simţi doar surprins. Apoi furia şi o ranchiună profundă urcară în el asemenea vomei.

— Du-te dracu', îi spuse el telefonului cu voce tare.

Ieşi de pe străduţa laterală şi porni, cu maxilarele încleştate, întrebându-se de ce, dintre toate perioadele din viaţa lui, Rokeby trebuia să-l hăituiască tocmai acum, când era atât de îngrijorat pentru acele rude care avuseseră grijă de el când asocierea cu el nu aducea niciun beneficiu. Momentul pocăinţei trecuse; răul făcut era ireparabil; sângele chiar se făcuse apă, fir-ar al

dracu'. Măcinat de grija fragilei Joan, cu care nu avea în comun nicio fărâmă de ADN, izolată în casa de pe deal, în mijlocul inundaţiilor, Strike simţi cum în el se zvârcolesc furia şi vinovăţia.

Peste câteva minute îşi dădu seama că ajunsese în Clerkenwell. Zări o cafenea deschisă pe St John Street şi parcă, apoi se îndreptă prin ploaie spre căldura şi lumina acesteia şi comandă un sandviş cu ou şi roşii. Alese o masă de lângă geam şi se aşeză cu faţa la stradă, ochi în ochi cu propria-i reflexie, care îi arăta un chip împietrit şi neras în fereastra bătută de ploaie.

În afara mahmurelilor, pe Strike îl durea rareori capul, dar acum simţea tot mai puternic, în partea stângă a craniului, ceva care aducea a durere de cap. Îşi mâncă sandvişul, spunându-şi ferm că mâncarea îl va face să se simtă mai bine. Apoi, după ce comandă a doua cană de ceai, îşi scoase iar mobilul şi scrise un răspuns pentru Al cu dublu scop: să-l facă pe Rokeby să înceteze o dată pentru totdeauna şi să nu-i lase pe fratele lui vitreg şi pe tatăl lui să-şi dea seama cât de tare îi tulburau liniştea cu insistenţa lor.

Nu mă interesează. E prea târziu. Nu vreau să mă cert cu tine, dar consideră acest „nu" ca fiind unul final.

Trimise mesajul, apoi privi imediat în jur, căutând ceva care să-i ocupe mintea obosită. Magazinele de vizavi străluceau în tonuri de roşu şi roz: era aproape 14 februarie. Îşi dădu seama acum că nu mai primise nicio veste de la Charlotte de când îi ignorase mesajul de Crăciun. Avea să-i trimită un mesaj şi de Sf. Valentin? Dorinţa ei de a lua legătura părea să fie stimulată de ocaziile speciale şi aniversări.

Automat, fără să-şi dea seama ce face, dar cu aceeaşi dorinţă de reconfortare care îl împinsese spre această cafenea, scoase iar telefonul din buzunar şi o sună pe Robin, dar era ocupat. Băgă mobilul la loc în buzunar, stresat, anxios şi tânjind

după acţiune, şi îşi spuse că putea să profite că era în Clerkenwell, dacă tot ajunsese aici.

Cafeneaua era la mică distanţă de mers pe jos de fostul cabinet St John. Câţi dintre aceşti trecători, se întrebă Strike, locuiseră în zonă cu 40 de ani în urmă? Femeia aplecată de spate, cu pelerină şi cărucior pentru cumpărături în carouri? Bărbatul cu favoriţi gri, care încerca să oprească un taxi? Poate bărbatul sikh în vârstă, cu turban, care scria la mobil din mers? Fusese vreunul dintre ei la o consultaţie la Margot Bamborough? Îşi amintea vreunul dintre ei de un bărbat murdar şi bărbos pe nume Applethorpe sau cam aşa ceva care bântuise chiar pe aceste străzi, spunându-le insistent necunoscuţilor că el o omorâse pe doctoriţă?

Privirea absentă a lui Strike se opri asupra unui bărbat care mergea legănându-se într-un mod ciudat, pe trotuarul celălalt. Părul cenuşiu şi subţire îi stătea lipit de cap, ud de la ploaie. Nu avea nici haină, nici umbrelă, dar purta o bluză cu o imagine cu Ariciul Sonic în faţă. Lipsa hainei, mersul puţin greoi, privirea goală şi copilăroasă, gura uşor deschisă şi acceptarea resemnată a faptului că încet-încet se va uda până la piele: toate sugerau o tulburare cognitivă de un fel sau altul. Bărbatul ieşi din câmpul vizual al lui Strike, în timp ce mobilul detectivului începu să sune.

— Salut, spuse Robin. M-ai sunat?

Strike simţi că se relaxează puţin şi decise că ceaiul îi alina, în mod evident, durerea de cap.

— Da. Ca să te pun la curent.

Îi spuse povestea bărbatului în trening care o vizitase peste noapte pe Elinor Dean.

— Şi îşi acoperea gura cu mâna la plecare? Ciudat.

— Ştiu. Cu siguranţă, acolo se petrece ceva bizar. I-am cerut lui Morris să facă nişte săpături despre tipul cel nou.

— Pentonville e chiar lângă Clerkenwell, spuse Robin.

— Acolo sunt acum. Într-o cafenea de pe St John Street. Mă g… gândeam…

Pe Strike îl copleşi un căscat.

— …scuze – mă gândeam că, dacă tot sunt în zonă, aş putea să mai încerc o dată să aflu ceva despre răposatul Applethorpe. Să încerc să dau de cineva care îşi aminteşte familia sau ştie ce li s-ar fi putut întâmpla.

— Şi cum o să faci asta?

— Mă plimb prin zonă, zise Strike, care deveni conştient de durerea de la genunchi chiar în timp ce spunea asta, întreb prin magazinele care par mai vechi. Şt… ştiu…

Strike căscă iar.

— …că şansele sunt mici, dar n-avem pe nimeni altcineva care să pretindă că a omorât-o pe Margot.

— Nu eşti terminat?

— Mi-a fost şi mai rău. Unde eşti acum?

— La birou, şi am nişte veşti în cazul Bamborough, dacă ai timp.

— Te ascult, zise Strike, mulţumit să amâne momentul în care trebuia să iasă iar în ploaie.

— Păi, în primul rând, am primit un e-mail de la soţul Gloriei Conti. Ştii, recepţionera care a fost ultima persoană care a văzut-o pe Margot? E scurt. *Dragă domnule Ellacott…*

— Domnule?

— De multe ori Robin îi derutează pe oameni. *Vă scriu din partea soţiei mele, care a fost foarte afectată de mesajul dumneavoastră. Nu are dovezi sau informaţii referitoare la Margot Bamborough şi nu e adecvat să luaţi legătura cu ea prin biroul meu. Familia noastră este foarte retrasă şi aşa doreşte să rămână. Aş dori să mă asiguraţi că nu veţi mai încerca vreodată să luaţi legătura cu soţia mea. Al dvs. Sincer, Hugo Jaubert.*

— Interesant, comentă Strike, scărpinându-şi bărbia nerasă. De ce n-a răspuns la e-mail chiar Gloria? Prea afectată?

— Mă întreb de ce a fost atât de afe… tulburată, vreau să spun?

Apoi Robin îşi răspunse singură:

— Poate din cauză că am încercat să iau legătura cu ea prin biroul soţului? Dar i-am scris pe Facebook şi n-a răspuns.

— Ştii, cred că ar merita s-o punem pe Anna să ia legătura cu Gloria. Fiind fiica lui Margot, s-ar putea s-o sensibilizeze mai mult decât noi. Nu vrei să concepi altă solicitare şi să i-o arăţi Annei, să vedem dacă e de acord s-o trimiţi în numele ei?

— Bine gândit, zise Robin.

Strike auzi cum îşi notează ceva.

— Oricum, vestea mai bună e că atunci când m-ai sunat vorbeam cu a doua fiică, în ordinea vârstei, a Wilmei Bayliss, Maya. Ea e directoare adjunctă de şcoală. Cred că sunt pe punctul s-o conving să vorbească cu noi. O îngrijorează reacţia surorii mai mari, dar sunt optimistă.

— Super. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre Wilma.

— Şi mai e ceva, doar că probabil o să ţi se pară că şansele sunt cam mici.

— Tocmai ţi-am spus că sunt pe cale să bat pe la uşi ca să întreb despre un nebun mort pe care cu siguranţă nu-l chema Applethorpe.

Robin râse.

— Bun, OK, aseară am intrat iar pe internet ca să-l caut pe Steve Douthwaite şi am găsit un site vechi, „Amintiri de la Butlin”, unde foşti animatori din tabără vorbesc între ei, deapănă amintiri, organizează reuniuni şi aşa mai departe – ştii genu’. În orice caz, n-am găsit nicio menţionare a vreunui Douthwaite sau Jacks, cum îşi spunea el la Clacton-on-Sea, dar am găsit – ştiu că probabil e complet irelevant, şi nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar în *Ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough?* era citată o fată pe nume Julie Wilkes. Spunea că a fost şocată că Stevie Jacks nu le spusese prietenilor că fusese implicat în cazul dispariţiei unei femei.

— Da, îmi amintesc, spuse Strike.

— Ei… fata aia s-a înecat, zise Robin. S-a înecat în tabăra de vacanţă, la sfârşitul sezonului estival

1985. Cadavrul ei a fost găsit într-o dimineaţă în piscina taberei. Câţiva dintre animatori discutau despre moartea ei pe forumul siteului. Credeau că s-a îmbătat, a alunecat, s-a lovit la cap şi a alunecat în piscină. Poate că e un ghinion oribil, dar femeile au într-adevăr obiceiul să moară în preajma lui Douthwaite, nu-i aşa? Iubita lui căsătorită se sinucide, doctoriţa lui dispare şi apoi această colegă care se îneacă… Oriunde se duce, e urmărit de morţi nenaturale… e pur şi simplu ciudat.

— Da, este, spuse Strike, încruntându-se la ploaie.

Era pe punctul de a se întreba cu voce tare unde se ascunsese Douthwaite, când Robin reluă, uşor grăbit:

— Ascultă, mai e ceva ce voiam să te întreb, dar e absolut în regulă dacă răspunsul e nu. Colegul meu de apartament, Max – ştii că e actor? Ei, tocmai a fost distribuit într-o producţie de televiziune ca fost soldat şi nu ştie pe nimeni altcineva la care ar putea apela. Voia să ştie dacă ai vrea să vii la cină ca să-ţi pună nişte întrebări.

— Ah, spuse Strike surprins, dar nu neplăcut… Da, bine. Când?

— Ştiu că e din scurt, dar mâine ţi-ar conveni? Are nevoie de asta repede.

— Da, n-ar trebui să fie o problemă, spuse Strike.

Era pregătit să plece spre St Mawes imediat ce drumul devenea practicabil, dar era puţin probabil ca zidul falezei să fie reparat până a doua zi.

După ce Robin închise, Strike comandă a treia cană de ceai. Trăgea de timp şi ştia de ce. Dacă chiar avea de gând să întrebe în dreapta şi în stânga prin Clerkenwell dacă îşi amintea cineva de bărbatul mort care susţinuse că o ucisese pe Margot Bamborough, atunci ar face bine să ştie numele real al acestuia, şi cum Janice Beattie era în continuare în Dubai, singura la care putea să apeleze era Irene Hickson.

Ploaia era mai puternică acum. Amâna, minut după minut, să o sune pe Irene, privind maşinile

care avansau prin perdeaua unduitoare de apă şi pietonii care ocoleau bălţile de pe stradă şi gândindu-se la moartea de demult a unei animatoare tinere de la Butlin, care alunecase, se lovise la cap şi se înecase în piscină.

Apă peste tot, scrisese Bill Talbot în carnetul lui astrologie. Lui Strike nu-i fusese uşor să descifreze acel pasaj. Concluzionase că Talbot se referea la un grup de zodii de apă care păreau să aibă legătură cu moartea Scorpionului necunoscut. De ce, se întrebă acum Strike, sorbind din ceai, era Scorpionul o zodie de apă? Scorpionul trăia pe pământ, la căldură; oare putea să înoate? Îşi aminti semnul cu un peşte mare pe care Talbot îl folosise în carnet pentru Irene, pe care o descrisese la un moment dat drept „Cetus”. Luă mobilul şi căută cuvântul.

Constelaţia Cetus, citi Strike, cunoscută şi ca balena, era numită după un monstru marin ucis de Perseus când o salvase pe Andromeda de zeul mărilor, Poseidon. Se afla într-o regiune a cerului cunoscută drept „Marea”, din cauza prezenţei multor constelaţii asociate cu apa, inclusiv Peşti, Vărsător, purtătorul de apă, şi Capricorn, ţapul cu coadă în formă de peşte.

Apă peste tot.

Însemnările astrologice începeau să se încâlcească în jurul proceselor lui mintale, ca un năvod vechi care se agaţă într-o elice. Acestea, un amestec nociv de raţiune şi absurd, demonstrau, în opinia lui Strike, cât de atrăgătoare era astrologia, cu promisiunea măgulitoare şi reconfortantă că tot universul era interesat de măruntele tale preocupări şi că stelele sau lumea spiritelor aveau să te îndrume acolo unde munca asiduă şi raţiunea nu puteau s-o facă.

Ajunge, îşi spuse Strike cu severitate. Apăsă pe numărul lui Irene din mobil şi aşteptă, ascultând cum sună telefonul şi imaginându-şi-l lângă un bol cu petale aromatice, în holul decorat excesiv, cu tapet floral şi covor gros roz. Exact în clipa în care

ajunsese la concluzia, cu un amestec de uşurare şi regret, că Irene nu e acasă, aceasta răspunse.

— Patru patru cinci nouă, intonă ea ca un fel de refren muzical.

Şi Joan răspundea întotdeauna la telefonul fix spunând apelantului numărul pe care acesta tocmai îl formase.

— Sunteţi doamna Hickson?

— La telefon.

— Sunt Cormoran Strike, de…

— Ah, bună! scheună Irene, uimită.

— Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta, spuse Strike, scoţând carnetul şi deschizându-l. Când ne-am întâlnit ultima oară, aţi amintit de un pacient al cabinetului St John pe care credeaţi că îl cheamă Apton sau Applethorpe…

— Da?

— …care susţinea că…

— …a omorât-o pe Margot, da, îl întrerupse ea. A oprit-o pe Dorothy în plină zi…

— Da…

— …dar ea a crezut că sunt prostii. Eu i-am spus „Şi dacă chiar a omorât-o, Dorothy…?"

— N-am găsit pe nimeni cu numele ăsta care să fi locuit în zonă în 1974, spuse Strike tare, aşa că mă întrebam dacă nu cumva v-aţi amintit greşit nume…

— E posibil, da, se poate, spuse Irene. Ei, a trecut mult timp, nu-i aşa? Aţi încercat la informaţii telefonice?

Irene se corectă imediat.

— Nu la informaţii telefonice. Documente online sau cum le zice.

— E dificil să cauţi cu numele greşit, spuse Strike, reuşind cu greu să elimine din tonul lui orice urmă de exasperare sau sarcasm. Sunt chiar în Clerkenwell acum. Parcă spuneaţi că locuia aici?

— Păi, era tot timpul prin zonă, aşa că am presupus asta.

— Era înregistrat la cabinet, nu-i aşa? Mai ţineţi minte care era prenu…?

— Ăă, staţi să mă gândesc… Era ceva de genul… Gilbert, sau nu, nu-mi amintesc, mă tem. Applethorpe? Appleton? Apton? *Toată lumea* din zonă îl ştia din vedere, pentru că arăta atât de ciudat: barbă lungă, murdar şi aşa mai departe.

Irene părea că se pornise.

— Şi uneori avea cu el copilul, care arăta foarte *nostim*...

— Da, aţi spus…

— …avea urechi imense. Poate el să fie încă în viaţă, fiul, dar probabil că e *ştiţi*...

Strike aşteptă, dar, din tăcerea lui Irene, înţelese că trebuia să deducă sfârşitul frazei.

— Probabil că e…? o îmboldi el.

— Ah, *ştiţi.* Într-un loc.

— Într-un…?

— Un azil sau ceva! spuse Irene uşor nerăbdătoare, ca şi cum Strike ar fi fost greu de cap. N-avea cum să ajungă *normal,* nu-i aşa? – cu un tată drogat şi o mamă retardată, nu-mi pasă ce spune Jan. Jan nu are aceleaşi… mă rog, nu e vina ei, familia ei era… standarde diferite. Şi îi place să pară în faţa necunoscuţilor – mă rog, tuturor ne place – dar la urma urmei, dumneata cauţi adevărul, nu-i aşa?

Strike observă, printre expresiile dezlânate, împunsătura răutăcioasă discretă la adresa prietenei ei.

— L-aţi găsit pe Duckworth? întrebă Irene, schimbând subiectul.

— Douthwaite?

— Ah, cum sunt şi eu, stâlcesc numele întruna, ha ha ha.

Oricât de puţin încântată ar fi fost de apelul lui, cel puţin Strike era cineva cu care putea să vorbească.

— Mi-ar plăcea *enorm* să aflu ce s-a întâmplat cu el, zău, el chiar era un personaj dubios. Jan a bagatelizat asta în faţa voastră, dar a fost puţin dezamăgită când el s-a dovedit a fi gay, ştiţi. Avea o slăbiciune pentru el. Ei, era foarte singură când am

cunoscut-o. Încercam să-i găsim pe cineva, Eddie şi cu mine…

— Da, mi-aţi spus…

— …dar bărbaţii nu vor să se încurce şi cu un copil şi Jan era puţin, *ştiţi,* când o femeie e singură, nu neapărat că e *disperată,* dar tânjeşte; pe Larry nu-l deranja, dar Larry nu era tocmai…

— Mai era un lucru despre care voiam să vă întreb…

— …numai că nici *el* nu voia să se căsătorească cu ea. Trecuse printr-un divorţ urât…

— Despre Leamington Spa…

— Aţi verificat în Bognor Regis?

— Poftim? spuse Strike.

— Pentru Douthwaite? Pentru că el s-a dus în Bognor Regis, nu-i aşa? La o tabără de vacanţă?

— În Clacton-on-Sea, spuse Strike. Doar dacă nu s-a dus apoi şi în Bognor Regis?

— Apoi?

Dumnezeule mare.

— Ce vă face să credeţi că Douthwaite a fost vreodată în Bognor Regis? întrebă Strike încet şi clar, frecându-şi fruntea.

— Am crezut… nu era acolo, la un moment dat?

— Din câte ştiu eu, nu, dar ştim că a lucrat în Clacton-on-Sea la mijlocul anilor ’80.

— A, probabil că da, probabil mi-a spus cineva, că toate sunt staţiuni de modă veche, *ştiţi.*

Strike parcă-şi amintea că le întrebase pe Irene şi pe Janice dacă ştiau cumva unde se dusese Douthwaite după ce plecase din Clerkenwell şi că amândouă îi spuseseră că nu ştiau.

— Cum aţi aflat că s-a dus să lucreze în Clacton-on-Sea? întrebă el.

— Jan mi-a spus, răspunse Irene după o mică pauză. Da, Jan trebuie să-mi fi spus. *Ea* era vecina lui, ştiţi, *ea* era cea care-l ştia. Da, cred că a încercat să afle unde se dusese el după ce plecase din Percival Road, pentru că era îngrijorată din cauza lui.

— Dar asta s-a întâmplat la 11 ani după aceea, spuse Strike.

— Ce?

— S-a dus în Clacton-on-Sea abia la 11 ani după ce plecase din Percival Road, spuse Strike. Când v-am întrebat pe amândouă dacă ştiţi unde s-a dus…

— Păi, vrei să spui *acum,* nu-i aşa? întrebă Irene, unde e *acum?* Habar n-am. Apropo, ai verificat treaba aia cu Leamington Spa?

Irene râse şi continuă:

— Toate staţiunile astea! Nu, stai aşa, Leamington Spa nu e la malul mării, nu-i aşa? Dar ştii ce vreau să spun, *apă,* îmi place la nebunie apa, e… Greenwich, Eddie şi-a dat seama că o să-mi placă le nebunie casa asta când a văzut că e de vânzare – *era* ceva în treaba aia cu Leamington Spa sau a inventat-o Jan?

— Doamna Beattie n-a inventat-o, spuse Strike. Domnul Ramage a văzut cu certitudine o…

— Ah, n-am vrut să spun că Jan ar inventa aşa ceva, nu, nu vreau să spun asta, zise Irene, contrazicându-se imediat. Vreau doar să spun, ştiţi, e un loc ciudat în care să apară Margot, Leamington – aţi găsit vreo legătură, sau…?

— Încă nu, spuse Strike. Dar *dumneavoastră* nu v-aţi amintit nimic despre Margot şi Leamington Spa?

— Eu? Dumnezeule, nu, cum aş putea eu să ştiu de ce s-a dus ea acolo?

— Păi, uneori oamenii îşi amintesc unele lucruri după ce discutăm cu ei…

— Aţi mai vorbit cu Jan de atunci?

— Nu, spuse Strike. Ştiţi cumva când se întoarce din Dubai?

— Nu, spuse Irene. Ce bine e de unii, nu? Nu mi-ar strica nici mie nişte soare, noi iarna… dar pentru Jan nu contează, ea nu face plajă, şi eu n-aş vrea să zbor până acolo la economic, cum e obligată să zboare ea; mă întreb cum se înţeleg, şase săptămâni cu nora ei! Indiferent cât de bine te înţelegi, e o perioadă…

— Ar fi bine să vă las să vă vedeţi de treabă, dnă Hickson.

— Ah, bine, spuse ea. Da, bun. Mult noroc cu toate cele.

— Mulţumesc, spuse Strike închizând.

Ploaia răpăia în geam. Strike oftă şi se duse în toaleta cafenelei pentru un pipi îndelung amânat.

Tocmai îşi achita nota când îl zări în dreptul geamului pe bărbatul cu bluza cu Ariciul Sonic, mergând de data aceasta pe acelaşi trotuar cu cafeneaua. Se îndrepta în direcţia din care venise, cu două pungi mari de la Tesco în mâini, încărcate de cumpărături, deplasându-se cu acelaşi mers ciudat şi legănat dintr-o parte în alta şi cu părul ud lipit de cap şi gura întredeschisă. Strike îl urmări cu privirea, observând stropii de ploaie care alunecau pe pungile de cumpărături şi pe lobii urechilor lui deosebit de mari.

38

Acolo o închise în secret cumplit
Supusă doar către al lui păcat;
Iar burta ei rodi la timpul potrivit,
Acelui crud părinte un băiat…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Întrebându-se dacă era cu putinţă să fie atât de norocos pe cât spera, Strike aruncă pe masă un bacşiş şi ieşi grăbit în ploaia torenţială, îmbrăcându-şi haina din mers.

Dacă adultul cu deficienţă mintală îmbrăcat în bluza Sonic udă leoarcă era într-adevăr copilul cu urechi mari care mersese cândva pe aceste străzi cu excentricul lui părinte, atunci locuia în acest colţ din Clerkenwell de 40 de ani. Desigur, oamenii fac asta, reflectă Strike, mai ales dacă acolo se bucură de susţinere şi dacă întreaga lor lume e constituită din câteva străzi familiare. Încă îl putea vedea pe bărbatul care înainta nepăsător spre Clerkenwell Road prin ploaia agresivă, fără să se grăbească sau să încerce cumva să se apere de rafalele care aveau să-l ude până la piele. Strike îşi ridică gulerul hainei şi îl urmă.

Puţin mai încolo pe St John Street, ţinta lui Strike o luă la dreapta, pe lângă un mic atelier de fierărie de pe colţ, şi intră pe Albemarle Way, strada scurtă, mărginită de şiruri de clădiri înalte lipite între ele şi care avea în celălalt capăt o cabină telefonică roşie veche. Interesul lui Strike spori.

Imediat după atelierul de fierărie, bărbatul puse pe trotuarul ud ambele pungi de cumpărături şi scoase o cheie. Strike merse mai departe, pentru că nu avea unde să se ascundă, dar reţinu din mers numărul uşii. Era oare posibil ca răposatul Applethorpe să fi locuit chiar în acest apartament? Nu avusese Strike impresia că Albemarle Way era

un loc promiţător pentru pândirea unei victime? Poate nu la fel de bun ca Aleea de Trecere, nici atât de convenabil ca Jerusalem Passage, dar incomparabil mai bun decât aglomerata Clerkenwell Green, unde Talbot fusese convins că Margot se luptase cu un Dennis Creed deghizat.

Strike auzi cum uşa de la intrare se închide în spatele bărbatului cu urechi mari şi se întoarse. Uşa de un albastru-închis avea nevoie de o bidinea. Lângă ea era butonul unei sonerii, sub care scria „Athorn”. Era oare posibil ca acesta să fie numele pe care Irene şi-l amintise greşit drept Applethorpe, Appleton sau Apton? Apoi Strike observă că bărbatul lăsase cheia în broască.

Cu senzaţia că poate respinsese în mod nejustificat misterioasele căi ale universului, Strike scoase cheia şi apăsă pe soneria care se auzi tare în interior. Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi uşa se deschise iar şi în prag apăru bărbatul cu bluza Sonic udă.

— Ai lăsat asta în uşă, spuse Strike întinzându-i cheia.

Bărbatul se adresă celui de-al treilea nasture al paltonului lui Strike, în loc să-l privească în ochi.

— Am mai lăsat-o şi altă dată şi Clare a spus să nu mai fac asta, murmură el.

Întinse mâna după cheie şi Strike i-o dădu. Bărbatul începu să închidă uşa.

— Numele meu e Cormoran Strike. Mă întrebam dacă aş putea intra puţin ca să discutăm despre tatăl tău?

Nu pusese piciorul în uşă, dar era pregătit s-o facă dacă ar fi fost necesar.

Figura cu urechi mari a celuilalt se distingea albă pe fundalul întunecat al holului.

— Tatăl-meu-Gwilherm e mort.

— Da, ştiu.

— Mă ducea pe umeri.

— Da?

— Da. Mi-a spus mama.

— Locuieşti singur?

— Locuiesc cu mama.
— O cheamă Clare?
— Nu. Deborah.
— Eu sunt detectiv, spuse Strike, scoţând o carte de vizită din buzunar. Numele meu e Cormoran Strike şi aş vrea foarte mult să discut cu mama ta, dacă e în regulă.
Bărbatul nu luă cartea de vizită, dar se uită la ea cu coada ochiului. Strike bănui că nu ştia să citească.
— Ar fi în regulă? întrebă el, în timp ce ploaia rece continua să cadă.
— Da, bine, spuse celălalt, continuând să se adreseze nasturelui hainei lui Strike. Poţi intra.
Deschise uşa larg, ca să-l lase să intre pe detectiv. Fără să aştepte să vadă dacă Strike îl urmează, începu să urce scările întunecate dinăuntru.
Strike avea unele remuşcări că profită de vulnerabilitatea cuiva ca Athorn, dar perspectiva de a arunca o privire în apartamentul în care, era aproape sigur acum, locuise în 1974 ucigaşul autodeclarat al lui Margot era irezistibilă. După ce îşi şterse atent picioarele pe preşul de la intrare, Strike închise uşa în urma lui, zărind câteva scrisori pe podea peste care fiul familiei pur şi simplu călcase; una dintre ele avea o urmă umedă de picior. Strike luă scrisorile şi apoi urcă scările goale de lemn, deasupra cărora atârna un bec fără abajur, stins.
În timp ce urca, îşi îngădui fantezia unui apartament în care timp de 40 de ani nu intrase nimeni în afara locuitorilor lui, cu dulapuri şi camere încuiate, sau chiar – n-ar fi fost prima oară – cu un schelet întins în văzul tuturor. Pentru o fracţiune de secundă, în timp ce păşea pe palier, speranţele lui sporiră: cuptorul din bucătăria minusculă din faţă părea că datează din anii ’70, ca şi plăcile maro de faianţă de pe perete, dar din nefericire, din punctul de vedere al unui detectiv, apartamentul părea ordonat şi mirosea a proaspăt şi curat. Pe covorul vechi, cu modele învârtejite

portocalii şi maro, existau chiar urme recente de aspirator. Pungile Tesco aşteptau să fie despachetate pe linoleumul zgâriat, dar spălat recent.

La dreapta lui Strike, o uşă deschisă dădea într-un mic living. Bărbatul după care se ţinuse se oprise acolo, în faţa unei femei mult mai în vârstă, care croşeta într-un fotoliu de la fereastră. Pe bună dreptate, femeia păru şocată să vadă un necunoscut masiv în holul ei.

— Vrea să vorbească cu tine, anunţă bărbatul.

— Doar dacă nu vă deranjează, doamnă Athorn, strigă Strike de pe palier.

Ar fi vrut ca Robin să fie cu el. Ea se pricepea foarte bine să le facă pe femeile agitate să se simtă în largul lor. Îşi aminti că Janice spusese că această femeie era agorafobă[14].

— Numele meu e Cormoran Strike şi voiam să vă pun câteva întrebări despre soţul dumneavoastră. Dar dacă va deranjează, plec imediat, bineînţeles.

— Mi-e frig, spuse tare bărbatul.

— Schimbă-te, îl sfătui mama lui. Te-ai udat. De ce nu porţi haina?

— E prea strâmtă, femeie prostuţă ce eşti.

Bărbatul se întoarse şi ieşi din cameră pe lângă Strike, care se dădu în spate ca să-l lase să treacă. Fiul lui Gwilherm dispăru într-o cameră de vizavi, pe uşa căreia era trecut numele „Samhain”, cu litere de lemn vopsite.

Contactul vizual părea să-i facă la fel de puţină plăcere mamei lui Samhain ca şi acestuia. În cele din urmă, adresându-se genunchilor lui Strike, spuse:

— Bine. Intră înăuntru.

— Mulţumesc foarte mult.

Doi peruşi, unul albastru şi unul verde, ciripeau într-o colivie din colţul camerei. Mama lui Samhain croşeta o pătură din petice. Pe pervazul lat de lângă ea era un teanc de pătrate de lână terminate, iar la picioare avea un coş cu gheme de lână. Pe un divan mare din faţa canapelei fusese aşezat un covor cu un

puzzle imens cu inorogi, pe două treimi terminat. În ce priveşte ordinea, sufrageria stătea mult mai bine decât cea a lui Gregory Talbot.

— Aţi primit nişte scrisori, zise Strike, ridicând plicurile ude ca să i le arate.

— Deschide-le dumneata, spuse ea.

— Nu cred că…

— Deschide-le dumneata, repetă ea.

Avea aceleaşi urechi mari ca Samhain şi aceiaşi dinţi de jos proeminenţi. În ciuda acestor imperfecţiuni, chipul ei blând şi ochii închişi la culoare aveau o anumită drăgălăşenie. Părul lung şi împletit cu grijă era alb. Probabil că avea cel puţin 60 de ani, dar tenul îi era neted ca al unei femei mult mai tinere. Avea un aer straniu de nepământesc, cum stătea şi lucra cu croşeta la fereastra bătută de ploaie. Strike se întrebă dacă ştia să citească. Simţi că era în regulă să deschidă plicurile care, evident, conţineau doar reclame.

— Aţi primit un catalog de seminţe, spuse el arătându-i, şi o scrisoare de la un magazin de mobilă.

— Nu-mi trebuie, spuse femeia de la fereastră, continuând să vorbească cu picioarele lui. Poţi să te aşezi.

Strike se strecură atent printre canapeaua şi divanul care, ca şi el, era mult prea mare pentru această cameră mică. După ce reuşi să evite să mişte puzzle-ul imens, se aşeză la o distanţă respectuoasă de femeia care croşeta.

— Asta, spuse Strike, referindu-se la ultima scrisoare, e pentru Clare Spencer. O cunoaşteţi?

Scrisoarea nu avea timbru. Judecând după adresa de pe spate, era de la atelierul de fierărie de la parter.

— Clare e asistenta noastră socială, spuse femeia. Poţi s-o deschizi.

— Nu cred c-ar trebui să fac asta, zise Strike. O s-o las pentru Clare. Dumneata eşti Deborah, nu-i aşa?

— Da, murmură ea.

Samhain reapăru în uşă. Acum era desculţ, dar purta blugi uscaţi şi o bluză nouă cu Spiderman pe piept.

— Mă duc să pun lucrurile în frigider, anunţă el, după care dispăru iar.

— Samhain face acum cumpărăturile, explică Deborah, aruncând o privire spre pantofii lui Strike.

Chiar dacă era timidă, nu părea să-i displacă să vorbească cu Strike.

— Deborah, am venit să te întreb despre Gwilherm, spuse Strike.

— Nu e aici.

— Nu, eu…

— A murit.

— Da, îmi pare rău. De fapt, am venit din cauza unui medic care lucra…

— Doctorul Brenner, spuse ea imediat.

— Ţi-l aminteşti pe doctorul Brenner? întrebă Strike surprins.

— Nu-mi plăcea de el.

— Păi, eu voiam să te întreb despre *alt*...

Samhain reapăru în uşa sufrageriei şi o întrebă tare pe mama lui:

— Vrei ciocolată caldă sau nu?

— Da, spuse ea.

— *Tu* vrei ciocolată caldă sau nu? îl întrebă Samhain pe Strike.

— Da, te rog, răspunse Strike, în virtutea principiului că orice gest prietenos trebuia acceptat în astfel de situaţii.

Samhain plecă legănat. Deborah se opri din croşetat, arătă drept în faţa ei şi spuse:

— Uite-l pe Gwilherm acolo.

Strike întoarse privirea. Pe peretele din spatele televizorului vechi fusese desenată o cruce egipteană, simbolul vieţii eterne. Peste tot, pereţii erau galben-deschis, mai puţin în spatele crucii, unde rămăsese o porţiune de un verde murdar. În faţa crucii, pe televizorul lat, era un obiect negru despre care Strike crezu la prima privire că e o vază. Apoi zări turturica stilizată de pe el şi îşi dădu

seama că era o urnă. Înţelese, în cele din urmă, ce i se spunea.

— Ah, e cenuşa lui Gwilherm, nu-i aşa?

— I-am spus lui Tudor s-o ia pe cea cu pasărea, pentru că mie îmi plac păsările.

Unul dintre peruşi traversă brusc colivia în zbor, într-un vârtej de verde şi galben-aprins.

— Cine a pictat-o? întrebă Strike arătând spre cruce.

— Gwilherm, spuse Deborah, continuând să lucreze îndemânatic cu croşeta.

Samhain intră iar în cameră, cu o tavă metalică.

— Nu pe puzzle, îl avertiză mama lui.

Dar nu exista nicio altă suprafaţă liberă.

— Să-l iau…? se oferi Strike, arătând spre puzzle.

Dar nici pe podea nu era suficient loc.

— Închide-l dumneata, îi spuse Deborah cu o urmă de reproş.

Strike văzu că de covorul pentru puzzle erau ataşate nişte aripi care se închideau pentru a-l proteja. Făcu întocmai, iar Samhain puse tava deasupra. Deborah înfipse cu atenţie croşeta în ghemul de lână şi acceptă din partea fiului o cană de ciocolată caldă instant şi un biscuit Penguin. Samhain ţinu pentru el cana cu Batman. Strike sorbi din ciocolată şi spuse „Foarte bună”, destul de sincer.

— Fac o ciocolată caldă bună, nu-i aşa, Deborah? spuse Samhain, scoţând un biscuit din ambalaj.

— Da, zise Deborah, suflând peste suprafaţa lichidului fierbinte.

— Ştiu că asta a fost acum mult timp, începu Strike iar, dar a mai existat o doctoriţă care lucra cu doctorul Brenner…

— Bătrânul Joe Brenner era un moş mizerabil, spuse Samhain Athorn chicotind.

Strike îl privi surprins. Samhain îşi îndrepta zâmbetul afectat spre puzzle-ul închis.

— De ce era un moş mizerabil? întrebă detectivul.

— Unchiul meu, Tudor, mi-a spus, răspunse Samhain. Moş *mizerabil.* Ha ha ha ha. Ăsta e al meu?

Samhain luă plicul adresat lui Clare Spencer.

— Nu, spuse mama lui. E al lui Clare.

— De ce?

— Cred, spuse Strike, că e de la vecinul vostru de la parter.

— E un nemernic, spuse Samhain, lăsând scrisoarea jos. Ne pune să aruncăm totul, nu-i aşa, Deborah?

— Acum îmi place mai mult, spuse Deborah blând. Acum e bine.

Strike lăsă să treacă câteva clipe, în caz că Samhain mai avea ceva de adăugat, apoi întrebă:

— De ce a spus unchiul Tudor că Joseph Brenner era un moş mizerabil?

— Tudor ştia totul despre toată lumea, spuse Deborah indiferentă.

— Cine era Tudor? o întrebă Strike.

— Fratele lui Gwilherm, spuse Deborah. Ştia mereu ce e cu oamenii de aici.

— Vă mai vizitează? întrebă Strike, bănuind răspunsul.

— A-trecut-de-partea-cealaltă, spuse Deborah ca şi cum ar fi fost un singur cuvânt lung. El ne cumpăra de toate. Îl ducea pe Sammy să joace fotbal şi să înoate.

— Acum eu fac cumpărăturile, interveni Samhain. Uneori nu vreau să fac cumpărăturile, dar dacă nu mă duc mi se face foame şi Deborah spune „E vina ta că nu e nimic de mâncare”. Aşa că atunci mă duc la cumpărături.

— Bine procedat, spuse Strike.

Băură toţi trei din ciocolata caldă.

— Moş mizerabil, Joe Brenner, repetă Samhain mai tare. Unchiul Tudor îmi spunea poveşti. Bătrâna Betty şi cel care nu voia să plătească, ha ha ha ha. Mizerabilul bătrân Joe Brenner.

— Nu-mi plăcea de el, spuse Deborah încet. Voia să-mi dau chiloţii jos.

— Serios? spuse Strike.
Se simţi stânjenit, deşi cu siguranţă fusese vorba de o examinare medicală.
— Da, ca să se uite la mine, spuse Deborah. Eu n-am vrut. Gwilherm voia, dar mie nu-mi place să se uite la mine bărbaţi pe care nu-i cunosc.
— Nu, sigur, înţeleg asta, zise Strike. Erai bolnavă, nu-i aşa?
— Gwilherm a spus că trebuie, fu singurul ei răspuns.
Dacă ar fi fost în continuare în Divizia de Investigaţii Speciale, la acest interviu ar fi participat şi o agentă. Strike se întrebă care era IQ-ul lui Deborah.
— Te-ai întâlnit vreodată cu doctorul Bamborough? întrebă el.
Strike ezită, apoi continuă:
— De fapt, era o doctoriţă.
— Nu m-a consultat niciodată o doctoriţă, spuse Deborah cu aparent regret.
— Ştii cumva dacă Gwilherm s-a întâlnit vreodată cu doctoriţa Bamborough?
— E moartă, zise Deborah.
— Da, spuse Strike surprins. Se crede că a murit, dar nimeni nu ştie s…
Unul dintre peruşi atinse clopoţelul atârnat din vârful coliviei, care scoase un clinchet. Deborah şi Samhain întoarseră amândoi privirea, zâmbind.
— Care a fost? îl întrebă Deborah pe Samhain.
— Bluey, spuse el. Bluey e mai deştept ca Billy Bob.
Strike aşteptă ca ei să-şi piardă interesul faţă de peruşi, ceea ce dură câteva minute. Când cei doi Athorn îşi reîndreptară atenţia spre ciocolatele lor calde, spuse:
— Doctoriţa Bamborough a dispărut, iar eu încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Mi s-a spus că Gwilherm a vorbit despre doctoriţa Bamborough, după dispariţia ei.
Deborah nu răspunse. Era greu să-ţi dai seama dacă îl asculta sau îl ignora în mod deliberat.

— Am auzit… continuă Strike.

Nu avea niciun rost să nu spună asta; la urma urmei, era singurul motiv pentru care se afla acolo.

— …că Gwilhem le-a spus oamenilor că el a ucis-o.

Deborah privi spre urechea stângă a lui Strike, apoi din nou spre ciocolata caldă.

— Eşti ca Tudor, comentă ea. Le ştii pe toate.

Apoi Deborah adăugă indiferentă:

— Probabil că a făcut-o.

— Vrei să spui, spuse Strike atent, că le-a spus oamenilor despre asta?

Deborah nu răspunse.

— …sau că dumneata crezi că a ucis-o pe doctoriţă?

— Tatăl-meu-Gwilherm făcea magie cu ea? o întrebă Samhain pe mama lui. Tatăl-meu-Gwilherm n-a omorât-o pe femeia aia. Unchiul meu Tudor mi-a spus ce s-a întâmplat de fapt.

— Ce ţi-a spus unchiul tău? întrebă Strike.

Se întoarse dinspre mamă spre fiu, dar Samhain tocmai îşi umpluse gura cu biscuit cu ciocolată, aşa că Deborah îşi continuă povestea.

— M-a trezit o dată când dormeam, spuse ea, şi era întuneric. Mi-a spus „Am omorât o femeie din greşeală". Eu am spus „Ai avut un coşmar". El a spus „Nu, nu, am omorât-o, dar n-am vrut".

— Te-a trezit ca să-ţi spună asta, nu-i aşa?

— M-a trezit, foarte tulburat.

— Dar dumneata crezi că fusese doar un coşmar?

— Da, spuse Deborah.

Apoi, după câteva clipe, spuse:

— Dar poate c-a omorât-o, pentru că putea să facă magie.

— Înţeleg, minţi Strike, întorcându-se spre Samhain. Ce spunea unchiul Tudor că i s-a întâmplat doctoriţei?

— Nu pot să-ţi spun asta, răspunse Samhain, începând brusc să zâmbească larg. Unchiul Tudor mi-a spus să nu spun. Niciodată.

Dar Samhain zâmbea ştrengăreşte, încântat că are un secret.

— Tatăl-meu-Gwilherm a făcut asta, continuă el, arătând spre crucea de pe perete.

— Da, spuse Strike, mi-a spus mama ta.

— Nu-mi place, spuse Deborah indiferentă arătând spre crucea egipteană. Mi-ar plăcea ca toţi pereţii să fie la fel.

— Mie îmi place, spuse Samhain, pentru că e altfel decât ceilalţi pereţi…

Apoi adăugă distrat:

— …femeie prostuţă ce eşti.

— Unchiul Tudor a… începu Strike.

Dar Samhain, care îşi terminase biscuitul, se ridică în picioare şi ieşi din cameră, oprindu-se în pragul uşii ca să spună tare:

— Clare spune că e frumos că încă mai am lucruri de la Gwilerm!

Dispăru în camera lui şi închise ferm uşa după el. Cu senzaţia că tocmai văzuse cum o monedă de aur cade într-un canal, Strike se întoarse din nou spre Deborah.

— *Dumneata* ştii ce a spus Tudor că i s-a întâmplat doctoriţei?

Deborah scutură din cap, neinteresată. Strike privi iar, cu speranţă, spre uşa camerei lui Samhain, care rămase închisă.

— Îţi aminteşti *cum* credea Gwilherm că o omorâse pe doctoriţă? o întrebă el pe Deborah.

— A spus că magia lui a ucis-o, apoi a dus-o de acolo.

— A dus-o de acolo, nu-i aşa?

Uşa dormitorului lui Samhain se deschise brusc şi acesta se întoarse în cameră cu paşi târşâiţi, cu o carte fără coperte în mână.

— Deborah, asta e cartea magică a tatălui-meu-Gwilerm, nu-i aşa?

— Da, spuse Deborah.

Deborah îşi terminase ciocolata caldă. Puse jos cana goală şi luă iar croşeta.

Samhain îi întinse cartea lui Strike, fără să spună nimic. Deşi coperta se desprinsese, pagina de titlu era intactă: *Magul,* de Francis Barrett. Strike avu impresia că volumul îi este arătat în semn de simpatie, aşa că îl răsfoi cu o expresie de interes profund, sperând ca Samhain să fie mulţumit şi să nu mai plece, pentru a-i putea pune întrebări în continuare.

După câteva pagini dădu peste o pată maro. Strike opri cascada paginilor pentru a o examina mai atent. Bănuia că e sânge uscat, care fusese întins peste câteva rânduri de text.

> Şi voi mai spune un lucru, anume că cei care umblă în somn merg într-o parte şi-n alta, fac treburi, sar ziduri şi reuşesc să facă lucruri imposibile celor treji fără altă îndrumare decât spiritul sângelui.

— Cu cartea aia poţi să faci magie, spuse Samhain. Dar e cartea mea, pentru că a fost a tatălui-meu-Gwilherm, aşa că acum e a mea.

Samhain întinse mâna înainte ca Strike să-şi poată continua examinarea, dintr-odată invidios că acesta era acum în posesia cărţii. După ce Strike i-o dădu, Samhain o strânse la piept cu o mână şi se aplecă să ia un al treilea biscuit de ciocolată.

— Ajunge, Sammy, spuse Deborah.

— M-am dus prin ploaie să-i iau, spuse Samhain tare. Pot să iau câţi vreau. Femeie prostuţă. Femeie *stupidă.*

Lovi divanul cu piciorul gol, dar nu făcu decât să se rănească, ceea ce îi spori furia neaşteptată şi copilărească. Roşu la faţă, Samhain privi înfuriat prin cameră, căutând, bănuia Strike, ceva ce să răvăşească sau poate să spargă. I se puse pata pe peruşi.

— O să deschid colivia, o ameninţă el pe mama lui, arătând cu degetul.

Samhain lăsă *Magul* să cadă pe canapea şi se urcă pe aceasta, aplecându-se deasupra lui Strike.

— Nu, nu face asta, spuse Deborah, tulburându-se imediat. Nu face asta, Sammy!

— Şi o să deschid fereastra, spuse Samhain încercând să meargă pe canapea, dar fiind blocat de Strike. Ha ha ha. Femeie stupidă ce eşti.

— Nu – Samhain, nu face asta! spuse Deborah înspăimântată.

— Nu e bine să deschizi colivia, spuse Strike ridicându-se în picioare şi punându-se în faţa ei. Nu cred că vrei ca peruşii să zboare afară. N-o să se mai întoarcă.

— Ştiu că n-o să se întoarcă, spuse Samhain. Ultimii nu s-au întors.

În faţa unei opoziţii raţionale, furia lui păru să scadă la fel de repede pe cât venise. Continuând să stea în picioare pe canapea, spuse ursuz:

— M-am dus în ploaie. I-am luat.

— Aveţi numărul de telefon al lui Clare? o întrebă Strike pe Deborah.

— În bucătărie, spuse ea fără să-l întrebe de ce vrea numărul.

— Poţi să-mi arăţi unde e bucătăria? îl întrebă Strike pe Samhain, chiar dacă ştia foarte bine.

Tot apartamentul era cât sufrageria lui Irene Hickson. Samhain se încruntă câteva clipe la mijlocul lui Strike, apoi spuse:

— Bine.

Merse pe canapea şi sări când ajunse la capătul ei, izbind podeaua cu atâta putere încât raftul de cărţi se zgudui, apoi se repezi la biscuiţi.

— Ha ha ha, o zeflemisi el pe mama lui, cu ambele mâini pline de biscuiţi. I-am luat. Femeie prostuţă. Femeie *stupidă.*

Samhain ieşi din cameră.

În timp ce ieşea încet din spaţiul dintre divan şi canapea, Strike se aplecă să ia *Magul,* pe care Samhain îl lăsase să cadă, şi îl strecură sub haină. Deborah Athorn, care croşeta liniştită la fereastră, nu observă nimic.

De peretele bucătăriei era prinsă, cu o piuneză, o listă scurtă de nume şi numere. Strike fu mulţumit

să vadă că mai mulţi oameni păreau interesaţi de Deborah şi Samhain.

— Cine sunt oamenii ăştia? întrebă el.

Dar Samhain dădu din umeri, confirmând bănuiala lui Strike că nu ştia să citească, oricât de mândru ar fi fost de *Magul.* Strike fotografie lista cu telefonul, apoi se întoarse spre Samhain.

— M-ar ajuta foarte mult dacă ţi-ai putea aminti ce-a spus unchiul Tudor că i s-a întâmplat acelei doctoriţe.

— Ha ha ha, spuse Samhain, desfăcând încă un Penguin. Nu-ţi spun.

— Înseamnă că unchiul Tudor avea mare încredere în tine dacă ţi-a spus.

Samhain mestecă o vreme în tăcere, apoi înghiţi şi spuse, smucindu-şi puţin bărbia în sus cu mândrie:

— Da.

— E bine să ai oameni cărora să le poţi încredinţa informaţii importante.

Samhain păru încântat de această afirmaţie. Îşi mâncă biscuitele şi, pentru prima oară, privi spre faţa lui Strike. Detectivul avu impresia că lui Samhain îi face plăcere prezenţa altui bărbat în apartament.

— Eu l-am făcut, spuse el brusc, îndreptându-se spre chiuvetă şi luând un vas mic de lut în care erau o perie de curăţat şi un burete. Mă duc la curs marţea şi facem lucruri. Ne învaţă Ranjit.

— E minunat, spuse Strike, luând vasul din mâinile lui şi examinându-l. Unde erai când unchiul tău ţi-a povestit ce i s-a întâmplat doctoriţei Bamborough?

— La fotbal, spuse Samhain. Şi am făcut şi asta.

Samhain desprinse de pe frigider o ramă foto din lemn cu magnet. Fotografia înrămată era o poză recentă cu el şi Deborah, amândoi cu un peruş pe deget.

— Arată foarte bine, spuse Strike admirând-o.

— Da, spuse Samhain, luându-i rama şi lipind-o de frigider. Ranjit spune că a fost cea mai bună.

Eram la fotbal şi l-am auzit pe unchiul Tudor povestindu-i prietenului lui.

— Ah, spuse Strike.

— Apoi mi-a spus mie, „Să nu spui la nimeni”.

— Sigur, spuse Strike. Dar dacă îmi spui mie, poate că pot să ajut familia doctoriţei. Sunt foarte trişti. Le e dor de ea.

Samhain aruncă iar o privire fugitivă spre faţa lui Strike.

— Ea nu se mai poate întoarce acum. Oamenii nu pot să fie iar vii după ce au murit.

— Nu, spuse Strike. Dar e bine când familiile ştiu ce s-a întâmplat şi unde s-au dus ceilalţi.

— Tatăl-meu-Gwilherm a murit sub pod.

— Da.

— Unchiul Tudor a murit la spital.

— Vezi? spuse Strike. E bine să ştii, nu-i aşa?

— Da, spuse Samhain. Eu ştiu ce s-a întâmplat.

— Tocmai.

— Unchiul Tudor mi-a spus că Nico şi băieţii lui au făcut asta.

Spusese asta aproape indiferent.

— Poţi spune familiei, spuse Samhain, dar nimănui altcuiva.

— Sigur, spuse Strike, a cărui minte lucra foarte repede. Tudor ştia şi cum făcuseră asta Nico şi băieţii lui?

— Nu. Doar că ei făcuseră asta.

Samhain luă încă un biscuit. Părea că nu mai are nimic de spus.

— Ăă – pot să folosesc toaleta?

— Buda? spuse Samhain, cu gura plină de ciocolată.

— Da. Buda.

Ca şi restul apartamentului, baia era veche, dar perfect curată. Avea un tapet cu nişte flamingi roz pe un fundal verde care, fără îndoială, data din anii ’70, iar acum, după 40 de ani, era un kitch la modă. Strike deschise dulăpiorul şi găsi un pachet de lame de ras, scoase una şi tăie cu o mişcare lină pagina

pătată cu sânge din *Magul,* apoi o împături şi o strecură în buzunar.

După ce ieşi pe palier, îi înapoie cartea lui Samhain.

— Ai lăsat-o pe podea.

— Ah, spuse Samhain. Mersi.

— N-o să le faci nimic peruşilor după ce plec eu, aşa e?

Samhain privi în tavan, cu un zâmbet uşor.

— *Aşa* e? întrebă Strike.

— Da, oftă în cele din urmă Samhain.

Strike se întoarse în uşa livingului.

— Eu o să plec acum, doamnă Athorn, spuse el. Mulţumesc foarte mult că aţi stat de vorbă cu mine.

— La revedere, spuse Deborah fără să-l privească.

Strike coborî la parter şi ieşi în stradă. Ajuns afară, rămase o clipă în ploaie, pe gânduri. Stătea atât de nemişcat încât o femeie se întoarse ca să se uite la el.

Strike luă o decizie, făcu la stânga şi intră în atelierul de fierărie aflat sub apartamentul familiei Athorn.

Un bărbat posac şi încărunţit, care purta un şorţ în jurul taliei şi stătea în spatele tejghelei, ridică privirea la intrarea lui. Avea un ochi mai mare decât celălalt, ceea ce îi dădea un aspect ciudat de răuvoitor.

— 'Neaţa, spuse Strike energic. Tocmai vin de la familia Athorn de la etaj, înţeleg că voiai să vorbeşti cu Clare Spencer?

— Tu cine eşti? întrebă fierarul cu un amestec de surpriză şi agresivitate.

— Un prieten al familiei, spuse Strike. Pot să te întreb de ce le bagi pe sub uşă scrisori pentru asistenta lor socială?

— Pentru că la departamentul de asistenţă socială nu răspunde nimeni la telefon, fir-ar al naibii, mârâi fierarul. Şi nu are niciun rost să vorbesc cu *ei,* nu-i aşa? arătă el cu degetul spre tavan.

— E o problemă cu care aş putea să ajut?

— Mă îndoiesc, spuse laconic fierarul. Probabil dumneata eşti destul de încântat de situaţie, nu-i aşa, dacă eşti prieten al familiei? Nimeni nu trebuie să bage mâna în buzunar în afara mea, nu? Puţină muşamalizare şi lasă-i pe alţii să achite costurile, nu?

— Despre ce muşamalizare e vorba? întrebă Strike.

Fierarul era cât se poate de dispus să explice. Apartamentul de la etaj, îi spuse el lui Strike, reprezenta de mult timp un pericol pentru sănătate, plin de lucruri acumulate de-a lungul multor ani, şi un magnet pentru dăunători, iar într-o lume dreaptă nu *el* ar fi trebuit să suporte costurile de trai ale unei perechi de cretini…

— Vorbeşti despre prietenii mei, spuse Strike.

— Atunci fă *tu* asta, mârâi fierarul. Plăteşte *tu* o avere ca să ţii şobolanii departe. Tavanul meu s-a lăsat sub greutatea mizeriei lor…

— Tocmai am fost la etaj şi e absolut…

— Pentru că au rânit luna trecută, când am spus că-i dau în judecată! mârâi fierarul. Au venit nişte veri din Leeds când am ameninţat eu cu tribunalul, până atunci i-a durut pe toţi în cur; şi când m-am întors luni dimineaţă ei făcuseră curat. Şireţi, nemernicii!

— Nu voiai să fie făcut curat în apartament?

— Voiam să fiu despăgubit pentru banii pe care i-am cheltuit! Pagube structurale, facturi la deratizare; ăia doi n-ar trebui să locuiască nesupravegheaţi, nu se descurcă, ar trebui să stea la azil! Dacă trebuie să mă duc la tribunal, o să mă duc!

— Un sfat prietenesc, spuse Strike zâmbind. Dacă faci ceva ce poate fi considerat o ameninţare la adresa familiei Athorn, orice, prietenii lor or să se asigure că *tu* ajungi la tribunal. O zi frumoasă.

Strike porni spre uşă.

Faptul că rudele săritoare rânisesră recent în apartamentul familiei Athorn sugera că rămăşiţele lui Margot Bamborough nu erau ascunse acolo. Pe

de altă parte, Strike obţinuse o pată de sânge şi un zvon, ceea ce era considerabil mai mult decât avusese cu o oră în urmă. Deşi continua să nu creadă într-o intervenţie supranaturală, Strike trebui să recunoască faptul că decizia de a lua micul dejun pe St John Street în acea dimineaţă fusese cel puţin o întâmplare norocoasă.

39

...astfel făcând să treacă vremea,
Până ce apriga furtună se va fi îndepărtat...
Dar negăsind drumeagul prima oară arătat,
Cutreierară în tot locul, pe căi de neurmat...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Alarma lui Robin sună vineri dimineaţa la 6 şi jumătate, în mijlocul unui vis despre Matthew; acesta venise în apartamentul din Earl's Court ca s-o implore să se întoarcă la el, spunându-i că fusese un prost şi promiţând că nu avea să se mai plângă niciodată de slujba ei, implorând-o să recunoască faptul că îi era dor de fosta lor viaţă. Matthew o întrebase dacă chiar îi plăcea să locuiască într-un apartament închiriat, fără siguranţa şi compania pe care le aducea un mariaj, iar Robin se simţise atrasă, în vis, spre fosta ei relaţie, înainte ca aceasta să se complice din cauza slujbei alături Strike. În vis îi apăruse un Matthew mai tânăr şi mult mai bun, iar Sarah Shadlock era respinsă drept o greşeală, o rătăcire, o eroare fără nicio semnificaţie. În fundal plutea colega ei de apartament, care nu mai era impasibilul şi politicosul Max, ci o fată palidă şi fandosită care aproba, ca un ecou, eforturile depuse de Matthew pentru a o convinge şi chicotea când acesta o privea şi o îndemna pe Robin să-i ofere ce-şi dorea el. Abia după ce reuşi să oprească alarma şi să risipească negura somnului, Robin, care stătea cu faţa în pernă, îşi dădu seama cât de mult semăna colega de apartament din vis cu Cynthia Phipps.

Străduindu-se să-şi amintească de ce pusese alarma atât de devreme, Robin se ridică în capul oaselor. În lumina zorilor, pereţii crem ai dormitorului său se coloraseră într-un mov-albăstrui. Apoi îşi aminti că Strike planificase o şedinţă cu toată echipa, prima după două luni, şi o

rugase să vină iar cu o oră mai devreme decât ceilalţi, ca să apuce să discute despre cazul Bamborough.

Extrem de obosită, cum părea să fie mereu în ultima vreme, făcu un duş şi se îmbrăcă, moşmondindu-se cu nasturii, uitând unde îşi pusese telefonul, dându-şi seama că pe puloverul ei era o pată abia când ajunsese la jumătatea scărilor către bucătărie şi, în general, supărată pe viaţă şi pe trezitul cu noaptea-n cap. Când ajunse la etaj îl găsi pe Max la masă, în halat, studiind o carte de bucate. Televizorul era pornit: prezentatorul emisiunii matinale întreba dacă Sf. Valentin era un exerciţiu de cinism comercial sau o ocazie de a injecta puţin romantism atât de necesar în viaţa de cuplu.

— Cormoran are vreo restricţie alimentară? o întrebă Max.

Cum Robin îi răspunse printr-o privire inexpresivă, el continuă:

— Pentru diseară. Cina.

— Ah, nu. Mănâncă orice.

Cu o cană de cafea neagră în faţă, îşi verifică pe telefon e-mailurile. Văzu, cu o uşoară senzaţie de groază, un e-mail intitulat „Mediere” de la avocata ei. Îl deschise şi văzu că era propusă o dată: miercuri, 19 martie, peste mai bine de o lună. Şi-l imagină pe Matthew discutând cu avocatul lui, consultându-şi agenda şi făcându-se după voia lui, ca de obicei. *Luna următoare sunt prins.* Apoi îşi imagină că stă în faţa lui la masa din sala de şedinţe, cu avocaţii lângă ei, şi simţi cum o cuprinde o panică amestecată cu furie.

— Ar trebui să mănânci de dimineaţă, spuse Max, continuând să citească din cartea de bucate.

— Îmi iau ceva mai târziu, replică Robin închizând e-mailul.

Îşi luă haina pe care o lăsase pe braţul canapelei şi spuse:

— Max, n-ai uitat că fratele meu şi prietena lui stau aici în weekend, nu-i aşa? Oricum, nu cred că o

să fie prea mult prin preajmă. E doar o bază pentru ei.

— Nu, nu, e în regulă, răspunse Max, afundat în reţete.

Robin ieşi în dimineaţa răcoroasă şi umedă, şi abia când ajunse la metrou îşi dădu seama că nu avea geanta la ea.

— *Căcat!*

De obicei, Robin era îngrijită, eficientă şi organizată; rareori făcea genul acesta de greşeală. Alergă înapoi la apartament, cu părul fluturând, întrebându-se ce naiba ar fi făcut fără geantă şi, panicată deja, dacă nu cumva o pierduse pe stradă sau îi fusese furată.

Între timp, în Denmark Street, Strike ieşea ţopăind într-un picior de la duş, ameţit şi cu ochii umflaţi, la fel de epuizat. Efectele unei săptămâni în care preluase turele lui Barclay şi Hutchins începeau să-l ajungă din urmă şi regreta puţin că îi ceruse lui Robin să vină la muncă atât de devreme.

Însă Imediat ce îşi trase pantalonii, îi sună mobilul. Cu un junghi de haină, Strike văzu că era numărul lui Ted şi Joan.

— Ted?

— Bună, Corm, spuse Ted. Nu e niciun motiv de panică. Voiam doar să-ţi dau ultimele veşti.

— Să le auzim, zise Strike, rămânând cu bustul gol şi îngheţat în lumina cenuşie şi rece care se strecura printre perdelele prea subţiri ale apartamentului său de la mansardă.

— Joanie nu arată prea bine. Kerenza zicea să încercăm s-o internăm iar la spital, dar ea nu vrea să meargă. E încă în pat, ieri…

Vocea lui Ted se frânse.

— …ieri nu s-a ridicat. N-a putut să se ridice.

— Căcat, murmură Strike, lăsându-se să cadă pe pat. Gata, Ted, vin acolo.

— Nu poţi, suntem înconjuraţi de ape. E periculos. Poliţia recomandă oamenilor să stea acasă, să nu călătorească. Kerenza poate… zice că poate să se ocupe de durerea ei acasă. Are

medicamente care pot fi injectate… pentru că acum nu mai mănâncă cine ştie ce. Kerenza nu crede că… ştii… ea crede că o să…

Ted începu să plângă de-a binelea.

— …nu imediat, dar… ea zice… că nu mai e mult.

— Vin, anunţă Strike ferm. Lucy ştie cât de rău e Joan?

— Te-am sunat pe tine mai întâi, spuse Ted.

— Îi spun eu, nu-ţi face griji. Te sun după ce facem un plan, bine?

Strike închise şi o sună pe Lucy.

— Of, Doamne, nu, icni sora lui, după ce el îi făcu un rezumat sec a ceea ce îi spusese Ted. Stick, eu nu pot pleca acum, Greg e blocat în Ţara Galilor!

— Ce naiba caută Greg în Ţara Galilor?

— Cu munca. Of, Doamne, ce ne facem?

— Când se întoarce Greg?

— Mâine-noapte.

— Atunci ne ducem duminică dimineaţa.

— Cum? Trenurile nu merg, drumurile sunt inundate…

— O să închiriez un jeep sau ceva. Polworth o să ne aştepte acolo cu o barcă, dacă e nevoie. Te sun după ce aranjez.

Strike se îmbrăcă, îşi făcu ceai şi pâine prăjită, le duse jos în birou şi îl sună iar pe Ted. Respinse obiecţiile acestuia şi îl anunţă că, îi plăcea sau nu, el şi Lucy veneau duminică. Îşi dădea seama după vocea unchiului său cât de mult tânjeşte după ei, cât de mult îşi doreşte o companie care să-l ajute să ducă povara groazei şi suferinţei. Apoi îl sună pe Dave Polworth, care aprobă fără rezerve planul şi promise că va fi pregătit cu o barcă, nişte cabluri de remorcare şi echipament pentru scufundări, dacă era cazul.

— Şi aşa n-am nimic altceva de făcut, la dracu'. Locul meu de muncă e acoperit de ape.

Strike sună la câteva firme de închiriat maşini şi, în cele din urmă, găsi una care avea un jeep

disponibil. Tocmai îşi dădea datele cardului când primi un SMS de la Robin.

Scuze, scuze, am pierdut geanta, acum am găsit-o, sunt pe drum.

Strike uitase complet că trebuiau să se pună la curent cu cazul Bamborough înainte de şedinţa cu toată echipa. După ce închirie jeep-ul, începu să-şi organizeze chestiunile despre care intenţionase să discute cu Robin: pagina mânjită cu sânge pe care o tăiase din *Magul* şi pe care o băgase acum într-o pungă de plastic şi descoperirea pe care o făcuse cu o seară în urmă pe calculator şi pe care o avea acum pe ecran, gata să i-o arate.

Apoi deschise orarul, ca să verifice ce ture trebuia să realoce acum că se ducea în Cornwall, şi văzu pentru seara aceea „Cină cu Max".

— *Căcat,* spuse Strike.

Bănuia că nu mai avea cum să dea înapoi, acceptase cu o zi în urmă, dar era ultimul lucru de care avea nevoie.

Chiar în clipa aceea, Robin, care urca pe scara rulantă de la Tottenham Court Road câte două trepte deodată, auzi cum îi sună mobilul în geantă.

— Da? icni ea la telefon, în timp ce intra în staţie, pierzându-se în mulţimea de navetişti agitaţi.

— Salut, Robs, spuse fratele ei mai mic.

— Salut, spuse ea, validându-şi cardul la turnichet. E totul în regulă?

— Da, spus Jonathan, chiar dacă nu părea să fie la fel de vesel ca ultima oară când vorbiseră. Auzi, e OK dacă mai aduc un tip să stăm la tine?

— Ce? spuse Robin.

Ieşi în ploaia aprigă şi în haosul controlat de la intersecţia dintre Tottenham Court Road şi Charing Cross Road, unde era un şantier deja de trei ani şi jumătate. Spera că nu auzise bine ce-i spusese Jonathan.

— Încă un tip, repetă el. E în regulă? Doarme oriunde.

— Ah, Jon, gemu Robin, aproape alergând pe Charing Cross Road, avem doar o canapea.

— Kyle doarme şi pe jos, nu-l deranjează, spuse Jonathan. Nu e mare lucru, nu-i aşa? Încă o persoană?

— Bine, oftă Robin. Dar ajungeţi aici tot la 10, nu?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să luăm un tren mai devreme, ne gândeam să chiulim de la cursuri.

— Da, dar chestia e, spuse Robin, că la cină o să vină Cormoran ca să discute cu Max…

— Ah, super! spuse Jonathan, părând puţin mai entuziasmat. Lui Courtney o să-i placă enorm să-l cunoască, e obsedată de filmele poliţiste!

— Nu, Jon, încercam să-ţi spun că Max trebuie să-l intervieveze pe Cormoran pentru un rol pe care o să-l joace. Nu cred că o să fie suficientă mâncare pentru încă trei…

— Nu-ţi face griji, dacă ajungem mai devreme o să comandăm nişte mâncare.

Ce-ar fi putut să-i spună? „Te rog, nu veniţi în timpul cinei?" După ce închise, Robin începu să alerge, sperând că Jonathan, care, ştia din experienţă, ar fi putut să-şi gestioneze timpul mai bine, avea să piardă suficiente trenuri spre sud, întârziindu-şi astfel sosirea.

Coti pe Denmark Street în fugă şi-l văzu descumpănită în faţa ei pe Saul Morris îndreptându-se spre birou cu un buchet mic şi ambalat de gerbere roz în mână.

Sper că nu sunt pentru mine.

— Bună, Robs, spuse el întorcându-se când ea îl ajunse din urmă alergând. O, Doamne, cineva a dormit prea târziu. Urme de pernă.

Cu un rânjet, Morris arătă pe propriul obraz locul unde, presupuse Robin, ea încă mai avea o dungă din cauza modului în care dormise, cu faţa în jos şi nemişcată, pentru că era atât de obosită.

— Sunt pentru Pat, adăugă el, etalându-şi dinţii drepţi şi albi împreună cu gerberele. Zice că soţul ei nu-i ia niciodată nimic de Sf. Valentin.

Dumnezeule, cât de slugarnic poţi să fii, se gândi Robin în timp ce descuia uşa. Observă că Morris îi spunea din nou Robs, încă un semn că disconfortul pe care i-l produsese prezenţa ei imediat după Crăciun se evaporase de-a lungul celor şapte săptămâni câte trecuseră de atunci. Robin şi-ar fi dorit să se poată scutura la fel de uşor de senzaţia stăruitoare de ruşine, absurdă, dar la fel de puternică, pe care o simţea pentru că îi văzuse erecţia pe telefon.

La etaj, Strike se uita hărţuit la ceas când îi sună mobilul. Era neobişnuit de devreme pentru un apel din partea vechiului său prieten Nick Herbert, iar Strike, acum înclinat să se aştepte numai la veşti proaste, răspunse cu o presimţire rea.

— Ce mai faci, Oggy?

Nick avea o voce răguşită, ca şi cum ar fi ţipat până atunci.

— Sunt bine, spuse Strike, căruia i se păru că aude paşi şi voci pe şi scara metalică de afară. Ce s-a întâmplat?

— Nu cine ştie ce, spuse Nick. Mă întrebam dacă vrei să bem o halbă diseară. Doar noi doi.

— Nu pot, răspunse Strike, regretând foarte mult acest fapt. Îmi pare rău, am ceva aranjat.

— Înţeleg, spuse Nick. Bine. Dar la prânz, atunci ai fi liber?

— Da, de ce nu? spuse Strike, după o uşoară ezitare.

Dumnezeu ştia că i-ar fi prins bine o halbă, departe de muncă, de familie, de celelalte sute de probleme ale lui. O văzu prin uşa deschisă pe Robin cum intră în anticameră, urmată de Saul Morris, care ţinea în mână un buchet de flori. Închise uşa dintre cele două camere, apoi creierul lui obosit făcu legătura între flori şi dată.

— Stai puţin, îi spuse el lui Nick. Nu eşti ocupat cu tâmpenia asta de Sf. Valentin?

— Anul ăsta nu, zise Nick.

Urmă o scurtă tăcere. Strike îi considerase întotdeauna pe Nick şi pe Ilsa, un gastroenterolog şi

o avocată, cel mai fericit cuplu pe care îl ştia. Casa lor de pe Octavia Street fusese adesea un refugiu pentru el.

— Îţi explic la o bere, continuă Nick. Am nevoie de asta. Vin eu la tine.

Convenіră un bar şi o oră şi închiseră. Strike se uită iar la ceas: el şi Robin mai aveau 15 minute din ceea ce el sperase să fie o oră întreagă despre Bamborough. Deschise uşa şi spuse:

— Eşti gata? N-avem prea mult timp.

— Scuze, spuse Robin, intrând grăbită. Ai primit mesajul meu, nu-i aşa? Despre geantă?

— Da, zise Strike închizându-i lui Morris uşa în nas şi arătând spre pagina din *Magul,* pe care o pusese pe partea lui Robin de birou. Asta e pagina din cartea din casa familiei Athorn.

O sunase pe Robin să-i spună despre găsirea celor doi Athorn imediat după ce plecase de la atelierul de fierărie, iar ea reacţionase cu entuziasm şi îl felicitase, dar atitudinea lui morocănoasă de acum o irita. Probabil că starea lui fusese provocată de întârzierea ei, dar nu avea şi ea dreptul să greşească puţin, ca orice om, după toate orele suplimentare pe care le făcuse în ultimul timp, ocupându-se de munca ei şi de cea a lui Strike, gestionând subcontractorii şi străduindu-se cât putea ea de mult să nu îl streseze în plus având în vedere că mătuşa lui era pe moarte? Însă îi auzi pe Barclay şi Hutchins intrând în anticameră, ceea ce îi aminti că în urmă cu nu foarte mult timp ea fusese angajata temporară şi că Strike îi explicase în termeni categorici, la începutul relaţiei lor profesionale, care erau aşteptările lui de la un partener. Afară erau trei bărbaţi care, fără îndoială, se considerau mai calificaţi decât ea pentru acel post. Aşa că Robin se mulţumi să se aşeze, să ia pagina şi să citească pasajul de sub pată.

— Textul vorbeşte despre sânge.

— Ştiu.

— Cât de proaspăt trebuie să fie sângele ca să poată fi analizat?

— Cea mai veche mostră despre care am auzit că a fost analizată cu succes avea 20 şi ceva de ani, spuse Strike. Dacă ăsta e sânge şi datează din vremea în care Gwilherm Athorn era în viaţă, are cu cel puţin un deceniu mai mult. Pe de altă parte, a stat în carte, ferit de lumină şi de umezeală, şi asta ar putea fi de ajutor. În orice caz, trebuie să-l sun pe Roy Phipps ca să-l întreb ce grupă sanguină avea Margot, apoi o să încerc să găsesc pe cineva care să-l analizeze. Am putea apela la tipul cu care ieşea prietena ta, Vanessa, cum îl chema?

— Oliver, zise Robin, acum e logodnicul ei.

— Da, el. Din conversaţia cu Samhain a mai reieşit un lucru interesant…

Strike îi spuse despre unchiul Tudor care era convins că „Nico şi băieţii lui" o omorâseră pe Margot Bamborough.

— Nico – crezi că…?

— Niccolo „Mucky" Ricci? spuse Strike. Foarte posibil. Nu locuia departe şi trebuie să fi fost o personalitate locală, chiar dacă nimeni de la cabinet nu pare să-şi fi dat seama cine venise la petrecerea lor de Crăciun. Am lăsat un mesaj asistentei sociale a familiei Athorn, pentru că vreau să aflu câtă încredere putem avea în amintirile lui Deborah şi Samhain. Shanker trebuia să sondeze terenul cu Ricci pentru mine, dar n-am mai primit niciun semn de la el. Ar fi bine să-l mai îmboldesc.

Strike întinse mâna şi Robin îi înapoie pagina pătată cu sânge.

— În orice caz, cealaltă noutate e că l-am găsit pe C. B. Oakden, continuă Strike.

— Ce? Cum?

— Aseară. Mă gândeam la nume. Irene le încurcă mereu – Douthwaite şi Duckworth, Athorn şi Applethorpe. Apoi m-am gândit că de multe ori oamenii care-şi schimbă numele nu se îndepărtează foarte mult de cel iniţial.

Strike întoarse calculatorul cu ecranul spre ea şi Robin văzu o fotografie cu un bărbat de vârstă mijlocie. Era uşor pistruiat şi avea ochii puţin prea

apropiaţi şi părul rar, chiar dacă îi mai rămăsese suficient ca să-l pieptene peste fruntea îngustă. Cu toate acestea, încă îl mai puteai recunoaşte pe băiatul care îşi schimonosea faţa la aparatul de fotografiat, la grătarul lui Margot Bamborough.

Textul de sub fotografie spunea:

Escroc în serie condamnat la închisoare

„Infam abuz de încredere”

Un şarlatan în serie, care a obţinut, timp de doi ani, peste 75.000 de lire sterline de la văduve în vârstă, a primit o pedeapsă cu închisoarea de patru ani şi nouă luni.

Brice Noakes, 49 de ani, domiciliat pe Fortune Street, în Clerkenwell, născut Carl Oaken, a convins un număr de nouă „femei vulnerabile şi credule” să îi cedeze bijuterii şi bani lichizi, într-unul din cazuri fiind vorba de economiile de-o viaţă, în valoare de 30.000 de lire sterline.

Noakes a fost descris de judecătorul McCrieff drept „un bărbat viclean şi lipsit de scrupule, care a profitat fără nicio ruşine de vulnerabilitatea victimelor lui”.

Curtenitor şi elegant îmbrăcat, Noakes viza văduve care locuiau singure, oferindu-se, de regulă, să le evalueze bijuteriile. Îşi convingea victimele să îi permită să scoată obiectele de preţ din casele lor, promiţându-le că revine cu o evaluare profesionistă.

În alte ocazii, se dădea drept reprezentant al administraţiei locale şi susţinea că proprietara rămăsese în urmă cu impozitul pe locuinţă şi urma să fie dată în judecată.

„Cu ajutorul unor documente care păreau reale, dar care erau falsificate în totalitate, aţi intimidat nişte femei vulnerabile şi aţi exercitat presiuni asupra

> lor ca să transfere bani într-un cont înfiinţat în beneficiul dumneavoastră”, a spus judecătorul McCrieff cu ocazia condamnării.
>
> „Unele din femeile respective au fost la început prea stânjenite ca să le spună rudelor că îl lăsaseră pe acest individ să intre în casele lor”, a spus inspectorul-şef Grant. „Noi credem că e posibil să existe mai multe victime, cărora le e prea ruşine să recunoască faptul că au fost escrocate. Dacă recunosc fotografia lui Noakes, le îndemnăm să ne contacteze.”

— Ziarul i-a scris greşit numele, spuse Robin. Au scris Oaken, în loc de Oakden.

— De asta n-a apărut la o căutare simplă pe Google, spuse Strike.

Simţindu-se criticată subtil, deoarece ea era cea care ar fi trebuit să-l caute pe Oakden, Robin se uită la data articolului, care era vechi de cinci ani.

— Trebuie să fi ieşit de la din închisoare.

— A ieşit, spuse Strike, întorcând acum monitorul spre el, tastând câteva cuvinte şi răsucindu-l iar cu faţa spre Robin. Am mai căutat puţin cu nişte variante ale numelui şi…

Robin văzu pe site-ul Amazon o pagină care enumera cărţile scrise de un autor pe nume Carl O. Brice. Fotografia îl înfăţişa pe acelaşi bărbat din ziar, puţin mai în vârstă, puţin mai chel, puţin mai ridat în jurul ochilor. Stătea cu degetele mari agăţate de buzunarele blugilor şi purta un tricou negru cu un logo alb: un pumn strâns înăuntrul simbolului planetei Marte.

> **Carl O. Brice**
>
> Carl O. Brice e instructor personal, antreprenor şi autor premiat care scrie despre probleme ale bărbaţilor, inclusiv machism, drepturi ale taţilor, ginocentrism, sănătatea psihică a

> bărbaţilor, privilegiile femeilor şi feminismul toxic. Experienţa personală a lui Carl cu sistemul de drept familial ginocentric, misandria culturală şi exploatarea bărbaţilor i-a oferit instrumentele şi abilităţile necesare pentru a-i îndruma pe bărbaţii din toate categoriile către o viaţă mai sănătoasă şi fericită. În seria sa de cărţi premiate, Carl examinează impactul catastrofic pe care feminismul modern l-a avut asupra libertăţii de exprimare, locului de muncă, drepturilor bărbaţilor şi familiei nucleare.

Robin parcurse lista de cărţi de sub biografia autorului. Copertele erau derizorii. Toate înfăţişau imagini cu femei în costume şi poziţii uşor pornografice. O blondă îmbrăcată sumar şi având o coroană pe cap stătea pe un tron pentru *De la iubirea paternă la procesele de paternitate. O istorie a ginocentrismului,* în timp ce o brunetă îmbrăcată în uniformă militară din latex arăta spre aparatul de fotografiat pentru *Acoperiţi de ruşine: Războiul modern împotriva masculinităţii.*

— Are propriul lui site, spuse Strike, întorcând monitorul spre el. Publică în regie proprie cărţi, se oferă să-i înveţe pe bărbaţi cum să capete acces la copiii lor şi vinde vitamine şi cocktailuri de proteine. Nu cred că o să refuze ocazia de a discuta cu noi. Pare genul care vine în fuga mare când simte miros de notorietate sau de bani. Apropo de asta, cum merge cu femeia căreia i se pare că a văzut-o pe Margot la fereastra…?

— Amanda Laws, spuse Robin. Am revenit şi m-am oferit să-i acoperim cheltuielile dacă vine la birou, dar încă n-a răspuns.

— Păi, preseaz-o, spuse Strike. Îţi dai seama că au trecut şase luni…?

— Da, îmi dau seama, spuse Robin, nemaiputând să se abţină. Am învăţat să număr la şcoală.

Strike ridică din sprâncene.

— Scuze, murmură Robin. Sunt doar obosită.

— Şi eu sunt obosit, dar în acelaşi timp sunt conştient de faptul că încă nu i-am găsit pe unii oameni foarte importanţi. Satchwell, de exemplu.

— Lucrez la el, spuse Robin aruncând o privire spre ceas şi ridicându-se. Cred că au venit toţi, ne aşteaptă.

— De ce a adus Morris flori? întrebă Strike.

— Sunt pentru Pat. De Sf. Valentin.

— De ce naiba?

Robin se opri la uşă şi întoarse privirea spre el.

— Nu e evident?

Ieşi din cameră, lăsându-l pe Strike încruntat, întrebându-se ce era atât de evident. El nu-şi putea imagina decât două motive de a cumpăra flori femeilor: pentru că sperai să te culci cu ele sau pentru a evita criticile că nu cumpăraseşi flori în ziua în care s-ar fi cuvenit să cumperi. Niciunul dintre ele nu părea să se aplice în acest caz.

Dincolo, echipa stătea într-un cerc înghesuit, Hutchins şi Barclay pe canapeaua de imitaţie de piele, Morris pe unul dintre scaunele pliante de plastic, cumpărate când echipa depăşise numărul locurilor existente, şi Pat pe scaunul ei de birou cu rotile, astfel că pentru parteneri nu mai rămâneau decât alte două scaune inconfortabile de plastic. Robin observă că toţi cei trei bărbaţi încetară să mai vorbească atunci când Strike ieşi din biroul lui: când ea condusese şedinţa singură, trebuise să aştepte până când Hutchins şi Morris terminaseră de discutat despre o cunoştinţă comună din poliţie, care fusese prinsă luând mită.

Gerberele roz-aprins asemănătoare margaretelor erau acum într-o mică vază de pe biroul lui Pat. Strike aruncă o privire spre ele, apoi spuse:

— Bun, să începem cu Alunecosul. Morris, ai obţinut ceva despre tipul ăla în trening?

— Da, spuse Morris consultându-şi notiţele. Îl cheamă Barry Fisher. E divorţat, cu un copil, e managerul sălii de sport la care merge Alunecosul.

Strike, Barclay şi Hutchins îşi arătară aprecierea şi interesul prin câteva mormăituri aprobatoare. Robin se mulţumi să ridice uşor din sprâncene. Ştia din experienţă că şi cel mai mic semn de căldură sau de aprobare din partea ei era interpretat de Morris drept o invitaţie la flirt.

— Aşa că am făcut rezervare pentru o şedinţă de probă cu unul dintre antrenorii lor, spuse Morris.

Pun pariu că e femeie, se gândi Robin.

— În timp ce vorbeam cu ea, l-am văzut umblând pe acolo şi vorbind cu unele dintre fete. E categoric hetero, judecând după modul în care se uita la o femeie de pe stepper. Mă duc din nou luni la antrenament, dacă e în regulă, şefule. Să încerc să aflu mai multe despre el.

— Bine, aprobă Strike. Ei, pare să fie primul nostru indiciu solid: o legătură între Alunecos şi ce se întâmplă în casa lui Elinor Dean.

Robin, care îşi petrecuse penultima noapte în Land Roverul parcat în faţa casei lui Elinor, spuse:

— S-ar putea să nu fie relevant, dar Elinor a primit ieri-dimineaţă de la Amazon două cutii imense. Păreau destul de uşoare, dar…

— Ar trebui să pariem, îi spuse Morris lui Strike, vorbind peste Robin. Eu pun 20 pe dominatoare.

— N-am înţeles niciodată ce mare şmecherie e să fii biciuit, spuse Barclay gânditor. Dacă vreau durere, nu trebe decât să uit să scot gunoiul.

— Dar tipa are un aspect puţin casnic, nu-i aşa? comentă Hutchins. Eu dacă aş avea banii lui ŞA, aş alege ceva mai…

Hutchins schiţă în aer o siluetă mai subţire. Morris râse.

— Ah, gusturile nu se discută, replică Barclay. Un prieten din armată nici nu se uita la femei sub 80 de kile. Îi spuneam Îmblânzitorul de Şunci.

Bărbaţii râseră. Robin zâmbi, mai ales din cauză că Barclay se uita spre ea, iar ei îi plăcea de Barclay, dar se simţea prea obosită şi demoralizată ca să fie cu adevărat amuzată. Pat avea o expresie de toleranţă plictisită de tipul „aşa sunt băieţii”.

— Din nefericire, eu trebuie să mă întorc duminică în Cornwall, spuse Strike, ceea ce înţeleg că…

— Cu ce dracu' te duci în Cornwall? întrebă Barclay, în timp ce ferestrele biroului zdrăngăneau din cauza vântului.

— Cu jeep-ul, spuse Strike. Mătuşa mea e pe moarte. Pare că mai are doar câteva zile.

Robin privi spre Strike, uimită.

— Îmi dau seama că asta ne încarcă şi mai mult, continuă Strike pe un ton prozaic, dar n-am ce să fac. Cred că merită să continuăm să-l urmărim pe ŞA însuşi. Morris o să facă nişte săpături în privinţa tipului de la sală, iar restul puteţi să vă împărţiţi turele de la Elinor Dean. Dacă nu mai are nimeni nimic de adăugat…

Strike se opri, aşteptând comentarii. Bărbaţii scuturară toţi din cap, iar Robin, prea obosită ca să mai amintească de cutiile de la Amazon, păstră tăcerea.

— Să trecem acum la Carte Poştală, continuă Strike.

— Am noutăţi, spuse Barclay laconic. Tipa s-a întors la muncă. Am vorbit cu ea.

Barclay se întoarse spre Robin:

— Tipa ta. Scundă. Ochelari mari şi rotunzi. M-am dus la ea şi am început să-i pun întrebări.

— Despre ce? întrebă Morris, cu un zâmbet afectat jucându-i pe buze.

— Efectele de lumină din peisajele lu' James Duffield Harding, spuse Barclay. Ce credeai c-am întrebat-o, cine crede ea că o să câştige Liga Campionilor?

Strike râse şi, de data aceasta, Robin făcu la fel, bucurându-se să-l vadă pe Morris ridiculizat.

— Da, am citit textu' de lângă portretul lui şi m-am băgat într-un colţ să-l caut pe telefon, spuse Barclay. Căutam un mod de a intra în vorbă cu ea. În fine, după câteva minute de conversaţie despre efecte de lumină, ceruri mohorâte şi aşa mai departe, ea a adus vorba despre prietenul nostru

prezentator. S-a înroşit la faţă când l-a pomenit. A spus că săptămâna trecută prezentatoru' descrisese imaginea unui telespectator ca fiind à la Turner.

Barclay se întoarse spre Robin.

— Ea e. L-a pomenit doar pentru plăcerea de a-i rosti numele. Ea e Carte Poştală.

— Excelent lucrat, îi spuse Strike lui Barclay.

— E meritul lui Robin, replică Barclay. Ea a dat pasa. Eu doar am deviat mingea în poartă.

— Mulţumesc, Sam, zise Robin apăsat, fără să se uite la Strike, care observă atât tonul, cât şi expresia ei.

— Corect, reveni el, bine lucrat amândoi.

Conştient că o repezise pe Robin în timpul discuţiei despre cazul Bamborough, Strike încercă să se revanşeze întrebând-o care ar fi clientul de pe lista de aşteptare cu care ar trebui să ia legătura, acum că aproape terminaseră cazul Carte Poştală. Robin spuse că se gândea la agenta de bursă care credea că soţul ei se culcă cu bona.

— Super, zise Strike. Pat, poţi să iei legătura cu ea şi să-i spui că noi suntem gata să-i dăm drumul, dacă vrea să-l punem sub supraveghere? Dacă nimeni nu mai are nimic…

— Am eu, sări Hutchins, de regulă cea mai tăcută persoană din agenţie. E vorba de rola aia de film care ai vrut să ajungă la Metropolitană.

— Ah, da? spuse Strike. Există noutăţi?

— M-a sunat amicul meu aseară. Nu se poate face nimic cu ea. N-o să mai fie nimeni pus sub acuzare acum.

— De ce nu? spuse Robin.

Întrebarea ei sunase mai furios decât intenţionase ea. Bărbaţii întoarseră cu toţii privirea în direcţia ei.

— Feţele făptaşilor sunt toate ascunse, explică Hutchins. Iar braţul ăla care apare pentru o clipă: nu poţi să construieşti o acuzare pe un inel nefocalizat.

— Nu-ţi spusese contactul tău că rola provenea dintr-un raid la unul dintre bordelurile lui Mucky Ricci? spuse Robin.

— Doar *crede* că e aşa, o corectă Hutchins. Nu poţi să obţii probe ADN de pe o cutie atât de veche, care a fost ţinută în magazie şi în pod şi a trecut prin mâinile a sute de oameni. Exclus. E păcat, continuă el pe un ton indiferent, dar asta e.

Strike îşi auzi mobilul sunând în birou. Îngrijorat că ar putea fi Ted, se scuză şi se retrase în birou, închizând uşa în urma lui.

Era sunat de pe un număr necunoscut.

— Cormoran Strike.

— Bună, Cormoran, spuse o voce răguşită pe care nu o recunoscu. Sunt Jonny.

Urmă o scurtă tăcere.

— Tatăl tău, adăugă Rokeby.

Strike, a cărui minte obosită era plină de Joan şi de cele trei cazuri în lucru ale agenţiei, de sentimentul de vinovăţie că fusese morocănos cu partenera lui, dar şi de sarcinile logistice cu care îşi încărca angajaţii plecând iar în Cornwall, nu spuse nimic. Auzea, dincolo de uşă, cum echipa continua să discute despre rola de film.

— Voiam să discutăm puţin, zise Rokeby. E în regulă?

Strike avu brusc impresia că se dematerializează; se simţea complet detaşat de tot, de birou, de epuizare, de grijile care cu doar câteva secunde în urmă i se păruseră extrem de importante. Era ca şi cum doar el şi vocea tatălui lui existau şi nimic altceva nu era cu adevărat real, în afara adrenalinei şi a dorinţei primare de a lăsa o urmă pe care Rokeby să n-o uite uşor.

— Ascult, spuse el.

O nouă tăcere.

— Uite, începu Rokeby pe un ton uşor stânjenit, n-aş vrea să fac asta la telefon. Hai să ne întâlnim. A trecut prea mult timp, la naiba. Ce-a fost a fost. Hai să ne întâlnim, să… Vreau… asta nu mai poate continua aşa. Dihonia asta sau ce e.

Strike nu reacţionă.

— Vino acasă la mine, îl invită Rokeby. Hai pe aici. Să vorbim şi… nu mai eşti un copil. Orice

poveste poate fi privită din două puncte de vedere. Nimic nu e în alb şi negru.

Rokeby tăcu. Strike nu spuse nimic nici acum.

— Sunt mândru de tine, ştiai asta? spuse Rokeby. Sunt cu adevărat mândru de tine, la dracu'. Ce ai făcut tu şi…

Propoziţia se stinse. Strike se holba, nemişcat, la peretele gol din faţa lui. Dincolo de peretele despărţitor, Pat râdea la ceva ce spusese Morris.

— Uite, repetă Rokeby, cu o uşoară nuanţă de iritare acum, pentru că era un om obişnuit să obţină ce voia. Înţeleg, chiar înţeleg, dar ce dracu' pot să fac? Nu pot să călătoresc în timp. Al mi-a transmis ce ai spus tu, sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii, despre mama ta şi bărbaţii ei nenorociţi. Dacă vii aici putem să bem ceva, putem să rezolvăm.

Apoi Rokeby insinuă discret.

— Şi poate că aş putea să te ajut puţin, poate că îţi doreşti ceva cu care eu pot să te ajut, ca ofertă de pace, sunt deschis la sugestii…

În anticameră, Hutchins şi Barclay îşi luau la revedere, gata să se întoarcă fiecare la misiunea lui. Robin se gândea doar la cât de mult îşi dorea să se ducă acasă. Ar fi trebuit să aibă liber restul zilei, dar Morris nu se dădea dus şi Robin era sigură că aşteaptă să meargă cu ea la metrou. Prefăcându-se că trebuie să se ocupe de nişte hârtii, Robin căuta ceva într-un fişet, în timp ce Morris şi Pat discutau, sperând ca el să plece. Tocmai deschisese un dosar vechi al unui soţ afemeiat, când vocea lui Strike din birou umplu anticamera. Robin, Pat şi Morris întoarseră capetele. Mai multe pagini din dosarul pe care Robin îl ţinea pe sertar alunecară pe podea.

— …atunci DU-TE DRACULUI!

Înainte ca Robin să apuce să schimbe o privire cu Morris sau cu Pat, uşa dintre birou şi anticameră se deschise. Strike arăta îngrijorător: livid, respirând precipitat. Se năpusti prin anticameră, îşi înşfăcă haina şi coborî zgomotos scările metalice.

Robin ridică foile căzute.

— Căcat, spuse Morris, zâmbind larg. N-aş fi vrut să fiu la *celălalt* capăt al firului.

— Temperament coleric, spuse Pat, care părea ciudat de satisfăcută. Mi-am dat seama din prima clipă.

40

Şi tot spunându-şi unul altuia de toate,
Ajunseră a se lovi, urmarea vorbei multe…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin nu găsi nicio modalitate politicoasă de a evita să meargă la metrou cu Morris şi, în consecinţă, fu obligată să asculte două glume fără perdea şi să mintă în legătură cu planurile ei de Sf. Valentin, pentru că îşi imagina care ar fi fost reacţia lui Morris dacă i-ar fi spus că Strike venea pe la ea. Prefăcându-se că nu auzise sau nu înţelesese sugestia lui Morris de a se întâlni într-o seară ca să facă schimb de impresii despre avocaţi, Robin oftă uşurată când se despărţi de el la baza scării rulante.

Obosită şi uşor deprimată, gândurile ei zăboviră asupra lui Morris, în timp ce metroul gonea înapoi spre Earl's Court. Era oare Morris într-atât de obişnuit ca femeile să reacţioneze imediat la şarmul lui incontestabil, încât i se părea de la sine înţeles că va stârni o reacţie pozitivă? Sau vina era a ei pentru că, din politeţe şi pentru a nu face atmosferă în echipă şi pentru că nu voia să creeze probleme acum, când agenţia era atât de aglomerată, continua să zâmbească la glumele lui stupide şi prefera să nu spună, cât se poate de clar, *Nu-mi place de tine. N-o să ieşim niciodată împreună.*

Când intră în apartament, o întâmpină mirosul delicios, căruia nimeni nu-i putea rezista, de friptură de vită înăbuşită în vin roşu. Max părea să fi ieşit, dar mâncarea era la cuptor, iar Wolfgang se întinsese cât de aproape putea de uşa fierbinte, amintindu-i lui Robin de fanii care îşi petreceau noaptea sub cerul liber în speranţa că vor apuca să-şi vadă vedetele pop.

În loc să se întindă în pat şi să încerce să doarmă câteva ore înaintea cinei, Robin, care se simţise

atinsă de remarcile lui Strike că nu o presase pe Amanda Laws şi că nici nu-l găsise pe Paul Satchwell, îşi făcu încă o cafea, deschise laptopul şi se aşeză la măsuţa din sufragerie. După ce îi trimise Amandei Laws încă un e-mail, deschise Google. Fiecare literă a logo-ului se transforma, pe rând, într-o bomboană pastel în formă de inimă pe care era un slogan: DL PERFECT, IUBIRE DE TINEREŢE şi ÎNTÂLNIRE PE NEVE. Din cine ştie ce motiv, gândurile lui Robin se mutară la Charlotte Campbell. Desigur, unei femei căsătorite i-ar fi fost foarte greu să se întâlnească cu amantul în seara asta. Şi, se întrebă Robin, cui îi spusese Strike la telefon să se ducă dracului?

Se apucă să lucreze la Satchwell, încercând să imite metoda cu care Strike reuşise să-l găsească pe C. B. Oakden. Se jucă cu cele trei nume ale lui Satchwell, inversând Paul şi Leonard, încercând iniţiale şi greşind intenţionat unele litere, dar nu avu niciun succes cu numele care apăreau ca rezultate la căutările ei.

Era posibil ca artistul lui Margot cu blugi strâmţi şi păr pe piept să se fi transformat, într-un interval de patru decenii, în colecţionarul de maşini clasice Leo Satchwell, un bărbat plinuţ, cu cioc, care purta ochelari fumurii? Puţin probabil, decise Robin după ce irosi 10 minute cu Leo: judecând după fotografiile de pe pagina lui de Facebook, în care stătea lângă alţi pasionaţi de maşini, Leo abia avea 1,50 înălţime. Exista un Brian Satchwell în Newport, dar avea strabism şi era cu cinci ani mai tânăr decât trebuia, şi un Colin Satchwell în Eastbourne care avea un magazin de antichităţi. Încă încerca să găsească o imagine cu Colin când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Peste câteva minute, Max intră în bucătărie cu o pungă de cumpărături.

— Ce face mâncarea? întrebă el.

— Super, spuse Robin, care nu verificase.

— Dă-te la o parte, Wolfgang, dacă nu vrei să te arzi, spuse Max în timp ce deschidea cuptorul.

Spre uşurarea lui Robin, mâncarea părea să fie în regulă, iar Max închise cuptorul la loc.

Robin îşi închise şi ea laptopul. Senzaţia că e nepoliticos să scrie la laptop în timp ce altcineva gătea îi rămăsese de pe vremea în care locuise cu un soţ pe care îl irita mereu că ea îşi aducea de lucru acasă.

— Max, îmi pare foarte rău, dar fratele meu o să mai aducă un prieten cu el în seara asta.

— E în regulă, spuse Max scoţând cumpărăturile din pungă.

— Şi s-ar putea să ajungă mai devreme. Desigur, nu au pretenţia să mănânce cu noi…

— Sunt bine-veniţi. Mâncarea asta e pentru opt oameni. Aveam de gând să congelez restul, dar putem să mâncăm tot în seara asta, nu mă deranjează.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse Robin, dar ştiu că vrei să discuţi cu Cormoran singur, aşa că aş putea să-i duc…

— Nu, cu cât mai mulţi cu atât mai bine, replică Max, care părea uşor înveselit de perspectiva companiei. Ţi-am spus, am hotărât să renunţ la traiul de sihastru.

— Bine, spuse Robin. Bine atunci.

Avea unele îndoieli, se temea că va fi un grup neomogen, dar îşi spuse că oboseala o făcea să fie pesimistă şi se retrase în camera ei, unde îşi petrecu restul după-amiezii încercând să găsească o fotografie cu Colin Satchwell. În cele din urmă, la ora 6, după ce corelase şi comparase o mulţime de informaţii, găsi o imagine pe site-ul unei biserici dintr-o localitate în care Colin părea să fie consilier municipal. Corpolent şi cu frunte îngustă, acesta nu semăna deloc cu artistul căutat de ea.

Conştientă că ar trebui să se schimbe şi să se ducă la etaj ca să-l ajute pe Max, tocmai era pe punctul de a închide laptopul când sosi un e-mail nou. Subiectul conţinea un singur cuvânt: „Creed”. Cu un elan de însufleţire nervoasă, Robin deschise e-mailul.

Bună, Robin,

Ca să ştii cum stăm: am transmis cererea referitoare la Creed celor doi despre care ţi-am spus. Persoana mea de contact de la Ministerul Justiţiei a fost puţin mai optimistă decât mă aşteptasem eu. E confidenţial, dar să ştii că mai e o familie care face lobby ca Creed să fie intervievat din nou. Fiica lor nu a fost găsită niciodată, dar ei au fost întotdeauna convinşi că un pandantiv din casa lui Creed era al ei. Omul meu crede că ar fi de folos dacă familia Bamborough şi-ar uni forţele cu familia Tucker. Ce nu ştiu însă este dacă i s-ar permite lui Cormoran să ţină interviul. Decizia asta ar urma să fie luată de oficialităţile de la Broadmoor, împreună cu Ministerul Justiţiei şi cu Ministerul de Interne, iar omul meu de la justiţie crede că e mai probabil să fie aleasă o persoană din cadrul forţelor de poliţie. Te anunţ cum mai aflu ceva.

Cele bune, Izzy

Robin citi e-mailul până la capăt şi îşi permise un licăr de optimism, chiar dacă deocamdată nu avea de gând să-i spună lui Strike ce punea la cale. Cu puţin noroc, avea să li se permită să vorbească cu intervievatorul poliţiei înainte ca el sau ea să se ducă la Broadmoor. Scrise un e-mail de mulţumire, apoi începu să se pregătească pentru cină.

Dispoziţia ei ceva mai bună supravieţui imaginii foarte obosite pe care o văzu în oglindă, cu cearcăne cenuşii sub ochii uşor injectaţi şi un păr care trebuia neapărat spălat. Apelă la şamponul uscat şi îşi legă părul la spate, îşi luă nişte blugi curaţi şi bluza preferată, se dădu cu anticearcăn şi era pe punctul de a ieşi din cameră când mobilul ei începu să sune.

Temându-se că e Strike care contramanda, fu uşurată să vadă numele Ilsei.

— Bună, Ilsa!
— Bună, Robin. Eşti cu Corm?
— Nu, spuse Robin aşezându-se la loc pe pat, în loc să iasă din cameră. Eşti bine?
Vocea Ilsei era ciudată, slabă şi amorţită.
— Ştii unde e Corm?
— Nu, dar peste 10 minute ar trebui să ajungă aici. Vrei să-i transmit un mesaj?
— Nu. Eu… ştii cumva dacă a fost cu Nick azi?
— Nu, spuse Robin, acum îngrijorată. Ce se întâmplă, Ilsa? Vocea ta sună rău de tot.
Apoi îşi aminti că era Sf. Valentin şi realiză că Ilsa nu ştia unde e soţul ei. O copleşi un sentiment mai puternic decât îngrijorarea: frica. Nick şi Ilsa erau cel mai fericit cuplu pe care îl cunoştea. Cele cinci săptămâni în care locuise la ei după ce îl părăsise pe Matthew îi refăcuseră, în parte, încrederea avariată în căsnicie. Nick şi Ilsa nu aveau cum să se despartă.
— Nu e nimic, spuse Ilsa.
— Spune-mi, insistă Robin. Ce…?
La telefon se auziră suspine chinuite.
— Ilsa, ce s-a întâmplat?
— Am… am avortat.
— O, Doamne, icni Robin. O, nu. Ilsa, îmi pare atât de rău.
Ştia că Nick şi Ilsa încercau de mai mulţi ani să aibă un copil. Nick nu vorbea niciodată despre asta, iar Ilsa, doar rareori. Robin nu avusese habar că Ilsa era însărcinată. Îşi aminti, dintr-odată, că Ilsa nu băuse de ziua ei.
— S-a întâmplat la… la supermarket.
— O, nu, şopti Robin. O, Doamne.
— Am început să sângerez… la tribunal… aveam un caz… uriaş… n-am putut să plec, spuse Ilsa. Apoi… apoi… în timp ce mă îndreptam spre casă…
Ilsa deveni incoerentă. În ochii lui Robin apărură lacrimi, în timp ce stătea cu telefonul lipit de ureche.
— …mi-am dat seama… că nu e de bine… aşa că m-am dat jos din taxi… şi m-am dus… la

supermarket… eram… la toaletă… şi am simţit… simţit… apoi… un… mic… cocoloş… un mic… tru… trupu… trupuşor…

Robin îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Şi… n-am ştiut… ce să fac… dar… era o femeie… la toaletă… şi… i se întâmplase… şi ei… atât de amabilă…

Ilsa deveni din nou incoerentă. Se auziră plânsete, icnete şi sughiţuri până când Robin reuşi să înţeleagă iar ce spunea Ilsa.

— Iar Nick a spus… că e vina mea. A spus… că e doar vina mea… că am lucrat… prea mult… n-am avut grijă… suficient… n-am pus copilul… pe primul loc.

— Nu pot să cred, zise Robin.

Îi plăcea de Nick. Nu putea să creadă că Nick îi spusese soţiei lui aşa ceva.

— Ba da, a spus că ar fi trebuit… să mă duc acasă… că… am pus munca… înaintea copilului…

— Ilsa, ascultă-mă, spuse Robin. Dacă ai rămas însărcinată o dată, poţi să rămâi însărcinată iar.

— Nu, nu, nu, nu pot, spuse Ilsa, copleşită din nou de lacrimi, a fost a treia încercare a noastră de fertilizare in vitro. Am convenit… convenit… ca asta să fie ultima. Ultima.

Se auzi soneria.

— Ilsa, trebuie să mă duc să deschid uşa, s-ar putea să fie Cormoran…

— Da, da, du-te… e în regulă… totul e în regulă.

Înainte ca Robin să mai apuce să zică ceva, Ilsa închise. Abia dându-şi seama ce face, Robin alergă la parter şi deschise larg uşa.

Dar, bineînţeles, nu era Strike. Strike nu ajungea niciodată la timp la evenimentele la care îl invita şi care nu ţineau de muncă, fie că era vorba să bea ceva împreună sau de petrecerea de casă nouă sau chiar de nunta ei. În schimb, Robin se trezi faţă în faţă cu Jonathan, fratele care îi semăna cel mai mult: înalt şi zvelt, cu acelaşi păr blond-căpşună şi ochi albaştri. În seara aceasta semănau şi mai mult, deoarece amândoi erau traşi la faţă. Şi Jonathan

avea cearcăne sub ochi, asta pe lângă nuanţa uşor cenuşie a pielii.

— Salut, Robs.

— Salut, zise Robin, care îl lăsă pe Jonathan s-o îmbrăţişeze, încercând să pară încântată că îl vede, intraţi.

— Ea e Courtney, spuse Jonathan, şi el e Kyle.

— Bună, chicoti Courtney, care avea în mână o cutie.

Era o fată extrem de drăguţă, cu ochi mari şi negri, brunetă şi uşor ameţită. Kyle, care când intră o izbi din greşeală pe Robin cu rucsacul lui mare, era cu vreo 10 centimetri mai înalt decât ea, slab şi tuns scurt pe lateral, cu ochi mari şi injectaţi şi o barbă îngrijită.

— Salut, spuse el întinzând mâna şi zâmbind.

Un necunoscut ar fi putut să creadă că el îi ura ei bun venit în apartament, şi nu invers.

— Eşti Robin, nu-i aşa? continuă el.

— Da, spuse Robin, forţându-se să zâmbească. Mă bucur să te cunosc. Haideţi la etaj, mâncăm sus.

Îi urmă pe cei trei studenţi, cu gândul la Ilsa. Courtney şi Kyle chicoteau şi şopteau împreună, Courtney uşor nesigură pe picioare. Când ajunseră în sufragerie, Robin i-i prezentă lui Max pe cei trei oaspeţi, în timp ce Kyle îşi lăsa rucsacul nu foarte curat să cadă pe canapeaua crem a gazdei.

— Îţi mulţumesc foarte mult că ne laşi să stăm, îi spuse Jonathan lui Max, care pusese masa pentru şase persoane. Miroase foarte bine.

— Eu sunt vegană, se trezi Courtney. Dar pot să mănânc nişte paste sau mă rog.

— Fac eu nişte paste, nu-ţi face griji, îi spuse Robin lui Max în grabă.

Luă pe furiş rucsacul murdar al lui Kyle de pe canapea, străduindu-se ca gestul ei să treacă neobservat. Courtney se ghemui imediat pe canapea, în continuare încălţată cu tenişii uzi, şi îi spuse lui Robin:

— Asta e canapeaua?

Robin dădu din cap.

— Trebuie să stabilim cine doarme unde, spuse Courtney aruncând o privire spre Kyle.

Robin avu impresia că vede cum zâmbetul fratelui ei păleşte.

— De fapt, nu vreţi să punem bagajele în camera mea deocamdată? sugeră Robin, în timp ce Jonathan îşi aşeza şi el geanta de voiaj pe canapea. Să păstrăm zona asta liberă ca să stăm după cină.

Nici Courtney, nici Kyle nu manifestară vreo dorinţă de a se mişca, aşa că Robin şi Jonathan duseră împreună bagajele un etaj mai jos. După ce ajunseră în camera lui Robin, Jonathan scoase din geantă o cutie cu bomboane de ciocolată pe care i-o dădu surorii lui.

— Mersi, Jon, frumos din partea ta. Te simţi bine? Eşti puţin cam palid.

— Am fumat aseară. Ascultă, Robs… nu-i spune nimic lui Courtney că ar fi, gen, prietena mea sau ceva.

— N-aveam de gând.

— Bine, pentru că…

— V-aţi despărţit? sugeră Robin cu compătimire.

— Nici n-am fost, ne-am cuplat de câteva ori, murmură Jonathan, dar nu ştiu, cred că acum îi place de Kyle.

De la etaj se auzi râsul lui Courtney. Cu o grimasă către Robin, Jonathan se întoarse la prietenii lui.

Robin încercă s-o sune pe Ilsa, dar numărul era ocupat. Sperând că asta însemna că dăduse de Nick, Robin îi trimise un mesaj:

Am încercat să te sun. Te rog spune-mi ce se întâmplă. Îmi fac griji pentru tine. Robin xxx

Se întoarse la etaj şi începu să facă nişte ravioli de dovlecel pentru Courtney. Părând să simtă că mâncarea avea să părăsească în curând cuptorul, Wolfgang se tot furişa pe lângă gleznele lui Max şi ale lui Robin, care se uită la ceas şi observă că Strike întârziase deja 15 minute. Recordul lui era de

o oră şi jumătate. Robin încercă, fără prea mare succes, să nu se înfurie. După modul în care o tratase pentru că întârziase în dimineaţa asta…

Tocmai scurgea pastele când soneria sună în sfârşit.

— Vrei să mă…? spuse Max, care le turna de băut lui Jonathan, Courtney şi Kyle.

— Nu, deschid eu, spuse Robin repede.

Când deschise uşa, îşi dădu seama imediat că Strike, care se uita la ea cu o privire nefocalizată, era beat.

— Scuze că am întârziat, spuse el cleios. Pot să merg la veceu?

Robin se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă. Strike trăsnea a Doom Bar şi ţigări. Oricât de nervoasă ar fi fost, Robin observă că Strike nu se gândise să-i aducă lui Max o sticlă de ceva, în ciuda faptului că părea să-şi fi petrecut toată după-amiaza la bar.

— Baia e acolo, spuse ea arătând cu mâna.

Strike dispăru înăuntru, iar Robin îl aşteptă pe palier, părându-i-se că el stă foarte mult.

— Mâncăm sus, spuse ea când, în sfârşit, el apăru iar.

— Iar scări? murmură Strike.

Când ajunseră în sufrageria open-space, Strike păru să se adune. Dădu mâna, pe rând, cu Max şi Jonathan şi spuse, chiar coerent, că îi face plăcere să-i cunoască. Courtney îl abandonă pe moment pe Kyle şi se repezi să-l salute pe celebrul detectiv, iar Strike păru categoric entuziasmat în timp ce îi contempla frumuseţea. Dintr-odată foarte conştientă de aspectul ei istovit şi de ochii umflaţi, Robin se întoarse în zona de bucătărie ca să pună pastele pentru Courtney într-un bol. O auzi pe aceasta cum spune în spatele ei:

— Şi el e Kyle.

— A, da, tu eşti detectivul? spuse Kyle, hotărât să nu pară impresionat.

Jonathan, Courtney, Kyle şi Max aveau deja de băut, aşa că Robin îşi umplu un pahar cu gin tonic.

În timp ce adăuga gheaţă, Max se întoarse voios în bucătărie ca să ia o bere pentru Strike, apoi scoase mâncarea din cuptor şi o duse pe masă. Wolfgang scânci atunci când obiectul devoţiunii sale fu îndepărtat din raza lui de acţiune.

În timp ce Max îi servea pe toţi, Robin puse în faţa lui Courtney pastele.

— A, Doamne, nu, stai aşa, spuse Courtney. Sunt vegane? Unde e pachetul?

— La gunoi, spuse Robin.

— Hm, spuse Courtney.

Apoi se ridică şi se duse în bucătărie. Max şi Robin fură singurele persoane de la masă care nu se uitară automat după ea. Robin dădu pe gât jumătate din ginul ei, după care luă cuţitul şi furculiţa.

— Nu, e în regulă, strigă Courtney de lângă coşul de gunoi. Sunt vegane.

— Bun, spuse Robin.

La stânga ei, Max începu să-i ceară lui Strike opinia despre diferite aspecte ale personalităţii şi trecutului personajului său. Courtney reveni la masă şi începu să-şi înfulece pastele, bând şi umplându-şi paharul cu vin în mod regulat în timp ce le explica lui Jonathan şi lui Kyle planurile ei pentru un marş de protest la universitate. Robin nu se alătură niciunei conversaţii, mulţumindu-se să mănânce şi să bea în tăcere, cu un ochi la mobilul pe care îl ţinea lângă farfurie, în caz că lisa trimitea SMS sau suna.

— … n-ar fi fost posibil, spunea Strike. Nu l-ar fi lăsat să se înroleze de la bun început, având o condamnare pentru posesie cu intenţie de distribuire. Abureală totală.

— Serios? Scenariştii s-au documentat bine…

— Atunci ar fi trebuit să ştie.

— …aşa că, da, practic te îmbraci în lenjerie şi fustă scurtă şi aşa, spunea Courtney.

Iar când Kyle şi Jon râseră, continuă:

— Nu râdeţi, e serios…

— …nu, asta e util, spuse Max, mâzgălind într-un carnet. Deci dacă ar fi făcut închisoare înainte de

armată…

— Dacă ar fi făcut mai mult de 30 de luni, armata nu l-ar fi primit…

— Nu port *jartieră,* Kyle – oricum, Miranda nu vrea…

— Nu ştiu cât se presupune că a făcut, spuse Max. O să verific. Spune-mi despre drogurile din armată, cât de răspândite…?

— …aşa că ea spune „Nu înţelegi cât de problematic e cuvântul «panaramă», Courtney?" Şi io zic, „Ăă, tu ce crezi…"

— „TU ce crezi că *susţine* un Marş al Panaramelor, fir-ar a dracu'?" spuse Kyle, vorbind peste Courtney.

Avea o voce gravă şi aerul unui bărbat tânăr obişnuit să i se dea ascultare.

Ecranul mobilului lui Robin se lumină. Ilsa îi răspunsese.

— Scuzaţi-mă, murmură ea, chiar dacă nimeni nu-i acorda atenţie.

Se duse în zona de bucătărie ca să citească mesajul de la Ilsa.

N-am vrut să te îngrijorez. Nick a venit, muci. A fost la crâşmă cu Corm. Vorbim. El zice că n-a vrut să spună ce am înţeles eu. Ce alt înţeles există? x

Robin, care era cu totul de partea Ilsei, răspunse totuşi:

E un tâmpit, dar ştiu că te iubeşte cu adevărat. Xxx

În timp ce ea îşi turna iar un gin tonic dublu, Max îi strigă să-i aducă lui Strike încă o bere din frigider. Când Robin puse sticla deschisă în faţa lui, Strike nu-i mulţumi, ci doar sorbi lung din ea şi ridică vocea, pentru că îi era greu să se facă auzit din cauza lui Kyle şi a lui Courtney, a căror conversaţie migrase acum spre opiniile necunoscutei Miranda referitoare la pornografie.

— …şi eu îi zic, gen, înţelegi totuşi că femeile pot să *aleagă* ce să facă cu corpurile lor, Miran – a, căcat, scuze…

În exuberanţa ei, Courtney îşi răsturnase paharul de vin. Robin sări să aducă prosoapele de bucătărie. Până să apuce să se întoarcă, paharul lui Courtney fusese deja umplut din nou de Kyle. Robin şterse vinul, în timp ce, în stânga şi în dreapta ei, cele două conversaţii diferite deveneau tot mai zgomotoase. Aruncă la gunoi prosoapele de bucătărie ude şi apoi se aşeză la loc, dorindu-şi să se poată duce la culcare.

— …trecut problematic, foarte original, ce să zic. Ştii ce? O grămadă de oameni se înrolează în armată pentru că vor să fie acolo, nu să fugă de ceva…

— Curvofobie pură, tună Kyle. Probabil crede că chelneriţele îşi iubesc slujba non-stop, nu-i aşa?

— …şi n-avea cum să fie la Puşcaşi 1 dacă e de vârsta ta. Batalionul a fost înfiinţat abia…

— …muncitor salariat, care dracu' e diferenţa?

— …cred că la sfârşitul lui 2007…

— …şi unora dintre femei chiar le place să *se uite* la porno!

Cuvintele lui Courtney se auziră cu claritate într-o pauză temporară a conversaţiei. Toată lumea întoarse privirea, în timp ce ea roşea şi chicotea, cu mâna la gură.

— E-n regulă, vorbeam despre feminism, spuse Kyle cu un zâmbet afectat. Courtney nu sugera – înţelegeţi, un mic divertisment după cină.

— *Kyle!* icni Courtney, pleznindu-l peste braţ şi începând iar să chicotească.

— Cine vrea budincă? întrebă Robin, ridicându-se ca să strângă farfuriile goale.

Max se ridică şi el.

— Îmi pare rău că Strike e atât de beat, îi şopti Robin în timp ce vărsa la gunoi resturile de ravioli.

— Glumeşti? spuse Max cu un zâmbet uşor. E aur curat. Personajul meu e alcoolic.

Plecă să ducă la masă o prăjitură cu brânză făcută în casă înainte ca Robin să apuce să-i spună că de obicei Strike nu bea atât de mult; de fapt, era abia a doua oară când îl vedea beat. Prima oară Strike fusese trist şi aproape şarmant, dar în seara aceasta beţia lui avea o nuanţă clară de agresivitate. Robin îşi aminti strigătul „Du-te dracului!” pe care îl auzise în după-amiaza aceea prin uşa biroului şi se întrebă din nou cu cine vorbise Strike.

Se întoarse în urma lui Max la masă, cu o tartă de lămâie şi un al treilea gin tonic mare. Kyle explica acum întregii mese vederile lui asupra pornografiei. Lui Robin nu-i plăcu prea mult expresia de pe faţa lui Strike, care manifestase adesea o antipatie instinctivă faţă de tipul de tânăr pe care nu ţi l-ai fi putut imagina aproape deloc în armată; spera ca în seara asta să-şi ţină opiniile pentru el.

— …o formă de divertisment ca oricare alta, spunea Kyle cu un gest expansiv.

Temându-se de alte accidente, Robin scoase discret sticla de vin aproape goală din raza lui de acţiune.

— Dacă o priveşti obiectiv şi elimini toate căcaturile puritane… continuă Kyle.

— Da, exact, spuse Courtney, femeile au putere asupra propriilor lor…

— …filmele, jocurile, toate stimulează centrii plăcerii din creier, spuse Kyle, arătând acum spre capul lui cu freză impecabilă. S-ar putea susţine că filmele sunt pornografie emoţională. Toată indignarea asta moralistă şi fabricată împotriva porn…

— Nu pot mânca niciuna dintre prăjituri dacă au lactate, îi şopti Courtney lui Robin, care se prefăcu că nu aude.

— …faptul că femeile vor să-şi câştige existenţa cu ajutorul propriilor trupuri e chiar definiţia literală a emancipării femeilor şi s-ar putea susţine că aduce mai multe beneficii societăţii decât…

— Când eram în Kosovo, spuse Strike pe neaşteptate.

Cei trei studenţi se întoarseră toţi ca să se uite la el, cu expresii surprinse. Strike făcu o pauză în care bâjbâi după ţigările din buzunar.

— Cormoran, spuse Robin, nu poţi fum…

— Nu e nicio problemă, spuse Max ridicându-se, aduc o scrumieră.

Strike avu nevoie de trei încercări ca să-şi aprindă bricheta, în timp ce toată lumea îl privea în tăcere. Fără să ridice vocea, dominase încăperea.

— Cine vrea prăjitură cu brânză? întrebă Robin în tăcerea creată, cu o voioşie falsă în glas.

— Eu nu pot, spuse Courtney uşor îmbufnată. Dar cred că aş putea mânca tartă cu lămâie, dacă e…?

— Când eram în Kosovo, repetă Strike, suflând fumul în timp ce Max îi punea o scrumieră în faţă şi se aşeza la loc, mersi – am anchetat un caz de pornografie – mă rog, trafic de carne vie. Câţiva soldaţi plătiseră să facă sex cu fete minore. Au fost filmate fără să ştie şi videourile au ajuns pe PornHub. Cazul a devenit parte dintr-o anchetă civilă internaţională. O grămadă de preadolescenţi, băieţi şi fete, fuseseră traficaţi pentru pornografie. Cel mai mic dintre ei avea şapte ani.

Strike trase adânc din ţigară, mijindu-şi ochii prin fum la Kyle.

— Ce beneficii ai spune că a adus asta societăţii? întrebă el.

Urmă o tăcere scurtă şi neplăcută, în care cei trei studenţi îl priviră lung pe detectiv.

— Păi, evident, spuse Kyle cu un râset uşor, asta – asta e ceva complet diferit. Nimeni nu vorbea despre copii – asta nu – asta e ilegal, nu-i aşa? Eu vorbeam despre…

— În industria pornografică se face la greu trafic de carne vie, spuse Strike continuând să-l privească prin fum. Femei şi copii din ţări sărace. Una dintre fetiţele din cazul meu a fost filmată cu o pungă de plastic pe cap, în timp ce un tip o viola anal.

Robin văzu cu coada ochiului cum Kyle şi Courtney aruncă priviri fugare spre ea şi îşi dădu

seama, cu un gol imens în stomac, că fratele ei le-a împărtăşit prietenilor lui povestea ei. Max era singura persoană de la masă care părea complet relaxată, urmărindu-l pe Strike cu atenţia impasibilă a unui chimist care se uită la un experiment.

— Videoul cu fetiţa aia a fost văzut de peste o sută de mii de ori pe internet, spuse Strike care, cu ţigara înfiptă în gură, distruse toată prăjitura cu brânză ca să-şi pună în farfurie cam o treime din ea. A stimulat o grămadă de centri ai plăcerii, nu?

Strike ridică privirea spre Kyle.

— Nu, dar asta e cu totul diferit, spuse Courtney, sărind în apărarea lui Kyle. Noi discutam despre femeile care – depinde de ele, de femeile mature, să decidă ce vor să facă cu trupul lo…

— Tu ai gătit toate astea? îl întrebă Strike pe Max cu gura plină de prăjitură şi cu ţigara aprinsă în continuare în mâna stângă.

— Da, spuse Max.

— Foarte bune, spuse Strike, întorcându-se iar spre Kyle. Câte chelneriţe ştii care au ajuns în meseria asta pentru că au fost traficate?

— Păi, evident, niciuna, dar – adică, tu nu aveai cum să nu vezi chestii urâte, nu-i aşa, dacă erai poliţist…

— Atâta timp cât nu eşti obligat să vezi e totul în regulă, nu?

— Păi, dacă asta e părerea ta… spuse Kyle, acum roşu la faţă, dacă eşti atât de clar împotrivă, asta înseamnă că n-ai… n-ai folosit niciodată pornografia, nu ai…?

— Dacă nu mai vrea nimeni budincă, zise Robin tare, ridicându-se în picioare şi arătând spre zona canapelei, mergem să bem cafea acolo?

Fără să aştepte un răspuns, se îndreptă spre zona bucătăriei. Auzi în spatele ei câteva scaune hârşâite de podea. După ce porni fierbătorul, se duse în baia de jos, unde, după ce făcu pipi, stătu cinci minute pe toaletă, cu faţa în mâini.

De ce venise Strike beat? De ce trebuiau să discute despre viol şi pornografie? Atacatorul ei

fusese un consumator avid de pornografie violentă, fiind atras, mai ales, de sufocare, dar judecătorul nu admisese ca probă istoricul căutărilor lui pe internet. Robin nu voia să ştie dacă Strike folosea sau nu pornografia; nu voia să se gândească la copii traficaţi care erau filmaţi, aşa cum nu voia să-şi amintească de poza obscenă a lui Morris primită pe telefonul ei sau de filmul snuff furat de Bill Talbot. Obosită şi deprimată, se întrebă de ce Strike nu putea să-i lase în pace pe studenţi, dacă nu din consideraţie faţă de gazdă, atunci măcar faţă de ea, partenera lui.

Se întoarse la etaj. La jumătatea drumului spre sufragerie auzi vocea aprinsă a lui Kyle şi îşi dădu seama că cearta escaladase. Când ajunse sus, îi văzu pe ceilalţi cinci în jurul măsuţei de cafea pe care fuseseră aşezate o cafetieră, o sticlă şi bomboanele de ciocolată cumpărate de Jonathan. Strike şi Max le împărţeau celorlalţi pahare cu brandy, în timp ce Courtney, acum evident beată, dar nici pe departe la fel de beată ca Strike, dădea din cap aprobând pledoaria lui Kyle şi ţinând în mâini, într-un echilibru precar, o ceaşcă de cafea. Robin se aşeză la masa abandonată, departe de restul grupului, luă o bucată de vită din mâncare şi i-o dădu lui Wolfgang, care îşi arătă recunoştinţa într-un mod de-a dreptul patetic.

— *Ideea* e de a destigmatiza şi de a recupera limbajul peiorativ la adresa femeilor, îi spunea Kyle lui Strike. Asta e *ideea.*

— Şi nişte fete drăguţe de clasă mi'locie care defi'ează în chiloţi o să facă asta, nu-i aşa? replică Strike cu vocea încleiată de alcool.

— Păi, nu neapărat *chi*... începu Courtney.

— E vorba de a pune capăt culpabilizării victimei, spuse Kyle tare. Cu siguranţă poţi să…?

— Şi cum o să stope'e asta culpabilizarea victimei?

— Păi, *evident,* spuse Courtney tare, prin schimbarea antidu… atitudinilor fundamentale…

— Tu crez' că violatorii o să vă vadă cum mărşăluiţi voi şi o să-şi zică „ar fi bine să mă las de violuri”?

Courtney şi Kyle începură să strige amândoi la Strike. Jonathan privi neliniştit spre sora lui, care avu iar senzaţia aceea oribilă de gol în stomac.

— E vorba de destigmatizarea…

— A, nu mă înţelegeţi greşit, mulţ' bărbaţi o să se uite cu plăcere cum mergeţi voi ţanţoşe în sutiene, spuse Strike, sorbind neglijent din brandy, şi sun' sigur că o să arătaţi super pe Instagram…

— Nu e vorba de Instagram! spuse Courtney, care părea să fie acum în pragul lacrimilor. Noi vrem să spunem ceva important despre…

— Bărbaţii care le numesc pe femei panarame, da, ai spus, răspunse Strike, vorbind iar peste ea. Sunt sigur că o să se simtă dojeniţi aşa cum trebuie în timp ce se uită la voi cum defalaţi… defilaţi în fuste mini.

— Nu e vorba de a *dojeni,* spuse Kyle, îţi scapă ideea…

— Ba nu-mi scapă deloc fututa ta de idee super subtilă, se răsti Strike. Îţi spun doar că în lumea *reală,* Marşul ăsta de căcat al Curvelor…

— Al Panaramelor, spuseră Kyle şi Courtney tare.

— …n-o să aibă nicio fututã de importanţă. Genul de bărbat care le spune femeilor panarame o să se uite la reprezentaţia voastră de căcat şi o să spună „ia uite cum trece o grămadă de panarame”. Recuperaţi limbajul cât vreţi voi, fir-ar al dracu'. N-o să schimbaţi alti – atu – atitudinile din lumea reală pentru că decideţi voi care insulte sunt sau nu pero – peiorative.

Wolfgang, care continua să se agite la picioarele lui Robin, în speranţa că o să mai primească vită, scoase un scâncet puternic care îl făcu pe Strike să întoarcă privirea şi să o vadă cum stă acolo, palidă, fără să se amestece.

— *Tu* ce crezi despre lucrurile astea? o întrebă Strike tare, fluturându-şi paharul în direcţia

studenţilor şi vărsând astfel nişte brandy pe covor.

— Cred că ar fi o idee bună să schimbăm subiectul, spuse Robin, a cărei inimă bătea atât de tare că o durea.

— *Tu* te-ai duce la un Marş al Curvelor…?

— Nu ştiu, poate, spuse Robin, în timp ce sângele îi bubuia în urechi.

Tot ce-şi dorea era ca acea conversaţie să ia sfârşit. În timpul agresiunii, violatorul ei îi spusese gemând întruna „curvo”. Dacă potenţialul ei ucigaş ar fi strâns-o de gât încă 30 de secunde, ar fi fost ultimul cuvânt pe care l-ar fi auzit ea pe pământ.

— E pol'ticoasă, spuse Strike, întorcându-se iar spre studenţi.

— Acum vorbeşti în numele femeilor, nu-i aşa? spuse Kyle batjocoritor.

— De fapt, în numele unei femei care chiar a fost violată! spuse Courtney.

Camera păru să se deformeze. O tăcere rece se aşternu. Robin îl văzu, la marginea câmpului ei vizual, pe Max că se întoarce să se uite la ea.

Strike reuşi să se ridice în picioare din a doua încercare. Robin îşi dădu seama că el îi spune ceva, dar totul era doar zgomot: avea impresia că urechile îi sunt pline de vată. Strike porni împleticit spre uşă: pleca. Se izbi de toc şi apoi dispăru.

Toţi continuară să o privească lung.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău dacă nu trebuia să spun asta, şopti Courtney printre degetele lipite de gură.

Avea ochii plini de lacrimi. De jos se auzi zgomotul uşii trântite.

— E OK, spuse o voce îndepărtată care semăna cu vocea lui Robin. Scuzaţi-mă o clipă.

Se ridică în picioare şi se duse după Strike.

41

Apoi porniră să învârtă lănci dârdâitoare,
Şi să se-mpungă-n piept cu vârful,
Uitându-şi astfel vechi prieteşugul.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Strada întunecoasă şi nefamiliară îl luă prin surprindere pe Strike care era pulbere de beat. Se opri în bătaia vântului şi a ploii legănându-se şi întrebându-se în ce direcţie era metroul. Simţul orientării, pe care ştia că, de regulă, se putea baza, îi spunea să o ia la dreapta, aşa că se împletici în acea direcţie, căutându-se din mers prin buzunare după ţigări şi savurând delicioasa descărcare de tensiune şi iritare de care avusese parte. Amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase îi apărea sub forma unor fragmente răzleţe: faţa furioasă şi roşie a lui Kyle. *Labagiule. Studenţi nenorociţi.* Max râzând la ceva ce spusese el. Multă mâncare. Şi mai multă băutură.

Ploaia scânteia în lumina stâlpilor de pe stradă, îngreunându-i vederea. Obiectele păreau să se comprime şi să se mărească în jurul lui, mai ales maşina parcată care îi ieşi brusc în cale, în timp ce încerca să meargă în linie dreaptă pe stradă. Degetele lui groase bâjbâiau zadarnic în buzunare. Ţigările nu erau de găsit.

Probabil că ultimul brandy fusese o greşeală. Încă îi simţea gustul. Nu-i plăcea brandyul, şi băuse o grămadă de Doom Bar la crâşmă cu Nick.

Îi era foarte greu să meargă pe vântul acesta. Starea lui de bine începea să se risipească, dar categoric nu-i era rău, nici după toată acea mâncare de vită şi bucata mare de prăjitură cu brânză, chiar dacă nu prea-i venea să se gândească la ele, nici la cele aproximativ 40 de ţigări pe care le consumase în ultimele 24 de ore, nici la brandyul al cărui gust continua să-l simtă.

Fără niciun avertisment, stomacul lui se contractă. Strike se împletici oprindu-se între două maşini, se apleacă şi vomită abundent, aşa cum făcuse şi la Crăciun, timp de mai multe minute, până când rămase cu mâinile pe genunchi, continuând să icnească, dar fără să mai dea nimic afară.

Se îndreptă de spate, cu faţa transpirată, şi se şterse la gură cu dosul palmei, în timp ce în cap îi bubuiau nişte pistoane. Abia după câteva secunde deveni conştient de silueta palidă care îl urmărea, cu părul blond fluturându-i sălbatic în vânt.

— Ce…? spuse el, în timp ce imaginea lui Robin devenea tot mai clară. Ah, tu erai.

Se gândi că Robin poate a venit după el ca să-i aducă ţigările uitate şi privi plin de speranţă spre mâinile ei, dar acestea erau goale. Se îndepărtă de balta de vomă din rigolă şi se sprijini de o maşină parcată.

— Am fost la crâşmă cu Nick toată după-amiaza, îi spuse el cleios, gândindu-se că Robin poate îşi făcea griji pentru el.

Ceva tare îl înţepa în fund. Îşi dădu seama că până la urmă avea ţigările la el, ceea ce îl bucură, pentru că prefera gustul de tutun celui de vomă. Scoase pachetul din buzunarul de la spate şi, după câteva încercări ratate, reuşi să-şi aprindă o ţigară.

În cele din urmă, realiză că atitudinea lui Robin era neobişnuită. Îşi concentră privirea asupra chipului ei şi îşi dădu seama că Robin era palidă şi ciudat de trasă la faţă.

— Ce e?

— Ce e? repetă ea. *Ce e,* la dracu'?

Robin înjura mult mai rar decât el. Aerul umed al nopţii, care se simţea rece ca gheaţa pe faţa lui transpirată, îl trezea rapid. Robin părea să fie furioasă: de fapt, mai furioasă decât o văzuse el vreodată. Dar băutura continua să-i încetinească reacţiile şi nu-i veni nicio idee mai bună decât să repete:

— Ce e?

— Întârzii, spuse ea, pentru că *bineînţeles* că întârzii, pentru că *niciodată* n-ai avut faţă de mine decenţa să apari la timp, la dracu'…

— Ce…? spuse Strike iar, de data aceasta mai puţin din dorinţa de a obţine informaţii cât de uimire.

Robin era singura femeie din viaţa lui care nu încercase niciodată să-l schimbe. Asta nu era Robin pe care o ştia el.

— Vii *muci de beat,* pentru că *bineînţeles* că te îmbeţi, pentru că ce contez eu? Doar *Robin* o să se simtă prost şi colegul *meu* de apartament, şi rudele *me*...

— Pe el nu l-a deranjat, reuşi Strike să spună.

Amintirile acelei seri nu erau foarte clare, dar de un lucru era sigur: pe Max nu-l deranjase că el era beat. Max îi dăduse în continuare de băut.

Max râsese la o glumă făcută de el, pe care acum nu şi-o mai amintea. Îi plăcea de Max.

— Şi apoi începi să-mi ataci invitaţii. Şi apoi mă expui la o discuţie despre ceva ce aş fi vrut să rămână priv… să rămână…

Dintr-odată, ochii i se umeziră, pumnii i se strânseră şi se încordă toată.

— … să rămână privat, nu să fie aruncat din gură-n gură în faţa necunoscuţilor, fir-ar a dracu'. Nu te-ai *gândit*...

— Stai puţin, spuse Strike, eu n-am…

— …că poate nu vreau să se discute despre *viol* în faţa unor oameni pe care abia îi cunosc?

— *Eu* n-am…

— De ce m-ai întrebat dacă mi se pare că Marşul Panaramelor e o idee bună?

— Păi, evident, pen' că…

— Chiar trebuie să discutăm despre copii violaţi la cină?

— Voiam să explic ce…

— Şi apoi *pleci,* şi mă laşi pe mine să…

— Păi, spuse Strike, după câte se pare, cu cât am plecat mai repede, cu atât mai bine…

— Mai bine pentru *tine,* spuse ea, avansând spre el cu dinţii dezgoliţi.

Strike nu o mai văzuse niciodată aşa.

— …pentru că îţi descarci toată agresiunea în casa mea, apoi pleci şi mă laşi pe mine să fac curat, ca de obicei!

— Ca de obicei? spuse Strike cu sprâncenele ridicate. Stai…

— Acum trebuie să mă întorc acolo şi să îndrept lucrurile, să-i fac pe toţi să nu se mai simtă prost pentru că…

— Nu, nu trebuie, o contrazise Strike. Du-te şi culcă-te, dacă vrei…

— Asta. Fac. Eu! strigă Robin, lovindu-se cu putere în piept la fiecare cuvânt.

Strike o privi, amuţit şi şocat.

— Aşa cum îmi amintesc să spun *te rog* şi *mulţumesc* secretarei, când pe tine te doare-n fund! Aşa cum îţi scuz proasta dispoziţie în faţa altora când se simt ofensaţi! Aşa cum absorb tone de căcat în numele tău…

— Hei, hei, spuse Strike îndepărtându-se de maşina de care se sprijinise şi privind în jos spre ea de la înălţimea lui. De unde vin…?

— …şi ţie nu-ţi pasă, după tot ce fac eu pentru tine, să vii treaz la *o cină,* fir-ar a dracu'…

— Dacă vrei să ştii, spuse Strike, a cărui iritare renăscuse din cenuşa euforiei de până atunci, am fost la crâşmă cu Nick, care…

— …a cărui soţie a pierdut copilul! Ştiu – şi ce *dracu'* căuta el la crâşmă cu tine, lăsând-o pe ea să…

— L-a dat afară! se răsti Strike. Asta ţi-a spus, la Marea Şedinţă a Surorilor Îndurerate? Şi n-o să-mi cer scuze pentru că vreau să mă relaxez puţin, după săptămâna pe care am avut-o…

— …în timp ce *eu* n-am nevoie de relaxare, nu-i aşa? *Eu* n-am renunţat la jumătate din concediul meu anual…

— De câte ori ţi-am mulţumit pentru că-mi ţii locul cât sunt în Corn…?

— Atunci de ce-ai fost nesimţit azi-dimineaţă pentru că am întârziat *pentru prima oară în viaţa mea*...

— Dormisem trei ore jumate…

— Tu dormi deasupra biroului!

— N-am chef de asta, spuse Strike, aruncând ţigara pe jos.

Începu să se îndepărteze de ea, sigur acum în ce direcţie era metroul, gândindu-se la lucrurile pe care ar fi putut să i le spună: că din cauză că se simţea vinovat pentru că punea atâta presiune pe ea rămăsese în Londra, când ar fi trebuit să fie în St Mawes, cu mătuşa lui muribundă; că vorbise cu Jonny Rokeby la telefon în dimineaţa aceea; că Nick plânsese la crâşmă şi că fusese o mare uşurare să stea şi să bea cu un vechi prieten, ascultând necazurile altuia, în loc să se frământe din cauza alor lui.

— Şi, urlă Robin din spatele lui, nu-mi mai cumpăra *flori nenorocite!*

— Niciun pericol! strigă Strike peste umăr, în timp ce se îndepărta cu paşi mari în întuneric.

42

...lupta din urmă
Cu Britomart rănindu-l peste fire,
Putea să-ncalece doar după lecuire.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Când se trezi sâmbătă dimineaţa, cu capul pulsându-i de durere şi cu un gust neplăcut în gură, lui Strike îi luă ceva până reuşi să recompună exact ce se întâmplase cu o seară înainte. În afară că vomitase, ceea ce i se părea că făcuse mult prea des în ultima vreme, la început nu-şi aminti decât faţa roşie şi strălucitoare a lui Kyle şi cea albă şi suptă a lui Robin.

Dar apoi, încet, reconstrui reproşurile lui Robin: că venise târziu şi beat, că fusese grosolan cu fratele ei şi că perturbase cina pentru că le spusese unor studenţi care era, în opinia lui, crudul adevăr despre lumea reală. De asemenea, avea impresia că se vorbise şi despre faptul că el n-ar fi suficient de afectuos cu angajaţii.

Se ridică cu grijă din pat, sprijinindu-se de mobilă, şi ţopăi spre baie, apoi la duş.

În timp ce se spăla, două impulsuri diferite se luptau în el. Unul consta în nevoia de a se justifica; ea îl felicita şi îi acorda victoria pentru ceea ce îşi mai amintea din cearta cu studenţii. Celălalt era onestitatea lui dintotdeauna referitoare la motivele lui; ea îl obliga să recunoască faptul că ostilitatea pe care o simţise instantaneu faţă de oaspeţii lui Robin îşi avea rădăcinile în asemănarea lor cu tipul de oameni de care mama lui s-ar fi simţit atrasă imediat.

Întreaga viaţă a Ledei Strike fusese o luptă împotriva constrângerilor de orice tip: a participa la un marş în lenjerie intimă i s-ar fi părut încă o lovitură extraordinară dată limitărilor. Strike, care

nu uita niciodată sufletul generos al Ledei sau iubirea ei indestructibilă faţă de cei defavorizaţi, era totuşi conştient că activismul ei se manifesta mai ales sub forma unui exhibiţionism entuziast. Eforturile obositoare de a face propagandă din uşă în uşă, arta dificilă a compromisului sau bătaia de cap pe care o presupunea o reformă structurală nu erau pentru Leda. Nefiind o gânditoare critică sau una foarte profundă, Leda fusese o victimă a celor pe care Strike îi considera nişte şarlatani intelectuali. Baza filosofiei ei de viaţă, dacă această expresie putea fi aplicată la colecţia neglijentă de capricii şi reacţii reflexe pe care ea le numea convingeri, era aceea că tot ceea ce burghezii dezaprobau trebuia să fie bun şi drept. Ar fi luat în mod natural partea lui Kyle şi Courtney în susţinerea pornografiei şi a Marşului Panaramelor şi ar fi privit cârtirile lui Strike ca provenind cu siguranţă de la plicticoasa ei cumnată.

În timp ce se ştergea şi îşi punea proteza, mişcându-se cu precauţie ca să-şi menajeze capul care îi zvâcnea, îi veni ideea de a o suna pe Robin, dar o respinse. Obiceiul lui consacrat era ca după o ceartă cu o femeie să aştepte ca ea să acţioneze prima, ceea ce i se părea de un bun-simţ elementar. Dacă ea îşi cerea scuze, toate bune şi frumoase; dacă voia să continue discuţia, era posibil să fie mai calmă după un interval de reflecţie; dacă era în continuare furioasă, ar fi fost de un masochism pur să se ofere de bună voie pentru şi mai multă suferinţă înainte ca ea să încerce să i-o provoace. Deşi în teorie nu se opunea ideii de a-şi cere scuze din proprie iniţiativă în eventualitatea în care simţea că el greşise, în practică scuzele lui tindeau să fie livrate târziu şi doar când devenea clar că soluţia nu putea să apară în nici un alt mod.

La baza acestui mod de acţiune stăteau, mai ales, experienţele pe care le avusese cu Charlotte. A încerca să se împace cu Charlotte înainte ca ultimul ei gram de furie să se fi consumat fusese ca şi cum ar fi încercat să reconstruiască o casă în timpul

cutremurului. Uneori, după ce Strike refuza să accepte o nouă cerere – de regulă, să plece din armată, dar uneori şi să renunţe la orice legătură cu o prietenă sau să cheltuiască nişte bani pe care nu-i avea, toate acestea fiind văzute de ea drept dovezi că el n-o iubeşte –, Charlotte pleca şi abia după întoarcerea ei, moment la care el putea foarte bine să se fi întâlnit sau să se fi culcat cu altcineva, discutau despre cearta lor. Certurile lor duraseră adesea o săptămână sau mai mult. De câteva ori, Strike se întorsese la unitatea lui din străinătate înainte să se ajungă la vreo soluţie.

Dar, în timp ce mânca un rulou cu şuncă de care avea mare nevoie, îşi bea cafeaua şi înghiţea câteva pastile de Nurofen, după ce îl sună pe Ted, auzind că Joan încă rezista şi asigurându-l pe acesta că el şi Lucy aveau să fie acolo a doua zi, în timp ce îşi deschidea corespondenţa şi rupea o invitaţie mare, cu margini aurii, la a 50-a aniversare a Deadbeats din luna mai, în timp ce cumpăra alimente în vântul şi ploaia care nu mai încetau, aprovizionându-se pentru o călătorie care putea să dureze multe ore, în timp ce îşi împacheta haine, vorbea cu Lucy şi verifica prognoza meteo, gândurile lui reveneau întruna la Robin.

Treptat, îşi dădu seama că ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că se obişnuise ca Robin să fie alături de el şi de aceea era înclinat să caute motive de a o suna când îl frământa ceva sau se simţea deprimat. În timp, între ei se crease o camaraderie cât se poate de reconfortantă şi de satisfăcătoare, iar Strike nu-şi imaginase că ea ar putea fi perturbată de ceea ce el cataloga drept o ceartă la cină.

Când telefonul îi sună la 4 după-amiaza, se surprinse înşfăcându-l în speranţa că era partenera lui, dar văzu tot un număr necunoscut. Răspunse, întrebându-se dacă avea să-l audă iar pe Rokeby sau vreo altă rudă de sânge necunoscută.

— Strike.

— Ce? spuse o voce tăioasă de femeie din clasa mijlocie.

— Sunt Cormoran Strike. Cine e?

— Clare Spencer, asistenta socială a familiei Athorn. Mi-aţi lăsat un mesaj.

— Da, spuse Strike, trăgându-şi un scaun de bucătărie şi aşezându-se. Mulţumesc că m-aţi sunat, doamnă, ăă, domnişoară Spencer.

— Doamnă, spuse ea, părând foarte uşor amuzată. Aş putea să vă întreb, sunteţi *acel* Cormoran Strike?

— Mă îndoiesc că sunt mai mulţi, zise Strike.

Întinse mâna după ţigări, apoi le împinse mai departe. Trebuia neapărat să fumeze mai puţin.

— Înţeleg, spuse Clare Spencer. Ei, a fost un mic şoc să primesc un mesaj din partea dumneavoastră. De unde cunoaşteţi familia Athorn?

— Numele lor a apărut, începu Strike, gândindu-se cât de inexactă putea fi această afirmaţie, în cursul unui caz pe care îl investighez.

— *Dumneavoastră* v-aţi dus în atelierul vecinului de la parter şi l-aţi ameninţat?

— Nu l-am ameninţat. Dar părea să aibă o atitudine agresivă, aşa că i-am explicat că familia Athorn are prieteni care ar putea să ia în nume de rău faptul că el îi tiranizează.

— Ha, spuse Clare pe un ton mai călduros. Omul acela e o oroare. Încearcă de o veşnicie să-i dea afară din acel apartament. Vrea să cumpere toată clădirea. A dărâmat un perete de susţinere, apoi a încercat să dea vina pe Deborah şi pe Samhain că i s-a lăsat plafonul. Le-a provocat foarte mult stres.

— El spunea că în apartament s-a…

Aproape că spuse „rănit”, dar căută o exprimare mai politicoasă.

— …făcut curat recent?

— Da. Nu neg că era destul de murdar, dar acum am rezolvat, iar în ce priveşte ideea că ei ar fi provocat daune structurale, am adus un inspector care a verificat tot apartamentul şi a concluzionat că nu e nimic în neregulă cu el. Omul e un mare oportunist. În orice caz, aţi făcut un lucru bun că l-aţi pus la punct. El crede că, din cauză că ei nu au

prea multe rude apropiate, poate să-i intimideze cum vrea el. Dar ce caz spuneţi că investigaţi?

Strike îi povesti pe scurt despre Margot Bamborough, dispariţia ei din 1974 şi informaţia care îl dusese la uşa familiei Athorn.

— …aşa că, încheie el, am vrut să discut cu cineva care să-mi poată spune cât de mult să mă bazez pe ce mi-au spus ei.

Urmă o scurtă tăcere.

— Înţeleg, spuse Clare, care acum părea puţin mai precaută. Ei, mă tem că am o obligaţie de confidenţialitate, ca asistentă socială a lor, aşa că…

— Aş putea să vă pun nişte întrebări? Şi dacă nu puteţi răspunde, desigur că o să accept acest lucru.

— Bine, spuse ea.

Strike avea impresia că acţiunile lui legate de proprietarul tiranic al atelierului de fierărie o atrăseseră de partea lui.

— Sunt, evident, suficient de competenţi pentru a locui singuri, spuse Strike.

— Cu sprijin, da. De fapt, s-au descurcat foarte bine. Au o legătură puternică. Probabil că asta i-a ferit de asistenţa instituţionalizată.

— Şi ce anume…?

Strike se întrebă cum să formuleze delicat întrebarea. Clare veni în ajutorul lui.

— Sindrom X fragil, spuse ea. Deborah e foarte funcţională, relativ, chiar dacă are unele dificultăţi sociale, dar ştie să citească şi aşa mai departe. Samhain se descurcă mai bine social, dar deficienţa lui cognitivă e mai mare decât a mamei.

— Şi tatăl, Gwilherm…?

Clare râse.

— Sunt asistenta lor socială doar de câţiva ani. Nu l-am cunoscut pe Gwilherm.

— Nu-mi puteţi spune cât de sănătos mintal era?

Urmă o pauză mai lungă.

— Păi, spuse Clare, presupun… pare că toată lumea ştia că era foarte ciudat. Diverşi membri ai familiei mi-au vorbit despre el. Se pare că el credea

că poate să deoache oamenii. Cu ajutorul magiei negre, înţelegeţi.

— Deborah mi-a spus ceva ce mi s-a părut… puţin îngrijorător. Referitor la un doctor pe nume Brenner, care era partener cu doctoriţa Bamborough la cabinetul St John. E posibil să se fi referit la o examinare medicală, dar…

Strike avu impresia că Clare spusese ceva.

— Poftim?

— Nu, nimic. Ce anume v-a spus?

— Păi, spuse Strike, a vorbit despre faptul că trebuise să-şi dea chiloţii jos şi ea nu voia asta, dar a spus că Gwilherm a pus-o s-o facă. Am presupus…

— Era vorba de un doctor?

— Da, spuse Strike.

Urmă încă o pauză, şi mai lungă.

— Nu prea ştiu ce să vă spun, zise în cele din urmă Clare. E posibil să fi fost o examinare medicală, dar… ei, apartamentul acela era vizitat de mulţi bărbaţi.

Strike nu spuse nimic, întrebându-se dacă i se spunea ce i se părea lui că i se spune.

— Gwilherm trebuia să obţină de undeva bani pentru băutură şi droguri, spuse Clare. Din ce le-a dezvăluit Deborah asistenţilor sociali de-a lungul anilor, noi credem că – mă rog, ca să spunem lucrurilor pe şleau, noi credem că el o prostitua.

— Dumnezeule, spuse Strike dezgustat.

— Da, spuse Clare. Din ce le-a spus celor care aveau grijă de ea, noi credem că Gwilherm obişnuia să-l scoată pe Samhain afară când ea era cu un client. E, într-adevăr, groaznic. Ea e atât de vulnerabilă. Una peste alta, mie nu are cum să-mi pară rău că Gwilherm a murit tânăr. Dar vă rog – dacă vorbiţi cu rudele lui Deborah, nu pomeniţi nimic din toate astea. Nu am idee cât ştiu ei, iar ea e mulţumită şi liniştită zilele astea. Nu trebuie să tulburăm pe nimeni.

— Nu, sigur că nu, spuse Strike, amintindu-şi cuvintele lui Samhain: *Bătrânul Joe Brenner era un moş mizerabil.*

— Cât de fiabilă aţi spune că e memoria lui Samhain?

— De ce? Ce v-a spus?

— Câteva lucruri pe care i le-a spus unchiul Tudor.

— Păi, cei cu X fragil au, de regulă, memorie de lungă durată chiar bună, spuse Clare prudent. Aş spune că e mai fiabil în privinţa lucrurilor pe care i le-a spus unchiul Tudor decât în privinţa multor altor subiecte.

— Se pare că unchiul Tudor avea despre ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough o teorie care implica nişte oameni numiţi „Nico şi băieţii lui”.

— Ah, spuse Clare, da. Ştiţi cine sunt?

— Spuneţi.

— Era un gangster bătrân care locuia în Clerkenwell, spuse Clare, pe nume Niccolo Ricci. Lui Samhain îi place să vorbească despre „Nico şi băieţii lui”. Ca despre nişte personaje din folclor sau aşa ceva.

Mai vorbiră câteva minute, dar Clare nu mai avea nimic interesant de spus.

— Ei, mulţumesc foarte mult că m-aţi sunat, spuse Strike. Văd că asistenţii sociali lucrează şi sâmbăta, ca detectivii.

— Oamenii nu încetează să aibă nevoi doar pentru că e weekend, spuse Clare sec. Baftă. Sper să aflaţi ce s-a întâmplat cu sărmana doctoriţă.

Dar, oricât de prietenos ar fi fost tonul ei, Strike îşi dădu seama că asta i se părea foarte puţin probabil.

Durerea lui de cap se transformase acum într-un zvâcnet monoton care se intensifica dacă se apleca sau se ridica prea brusc. Reveni la preparativele lui metodice pentru plecarea de a doua zi spre Cornwall, golind frigiderul de articole perisabile, făcând sandvişuri pentru călătorie, ascultând ştirile şi aflând astfel că în ziua aceea muriseră trei oameni din cauza condiţiilor meteo nefavorabile, făcându-şi geanta de voiaj, asigurându-se că e-mailurile erau la zi, configurând un mesaj de răspuns automat cum că

nu e la birou şi redirecţionând potenţialii clienţi către Pat şi verificând orarul, ca să se asigure că fusese modificat astfel încât să ia în calcul absenţa lui. De-a lungul tuturor acestor activităţi rămase cu o ureche ciulită la telefon, în caz că sosea un mesaj de la Robin, dar nu veni nimic.

În sfârşit, la ora 8, în timp ce termina de gătit prăjeala pe care i se părea că o merită, dată fiind mahmureala lui şi cât de mult lucrase toată ziua, mobilul lui vibră. Văzu, de pe cealaltă parte a mesei, că sosiseră trei mesaje consecutive lungi. Ştiind că el urma să plece a doua zi dimineaţă, dar fără să ştie prea bine când se întoarce, Robin părea să fi început procesul de reconciliere, după obiceiul femeilor, printr-un eseu despre diversele ei nemulţumiri. Strike deschise primul mesaj şi se pregăti, mărinimos, să accepte aproape orice termeni de negociere a păcii, când îşi dădu seama că mesajul era de la un număr necunoscut.

Am crezut că azi e Sf. Valentin, dar tocmai mi-am dat seama că suntem în 15. Mi-au dat atâtea medicamente aici că nici nu mai ştiu cum mă cheamă. Sunt din nou internată. Ăsta nu e telefonul meu. E aici o femeie care are voie sa aibă telefon şi mi l-a împrumutat. Numărul tău de mobil e singurul pe care îl ştiu pe de rost. De ce nu l-ai schimbat niciodată? Oare din cauza mea sau asta e doar vanitatea mea. Sunt atât de plină de medicamente că nu simt nimic, dar ştiu că te iubesc. Mă întreb cât ar trebui să-mi dea ca să dispară şi asta. Suficient ca să mă ucidă, presupun.

Următorul mesaj, de la acelaşi număr, spunea:

Cum ţi-ai petrecut sf valentin. Ai făcut sex. Eu sunt aici în parte din cauză că nu vreau sex. Nu suport să mă atingă şi ştiu că el mai vrea copii. Prefer să mor decât să fac alţii. De fapt, prefer să mor decât să fac orice altceva. Dar tu ştii asta despre mine. O să te mai văd vreodată? Ai putea să vii aici să mă vezi. Astăzi mi-am imaginat că intri, cum am făcut eu când cu piciorul tău. Mi-am imaginat că le spui să-mi dea drumul pentru că mă iubeşti şi o să ai grijă de mine. Am plâns şi

Al treilea mesaj continua:

psihiatrul a fost încântat să vadă că plâng pentru că lor le plac emoţiile. Nu ştiu adresa completă dar se numeşte Symonds House. Te iubesc nu uita de mine orice mi s-ar întâmpla. Te iubesc.

Al patrulea şi ultimul mesaj spunea:

Sunt Charlotte în caz că nu era evident.

Strike le citi de două ori de la cap la coadă. Apoi închise ochii şi, ca milioane de semeni ai lui, se întrebă de ce necazurile nu veneau niciodată singure, ci în avalanşă, ca să te destabilizeze şi mai mult cu fiecare lovitură încasată.

43

Iar tu, frumoasă cavaleră, dragă doamnă,
Înduplecă mânia care-ţi apără voinţa,
Aprigul ei foc altundeva-l îndreaptă,
Şterge din amintire toată suferinţa,
Şi-arată îndurare…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Spre uşurarea lui Robin, cei trei oaspeţi se treziră devreme a doua zi dimineaţă, deoarece voiau să petreacă o zi întreagă în Londra. Toţi se arătau rezervaţi după ceea ce Robin numea Cina de Coşmar. O îngrozea perspectiva unor scuze pline de lacrimi din partea lui Courtney, care părea mai deprimată decât ceilalţi, aşa că mimă o relaxare plină de veselie pe care nu o simţea deloc şi le recomandă restaurante ieftine şi lucruri de văzut, apoi le făcu semn cu mâna la plecare. Dat fiind că în noaptea aceea trebuia să o supravegheze pe Elinor Dean, îi dăduse lui Jonathan o cheie de rezervă şi nu-i părea rău că probabil avea să fie încă în Stoke Newington când studenţii aveau să plece spre Manchester, deoarece voiau să prindă un tren de duminică dimineaţă.

Nevrând să fie singură cu Max, în caz că acesta ar fi avut de gând să disece seara anterioară, se închise întreaga zi în propria cameră, unde continuă să lucreze la laptop, încercând să ţină la distanţă valurile de furie faţă de Strike şi plânsul care ameninţa întruna să o copleşească. Oricât s-ar fi străduit să se concentreze asupra găsirii celor care locuiseră în Jerusalem Passage când dispăruse Margot, gândurile i se tot întorceau la partenerul ei.

Nu era deloc surprinsă că nu primise veşti de la el, dar nici prin cap nu-i trecea să fie ea cea care face primul pas. Conştiinţa n-ar fi lăsat-o să retracteze nimic din ceea ce-i spusese după ce se

uitase la el cum vomită în rigolă, pentru că se săturase să mai fie ignorată în moduri pe care Strike nu le recunoştea.

Dar pe măsură ce după-amiaza se scurgea şi ploaia continua să bată în fereastra ei, şi chiar dacă nu fusese nici pe departe la fel de beată ca Strike, începu să o doară surd capul. De fiecare dată când îşi amintea cina de seara trecută şi tot ce-i strigase lui Strike în stradă, era sfâşiată între nefericire şi furie. Ar fi vrut să poată plânge, dar tensiunea pe care o resimţea în piept o împiedica să facă asta. De fiecare dată când îşi amintea cum îi atacase Strike, beat, pe invitaţii ei începea să fiarbă de furie, dar apoi se trezi reluând în minte argumentele lui Courtney şi Kyle. Era sigură că niciunul dintre studenţi nu avusese vreodată de-a face cu lucrurile hidoase pe care le întâlnise ea, nu doar sub scările întunecoase din căminul ei, ci şi în munca alături de Strike: femei bătute, fete violate, moarte. Ei nu voiau să audă poveştile lui Strike pentru că era mult mai reconfortant să creadă că lumea se putea repara numai prin dialog. Dar nimic din toate acestea nu o făcu să se simtă mai îngăduitoare faţă de partenerul ei: dimpotrivă, o irita faptul că era de acord cu el. Strike căutase pe cineva sau ceva pe care să atace, şi ea fusese cea care plătise preţul.

Îşi impuse să continue să lucreze, deoarece munca era singura ei constantă, salvarea ei. La ora 8 seara, Robin ajunsese la concluzia că, dacă se lua după documentele online pe care le studiase cu mare atenţie, niciunul dintre cei care locuiau în Jerusalem Passage nu era acolo de 40 de ani. La momentul acela îi era deja atât de foame că trebuia neapărat să mănânce, iar asta, se temea ea, însemna să dea ochii cu Max şi să discute despre Strike.

Şi, într-adevăr, când ajunse în sufragerie îl găsi pe Max uitându-se la televizor, cu Wolfgang în poală. Max opri sonorul când o văzu, iar Robin simţi că i se strânge inima.

— ’Seara.

— Salut, spuse Robin. O să-mi fac ceva de mâncare. Vrei ceva?
— A mai rămas puţin din mâncarea de aseară, dacă vrei.
— Deci Strike nu a terminat-o pe toată?
Îl pomenise prima pe Strike, pentru a încheia mai repede cu acest subiect. Îşi dădea seama că Max are ceva de spus.
— Nu, spuse Max, punându-l pe somnorosul Wolfgang pe canapea, lângă el, ridicându-se şi ducându-se în bucătărie. O să-ţi încălzesc ce-a rămas.
— Nu trebuie, pot să…
Dar Max făcu ceea ce spusese, iar când Robin se instală la masă, cu mâncarea şi ceva de băut, Max se aşeză alături, cu o bere. Era ceva foarte neobişnuit, şi Robin se simţi dintr-odată neliniştită. Pregătea terenul pentru vreun anunţ neplăcut? Se decisese Max, în sfârşit, să vândă?
— Nu ţi-am povestit niciodată cum am ajuns într-un apartament atât de frumos, nu-i aşa? spuse el.
— Nu, spuse Robin cu precauţie.
— Acum cinci ani am primit o sumă mare. Neglijenţă medicală.
— Ah, spuse Robin.
Urmă o pauză. Max zâmbi.
— De obicei, oamenii spun „Căcat, ce-ai păţit?” Dar tu nu sondezi niciodată, nu-i aşa? Am observat asta. Nu pui prea multe întrebări.
— Păi, fac asta o grămadă la muncă, spuse Robin.
Dar nu acesta fusese motivul pentru care nu-l întrebase pe Max despre situaţia lui financiară sau pentru care nu întrebase nici acum ce nu mersese bine cu sănătatea sau cu tratamentul lui. În trecutul ei existau prea multe lucruri pe care nici ea nu le-ar fi vrut sondate ca să-şi dorească să producă disconfort altora.
— Acum şapte ani am început să am palpitaţii, spuse Max studiind eticheta berii. Aritmie. Am fost trimis la un cardiolog care m-a operat: m-a deschis

şi mi-a extirpat nodul sinusal. Probabil nu ştii ce e asta.

Max ridică privirea spre Robin, care scutură din cap.

— Nici eu n-am ştiut, până când mi l-au făcut praf pe al meu. Practic, au eliminat capacitatea inimii mele de a bate singură. Am ajuns în situaţia de a avea nevoie să mi se monteze un stimulator cardiac.

— O, nu, spuse Robin, cu furculiţa în care avea o bucăţică de vită suspendată în aer.

— Şi partea cea mai tare, spuse Max, e că nu era deloc necesar. Nodul meu sinusal nu avea, de fapt, nicio problemă. S-a dovedit că nu suferisem de tahicardie atrială. Era trac.

— Max, îmi pare atât de rău.

— Da, n-a fost prea plăcut, spuse Max sorbind din bere. Două operaţii pe inimă, de care nu era deloc nevoie, complicaţii la nesfârşit. Am pierdut roluri, am fost şomer timp de patru ani şi sunt şi acum pe antidepresive. Matthew a spus că *trebuie* să cer despăgubire de la doctori. Probabil că eu n-aş fi făcut-o dacă nu m-ar fi bătut la cap. Tarifele avocaţilor. Tone de stres. Dar în cele din urmă am câştigat, am primit o despăgubire importantă, şi el m-a convins să bag tot într-o proprietate ca lumea. El e avocat, câştigă bani buni. În orice caz, am luat apartamentul ăsta.

Max îşi dădu părul blond şi des pe spate şi se uită la Wolfgang, care venise la masă ca să savureze încă o dată mirosul mâncării.

— La o săptămână după ce ne-am mutat aici, Matthew a vrut să discutăm şi mi-a spus că pleacă. Abia se uscase cerneala de pe contractul de împrumut. A spus că luptase împotriva deciziei, deoarece simţea că trebuie să dea dovadă de loialitate faţă de mine, din cauza lucrurilor prin care trecusem eu, dar că nu mai putea să-şi reprime sentimentele. Mi-a spus…

Max zâmbi forţat.

— …că îşi dăduse seama că mila nu e iubire. Voia să păstrez eu apartamentul, n-a vrut să-i cumpăr partea – de parcă aş fi putut –, aşa că mi-a donat jumătatea lui. Asta ca să se simtă mai puţin vinovat, evident. Şi a plecat cu Tiago. Noul lui tip e brazilian. Are un restaurant.

— Sună infernal, spuse Robin încet.

— Da, a fost… Trebuie neapărat să nu mă mai uit pe conturile lor nenorocite de Instagram.

Max oftă adânc şi îşi frecă absent cămaşa deasupra cicatricilor de pe piept.

— Evident, m-am gândit să vând, dar nici n-am apucat să locuim aici împreună ca lumea, nu e ca şi cum aş avea o grămadă de amintiri. N-am avut energia să caut iar o locuinţă şi să mă mut, aşa că am rămas, străduindu-mă să plătesc rata în fiecare lună.

Robin credea că ştie de ce îi spune Max toate aceste lucruri, iar intuiţia i se confirmă când el o privi în ochi şi continuă:

— În orice caz, voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Habar n-aveam. Ilsa mi-a spus doar că ai fost ameninţată cu pistolul…

— A, dar n-am fost violată *atunci,* spuse ea.

Şi, spre evidenta surpriză a lui Max, Robin începu să râdă. Fără îndoială din cauza epuizării, dar era o uşurare să descopere un umor negru în toată această litanie de lucruri oribile pe care oamenii şi le fac unii altora, chiar dacă nimic din toate astea nu era de fapt amuzant: inima lui mutilată, masca de gorilă din coşmarurile ei.

— Nu, violul s-a întâmplat acum 10 ani. De asta m-am lăsat de universitate.

— Căcat, spuse Max.

— Da, spuse Robin, repetând apoi cuvintele lui. N-a fost prea plăcut.

— Atunci chestia cu cuţitul când s-a întâmplat? întrebă Max, privind spre antebraţul ei.

Robin râse iar. Ce altceva ar fi putut să facă?

— Asta a fost acum câţiva ani.

— În timp ce lucrai pentru Strike?

— Da, zise ea, încetând să mai râdă. Ascultă, în ce priveşte seara trecută…

— Mi-a plăcut seara trecută, spuse Max.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios. Mi-a fost foarte util pentru construirea personajului. Are un fel de energie de bărbat adevărat, care nu acceptă căcaturi, nu-i aşa?

— Vrei să spui că se poartă ca un bou?

Max râse şi ridică din umeri.

— E foarte diferit când e treaz?

— Da, mă rog – nu ştiu. E mai puţin bou.

Şi, înainte ca Max să apuce să mai întrebe ceva despre partenerul ei, continuă repede:

— În orice caz, are dreptate în pivniţa gătitului tău. A fost fantastic. Mulţumesc foarte mult, aveam mare nevoie de aşa ceva.

După ce spălă vasele, Robin se întoarse la parter, unde făcu duş, apoi se schimbă pentru tura de supraveghere. Mai avea o oră până trebuia să preia de la Hutchins, aşa că se aşeză la loc pe pat şi scrise într-o doară pe Google variaţii ale numelui Paul Satchwell. *Paul L Satchwell. LP Satchwell. Paul Leonard Satchwell. Leo Paul Satchwell.*

Îi sună mobilul. Se uită la el şi văzu că era Strike. După câteva clipe răspunse, dar nu spuse nimic.

— Robin?

— Da.

— Poţi vorbi?

— Da, spuse ea din nou în timp ce se încrunta la tavan, cu inima bătându-i mai repede ca de obicei.

— Te-am sunat ca să-mi cer scuze.

Robin fu atât de uimită că timp de câteva secunde nu spuse nimic. Apoi, îşi drese vocea şi întrebă:

— Măcar îţi mai aduci aminte pentru ce-ţi ceri scuze?

— Ăă… da, cred că da. N-am… n-am vrut să iasă la lumină *asta.* Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e un subiect care ai vrea să fie discutat la cină. Nu m-am gândit.

În sfârşit, în ochii lui Robin apărură lacrimi.

— Bine, spuse ea, străduindu-se să adopte un ton indiferent.

— Şi îmi pare rău că am fost grosolan cu fratele tău şi prietenii lui.

— Mulţumesc.

Urmă o tăcere. Afară continua să cadă ploaia. Apoi Strike spuse:

— Ai veşti de la Ilsa?

— Nu, spuse Robin. Tu ai veşti de la Nick?

— Nu.

Urmă o nouă tăcere.

— Atunci suntem în regulă, da? zise Strike.

— Da, spuse Robin, întrebându-se dacă asta era adevărat.

— Îmi pare rău dacă te-am ignorat. Eşti cel mai bun om pe care-l am.

— Ah, dă-o *dracului,* Strike.

Îşi înghiţi lacrimile zgomotos, abandonând orice pretenţie că nu plângea.

— Ce e?

— Eşti… al naibii de exasperant.

— De ce?

— Pentru că-mi spui asta. Acum.

— Nu e prima oară când am spus-o.

— De fapt, e.

— Le-am spus altora.

— Da, mă rog, spuse Robin, acum râzând şi plângând în acelaşi timp, în timp ce întindea mâna după şerveţele, dar înţelegi că nu e acelaşi lucru cu a-mi spune *mie?*

— Da, cred că da. Acum că-mi spui.

Strike fuma la masa lui mică din bucătărie, în timp ce ploaia izbea fără încetare fereastra lui de la mansardă. Cumva, mesajele lui Charlotte îl făcuseră să-şi dea seama că trebuie să o sune pe Robin, trebuie să îndrepte lucrurile înainte de a pleca spre Cornwall şi Joan. Sunetul vocii ei şi râsul ei aveau acum asupra lui efectul obişnuit, făcând ca totul să pară mult mai puţin îngrozitor.

— Când pleci? întrebă Robin ştergându-şi ochii.

— Mâine la 8. Mă întâlnesc cu Lucy la firma de închiriat maşini. Am luat un jeep.

— Păi, să aveţi grijă.

Auzise la ştiri că în ziua aceea muriseră trei oameni care încercaseră să călătorească în zonele lovite de vânt şi de inundaţii.

— Da. N-aş putea să pretind că n-aş vrea să conduci tu. Lucy e groaznică la volan.

— Acum poţi înceta să mă mai linguşeşti. Te-am iertat.

— Vorbesc serios, zise Strike, cu ochii aţintiţi la ploaia care nu se mai oprea. Tu, cu lecţiile tale de şofat profesionist. Eşti singura persoană care nu mă sperie de moarte când conduce.

— Crezi că o reuşiţi să ajungeţi?

— Poate nu până la capăt cu jeep-ul. Dar Polworth e pregătit să ne salveze. Poate să facă rost de bărci. Trebuie să ne ducem. Joan s-ar putea să mai aibă doar zile.

— O să mă gândesc la voi, spuse Robin. Vă ţin pumnii.

— Mersi, Robin. Ţinem legătura.

După ce Strike închise, Robin rămase aşa o vreme, savurând sentimentul care o cuprinsese brusc că i se luase o piatră de pe inimă. Apoi trase laptopul spre ea, gata să îl închidă înainte de a pleca să-şi înceapă supravegherea de noapte în Land Rover. Într-o doară, ca şi cum ar arunca pentru ultimă oară zarurile înainte de a se ridica de la masa de joc, scrise pe Google „Paul Satchwell artist”.

> …**artistul Paul Satchwell** şi-a petrecut mare parte a carierei pe insula grecească…

— *Ce?* spuse Robin cu voce tare, ca şi cum laptopul i-ar fi vorbit.

Apăsă pe link şi site-ul Muzeului şi Galeriei de Artă Leamington Spa umplu ecranul. Nu-l mai văzuse niciodată, în toate orele în care îl căutase pe

Satchwell. Pagina aceasta fusese creată sau modificată acum.

> **Expoziţie temporară 3 – 7 martie 2014**
>
> **Artişti locali**
>
> Muzeul şi Galeria de Artă Leamington Spa vor găzdui o expoziţie temporară a unor artişti din zona Warwickshire. Intrare liberă.

Robin derulă pagina, trecând peste diverse fotografii ale artiştilor, până când îl văzu.

Era, fără îndoială, acelaşi bărbat. Avea faţa tăbăcită şi ridată, dinţii i se îngălbeniseră, iar părul bogat şi cârlionţat îi albise şi se rărise, dar îi atârna şi acum până la umeri, iar cămaşa descheiată lăsa să se vadă părul des şi alb de pe piept.

> Născut în Leamington Spa şi crescut în Warwick, artistul Paul Satchwell şi-a petrecut mare parte a carierei pe insula grecească Kos. Paul lucrează mai ales în ulei, iar explorările cu influenţe greceşti ale miturilor întreprinse de el îl provoacă pe privitor să-şi înfrunte fricile primordiale şi să-şi examineze preconcepţiile cu ajutorul unei utilizări senzuale a liniei şi culorii…

44

Ocean întins de-obidă şi durere viscolită,
Ce îmi aruncă barca şubredă fără folos,
Departe de limanul de linişte nădăjduită,
De ce bat valurile tale aşa de nemilos,
Şi munţii umezi îi trimiţi vâltoare,
Să îmi înghită viaţa temătoare?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Apa, ploaia şi rafalele furtunii cu care se confruntau erau suficient de reale, dar lupta lui Strike şi a lui Lucy de a ajunge în St Mawes avea ceva straniu şi oniric. Amândoi ştiau că la capătul ei îi aşteaptă moartea; amândoi erau hotărâţi ca, dacă reuşeau să o prindă pe Joan în viaţă, să stea cu ea până murea.

Goneau pe autostradă, în timp ce copacii se legănau şi scârţâiau. Trebuiau să ocolească lacuri întinse acolo unde până de curând fuseseră câmpuri, ceea ce îi obliga să se abată kilometri întregi de la drum. De două ori fură opriţi la baraje rutiere, unde poliţişti iritaţi le spuneau să întoarcă. Merseră mai departe, la un moment dat conducând 80 de kilometri pentru a avansa doar 15, ascultând toate noutăţile meteo la radio şi devenind din ce în ce mai convinşi că se apropiau de momentul la care trebuiau să abandoneze jeep-ul. Ploaia şfichiuia maşina, vântul puternic ridica ştergătoarele de pe parbriz şi fratele şi sora conduceau pe rând, uniţi de un unic obiectiv şi eliberaţi temporar de orice alte preocupări.

Spre bucuria surprinsă a lui Strike, criza scosese la lumină o Lucy diferită, aşa cum boala dezvăluise o Joan diferită. Sora lui se concentra în întregime asupra a ceea ce trebuia făcut. Până şi şofatul ei era altfel, în lipsa celor trei fii zgomotoşi pe bancheta din spate care începeau să se certe şi să se

înghiontească dacă deplasarea dura mai mult de 20 de minute. Strike uitase cât de eficientă şi de practică putea să fie Lucy, cât de răbdătoare şi de determinată. Hotărârea ei calmă se frânse doar când, la 50 de kilometri de St Mawes, se treziră într-un impas, neputând să-şi continue drumul din cauza inundaţiilor şi a copacilor căzuţi.

În timp ce Lucy stătea prăbuşită la volan, suspinând cu faţa în mâini, Strike coborî din jeep ca să se ducă sub un copac unde, la adăpost de ploaia eternă şi folosind acea ocazie pentru a fuma, îl sună pe Dave Polworth, care aştepta pregătit să-i ajute.

— Da, aşa credeam şi noi, că acolo o să trebuiască să vă opriţi, spuse Polworth când Strike îi comunică poziţia lor.

— Care „noi”?

— Păi, nu pot să fac asta singur, nu-i aşa, Diddy? Cre’ că ajungem la voi într-o oră. Staţi în maşină.

Peste o oră, respectându-şi cuvântul, Dave Polworth şi încă cinci bărbaţi, doi dintre ei – membri ai echipei de salvamari din St Mawes şi trei foşti prieteni de şcoală ai lui Strike, apărură din semiîntunericul care sporea, îmbrăcaţi în haine impermeabile şi având la ei cizme până la şold pentru cele mai rele porţiuni din drum, bărbaţii preluară bagajele lui Strike şi Lucy. Grupul plecă pe jos, lăsând jeep-ul parcat pe o stradă laterală.

Capătul ciotului lui Strike începuse să-l supere încă de la începutul celor două ore de mers pe pământ mlăştinos sau asfalt alunecos. În curând trebui să-şi abandoneze mândria şi să-i lase pe doi dintre foştii lui colegi să-l sprijine de o parte şi de alta. Întunericul căzu înainte ca ei să ajungă la bărcile de care făcuse rost Polworth pentru a-i transporta peste câmpurile inundate. Navigară cu ajutorul torţelor şi busolei, când vâslind, când împingându-se în vâsle.

Polworth îşi sunase toţi prietenii şi toate cunoştinţele ca să organizeze trecerea lui Strike şi a lui Lucy peste peninsula răvăşită de furtună. Parcurseră mai mulţi kilometri într-o remorcă trasă

de un tractor, dar pe unele porţiuni fură obligaţi să meargă prin jumătate de metru de apă îngheţată, iar micuţa Lucy acceptă să fie dusă în spate de cel mai solid salvamar.

La patru ore după ce abandonaseră jeep-ul, ajunseră în St Mawes. La poarta casei lui Ted şi a lui Joan, fratele şi sora îl îmbrăţişară de rămas-bun pe fiecare membru al escortei lor.

— Nu începe, spuse Polworth în timp ce Strike, obosit şi chinuit de dureri, încerca să formuleze ceva ce i se părea imposibil de transmis. Intră înăuntru, altfel de ce dracu' am mai făcut asta?

Ted, pe care îl ţinuseră constant la curent în timpul călătoriei, îi întâmpină la uşa din spate în pijamale, cu lacrimi prelingându-i-se pe faţa brăzdată de pliuri adânci.

— N-aş fi crezut că o să ajungeţi, spunea el întruna, în timp ce le făcea ceai. N-aş fi crezut.

— Cum e Joan? întrebă Lucy tremurând.

Se aşezară toţi trei în bucătărie, ţinând în mâini cănile de ceai şi mâncând pâine prăjită.

— Azi a reuşit să mănânce puţină supă, spuse Ted. E încă… doarme mult. Dar când e trează îi place să vorbească. Ah, o să fie în al nouălea cer că vă are aici…

Şi astfel începură zile care aveau acelaşi aer straniu, din afara timpului, precum călătoria lor. La început, Strike, al cărui ciot fusese julit tot în timpul probelor dureroase la care îi supusese călătoria lor, îşi abandonă proteza şi circulă prin casa mică ţopăind şi sprijinindu-se de spătarele scaunelor şi de pereţi. Citi şi răspunse la e-mailurile lui Robin despre activitatea agenţiei, dar veştile ei păreau să vină dintr-un loc mult mai îndepărtat decât Londra.

Joan avea acum fragilitatea unei păsări; prin pielea translucidă i se vedeau oasele. Spusese clar că vrea să moară acasă, nu la spitalul din Truro, aşa că zăcea, micuţă şi zbârcită, în patul dublu care domina dormitorul, pat achiziţionat pe măsura spatelui masiv al lui Ted pe vremea când era un bărbat înalt, musculos şi în formă, înrolat în Poliţia

Militară Regală, apoi membru de bază al echipei locale de salvamari.

Ziua, Strike, Ted şi Lucy stăteau cu rândul lângă patul lui Joan, pentru că, trează sau adormită, acesteia îi plăcea să ştie că unul dintre ei e aproape. Kerenza venea dimineaţa şi după-amiaza, acestea fiind singurele momente în care familia părăsea încăperea. Joan nu mai putea să înghită medicaţia, aşa că Kerenza începu să-i administreze morfină cu ajutorul unui injectomat. Strike ştia că Kerenza o spală pe mătuşa lui şi o ajută să se ocupe de aspecte încă şi mai intime: după lunga lui convalescenţă de după amputare, nu mai avea nicio iluzie referitoare la lucrurile de care trebuiau să se ocupe asistentele. Kerenza, amabilă, eficientă şi umană, era unul dintre puţinii oameni pe care Strike îi întâmpina cu bucurie în bucătăria plină de curent.

Iar Joan continua să se agaţe. Trei zile după sosirea lor, patru: dormea aproape tot timpul, dar continua să se agaţe de viaţă.

— E din cauza voastră, spuse Ted. Nu vrea să moară în timp ce voi sunteţi aici.

Lui Strike începea să-i fie groază de tăcerile atât de lungi încât vocile umane nu le mai puteau umple. Avea nervii întinşi din cauza clinchetului constant al linguriţelor din băuturile fierbinţi făcute ca să fie ceva de făcut, din cauza lacrimilor vărsate de unchiul Ted când credea că nu-l vede nimeni, din cauza întrebărilor şoptite ale vecinilor bine intenţionaţi.

În a cincea zi, soţul lui Lucy, Greg, sosi cu cei trei băieţi. Soţul şi soţia dezbătuseră cât de raţional era să-i ia pe băieţi de la şcoală şi să rişte o călătorie care rămânea dificilă, chiar dacă furtunile slăbiseră în sfârşit în intensitate, dar Lucy nu mai suporta absenţa lor. Când sosi Greg, băieţii coborâră din maşină şi alergară spre mama lor şi întreaga familie se strânse în braţe, în timp ce Strike şi Ted priveau, uniţi în singurătate, bărbatul necăsătorit şi viitorul văduv. Băieţii fură duşi în camera lui Joan s-o vadă,

iar ea reuşi să le zâmbească tuturor. Până şi Luke fu reţinut după aceea, iar Jack plânse.

Acum ambele camere de oaspeţi erau necesare pentru găzduirea noilor sosiţi, aşa că Strike reveni, fără să se plângă, la dormitul pe canapea.

— Arăţi ca dracu', îl informă Polworth fără menajamente în ziua a şasea, iar Strike, care se trezise din oră în oră pe canapeaua din păr de cal, aşa se şi simţea. Hai să bem o bere.

— Pot să vin şi eu? întrebă Jack, plin de speranţă.

Prefera să stea mai degrabă în preajma lui Strike decât a tatălui său când Lucy era la etaj cu Joan.

— Dacă tatăl tău spune că e în regulă, spuse Strike.

Greg, care în acel moment se plimba prin grădină cu telefonul lipit de ureche, încercând să participe la o conferinţă telefonică organizată de biroul lui din Londra în timp ce Luke şi Adam jucau fotbal în jurul lui, ridică degetul mare în sus ca să-şi exprime acordul.

Aşa că Strike, Polworth şi Jack se duseră în St Mawes împreună. Chiar dacă cerul era întunecat, iar drumurile încă ude, vântul în sfârşit încetase. Când ajunseră la malul mării, mobilul lui Strike sună, iar el răspunse din mers.

— Strike.

— Sunt Shanker. Am primit mesaju' tău.

— L-am lăsat acum zece zile, spuse Strike.

— Am fost ocupat, căcat nerecunoscător ce eşti.

— Scuze, spuse Strike.

Le făcu semn celor doi să o ia înainte şi se opri iar lângă zidul portului, privind spre marea verde-cenuşie şi orizontul înceţoşat.

— Am iscodit puţin, spuse Shanker, şi îţi spun că n-o să afli cine a fost tipa aia, Bunsen. Aia din film. Nimeni nu ştie. Dar tre' să fi făcut ceva serios ca să ajungă acolo.

— Deci crezi c-a meritat-o, spuse Strike, examinând marea liniştită care acum nu părea deloc capabilă de violenţa cu care se dezlănţuise asupra oraşului.

— Nu zic c-a *meritat-o,* spuse Shanker nervos. Zic că nici măcar Mucky Ricci nu-şi făcea un obicei din *asta.* Eşti la carceră?
— Ce?
— Unde dracu' eşti? Nu se aude nimic.
— În Cornwall.
Pentru o clipă, Strike se aşteptă ca Shanker să întrebe unde era asta. Shanker era de o ignoranţă impresionantă în privinţa ţinutului de dincolo de Londra.
— Ce dracu' cauţi în Cornwall?
— Mătuşa mea e pe moarte.
— A, căcat, spuse Shanker. Scuze.
— Unde e el acum?
— Cine?
— Ricci.
— La un azil. Ţi-am zis.
— Bine. Mersi că ai încercat, Shanker. Apreciez asta.
Poate pentru prima dată, Shanker fu cel care strigă la Strike să nu închidă.
— Hei – hei!
— Ce e? întrebă Strike, ducându-şi din nou mobilul la ureche.
— De ce vrei să ştii unde e? N-o să vorbeşti cu Ricci. Ai terminat.
— N-am terminat, spuse Strike, cu ochii mijiţi din cauza brizei. Încă n-am aflat ce s-a întâmplat cu doctoriţa.
— *La dracu'.* Tu vrei un glonţ în cap?
— Ne vedem, Shanker, spuse Strike.
Şi, înainte ca vechiul lui prieten să mai apuce să spună ceva, întrerupse convorbirea şi puse telefonul pe silenţios.
Polworth era deja la o masă cu Jack la Victory, cu două beri şi o Coca-Cola.
— Tocmai îi ziceam lui Jack, îi spuse Polworth lui Strike, în timp ce detectivul se aşeza. Nu-i aşa?
Jack aprobă din cap, radios.
— Pentru când va fi mai mare. *Ăsta* e barul lui.
— O crâşmă la 500 de kilometri de unde stă el?

— S-a născut în Cornwall. Tocmai mi-a zis.

— Ah, da. Uitasem asta.

Familia era în vizită la Ted şi Joan când Lucy intrase în travaliu, cu o lună mai devreme. Jack se născuse în acelaşi spital din Truro ca şi Strike.

— Şi eşti un Nancarrow din partea mamei, îi spuse Polworth lui Jack, care era de-a dreptul entuziasmat de atenţia acestuia. Asta înseamnă că eşti get-beget din Cornwall.

Polworth se întoarse spre Strike.

— Cine era londonezul ăla de la telefon? îi auzeam cockney-ul de la un kilometru.

— Un tip pe nume Shanker. Ţi-am povestit despre el. Maică-mea l-a cules de pe stradă într-o noapte în care fusese înjunghiat. Apoi el ne-a adoptat.

Strike sorbi din bere, întrebându-se dacă Polworth şi Shanker s-ar înţelege, în improbabila eventualitate a unei întâlniri. Îşi plăcea să-şi imagineze că ar ajunge să-şi care pumni reciproc. I se păreau piese din puzzle-uri diferite: niciun punct de legătură. Auzind despre înjunghiere, Polworth privi spre Jack, dar Strike spuse, lăsând halba jos:

— Nu-ţi face griji pentru el. Vrea să se facă poliţist militar, ca mine şi Ted.

Jack zâmbi larg din nou. Se distra de minune.

— Pot să gust puţin din bere? îl întrebă el pe unchiul lui.

— Nu exagera, spuse Strike.

— Uită-te la asta, spuse Polworth arătând spre o pagină a unui ziar pe care îl luase. Westminster-ul încearcă să-i intimideze pe scoţieni, jego…

Strike îşi drese vocea. Jack chicoti.

— Scuze, spuse Polworth. Dar zău acum. Să le spună că nu pot să păstreze lira sterlină dacă votează pentru independenţă? Bine'nţeles c-o să păstreze lira. E în interesul tuturor…

În următoarele zece minute, Polworth vorbi despre naţionalismul local, argumentele evidente în favoarea independenţei Scoţiei şi Cornwallului şi idioţenia celor care i se opuneau, până când privirea

lui Jack deveni indiferentă, iar Strike, ca ultimă soluţie, schimbă subiectul spre fotbal. Aşa cum prevăzuse, Arsenal pierduse în faţa lui Bayern München, care îşi apăra titlul, iar el nu se îndoia că în retur aveau să fie eliminaţi. El şi Ted urmăriseră toate meciurile împreună, prefăcându-se la mare artă că sunt interesaţi de rezultat. Strike îl lăsă pe Polworth să critice cu asprime faultul care dusese la eliminarea lui Szczesny şi, din fericire, subiectele politice fură abandonate.

Mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce stătea întins în întuneric pe canapeaua din păr de cal, nereuşind să doarmă, Strike se gândi la Polworth. Oboseala lui avea acum accente febrile şi era exacerbată de durerea fizică şi de încordarea permanentă de a se afla acolo, în casa supraaglomerată, aşteptând ca micuţul trup de la etaj să cedeze.

În această stare aproape febrilă, în mintea lui era un talmeş-balmeş de idei. Se gândea la categorii şi graniţe, la cele pe care vrem să le creăm şi să le impunem şi la cele pe care încercăm să le evităm sau să le distrugem. Îşi aminti licărul fanatic din ochii lui Polworth în timp ce argumenta în favoarea unei graniţe reale între ţinutul lui şi restul Angliei. Adormi gândindu-se la grupările absurde ale astrologiei şi o visă pe Leda cum îşi întinde cărţile de tarot în comunitatea din Norfolk, cu mult timp în urmă.

Fu trezit la ora 5 de propriul trup îndurerat. Ştiind că în curând avea să se trezească Ted, se ridică şi se îmbrăcă, gata să preia veghea în timp ce unchiul lui mânca de dimineaţă.

Şi, într-adevăr, auzind paşii lui Strike pe palierul de la etaj, Ted ieşi din dormitor în halat.

— Tocmai ţi-am făcut nişte ceai, şopti Strike. E în ibric în bucătărie. Stau eu cu ea o vreme.

— Eşti un băiat bun, şopti Ted, bătându-l pe braţ. Acum doarme, dar am vorbit cu ea puţin pe la 4. Nu mi-a mai spus atât de multe de zile întregi.

Discuţia cu soţia lui părea să-l fi înveselit. Ted porni spre parter să-şi bea ceaiul, iar Strike intră încet în camera familiară, ocupându-şi poziţia pe scaunul cu spătar tare de lângă Joan.

Din câte ştia el, tapetul nu fusese schimbat de când Ted şi Joan se mutaseră în casa aceea care fusese singurul lor cămin, după ce el ieşise din armată, în oraşul în care crescuseră amândoi. Ted şi Joan nu păruseră să observe că, de-a lungul deceniilor, casa devenise neîngrijită: cu toată meticulozitatea ei referitoare la curăţenie, Joan dotase şi decorase o dată casa şi nu păruse să mai simtă niciodată după aceea nevoia de a o face din nou. Tapetul era împodobit cu mici buchete de flori stacojii, iar Strike îşi aminti cum în copilărie urmărea cu arătătorul formele geometrice dintre ele, când se suia dimineaţa în pat lângă Ted şi Joan, şi amândoi erau încă somnoroşi, iar el voia micul dejun şi o excursie la plajă.

La 20 de minute după ce Strike se aşezase pe scaun, Joan deschise ochii şi îl privi atât de inexpresiv că el avu impresia că nu-l recunoaşte.

— Eu sunt, Joan, spuse el încet, apropiindu-şi puţin scaunul de pat şi aprinzând veioza cu abajur cu franjuri. Corm. Ted mănâncă de dimineaţă.

Joan zâmbi. Mâna ei era acum ca o gheară micuţă. Degetele îi zvâcniră. Strike le luă în mâna lui. Joan spuse ceva ce el nu auzi, aşa că îşi coborî capul mare spre faţa ei.

— Ce-ai spus?

— …eşti… un om bun.

— Nu ştiu ce să spun, murmură Strike.

Îi strângea mâna uşor, temându-se să apese prea tare. *Arcus senilis* care înconjura irişii ochilor ei spălăciţi făcea ca albastrul lor să pară mai decolorat ca oricând. Strike se gândi la toate dăţile în care ar fi putut să vină în vizită şi n-o făcuse. Toate ocaziile ratate de a suna. De câte ori uitase ziua ei de naştere.

— …ajuţi oamenii…

Joan se uită la el şi, cu un efort suprem, şopti:

— Sunt mândră de tine.

Strike dădu să spună ceva, dar parcă i se pusese un nod în gât. După câteva secunde, văzu cum pleoapele ei se lasă.

— Te iubesc, Joan.

Cuvintele răsunară atât de răgușit încât fură aproape de neînțeles, dar lui Strike i se păru că Joan zâmbește în timp ce se afunda într-un somn din care nu avea să se mai trezească niciodată.

45

Din vremi străvechi acolo se zvodea izvor,
Din care se scurgeau pâraie argintate,
Cu mari virtuţi şi leacuri minunate.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin era încă la birou când Strike sună în seara aceea cu vestea că Joan murise.

— Îmi pare rău, dar cred că va trebui să mai rămân pe aici până când terminăm cu funeraliile, spuse el. Sunt multe de făcut şi Ted e praf.

Tocmai le împărtăşise lui Ted şi lui Lucy planurile pentru ultimul drum ale lui Joan, făcându-i să suspine inconsolabil la masa din bucătărie. Lacrimile lui Ted erau provocate de felul tulburător în care soţia lui se îngrijise să organizeze totul spre confortul şi ajutorarea lui, aşa cum făcuse în toţi cei 50 de ani ai căsătoriei lor, şi de vestea că ea îşi dorise, în cele din urmă, să ajungă în mare şi să-l aştepte acolo. În cazul lui Lucy, suspinele ei deplângeau posibilitatea pierdută a unui mormânt pe care ea sperase să-l viziteze şi să-l îngrijească. Lucy îşi umplea zilele cu obligaţii asumate voluntar: acestea ofereau ţel şi formă unei vieţi pe care ea nu ar fi lăsat-o niciodată să devină asemenea celei trăite de zvăpăiata ei mamă biologică.

— Nicio problemă, îl linişti Robin. Ne descurcăm foarte bine.

— Eşti sigură?

— Absolut sigură.

— La crematoriu sunt întârzieri mari, din cauza inundaţiilor, spuse Strike, funeraliile sunt programate pe 3 martie.

Era ziua pe care Robin avea de gând să o petreacă în Leamington Spa, ca să poată participa la vernisajul expoziţiei lui Paul Satchwell. Nu-i spuse asta lui Strike: îşi dădea seama că în clipa asta lui îi

stătea mintea foarte puţin la orice altceva în afară de Joan şi viaţa lui din Cornwall.

— Nu-ţi face griji, repetă ea. Îmi pare atât de rău, Cormoran.

— Mersi, spuse Strike. Uitasem cum e. Să planifici nişte funeralii. A trebuit deja să arbitrez o ceartă.

După ce le împărtăşise planurile lui Joan pentru ultima ei călătorie, iar Lucy şi Ted îşi şterseseră lacrimile, Ted sugerase să le ceară celor care urmau să participe la funeralii, ca în loc să aducă flori, să facă donaţii pentru Centrul de Sprijin pentru Bolnavii de Cancer Macmillan.

— …dar Lucy spune că Joan ar fi vrut flori, îi povestea Strike lui Robin. Eu am sugerat să le spunem oamenilor de ambele variante. Ted spune că asta înseamnă că oamenii o să le facă pe amândouă şi că nu-şi permit, dar la naiba. Lucy are dreptate. Joan chiar ar fi vrut flori, cât mai multe posibil, Acesta era criteriul după care a evaluat întotdeauna înmormântările altora.

După ce îşi luară la revedere, Robin rămase o vreme la biroul lor dublu, întrebându-se dacă s-ar cuveni ca agenţia să trimită flori la funeraliile mătuşii lui Strike. Ea nu o cunoscuse pe Joan: îşi făcea griji că ar putea să pară ciudat sau deplasat dacă trimitea condoleanţe. Îşi aminti că, atunci când se oferise vara trecută să-l ia pe Strike de la casa lui Joan din St Mawes, acesta i-o tăiase imediat, trasând, ca de obicei, o graniţă fermă între Robin şi viaţa lui personală.

Închise, căscând, calculatorul şi dosarul Carte Poştală pe care îl actualizase, se ridică în picioare şi se duse să-şi ia haina. La uşă se opri însă, reflexia ei în sticla întunecată întorcându-i o privire lipsită de expresie. Apoi, ca şi cum ar fi răspuns unui ordin neauzit, se întoarse în birou, porni iar calculatorul şi, înainte să apuce să renunţe din cauza ezitărilor ei, comandă livrarea unui buchet de trandafiri roz la biserica din St Mawes pe 3 martie, cu mesajul „Cu

cea mai profundă compasiune, din partea lui Robin, Sam, Andy, Saul şi Pat”.

Îşi petrecu restul lunii lucrând fără răgaz. Convocă o ultimă întâlnire cu prezentatorul meteo hărţuit şi cu soţia lui, în cadrul căreia le dezvălui identitatea lui Carte Poştală, le oferi numele real şi adresa acesteia şi primi ultima plată. Apoi o puse pe Pat să ia legătura cu clienta de pe lista de aşteptare, agenta de bursă care bănuia că soţul ei se culcă cu bona şi, a doua zi, o primi la birou ca să-şi noteze detaliile şi să primească un avans.

Agenta de bursă nu se obosi să-şi ascundă dezamăgirea că se întâlneşte cu Robin, şi nu cu Strike. Era o blondă slabă şi insipidă de 42 de ani, al cărei păr cu şuviţe mult prea nuanţate avea, de aproape, textură sârmoasă. Lui Robin i se păru antipatică până la sfârşitul interviului, când femeia începu să vorbească despre soţul ei, a cărui afacere dăduse faliment şi care lucra acum de acasă, rămânând multe ore singur cu bona.

— Paisprezece ani, spuse agenta. Paisprezece ani, trei copii şi acum…

Îşi ascunse ochii în spatele mâinilor tremurătoare, iar Robin, care fusese împreună cu Matthew încă din şcoală, simţi, în ciuda aparentei instabilităţi a femeii, un licăr de simpatie neaşteptat.

După plecarea noii cliente, Robin îl chemă pe Morris în birou şi îl însărcină cu prima zi de supraveghere a bonei.

— Bun, spuse el. Hei, ce zici să-i spunem clientei „TB”?

— De la ce vine? întrebă Robin.

— Târfa Bogată, spuse Morris rânjind. Pute de bani.

— Nu, spuse Robin fără să zâmbească.

— Hopa, spuse Morris cu sprâncenele ridicate. E antifeminist?

Ceva de genul ăsta.

— Bine, atunci…?

— O s-o numim doamna Smith, după strada pe care stau, spuse Robin rece.

De-a lungul următoarelor câteva zile, Robin o urmări şi ea când îi venea rândul pe bonă, o brunetă cu păr strălucitor care îi amintea întrucâtva de Lorelei, fosta prietenă a lui Strike. Copiii agentei de bursă păreau să o placă pe bonă, ca şi, se temea Robin, tatăl lor. Deşi nu o atingea în vreun mod erotic, acesta manifesta toate simptomele unui bărbat îndrăgostit până peste urechi: copia limbajul ei corporal, râdea excesiv la glumele ei şi se grăbea să-i deschidă uşile şi porţile.

Câteva nopţi mai târziu, Robin aţipi la volan timp de câteva secunde, în drum spre casa lui Elinor Dean din Stoke Newington. Se trezi tresărind şi, imediat, dădu drumul la radio şi deschise geamul, astfel încât aerul nocturn rece, cu miros de funingine să-i şfichiuie ochii, dar incidentul o sperie. În următoarele câteva zile îşi spori consumul de cafeină, străduindu-se să rămână trează. Din cauza aceasta avea un tremurat uşor şi descoperi că-i era greu să adoarmă chiar şi în rarele ocazii în care ar fi avut posibilitatea.

Robin fusese întotdeauna la fel de atentă cu banii firmei ca şi Strike, tratând fiecare penny cheltuit ca şi cum acesta urma să fie scăzut din plata care i se cuvenea. Rămăsese la fel de cumpătată şi acum, când supravieţuirea agenţiei nu mai depindea de extragerea banilor de la clienţi înainte de venirea înştiinţărilor finale de plată. Robin era foarte conştientă că Strike scotea foarte puţini bani din firmă pentru nevoile lui, preferând să reinvestească profitul în agenţie. Continua să ducă o existenţă spartană în cele două camere şi jumătate de deasupra biroului, şi existau luni în care ca, partenera salariată, lua mai mulţi bani decât partenerul senior şi fondatorul firmei.

Toate acestea îi sporiră sentimentul de vinovăţie când făcu o rezervare la un Premier Inn din Leamington Spa pentru noaptea de duminică de dinaintea expoziţiei de artă a lui Satchwell. Oraşul era la doar două ore de condus: Robin ştia că ar fi putut să se trezească devreme luni dimineaţa, în loc

să doarmă în oraş. Dar era atât de epuizată că se temea că o să, aţipească iar la volan.

Ca să-şi justifice şederea la hotel, plecă cu 24 de ore înainte de vernisajul expoziţiei, pentru a avea timp să arunce o privire asupra bisericii unde se presupunea că fusese zărită Margot la o săptămână după dispariţia ei. De asemenea, luă cu ea fotocopii după toate paginile din însemnările cu horoscopul ale lui Talbot în care era pomenit Paul Satchwell, cu intenţia de a le studia în liniştea camerei de hotel. Adăugă şi un exemplar la mâna a doua din *Locul tău sub soare* de Evangeline Adams, un pachet nou de cărţi de tarot şi *Cartea lui Thoth.* Nu-i spusese lui Strike despre achiziţionarea acestor articole şi nu avea de gând să solicite decontarea lor.

Oricât ar fi iubit Londra, Robin, care era născută în Yorkshire, tânjea uneori după copaci, câmpuri şi dealuri. Deplasarea pe banala M40, pe lângă cătune şi sate cu nume arhaice precum Middleton Cheney, Temple Herdewyke şi Bishop’s Itchington, îi oferea imagini fugare cu câmpuri întinse şi verzi. Ziua răcoroasă şi umedă mirosea, în sfârşit, a primăvară, iar prin spărturile din norii albi care goneau pe cer, soarele puternic şi strălucitor umplea vechiul ei Land Rover cu o lumină care făcea ca reflexia ei în geamul prăfuit din lateral să semene cu o fantomă palidă şi cenuşie. Trebuia neapărat să facă curat în maşină: de fapt, în timp ce ea lucra non-stop pentru agenţie se acumulau diverse treburi mici personale, cum ar fi s-o sune pe mama ei, ale cărei apeluri le evitase, şi pe avocată, care îi lăsase un mesaj despre medierea care se apropia, asta pe lângă pensarea sprâncenelor, cumpărarea unei perechi noi de pantofi fără toc şi un transfer bancar către Max care să acopere jumătatea ei din impozitul pe locuinţă.

În timp ce trecea în viteză pe lângă gardurile vii, Robin îşi impuse să se gândească la Paul Satchwell ca să uite de aceste fleacuri deprimante. Se îndoia că o să-l găsească în Leamington Spa, neputând să-şi imagineze de ce un bărbat de 75 de ani ar fi dispus să-şi părăsească locuinţa din Kos doar ca să

viziteze această galerie de artă de provincie. Probabil că Satchwell îşi trimisese tablourile din Grecia sau îşi dăduse acordul ca acestea să fie expuse. De ce să-şi fi părăsit vila cu pereţi orbitor de albi şi atelierul dintre crânguri de măslini pe care şi le imagina Robin? Planul ei era să se prefacă interesată de a cumpăra sau comanda un tablou al lui şi de a-i obţine astfel adresa. Timp de câteva clipe, Robin visă cu ochii deschişi cum o să zboare ea în Grecia cu Strike, ca să-l interogheze pe bătrânul artist. Îşi imagină căldura de cuptor care i-ar fi lovit la ieşirea din avion în Atena şi se văzu în rochie şi sandale, mergând pe o potecă prăfuită spre uşa casei lui Satchwell. Dar când şi-l imagină pe Strike în pantaloni scurţi, cu tija metalică a piciorului protetic la vedere, se simţi dintr-odată stânjenită de închipuirile ei şi puse capăt acestei fantezii înainte ca ea s-o ducă la plajă sau la hotel.

La periferia Leamington Spa, Robin urmă indicatorul către biserica All Saints, singura candidată posibilă pentru locul în care Charlie Ramage o văzuse pe Margot. Janice vorbise despre „o biserică mare"; All Saints era o atracţie turistică graţie mărimii ei. Niciuna dintre celelalte biserici din Leamington Spa nu avea cimitir. Mai mult, All Saints era situată direct pe ruta pe care ar fi urmat-o oricine pleca din Londra spre nord. Chiar dacă îi era greu să înţeleagă de ce ar fi examinat Margot pietrele funerare din Leamington Spa în timp ce soţul ei implora în presa naţională după informaţii, iar iubitul născut în Leamington rămăsese în Londra, Robin avea un sentiment straniu că vederea bisericii în sine avea să o lămurească întrucâtva dacă doctoriţa fusese vreodată acolo. Margot dispărută devenise foarte reală pentru ea.

Reuşi să găsească un loc de parcare pe Priory Terrace, imediat lângă biserică, şi începu să-i dea ocol la pas, minunându-se de mărimea ei. Era uimitor de mare pentru un oraş relativ mic; de fapt, aducea mai mult a catedrală, cu ferestrele ei înalte şi arcuite. O luă la dreapta pe Church Street şi observă

o nouă coincidenţă, asemănarea dintre numele acestei străzi şi adresa lui Margot. La dreapta, un zid scund cu grilaj deasupra oferea un loc ideal în care un motociclist ar fi putut să parcheze şi să savureze o ceaşcă de ceai din termos, în timp ce privea spre cimitir.

Numai că nu exista niciun cimitir. Robin se opri brusc. Vedea doar două morminte, sicrie de piatră înălţate, ale căror inscripţii se erodaseră. Altfel, era doar un teren mare cu iarbă pe care se intersectau două alei.

— A căzut o bombă pe el.

O mamă cu o expresie veselă pe chip se îndrepta spre Robin, împingând un cărucior dublu în care dormeau gemenii ei. Interpretase corect oprirea bruscă a lui Robin.

— Serios? se miră Robin.

— Da, în 1940, spuse femeia, încetinind. Luftwaffe.

— Uau, zise Robin, imaginându-şi pământul sfârtecat, pietrele funerare rupte şi, poate, fragmente de sicrie şi oase. Groaznic.

— Da, dar le-au ratat pe astea două, spuse femeia, arătând spre mormintele vechi din umbra unei tise.

Unul dintre copii se întinse puţin în somn, iar pleoapele lui tremurară. Cu o grimasă comică spre Robin, mama porni iar în ritm alert.

Robin intră în curtea care fusese cândva un cimitir, privind în jurul ei şi întrebându-se ce să creadă acum despre povestea lui Ramage. În 1974, când Ramage susţinuse că o văzuse pe Margot umblând printre pietrele funerare şi examinându-le, aici nu existase un cimitir. Sau Janice Beattie îşi imaginase că e vorba de un cimitir intact când aflase că Margot examinase nişte morminte? Robin se întoarse ca să privească cele două morminte care scăpaseră. Cu siguranţă, dacă Margot le-ar fi examinat pe acestea, ar fi ajuns la un metru distanţă de vreun motociclist care oprise lângă biserică.

Puse mâinile pe barele negre şi reci care îi împiedicau pe curioşi să atingă vechile morminte şi le examină. Ce-ar fi putut să o atragă pe Margot spre ele? Inscripţiile gravate în piatra plină de muşchi erau aproape ilizibile. Robin înclină capul, încercând să le distingă.

Oare începuse să aibă vedenii? Unul dintre cuvinte era „Fecioară”, sau zăbovise ea prea mult asupra însemnărilor astrologice ale lui Talbot? Dar cu cât privea mai mult, cu atât numele semăna mai mult cu „Fecioară”.

Zilele acestea, Robin asocia acea zodie cu doi oameni: fostul ei soţ, Matthew, şi Dorothy Oakden, secretara văduvă de la fostul loc de muncă al lui Margot. Robin devenise atât de familiarizată cu însemnările lui Talbot că de regulă auzea „Dorothy” în mintea ei când se uita la simbolul Fecioarei. Acum scoase telefonul, căută mormântul şi se simţi oarecum mai liniştită când descoperi că nu avea deloc vedenii: era locul de odihnă al unui anume James Virgo Dunn.

Dar de ce ar fi interesat-o pe Margot? Robin derulă pagina genealogică a familiilor Virgo şi Dunn şi află că bărbatul ale cărui oase zăceau acum în praful de la picioarele ei se născuse în Jamaica, unde fusese proprietarul a 46 de sclavi.

— Atunci n-are de ce să-mi pară rău pentru *tine,* murmură Robin, băgând telefonul înapoi în buzunar.

Ocoli mai departe biserica îndreptându-se spre partea din faţă a acesteia şi ajunse la uşile mari din lemn şi fier. În timp ce urca treptele de piatră spre ele, auzi zumzetul unei rugăciuni. Bineînţeles: era duminică dimineaţa.

După o scurtă ezitare, Robin deschise uşa cât mai încet posibil şi privi înăuntru. Văzu un spaţiu întunecat imens: parabole impunătoare din piatră cenuşie, 30 de metri de aer rece între congregaţie şi plafon. Fără îndoială, o biserică de asemenea dimensiuni fusese considerată necesară în perioada Regenţei, când oamenii dăduseră navală în oraşul-staţiune ca să bea din apele lui, dar congregaţia

contemporană era departe de a o umple. Un paracliser în mantie neagră întoarse privirea spre ea; Robin zâmbi a scuze, închise încet uşa şi se întoarse pe trotuar, unde o sculptură mare şi modernă din oţel, în parte buclă, în parte spirală, se presupunea în mod evident că reprezintă izvorul termal în jurul căruia fusese construit oraşul.

Un bar din apropiere tocmai îşi deschidea uşile şi Robin, având chef de o cafea, traversă strada şi intră în Old Library.

Interiorul era generos, dar aproape la fel de întunecos ca biserica, iar decoraţiunile, în nuanţe de maro. Robin îşi luă o cafea, se aşeză într-un colţ izolat în care nu putea fi observată şi căzu pe gânduri. Privirea aruncată în biserică nu-i spusese nimic. Margot fusese atee, dar bisericile erau unele dintre puţinele locuri în care o persoană putea să stea şi să se gândească fără să fie deranjată. Era oare posibil ca Margot să fi fost atrasă spre All Saints de acea nevoie neclară şi primară care o mânase cândva şi pe Robin spre un cimitir necunoscut în care stătuse pe o bancă de lemn şi contemplase situaţia grea în care ajunsese căsnicia ei?

Puse jos cafeaua, deschise geanta şi scoase teancul de fotocopii ale paginilor cu însemnările lui Talbot în care apărea Paul Satchwell. Le netezi şi-şi aruncă într-o doară privirea spre cei doi bărbaţi care tocmai se aşezaseră la o masă din apropiere. Cel care stătea cu spatele la ea era înalt şi lat în umeri, cu păr cârlionţat şi închis la culoare şi, înainte să realizeze că nu avea cum să fie Strike, deoarece partenerul ei era în St Mawes, pe Robin o străbătu un fior de însufleţire şi fericire.

Necunoscutul păru să fi simţit că Robin îl privea, pentru că se întoarse înainte ca ea să apuce să-şi ia ochii de la el. Robin întrezări nişte ochi la fel de albaştri ca ai lui Morris, o bărbie mică şi un gât scurt, după care lăsă capul în jos ca să examineze însemnările cu horoscopul, simţind cum se înroşeşte şi brusc incapabilă să înţeleagă desenele şi simbolurile din faţa ei.

Fu copleşită de valuri de ruşine, complet disproporţionate având în vedere că doar surprinsese privirea unui necunoscut. Undeva în stomac, ultimele scântei ale însufleţirii pe care o simţise când crezuse că se uită la Strike licăriră şi se stinseră.

Fusese o eroare de percepţie pasageră, îşi spuse ea. *Nu ai absolut niciun motiv pentru care să-ţi faci griji. Linişteşte-te.*

Dar, în loc să citească însemnările, Robin îşi luă faţa în mâini. În acest bar necunoscut, cu rezistenţa scăzută de epuizare, Robin admise că în ultimul an evitase analizarea sentimentelor ei reale faţă de Strike. Ocupată să se rupă de Matthew, să se familiarizeze cu noul apartament şi cu noul coleg de apartament, să gestioneze şi să devieze neliniştea şi opiniile părinţilor săi, să pareze hărţuirea constantă a lui Morris, să evite determinarea enervantă a Ilsei de a o cupla şi lucrând de două ori mai mult ca înainte, fusese uşor să nu se gândească la nimic altceva, nici măcar la o chestiune atât de dificilă precum ce simţea cu adevărat faţă de Cormoran Strike.

Acum, în colţul acestui bar maroniu ponosit, neexistând nimic care să-i distragă atenţia, Robin se trezi că se gândeşte la acele nopţi din luna de miere în care se plimbase pe nisipul fin şi alb după ce Matthew se ducea la culcare şi în care se întrebase dacă era sau nu îndrăgostită de bărbatul care atunci era şeful, nu partenerul ei. Făcuse ditamai poteca pe plajă în timp ce se plimba dintr-o parte în alta pe întuneric, decizând în cele din urmă că răspunsul era „nu”, că ceea ce simţea era un amestec de prietenie, admiraţie şi recunoştinţă pentru ocazia pe care i-o dăduse, de a se lansa în cariera la care visase cândva, dar despre care crezuse că îi era pentru totdeauna inaccesibilă. Îl plăcea pe partenerul ei, îl admira, îi era recunoscătoare. Despre asta era vorba. Asta era tot.

Numai că… Robin îşi aminti câtă plăcere îi făcuse să-l vadă în Notes Café după o săptămână de

absenţă, şi cât de fericită era, indiferent de circumstanţe, să vadă numele lui Strike luminându-se pe telefon.

Aproape speriată acum, se forţă să se gândească la cât de al naibii de enervant putea să fie Strike: morocănos, taciturn şi nerecunoscător, nici pe departe la fel de atrăgător ca Matthew sau chiar Morris, cu nasul lui rupt şi părul pe care el însuşi îl asemăna cu părul pubian…

Dar era cel mai bun prieten al ei. Inima i se strânse aproape dureros când, în sfârşit, admise acest lucru, nu în ultimul rând din cauză că ştia că ar fi fost imposibil să-i mărturisească lui Strike. Şi-l şi imagina cum se îndepărtează greoi, ca un bizon speriat, la o astfel de declaraţie făţişă de afecţiune, cum întăreşte barierele pe care îi plăcea să le ridice dacă se apropiau vreodată prea mult unul de celălalt. Cu toate acestea, recunoaşterea adevărului dureros aducea o anumită uşurare: ţinea mult la partenerul ei. Avea încredere în el în ceea ce era important: să facă ceea ce trebuie din motivele care trebuie. Îi admira inteligenţa şi îi aprecia tenacitatea, asta pe lângă autodisciplina cu atât mai admirabilă cu cât mulţi bărbaţi întregi la trup nu ajungeau s-o stăpânească niciodată. Era adesea uluită de lipsa lui aproape totală de autocompătimire. Îi plăcea enorm că Strike are acelaşi imbold către dreptate ca şi ea, acea hotărâre neabătută de a aranja şi soluţiona lucrurile.

Şi mai era ceva, un lucru foarte neobişnuit. Strike nu o făcuse nici măcar o dată să se simtă inconfortabil din punct de vedere fizic. Împărţeau acelaşi birou, o lungă perioadă în agenţie nu lucraseră decât ei doi şi, chiar dacă Robin era o femeie înaltă, el era mult mai mare, dar nu o făcuse niciodată să simtă asta, aşa cum făceau mulţi bărbaţi, nu neapărat ca s-o intimideze, ci doar pentru că le plăcea să se dea în spectacol, aşa cum un păun îşi înfoaie penele. Matthew nu putuse să accepte ideea că erau împreună tot timpul într-un

birou mic, nu putuse să creadă că Strike nu profita de situaţie ca să-i facă avansuri, oricât de subtile.

Dar Robin, care avea să fie întotdeauna hipersensibilă la atingeri nedorite şi priviri lascive, invadarea spaţiului personal şi testarea limitelor convenţionale, nu avusese niciodată cu Strike acea senzaţie de retragere stârnită de încercările de a duce o relaţie la un nou nivel. Asupra vieţii private a lui Strike plana o rezervă profundă şi, chiar dacă asta o frustra uneori (o sunase sau nu pe Charlotte Campbell, până la urmă?), faptul că Strike ţinea la intimitatea lui se traducea într-un respect faţă de graniţele altora. Nu existase niciodată o atingere amabilă, dar deloc necesară, nicio mână pe talia ei, nicio strângere a braţului, nicio privire care să-i provoace furnicături pe piele sau s-o facă să-şi dorească să se acopere: moştenirea acelor ciocniri violente cu bărbaţii care îi lăsaseră cicatrici vizibile şi invizibile.

De fapt (de ce să nu recunoască totul acum, când era atât de obosită şi lăsase garda jos?), în patru ani Robin era conştientă de doar două momente în care era sigură că Strike o văzuse ca pe o femeie dezirabilă, nu ca pe o prietenă, ucenică sau soră mai mică.

Primul fusese când îmbrăcase pentru el acea rochie verde Cavalli, în timpul primei lor investigaţii împreună, iar el îşi întorsese privirea aşa cum face cineva care vrea să evite o lumină orbitoare. După aceea, Robin fusese stânjenită de propriul comportament: în niciun caz nu dorise ca el să creadă că încearcă să fie seducătoare sau provocatoare; încercase doar să obţină informaţii de la vânzătoare. Mai târziu, când el îi oferise rochia verde, crezând că n-o s-o mai vadă niciodată, Robin se întrebase dacă nu cumva o parte a mesajului pe care încerca să-l transmită era că îi apreciase apariţia, că ea arătase într-adevăr minunat în rochia verde, iar aceste gânduri nu o făcuseră să se simtă jenată, ci mulţumită şi măgulită.

Al doilea moment, care reprezenta o amintire mult mai dureroasă, fusese când ea se oprise în capătul scărilor restaurantului unde avea loc nunta ei, în timp ce Strike era undeva mai jos, iar el se întorsese când îl strigase şi ridicase privirea spre ea, proaspăta mireasă. Strike era rănit şi epuizat şi, din nou, Robin văzuse pe chipul lui licărul a ceva care nu era o simplă prietenie, iar când se îmbrăţişaseră, ea simţise…

Mai bine să nu se gândească la asta. Mai bine să nu reflecteze la acea îmbrăţişare, la cât de firească păruse, la faptul că în clipa aceea o cuprinsese un fel de nebunie şi îşi imaginase că el îi spune „vino cu mine", ştiind că s-ar fi dus, dacă el i-ar fi spus.

Robin luă foile cu horoscopul de pe masă, le băgă înapoi în geanta de tip poştaş şi ieşi afară, lăsându-şi cafeaua pe jumătate nebăută.

Ca să scape de amintiri, porni pe un pod mic de piatră peste râul Leam care curgea lin, acoperit din loc în loc cu pânze de lintiţă, şi trecu pe lângă ansamblul de coloane de la Royal Pump Rooms, unde avea să fie vernisată a doua zi expoziţia lui Satchwell. Mergând într-un pas alert şi cu mâinile în buzunare, Robin încerca să se concentreze asupra străzii Parade, ale cărei magazine urâţeau ceea ce cândva fusese un şir de faţade albe, specifice perioadei Regency.

Dar Leamington Spa nu reuşi să o binedispună. Dimpotrivă, îi amintea prea mult de un alt oraş-staţiune: Bath, unde mersese la universitate Matthew. Lui Robin, curbele lungi şi simetrice ale clădirilor specifice perioadei Regency, cu faţade simple şi clasice, aveau să-i trezească întotdeauna amintiri cândva dragi, dar care fuseseră desfigurate de descoperiri ulterioare: imagini cu ea şi Matthew plimbându-se de mână umbrite de faptul că, încă de atunci, Matthew se culca cu Sarah.

— Ah, la naiba cu toate, murmură Robin, clipind ca să scape de lacrimi.

Se întoarse brusc şi o luă spre Land Rover.

Deoarece parcase cât mai aproape de hotel, trecu pe la un magazin Co-op ca să-şi facă o mică provizie de alimente, apoi se înregistră la un automat din hotel şi urcă în camera single de la etaj. Era mică şi mobilată sumar, dar perfect curată şi confortabilă şi dădea spre o primărie spectaculos de urâtă din cărămidă roşie şi albă, împodobită exagerat cu caneluri, frontoane şi lei.

Câteva sandvişuri, un ecler de ciocolată, o cutie de Coca-Cola Zero şi un măr o făcură să se simtă mai bine. În timp ce soarele apunea încet în spatele clădirilor de pe Parade, Robin îşi scoase pantofii şi băgă mâna în geantă după paginile fotocopiate ale carnetului lui Talbot şi pachetul de tarot Thoth inventat de Aleister Crowley şi în care Bill Talbot căutase soluţia dispariţiei lui Margot. Lăsă cărţile să-i alunece din cutie în palmă şi le amestecă, examinând imaginile. Aşa cum bănuise, Talbot copiase multe motive în carnetul lui, probabil de pe acele cărţi care îi ieşiseră în timpul frecventelor încercări de soluţionare a cazului cu ajutorul tarotului.

Apoi netezi o copie a ceea ce ea numea „pagina cu coarne”, în care Talbot zăbovise asupra celor trei zodii cu coarne: Capricorn, Berbec şi Taur. Pagina se afla în ultimul sfert al carnetului, unde citatele din Aleister Crowley, simbolurile astrologice şi desenele stranii apăreau mult mai des decât faptele concrete.

Aici, pe pagina cu coarne, se aflau dovezile interesului reînnoit al lui Talbot faţă de Satchwell, pe care la început îl eliminase în virtutea faptului că era Berbec, nu Capricorn. În mod evident, Talbot îi făcuse un horoscop complet lui Satchwell în funcţie de data naşterii şi se străduise să noteze unele aspecte care, observa el, erau *la fel ca la AC. La fel ca la AC. Şi nu uita legătura LS.*

Pentru a spori confuzia, misteriosul Schmidt corecta întruna zodiile, chiar dacă îi îngăduia lui Satchwell să-şi păstreze zodia iniţială, Berbec.

Apoi lui Robin îi veni o idee ciudată: conceptul de zodiac cu 14 zodii era evident absurd (dar de ce ar fi mai absurd decât un zodiac cu 12 zodii? întrebă în mintea ei o voce care semăna remarcabil de mult cu a lui Strike), însă fără îndoială că dacă aveai de gând să introduci încă două zodii trebuia să muţi datele, nu-i aşa?

Luă mobilul şi căută pe Google „zodiac cu 14 zodii Schmidt”.

— Dumnezeule! exclamă Robin în camera tăcută de hotel.

Înainte să apuce să termine de citit, mobilul ei sună. Era Strike.

— Salut, spuse Robin, punându-l grăbită pe difuzor ca să poată continua să citească ceea ce tocmai descoperise. Cum mai eşti?

— Terminat, răspunse Strike, şi aşa şi părea după voce. Ce s-a întâmplat?

— Adică? întrebă Robin, în timp ce ochii ei parcurgeau rapid textul.

— Vorbeşti pe tonul ăla pe care îl ai când ai găsit ceva.

Robin râse.

— Bun, n-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai l-am găsit pe Schmidt.

— Ce ai făcut?

— Schmidt, prenume, Steven. E o persoană reală! A scris în 1970 o carte Intitulată *Astrologia 14,* care propunea includerea a încă două zodii, Ophiuchus Purtătorul de Şarpe şi Cetus Balena!

Urmă o scurtă tăcere, apoi Strike murmură:

— Cum naiba mi-a scăpat?

— Mai ţii minte statuia bărbatului care ţinea un şarpe în mână din fosta casă a lui Margot? întrebă Robin, afundându-se în perne, printre cărţile de tarot împrăştiate.

— Asclepios. Ophiuchus era forma romană. Zeul vindecării.

— Păi, asta explică schimbările datelor, nu-i aşa? spuse Robin, şi de ce sărmanul Talbot s-a încurcat atât de tare! Încerca să-i pună pe toţi după datele

modificate ale lui Schmidt, dar nu se potriveau. Şi toţi ceilalţi astrologi pe care îi consulta foloseau în continuare sistemul cu 12 zodii, aşa că…

— Da, întări Strike, vorbind peste ea, asta într-adevăr ar înnebuni şi mai rău un om deja nebun.

Tonul lui spunea „E ceva interesant, dar nu important”. Robin scoase de sub ea Treiul de Monede şi o examina, absentă. Ajunsese atât de versată în simboluri astrologice că nu avu nevoie să caute pictogramele ca să-şi dea seama că aceasta îl reprezenta şi pe Marte în Capricorn.

— Cum mai e la tine? întrebă ea.

— Păi, în biserică n-o să încapă toţi cei care vin mâine, ceea ce ar fi încântat-o pe Joan. Voiam doar să-ţi spun că o iau înapoi spre casă marţi.

— Eşti sigur că nu trebuie să stai mai mult?

— Vecinii promit toţi că o să aibă grijă de Ted. Lucy încearcă să-l convingă să vină puţin în Londra după aceea. La tine mai sunt ceva noutăţi?

— Ăă… să vedem… Am încheiat cu Carte Poştală. Cred că prezentatorul nostru a fost dezamăgit când a văzut cine îl urmărea. Dar asta a înveselit-o la maxim pe soţia lui.

Strike râse mormăit.

— Aşa că am luat-o pe agenta de bursă, continuă Robin. Încă nu avem fotografii cu ceva incriminant dintre soţ şi bonă, dar nu cred că o să dureze mult.

— Meriţi o grămadă de libere pentru toate astea, Robin, spuse Strike morocănos. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nu vorbi prostii.

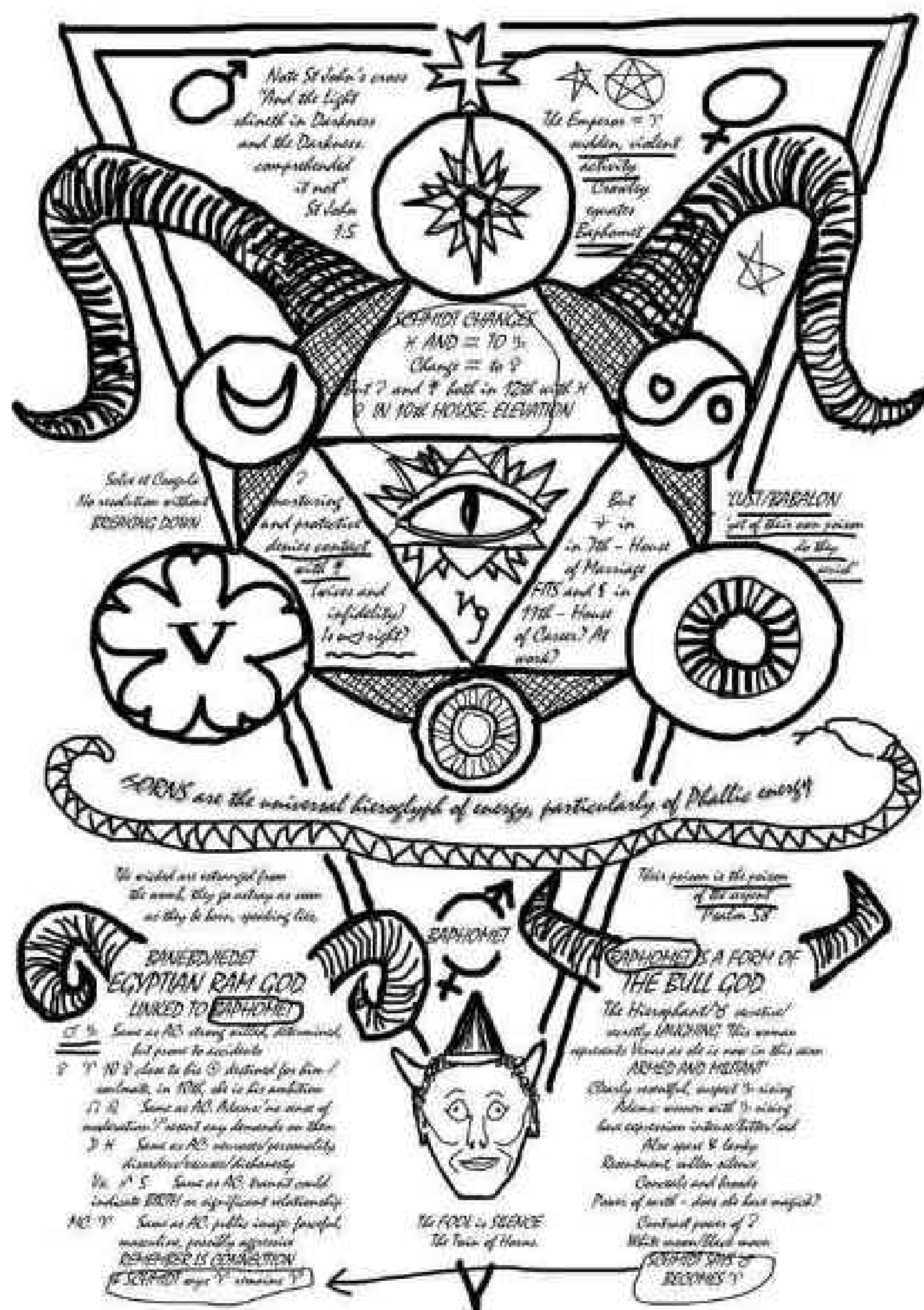
Încheiară convorbirea la puţin timp după aceea.

Camera lui Robin părea să fi devenit brusc mult mai întunecoasă. Soarele apusese; dacă te luai după forma ei, primăria aducea cu un palat gotic monstruos. Robin aprinse veioza de pe noptieră şi se uită în jurul ei la patul presărat cu însemnări astrologice şi cărţi de tarot. Privite prin prisma lipsei de entuziasm a lui Strike, mâzgăliturile lui Talbot semănau cu desenele voit ciudate de la

sfârşitul carnetului unui adolescent. Erau făcute doar de dragul stranietăţii şi nu duceau nicăieri.

Robin căscă, împături fotocopiile şi le băgă în geantă, se duse să facă duş, se întoarse în pat în pijamale şi strânse cărţile de tarot, punându-le în ordine şi asigurându-se că nu lipsea niciuna. Nu ţinea deloc ca vreo cameristă să o considere genul de persoană care lasă peste tot în urma ei cărţi de tarot.

Când era pe punctul de a băga pachetul de cărţi în cutie, se aşeză dintr-odată pe pat şi începu să le amestece. Era prea obosită ca să încerce-schema cu 15 cărţi recomandată de broşura care însoţea tarotul, dar ştia din îndelungata examinare a însemnărilor lui Talbot că acesta încercase uneori să afle în ce direcţie s-o ia cu ancheta etalând doar trei cărţi: prima reprezentând „natura problemei”, a doua, „cauza” şi a treia, „soluţia”.

După un minut de amestecat, Robin întoarse cartea de sus şi o puse jos, în cercul de lumină aruncat de veioză: Prinţul de Cupe. Un bărbat gol albastru-verzui călărea un vultur care plonja într-o apă. Într-o mână ţinea o cupă cu un şarpe în ea şi în cealaltă, o floare de lotus. Robin scoase *Cartea lui Thoth* din geantă şi căută semnificaţia.

> Caracteristicile morale ale persoanei înfăţişate în această carte sunt subtilitatea, violenţa secretă şi şiretenia. Este foarte ascuns, un artist în toate privinţele.

Robin se gândi imediat la Dennis Creed. Un maestru al crimei, în felul lui.

Întoarse cartea următoare: Patru de Cupe sau Abundenţa. Un alt lotus revărsa apă peste alte patru pocale, de data aceasta din aur. Robin apelă la carte.

> Cartea se referă la Luna în Rac, care este casa ei; dar Racul însuşi este astfel plasat încât implică o anumită slăbiciune, un abandon în faţa dorinţei.

Oare tarotul o critica pentru confortul ei? Robin privi în jur la cămăruţa în care se afla, apoi reveni la ultima carte.

Alte cupe şi alţi totuşi şi doi peşti întrepătrunşi care revărsau apă în alte două potire de aur aflate pe un lac verde.

> Iubire… Cartea se referă şi la Venus în Rac. Arată armonia dintre bărbătesc şi femeiesc: interpretată în cel mai larg sens. Este armonie perfectă şi pasivă…

Robin mai examină cartea câteva secunde, după care o puse lângă celelalte două. Toate erau cupe. După cum aflase când studiase tarotul Thoth, cupele însemnau apă. Ei bine, iat-o într-o staţiune…

Clătină din cap, chiar dacă nu era nimeni care s-o vadă, băgă cărţile de tarot la loc în cutie, se aşeză în pat, puse alarma şi stinse lumina.

46

Unde păgânul căutase loc de adăstat,
În umbra tainică de lângă un izvor:
Chiar el, ce mai demult ar fi-nfrânat,
Frumoasa doamnă…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Noaptea îi fu fragmentată de treziri bruşte din cauza unei succesiuni de vise neliniştite în care fie adormise iar la volan, fie nu se trezise la timp şi, când ajunsese la galerie, descoperise că expoziţia lui Satchwell nu mai era. Când alarma mobilului sună la 7 dimineaţa, Robin îşi impuse să se dea imediat jos din pat, făcu un duş, se îmbrăcă şi, bucuroasă că părăseşte acea cameră impersonală, coborî la parter cu geanta făcută, ca să mănânce cereale şi să bea cafea în sala de mese zugrăvită într-un verde mâlos apăsător.

Deşi cerul era înnorat, ziua avea un miros proaspăt. Un soare rece şi argintiu încerca să străpungă norii. După ce îşi puse geanta în Land Rover, o luă pe jos spre Royal Pump Rooms, care găzduia galeria unde avea să fie vernisată expoziţia lui Satchwell. La stânga erau parcul ornamental Jephson şi o fântână din piatră rozalie despre care puteai să crezi că servise drept sursă de inspiraţie pentru una dintre cărţile de tarot ale lui Crowley, cu cele patru bazine în formă de scoică.

...o anumită slăbiciune, un abandon în faţa dorinţei…

Începi să semeni cu Talbot, îşi spuse Robin, supărată. Iuţi pasul şi ajunse la Pump Rooms înainte de ora la care începea vernisajul.

Clădirea tocmai fusese deschisă; o tânără în negru se îndepărta de uşile de sticlă, cu un mănunchi de chei în mână. Robin intră şi descoperi că nu mai rămăsese mare lucru din fântânile regale

care fuseseră aici pe vremea Regency: podeaua era acoperită cu gresie cenuşie modernă, iar plafonul, susţinut de coloane metalice. Pe o latură a sălii se afla o cafenea, pe cealaltă – un magazin. Robin văzu că galeria era în faţa ei, dincolo de alte uşi de sticlă.

Galeria era, de fapt, o camera lungă, cu pereţi de cărămidă şi podea de lemn, temporar cedată unei expoziţii a artiştilor locali. Înăuntru erau doar trei oameni: o femeie îndesată, care purta o cordeluţă în părul gri tuns bob, un bărbat scund cu un aer stingher care, bănui Robin, era soţul ei, şi încă o femeie tânără în negru, despre care Robin presupuse că lucra acolo. Vocea femeii cu păr gri răsuna în încăpere ca şi cum aceasta ar fi fost o sală de sport.

— I-am *spus* Shonei că Long Itchington are nevoie de un reflector! Abia îl *vezi,* colţul e atât de întunecos!

Robin dădu ocol încet, privind tablourile şi schiţele. Cinci artişti locali primiseră spaţiu în această expoziţie temporară, dar Robin identifică fără dificultăţi opera lui Paul Satchwell: era plasată în prim-plan şi ieşea cu îndrăzneală în evidenţă printre studiile atracţiilor turistice locale, portretele cu britanici palizi care stăteau în staţii de autobuz şi naturile moarte.

Scenele din mitologia greacă înfăţişau siluete goale care se răsuceau şi se fugăreau lasciv. Persefona se zbătea în braţele lui Hades, în timp ce el o ducea în lumea umbrelor; Andromeda se lupta cu lanţurile care o legau de stâncă, în timp ce o creatură asemănătoare unui dragon ieşea din valuri pentru a o devora; Leda stătea întinsă pe spate în tufişuri, în timp ce Zeus, sub forma unei lebede, se împreuna cu ea.

În timp ce privea tablourile, în mintea lui Robin răsăriră două versuri ale lui Joni Mitchell: *Când ţi-am văzut prima oară galeria, Mi-au plăcut cele cu femei…*

Numai că Robin nu era sigură că îi plăceau acele tablouri. Personajele feminine aveau toate păr

negru, piele măslinie şi sâni mari şi erau parţial sau complet goale. Tablourile erau bine realizate, dar Robin le găsea puţin lascive. Toate femeile aveau o expresie de abandon absent, iar Satchwell părea să aibă o preferinţă clară pentru miturile în care apăreau imobilizarea, violul sau răpirea.

— Uimitoare, nu-i aşa? spuse soţul sfios al pictoriţei furioase din Long Itchington.

Apăruse alături de Robin ca să contempleze o pictură în care Io, complet goală, cu părul fluturând în urma ei şi sânii sclipind de transpiraţie, fugea de un taur cu o erecţie gigantică.

— Mmh, zise Robin. Mă întrebam dacă el o să vină la expoziţie. Paul Satchwell, vreau să spun.

— Parcă l-am auzit spunând că o să mai treacă pe aici.

— O să mai…? Vreţi să spuneţi că e aici? În Anglia?

— Păi, da, spuse bărbatul oarecum surprins. În orice caz, a fost aici ieri. A venit să vadă cum sunt expuse.

— Îşi vizitează familia, parcă aşa a spus, interveni tânăra în negru.

Părea bucuroasă că are un motiv de a discuta cu altcineva decât cu artista furioasă cu cordeluţă.

— Nu cumva aveţi datele lui de contact? întrebă Robin. Poate adresa la care stă?

— Nu, spuse tânăra, acum intrigată.

În mod evident, artiştii locali nu provocau de obicei atât entuziasm.

— Dar puteţi să vă lăsaţi numele şi adresa, dacă vreţi, iar eu îi spun că vreţi să discutaţi cu el, dacă vine pe aici?

Aşa că Robin o însoţi pe tânără până la recepţie, unde îşi scrise numele şi numărul de telefon pe o foaie de hârtie. Apoi, cu inima continuând să-i bată repede din cauza însufleţirii, se duse la cafenea, îşi luă un cappuccino şi se postă lângă o fereastră lungă care dădea spre Pump Room Gardens, de unde putea să-i vadă pe cei care intrau în clădire.

Ar fi trebuit să se cazeze din nou la Premier Inn şi să aştepte în continuare în Leamington Spa până când apărea Paul Satchwell? Oare Strike ar fi considerat că merită să neglijeze celelalte cazuri pentru a rămâne aici, în speranţa că Satchwell o să apară? Astăzi erau funeraliile lui Joan: nu-l putea bate la cap cu întrebarea asta.

Se întrebă ce făcea partenerul ei acum. Poate se îmbrăca deja pentru slujbă. Robin luase parte doar la două înmormântări în viaţa ei. Bunica maternă murise chiar înainte ca ea să se lase de universitate: se dusese acasă pentru înmormântare şi nu se mai întorsese niciodată. Îşi amintea puţine lucruri de la acel eveniment: avusese nevoie de toată forţa ca să păstreze o aparenţă fragilă de echilibru, iar sub această fragilitate casantă se ascundea senzaţia stranie că se distanţase de propriul corp. În această stare întâmpinase întrebările pe jumătate speriate ale familiei, care ştia ce i se întâmplase. Îşi mai amintea şi mâna lui Matthew care o ţinea pe a ei. Matthew nu îi dăduse drumul nici măcar o clipă; chiulise de la cursuri şi de la un meci important de rugby ca să fie cu ea.

Celelalte funeralii la care luase parte avuseseră loc cu patru ani în urmă, când ea şi Strike participaseră la incinerarea unei fete ucise în decursul primei lor anchete de crimă, stând împreună în spatele crematoriului impersonal şi puţin populat. Asta fusese înainte ca Strike să accepte să o angajeze permanent, când Robin era doar o angajată temporară căreia Strike îi permisese să se strecoare în investigaţia lui. Realiză, amintindu-şi de funeraliile lui Rochelle Onifade, că încă de pe atunci legăturile dintre ea şi Matthew erau slăbite. Pe atunci încă nu-şi dăduse seama de asta, dar descoperise ceva ce îşi dorea mai mult decât să fie soţia lui Matthew.

După terminarea cafelei şi o vizită rapidă la baie, Robin se întoarse în galerie, în speranţa că Satchwell ar fi putut să vină cât ea nu urmărise intrarea, dar acesta nu se vedea nicăieri. Câţiva

oameni intraseră şi se plimbau prin expoziţia temporară. Tablourile lui Satchwell suscitau cel mai mare interes. După ce parcurse încă o dată încăperea, Robin se prefăcu interesată de o fântână veche din colţ, plină de falduri şi de lei cu gura deschisă, din care cândva curseseră apele terapeutice ale staţiunii.

Dincolo de fântână era o altă încăpere, în contrast total cu spaţiul curat şi modern din spatele ei. Era octogonală, din cărămidă, cu tavan foarte înalt şi ferestre din sticlă albastră de Bristol. Robin intră: era, sau fusese cândva, un *hamam,* o baie de aburi turcească, şi avea aspectul unui mic templu. În cel mai înalt punct al tavanului arcuit era o cupolă decorată cu o stea în opt colţuri din sticlă, de care atârna un felinar.

— E plăcut să vezi puţină influenţă *păgână,* nu-i aşa?

Vocea era o combinaţie de cockney afectat şi un foarte vag accent grecesc. Robin se roti şi văzu un bărbat în vârstă îmbrăcat în blugi şi o cămaşă veche de denim, înfipt ferm în mijlocul *hamamului,* cu ochiul stâng acoperit de un bandaj perfect alb care ieşea în evidenţă pe pielea maro ca teracota veche. Părul alb şi răvăşit îi cădea pe umerii aplecaţi; părul de pe piept, care se zărea în spaţiul eliberat de nasturii descheiaţi, era şi el alb. În jurul gâtului cu pielea încreţită avea un lanţ de argint, iar degetele lui erau împodobite cu inele argintii şi turcoaz.

— Tu eşti tânăra care voia să vorbească cu mine? întrebă Paul Satchwell zâmbind şi arătându-şi dinţii galben-maronii.

— Da, spuse Robin întinzând mâna. Eu sunt Robin Ellacott.

Ochiul neacoperit al lui Satchwell se plimbă pe chipul şi pe silueta lui Robin cu o apreciere făţişă. Îi ţinu mâna puţin prea mult după ce i-o strânse, dar Robin continuă să zâmbească în timp ce şi-o retrăgea. Scoase din geantă o carte de vizită pe care i-o dădu.

— Detectiv privat? spuse Satchwell, al cărui zâmbet păli puţin în timp ce citea cartea de vizită cu un singur ochi. Ce naiba e asta?

Robin îi explică.

— Margot? se miră Satchwell, şocat. Dumnezeule mare, asta a fost când… acum 40 de ani?

— Aproape, spuse Robin, dându-se la o parte ca să permită unor turişti să ocupe locul ei din mijlocul *hamamului* şi să citească istoria acestuia de pe panoul de pe perete. Am venit din Londra sperând că voi putea discuta cu dumneata despre ea. Ar însemna foarte mult pentru familia ei dacă mi-ai putea spune ce-ţi aminteşti.

— *Éla ré,* ce te-aştepţi să-mi amintesc după atâta timp?

Dar Robin era sigură că avea să accepte. Descoperise că, în general, oamenii voiau să ştie ce ştiai tu deja, de ce îi căutai şi dacă aveau cumva motive de îngrijorare. Uneori voiau să vorbească fiindcă erau singuri sau se simţeau neglijaţi, uneori era măgulitor că cineva se arăta interesat de ce aveai de spus, iar alteori, ca acum (oricât de în vârstă ar fi fost Satchwell, singurul lui ochi, de un albastru-deschis rece, i se plimba pe trup, revenind apoi la chipul ei) voiau să petreacă mai mult timp în compania unei tinere pe care o considerau atrăgătoare.

— Bine atunci, spuse el încet, nu ştiu ce pot să-ţi spun, dar mi-e foame. Dă-mi voie să te invit la prânz.

— Ar fi minunat, dar eu te invit pe dumneata, replică Robin zâmbind. Dumneata îmi faci *mie* o favoare.

47

…aşa cum boul sfânt ce stă nepăsător,
Cu coarne poleite şi cunună înflorată…
E doborât c-o lovitură avântată,
Şi tăvăleşte jos ţărâna…
Războinica fecioară nu zăbovi să-l căineze,
Ci merse înainte, urmându-şi calea ei…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Satchwell îşi luă rămas-bun de la angajata galeriei strângându-i amândouă mâinile şi asigurând-o că va mai trece pe acolo în a doua parte a săptămânii. Îşi luă un rămas-bun linguşitor şi de la pictoriţa nemulţumită din Long Itchington, care se încruntă în timp ce el pleca.

— Galerii de provincie, chicoti el în timp ce ieşea cu Robin din Pump Rooms. Dar e ciudat să-mi văd lucrările lângă imaginile de carte poştală ale hoaştei ăleia, nu? Şi parcă te stimulează puţin să fii expus unde te-ai născut. N-am mai fost aici de, Dumnezeule, tre' să fie 50 şi ceva de ani. Ai maşină? Bun. Plecăm de aici, mergem în Warwick. E puţin mai încolo.

Satchwell vorbea întruna, în timp ce se îndreptau spre Land Rover.

— Nu mi-a plăcut niciodată Leamington Spa, spuse el întorcând capul ca să se uite în jur cu mişcări exagerate, deoarece avea un singur ochi la dispoziţie. Prea de bonton pentru ăştia ca mine.

Robin află că Satchwell locuise în oraşul-staţiune doar până la şase ani, când el şi mama lui care-l creştea singură se mutaseră în Warwick. Avea o soră mai mică, din al doilea mariaj al mamei, la care stătea acum. Decisese să-şi opereze cataracta în timpul şederii în Anglia.

— Sunt încă cetăţean britanic, am dreptul. Aşa că atunci când m-au întrebat ăştia…

Satchwell făcu un gest amplu cu mâna înapoi, spre Royal Pump Rooms.

— … dacă vreau să contribui cu câteva tablouri, m-am gândit, de ce nu? Le-am adus cu mine.

— Sunt minunate, minţi Robin. Mai ai şi alţi fraţi?

Pusese întrebarea doar de dragul conversaţiei, însă văzu cu coada ochiului că Satchwell întoarce capul spre ea astfel încât s-o poată privi cu ochiul nebandajat.

— Nu, spuse el după câteva clipe. A existat… am avut şi o soră mai mare, dar a murit când eram mici.

— Ah, îmi pare rău, spuse Robin.

— Cum se întâmplă uneori, spuse Satchwell. Handicap major. Avea crize şi aşa mai departe. Era mai mare ca mine. Nu-mi amintesc mare lucru despre ea. Maică-mea a fost foarte afectată, evident.

— Îmi imaginez, spuse Robin.

Ajunseseră la Land Rover. Robin, care evaluase deja în minte posibilele riscuri pentru ea dacă Satchwell s-ar dovedi periculos, era convinsă că pe timp de zi avea să fie în siguranţă, mai ales că ea deţinea controlul maşinii. Descuie portierele şi se aşeză la volan, iar Satchwell reuşi să se urce, din a doua încercare, pe locul pasagerului.

— Da, de aici ne-am mutat în Warwick după ce Blanche a murit, spuse el, punându-şi centura. Doar eu şi maică-mea. Nu că Warwick ar fi mult mai bun, dar e *autentic.* Clădiri medievale autentice, înţelegi?

Dat fiind că Satchwell era născut şi crescut în Midlands, Robin se gândi că accentul lui cockney era doar o fandoseală care dura de foarte mult timp. Când apărea, când dispărea şi se amesteca cu o intonaţie uşor străină, după atât de mulţi ani petrecuţi în Grecia.

— În timp ce locul ăsta… victorienii şi-au făcut de cap cu el, spuse el ridicând privirea spre faţa acoperită de muşchi a unei Regine Victoria de piatră, în timp ce Robin ieşea cu spatele din locul de parcare. Uite-o şi pe vaca asta bătrână şi nenorocită.

Satchwell râse, apoi adăugă, în timp ce treceau pe lângă primărie:

— În ce hal e clădirea asta. Ăsta cu siguranţă e un lucru pe care eu şi Crowley îl aveam în comun. Ne-am născut aici şi am urât oraşul.

Robin crezu că nu auzise bine.

— Dumneata şi…?

— Aleister Crowley.

— Crowley? repetă ea, în timp ce mergeau pe Parade. Scriitorul ocult?

— Da. S-a născut aici. Asta nu apare în prea multe ghiduri, pentru că nu le place. Aici ia-o la stânga. Haide, e în drumul nostru.

Peste câteva minute, Satchwell o îndrumă spre Clarendon Square, unde şirul de case înalte şi albe rămânea un vestigiu al vechii grandori, chiar dacă acum clădirile fuseseră recompartimentate în apartamente.

— Aici s-a născut, spuse Satchwell cu satisfacţie, arătând spre numărul 30. Nu e nicio placă, nimic. Bunilor oameni din Leamington Spa nu le place să vorbească despre el.

Robin ridică privirea spre ferestrele mari şi pătrate, iar Satchwell continuă:

— Am avut şi eu o fază Crowley în tinereţe. Ştii că în copilărie a torturat o pisică până a murit doar ca să vadă dacă are nouă vieţi?

— N-am ştiut, spuse Robin dând cu spatele.

— Probabil chiar aici, spuse Satchwell cu o satisfacţie morbidă.

La fel ca la AC. La fel ca la AC. O nouă revelaţie o copleşi pe Robin. Talbot începuse să caute similarităţi în horoscopul lui Satchwell şi în cel al lui Crowley, Fiara autodeclarată, Baphomet, cel mai rău om din Occident. *Conexiunea LS.* Leamington Spa, bineînţeles.

De ce decisese Talbot, la luni întregi după începerea anchetei, că Satchwell merita un horoscop complet, singurul dintre suspecţi care beneficia de această onoare? La urma urmei, alibiul lui părea foarte solid. Renaşterea suspiciunii fusese un

simptom al bolii lui Talbot, declanşat de coincidenţa locului de naştere al lui Satchwell şi Crowley, sau descoperise că alibiul artistului şchiopăta, deşi nu consemnase nicăieri asta? Satchwell continua să vorbească despre viaţa din Grecia, despre pictura lui şi despre cât de dezamăgit era de cum o ducea Anglia, iar Robin scotea la intervale regulate zgomotele adecvate în timp ce în mintea ei trecea în revistă acele caracteristici ale horoscopului lui Satchwell pe care Talbot le considerase atât de incitante.

Marte în Capricorn: încăpăţânat, hotărât, dar predispus la accidente.

Lun în Peşti: nevroze/tulburări de personalitate/necinste.

Ascendent în Leu: niciun simţ al moderaţiei. Îl irită orice solicitări din partea lor.

Ajunseră în Warwick în mai puţin de jumătate de oră şi, cum promisese Satchwell, se treziră într-un oraş în contrast total cu străzile largi pe care se arcuiau faţadele albe din Leamington. O arcadă veche de piatră îi aminti lui Robin de Clerkenwell. Trecură pe lângă case din buşteni şi grinzi, pavaje de piatră, străzi foarte înclinate şi alei înguste.

— Mergem la Roebuck, propuse Satchwell când Robin parcă în piaţa centrală. E aici dintotdeauna. Cea mai veche crâşmă din oraş.

— Unde vrei, spuse Robin zâmbind, în timp ce verifica dacă are carnetul în geantă.

Merseră împreună prin centrul Warwick-ului, în timp ce Satchwell îi arăta obiectivele turistice pe care el le considera demne de a fi privite. Era genul acela de bărbat care simte nevoia să atingă, bătând-o inutil pe Robin pe braţ ca să-i atragă atenţia, prinzând-o de cot în timp ce traversau strada şi, în general, adoptând un aer posesiv, în timp ce se îndreptau spre Smith Street.

— Intrăm puţin? întrebă Satchwell când ajunseră în dreptul Picturesque Art Supplies.

Fără să mai aştepte răspunsul, o conduse în magazin, unde, în timp ce-şi alegea pensule şi

uleiuri, vorbi afectat, plin de importanţă, despre tendinţele contemporane din artă şi stupiditatea criticilor. *Ah, Margot,* se gândi Robin, dar apoi şi-o imagină pe acea Margot Bamborough pe care o purta în minte judecând-o în contrapunct cu Matthew, cu nesfârşita lui rezervă de anecdote despre realizările lui sportive şi discursul din ce în ce mai pompos despre creşteri salariale şi bonusuri şi simţi că-i vine să-şi ceară scuze, plină de umilinţă.

În sfârşit, ajunseră la Roebuck Inn, o crâşmă cu tavan scund de grinzi şi o firmă cu cap de cerb afară, şi aleseră o masă pentru două persoane din spate. Robin nu putu să nu observe coincidenţa: peretele din spatele lui Satchwell era presărat cu capete de animale, inclusiv un cerb împăiat, o antilopă şi un berbec, ultimele două într-o nuanţă arămie. Până şi meniurile aveau siluete de cerbi cu coarne pe ele. Robin ceru o Coca-Cola Zero, în timp ce încerca să nu se gândească la zodiile cu coarne.

— Ar fi în regulă, întrebă ea zâmbind după ce chelneriţa plecase spre bar, dacă ţi-aş pune câteva întrebări despre Margot acum?

— Da, sigur, spuse Satchwell.

Zâmbi, lăsând să i se vadă iar dinţii pătaţi, dar luă imediat meniul şi începu să-l studieze.

— Te deranjează dacă iau notiţe? întrebă Robin, scoţându-şi carnetul.

— Dă-i drumul.

Continua să zâmbească, urmărind-o pe deasupra meniului cu ochiul nebandajat cum deschide carnetul şi apasă butonul pixului.

— Deci, îmi cer scuze dacă vreuna dintre întrebările astea…

— Eşti sigură că nu vrei să-ţi iei o băutură adevărată? întrebă Satchwell, care-şi comandase o bere. Nu suport să beau singur.

— Păi conduc, înţelegi, spuse Robin.

— Ai putea rămâne peste noapte. Nu cu mine, nu-ţi face griji.

Adăugase imediat ultimele cuvinte, cu un zâmbet larg care la un bărbat atât de în vârstă aducea cu un rânjet lasciv de satir.

— La hotel, vreau să zic, şi să-ţi deconteze. Bănuiesc că iei bani buni de la familia lu' Margot pentru asta, nu?

Robin se mulţumi să zâmbească:

— Trebuie să mă întorc în Londra. Suntem foarte aglomeraţi.

Apoi continuă:

— Ar fi de mare ajutor dacă aş afla nişte informaţii de background despre Margot. Cum v-aţi întâlnit?

Satchwell îi spuse povestea pe care ea o ştia deja, cum îl dusese un client la Clubul Playboy şi acolo văzuse o fată de 19 ani numai picioare, cu urechi şi coadă de iepuraş.

— Şi v-aţi împrietenit?

— Păi, nu ştiu dacă i-aş spune *aşa.*

Cu ochiul lui rece aţintit asupra lui Robin, Satchwell spuse:

— Aveam o conexiune *sexuală* foarte puternică. Ea era virgină când ne-am cunoscut, înţelegi.

Robin continuă să zâmbească de formă. Satchwell nu avea s-o facă să se simtă stânjenită.

— Ea avea 19 ani, eu 25. Frumoasă fată, oftă Satchwell. Aş vrea să fi păstrat poze cu ea, dar după ce a dispărut nu mi s-a părut în regulă să le ţin.

Robin avu impresia că o aude iar pe Oonagh. „I-a făcut poze. *Înţelegi, poze.”* Probabil despre acele fotografii compromiţătoare sau obscene vorbea Satchwell, pentru că, la urma urmei, n-ar fi avut de ce să se simtă vinovat dacă avea nişte poze la minut.

Chelneriţa se întoarse cu berea lui Satchwell şi Coca-Cola Zero pentru Robin. Comandară de mâncare; după ce examină rapid meniul, Robin ceru o salată cu pui şi şuncă; Satchwell comandă friptură cu cartofi prăjiţi. După ce chelneriţa plecă, Robin întrebă, chiar dacă ştia răspunsul.

— Cât aţi fost împreună?

— Vreo doi ani, în total. Ne-am despărţit, apoi ne-am împăcat iar. Nu-i plăcea că foloseam alte modele. Era geloasă. Margot nu era făcută să fie muză de artist. Nu-i plăcea să stea nemişcată fără să vorbească, ha ha… nu, m-am îndrăgostit până peste cap de Margot Bamborough. Da, era infinit mai mult decât un Iepuraş Playboy.

Bineînţeles, se gândi Robin, deşi continuă să zâmbească politicos. A *ajuns doctoriţă, la naiba.*

— Ai pictat-o vreodată?

— Da, spuse Satchwell. De câteva ori. Nişte schiţe şi un tablou în mărime naturală. Le-am vândut. Îmi trebuiau banii. Aş vrea să n-o fi făcut.

Deveni absent pentru scurt timp, examinând crâşma cu ochiul nebandajat, iar Robin se întrebă dacă în spatele feţei foarte bronzate, atât de adânc ridată şi închisă la culoare că părea sculptată în tec, ieşeau într-adevăr la suprafaţă vechile amintiri sau Satchwell juca rolul aşteptat.

— Margot Bamborough era o fată pe cinste, spuse el încet.

Sorbi din bere, apoi continuă:

— Soţu' ei te-a angajat, nu?

— Nu, spuse Robin. Fiica ei.

— Ah, spuse el dând din cap. Da, bineînţeles: avea un copil. Nu arăta ca şi cum ar fi născut, când ne-am întâlnit după ce se căsătorise. Zveltă ca întotdeauna. Amândouă soţiile mele s-au îngrăşat peste cinci kile după fiecare copil.

— Câţi copii ai? întrebă Robin politicos.

Ar fi vrut ca mâncarea să vină mai repede. Era mai greu să pleci când aveai mâncarea în faţă, iar intuiţia îi spunea că era posibil ca dispoziţia capricioasă a lui Paul Satchwell să nu dureze.

— Cinci, spuse Satchwell. Doi cu prima soţie şi trei cu a doua. N-am vrut aşa: la ultima încercare ne-am ales cu gemeni. Toţi sunt acum destul de mari, slavă Domnului. Copiii şi arta nu merg împreună. Îi iubesc, dar Cyril Connolly a avut dreptate. Inamicul talentului e cărucioru' din hol.

Îi aruncă o privire scurtă cu singurul ochi vizibil şi întrebă pe neaşteptate:

— Deci soţul ei încă mai crede că am avut de-a face cu dispariţia lui Margot, nu?

— Ce vrei să spui prin „încă”? întrebă Robin.

— A dat poliţiei numele meu, zise Satchwell. În seara în care ea a dispărut. A crezut că era posibil să fi fugit cu mine. Ştiai că eu şi Margot ne întâlniserăm pe stradă cu câteva săptămâni înainte de dispariţia ei?

— Da, spuse Robin.

— Asta i-a dat idei lu' cum îl cheamă. N-am cum să i-o iau în nume de rău, presupun că, într-adevăr, părea dubios. Şi mie mi s-ar fi părut la fel, dacă femeia mea s-ar fi întâlnit cu o veche iubire chiar înainte să o taie, să dispară, vreau să zic.

Sosi mâncarea: friptura cu cartofi prăjiţi a lui Satchwell părea apetisantă, dar Robin, prea ocupată să se concentreze asupra întrebărilor, nu citise detaliile trecute cu litere mici în meniu. Se aşteptase la o farfurie cu salată, dar primi un platou de lemn cu mai multe boluri în care erau felii de cârnat fierbinte, humus şi un amestec lipicios de verdeaţă cu maioneză, un ansamblu dificil de mâncat în timp ce lua notiţe.

— Vrei nişte cartofi prăjiţi? se oferi Satchwell, împingând spre ea găletuşa de metal.

— Nu, mulţumesc, spuse Robin zâmbind.

Muşcă din baghetă şi continuă, cu pixul în mâna dreaptă:

— Margot ţi-a vorbit despre Roy când v-aţi întâlnit?

— Puţin, spuse Satchwell cu gura plină de friptură. Încerca să pară nepăsătoare. Asta faci când te întâlneşti cu fostul tău, nu-i aşa? Te prefaci că tu consideri că ai procedat bine. Că n-ai regrete.

— Crezi că avea regrete? întrebă Robin.

— Fericită nu era, se vedea. M-am gândit că nu-i dă nimeni atenţie. Încerca să pară curajoasă, dar mie mi s-a părut nefericită. Terminată.

— Atunci a fost singura oară când v-aţi întâlnit?

Satchwell îşi mestecă friptura, privind-o gânditor pe Robin. În cele din urmă, înghiţi şi spuse:

— Ai citit declaraţia dată de mine poliţiei?

— Da.

— Atunci ştii foarte bine, spuse el gesticulând cu furculiţa spre ea, că a fost doar atunci. *Nu-i aşa?*

Zâmbea, încercând să dea o notă mucalită mustrării lui implicite, dar Robin simţi înţepătura agresivă.

— Deci v-aţi dus să beţi ceva şi aţi discutat?

Se prefăcea că nu observase nuanţa şi îl provoca să devină defensiv.

Satchwell spuse, pe un ton mai blând:

— Da, ne-am dus la un bar din Camden, nu departe de apartamentul meu. Ea făcuse o vizită la domiciliu unui pacient.

Robin notă ceva.

— Şi îţi mai aminteşti despre ce aţi discutat?

— Mi-a spus că îl cunoscuse pe soţul ei la facultatea de medicină, că era ambiţios şi aşa mai departe. Ce era oare? Cardiolog sau aşa ceva?

Expresia lui nepăsătoare i se păru forţată lui Robin.

— Hematolog, spuse Robin.

— Asta e cu sângele? Da, pe Margot o impresionau întotdeauna oamenii inteligenţi. Nu-şi dădea seama că şi ei pot fi nişte căcaţi ca toţi ceilalţi.

— Ai avut impresia că doctorul Phipps era un căcat? întrebă Robin senină.

— Nu neapărat, spuse Satchwell. Dar mi s-a spus că avea un băţ înfipt în fund şi că era băiatu' mamii.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Robin, oprindu-se cu pixul suspendat deasupra carnetului.

— Cineva care îl cunoscuse, răspunse el dând din umeri. Nu eşti căsătorită?

Privirea îi era aţintită asupra mâinii ei stângi pe care nu avea nicio bijuterie.

— Am pe cineva, spuse Robin zâmbind scurt.

Era răspunsul pe care învăţase să-l dea pentru a stopa încercările de flirt ale martorilor şi ale

clienţilor, pentru a ridica bariere.

— Ah, spuse Satchwell. Eu îmi dau seama întotdeauna, dacă o femeie stă cu un tip fără căsătorie, atunci tre' să fie moartă după el. N-o ţine lângă el nimic în afară de sentimente, nu?

— Presupun că nu, spuse Robin cu un zâmbet scurt, ştiind că Satchwell încerca s-o deconcerteze. Margot a vorbit despre ceva ce o îngrijora sau avea probleme? Acasă sau la muncă?

— Ţi-am spus, era doar praf în ochi, spuse Satchwell mestecând cartofi prăjiţi. Slujba e minunată, soţu' e minunat, copil frumos, casă frumoasă: inventa.

Satchwell înghiţi.

— Şi eu am făcut la fel: i-am zis că aveam expoziţie, că luasem un premiu pentru un tablou, că sunt într-o trupă, că am prietenă stabilă… ceea ce era o minciună.

Satchwell pufni uşor.

— Mi-o amintesc pe tipa aia doar pentru că în seara aceea ne-am despărţit. Nu mă întreba acum cum o chema. Nu eram împreună de prea mult timp. Avea păr lung şi negru şi un tatuaj imens cu un păianjen în jurul buricului, cam atât îmi amintesc – da, mă rog, eu am pus capăt relaţiei. Când am văzut-o iar pe Margot…

Satchwell ezită şi apoi spuse, cu ochiul nebandajat nefocalizat:

— Eu aveam 35 de ani. E o vârstă ciudată. Începi să-ţi dai seama că 40 de ani chiar o să ţi se întâmple şi ţie, nu doar altora. Tu câţi ani ai, 25?

— Douăzeci şi nouă.

— La femei apare mai repede îngrijorarea aia că îmbătrâneşti, spuse Satchwell. Ai deja copii?

— Nu, spuse Robin.

Apoi continuă:

— Deci Margot nu ţi-a spus nimic care ar fi putut să indice un motiv de dispariţie voluntară?

— Margot n-ar fi plecat lăsându-i pe toţi baltă, spuse Satchwell, la fel de sigur asupra acestui aspect ca şi Oonagh. Nu era felul ei. Era

responsabilă din fire. Era o fată bună, înţelegi? Genul şefa clasei.

— Deci n-aţi făcut planuri să vă întâlniţi din nou?

— Niciun plan, spuse Satchwell mestecând cartofi prăjiţi. I-am spus că trupa mea cântă săptămâna următoare la Dublin Castle. I-am zis „vino dacă eşti prin zonă”, dar ea a spus că nu are cum să ajungă. Dublin Castle era o crâşmă din Camden. Cred că mai e încă acolo.

— Da, mai este.

— I-am zis anchetatorului că i-am pomenit lui Margot despre concert. I-am zis că eu aş fi vrut să ne întâlnim iar, dac-ar fi vrut şi ea. N-aveam nimic de ascuns.

Robin îşi aminti opinia lui Strike că, dezvăluind această informaţie fără ca nimeni să i-o ceară, Satchwell se arăta un pic prea dornic să fie de ajutor. Încercând să-şi ascundă suspiciunea subită, întrebă:

— În seara în care aţi cântat a văzut-o cineva pe Margot prin crâşmă?

Satchwell nu se grăbi să-i răspundă până nu termină de înghiţit:

— Din câte ştiu eu, nu.

— Micul viking de lemn pe care i l-ai dat, spuse Robin urmărindu-l cu atenţie, cel pe care scria „Brunhilda” la bază…

— Cel pe care-l ţinea pe birou? spuse el cu un aer care lui Robin i se păru de vanitate satisfăcută. Da, i l-am dat demult, când eram împreună.

Era oare posibil să fie adevărat? se întrebă Robin. După despărţirea lor cu scântei, după ce el o încuiase în apartament astfel încât ea să nu se poată duce la muncă, după ce o lovise, după ce ea se căsătorise cu alt bărbat, oare Margot chiar ar fi păstrat prostioara aceea primită de la Satchwell? Nu se obişnuia ca, după o despărţire sfâşietoare, glumele şi poreclele intime să fie moarte şi îngropate, căci gândul la ele durea aproape mai tare ca amintirea certurilor şi insultelor? După ce aflase despre infidelitatea lui Matthew, Robin donase în

scopuri caritabile majoritatea cadourilor primite de la el, inclusiv elefantul de pluş care fusese primul lui cadou de Sf. Valentin şi cutia de bijuterii pe care i-o dăduse la cea de-a 21-a aniversare. Dar Robin îşi dădu seama că Satchwell nu avea de gând să renunţe la poveste în varianta aceasta, aşa că trecu la următoarea întrebare din carnet.

— Pe Clerkenwell Road era o tipografie cu care cred că ai colaborat.

— Poftim? spuse Satchwell încruntându-se. O tipografie?

— O elevă pe nume Amanda White susţine că a văzut-o pe Margot la o fereastră de la etaj care aparţinea acelei tipografii în seara…

— Serios? spuse Satchwell. N-am colaborat niciodată cu nicio tipografie. Cine zice asta?

— În anii ’80 s-a scris o carte despre dispariţia lui Margot…

— Da? Mi-a scăpat.

— …în care se spune că tipografia producea fluturaşi pentru acelaşi club de noapte pentru care dumneata ai făcut o pictură murală.

— Dumnezeule mare, spuse Satchwell pe jumătate amuzat, pe jumătate exasperat. Asta nu e colaborare. Nici măcar coincidenţă nu prea poţi s-o numeşti. N-am auzit în viaţa mea de tipografia asta.

Robin îşi notă ceva şi trecu la întrebarea următoare.

— Ce părere ţi-a făcut Bill Talbot?

— Cine?

— Ofiţerul anchetator. Primul.

— Ah, da, spuse Satchwell, dând din cap. Un tip foarte ciudat. Când am auzit după aceea că a avut o cădere psihică sau ceva de genu’, nu m-a mirat. Mă întreba întruna ce am făcut în tot felul de date aleatoare. După aceea, mi-am dat seama că încerca să decidă dacă eu eram Măcelarul din Essex. A vrut să ştie şi ora la care m-am născut, ce naiba are asta de-a face cu orice…

— Încerca să-ţi facă horoscopul, spuse Robin.

Îi explică pasiunea lui Talbot pentru astrologie.

— *Dén tó pistévo!’,* spuse Satchwell iritat. Astrologie? Asta nu e amuzant. El a fost însărcinat cu cazul ăsta, cât?

— Şase luni.

— Dumnezeule, spuse Satchwell încruntându-se astfel încât banda adezivă transparentă care îi ţinea bandajul peste ochi se încreţi.

— Cred că cei din jurul lui Talbot şi-au dat seama cât de gravă e boala lui abia când ea a devenit prea evidentă ca să poată fi ignorată.

Scoase din geantă câteva foi de hârtie pe care îşi pusese diverse semne: fotocopii ale declaraţiilor date de Satchwell lui Talbot şi Lawson.

— Ce-s astea? întrebă el tăios.

— Declaraţiile tale în faţa poliţiei, spuse Robin.

— De ce sunt – ce-s alea, stele? – peste tot…

— Sunt pentagrame, spuse Robin. Asta e declaraţia pe care ţi-a luat-o Talbot.

Văzând că Satchwell avea acum o expresie precaută, Robin adăugă:

— E doar o treabă de rutină, am făcut la fel cu toţi cei intervievaţi de poliţie. Ştiu că declaraţiile dumitale au fost verificate la acel moment, dar mă întrebam dacă am putea să le reluăm, în caz că-ţi aminteşti ceva util?

Luând tăcerea lui drept consimţământ, Robin continuă:

— Erai singur la atelier în după-amiaza de 11 octombrie, dar la ora 5 ai primit un apel de la un anumit domn… Hendricks?

— Hendricks, da, spuse Satchwell. La momentul ăla era agentul meu.

— La 6 şi jumătate te-ai dus să mănânci la o cafenea din zonă, unde ai avut o conversaţie cu femeia de la casă, pe care ea şi-a amintit-o. Apoi te-ai întors acasă să te schimbi şi în jur de ora 8 ai ieşit iar, ca să te întâlneşti cu câţiva prieteni la un bar numit Joe Bloggs. Toţi cei trei prieteni cu care ai băut ţi-au confirmat declaraţia… nu ai nimic de adăugat?

— Nu, spuse Satchwell. Totul pare în regulă.

Robin avu impresia că sesizează o vagă senzaţie de uşurare.

— Vreunul dintre prietenii aceştia îl cunoştea pe Roy Phipps? întrebă ea în treacăt.

— Nu, spuse Satchwell fără să zâmbească.

Apoi, schimbând subiectul, continuă:

— Fiica lui Margot trebuie să aibă 40 de ani acum, nu?

— A împlinit 40 de ani anul trecut.

— *Éla,* spuse Satchwell scuturând din cap. Timpul ăsta…

Una dintre mâinile lui de culoarea mahonului, încreţită şi împodobită cu mult argint şi inele cu turcoaz, făcu o mişcare lină, imitând un avion de hârtie în zbor.

— …apoi, într-o zi, eşti bătrân şi nici nu-ţi dai seama cum s-a scurs.

— Când te-ai mutat în străinătate?

— Nici n-am vrut să mă mut, cel puţin la început. La sfârşitul lui ’75 m-am apucat să călătoresc.

Aproape că-şi terminase friptura.

— Ce te-a făcut…?

— Mă gândeam de ceva timp să călătoresc. Dar după ce Creed a omorât-o pe Margot – a fost ceva atât de oribil – un şoc atât de mare – nu ştiu, voiam o schimbare de decor.

— Asta crezi că i s-a întâmplat? Că a omorât-o Creed?

Satchwell băgă în gură ultima bucată de friptură, o mestecă şi o înghiţi înainte de a răspunde.

— Păi, da. Evident, la început am sperat că îşi părăsise pur şi simplu bărbatul şi că se ascunde pe undeva. Dar apoi totul dura din ce în ce mai mult şi… da, toată lumea credea că fusese Măcelarul din Essex, inclusiv poliţia. Nu doar ăla nebun, şi al doilea, ăla care a preluat cazul.

— Lawson, spuse Robin.

Satchwell dădu din umeri, ca şi cum numele poliţistului nu conta, şi întrebă:

— O să-l intervievaţi pe Creed?

— Aşa sperăm.

— De ce ar spune adevărul acum?
— Îi place publicitatea, spuse Robin. Poate că o să-i placă ideea de a face senzaţie în ziare. Deci dispariţia lui Margot a fost un şoc pentru dumneata?
— Păi, da, evident, spuse Satchwell, încercându-şi dinţii cu limba. Tocmai o văzusem iar şi… n-o să pretind că eram încă *îndrăgostit* de ea sau ceva de genul ăsta, dar… *tu* ai fost vreodată implicată într-o anchetă a poliţiei?
Întrebarea lui avusese o nuanţă agresivă.
— Da, spuse Robin. În mai multe. A fost stresant şi intimidant de fiecare dată.
— Păi, iată, spuse Satchwell îmbunat.
— Ce te-a făcut să alegi Grecia?
— N-am ales-o, de fapt. Am primit o moştenire de la bunică-mea şi m-am gândit să-mi iau liber o perioadă, să văd Europa, să pictez… m-am dus în Franţa şi în Italia, şi în ’76 am ajuns în Kos. Am lucrat într-un bar. În timpul liber pictam. Am vândut destul de multe tablouri turiştilor. Am cunoscut-o pe prima soţie… şi n-am mai plecat.
Satchwell dădu din umeri.
— Mai voiam să te întreb ceva, spuse Robin punând declaraţiile poliţiei la fundul micul ei teanc. Am aflat că există o persoană care susţine că a văzut-o pe Margot la o săptămână după ce ea a dispărut. Poliţia nu a fost informată niciodată despre asta.
— Da? spuse Satchwell, părând interesat. Unde?
— În Leamington Spa, spuse Robin, în cimitirul bisericii All Saints.
Sprâncenele dese şi albe ale lui Satchwell se înălţară, întinzându-i banda adezivă care îi ţinea bandajul pe ochi.
— La All Saints? repetă el, uluit.
— Se uita la morminte şi, cică avea părul vopsit negru.
— Cine a văzut-o?
— Un bărbat care vizita zona pe motocicletă. I-a spus despre asta asistentei de la cabinetul St John, doi ani mai târziu.

— I-a spus *asistentei?*

Maxilarul lui Satchwell se încleştă.

— Şi ce altceva ţi-a mai spus *asistenta?* întrebă el, examinând faţa lui Robin.

Părea să se fi înfuriat brusc şi pe neaşteptate.

— O cunoşti pe Janice? spuse Robin, întrebându-se de ce părea Satchwell atât de furios.

— Aşa o cheamă? spuse Satchwell. Nu-mi aminteam.

— Dar o cunoşti?

Satchwell îşi băgă în gură câţiva cartofi prăjiţi. Robin îşi dădea seama că încearcă să se decidă dacă să-i spună şi simţi acel elan de însufleţire care făcea să merite orele lungi şi plictisitoare de muncă, statul degeaba şi nopţile albe.

— Îi place să bage zâzanie, spuse Satchwell tăios. Asistenta aia bagă zâzanie. Ea şi Margot nu se plăceau. Margot mi-a spus că nu-i place de ea.

— Când?

— Când ne-am întâlnit pe stradă, cum ţi-am spus…

— Credeam că nu aţi discutat despre serviciul ei?

— Ei bine, mi-a spus asta. Se certaseră sau aşa ceva. Nu ştiu. Mi-a spus în treacăt. Mi-a spus că nu-i place de asistentă.

Era ca şi cum de sub pielea întunecată şi tăbăcită apăruse o mască dură: bărbatul fermecător şi uşor amuzant, cu faţa încreţită, fusese înlocuit de un bătrân răutăcios cu un singur ochi. Robin îşi aminti cum i se încorda lui Matthew partea de jos a feţei când se enerva, ceea ce-l făcea să semene cu un câine care poartă botniţă, dar ea nu era intimidată. Simţi la Satchwell acelaşi instinct viclean de conservare ca la fostul ei soţ. Indiferent cum le tratase pe Margot sau pe cele două soţii care îl părăsiseră, Satchwell s-ar fi gândit de două ori înainte s-o pălmuiască într-o crâşmă aglomerată din oraşul în care locuia sora lui.

— Pari furios, spuse ea.

— *Gia chári tou,* bineînţeles că sunt furios – asistenta aia, cum o cheamă? A încercat să mă

implice, nu? A inventat o poveste ca să pară că Margot a fugit ca să fie cu mine…

— Janice n-a inventat povestea. Am verificat, văduva domnului Ramage a confirmat că fostul ei soţ le-a spus oamenilor că se întâlnise cu o femeie dispărută…

— Ce altceva ţi-a mai spus *Janice?* întrebă Satchwell din nou.

— Nu te-a menţionat niciodată, spuse Robin, acum extrem de curioasă. Nici nu aveam idee că vă cunoşteaţi.

— Dar ea susţine că Margot a fost văzută în Leamington Spa după ce a dispărut? Nu, ştie exact ce face, fir-ar a naibii.

Satchwell luă încă un cartof prăjit, îl mâncă, apoi se ridică brusc în picioare şi trecu pe lângă Robin, care se uită după el peste umăr şi-l văzu intrând cu paşi mari în toaleta pentru bărbaţi. Privit din spate părea mal bătrân: Robin putea să-i vadă prin părul alb şi rar pielea roz a capului, iar blugii îi atârnau pe fund.

Presupuse că Satchwell considera interviul lor încheiat. Dar mai avea un as în mânecă: unul poate periculos, dar pe care prefera să-l folosească decât să accepte încheierea unui interviu care mai mult stârnise întrebări noi decât oferise răspunsuri.

Satchwell reapăru după nu mai puţin de cinci minute, iar Robin îşi dădu seama că în timpul acelei absenţe se montase singur. În loc să se aşeze, rămase în picioare aplecat deasupra ei şi spuse:

— Nu cred că eşti detectivă, fir-ar a dracu’. Cred că eşti jurnalistă.

Văzut de jos, gâtul lui de broască ţestoasă era de-a dreptul frapant. Lanţul, inelele cu turcoaz şi argint şi părul lung păreau acum o costumaţie extravagantă.

— Poţi s-o suni pe Anna Phipps ca să verifici, spuse Robin. Am numărul ei aici. De ce crezi că presa ar fi interesată de dumneata?

— M-am săturat de ei data trecută. Eu am plecat. N-am nevoie de aşa ceva. Ar trebui să mă

recuperez.

— Un ultim lucru, spuse Robin, şi cred că vrei să auzi asta.

Învăţase trucul de la Strike. *Rămâi calmă, dar fermă. Fă-i să-şi facă griji că ai putea să ştii şi altceva.*

Satchwell se întoarse, privind-o dur cu ochiul nebandajat. Nu mai rămăsese nicio urmă de flirt, nicio încercare de a o lua de sus. Acum Robin era o egală; o adversară.

— Nu vrei să stai jos? spuse ea. Nu durează mult.

După o scurtă ezitare, Satchwell se aşeză pe scaunul lui. Capul lui încărunţit bloca acum capul de cerb împăiat de pe peretele de cărămidă din spatele lui. Din unghiul lui Robin, coarnele păreau să iasă direct din părul alb care îi cădea în bucle pleoştite pe umeri.

— Margot Bamborough ştia despre dumneata ceva ce nu voiai să se afle, spuse Robin. Nu-i aşa?

Satchwell se uită urât la ea.

— Visul cu perna? spuse Robin.

Toate trăsăturile de pe faţa lui se ascuţiră, dându-i o expresie de vulpe. Pieptul ars de soare şi încreţit sub părul alb se prăbuşi când Satchwell expiră.

— A spus cuiva, nu-i aşa? Cui?

Înainte ca Robin să apuce să răspundă, Satchwell continuă:

— Soţului, bănuiesc? Sau irlandezei ăleia nenorocite, nu-i aşa?

Maxilarele lui se mişcau de parcă încă ar fi avut ceva de mestecat.

— N-ar fi trebuit să-i spun niciodată. Asta faci când eşti beat şi îndrăgostit, sau ce dracu' eram noi. Apoi m-am chinuit ani de zile că ea o să…

Propoziţia se stinse în tăcere.

— Ţi-a vorbit despre asta când v-aţi întâlnit din nou? întrebă Robin tatonând şi prefăcându-se că ştie mai multe decât ştia de fapt.

— A întrebat de biata maică-mea, spuse Satchwell. M-am gândit atunci, oare se ia de mine? Dar nu cred. Poate că învăţase altceva ca doctoriţă,

poate că asta îi schimbase opiniile. Trebuie să fi văzut oameni ca Blanche. O viaţă care nu merită trăită.

Satchwell se aplecă uşor în faţă.

— În orice caz, eu tot cred că a fost un vis. Bine? Aveam şase ani. Am visat. Şi chiar dacă n-a fost un vis, amândouă sunt moarte acum şi nu poate nimeni să mă contrazică. Maică-mea a murit în ’89, era bătrână. Nu mai poţi s-o prinzi acum cu nimic, biata de ea. Mamă singură, care încerca să se descurce cum putea cu noi. E o milostivire să curmi suferinţa cuiva. E milă.

Când Satchwell se ridică în picioare, tot sângele îi fugise din obrajii bronzaţi. Posomorât, se întoarse şi începu să se îndepărteze, dar când era pe punctul de a dispărea se întoarse brusc şi se apropie de ea clătinându-se, cu maxilarul frământându-i-se.

— Cred, spuse el cu toată răutatea de care era în stare, că eşti o târfă mică şi scârboasă.

Apoi plecă, de data aceasta definitiv.

Pulsul lui Robin era doar puţin crescut. Emoţia care o domina era entuziasmul. Dădu la o parte bolurile neapetisante, trase spre ea găleţuşa de metal pe care o lăsase Satchwell şi termină cartofii prăjiţi ai artistului.

48

Sir Artegall, care de multă vreme,
Jurase să înfăptuiască…
Însărcinarea ce i-o poruncise ea,
Se îndreptă încet spre ţărmul mării…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Slujba pentru Joan se termină cu cea mai îndrăgită rugăciune a marinarilor, „Tată veşnic, salvatorul nostru”. În timp ce congregaţia cânta cuvintele familiare, Ted, Strike, Dave Polworth şi trei dintre camarazii lui Ted din echipa de salvamari purtau pe umeri sicriul pe culoarul bisericii simple cu pereţi crem, grinzi de lemn şi vitralii care-l înfăţişau pe Sf Maudez cu mantie violet, după care fuseseră numite atât satul, cât şi lăcaşul de cult. Flancat de o insulă cu un turn pe ea şi de o focă pe o stâncă, sfântul urmărea ieşirea din biserică a celor care purtau sicriul.

O, Salvatorule, care cu-al tău cuvânt
Supui valuri măreţe şi iuţitul vânt,
Care ai mers pe-adâncul plin de spumă,
Şi-ai împăcat puternica furtună…

Polworth, de departe cel mai scund dintre cei şase bărbaţi, se afla chiar în spatele lui Strike, străduindu-se să preia şi el din greutatea sicriului.

Participanţii la slujbă, mulţi nevoiţi să stea în spatele bisericii arhipline sau să asculte de afară, formară un cerc respectuos în jurul maşinii funerare, când sicriul lucios de stejar fu încărcat înăuntru. Abia dacă se auzi un murmur când uşile din spate

ale acesteia se închiseră cu un pocnet în urma rămăşiţelor pământeşti ale lui Joan. În timp ce şoferul cu spatele drept şi palton gros şi negru se urca la volan, Strike îl luă pe după umeri pe Ted. Priviră împreună cum dricul se îndepărta. Strike simţi tremurul lui Ted.

— Uite câte flori sunt, Ted, spuse Lucy, cu ochii aproape închişi de cât de umflaţi erau.

Se întoarseră toţi trei şi examinară puzderia de coroane, cununi şi buchete care creau o explozie de culoare pe peretele exterior al micuţei biserici.

— Minunaţi crini, Ted, uite… de la Marion şi Gary, tocmai din Canada…

Membrii congregaţiei continuau să iasă din biserică, pentru a li se alătura celor de afară. Toţi avansau în lateral, pe lângă peretele bisericii, păstrând distanţa faţă de familie. Cu siguranţă, Joan ar fi fost încântat de mulţimea omagiilor florale, iar mesajele pe care Lucy i le citea cu voce tare lui Ted, ai cărui ochi erau la fel de umflaţi şi roşii ca ai ei, îi aduseră lui Strike o consolare neaşteptată.

— Ian şi Judy, îi spuse ea unchiului ei. Terry şi Olive…

— Sunt o grămadă, nu-i aşa? se minună Ted.

Strike se gândi că, acum, cei care participaseră la funeralii şi care umblau şoptind de la unul la altul se întrebau, fără îndoială, dacă ar fi fost o dovadă de insensibilitate din partea lor să plece imediat spre Ship and Castle, unde se ţinea parastasul. Nu putea să-i învinovăţească; şi el tânjea după o halbă şi, poate, şi o tărie.

— „Cu cea mai profundă compasiune, din partea lui Robin, Sam, Andy, Saul şi Pat”, citi Lucy cu voce tare, întorcându-se cu un zâmbet spre Strike. Ce frumos. I-ai spus tu lui Robin că trandafirii roz erau florile preferate ale lui Joan?

— Nu cred, spuse Strike, care nu ştiuse nici el.

Faptul că agenţia lui era reprezentată aici, printre omagiile aduse lui Joan, contă foarte mult. Spre deosebire de Lucy, Strike avea să călătorească înapoi spre Londra singur, cu trenul. Chiar dacă în

ultimele zece zile tânjise după singurătate, perspectiva camerei lui tăcute de la mansardă era lipsită de veselie, după aceste lungi zile de groază şi pierdere. Trandafirii, care erau pentru Joan, erau şi pentru el: nu vei fi singur, acesta era mesajul lor, ai ceva ce ai construit şi, bun, poate că nu e o familie, dar totuşi în Londra te aşteaptă oameni care ţin la tine. Strike îşi spuse „oameni”, pentru că pe cartonaş erau cinci nume, dar se îndepărtă de biserică gândindu-se doar la Robin.

Lucy îi duse cu maşina lui Ted la Ship and Castle, lăsându-l pe Greg să-i urmeze cu băieţii. Niciunul dintre ei nu vorbi în maşină; se instalase un fel de epuizare emoţională.

Joan ştiuse ce face, se gândi Strike în timp ce privea pe geam străzile familiare. Era recunoscător că nu mergeau la crematoriu, că aveau să tempereze trupul sub o formă care putea fi strânsă la piept şi dusă pe o barcă, în liniştea unei viitoare după-amiezi însorite, doar familia, ca să-şi ia un rămas-bun definitiv, în intimitate.

Ferestrele restaurantului Ship and Castle dădeau spre Golful St Mawes, care era întunecat, dar liniştit. Strike comandă bere pentru el şi Ted, se asigură că unchiul lui ajunge pe un scaun în mijlocul unui grup de prieteni plini de solicitudine şi se întoarse la bar să ia un Famous Grouse dublu. Îl dădu pe gât, apoi îşi luă halba şi se duse la fereastră.

Marea era de un gri-deschis, licărind din când în când acolo unde se oglindeau marginile argintii ale norilor. Văzut de la fereastra hotelului, St Mawes era ca un tablou în nuanţe de gri şi cenuşiu, dar bărcuţele cu vâsle ancorate la mal erau o pată de culoare veselă şi bine-venită.

— Eşti în regulă, Diddy?

Strike se întoarse: Ilsa, care se apropiase împreună cu Polworth, întinse braţele şi îl îmbrăţişă pe Strike. Toţi trei fuseseră împreună la Şcoala Primară St Mawes. Strike îşi aminti că, pe vremea aceea, Ilsei nu îi plăcea prea mult de Polworth, care

fusese întotdeauna nepopular în rândul colegelor. Peste umărul lui Dave, Strike o văzu pe soţia lui, Penny, care discuta cu un grup de prietene.

— Nick chiar a vrut să vină, Corm, dar a trebuit să lucreze.

— Sigur, spuse Strike. Foarte frumos din partea ta că ai venit, Ilsa.

— Am iubit-o pe Joan, spuse ea simplu. Maică-mea şi taică-meu o să-l invite pe Ted la ei vineri seară. Taică-meu îl duce marţi să joace golf.

Cele două fiice ale soţilor Polworth, care nu erau cunoscute pentru buna lor purtare, se jucau prinselea printre cei veniţi la parastas. Cea mai mică dintre ele – Strike nu reuşea să-şi amintească niciodată care era Roz şi care Mel – se repezi printre ei şi se ascunse după picioarele lui Strike, agăţându-se de el ca şi cum ar fi fost o mobilă. Scoase capul ca să se uite la sora ei, apoi plecă iar în fugă, chicotind.

— Iar sâmbătă Ted vine la noi, spuse Polworth, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Niciunul dintre soţi nu îşi corecta vreodată copiii, dacă aceştia nu îi deranjau în mod direct.

— Aşa că nu-ţi face griji, Diddy, o să ne asigurăm că bătrânul e în regulă.

— Mersi, prietene, spuse Strike cu greutate.

Nu plânsese la biserică şi în niciuna dintre aceste ultime zile oribile, pentru că fuseseră atât de multe de organizat, iar activitatea îi aducea alinare. Însă bunătatea manifestată de vechii lui prieteni se infiltra prin mecanismele lui de apărare: ar fi vrut să-şi exprime recunoştinţa cum se cuvine, deoarece Polworth încă nu îl lăsase să spună tot ce ar fi vrut despre cum îl ajutase pe el şi pe Lucy să ajungă la muribunda Joan. Dar, înainte ca el să apuce să deschidă gura, Penny Polworth se alătură grupului lor, urmată de două femei pe care Strike nu le recunoscu, dar care îi zâmbeau larg.

— Salut, Corm, spuse Penny, care avea ochi negri şi un nas borcănat şi care îşi prindea părul

într-o simplă coadă de cal de când avea cinci ani. Abigail şi Lindy voiau foarte mult să te cunoască.

— Bună, spuse Strike fără să zâmbească.

Dădu mâna cu amândouă, deja iritat pentru că era convins că urmau să vorbească despre succesele lui de detectiv. Astăzi, mai mult decât oricând, ar fi vrut să fie doar nepotul lui Joan. Presupuse că Abigail era fiica lui Lindy, pentru că, dacă ignorai bronzul fals şi sprâncenele perfect simetrice şi pensate cu grijă ale femeii mai tinere, aveau aceeaşi faţă rotundă şi plată.

— Era foarte mândră de tine, spuse Lindy.

— Urmărim tot ce scriu ziarele despre tine, spuse rotofeia Abigail, care părea pe punctul de a începe să chicotească.

— La ce lucrezi acum? spuse Lindy, sorbindu-l din priviri. Presupun că nu poţi să spui, nu-i aşa?

— Ai avut vreodată de-a face cu familia regală? întrebă Abigail.

La dracu'.

— Nu, spuse Strike. Scuzaţi-mă, trebuie să fumez.

Ştia că le ofensase, dar nu-i păsa, chiar dacă îşi imagina dezaprobarea lui Joan în timp ce se îndepărta de grupul de la fereastră. Ce te-ar fi costat, ar fi spus ea, să le faci pe plac prietenelor lui Penny şi să discuţi des pre munca ta? Lui Joan îi plăcuse să se mândrească cu el, nepotul care îi fusese aproape ca un fiu, şi Strike îşi aminti brusc, după aceste zile lungi de vinovăţie, de ce evitase atât de mult timp să se întoarcă în micul orăşel: pentru că se trezea că se înăbuşe încet sub povara ceştilor de ceai, a mileurilor şi a conversaţiilor conduse cu grijă, a mândriei sufocante a lui Joan, a curiozităţii vecinilor şi privirilor furişate către piciorul lui fals, când credeau că el nu-i vede.

În timp ce traversa cu greutate holul, scoase mobilul şi apăsă pe numărul lui Robin fără să aibă ceva clar în cap.

— Salut, spuse ea, uşor surprinsă să primească veşti din partea lui.

— Salut, spuse Strike.

Se opri în uşa hotelului ca să scoată o ţigară din pachet cu dinţii. Traversă strada şi o aprinse, privind marea pe deasupra noroaielor lăsate de reflux.

— Voiam doar să văd ce mai e şi să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru florile din partea agenţiei. Au însemnat mult pentru familie.

— Mă bucur… Cum a fost slujba?

— A fost, ştii… o slujbă, spuse Strike, privind un pescăruş care plutea pe marea calmă. La tine sunt ceva noutăţi?

— De fapt, da, spuse Robin, după o foarte scurtă ezitare, dar probabil că acum nu e momentul potrivit. Îţi povestesc când te…

— E un moment foarte potrivit, spuse Strike, care tânjea după normalitate, după ceva nelegat de Joan, pierdere sau St Mawes.

Aşa că Robin îi relată cum decursese interviul ei cu Paul Satchwell, iar Strike ascultă în tăcere.

— …apoi m-a făcut târfă mică şi scârboasă, încheie Robin, şi a plecat.

— Dumnezeule mare, spuse Strike sincer uluit, nu doar că Robin reuşise să smulgă atât de multe informaţii de la Satchwell, dar şi de ceea ce aflase ea.

— Acum stăteam şi căutam date pe telefon – sunt în Land Rover şi o să pornesc imediat spre casă. Blanche Doris Satchwell a murit în 1945, la vârsta de 10 ani. E îngropată într-un cimitir de lângă Leamington Spa. Satchwell a spus că a fost o eutanasiere. Mă rog…

Robin se corectă.

— …el a spus că a fost un vis, şi aşa i-a spus şi lui Margot, ca să păstreze posibilitatea de a nega, corect? Dar te traumatizează să porţi cu tine o astfel de amintire de la şase ani, nu-i aşa?

— Absolut, îi oferă un fel de mobil, dacă a crezut că Margot ar putea să spună autorităţilor…

— Exact. Dar ce crezi despre partea cu Janice? De ce nu ne-a spus că îl cunoştea pe Satchwell?

— Foarte bună întrebare. Mai spune-mi o dată ce-a zis Satchwell despre Janice.
— Când i-am spus că Janice era cea care a declarat că Margot fusese zărită în Leamington Spa, Satchwell a spus că lui Janice îi plăcea să bage zâzanie şi încerca să-l implice cumva în dispariţia lui Margot.
— Foarte interesant, într-adevăr, spuse Strike încruntându-se la pescăruşul legănat de apă care privea concentrat orizontul, cu ciocul lui curbat şi crud îndreptat într-acolo. Şi despre Roy ce-a spus?
— A spus că cineva îi spusese că Roy era un „băiatu' mamii" care „avea un băţ în fund". Dar n-a vrut să-mi spună cine.
—Nu pare stilul lui Janice, dar nu se ştie niciodată. Excelent lucrat, Robin.
— Mersi.
— Discutăm pe îndelete despre cazul Bamborough după ce mă întorc, spuse Strike. Mă rog, trebuie să discutăm despre tot.
— Super. Sper ca restul şederii tale să fie în regulă.
Tonul lui Robin avea acea finalitate care indica iminenţa sfârşitului convorbirii. Strike ar fi vrut să o mai ţină la telefon, dar, în mod evident, Robin considera că n-ar trebui să-i monopolizeze timpul în această ultimă după-amiază petrecută cu familia îndoliată, iar lui nu-i veni în minte niciun pretext ca să o mai ţină de vorbă. Îşi luară la revedere şi Strike băgă mobilul înapoi în buzunar.
— Poftim, Diddy.
Polworth ieşise din hotel cu două halbe pline. Strike îi mulţumi pentru bere şi începură să bea amândoi, privind golful.
— Mâine te întorci la Londra, nu-i aşa? întrebă Polworth.
— Da, răspunse Strike. Dar nu pentru mult timp. Joan îşi dorea să-i ducem cenuşa în larg, cu barca lui Ted, şi să o împrăştiem în mare.
— Frumoasă idee, spuse Polworth.
— Ascultă, prietene – mulţumesc pentru tot.

— Taci din gură, spuse Polworth. Ai fi făcut la fel pentru mine.

— Ai dreptate. Aşa e.

— Ţie ţi-e uşor să spui, tâmpitule, spuse Polworth imediat, ţinând cont că maică-mea e moartă şi taică-meu dracu' ştie pe unde o fi.

Strike râse.

— Păi, eu sunt detectiv particular. Vrei să ţi-l găsesc?

— Căcat, nu, spuse Polworth. Cale sprâncenată.

Sorbiră din beri. O spărtură apăru între nori pentru scurt timp şi marea se transformă brusc într-un covor de diamante, iar pescăruşul care plutea pe ea, într-un origami din hârtie albă. Strike se întreba într-o doară dacă devotamentul fierbinte al lui Polworth pentru Cornwall era o reacţie împotriva tatălui său absent născut în Birmingham. Polworth vorbi iar:

— Apropo de taţi… Joan mi-a spus că al tău vrea să vă întâlniţi.

— Ţi-a spus?

— Nu te enerva, ştii cum era ea. Voia doar să-mi spună că treci printr-un moment dificil. Înţeleg că nu e nimic de făcut?

— Nu, spuse Strike. Nu e nimic de făcut.

Scurta tăcere fu întreruptă de ţipetele şi strigătele celor două fiice ale lui Polworth care ieşiră în fugă din hotel. Ignorându-şi tatăl şi pe Strike, se strecurară pe sub lanţul care separa strada de pietrişul umed şi alergară la marginea apei, urmărite o clipă mai târziu de nepotul lui Strike, Luke, cu două gogoşi umplute cu cremă în mâini pe care, în mod evident, avea de gând să le arunce spre fete.

— HEI! urlă Strike. NU!

Luke se posomori.

— Dar ele au început, spuse el.

Se întoarse cu spatele ca să-i arate lui Strike o pată albă în partea de jos a hainei negre, special cumpărate pentru funeraliile strămătuşii lui.

— Iar eu îi pun capăt, spuse Strike, în timp ce fetele lui Polworth chicoteau, iţindu-şi capetele

deasupra bărcii cu vâsle în spatele căreia se adăpostiseră. Pune alea înapoi de unde le-ai luat.

Luke muşcă sfidător dintr-o gogoaşă, uitându-se urât la unchiul lui, apoi se întoarse şi porni spre hotel.

— Mizerabil mic, murmură Strike.

Polworth privi indiferent în timp ce fetele lui începeau să se împroaşte cu picioarele apă şi nisip. Reacţionă abia când cea mică îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate în apa îngheţată adâncă de jumătate de metru, ceea ce îi smulse un ţipăt de şoc.

— Fir-ar să fie… intraţi înăuntru. Haide, nu mai urla acum, e vina ta – haide, înăuntru, imediat!

Cei trei Polworth o luară spre Ship and Castle, lăsându-l din nou singur pe Strike.

Pescăruşul care se legăna pe apă, fără îndoială obişnuit cu mulţimea de turişti şi cu pufăitul şi scrâşnetul feribotului de Falmouth şi ale bărcilor de pescuit care ieşeau şi intrau în fiecare zi în golf, nu se arătase deloc tulburat de ţipetele şi strigătele fetelor lui Polworth. Ochii lui pătrunzători erau aţintiţi asupra unui lucru din larg pe care Strike nu îl putea vedea. Abia când norii se închiseră iar şi marea se întunecă până căpătă culoarea fierului, pasărea îşi luă în sfârşit zborul. Privirea lui Strike o urmări cum se înalţă deschizându-şi larg aripile curbate, ieşind din adăpostul golfului şi îndepărtându-se în largul mării, gata să-şi reia ocupaţia grea, dar necesară a supravieţuirii.

Partea a cincea

...destrăbălată primăvară, în flori împestriţată...

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

49

După-ndelungi furtuni şi vânturi roată,
Şi-arată soarele voioasa-i faţă;
Aşa şi după relele prilejuite des de soartă,
Urmează iar răgaz de mare fericire;
Altfel sărmanii ar pieri de deznădăjduire…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

La ora 8 a dimineţii în care ar fi trebuit să se întâlnească cu fostul ei soţ pentru mediere, Robin ieşi din staţia Tottenham Court Road sub un cer azuriu. După lungile luni de ploi şi furtuni, lumina soarelui părea un mic miracol, iar Robin, care nu avea de făcut nicio supraveghere, se îmbrăcase în rochie, bucuroasă să scape de blugii şi bluzele ei de zi cu zi.

Deşi furioasă pe Matthew care contramandase întâlnirea cu numai 24 de ore înainte („Clientul meu regretă că a intervenit o chestiune urgentă de natură personală. Dat fiind că nici eu nu voi fi disponibil în ultima parte a lunii martie, vă propun să găsim o dată convenabilă pentru ambele părţi în aprilie") şi bănuind că acesta trăgea de timp doar ca să-şi demonstreze puterea şi să pună şi mai multă presiune, pentru ca ea să renunţe la orice pretenţie asupra contului comun, dispoziţia îi fu ameliorată de soarele de dimineaţă care făcea să strălucească particulele de praf din aer şi care lumina şantierul care nu se mai încheia odată din capătul lui Charing Cross Road. Adevărul, care i se impusese aproape cu forţa în timpul celor cinci zile libere pe care Strike insistase ca ea să şi le ia, era că munca o făcea mai fericită. În lipsa oricărei dorinţe de a se duce acasă în Yorkshire, unde trebuia să facă faţă obişnuitului baraj de întrebări al mamei despre divorţ şi slujbă şi având fonduri insuficiente pentru a pleca din Londra într-o mini-vacanţă solitară, îşi

petrecuse majoritatea timpului rezolvându-şi treburile restante sau lucrând la cazul Bamborough.

Avea, dacă nu indicii clare, cel puţin câteva idei, iar acum se ducea devreme la birou pentru că spera să-l prindă pe Strike înainte să înceapă agitaţia. Robin traversă strada, în timp ce picamerele acopereau strigătele muncitorilor, şi ajunse în umbra liniştită a clădirilor de pe Denmark Street, unde magazinele nu se deschiseseră încă.

Când aproape ajunsese în vârful scărilor metalice, auzi voci din spatele uşii de sticlă a biroului. Deşi nu era încă 8 şi un sfert, lumina era deja aprinsă.

— 'Neaţa, o întâmpină Strike când ea deschise uşa.

Era lângă ceainic şi părea surprins s-o vadă atât de devreme.

— Credeam că vii abia la ora prânzului.

— S-a contramandat, zise Robin.

Se întrebă dacă Strike uitase ce ar fi trebuit ea să facă în dimineaţa aceea sau era discret din cauza lui Morris, care stătea pe canapeaua de piele ecologică. Deşi Morris era la fel de arătos ca întotdeauna, ochii lui albaştri şi strălucitori erau injectaţi, iar pe maxilar se zărea umbra bărbii nerase.

— Salut, nu te-am văzut de mult, spuse el. Uită-te la tine, eşti ca o reclamă la momente de relaxare.

Robin îi ignoră comentariul, dar, în timp ce îşi atârna geaca, se trezi dorindu-şi să nu fi purtat rochie. Detesta că Morris o inhiba, dar i-ar fi fost mai uşor să poarte blugi, ca de obicei.

— Morris l-a prins pe domnul Smith cu bona, spuse Strike.

— Te-ai mişcat repede! remarcă Robin, încercând să fie generoasă şi dorindu-şi ca nu Morris să fi fost cel care reuşise asta.

— În flagrant, azi-noapte, la 1 şi 10, detalie Morris, întinzându-i un aparat de fotografiat digital cu vedere de noapte. Soţul pretindea că e cu băieţii. Bona are liber marţea. Tâmpiţii şi-au luat la revedere pe trepte. Greşeală de începători.

Robin derulă încet fotografiile. Bona voluptuoasă care semăna atât de bine cu Lorelei, fosta lui Strike, stătea în braţele soţului doamnei Smith în pragul uşii unei case aflate în şir cu celelalte. Morris surprinsese nu doar îmbrăţişarea, ci şi numele străzii şi numărul casei.

— Unde e asta? întrebă Robin, derulând fotografiile cu îmbrăţişarea.

— În Shoreditch, zise Morris. Proprietara e cea mai bună prietenă a bonei. Prinde bine să ai o prietenă care te lasă să-i foloseşti casa pentru un futai pe furiş, nu? Am numele şi datele ei, aşa că o să fie târâtă şi ea în chestia asta.

Morris se întinse voluptuos pe canapea, cu braţele sub cap, şi spuse în timp ce căsca:

— N-ai prea des şansa de a nenoroci trei femei deodată, nu?

— Plus soţul, sublinie Robin.

Se uită la profilul atrăgător al soţului agentei de bursă, decupat în lumina unui felinar stradal, în timp ce se întorcea spre maşina familiei.

— Păi, da, recunoscu Morris fără să-şi schimbe poziţia, şi el.

Tricoul i se ridicase puţin, lăsând să i se vadă o porţiune din abdomenul ferm, aspect despre care Robin credea că el e perfect conştient.

— Ai chef de o şedinţă la micul dejun? o întrebă Strike, care tocmai deschisese o cutie de biscuiţi şi descoperise că e goală. N-am mai discutat de mult despre cazul Bamborough. Iar eu n-am mâncat de dimineaţă.

— Super, spuse Robin, luându-şi imediat geaca.

— Pe *mine* nu mă scoţi niciodată la micul dejun, îi zise Morris lui Strike, ridicându-se de pe canapea.

Strike îi ignoră comentariul şi continuă:

— Bine lucrat cu Smith, Morris. O s-o anunţ pe soţie mai târziu. Ne vedem mâine.

— Groaznic, nu-i aşa, comentă Robin în timp ce ieşeau pe uşa neagră a Imobilului în Denmark Street, unde lumina soarelui nu ajunsese încă, cu avionul care a dispărut?

Cu 11 zile în urmă, zborul 370 al Malaysia Airlines decolase din Kuala Lampur şi dispăruse fără urmă. Peste 200 de oameni erau daţi dispăruţi. În ultima săptămână, ştirile fuseseră dominate de o adevărată competiţie între teoriile despre ce se întâmplase cu avionul, printre care deturnare, sabotaj al echipajului şi defecţiune mecanică. Robin citise despre asta în drum spre birou. Toate acele rude care aşteptau veşti. Ar fi trebuit să afle curând ceva, nu? Un avion cu aproape 250 de oameni nu putea să se piardă la fel de uşor ca o femeie singură în ploaia din Clerkenwell.

— Un coşmar pentru familii, fu de acord Strike în timp ce ieşeau în soarele de pe Charing Cross Road, unde el se opri ca să privească într-o parte în alta a străzii. Nu vreau să mergem la Starbucks.

Aşa că se duseră la Bar Italia de pe Frith Street, aflat vizavi de clubul de Jazz Ronnie Scott, la cinci minute de birou. Mesele şi scaunele mici de metal de pe trotuar erau toate goale. În ciuda soarelui promiţător, aerul dimineţii de martie era încă răcoros. Pe fiecare dintre scaunele înalte de la tejgheaua dinăuntrul cafenelei se afla un client care îşi bea cafeaua înaintea zilei de lucru, citind ştirile pe telefon sau examinând rafturile cu produse în spatele cărora era o oglindă.

— N-o să-ţi fie frig dacă stăm afară? întrebă Strike sceptic, privind de la tejgheaua dinăuntru la rochia lui Robin, care începea să-şi dorească serios s să fi purtat blugi.

— O să fiu în regulă. Şi vreau doar un cappuccino, am mâncat deja.

În timp ce Strike lua mâncarea şi cafelele, se aşeză pe un scaun metalic rece, strângându-şi mai bine geaca în jurul trupului. Deschise geanta cu intenţia de a scoate carnetul de piele al lui Talbot, dar după o scurtă ezitare se răzgândi şi îl lăsă acolo. Nu voia ca Strike să creadă că se concentrase asupra reflecţiilor astrologice ale lui Talbot în ultimele zile, chiar dacă, în realitate, petrecuse multe ore examinând carnetul.

— Cappuccino, spuse Strike întorcându-se şi punând cafeaua în faţa ei.

Pentru el luase un espresso dublu şi un sandviş cu mozzarella şi salam. Se aşeză lângă ea şi întrebă:

— Cum se face că s-a contramandat medierea?

Încântată că el îşi amintise, Robin răspunse:

— Matthew susţine că a intervenit ceva urgent.

— Şi îl crezi?

— Nu. Cred că sunt jocuri psihologice. Nu aşteptam cu nerăbdare medierea, dar cel puţin s-ar fi terminat odată.

Nevrând să discute despre Matthew, Robin continuă:

— Ai noutăţi despre Bamborough?

— Nu cine ştie ce, spuse Strike, care după întoarcerea din Cornwall lucrase neîntrerupt la alte cazuri. Am primit rezultatul analizei petei de sânge din cartea pe care am găsit-o în apartamentul familiei Athorn.

— Şi?

— Grupa 0 pozitiv.

— Şi l-ai sunat pe Roy ca să afli…?

— Da. Margot avea A pozitiv.

— Ah, spuse Robin.

— Nu aveam mari speranţe, spuse Strike dând din umeri. Părea doar o pată pe o foaie de hârtie. Dar l-am găsit pe Mucky Ricci. E într-un azil privat numit St Peter’s din Islington. A trebuit să mă dau drept altcineva la telefon ca să obţin confirmarea.

— Super. Vrei să încep eu să…?

— Nu. Ţi-am spus că Shanker m-a avertizat serios să nu-l deranjăm pe bătrânul nemernic, ca să nu prindă de veste fiii lui.

— Şi ţi se pare că, dintre noi doi, eu sunt cea care îi deranjează pe oameni, nu-i aşa?

Strike zâmbi uşor în timp ce îşi mesteca sandvişul.

— N-are rost să-l agităm pe Luca Ricci dacă nu e neapărat necesar. Shanker mi-a spus că Mucky e aiurit, ceea ce sper că înseamnă că e ceva mai puţin ager ca pe vremuri. S-ar putea chiar să fie în

avantajul nostru. Din păcate, din ce am reuşit să scot de la asistentă, nu mai vorbeşte.

— Deloc?

— Se pare că nu. A amintit asta în treacăt. Am încercat să aflu dacă e din cauză că e deprimat, a avut vreun atac cerebral ori suferă de demenţă, caz în care, evident, chestionarea lui ar fi inutilă, dar nu mi-a spus. M-am dus să văd azilul. Speram să fie o instituţie mare în care poţi intra şi ieşi neobservat, dar aduce mai mult a pensiune. Au doar 18 pacienţi. Aş zice că şansele de a intra pe furiş sau de a te da drept un văr îndepărtat sunt aproape zero.

În mod iraţional, acum când Ricci părea inaccesibil, Robin, care nu fusese mai interesată de el decât de oricare alt suspect, avu imediat impresia că pierduseră ceva crucial pentru investigaţie.

— Nu spun că n-o să fac o încercare cu el până la urmă, spuse Strike. Dar în clipa asta, orice am obţine nu merită să ne atragem furia unei găşti de gangsteri profesionişti. Pe de altă parte, dacă nu găsim nimic altceva până în august, aş putea să văd dacă nu pot smulge câteva cuvinte de la Ricci.

După tonul lui, Robin îşi dădea seama că şi Strike era foarte conştient că deja se scursese peste jumătate din anul pe care îl aveau la dispoziţie pentru cazul Bamborough.

— De asemenea, continuă Strike, am luat legătura cu biograful lui Margot, C. B. Oakden, care se lasă greu. Pare să se considere mult mai important pentru investigaţie decât mi se pare mie.

— Vrea bani?

— Aş zice că vrea orice ar putea să obţină, spuse Strike. Părea la fel de interesat să mă intervieveze pe mine ca şi să mă lase să-l intervievez eu.

— Poate vrea să scrie o carte despre tine, precum cea pe care a scris-o despre Margot? sugeră Robin.

Strike nu zâmbi.

— Lasă impresia că e pe jumătate şiret, pe jumătate prost. Nu pare să-i fi trecut prin cap că eu trebuie să ştiu multe despre trecutul lui dubios, dat fiind că am reuşit să-l depistez după atâtea

schimbări de nume. Dar pot să înţeleg cum le-a păcălit pe femeile ălea bătrâne. La telefon s-a prefăcut foarte bine că îi ştie şi îşi aminteşte de toţi din jurul lui Margot. Nu s-a bâlbâit deloc: „Da, doctorul Gupta, ce om minunat”, „Ah, da, Irene, puţin cam dificilă”. E convingător până îţi aduci aminte că avea 14 ani când a dispărut Margot şi probabil s-a întâlnit cu ei cel mult de câteva ori. Dar n-a vrut să-mi spună nimic despre Brenner, cel care mă interesează de fapt. „Trebuie să mă gândesc, nu sunt sigur că vreau să discut despre asta.” I-am sunat de două ori până acum. De ambele dăţi a încercat să deturneze conversaţia spre mine, eu l-am tras înapoi spre Brenner şi el a pus capăt apelului, pretinzând că are ceva urgent de făcut. De ambele dăţi a promis că mă sună el înapoi, dar n-a făcut-o.

— Doar nu crezi că înregistrează apelurile, nu-i aşa? întrebă Robin. Că încearcă să obţină despre tine chestii pe care, apoi, să le vândă ziarelor?

— M-am gândit la asta, recunoscu Strike, punându-şi zahăr în cafea.

— Poate ar fi bine să-l sun eu data viitoare?

— Ar putea fi o idee bună, spuse Strike luând o gură de cafea. În orice caz, asta e tot ce am făcut pentru cazul Bamborough de când m-am întors. Dar am de gând să trec pe la Janice imediat ce am câteva ore libere. Trebuie să se fi întors deja din Dubai şi vreau să aflu de ce n-a pomenit niciodată că îl cunoştea pe Paul Satchwell. De data asta nu cred că o s-o anunţ dinainte. Există avantaje în a-i lua pe oameni pe nepregătite. La tine ce e nou?

— Păi, Gloria Conti sau Jaubert, cum o cheamă acum, n-a răspuns la e-mailul Annei.

— Păcat, spuse Strike încruntându-se. Credeam că o să fie mai dispusă să vorbească cu noi, dacă o roagă Anna.

— Şi eu la fel. Cred că merită s-o mai lăsăm o săptămână, apoi s-o punem pe Anna s-o îmboldească. În cel mai rău caz, primim încă un „nu” categoric. O veste ceva mai bună e că azi ar

trebui să vorbesc cu Amanda White, care e acum Amanda Laws.

— Cât ne costă asta?

— Nimic. S-a prefăcut convinsă de apelul meu la sufletul ei bun, dar eu îmi dau seama că, de fapt, este fermecată de ideea celebrităţii, îi place că eşti tu implicat şi că o să-şi vadă iar numele în ziare ca eleva curajoasă care şi-a menţinut varianta cu femeia de la fereastră chiar dacă poliţia n-a crezut-o. Asta în ciuda faptului că schema ei, când am luat prima oară legătura, era că nu voia să treacă iar prin tot stresul provocat de interesul presei dacă nu primea nişte bani pentru asta.

— Mai e căsătorită? întrebă Strike, scoţându-şi ţigările din buzunar. Pentru că ea şi Oakden par o pereche potrivită. Ar putea fi un extra job pentru noi, să cuplăm escrocii între ei.

Robin râse.

— Ca să facă nişte copii dubioşi şi să ne asigure viitorul afacerii pentru totdeauna?

Strike îşi aprinse ţigara, suflă fumul şi spuse:

— Nu e un plan de afaceri perfect. Nu există nicio garanţie că din doi mizerabili se va naşte un al treilea mizerabil. Ştiu oameni cumsecade care au fost crescuţi de nişte nenorociţi absoluţi şi viceversa.

— Tu crezi că firea omului învinge educaţia primită, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Se poate, spuse Strike. Cei trei nepoţi ai mei au fost crescuţi la fel, nu-i aşa? Şi…

— …unul e minunat, unul – un nesimţit şi unul – un nemernic.

Explozia zgomotoasă de râs a lui Strike păru să-l ofenseze pe bărbatul la costum, cu o expresie hărţuită pe chip, care trecea pe lângă ei grăbit, cu mobilul lipit de ureche.

— Bună memorie, spuse Strike, continuând să zâmbească larg în timp ce îl urmărea pe bărbatul încruntat cum dispare.

În ultima vreme, şi el avusese stări în care veselia celorlalţi i se părea de nesuportat, dar acum, în

lumina soarelui, cu o cafea bună şi cu Robin lângă el, îşi dădu seama că era mai fericit decât fusese de luni întregi.

— Dar oamenii nu sunt crescuţi niciodată la fel, spuse Robin, nici măcar în aceeaşi casă, cu aceiaşi părinţi. Ordinea naşterii contează, şi tot felul de alte lucruri. Apropo de asta, fiica Wilmei Bayliss, Maya, a acceptat să discute cu noi. Încercăm să găsim o dată convenabilă. Cred că ţi-am spus, sora cea mică se recuperează după un cancer de sân, aşa că nu vreau să le hărţuiesc.

Apoi Robin continuă, puţin inhibată:

— Şi mai e ceva.

Strike, care revenise la sandvişul lui, o văzu surprins cum scoate din geantă carnetul legat în piele al lui Talbot, despre care el crezuse că e în continuare încuiat în fişetul din birou.

— M-am uitat iar prin ăsta.

— Crezi că mi-a scăpat ceva, nu-i aşa? spuse el cu gura plină.

— Nu, încercam…

— E în regulă. E perfect posibil. Nimeni nu e infailibil.

Acum soarele îşi croia încet drum pe Frith Street, iar paginile carnetului vechi sclipiră aurii când Robin îl deschise.

— Păi, e vorba de Scorpion. Ţi-l mai aminteşti?

— Persoana a cărei moarte ar fi putut s-o îngrijoreze pe Margot?

— Exact. Tu ai crezut că Scorpionul ar putea să fie iubita căsătorită a lui Steve Douthwaite, cea care s-a sinucis.

— Sunt receptiv şi la alte teorii, zise Strike terminând sandvişul, scuturându-şi mâinile şi scoţându-şi ţigările. Însemnările întrebau dacă Vărsătorul ceruse socoteală Peştilor, nu-i aşa? Ceea ce eu am presupus că înseamnă că Margot îi ceruse socoteală lui Douthwaite.

În ciuda tonului neutru, lui Strike îi displăcea să-şi amintească de zodii. Sarcina laborioasă, care în cele din urmă se dovedise a fi zadarnică, de a

elucida care suspecţi şi martori erau reprezentaţi de fiecare simbol astrologic nu fusese deloc partea lui preferată din anchetă.

— Păi, spuse Robin scoţând două fotocopii împăturite pe care le ţinuse în carnet, mă întrebam… uită-te la astea.

Îi întinse documentele lui Strike, care le despături şi văzu copiile după două certificate de naştere, unul al lui Olive Satchwell şi celălalt, al lui Blanche Satchwell.

— Olive era mama lui Satchwell, spuse Robin în timp ce Strike fuma, examinând documentele. Iar Blanche, sora lui care a murit la 10 ani, probabil cu o pernă pe faţă.

— Dacă te aştepţi ca eu să deduc zodiile după zilele lor de naştere, spuse Strike, să ştii că n-am memorat întregul zodiac.

— Blanche s-a născut pe 25 octombrie, ceea ce înseamnă că era Scorpion, spuse Robin. Olive s-a născut pe 29 martie. În sistemul tradiţional era Berbec, la fel ca Satchwell…

Spre surpriza lui Strike, Robin scoase apoi *Astrologia 14* de Steven Schmidt.

— A fost destul de greu s-o găsesc. Nu s-a mai tipărit de o eternitate.

— O capodoperă ca asta? spuse Strike, urmărind-o cum dă la o pagină care înşira datele zodiilor revizuite după Schmidt. Nu pot să cred.

Robin zâmbi, dar nu-l lăsă să-i distragă atenţia:

— Uită-te aici. După sistemul lui Schmidt, mama lui Satchwell era Peşti.

— Acum amestecăm cele două sisteme, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Păi, Talbot asta a făcut, sublinie Robin. El a decis că Irene şi Roy trebuie să primească zodia Schmidt, dar altora li se permite să o păstreze pe cea tradiţională.

— Dar, spuse Strike, dându-şi seama foarte bine că încearcă să impună logica în ceva esenţialmente ilogic, Talbot a făcut presupuneri imense şi generalizate pe baza zodiei iniţiale a oamenilor.

Brenner a fost eliminat ca suspect doar pentru că era…

— …Balanţă, da, spuse Robin.

— Păi, cum rămâne cu faptul că Janice era medium şi Măcelarul din Essex, Capricorn, dacă toate datele încep să se schimbe?

— Peste tot unde exista o discrepanţă între zodia tradiţională şi cea a lui Schmidt, Talbot pare să fi optat pentru zodia care credea el că i se potriveşte cel mai bine persoanei respective.

— Ceea ce face ca toată treaba asta să fie o glumă. De asemenea, pune sub semnul întrebării toate identificările făcute de mine între zodii şi suspecţi.

— Ştiu. Până şi Talbot pare să se fi stresat foarte tare când a încercat să lucreze cu ambele sisteme, acela fiind şi momentul în care a început să se concentreze în principal asupra asteroizilor şi tarotului.

— Bun, zise Strike, suflând fumul departe de ea, continuă cu ce spuneai – dacă sora lui Satchwell era Scorpion şi mama lui, Peşti… mai citeşte-mi o dată, ce anume spune acel pasaj despre Scorpion?

Robin răsfoi înapoi în carnetul lui Talbot până găsi pasajul împodobit cu desenele cu un crab, un peşte, un scorpion, un ţap cu coadă de peşte şi urna cu apă.

— „Vărsătorul îngrijorat despre modul în care a murit Scorpionul, semnul întrebării”, citi ea cu voce tare. Şi cu majuscule SCHMIDT E DE ACORD CU ADAMS. Apoi „I-a cerut socoteală Vărsătorul Peştilor în privinţa Scorpionului? Racul era acolo, a fost martor? Racul e bun, are instinctul de a proteja”, apoi cu majuscule „NOU INTERVIU. Scorpionul şi Vărsătorul sunt legaţi, apă, apă, la fel Racul şi Capricornul”, cu majuscule ARE COADĂ DE PEŞTE.

Cu fruntea încruntată, Strike spuse:

— Presupunem în continuare că Racul înseamnă Janice, nu?

— Păi, Janice şi Cynthia sunt singurii Raci care au legătură cu cazul, iar Janice pare să se potrivească mai bine. Să spunem că Margot a decis să acţioneze în virtutea bănuielii că mama lui Satchwell a ucis-o pe sora lui. Dacă a sunat-o pe Olive de la cabinet, Janice ar fi putut să audă convorbirea, nu-i uşa? Iar dacă Janice cunoştea familia Satchwell sau avea o legătură cu ei pe care noi nu o cunoaştem, poate că n-a vrut să spună poliţiei ce auzise, de teamă să nu o incrimineze pe Olive.

— De ce ar fi aşteptat Margot ani întregi ca să-şi verifice suspiciunile legate de visul cu perna? întrebă Strike.

Dar îşi răspunse tot el, înainte ca Robin să apuce s-o facă.

— Bineînţeles, uneori oamenii au nevoie de ani ca să decidă cum să acţioneze într-o astfel de situaţie. Sau să-şi adune curajul s-o facă.

Îi înapoie lui Robin cele două fotocopii.

— Dacă asta e povestea din spatele chestiei cu Scorpionul, Satchwell e în continuare un suspect de prim rang.

— N-am obţinut adresa lui din Grecia, spuse Robin vinovată.

— Dăm de el prin sora care mai trăieşte, dacă va fi nevoie.

Strike luă o gură de cafea, apoi, puţin împotriva voinţei lui, întrebă:

— Ce-ai spus despre asteroizi?

Robin răsfoi iar carnetul ca să-i arate pagina pe care o studiase în Leamington Spa şi pe care o numea „pagina cu coarne".

— Pe măsură ce cazul evolua, Talbot pare să fi renunţat la astrologia normală. Cred că Schmidt l-a derutat atât de tare că nu mai putea să-i dea de capăt, aşa că a început să-şi inventeze propriul sistem. A calculat poziţiile asteroizilor pentru seara în care a dispărut Margot. Vezi aici…

Robin arătă spre simbolul …

— Simbolul ăsta reprezintă asteroidul Pallas Atena; îţi aminteşti ceasul ăla urât din casa familiei Phipps? Şi Talbot îl foloseşte pentru a o desemna pe Margot. Asteroidul Pallas Atena era în a zecea casă a zodiacului în seara în care a dispărut Margot, iar casa a zecea e stăpânită de Capricorn. De asemenea, se presupune că el guvernează afacerile, clasele superioare şi podurile caselor.

— Încă mai crezi că Margot e în mansarda cuiva?

Robin zâmbi, dar tot nu-l lăsă să-i distragă atenţia.

— Şi vezi aici… spuse ea întorcând carnetul spre el, presupunând că ceilalţi asteroizi se referă şi ei la oameni în viaţă, avem Ceres, Juno şi Vesta. Cred că Talbot folosea Vesta, „păstrătoarea inimii”, ca să o desemneze pe Cynthia. Vesta era în casa a şaptea, a căsătoriei. Talbot a scris SE POTRIVEŞTE, aşa că mă gândesc că voia să spună că Cynthia se afla în casa familială a lui Margot, Broom House. Cred că „Ceres ajutătoare şi protectoare” sună iar a Janice. Ea e în casa a douăsprezecea, ca Juno, care e asociată cu „soţii şi infidelitate”, ceea ce ne-ar putea aduce înapoi la Joanna Hammond, iubita căsătorită a lui Douthwaite…

— Ce reprezintă a douăsprezecea casă?

— Duşmani, secrete, regrete şi distrugere.

Strike o privi pe Robin cu sprâncenele ridicate. O ascultase atent pentru că era soare şi îi făcea plăcere compania ei, dar răbdarea lui pentru astrologie începea să se apropie de sfârşit.

— E şi casa Peştilor, spuse Robin, care e zodia lui Douthwaite, aşa că poate…

— Crezi că Janice şi Joanna Hammond erau amândouă în apartamentul lui Douthwaite când a fost răpită Margot, nu-i aşa?

— Nu, dar…

— Pentru că asta ar fi destul de dificil, ţinând cont că Joanna Hammond moare cu câteva săptămâni înaintea dispariţiei lui Margot. Sau sugerezi că fantoma ei îl bântuia pe Douthwaite?

— Bun, ştiu că s-ar putea să nu însemne nimic, spuse Robin dându-i înainte, cu un râs uşor, dar Talbot a mai scris ceva aici: „Ceres refuză contactul cu Juno. Ar putea să aibă dreptate Cetus?”

Arătă spre simbolul balenei care o reprezenta pe Irene.

— Mi-e greu să-mi imaginez că Irene Hickson are dreptate în privinţa vreunui lucru, spuse Strike.

Trase spre el carnetul de piele, ca să examineze mai atent scrisul mic şi obsesiv al lui Talbot, apoi împinse iar însemnările, dând uşor nerăbdător din umeri.

— Uite, e uşor să te laşi absorbit de chestiile astea. Când am parcurs eu însemnările, am început să stabilesc legături, în timp ce încercam să-i urmăresc şirul gândurilor, dar el era bolnav, nu-i aşa? Nimic nu duce la ceva concret.

— M-a intrigat doar acel „Ar putea să aibă dreptate Cetus?”, pentru că de la bun început Talbot n-a avut încredere în Irene, nu-i aşa? Apoi începe să se întrebe dacă nu cumva ea a avut dreptate în privinţa… în privinţa a ceva legat de duşmani, secrete şi distrugere…

— Dacă o să aflăm vreodată ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough, spuse Strike, pariez pe o sută de lire că o să poţi susţine cu argumente la fel de puternice că toate chestiile oculte ale lui Talbot au nimerit la fix şi, în acelaşi timp, erau complet razna. Poţi întotdeauna să forţezi chestiile astea simbolice să se potrivească cu faptele. Una dintre prietenele mamei mele obişnuia să ghicească zodia fiecăruia şi nimerea *de fiecare dată.*

— Zău?

— O, da. Pentru că şi când se înşela, avea, de fapt, dreptate. Se dovedea că în zodia aia erau o grămadă de planete sau, nu ştiu, moaşa care îi adusese pe lume era în zodia aia. Sau câinele.

— Bine, spuse Robin calm.

La urma urmei, se aşteptase ca Strike să fie sceptic, aşa că băgă carnetul legat în piele şi *Astrologia 14* înapoi în geantă.

— Ştiu că ar putea să nu însemne absolut nimic, încercam doar…

— Dacă vrei să te duci s-o vezi iar pe Irene Hickson, te rog. Spune-i că Talbot credea că ea ar fi putut să aibă o intuiţie profundă despre ceva legat de asteroizi şi – nu ştiu – brânză…

— Casa a douăsprezecea nu guvernează *brânza,* zise Robin, încercând să pară severă.

— Care e casa lactatelor?

— Ah, termină, spuse ea râzând fără să vrea.

Mobilul din buzunarul ei vibra. Robin îl scoase şi văzu că primise un SMS.

Salut, Robin, pot să sun acum, dacă vrei? Tocmai am acceptat să intru în tură mai târziu, aşa că trebuie să ajung la muncă doar peste câteva ore. Altfel va trebui să vorbim după 8 diseară – Amanda

— Amanda White, îi spuse ea lui Strike. Vrea să vorbim acum.

— Mie îmi convine.

Se simţea uşurat să revină pe un teren investigativ ferm. Mincinoasă sau nu, Amanda White avea cel puţin să vorbească despre o femeie reală de la o fereastră reală.

Robin apăsă pe numărul Amandei, puse mobilul pe difuzor şi îl aşeză pe masă, între ea şi Strike.

— Salut, spuse o voce feminină sigură pe sine cu un accent uşor de nordul Londrei. Eşti Robin?

— Da, zise Robin, e aici şi Cormoran.

— 'Neaţa, spuse Strike.

— *A, tu* eşti, nu-i aşa? zise Amanda, părând încântată. Sunt *onorată.* Am vorbit până acum cu asistenta ta.

— De fapt, e partenera mea.

— Zău? se miră Amanda. În afaceri, sau cealaltă variantă?

— Afaceri, zise Strike fără să privească spre Robin. Înţeleg că aţi discutat despre ce ai văzut în seara în care a dispărut Margot Bamborough?

— Aşa e, confirmă Amanda.

— Te deranjează dacă înregistrăm acest interviu?

— Nu, cred că nu. Adică, vreau să procedez corect, chiar dacă n-am cum să nu recunosc că am avut unele dileme, pentru că ultima oară a fost foarte stresant. Jurnalişti, două audieri la poliţie, iar eu aveam doar 14 ani. Dar am fost întotdeauna o fată încăpăţânată, ha ha, şi mi-am menţinut poziţia…

Aşa că Amanda le spuse povestea pe care Strike şi Robin o ştiau deja foarte bine: despre ploaie, colega furioasă şi fereastra de la etaj şi despre cum o recunoscuse ulterior pe Margot, atunci când îi văzuse fotografia în ziar. Strike îi puse câteva întrebări, dar îşi dădea seama că nimic n-ar fi putut să schimbe vreodată povestea Amandei. Indiferent dacă credea sau nu cu adevărat că o văzuse în seara aceea pe Margot Bamborough la fereastră, era evident hotărâtă să nu renunţe niciodată la asocierea ei cu acest mister vechi de 40 de ani.

— …şi presupun că de atunci m-a bântuit mereu ideea că n-am făcut nimic, dar aveam 14 ani şi mi-am dat seama abia mai târziu că aş fi putut să fiu cea care o salvează, îşi încheie Amanda povestea.

— Ei, zise Robin, în timp ce Strike îi făcea semn din cap pentru a-i arăta că obţinuse tot ce îşi dorea, mulţumesc foarte mult că ai discutat cu noi, Amanda. Eu chiar…

— Mai e ceva, înainte să închideţi, spuse Amanda. Staţi să auziţi chestia asta. E doar o coincidenţă uimitoare şi cred că nici poliţia nu ştie despre ea, pentru că amândouă sunt moarte.

— Cine e moartă? întrebă Robin, în timp ce Strike îşi aprindea încă o ţigară.

— *Păi,* spuse Amanda, cât de ciudată vi se pare chestia asta? La ultima mea slujbă era o fată a cărei strămătuşă…

Strike îşi dădu ochii peste cap.

— …fusese la azil, cu cine credeţi?

— Nu ştiu, răspunse Robin politicoasă.

— Cu Violet Cooper, spuse Amanda. Probabil nu ştiţi…

— Proprietara lui Dennis Creed, interveni Robin.

— *Exact!* spuse Amanda, încântată că Robin apreciază semnificaţia poveştii ei. Deci nu e *ciudat* că am văzut-o pe Margot la fereastra aceea pentru ca, după toţi anii ăştia, să lucrez cu cineva a cărei rudă a cunoscut-o pe Vi Cooper? Doar că atunci îşi spunea altfel, pentru că oamenii o urau.

— Chiar *e* o coincidenţă, spuse Robin, asigurându-se că nu priveşte spre Strike. Ei, mulţumesc…

— Asta nu e tot! spuse Amanda râzând. Nu, mai e ceva! Strămătuşa acestei fete a spus că Vi i-a povestit că i-a scris cândva lui Creed, întrebându-l dacă el a omorât-o pe Margot Bamborough.

Amanda se opri, în mod evident aşteptând o reacţie, aşa că Robin, care citise deja despre asta în *Demonul din Paradise Park,* spuse:

— Uau.

— *Ştiu,* spuse Amanda. Şi se pare că Vi a spus – asta pe patul de moarte, deci spunea adevărul, înţelegeţi, pentru că aşa faci, nu? – Vi a spus că a primit o scrisoare în care Creed spunea că *el* o omorâse.

— Zău? spuse Robin. Credeam că scrisoarea…

— Nu, dar asta vine direct de la Violet, spuse Amanda, în timp ce Strike îşi dădea din nou ochii peste cap, care a spus că sigur Creed o omorâse, practic îi mărturisise ei asta. I-a spus-o într-un mod în care numai ea putea ă înţeleagă, dar ea şi-a dat seama *exact* ce vrea el să spună. Ce *nebunie,* nu-i uşa? Eu o văd pe Margot la fereastră, apoi, ani de zile mai târziu…

— Uimitor, spuse Robin. Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat, Amanda, a fost foarte… ăă…

Robin mai avu nevoie de câteva minute şi de mult mai multă recunoştinţă nesinceră ca să o facă pe Amanda să închidă.

— Ce crezi? îl întrebă pe Strike, după ce reuşi în sfârşit să scape de ea.

Strike arătă cu degetul spre cer.

— Ce e? spuse Robin, privind în sus.

— Dacă te uiţi atent, spuse Strike, poţi să vezi cum trece un asteroid prin casa aburelilor.

50

Vai mie (zise ea) unde mă aflu şi cu cine?
Sunt vie încă, ori de-a morţii?

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În următoarele câteva zile, Strike fu ocupat cu alte treburi ale agenţiei şi nu avu timp de cazul Bamborough. Prima lui încercare de a o surprinde acasă pe asistenta Janice Beattie fu zadarnică. Părăsi Nightingale Grove, o stradă banală aflată chiar lângă calea ferată care făcea parte din magistrala de sud-est, fără să primească răspuns la ciocăniturile lui.

Făcu o a doua încercare miercurea următoare, într-o după-amiază răcoroasă care ameninţa întruna cu averse de ploaie. Strike se apropie de casa lui Janice dinspre gara Hither Green, pe un trotuar mărginit în dreapta de balustrada şi gardul viu care separau strada de şine. Se gândea la Robin în timp ce mergea încet, fumând, pentru că aceasta tocmai refuzase ocazia de a i se alătura la discuţia cu Janice, spunând că trebuia să facă „altceva", dar nespecificând ce era acel altceva. Lui Strike i se părea că detectase în reacţia ei la sugestia unui interviu comun o nuanţă de circumspecţie aproape defensivă care, de regulă, adusese doar dezamăgire.

După ce Robin îl părăsise pe Matthew, Strike se obişnuise ca între ei doi să fie mai multă deschidere şi familiaritate, aşa că acest refuz, cuplat cu tonul ei şi cu lipsa unei explicaţii, îl intrigă. Chiar dacă existau, fireşte, chestiuni despre care el nu s-ar fi aşteptat ca ea să-i spună – cum ar fi mersul la ginecolog –, s-ar fi aşteptat totuşi ca ea să anunţe măcar „Am programare la doctor".

Cerul se întunecă în timp ce Strike se apropia de casa lui Janice, considerabil mai mică decât cea a lui Irene Hickson. Locuinţa făcea parte dintr-un şir

de case. La toate ferestrele erau atârnate perdele, iar uşa de la intrare era de un roşu-închis. Strike observă lumina aprinsă în spatele perdelelor de la fereastra sufrageriei abia în timp ce traversa strada. Dar când îşi dădu seama că ţinta lui trebuie să fie acasă reuşi să-şi alunge din minte toate gândurile despre partenera lui, traversă într-un ritm mai accelerat şi bătu ferm la uşa de la intrare. În timp ce aştepta, auzi prin geamul ferestrei de la parter sunetul înăbuşit al unui televizor cu volumul dat tare. Tocmai se gândea să bată iar, în caz că Janice nu auzise prima oară, când uşa se deschise.

Spre deosebire de ultima oară când se întâlniseră, asistenta, care purta ochelari cu ramă de oţel, păru şocată şi deloc încântată să-l vadă pe Strike. Din televizorul aflat undeva în spatele ei răsunară două voci americane feminine: *Deci îţi plac zorzoanele? Îmi plac la nebunie!*

— Ăă… mi-a scăpat cumva vreun mesaj, sau…?

— Îmi pare rău că nu te-am anunţat, minţi Strike, dar eram în zonă şi mă întrebam dacă mi-ai putea acorda câteva minute?

Janice privi peste umăr. Acum, o voce masculină efeminată spunea: *Rochia de care s-a îndrăgostit Kelly e un unicat creat special pentru prezentarea de modă…*

Evident nemulţumită, Janice se întoarse din nou spre Strike.

— Păi… bine, spuse ea, da' e dezordine – şi vrei te rog să te ştergi ca lumea pe picioare, că ultimul tip care a apărut neanunţat mi-a adus în casă rahat de câine. Poţi să închizi uşa în urma ta.

Strike trecu pragul, în timp ce Janice intra cu paşi mari în living. Se aştepta ca ea să închidă televizorul, dar Janice nu făcu asta. În timp ce îşi ştergea picioarele pe covoraşul maroniu de după uşă, o voce masculină spuse: *S-a putea ca rochia aceasta unicat din prezentarea de modă să fie imposibil de găsit, aşa că Randy a început căutările…* După ce ezită o clipă pe preş, Strike

decise că Janice se aştepta ca el s-o urmeze, aşa că intră în livingul mic.

Strike, care îşi petrecuse o parte importantă a copilăriei cu mama lui în case ocupate ilegal, avea o idee de „dezordine” foarte diferită de cea a lui Janice. Deşi camera era aglomerată şi aproape pe fiecare suprafaţă se afla ceva, singurele semne de dezordine reală erau un *Daily Mirror* de pe un fotoliu, un ambalaj boţit de lângă un pachet deschis de curmale de pe măsuţa de cafea scundă şi un uscător de păr aşezat total nepotrivit pe podea, lângă canapea, pe care Janice îl scoase din priză.

— *...Antonella îşi ia rochia cea mai apropiată de alegerea lui Kelly, în valoare de 15.000 de dolari şi plină de zorzoane…*

— Oglinda de jos e mai bună pentru uscarea părului, explică Janice îndreptându-se de spate cu uscătorul în mână.

Era roşie la faţă şi părea uşor iritată, ca şi cum Strike ar fi obligat-o să se justifice. Apoi adăugă, cu cea mai severă expresie pe care putea să o aibă o femeie căreia natura îi dăruise o faţă veselă:

— Aş fi preferat să mă anunţi, să ştii. M-ai luat pe nepusă masă.

Strike îşi aminti, acut şi pe neaşteptate, de Joan, care se agita întotdeauna când îi picau pe cap musafiri în timp ce aspira sau era cu masa de călcat nestrânsă.

— Scuze. Cum spuneam, eram întâmplător prin zonă…

— *În timp ce îmbracă rochia numărul unu, Kelly încă nu-şi poate alunga din minte rochia ei de vis,* spuse tare naratorul.

Strike şi Janice priviră amândoi spre televizor, unde o femeie tânără mergea legănat într-o rochie albă mulată şi semitransparentă, plină de strasuri argintii.

— *Rochia perfectă,* spuse Janice, care purta aceiaşi pantaloni şi pulover albastru-închis ca ultima oară când o văzuse Strike. Plăcerea mea vinovată… Vrei o ceaşcă de ceai?

— Doar dacă nu e un deranj, spuse Strike.

— Păi, un *mic* deranj e întotdeauna, nu? zise Janice, cu primul licăr al unui zâmbet. Dar aveam de gând să-mi fac la prima pauză de reclame, aşa că aş putea să-ţi fac şi ţie.

— Atunci mulţumesc foarte mult, spuse Strike.

— *Dacă nu găsesc rochia asta,* anunţă la televizor consultantul de nunţi efeminat, cu sprâncenele pensate atât de subţiri încât păreau desenate, scotocind rapid printre stative cu rochii albe, *nu o să fie prea…*

Ecranul se înnegri. Janice închisese televizorul cu telecomanda.

— Vrei o curmală? îl întrebă ea pe Strike, întinzând spre el cutia.

— Nu, mersi.

— Am adus cutii întregi din Dubai. Voiam să le dau cadou, da' nu mă pot opri din mâncat. Stai jos. Vin acuş'.

Strike avu impresia că surprinde din nou o privire spre zona inferioară a picioarelor lui în timp ce Janice ieşea din cameră cu uscătorul într-o mână şi curmalele – în cealaltă, lăsându-l să se aşeze într-un fotoliu care scârţâi sub greutatea lui.

Livingul mic i se părea apăsător. Covorul avea un model învolburat stacojiu pe un fundal roşu, iar deasupra fusese întins un covoraş turcesc ieftin, de culoare rubinie. Pe pereţii roşii erau rame de lemn cu imagini cu flori uscate, amestecate cu fotografii vechi, unele alb-negru, iar celelalte având culorile estompate. O vitrină era plină de bibelouri ieftine din sticlă. Cel mai mare dintre ele, trăsura Cenuşăresei trasă de şase cai de sticlă, stătea la locul de onoare pe poliţa şemineului electric. În mod evident, sub hainele practice ale lui Janice bătea o inimă romantică.

Janice se întoarse peste câteva minute cu o tavă cu mânere de răchită pe care erau două căni de ceai cu laptele deja adăugat şi o farfurie cu biscuiţi cu ciocolată. Actul de a face ceai părea să o mai fi îmbunat faţă de oaspetele ei.

— Ăsta e Larry al meu, spuse ea surprinzând privirea lui Strike către o fotografie dublă înrămată de pe măsuţa mică de lângă el.

Într-o parte a ramei era un bărbat supraponderal cu ochi somnoroşi şi dinţi de fumător, iar în cealaltă – o blondă solidă, dar drăguţă.

— Ah. Şi ea e…?

— Sora mea mai mică, Clare. A murit în ’97. Cancer pancreatic. L-au descoperit prea târziu.

— Ah, îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

— Da, spuse Janice oftând adânc. I-am pierdut cam în acelaşi timp. Ca să fiu sinceră…

Când se aşeză pe canapea, i se auziră genunchii trosnind.

— …m-am întors aici din Dubai şi m-am gândit, trebe neapărat să pun nişte fotografii noi. A fost deprimant să mă întorc aici, la atâţia oameni morţi… Am unele superbe cu Kev şi nepoţii din vacanţă, da’ încă nu le-am dat la printat. O să mi le printeze băiatu’ de alături. Celelalte pe care le aveam cu Kev şi copiii erau vechi de doi ani. I-am dat băiatului… *placa de memorie,* aşa se spune?

— Cardul de memorie? sugeră Strike.

— Aia e. Copiii de alături râd de mine. Irene e şi mai rău, înţelegi. Abia ştie să schimbe o baterie. Deci, de ce voiai să mă vezi iar?

Strike, care nu voia deloc să rişte un refuz imediat, avea de gând să pună întrebările despre Satchwell la urmă. Îşi scoase carnetul, îl deschise şi spuse:

— Pentru câteva lucruri care au apărut de când ne-am văzut ultima oară. L-am întrebat pe doctorul Gupta despre primul, dar n-a putut să mă ajute, aşa că speram că mă poţi ajuta dumneata. Ştii cumva ceva despre un bărbat pe nume Niccolo Ricci, poreclit Mucky?

— Un gangster de pe vremuri, nu-i aşa? spuse Janice. Ştiam că stă în zonă, în Clerkenwell, dar nu ne-am întâlnit niciodată. De ce vrei – ah, ţi-a spus Irene de chestia cu fundaţia?

— Cu ce? întrebă Strike.

— A, e o prostie, serios. Pe vremea când se reconstruia mult prin Clerkenwell, la începutu' anilor '70, circula un zvon că nişte constructori găsiseră un cadavru îngropat în ciment sub una dintre clădirile demolate. Povestea era că gangsterii din Mica Italie îl ascunseseră acolo în anii '40. Da' Eddie – Eddie al lui Irene, constructorul cu care a ajuns ea să se căsătorească – aşa s-au întâlnit, într-o crâşmă din zonă în timp ce firma lui lucra pe şantier – Eddie ne-a zis că erau doar prostii. *Eu* n-am crezut niciodată. Cre' că Irene a crezut puţin.

Janice înmuie un biscuite în ceaiul ei.

— Ce legătură are asta cu Margot? întrebă Strike.

— Păi, după ce a dispărut Margot, era o teorie că trupul ei fusese băgat într-una dintre fundaţiile deschise şi acoperit cu ciment. În '74 încă mai construiau destul pe-acolo, înţelegi.

— Şi oamenii sugerau că Ricci o omorâse? întrebă Strike.

— Dumnezeule, nu! spuse Janice, cu un mic râs şocat. Ce să fi avut de-a face Mucky Ricci cu Margot? Era doar din cauza zvonului ăla vechi. Le-a dat oamenilor ideea cu îngroparea cadavrului în ciment, înţelegi. Oamenii pot să fie foarte proşti. Larry mi-a spus – şi el era constructor, înţelegi – că nu e ca şi cum muncitorii n-ar fi observat o şarjă proaspătă de ciment când s-ar fi întors la lucru.

— Ştiai că Ricci a participat la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John?

— Poftim? spuse Janice cu gura plină.

— El şi alţi doi bărbaţi au sosit spre sfârşitul petrecerii, posibil ca s-o conducă pe Gloria acasă.

— *Poftim?* spuse Janice, arătând sincer uluită. Mucky Ricci şi *Gloria?* Fii serios. Asta din cauză că – nu, uite ce e, nu e bine să-i dai atenţie lui Irene, cel puţin nu în ce-o priveşte pe Gloria. Irene… pe ea o ia valul. Nu i-a plăcut niciodată prea mult de Gloria. Şi uneori înţelege greşit. *Eu* n-am auzit niciodată ca familia Gloriei să aibă legături infracţionale. Irene s-a uitat prea mult la filmele cu *Naşul.* Pe primu' l-am văzut împreună, la cinema, şi

io m-am dus iar şi l-am mai văzut de două ori singură. James Caan, înţelegi, bărbatul visurilor mele, oftă Janice.

— Ricci a fost cu certitudine la petrecere, spuse Strike. Din câte îmi dau cu seama, a ajuns chiar la sfârşit.

— Păi, atunci eu plecasem deja. Trebuia să mă întorc acasă la Kev. Ricci e încă în viaţă?

— Da.

— Tre' să fie bătrân tare, nu?

— Da.

— Totuşi, e ciudat. Ce Dumnezeu să facă Ricci la St John?

— Sper să aflu, spuse Strike dând pagina carnetului. Mai voiam apoi să te întreb despre Joseph Brenner. Îţi aminteşti familia despre care credeai că se numeşte Applethorpe? Ei, am găsit-o…

— Nu pot să cred că i-ai găsit! zise Janice, părând impresionată. *Cum* îi chema?

— Athorn.

— *Athorn!* spuse Janice cu o expresie uşurată. *Ştiam* că nu e Applethorpe. M-a sâcâit zile întregi după aceea… Ce mai fac? Au X fragil, nu-i aşa? Nu sunt la azil sau…?

— Stau în continuare împreună în apartamentul acela al lor şi o duc rezonabil de bine, cred.

— Sper că primesc ajutor, nu?

— Au o asistentă socială care pare să ţină foarte mult la ei şi aşa ajung la ce voiam să te întreb. Asistenta socială spune că, după moartea lui Gwilherm…

Strike ezită.

— …Deborah a dezvăluit faptul că… mă rog, după cum s-a exprimat asistenta socială, Gwilherm, ăă, o prostitua.

— Poftim? spuse Janice, în timp ce zâmbetul i se ştergea de pe faţă.

— E o idee neplăcută, ştiu, zise Strike impasibil. Când am discutat cu ea, Deborah mi-a spus că

doctorul Brenner a vizitat-o acasă. A spus că el – ăă – i-a cerut să-şi dea chiloţii jos…

— Nu! spuse Janice cu o repulsie care părea instinctivă. Nu, sunt sigură – nu, nu pare în regulă. Nu aşa s-ar fi întâmplat, dacă ea ar fi avut nevoie de o examinare intimă. S-ar fi întâmplat la cabinet.

— Spuneai că Deborah era agorafobă?

— Păi da, dar…

— Samhain, fiul, a spus ceva despre faptul că doctorul Brenner era un „moş mizerabil".

— El… dar… nu, e… *trebuie* să fi fost o examinare… poate după ce s-a născut copilul? Dar ar fi trebuit s-o fac eu, asistenta… asta m-a tulburat.

Janice părea într-adevăr agitată.

— Crezi că le-ai auzit pe toate, dar… nu, asta chiar m-a tulburat. Adică, m-am dus o dată să văd copilul şi ea nu mi-a zis o vorbă… dar bineînţeles că *el* era acolo, tatăl, îmi povestea despre afurisitele lui de puteri magice. Probabil era prea speriată ca să… nu, asta chiar m-a tulburat, asta.

— Îmi pare rău, spuse Strike, dar trebuie să întreb: ai auzit vreodată ca Brenner să apeleze la prostituate? Ai auzit vreodată zvonuri despre el în zonă?

— Nu, nici măcar o vorbă. Dac-aş fi auzit, aş fi spus cuiva. N-ar fi fost etic, nu în zona de care ne ocupam noi. Toate femeile de acolo erau înregistrate la cabinetul nostru. Ar fi trebuit să fie pacientă.

— Potrivit însemnărilor lui Talbot, cineva a susţinut că în seara dispariţiei lui Margot îl văzuse pe Brenner în blocul Michael Cliffe. Povestea pe care Brenner a spus-o poliţiei era că s-a dus direct acasă.

— Blocu' Michael Cliffe… ăsta e blocul înalt de pe Skinner Street, nu? întrebă Janice. Aveam pacienţi acolo, da' altfel…

Părea scârbită.

— M-ai tulburat, spuse ea din nou. El şi sărmana femeie… şi eu care îi luam mereu apărarea, din cauza a ce păţise în război. Acu' nici două

săptămâni fiu' lui Dorothy a stat exact unde eşti dumneata acum…

— Carl Oakden a fost aici? spuse Strike tăios.

— Da, spuse Janice, şi nu s-a şters pe picioare. Mi-a umplut covorul cu rahat de câine.

— Ce voia? întrebă Strike.

— Păi, s-a *prefăcut* că vrea să mai stăm de vorbă, spuse Janice. Ai crede că după atâta timp nu l-aş mai recunoaşte, da' de fapt nu s-a schimbat foarte tare. În orice caz, a stat chiar pe fotoliul pe care stai dumneata şi a debitat tot felul de prostii despre vremurile de demult şi că maică-sa şi-amintea cu drag de mine – ha! Dorothy Oakden şi-amintea cu drag de mine? Dorothy credea că eu şi Irene suntem două stricate cu fusta deasupra genunchilor, care se duc la crâşmă împreună…

Janice îi aruncă lui Strike o privire suspicioasă.

— A amintit de *dumneata,* continuă ea. Voia să ştie dacă ne întâlniserăm deja. A scris o carte despre Margot, înţelegi, da' n-a ajuns în librării, şi el e furios din cauza asta. Mi-a povestit totu' cât a fost aici. Se gândeşte să scrie încă una şi *dumneata* i-ai stârnit interesul. Celebrul detectiv care soluţionează un caz – sau celebrul detectiv care *nu* soluţionează un caz. Carl e mulţumit cu oricare variantă.

— Ce a spus despre Brenner? întrebă Strike.

Avea timp mai târziu să-şi bată capul cu implicaţiile posibilităţii ca un biograf amator să intre cu bocancii în acest caz.

— A spus că Brenner era un bătrân sadic, şi iată-mă pe mine cum îi luam apărarea… dar acum îmi spui asta despre Deborah Arthorn…

— Oakden a spus că Brenner era sadic? E un cuvânt ciudat.

— Şi eu am crezut la fel. Carl a zis că nu i-a plăcut niciodată de doctorul Brenner, că se ducea des acasă la Dorothy, ceea ce eu n-am ştiut niciodată, la masa de duminică şi aşa. Am crezut întotdeauna că erau doar colegi, înţelegi, probabil că doctorul Brenner l-a mustrat pe Carl, doar atât. El

era de groază cân' era mic, şi pare genul care poartă ranchiună.

— Dacă Oakden mai apare pe aici, spuse Strike, te-aş sfătui să nu-l primeşti înăuntru. A făcut închisoare, să ştii. Pentru escrocarea unor femei…

Strike se opri la timp să spună „bătrâne".

— …singure.

— *Ah,* spuse Janice şocată. La naiba. Ar fi bine s-o previn pe Irene. A zis că după aia se duce la ea.

— Deci părea interesat mai ales de Brenner când a venit aici?

— Păi, nu, spuse Janice. Părea cel mai interesat de *dumneata,* dar, da, am discutat de Brenner mai mult ca de oricare altcineva de la cabinet.

— Doamnă Beattie, mai ai cumva necrologul lui Brenner de care vorbeai? Mi se pare că ai spus că l-ai păstrat?

— Ah, spuse Janice, aruncând o privire spre sertarul de la baza vitrinei, da… şi Carl a vrut să-l vadă, când a auzit că-l am…

Janice se ridică de pe canapea şi se duse la vitrină. Se prinse de poliţa şemineului ca să-şi ţină echilibrul, îngenunche, deschise sertarul şi începu să scormonească adânc, cu mâinile până la cot.

— Sunt într-o stare cam proastă articolele mele. Irene crede că-s nebună, cu ziarele astea. Pe ea n-au interesat-o niciodată cine ştie ce ştirile, politica sau ceva de genu' ăsta, dar eu am păstrat mereu una alta, înţelegi: chestii medicale, şi n-o să mint, îmi plac poveştile cu familia regală şi…

Janice începu să tragă de ceva care părea a fi colţul unui dosar cartonat.

— …şi Irene n-are decât să creadă cât vrea ea că e ciudat, dar eu nu văd ce e greşit – dacă păstrezi – povestea…

Dosarul se desprinse.

— …unei vieţi, spuse Janice, mergând în genunchi spre măsuţa de cafea. De ce e morbid? Nu e mai rău decât să ţii fotografii.

Deschise dosarul şi începu să caute printre fragmentele decupate din ziare, unele dintre ele

îngălbenite de timp.

— Vezi? spuse Janice ridicând un articol despre busuiocul sfânt. L-am păstrat pentru ea. Zice că ajută la problemele digestive şi m-am gândit că Eddie ar putea să-l planteze în grădină. Irene ia prea multe pastile pentru stomac, care fac la fel de mult rău ca şi bine, da' ea e unul dintre oamenii ăia care, dacă nu e pastilă, nici nu vrea să audă…

Janice îi arătă lui Strike prima pagină dintr-un ziar în ediţie comemorativă şi oftă:

— Prinţesa Diana. Eram fană…

— Îmi dai voie? întrebă Strike, întinzând mâna după câteva articole.

— Te rog, spuse Janice, privind pe deasupra ochelarilor la hârtiile din mâna lui Strike. Articolul ăla despre diabet e foarte interesant. Medicina s-a schimbat atât de mult după ce m-am pensionat eu. Finul meu are tipul unu. Îmi place să mă ţin la curent… şi în mâna cealaltă tre' să fie ăla despre copilul care a murit de peritonită, nu?

— Da, spuse Strike, privind la articolul care devenise maro din cauza vechimii.

— Da, spuse Janice sumbru, continuând să răsfoiască fragmentele din ziare, el e motivul pentru care m-am făcut asistentă. Asta mi-a dat ideea. Stătea la două case de mine când eram mică. Am decupat ăla şi l-am păstrat, e singura poză de la el… am plâns în hohote.

Vocea lui Janice căpătă o nuanţă metalică.

— Doctorul a fost chemat şi n-a venit. Ar fi venit pentru un copil de clasă mijlocie, toţi ştiam asta, dar cui îi păsa de micu' Johnny Marks din Bethnal Green… doctorul a fost criticat, dar n-a fost dat afară… Dacă *urăsc* un lucru, ăsta e să tratezi oamenii altfel din cauza locului în care s-au născut.

Fără să pară că ar sesiza în vreun fel ironia, dădu la o parte alte fotografii cu familia regală, părând nedumerită.

— Unde e ăla despre doctorul Brenner? murmură ea.

Se întoarse pe genunchi la sertarul deschis, ţinând în continuare câteva fragmente de ziar în mână, şi scormoni iar înăuntru.

— Nu, *chiar* nu e aici, spuse ea întorcându-se la măsuţa de cafea. E foarte ciudat…

— Doar nu crezi că l-a luat Oakden, nu-i aşa? sugeră Strike.

Janice ridică privirea.

— Nemernicu' ăla obraznic, spuse ea încet. Putea să mi-l ceară.

Introduse decupajele înapoi în dosar, îl băgă în sertar şi se ajută de poliţa şemineului ca să se ridice în picioare, cu genunchii trosnind iar tare, apoi se aşeză la loc pe canapea, oftă uşurată şi spuse:

— Ştii, băiatu' ăla a fost întotdeauna iute de mână.

— De ce spui asta?

— La cabinet se întâmpla să lipsească bani.

— Serios? spuse Strike.

— Da. Totu' a răbufnit după dispariţia lui Margot. Lipseau întruna mici sume de bani şi s-au gândit că era de vină Wilma, femeia de serviciu – toată lumea în afară de mine. *Io* am crezut întotdeauna că era Carl. Venea pe acolo după şcoală, şi în vacanţe. Eu i-am zis o vorbă doctorului Gupta, dar nu ştiu, probabil că nu voia s-o supere pe Dorothy, era mai uşor s-o dea pe Wilma afară. E adevărat că mai erau şi alte probleme cu Wilma… bea şi nu făcea curat cine ştie ce. Ea n-a putut dovedi că nu ea era aia care şterpelise şi, după ce s-a ţinut o şedinţă cu toată lumea despre asta, şi-a dat demisia. Şi-a dat seama încotro se îndreptau lucrurile.

— Şi furturile au încetat?

— Da, spuse Janice, şi ce-i cu asta? Probabil Carl s-a gândit c-ar fi mai bine să ia o pauză după ce aproape că fusese prins.

Strike, care înclina să fie de acord, spuse:

— Doar câteva întrebări mai am. Prima e despre o femeie pe nume Joanna Hammond.

— Ar trebui să ştiu cine e, nu-i aşa?

— Era iubita lui Steve…

— …Douthwaite, femeia care s-a sinucis, spuse Janice. A, da.

— Îţi aminteşti dacă era înregistrată la cabinetul St John?

— Nu, nu era. Cred că stătea în Hoxton.

— Deci Margot n-ar fi avut de-a face cu medicul legist sau oricare altă conexiune profesională cu moartea ei?

— Nu, cred că şi la ea a fost ca la mine: nu a ştiut de existenţa acelei femei până când ea a murit, iar Steve a venit să-i ceară ajutoru'. Dar pun pariu că ştiu de ce întrebi. Talbot era chitit că Steve e Măcelarul din Essex, nu-i aşa? Îi tot dădea înainte cu Steve, la toate audierile alea pe care le-am avut cu el. Dar, zău, Steve Douthwaite era un om blând. Eu am crescut pe lângă bărbaţi cu adevărat violenţi. Taică-meu era unul dintre ei. Cunosc genul, şi Steve categoric nu era aşa.

Amintindu-şi cât de atrăgătoare li se păruse unor femei aparenta vulnerabilitate a lui Dennis Creed, Strike se mulţumi să dea din cap.

— Talbot m-a întrebat dacă o vizitasem vreodată pe Joanna aceea, ca asistentă. I-am spus că nu era pacientă la St John, da' asta nu l-a descurajat. Chiar şi aşa, nu mi se părea cumva că moartea ei are ceva dubios? Eu îi ziceam întruna „N-am cunoscut-o. De unde să ştiu eu?" Deja începea să mă enerveze toată chestia asta, sincer, să mă trateze de parcă eram ţiganca aia, Rose Lee. I-am zis lui Talbot, du-te şi vezi ce-a zis legistul!

— Şi nu ştii dacă *n-a existat* cumva o moarte pentru care Margot să-şi facă griji? întrebă Strike. O moarte poate catalogată drept naturală sau accidentală, dar în care ea să creadă că ar fi putut să intervină ceva violent?

— Ce te face să întrebi asta? spuse Janice.

— Încercam doar să lămuresc ceva ce a lăsat Talbot în însemnările lui. Talbot părea să creadă că Margot ar fi putut să aibă unele bănuieli despre felul în care a murit cineva. Amintea şi de dumneata în legătură cu moartea asta.

Ochii rotunzi şi albaştri ai lui Janice se măriră în spatele ochelarilor.

— Ca martoră la ceva, ca prezenţă, detalie Strike. Nu era nicio sugestie de acuzaţie.

— Păi, sper că nu era! spuse Janice. Nu, n-am fost niciodată *martoră* la nimic. Dac-aş fi fost aş fi spus, nu-i aşa?

Urmă o scurtă pauză, pe care Strike alese prudent să n-o întrerupă şi, într-adevăr, Janice începu să vorbească iar.

— Uite ce e, eu nu pot vorbi în numele lui Margot după 40 de ani. Ea nu mai e, nu-i aşa? Nu e corect faţă de niciuna din noi. Nu vreau să arunc suspiciuni, după atâţia ani.

— Încercam doar să elimin posibile direcţii de investigaţie, spuse Strike.

Urmă o pauză mai lungă. Ochii lui Janice zăboviră asupra tăvii de ceai şi a fotografiei răposatului ei partener, cu dinţii lui pătaţi şi ochii amabili şi somnoroşi. În cele din urmă, Janice oftă şi spuse:

— Bine, dar vreau să-ţi notezi că asta a fost ideea *lui Margot,* nu a mea, bine? Eu nu acuz pe nimeni.

— Mi se pare corect, spuse Strike, cu pixul pregătit deasupra carnetului.

— Bine, atunci, păi – era ceva foarte sensibil, pentru că noi lucram cu ea – cu Dorothy, vreau să spun. Dorothy şi Carl stăteau cu mama ei. O chema Maud, da' dacă n-ar fi fost pe aici Carl acum câteva zile nu mi-aş fi amintit. Vorbeam şi eu am amintit de bunica lui, şi el i-a zis „afurisita de Maud", nu „bunica" sau aşa ceva. În or'ce caz, Maud avea o infecţie la picior, o rană care se vindeca foarte încet. Trebuia pansată şi supravegheată, aşa că îi vizitam des. De fiecare dată când eram acolo, ea îmi spunea că *ea* e proprietara casei, nu Dorothy. Îi lăsa pe fiica şi nepotul ei să stea cu ea. Îi plăcea să spună asta, înţelegi. Să-şi simtă puterea. Nu cred că era foarte plăcut să stai cu ea. O bătrână acră. Nimic nu era cum trebuie. Se plângea mult că nepotul ei e răsfăţat – dar, cum am zis, Carl era de groază când era mic,

aşa că pentru asta n-am cum să i-o iau în nume de rău. În or'ce caz, înainte ca rana de la picior să se vindece a căzut pe scări şi a murit. Acu', ea nu mergea prea bine, pentru că stătuse ceva timp în pat cu rana de la picior, şi avea nevoie de baston. Oamenii *cad* pe scări, şi dacă eşti bătrân, evident că asta poate să aibă consecinţe serioase, dar… Ei, la o săptămână după aia, Margot m-a chemat în cabinetul ei să vorbim ceva, şi… el, da, am avut impresia că Margot poate era puţin neliniştită de asta. N-a zis niciodată ceva clar, m-a întrebat doar ce cred eu. Eu ştiam ce vrea să spună… dar ce puteam să facem? Nu fusesem acolo când căzuse şi cei din familie spuneau că ei erau la parter şi au auzit-o cum se prăvălea, şi iat-o la baza scărilor, întinsă pe jos şi nemişcată, iar peste două zile a murit la spital. Dorothy nu manifesta nicio emoţie, dar ea nu manifesta niciodată vreo emoţie faţă de *nimic.*

Janice întoarse palmele în sus şi repetă:

— Ce puteam să facem? Evident, eu îmi dădeam seama ce-i trecea lui Margot prin cap, pentru că ea ştia că Maud era proprietara casei, şi Dorothy şi Carl erau acum într-o situaţie ideală, e genul de lucru la care doctorii se gândesc, sigur că da. Dacă le scapă ceva, ei sunt de vină. Dar, până la urmă, Margot n-a făcut niciodată nimic în privinţa asta şi, din câte ştiu eu, n-a fost niciodată vreo problemă.

Apoi Janice încheie, părând uşurată că îşi descărcase sufletul:

— Ei, acum ştii.

— Mulţumesc, spuse Strike, notându-şi ceva. Asta e de mare ajutor, Spune-mi: i-ai vorbit vreodată lui Talbot despre asta?

— Nu, dar se poate să-i fi spus altcineva. Toţi ştiau că Maud murise şi în ce fel murise, pentru că Dorothy şi-a luat o zi liberă pentru înmormântare. Îţi spun sincer, la sfârşitul audierilor cu Talbot tot ce-mi doream era să scap de-acolo. El voia mai ales să-i vorbesc despre visele mele. Îmi dădea fiori, sincer. Toată chestia era stranie.

— Sunt convins. Ei, mai voiam să te întreb un singur lucru şi am terminat. Partenera mea a reuşit să-l găsească pe Paul Satchwell.

— Ah, spuse Janice, fără să lase să se vadă niciun semn de stânjeneală sau disconfort. Bun. Ăsta era fostul iubit al lui Margot, nu-i aşa?

— Da. Ei, am fost surprinşi să aflăm că voi doi vă cunoşteaţi.

Janice îl privi inexpresiv.

— Ce?

— Că vă cunoşteaţi, repetă Strike.

— Eu şi Paul Satchwell? spuse Janice râzând uşor. Nu ne-am întâlnit niciodată!

— Zău? spuse Strike, urmărind-o atent. Când a auzit că ne-ai spus că Margot a fost zărită în Leamington Spa, s-a înfuriat foarte tare. A spus ceva în sensul că…

Strike citi din carnet.

— …încerci să-i creezi probleme.

Urmă o tăcere lungă. Între ochii rotunzi şi albaştri ai lui Janice apăru ridul unei încruntări.

— Când a vorbit despre mine mi-a spus pe nume?

— Nu, de fapt, pare să-l fi uitat. Îşi amintea de dumneata drept „asistenta”. I-a mai spus lui Robin şi că dumneata şi Margot nu vă plăceaţi.

— A spus că Margot nu mă plăcea pe *mine?* întrebă Janice, subliniind ultimul cuvânt.

— Mă tem că da, spuse Strike urmărind-o.

— Dar… nu, scuze, nu pare în regulă. Ne înţelegeam de minune! În afara acelei dăţi cu Kev şi burta lui… bun, mi-a sărit ţandăra atunci, dar ştiam că Margot făcuse asta din *bunătate.* Credea că-mi face o favoare examinându-l… eu m-am supărat din cauză că… ei, ca mamă devii puţin defensivă dacă ţi se pare că altă femeie te judecă pentru că nu ai grijă cum trebe de copiii tăi. Eu eram singură cu Kev şi… simţi asta mai acut când eşti singură.

— Atunci de ce, întrebă Strike, ar spune Satchwell că te cunoaşte şi că vrei să-i faci probleme?

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zgomotul unui tren care trecea dincolo de gardul viu: un huruit puternic şi rapid care crescu şi apoi scăzu în intensitate, în urma căruia liniştea livingului se închise ca o bulă, izolându-i pe detectivul şi asistenta care se uitau unul la celălalt.

— Eu cred că ştii deja, spuse în cele din urmă Janice.

— Ce anume?

— Nu mă lua cu asta. Toate lucrurile ălea pe care le-ai soluţionat – nu eşti un om prost. Cred că ştii deja şi încerci doar să mă sperii ca să-ţi spun.

— În niciun caz nu încerc să te *sperii*…

— Ştiu că nu ţi-a plăcut de ea, spuse Janice brusc. Irene. Nu-ţi bate capu' să negi, ştiu că te-a enervat. Dacă n-aş şti să citesc oamenii n-aş fi fost bună în meseria mea, în care intram şi ieşeam încontinuu din casele necunoscuţilor, nu-i aşa? Şi eu am fost *foarte* bună în meseria mea.

Cumva, remarca ei nu păruse arogantă.

— Ascultă: ai văzut-o pe Irene într-unul dintre momentele ei în care se dădea mare. Era aşa de entuziasmată că se întâlneşte cu tine şi s-a dat în spectacol. Nu e uşor pentru femei să locuiască singure după ce au fost obişnuite cu compania cuiva, înţelegi. Şi eu când m-am întors din Dubai a trebuit să mă adaptez iar. Te obişnuieşti ca familia să fie în jurul tău şi apoi te întorci din nou într-o casă goală, singură… Pe mine nu mă deranjează să fiu singură, da' Irene nu suportă asta.

Apoi Janice continuă, cu un fel de ferocitate liniştită.

— Irene mi-a fost o prietenă foarte bună. Foarte amabilă. M-a ajutat cu banii, după ce a murit Larry, când eu n-aveam nimic. Am fost întotdeauna binevenită în casa ei. Ne ţinem companie una alteia, ne ştim de mult timp. Şi dacă are şi ea nişte mofturi, ce? Mulţi au…

Urmă încă o pauză scurtă.

— Aşteaptă puţin, spuse Janice ferm. Trebe să dau un telefon.

Se ridică şi ieşi din cameră. Strike aşteptă. Dincolo de perdele, soarele ieşi brusc din spatele unui nor de culoarea glonţului, transformând trăsura de sticlă a Cenuşăresei de pe poliţa şemineului într-un neon strălucitor.

Janice reapăru, cu un mobil în mână.

— Nu răspunde, spuse ea, tulburată.

Se aşeză la loc pe canapea. Urmă o nouă pauză.

— *Bine,* spuse în cele din urmă Janice, ca şi cum Strike i-ar fi ţinut o teorie îndemnând-o să vorbească, nu eu îl cunoşteam pe Satchwell – Irene îl cunoştea. Dar nu te apuca să crezi că ar fi făcut ceva ce nu trebuia! Adică, nu în sens *infracţional.* După aia şi-a făcut griji ca naiba. Şi eu mi-am făcut griji *pentru ea…* O, Doamne.

Janice inspiră adânc, apoi spuse:

— Bine, ei… Irene era logodită cu Eddie atunci. Eddie era mult mai mare decât ea. El o diviniza, şi Irene îl iubea şi ea.

Chiar dacă Strike nu o contrazise, Janice insistă:

— *Chiar* îl iubea. Şi era foarte geloasă dacă Eddie se uita măcar la alta… Dar lui Irene i-a plăcut întotdeauna să bea şi să flirteze. Era ceva nevinovat… de cele mai multe ori. Tipul ăla, Satchwell, avea o trupă, nu-i aşa?

— Exact, spuse Strike.

— Da, mă rog, Irene i-a văzut cântând într-o crâşmă. Eu nu eram cu ea în seara în care l-a cunoscut pe Satchwell. N-am ştiut nimic despre asta decât după ce a dispărut Margot. Deci l-a văzut pe Satchwell şi – mă rog, i-a plăcut de el. Şi după ce au terminat de cântat îl vede pe Satchwell intrând în bar şi ducându-se aţă în fundul sălii la Margot, care stătea acolo într-un colţ, cu pelerina pe ea. Irene s-a gândit că probabil Satchwell o văzuse de pe scenă. Ea n-o zărise pe Margot până atunci, pentru că stătuse în faţă, cu prietenii ei. În orice caz, s-a uitat la ei şi Satchwell şi Margot au discutat puţin – foarte puţin, a zis Irene – şi părea că devenise o ceartă. Apoi Irene a crezut că Margot a zărit-o şi atunci Margot a plecat. Şi după aia Irene se duce la

Satchwell şi-i spune că i-a plăcut mult trupa şi aşa mai departe şi, mă rog, din una-n alta… da.

— De ce ar fi crezut Satchwell că era asistentă? întrebă Strike.

Janice făcu o grimasă.

— Păi, ca să fiu sinceră, asta obişnuia să le spună prostuţa de ea tipilor care încercau s-o vrăjească. Pretindea că e asistentă pentru că bărbaţilor le plăcea asta. Atâta timp cât ei nu ştiau nimic despre treburi medicale, Irene reuşea să-i păcălească, pentru că învăţase numele medicamentelor şi aşa mai departe la muncă, chiar dacă le încurca tot timpul, draga de ea.

Janice îşi dădu ochii peste cap.

— Deci asta a fost o aventură de o noapte sau…?

— Nu. A fost o chestie de două sau trei săptămâni. Dar n-a durat. Cu dispariţia lui Margot… mă rog, asta i-a pus capăt. Îţi dai seama. Dar timp de câteva săptămâni, Irene a fost… îndrăgostită, cred că s-ar putea spune. Ea îl *iubea* pe Eddie, înţelegi… asta era o realizare pentru ea, să-l aibă pe bărbatul ăsta mai în vârstă, om de afaceri de succes şi aşa, care voia să se căsătorească cu ea, dar… e ciudat, nu-i aşa? Suntem toţi animale, dacă laşi tot restu' la o parte. Şi-a pierdut capul *complet* cu Paul Satchwell. Doar pentru câteva săptămâni. Încerca să se vadă cu el cât mai des, se furişa…

Tonul lui Janice deveni sobru.

— Pun pariu că îl speria de moarte, de fapt, pentru că, din ce mi-a zis ea mai târziu, cre' că el s-a culcat cu ea doar ca să-i facă în ciudă lui Margot. Pe Margot o voia el de fapt… iar Irene şi-a dat seama de asta prea târziu. Fusese folosită.

— Deci povestea cu durerea de dinţi a lui Irene, spuse Strike, care a devenit apoi povestea unei excursii la cumpărături…

— Da, spuse Janice încet. A fost cu Satchwell în după-amiaza aia. A luat de la soră-sa chitanţa aia ca s-o arate poliţiei. *Eu* am aflat abia după aceea. A plâns de-i sărea cămaşa pe ea la mine în apartament şi mi-a spus ce are pe suflet. Cui altcuiva să-i

spună? Doar nu lu' Eddie ori părinţilor ei! Era îngrozită că o să se afle şi o să-l piardă pe Eddie. Atunci deja se deşteptase. Singuru' lucru pe care şi-l dorea era Eddie, şi i-era groază că el o s-o părăsească dacă află de Satchwell. Înţelegi, ultima oară când s-au întâlnit, Satchwell practic i-a spus că o foloseşte ca să se răzbune pe Margot. Era furios pe Margot din cauză că ea zisese că venise să vadă trupa doar de curiozitate şi apoi îi sărise ţandăra când el încercase s-o convingă să se ducă la el la apartament. I-a dat vikingul ăla mic de lemn, înţelegi. Îl avea la el, sperând că ea o să apară, şi cre' că el credea că ea o să se *topească* sau ceva când o să i-l dea, şi că o să fie gata cu Roy… de parcă doar de atât e nevoie ca să laşi un copil şi o căsnicie, o păpuşă mică de lemn… Satchwell i-a spus lui Irene nişte chestii urâte despre Margot… cel mai frumos dintre ele era că îi place doar să tachineze… În orice caz, după ce Margot a dispărut şi a intervenit poliţia, Satchwell o sună pe Irene şi îi zice să nu pomenească nimic din ce spusese el că era furios pe Margot, şi ea l-a implorat să nu spună nimic nimănui despre ei doi, şi au lăsat-o aşa. Eu eram singura care ştia, şi mi-am ţinut gura şi eu, pentru că… mă rog, aşa se procedează între prieteni, nu?

— Deci când Charlie Ramage a spus că a văzut-o pe Margot în Leamington Spa, spuse Strike, dumneata ştiai…?

— …că Satchwell e de acolo? Nu, nu ştiam când mi-a spus Charlie prima oară. Dar la puţin timp după aceea a fost o ştire despre un boşorog din Leamington Spa care-şi pusese în curte un semn. „Albii uniţi împotriva invaziei colorate" sau ceva oribil de genu' ăsta. Eu şi Larry ieşisem să luăm cina împreună cu Eddie şi Irene, şi Eddie vorbea despre rasistul ăsta bătrân de la ştiri şi atunci, când Irene şi cu mine ne-am dus la veceu, ea îmi zice „Leamington Spa, de acolo e Paul Satchwell". Nu-mi mai vorbise despre el de o veşnicie. N-o să mint, asta chiar m-a făcut să mă simt prost, pentru că m-

am gândit, o, Doamne, dacă Charlie chiar a văzut-o pe Margot? Dacă Margot a fugit împreună cu fostu' ei? Dar apoi m-am gândit, ia stai puţin, dacă Margot s-a dus doar până în Leamington Spa, cum se face că de atunci n-a mai văzut-o nimeni? Adică, nu e tocmai Timbuktu, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, nu e. Şi asta e tot ce ţi-a spus Irene vreodată despre Margot şi Satchwell?

— Păi e de-ajuns, nu? spuse Janice.

Culoarea alb-rozalie a feţei ei părea mai estompată decât la sosirea lui Strike, iar cearcănele de sub ochi, mai întunecate.

— Uite ce e, continuă ea, *nu* o lua tare pe Irene. Te rog. Nu pare, dar e sensibilă, cu toate prostiile ei. Îşi face griji tot timpul, înţelegi.

— Nu văd de ce aş lua-o tare, spuse Strike. Ei, mi-ai fost de mare ajutor, doamnă Beattie. Mulţumesc. Asta mi-a lămurit destul de multe aspecte.

Janice se lăsă pe spătarul canapelei, încruntându-se.

— Fumezi, nu-i aşa? întrebă ea brusc. Simt mirosul pe dumneata. Nu te-au pus să te laşi de fumat după amputarea aia?

— Au încercat.

— Îţi face foarte rău. Şi n-o să te ajute nici cu mobilitatea, pe măsură ce îmbătrâneşti. E rău pentru circulaţie *şi* pentru piele. Ar trebui să te laşi.

— Ştiu, spuse Strike, zâmbindu-i în timp ce-şi băga carnetul înapoi în buzunar.

— Hmm, spuse Janice îngustându-şi ochii. „Eram prin zonă" pe naiba.

51

...dar nu-i a crede
Că monstrul poate fi supus ori nimicit:
El nu e, ah, vrăjmaşul ce-ntr-o doară,
Oţelul îl răneşte, ori forţa îl doboară.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Turnuleţele cu cupole ale Turnului Londrei se înălţau dincolo de zidul de cărămidă de un galben murdar, dar Robin nu avea timp pentru monumente străvechi. Nu doar că întâlnirea pe care o aranjase fără ştiinţa lui Strike trebuia să înceapă peste 30 de minute, dar era la kilometri distanţă de locul în care se aşteptase să fie la ora 1, iar această parte a Londrei îi era complet nefamiliară. Alerga cu mobilul în mână, privind din când în când la harta de pe ecran.

După câţiva paşi, mobilul sună. Văzând că e Strike, răspunse apelului.

— Salut. Tocmai m-am văzut cu Janice.

— Bun, spuse ea, străduindu-se să nu gâfâie, în timp ce se uita în jurul ei în căutarea unui semn de metrou sau a unui taxi. A zis ceva interesant?

— O grămadă, spuse Strike, care se întorcea agale pe Nightingale Grove.

În ciuda recentului dialog cu asistenta, tocmai îşi aprinsese un Benson&Hedges. De fiecare dată când expira, briza rece îi smulgea fumul de pe buze.

— Unde eşti acum?

— Pe Tower Bridge Road, răspunse Robin continuând să alerge şi căutând zadarnic în jur un semn de metrou.

— Credeam că în dimineaţa asta eşti la Şeful Alunecosului.

— Am fost.

Probabil că cel mai bine era ca Strike să afle imediat ce se întâmplase.

— Tocmai l-am lăsat pe Tower Bridge cu Barclay…

— Când spui „cu” Barclay…

— S-ar putea ca în clipa asta să discute amândoi, nu ştiu, spuse Robin.

Nu putea să vorbească normal în timp ce alerga, aşa că încetini, mulţumindu-se cu un mers rapid.

— Cormoran, ŞA arăta de parcă s-ar fi gândit să se arunce.

— De pe Tower Bridge?! făcu Strike surprins.

— Dar ce-are Tower Bridge? spuse Robin în timp ce dădea un colţ spre o intersecţie aglomerată. Era cea mai la îndemână construcţie înaltă din zonă…

— Dar biroul lui nu e deloc în apropierea…

— A coborât la Monument, ca de obicei, dar nu s-a dus la muncă. S-a uitat o vreme la sediu, apoi a plecat. Eu am crezut că vrea doar să-şi dezmorţească picioarele, dar apoi s-a dus pe Tower Bridge şi a rămas acolo, holbându-se la apă.

Robin privise neliniştită timp de 40 de minute cum ŞA se holbează la fluviul de culoarea cimentului de sub el, cu servieta atârnând pe lângă trup, în timp ce traficul de pe pod huruia în spatele lui. Se îndoia că Strike îşi putea imagina cât de stresată îl aşteptase pe Barclay, care trebuia s-o înlocuiască.

Încă nu se vedea niciun semn de metrou. Robin începu iar să alerge.

— M-am gândit să-l abordez, spuse ea, dar îmi făceam griji că o să-l sperii şi s-ar putea să sară. Ştii cât de solid e, n-aş fi putut să-l trag înapoi.

— Chiar crezi că…?

— Da, spuse Robin, părea complet deznădăjduit.

Se străduia să nu aibă un ton triumfător: tocmai zărise printre maşinile care treceau semnul rotund şi roşu al metroului. Începu să alerge.

— Alergi cumva? întrebă Strike, care putea să audă cum picioarele ei izbesc pământul în ciuda zgomotului creat de traficul din jur.

— Da, spuse Robin.

Apoi completă:

— Am întârziat la dentist.

Mai devreme regretase că nu-şi justificase cum trebuie absenţa de la discuţia cu Janice Beattie şi alesese varianta asta, în caz că Strike întreba din nou.

— A, spuse Strike. Sigur.

— În orice caz, spuse Robin, croindu-şi drum printre trecători, Barclay a venit să mă înlocuiască – a fost de acord că ŞA arată ca şi cum s-ar gândi să sară – şi a spus…

Robin începuse să simtă un junghi în coaste.

— …a spus că încearcă să vorbească cu el şi atunci am plecat eu. Cel puţin Barclay e suficient de solid ca să-l tragă înapoi dacă încearcă ceva.

Nu mai avea suflu.

— Dar asta înseamnă şi că ŞA o să-l recunoască pe Barclay în viitor, sublinie Strike.

— Păi, da, ştiu asta, spuse Robin, încetinind iar, pentru că ajunsese aproape de treptele metroului, şi masându-se acolo unde simţise junghiul, dar, dat fiind că ni s-a părut că ar putea să se sinucidă…

— Am înţeles, spuse Strike, care se opri în umbra gării Hither Green ca să-şi termine ţigara. Mă gândeam doar la logistică. Sigur, dacă avem noroc, ar putea să-i mărturisească lui Barclay cu ce îl are Alunecosul la mână. Oamenii disperaţi sunt uneori dispuşi…

— Cormoran, trebuie să închid, spuse Robin, care ajunsese la gura de metrou. Ne vedem la birou după programarea mea şi poţi să-mi spui atunci despre Janice.

— Bine, spuse Strike. Sper să nu doară.

— Ce să nu doa…? Ah, dentistul, nu, e doar un control.

Foarte convingător, Robin, se gândi ea, furioasă pe sine însăşi. Băgă mobilul înapoi în buzunar şi coborî în fugă scările de la metrou.

După ce urcă în tren, îşi dădu geaca jos, pentru că transpira din cauza alergatului, şi îşi aranjă părul uitându-se în geamul murdar şi întunecat din faţa ei. Se simţea agitată, cu ŞA şi posibila lui tentativă de

sinucidere, minciuna pentru Strike, pretextul ei neconvingător şi potenţialele riscuri ale întâlnirii spre care se îndrepta. Robin mai decisese o dată, în urmă cu câţiva ani, să urmeze o direcţie de investigaţie fără să-i spună nimic lui Strike. Rezultatul fusese că acesta o dăduse afară.

Acum e altceva, încercă ea să se liniştească, îndepărtându-şi şi aranjându-şi şuviţele transpirate de pe frunte. *N-o să se supere dacă funcţionează. Şi el îşi doreşte acelaşi lucru.*

Peste 20 de minute ieşi din staţia Tottenham Court Road şi se grăbi spre centrul Soho-ului, cu geaca pe umăr.

Abia când se apropie de cafeneaua Star şi văzu firma de deasupra uşii, îşi dădu seama de coincidenţa de nume. Încercând să nu se gândească la asteroizi, horoscoape şi prevestiri, Robin intră în cafeneaua cu mese rotunde de lemn şi podea de cărămidă roşie. Pereţii erau decoraţi cu reclame vechi din metal. Una dintre ele era la ŢIGĂRI ROBIN. Chiar sub ea, probabil intenţionat, se aşezase un bătrân într-un vindiac negru, cu o faţă rumenă plină de vene sparte şi cu un păr cenuşiu des, aranjat într-o buclă în partea din faţă care părea să fi rămas aşa din anii ’50. De peretele de lângă el era sprijinit un baston. De cealaltă parte a lui era o adolescentă cu părul de un galben neon, care scria ceva pe telefon şi care nu-şi ridică privirea decât atunci când Robin se apropie de masa lor.

— Domnul Tucker? spuse ea.

— Da, răspunse bărbatul cu o voce răguşită, lăsând să se vadă nişte dinţi strâmbi şi maronii. Domnişoara Ellacott?

— Robin, spuse ea zâmbind, în timp ce dădeau mâna.

— Ea e nepoata mea, Lauren, spuse Tucker.

— Salut, spuse Lauren, ridicând privirea din telefon şi apoi coborând-o iar.

— Mă duc să-mi iau o cafea, spuse Robin. Pot să vă ofer ceva?

Cei doi refuzară. Robin îşi luă un espresso cu spumă, simţind asupra ei ochii bătrânului. În timpul conversaţiei lor anterioare de la telefon, Brian Tucker vorbise timp de un sfert de oră, fără pauză, despre dispariţia în 1971 a fiicei lui celei mari, Louise, şi despre misiunea lui pe viaţă de a dovedi că Dennis Creed o ucisese. Roy Phipps spusese că Tucker era „pe jumătate nebun”. Deşi Robin n-ar fi mers chiar până acolo în virtutea dovezilor de până atunci, nu exista nicio îndoială că Tucker părea complet consumat de Creed şi de misiunea lui de a face dreptate.

Când Robin se întoarse la masa celor doi şi se aşeză punându-şi cafeaua pe masă, Lauren lăsă şi ea telefonul. Extensiile ei de culoarea neonului, tatuajul cu inorog de pe antebraţ, genele în mod evident false şi oja sărită contrastau cu faţa inocentă, cu gropiţe, care abia se distingea de sub fondul de ten aplicat din abundenţă.

— Am venit să-l ajut pe bunicul, îi explică ea lui Robin. Nu merge prea bine zilele astea.

— E fată bună, zise Tucker. O fată tare bună.

— Ei, mulţumesc foarte mult că aţi venit, le spuse Robin amândurora. Vă sunt recunoscătoare.

De aproape, nasul lui Tucker, umflat şi presărat cu puncte negre, semăna cu o căpşună.

— Nu, eu sunt recunoscător, domnişoară Ellacott, spuse el cu o voce gravă şi răguşită. Cred că de data asta chiar o s-o permită, aşa cred. Şi, cum am spus la telefon, dacă n-o să facă asta, eu sunt dispus să dau buzna în studioul de televiziune…

— Păi, spuse Robin, să sperăm că nu va fi nevoie să recurgem la ceva atât de dras…

— …eu le-am spus asta, şi i-a zguduit puţin.

Tucker se uită la Robin cu ochii lui mici şi injectaţi şi recunoscu:

— Mă rog, asta plus contactul dumitale care a dat un brânci Ministerului Justiţiei. Ştii, încep să cred că ar fi trebuit să-i ameninţ cu presa de mult. Nu ajungi nicăieri cu oamenii ăştia dacă joci corect, te

îmbrobodesc cu birocraţia lor şi aşa-zisele opinii ale experţilor.

— Nu pot decât să-mi imaginez cât de dificil a fost pentru dumneata, spuse Robin, dar, dat fiind că avem o şansă de a-l intervieva, nu ar fi bine să facem ceva…

— O să obţin dreptate pentru Louise şi cu preţul vieţii. N-au decât să mă aresteze. O să însemne doar mai multă publicitate.

— Dar nu cred că vrem…

— Nu vrea să faci o prostie, bunicule, spuse Lauren. Nu vrea să dai peste cap lucrurile.

— Nu, n-o să fac asta, n-o să fac asta, zise Tucker.

Ochii lui mici şi aproape incolori erau înconjuraţi de pungi vineţii.

— Dar ar putea să fie unica noastră şansă, continuă el, aşa că trebuie să facem totul cum trebuie *şi cu persoana potrivită* care să pună întrebările.

— El nu vine? spuse Lauren. Cormoran Strike? Bunicul spunea că s-ar putea să nu vină.

— Nu, spuse Robin.

Văzându-i pe cei doi Tucker cum se posomorăsc, adăugă rapid:

— Lucrează la alt caz acum, dar orice vreţi să-i spuneţi lui puteţi să-mi spuneţi mie, ca partene…

— El trebuie să fie cel care îl intervievează pe Creed, zise Tucker. Nu dumneata.

— Înţele…

— Nu, drăguţă, nu înţelegi, i-o tăie Tucker ferm. Asta e toată viaţa mea. Îl înţeleg pe Creed mai bine decât oricare dintre cretinii care au scris cărţi despre el. L-am studiat. De ani de zile nu a mai primit niciun fel de atenţie. Şeful dumitale e celebru. Creed o să vrea să se întâlnească cu el. O să creadă că e mai deştept decât el, cu siguranţă. O să vrea să-l bată pe şeful tău, să iasă primul din confruntare, ce să mai spun de tentaţia de a-şi vedea iar numele în ziare? S-a hrănit întotdeauna cu publicitate. Cred că o să fie dispus să vorbească, atât timp cât şeful

dumitale îl face să creadă că merită efortul… şeful dumitale e în regulă, nu-i aşa?

În aproape oricare alte circumstanţe, Robin ar fi precizat „de fapt, e partenerul meu”, dar astăzi, înţelegând ce era întrebată, spuse:

— Da, e în regulă.

— Da, mi s-a părut mie, aşa mi s-a părut, spuse Brian Tucker. Când contactul dumitale a luat legătura cu mine, am căutat pe internet. Impresionant, ce-a realizat. Nu dă interviuri, nu-i aşa?

— Nu, spuse Robin.

— Îmi place asta, spuse Tucker dând din cap. O face din motivele care trebuie. Dar acum numele lui e cunoscut şi asta o să-l atragă pe Creed, ca şi faptul că şeful dumitale a avut de-a face cu oameni celebri. Lui Creed îi plac toate chestiile astea. Le-am spus celor de la Ministerul Justiţiei şi i-am spus şi contactului dumitale, vreau ca acest Strike să facă interviul, nu vreau să-l intervieveze poliţia. Au încercat şi ştim cu toţii ce bine a ieşit. Şi nici *psihiatrii* ăia nenorociţi care cred că sunt foarte deştepţi, dar nici măcar nu se pot pune de acord dacă nemernicul e sănătos mintal sau nu. Eu îl cunosc pe Creed. Îl înţeleg. I-am studiat felul în care gândeşte toată viaţa mea. Am fost la tribunal în fiecare zi, în timpul procesului. Nu l-au întrebat despre Lou la proces, cel puţin nu cu numele, dar mi-a căutat privirea de mai multe ori. Trebuie să mă fi recunoscut, să-şi fi dat seama cine sunt, pentru că Lou îmi semăna leit. Când l-au întrebat la proces despre bijuterii – ştii despre pandantiv, pandantivul lui Lou?

— Da, spuse Robin.

— Îl luase cu câteva zile înainte să dispară. I l-a arătat surorii ei, Liz, mama lui Lauren – nu-i aşa?

Lauren aprobă din cap.

— Un lănţişor cu un fluture, ceva ieftin, şi pentru că se găsea pe toate drumurile poliţia a spus că putea fi al oricui. Liz îşi amintea că pandantivul ar fi fost altfel – asta a derutat poliţia, la început ea n-a

fost sigură că era al lui Lou – dar a recunoscut că-l văzuse doar în treacăt. Iar când a venit vorba de bijuterii, Creed a privit drept spre mine. Ştia cine sunt. Lou îmi semăna leit, repetă Tucker. Ştii cum a explicat el de ce ţinea ascunse bijuterii sub scândurile podelei?

— Da, spuse Robin, a spus că le cumpărase pentru că îi plăcea să se travestea…

— Că le cumpărase, spuse Tucker vorbind peste ea, pentru că-i plăcea să le poarte.

— Domnule Tucker, ai spus la telefon…

— Lou a şterpelit pandantivul din magazinul ăla unde mergeau toate, cum îi…?

— Biba, spuse Lauren.

— Biba, repetă Tucker. Cu două zile înainte să dispară, a chiulit şi în seara aia i-a arătat mamei lui Lauren, Liz, ce furase. Lou era o pacoste. Nu se înţelegea cu a doua mea soţie. Mama fetelor a murit când Lou avea 10 ani. A afectat-o cel mai mult pe ea, mai mult decât pe celelalte două. N-a plăcut-o niciodată pe a doua mea soţie.

Îi spusese deja lui Robin la telefon toate lucrurile acestea, dar chiar şi aşa, ea dădu din cap cu compasiune.

— Soţia mea s-a certat cu Lou în dimineaţa de dinaintea dispariţiei ei, şi Lou a chiulit iar de la şcoală. Ne-am dat seama abia când nu s-a întors acasă în seara aceea. Am sunat la toate prietenele ei, niciuna n-o văzuse, aşa că am sunat la poliţie. Am aflat mai târziu că una dintre prietenele ei minţise. O dusese pe Lou la etaj pe furiş, fără să le zică părinţilor. Lou a fost văzută de trei ori în ziua aceea. Era îmbrăcată tot în uniforma ei de şcoală. Se ştie că ultima oară a fost zărită în faţa unei spălătorii din Kentish Town. A cerut un foc unui tip. Ştiam că începuse să fumeze. Era unul dintre motivele pentru care se certase cu soţia mea.

Vocea lui Tucker deveni şi mai răguşită.

— Creed a luat-o din Kentish Town şi pe Vera Kenny. În 1970, imediat după ce s-a mutat în apartamentul de lângă Paradise Park. Vera a fost

prima femeie pe care a dus-o în subsolul ăla. Le lega cu lanţul, înţelegi, şi le ţinea în viaţă în timp ce…

— Bunicule, spuse Lauren plângăreţ, nu mai povesti.

— Nu, murmură Tucker lăsând capul în jos, scuze, scumpo.

— Domnule Tucker, spuse Robin, profitând de pauza creată, mi-ai spus la telefon că ai despre Margot Bamborough informaţii pe care nu le mai ştie nimeni altcineva.

— Da, spuse Tucker, căutându-se în haină şi scoţând un teanc de foi împăturite pe care le despături cu mâini tremurânde. Asta de sus, am făcut rost de ea printr-un gardian de la Wakefield, în ’79. La sfârşitul anilor 70, îmi făceam veacul pe acolo în weekend, mă uitam la ei cum intră şi ies. Am aflat unde le place să bea şi aşa mai departe. În orice caz, acest gardian, n-o să-i spun numele, dar ne-am împrietenit. Creed era într-o aripă de maximă siguranţă, singur în celulă, pentru că toţi ceilalţi deţinuţi voiau să se ia de el. În ’82 un tip era cât pe ce să-i scoată un ochi, a furat o lingură de la cantină şi i-a ascuţit mânerul în celulă. A încercat să i-l înfigă în ochi. A ratat cu puţin, pentru că Creed s-a ferit. Amicul meu mi-a spus că ţipa ca o fetiţă.

Tucker părea încântat.

— În orice caz, i-am zis amicului meu, orice poţi să afli, orice poţi să-mi spui. Lucruri spuse de Creed, aluzii făcute de el, înţelegi. L-am plătit. Ar fi putut să-şi piardă slujba dacă îl prindea cineva. Şi amicul meu a făcut rost de asta şi mi-a adus-o. N-am putut să recunosc niciodată că o am, pentru că dacă se afla am fi avut probleme amândoi, dar l-am sunat pe soţul lui Margot Bamborough, cum îl chema…?

— Roy Phipps.

— Roy Phipps, da. I-am zis „Am ceva scris de Creed şi cred că ai vrea să vezi. Dovedeşte că el a omorât-o pe soţia dumitale”.

Un zâmbet dispreţuitor dezvălui din nou dinţii lui Tucker de culoarea caramelului.

— Dar el nici n-a vrut să audă. Phipps credea că eu sunt nebun. La un an după ce l-am sunat, am citit în ziar că se căsătorise cu bona. Ai putea spune că Creed i-a făcut doctorului Phipps un serviciu.

— Bunicule! spuse Lauren şocată.

— Bine, bine, murmură Tucker. Nu mi-a plăcut niciodată doctorul ăla. Ar fi putut să ne ajute mult, dacă ar fi vrut. Specialist în medicină, era genul de om pe care Ministrul de Interne l-ar fi ascultat. Dacă ne-ar fi ajutat, am fi putut să punem mai departe presiune pe ei, dar el nu era interesat, iar când am văzut că s-a cuplat cu bona m-am gândit, aha, sigur, totul se explică.

— Aş putea să…? începu Robin.

Arătă spre hârtiile de pe masă pe care Tucker continua să le acopere cu mâna, dar acesta o ignoră.

— Aşa că, ani de zile, am fost doar eu şi Jerry, spuse Tucker. Jerry Wolfson, fratele Karei. Ştii cine e?

— Da, animatoarea dintr-un club de noapte care… dădu Robin să răspundă la întrebarea pe care i-o aruncase el.

— Animatoare într-un club de noapte, prostituată în timpul liber şi consumatoare de droguri, pe deasupra. Jerry nu-şi făcea nicio iluzie în privinţa ei, nu era naiv, dar era totuşi sora lui. Ea îl crescuse, după ce mama lor i-a părăsit. Kara era singura lui rudă. În februarie 1973, la trei luni după Lou a mea, a dispărut şi Kara. A plecat de la clubul din Soho la prima oră a dimineţii. Exact atunci a mai plecat o fată. De fapt, nu era departe de aici.

Tucker arătă spre uşă.

— Cele două o iau în direcţii opuse. Prietena ei se întoarce şi o vede pe Kara în capătul străzii, aplecată şi discutând cu şoferul unei camionete. Prietena a presupus că îl cunoştea pe şofer şi a plecat. Kara n-a mai fost văzută niciodată. După aceea, Jerry a vorbit cu toate prietenele ei de la club, dar nimeni nu ştia nimic. După ce a dispărut Kara,

se zvonea că fusese informatoare a poliţiei. Clubul ăla era condus de nişte mafioţi. Le convenea să spună că ea fusese informatoare, înţelegi? Le speriau pe celelalte fete ca să-şi ţină gura despre ceea ce vedeau sau auzeau în club. Dar Jerry n-a crezut niciodată că sora lui fusese turnătoare. El a crezut de la bun început că fusese vorba de Măcelarul din Essex – camioneta îl dădea de gol. Aşa că ne-am unit forţele. El a încercat, ca şi mine, să obţină permisiunea de a-l vizita pe Creed, dar autorităţile nu voiau să ne lase. Până la urmă, Jerry a renunţat. Băutura l-a băgat în mormânt. Când aşa ceva se întâmplă cuiva pe care-l iubeşti, asta te marchează. Nu te poţi debarasa de povara asta. Pe unii greutatea ei îi striveşte. Căsnicia mea s-a destrămat. Celelalte două fete ale mele n-au vorbit cu mine ani buni. Voiau să încetez să-i dau înainte cu Lou, să încetez să mai vorbesc despre Creed, să mă prefac că nu…

— Asta nu e drept, bunicule, spuse Lauren grav.

— Da, bine, murmură Tucker. Bine, recunosc, mama lui Lauren s-a dat pe brazdă în ultima vreme. I-am spus lui Liz, „Gândeşte-te la tot timpul pe care puteam să-l petrec cu Lou, aşa cum am stat cu tine şi Lisa. Socoteşte totul. Mesele şi vacanţele în familie. S-o ajut să-şi facă temele. Să-i spun să-şi facă curat în camera ei. Să mă cert cu ea…” Dumnezeule, cât de certăreaţă putea să fie. S-o văd la absolvire, presupun, pentru că Lou era deşteaptă, chiar dacă avea probleme la şcoală pentru că chiulea. I-am spus lui Liz, „N-am avut ocazia s-o conduc la altar, nu-i aşa? N-am putut s-o vizitez la spital după ce se năşteau copiii ei. Socoteşte tot timpul pe care i l-aş fi oferit dacă ar fi trăit…”

Vocea lui Tucker se frânse. Lauren îşi puse mâna dolofană peste mâna umflată, cu noduri vineţii, a bunicului.

— …socoteşte tot timpul ăla împreună, murmură Tucker, cu ochii plini de lacrimi. Asta e ceea ce-i datorez, să aflu ce i s-a întâmplat. Asta e ceea ce fac. Îi dau ce i se cuvine.

Robin simţi şi ea lacrimi usturătoare în spatele pleoapelor.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea încet.

— Da, ei, spuse Tucker, ştergându-şi hotărât ochii şi nasul cu mâneca vindiacului, luând foaia scrisă de mână de deasupra teancului şi întinzându-i-o lui Robin. Poftim. Asta-ţi arată cu ce avem de-a face.

Robin luă foaia pe care erau două paragrafe scurte. Scrisul era clar şi înclinat, fiecare literă fiind separată şi distinctă. Începu să citească.

> *Ea încearcă să controleze prin intermediul cuvintelor şi uneori al măgulirii. Îmi spune cât de deştept sunt, apoi vorbeşte despre „tratament". Strategia ei e ridicol de străvezie. În comparaţie cu autocunoaşterea mea. „calificările" şi „pregătirea" ei sunt ca licărul unui chibrit umed alături de lumina soarelui.*
>
> *Îmi promite că un diagnostic de nebunie va însemna un tratament mai blând pentru mine. Îmi spune asta printre ţipete. În timp ce îi biciuiesc faţa şi sânii. Mă imploră, sângerând. să-mi dau seama că mi-ar putea fi de ajutor. E dispusă să depună mărturie în favoarea mea. Aroganţa şi setea ei de dominaţie au fost stimulate de aprobarea de care s-a bucurat în societate în calitate de doctor". Chiar şi în lanţuri, ea se crede superioară. Această credinţă va fi corectată.*

— Înţelegi? spuse Tucker într-o şoaptă înverşunată. Margot Bamborough era ţinută în lanţuri în subsolul lui. Îi face plăcere să scrie despre asta, să retrăiască asta. Dar psihiatrii n-au considerat că era o mărturisire, credeau că Creed producea pe bandă texte din astea în încercarea de a atrage şi mai multă atenţie asupra lui. Au spus că era doar un joc

prin care încerca să obţină mai multe interviuri, pentru că îi plăcea să-şi încerce isteţimea împotriva poliţiştilor şi să citească despre el în presă, să se vadă la ştiri. Au spus că era doar o fantezie şi că a o lua în serios ar fi însemnat să-i dai ce voia el, pentru că îl excita să discute despre asta.

— Scârbos, spuse Lauren încet.

— Dar amicul meu gardian a spus – pentru că, înţelegi, erau trei femei despre care se credea că fuseseră ucise de Creed, dar ale căror cadavre nu fuseseră găsite niciodată: Lou a mea, Kara Wolfson şi Margot Bamborough – şi amicul meu gardian a spus că despre doctoriţă îi plăcea cel mai mult să fie întrebat. Lui Creed îi plac oamenii sus-puşi, înţelegi. El crede că, dacă nu s-ar fi apucat de crime, ar fi putut să ajungă şef de multinaţională sau mare profesor şi tot aşa. Amicul meu mi-a spus toate astea. A spus, Creed se vede la acest nivel, înţelegi, doar că într-un domeniu diferit.

Robin nu spuse nimic. Nu-i era uşor să se scuture de impactul a ceea ce tocmai citise. Margot Bamborough devenise reală pentru ea, şi tocmai fusese obligată să şi-o imagineze, brutalizată şi însângerată, încercând să convingă un psihopat să-i cruţe viaţa.

— Creed a fost transferat la Belmarsh în ’83, continuă Tucker, bătând încet în hârtiile din faţa lui, în timp ce Robin încerca să se concentreze, şi au început să-l drogheze ca să nu mai poată – înţelegi, să nu… Atunci am obţinut permisiunea să-i scriu, şi el să-mi răspundă. După ce a fost condamnat, am făcut întruna lobby la autorităţi să mă lase să-i pun întrebări direct, iar el să-mi poată scrie înapoi. Până la urmă au cedat la insistenţele mele. A trebuit să jur că nu o să public niciodată ce-mi scria el sau să dau scrisoarea presei, dar eu sunt singura rudă a unei victime căreia i s-a permis să ia direct legătura cu… şi uite…

Tucker întoarse următoarele două foi de hârtie spre Robin.

— Asta e ceea ce am primit.

Scrisoarea era scrisă pe hârtie cu antetul închisorii. Nu era niciun „Dragă domnule Tucker”.

Fără îndoială, aş fi răspuns scrisorii tale, care a sosit acum trei săptămâni. Dar la puţin timp după aceea am fost băgat la izolare şi am fost lipsit de materiale de scris. Insistenţa ta. Înţeleg, a înfrânt rezistenţa autorităţilor, deoarece de obicei nu mi se permite să răspund la interogări precum aceasta. Indiferent cât de neverosimil ar părea, te admir pentru asta, dle Tucker, pentru că şi pe mine mă caracterizează rezistenţa în faţa adversităţilor.

Cele trei săptămâni de solitudine forţată m-au făcut să mă întreb cum aş putea să-ţi explic ceea ce nici măcar o persoană din zece mii nu ar putea înţelege. Amintirea numelor, feţelor şi personalităţilor diverselor mele „victime” nu este aşa de simplă cum crezi dumneata – memoria îmi înfăţişează doar monstrul cu multe membre şi mulţi sâni cu care am cochetat, un lucru urât mirositor care dădea glas durerii şi nefericirii. Totuşi, monstrul meu nu a fost niciodată un tovarăş prea de soi. Chiar dacă contorsiunile lui exercitau o anumită fascinaţie. Având suficienţi stimuli, putea fi adus la extazul durerii. Atunci devenea conştient că trăieşte şi stătea, tremurând, pe buza prăpastiei, implorând, ţipând şi cerând milă.

Pentru a renaşte iar. Acest monstru a murit de multe ori. Luând ca reper satisfacţia mea. Ar fi trebuit să moară de şi mai multe ori. În timp, faţa şi vocea lui au suferit mutaţii, dar reacţiile lui nu au variat niciodată. Numele pe care Richard Merridan, fostul meu psihiatru, le-a dat

acelui ceva care m-a posedat au fost diverse, dar adevărul e că eram cuprins de o frenezie divină.

Sigur, colegii lui Merridan au contestat concluzia acestuia că sunt sănătos mintal. Din păcate, judecătorul a respins opiniile lor. Un singur lucru pot să spun: e posibil să o fi ucis pe fiica ta sau nu. Poate am făcut asta cuprins de o nebunie care continuă să-mi întunece memoria, la care un doctor mai abil ar putea încă să aibă acces, poate nu m-am întâlnit niciodată cu ea. Iar mica Louise se află undeva şi râde de încercările tatălui ei de a o găsi, sau poate are de îndurat un iad diferit de cel în care a trăit monstrul meu.

Autorităţile consideră de cuviinţă să mă ţină aici, la Belmarsh. Din motive pe are nu le cunosc, deşi serviciile psihiatrice suplimentare disponibile la Broadmoor m-ar ajuta cu siguranţă să-mi recuperez memoria, atât cât este posibil. Mediul de aici este periculos, chiar azi-dimineaţă am fost ameninţat sub nasul gardienilor. Atacurile asupra mea aduc celor în cauză o anumită distincţie, dar, deşi acest lucru este evident, sunt expus zilnic intimidării şi pericolului fizic. Mi-e greu să înţeleg cum se poate aştepta cineva să-mi recapăt sănătatea mintală suficient pentru a ajuta poliţia.

Ar fi indicat ca oamenii excepţionali să fie studiaţi doar de către cei care îi pot înţelege la adevărata lor valoare. Elementele rudimentare de analiză, precum cele la care am fost supus până acum, nu fac decât să-mi adâncească incapacitatea de a-mi aminti tot ce am făcut. Iar tu, dle Tucker, cred că ai putea să mă ajuţi. Înainte de a ajunge într-o unitate medicală unde să mi se ofere

asistenţa pe care o solicit, ce stimulent aş avea eu să-mi explorez memoria fragmentată în căutarea unor detalii care te-ar putea ajuta să descoperi ce s-a întâmplat cu fiica ta? Nu trece o zi fără să-mi fie pusă în pericol siguranţa. Astfel, facultăţile mele mintale se degradează.

Iar tu. Desigur, vei fi dezamăgit că nu primeşti confirmarea a ceea ce s-a întâmplat cu Louise. Nu avea nicio îndoială că atunci când nu sunt cuprins de frenezie, nu sunt lipsit de compasiune umană. Totuşi, până şi cei mai aspri critici ai mei recunosc că, de fapt, îi înţeleg pe ceilalţi mult mai bine decât mă înţeleg ei pe mine! E evident, de exemplu, ce ar însemna pentru tine să recuperezi cadavrul lui Louise şi să-l înmormântezi aşa cum se cuvine. Situaţia în care mă aflu actualmente îmi consumă însă rapid mica rezervă de empatie umană. Atacul asupra mea în urma căruia era să rămân fără un ochi ar necesita o recuperare imposibilă în condiţiile refuzului autorităţilor de a fi dus la un spital civil. „Mai întâi fii un om bun. Şi apoi cere un tratament echitabil!” Opinia publicului pare să dicteze acest lucru. Asta nu înseamnă însă mai puţin că brutalitatea naşte brutalitate, până şi cei mai nătângi psihiatrii sunt de acord asupra acestui fapt.

Rămâne întrebarea, ai dumneata un suflet cu adevărat milostiv, dle Tucker? Atunci primul lucru pe care îl vei lua în considerare după primirea acestei scrisori va fi să soliciţi autorităţilor ca restul condamnării mele să fie ispăşit la Broadmoor, unde secretele pe care recalcitranta mea memorie continuă să le

deţină ar putea fi aduse. În sfârşit, la suprafaţă.

Al tău,

Dennis

Robin termină de citit şi ridică privirea.

— Nu-ţi dai seama, nu-i aşa? spuse Tucker, cu o expresie stranie de lăcomie. Nu, bineînţeles. Nu e evident. Nici eu nu mi-am dat seama la început. Şi nici autorităţile închisorii. Erau prea ocupaţi să mă avertizeze că nu îl transferă la Broadmoor, prin urmare să nu mă obosesc să solicit aşa ceva.

Tucker împunse partea de jos a scrisorii cu un deget cu unghia îngălbenită.

— Indiciul e acolo, în ultimul paragraf. *Primul lucru pe care îl vei lua în considerare.* Ia prima literă a fiecărei propoziţii şi vezi ce obţii.

Robin făcu aşa cum i se ceruse.

— F-I-I-C-A-T-A… începu Robin cu voce tare până când, temându-se de modul în care se termina mesajul, amuţi şi îl citi în gând până la sfârşit, când gustul cafelei cu lapte păru să devină rânced în gura ei. Oh, Doamne.

— Ce spune? întrebă Lauren, încruntându-se şi străduindu-se să vadă şi ea.

— Nu e treaba ta, spuse Tucker tăios.

Luă scrisoarea înapoi, împături cele două foi, le băgă în buzunarul interior şi i se adresă iar lui Robin:

— Acum înţelegi ce e Creed. A omorât-o pe Lou, aşa cum a omorât-o şi pe doctoriţa dumitale, şi acum jubilează.

Înainte ca Robin să apuce să spună ceva, Tucker întoarse următoarea hârtie spre ea. Robin văzu o hartă fotocopiată a Islington-ului, pe care un cerc de cerneală înconjura ceva ce semăna cu o casă mare.

— Acum, spuse el, sunt două locuri în care cred că ar fi putut să ascundă cadavrele şi unde n-a căutat niciodată nimeni. Eu m-am dus peste tot pe unde exista o legătură cu el, din perioada copilăriei sau ca adult. Poliţia a verificat tot ce era evident,

apartamentele în care a locuit şi aşa mai departe, dar nu şi-a bătut capul cu astea. Când a dispărut Lou, în noiembrie ’72, Creed n-ar fi putut s-o îngroape în Pădurea Epping, din cauză că…

— Tocmai găsiseră acolo cadavrul Verei Kenny, spuse Robin.

Tucker păru impresionat, în ciuda voinţei lui.

— Văd că vă faceţi lecţiile la agenţia aia. Da, exact. Poliţia era încă prezentă în pădure la momentul acela. Dar vezi asta, aici?

Tucker arătă spre clădirea marcată.

— Asta e o casă particulară acum, dar în anii ’70 era hotelul Archer, şi ghici cine le spăla rufele? Curăţătoria lui Creed. Lua lucruri de la ei o dată pe săptămână cu camioneta şi apoi le aducea înapoi, cearşafuri, cuverturi şi mai ştiu eu ce… În orice caz, după ce a fost arestat, proprietara hotelului Archer a declarat pentru *Mail* că întotdeauna Creed i se păruse foarte drăguţ şi politicos, că mereu se arăta bucuros să stea de vorbă cu ea…

Tucker îşi mută degetul către semnul unei cruci de pe terenul proprietăţii.

— Asta nu e pe hărţile moderne, spuse el, dar apare în actele de proprietate vechi. Există în partea din spate a acelei proprietăţi o fântână, un puţ simplu pentru colectarea apei de ploaie. Dinaintea clădirii actuale. Am căutat-o pe proprietară în ’89, după ce a vândut. Mi-a spus că pe vremea ei puţul era închis cu scânduri şi plantase tufişuri în jurul lui, pentru că nu voia ca vreun copil să cadă înăuntru. Dar când livra rufele, Creed traversa de obicei grădina, chiar pe lângă locul în care era puţul. Trebuie să fi ştiut că era acolo.

Tucker adăugă rapid, ghicind ce dorea Robin să-l întrebe:

— Ea nu-şi amintea să-i fi spus lui Creed despre puţ, dar asta n-are nicio importanţă, nu-i aşa? Doar nu era să-şi amintească după atâta timp fiecare cuvânt, nu? Creed putea să tragă camioneta la intrarea din spate în toiul nopţii, să intre pe poarta din spate…

De frustrare, Tucker îşi încleştă dinţii maronii.

— …dar când mi-am dat seama de asta Archer era deja proprietate privată, iar acum deasupra vechiului puţ e o seră nenorocită.

— Nu crezi, spuse Robin cu precauţie, că atunci când au construit-o ar fi putut să observe…?

— De ce ar fi făcut-o? replică Tucker agresiv. N-am văzut în viaţa mea un constructor care să se complice dacă putea doar să toarne nişte ciment deasupra. În orice caz, Creed nu e prost. Trebuie să fi aruncat nişte gunoaie deasupra cadavrului, nu-i aşa? Ca să-l acopere. Deci *este* o posibilitate, spuse el pe un ton ferm. Şi apoi mai e asta.

Ultima foaie de hârtie a lui Tucker era o a doua hartă.

— Asta de aici, spuse el indicând cu degetul său noduros altă clădire încercuită, e casa străbunicii lui Creed. E amintită în *Demonul din Paradise Park.* Creed a spus într-unul dintre interviurile lui că singura dată când a văzut zona rurală în copilărie a fost când a fost dus acolo.

Tucker arătă spre o porţiune mare, de culoare verde.

— Şi uită-te aici. Spatele casei dă în pădurea Great Church. Acri întregi de pădure. Creed ştia drumul până acolo. Avea o camionetă. Se jucase în pădurea aia în copilărie. Ştim că pentru majoritatea cadavrelor a preferat pădurea Epping pentru că nu îl lega nimic de locul ăla, dar în ’75 poliţia verifica în mod regulat noaptea pădurea Epping, nu-i aşa? Dar iată că există o altă pădure pe care Creed o cunoaşte şi care nu e departe de Londra. Iar el are camioneta, cu lopeţi pregătite în spate. Eu cred că Lou a mea şi doctoriţa dumitale sunt în puţ sau în pădure. Iar în ziua de azi există altă tehnologie decât cea din anii ’70. Radar care penetrează pământul şi mai ştiu eu ce. N-ar fi greu să-ţi dai seama dacă există vreun cadavru într-unul dintre locurile alea, voinţă să fie.

Tucker luă cele două hărţi de pe masă şi le împături cu mâinile lui tremurânde.

— Dar nu există voinţă, sau cel puţin nu a existat ani la rând. Autorităţilor nu le pasă. Ei consideră că totul s-a terminat, că Creed n-o să vorbească niciodată. Aşa că de asta cel care îl va intervieva trebuie să fie şeful dumitale. Aş vrea să fiu eu, dar ai văzut ce părere are Creed despre valoarea mea…

În timp ce Tucker băga foile la loc în vindiac, Robin îşi dădu seama că în timpul conversaţiei cafeneaua din jurul lor se umpluse. La masa cea mai apropiată stăteau trei bărbaţi tineri, toţi cu nişte bărbi amuzante, după moda edwardiană. După ce atât de mult timp fuseseră atente doar la vocea gravă şi răguşită a lui Tucker, urechile lui Robin părură să se umple brusc de zgomot. Avea impresia că fusese transportată brusc din trecutul îndepărtat într-un prezent impertinent şi nepăsător. Ce ar fi crezut Margot Bamborough, Louise Tucker şi Kara Wolfson despre telefoanele mobile din aproape fiecare mână, despre melodia Happy a lui Pharell Williams care se auzea de undeva din apropiere sau despre tânăra care se întorcea de la tejghea cu o cafea, cu părul prins în codiţe ca o şcolăriţă şi purtând un tricou pe care scria GO F#CK YOUR #SELFIE?

— Nu plânge, bunicule, spuse încet Lauren, cu părul ei galben.

Îl înconjură cu braţul pe bunicul ei, în timp ce o lacrimă mare se prelingea pe lângă nasul umflat al acestuia şi cădea pe masa de lemn. Acum, când încetase să mai vorbească despre Louise şi Creed, Tucker părea să se fi împuţinat la trup.

— Ne-a afectat toată familia, îi spuse Lauren lui Robin. Maică-mea şi mătuşa Lisa se sperie întotdeauna dacă eu sau verişoarele mele ieşim din casă după căderea întunericului…

— Normal! spuse Tucker, care acum îşi ştergea iar ochii cu mâneca.

— …şi toate am crescut ştiind că e ceva care poate să se întâmple *cu adevărat,* înţelegi? spuse Lauren, cu faţa ei inocentă. Oamenii dispar *cu adevărat.* Sunt omorâţi *cu adevărat.*

— Da, spuse Robin. Ştiu.

Întinse mâna peste masă şi strânse scurt braţul bătrânului.

— Vom face tot ce putem, domnule Tucker, promit. Ţinem legătura.

În timp ce ieşea din cafenea, Robin era conştientă că tocmai vorbise în numele lui Strike, care nu ştia absolut nimic despre planul intervievării lui Creed, cu atât mai puţin despre încercarea de a afla ce se întâmplase cu Louise Tucker, dar în acest moment nu mai avea suficientă energie ca să-şi facă griji din cauza asta. Îşi strânse mai bine geaca în jurul trupului şi se întoarse la birou, cu gândurile bântuite de golul teribil care rămânea în urma celor dispăruţi.

52

Adesea focul arde fără fum.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Era ora 1 noaptea şi Strike se îndrepta cu maşina spre Stoke Newington ca s-o înlocuiască pe Robin, care în acel moment supraveghea casa pe care Şeful Alunecosului o vizita din nou şi unde aproape sigur se complăcea într-o nouă repriză a comportamentului şantajabil despre care Alunecosul reuşise cumva să afle. Chiar dacă influenţa Alunecosului asupra şefului său îl împinsese pe acesta spre Tower Bridge, ŞA nu părea capabil sau dispus să renunţe la ceea ce făcea în casa lui Elinor Dean, indiferent despre ce era vorba.

Noaptea era răcoroasă şi senină, chiar dacă stelele de pe cer nu se vedeau foarte clar de pe Essex Road care era foarte bine luminată, iar din difuzorul BMW-ului se auzea vocea lui Barclay. Trecuse o săptămână de când scoţianul reuşise să-l convingă pe ŞA să plece de pe Tower Bridge şi să bea o cafea cu el.

— Nu se poate abţine, amărâtu'.

— Evident, spuse Strike. E a treia lui vizită în zece zile.

— Mi-a spus „Nu mă pot opri". A zis că-i reduce stresul.

— Şi cum se împacă asta cu faptul că are tendinţe de suicid?

— Şantajul îl face să se gândească la sinucidere, Strike, nu ce face el în Stoke Newington.

— Şi nu i-a scăpat *niciun* indiciu despre ce face aici?

— Ţi-am zis, el zice că nu i-o trage, dar, dacă s-ar afla, nevastă-sa l-ar părăsi.

Barclay adăugă gânditor:

— Ar putea să fie latex.

— Ce?
— Latex, repetă Barclay. Ca tipu' ăla la care am lucrat căruia îi plăcea să poarte latex pe sub costum la muncă.
— Ah, da, spuse Strike. Uitasem de el.
De multe ori, diversele preferinţe sexuale ale clienţilor se estompau în memoria lui Strike. Auzea în fundal murmurul cazinoului. Alunecosul era acolo de ore întregi, iar Barclay îi ţinea companie, neobservat, din cealaltă parte a încăperii.
— În orice caz, spuse Barclay, vrei să rămân aici, nu-i aşa? Pentru că e al naibii de scump şi ai zis că clienţii încep să se enerveze din cauza facturilor. Aş putea să urmăresc de vizavi când pleacă jegosul ăsta.
— Nu, rămâi cu el şi continuă să-l fotografiezi, încearcă să obţii ceva incriminator, spuse Strike.
— E luat ca dracu', spuse Barclay.
— Jumătate din colegii lui sunt cocainomani. O să avem nevoie de mai mult de atât ca să-l prindem pe nemernic pentru că-i şantajează pe oameni până ajung pe poduri…
— Te-ai înmuiat, Strike.
— Încearcă să obţii ceva despre dobitocul ăsta şi nu paria mult.
— Pe noi nu jocurile de noroc o să ne falimenteze, spuse Barclay, ci băutura.
Barclay închise, iar Strike coborî geamul şi îşi aprinse o ţigară, străduindu-se să ignore durerea din gâtul şi umerii săi înţepeniţi.
Ca şi lui ŞA, i-ar fi prins bine să ia o pauză de la problemele şi provocările vieţii, dar actualmente nu existau astfel de supape. În ultimul an, boala lui Joan îi răpise şi ultima fărâmă de timp care nu era dedicată muncii. După amputare, Strike nu mai practicase niciun fel de sport. Avea atâta treabă la agenţie încât ajungea să se vadă rar cu prietenii săi, iar rudele sale îi ofereau mai degrabă bătăi de cap decât momente de relaxare. Iar în perioada aceea, se dovedeau chiar de-a dreptul supărătoare.

A doua zi era Duminica Paştelui, ceea ce însemna că familia lui Joan urma să se strângă în St Mawes ca să-i împrăştie cenuşa în mare. Pe lângă durerea care însoţea evenimentul în sine, pe Strike nu-l bucura perspectiva încă unei călătorii lungi spre Cornwall sau a unei noi întâlniri forţate cu Lucy, care dăduse clar de înţeles în timpul mai multor convorbiri telefonice că îi era groază de acest ultim rămas-bun. Revenea, iar şi iar, asupra tristeţii pe care i-o provoca faptul că nu avea un mormânt pe care să-l poată vizita, iar Strike detectase în vocea ei o nuanţă de reproş, ca şi cum Lucy era de părere că el ar fi trebuit să ignore dorinţele lui Joan de pe patul de moarte. De asemenea, Lucy îşi exprimase dezamăgirea că el nu va sta tot weekendul, aşa cum făceau ea şi Greg, şi adăugase fără menajamente că spera ca el să-şi amintească să aducă ouă de Paşte pentru toţi cei trei nepoţi, nu doar pentru Jack. Strike s-ar fi putut lipsi de transportarea a trei ouă de ciocolată fragile până în Truro, cu trenul, în timp ce trebuia să aibă grijă de o geantă de voiaj şi de piciorul sensibil din cauza a zile şi săptămâni de muncă neîntreruptă. Pentru a-i spori şi mai mult stresul, atât sora vitregă necunoscută, Prudence, cât şi fratele vitreg Al începuseră iar să-i trimită SMS-uri. Păreau să-şi imagineze că, după ce se bucurase de un bine-venit moment cathartic ţipând la Rokeby la telefon, Strike probabil îşi regreta izbucnirea şi era mai dispus să participe la petrecere, ca să se împace cu tatăl său. Strike nu răspunsese la niciunul dintre SMS-urile lor, dar le resimţise ca pe nişte muşcături de insecte: chiar dacă el era hotărât să nu se scarpine, erau sursa unei iritări sâcâitoare.

Dar, mai presus de toate, îl îngrijora cazul Bamborough care, cu toate orele pe care el şi Robin i le dedicau, se dovedea la fel de opac ca atunci când acceptaseră să se ocupe de misterul vechi de 40 de ani. Termenul de un an se apropia şi încă nu apăruse nimic care să semene cu o breşă. Dacă era să fie sincer, Strike nu spera prea mult de la întâlnirea cu fiicele Wilmei Bayliss, pe care el şi

Robin urmau s-o aibă în dimineaţa aceea, înainte ca el să urce în trenul de Truro.

Una peste alta, în timp ce conducea spre casa femeii de vârstă mijlocie de care ŞA părea să fie atât de atras, Strike fu nevoit să admită că simţea o urmă de empatie faţă de orice bărbat aflat în căutarea a ceva ce el era convins că e o formă de descărcare sexuală. Îşi dăduse seama, recent, că, oricât de ocazionale, relaţiile pe care le avusese după ce o părăsise pe Charlotte fuseseră singurul lui refugiu real din calea muncii. Viaţa lui sexuală fusese muribundă după diagnosticarea lui Joan: toate acele lungi călătorii în Cornwall îi consumaseră timpul pe care l-ar fi putut acorda întâlnirilor cu diverse femei.

Ceea ce nu însemna că nu avusese ocazii. De când agenţia ajunsese să aibă succes, câteva dintre femeile bogate şi nefericite care furnizau materia primă pentru activitatea acesteia manifestaseră tendinţa de a-l lua în calcul pe Strike ca potenţial paliativ al durerii sau pustiirii lor emoţionale. Strike acceptase o nouă clientă exact de acest tip cu o zi în urmă, în Vinerea Mare. Deoarece o înlocuia pe doamna Smith, care iniţiase deja procedurile de divorţ împotriva soţului său, în baza fotografiilor făcute de Morris care îl înfăţişau pe acesta împreună cu bona, o porecliseră pe bruneta de 32 de ani domnişoara Jones.

Era fără îndoială frumoasă, cu picioare lungi, buze pline şi pielea de o netezime costisitoare. Rubricile de bârfe din ziare se arătau interesate de ea în parte din cauză că era o moştenitoare şi în parte din cauză că era implicată într-o luptă aprigă pentru custodie cu fostul ei iubit, despre care încerca să afle lucruri compromiţătoare pe care să le folosească la proces. Domnişoara Jones îşi încrucişase şi reîncrucişase picioarele lungi în timp ce îi vorbea lui Strike despre consumul ipocrit de droguri al fostului ei partener, despre faptul că el era cel care le furniza ziarelor poveşti despre ea, iar fiica lui de şase luni nu-l interesa decât ca

modalitate de a o face nefericită. În timp ce o conducea la uşă, după terminarea întâlnirii, domnişoara Jones îi atinsese în mod repetat braţul şi râsese mai mult decât era necesar la amabilităţile lui moderate. În timp ce încerca să o conducă politicos afară sub privirea critică a lui Pat, Strike avusese senzaţia că încearcă să-şi dezlipească gumă de mestecat de pe degete.

Îi era uşor să-şi imagineze ce comentarii ar fi făcut Dave Polworth, dacă ar fi fost prezent la acea scenă, deoarece Polworth avea teorii ferme despre femeile care îl considerau atrăgător pe vechiul lui prieten, iar Charlotte reprezenta exemplul perfect. Femeile cel mai uşor atrase de Strike erau, în opinia lui Polworth, nevrotice, haotice şi uneori periculoase, iar afecţiunea lor pentru fostul boxer cu nasul rupt trăda faptul că în subconştient ele tânjeau după ceva asemănător unei stânci de care ele să se poată lipi ca nişte melci.

În timp ce conducea pe străzile pustii din Stoke Newington, gândurile lui Strike se îndreptară, firesc, spre fosta lui logodnică. Nu răspunsese la SMS-urile disperate pe care ea i le trimisese din locul despre care el aflase, după ce îl căutase pe Google, că e o clinică privată de psihiatrie. Nu doar că sosiseră când el se pregătea pentru ultimul drum al lui Joan, dar Strike nu dorise să-i alimenteze speranţele deşarte că el avea să vină să o salveze. Oare era încă acolo? Dacă da, era cea mai îndelungată perioadă de spitalizare. Gemenii ei de un an erau, fără îndoială, în grija unei bone sau a soacrei despre care Charlotte îl asigurase cândva că era pregătită şi dispusă să-i preia obligaţiile materne.

Când mai avea puţin până să ajungă pe strada lui Elinor Dean, Strike o sună pe Robin.

— E tot înăuntru?

— Da. Poţi să parchezi chiar în spatele meu, e un loc liber. Cred că cei care locuiesc la numărul 14 au plecat de Paşte cu copiii. Ambele maşini au dispărut.

— Ajung în cinci minute.

Când intră pe stradă, Strike văzu vechiul Land Rover la câteva case mai jos de uşa de la intrare a lui Elinor Dean şi putu să parcheze fără dificultate imediat în spatele acestuia. În timp ce el oprea motorul, Robin coborî din Land Rover, închise portiera încet şi ocoli BMW-ul, cu geanta ei de poştaş pe umăr.

— 'Neaţa, spuse ea strecurându-se pe locul de lângă el.

— 'Neaţa. Nu eşti nerăbdătoare să pleci?

În timp ce el spunea asta, ecranul mobilului din mâna ei se aprinse, cineva îi trimisese un SMS. Robin nici nu se uită la mesaj, ci întoarse telefonul pe genunchi, ca să-i ascundă lumina.

— Am să-ţi spun câteva lucruri. Am vorbit cu C. B. Oakden.

— Ah, spuse Strike.

Dat fiind că Oakden părea interesat mai ales de Strike şi că acesta bănuia că Oakden înregistrează conversaţiile telefonice cu el, cei doi detectivi căzuseră de acord ca Robin să fie cea care să-l avertizeze să se ţină la distanţă de caz.

— Nu i-a convenit, spuse Robin. A spus de o grămadă de ori „E o ţară liberă" şi „Am dreptul să vorbesc cu cine vreau eu". Eu i-am spus „Dacă încerci să intervii înaintea noastră şi să discuţi cu martorii ne poţi îngreuna investigaţia". El a spus că e un biograf cu experienţă, aşa că…

— Ah, dă-o dracu', spuse Strike încet.

— …ştie cum să chestioneze oamenii ca să scoată informaţii de la ei şi că ar fi o idee bună ca noi trei să ne unim forţele.

— Da, exact de asta are nevoie agenţia, să angajeze un escroc condamnat. Cum s-a terminat discuţia?

— Păi, mi-am dat seama că tot ce vrea el *cu adevărat* e să se întâlnească cu tine şi cred că e hotărât să nu dea în vileag ce ştie despre Brenner până nu ajunge faţă în faţă cu tine. Vrea să-l folosească pe Brenner ca momeală.

Strike scoase o nouă ţigară.

— Nu sunt sigur că Brenner merită să avem de-a face cu C. B. Oakden.

— Nici după ce-a spus Janice?

Strike trase din ţigară şi suflă fumul pe geam, departe de Robin.

— Recunosc că Brenner pare mult mai dubios acum decât când am început noi să săpăm, dar care sunt şansele ca Oakden să aibă informaţii cu adevărat utile? Era copil când s-au întâmplat toate alea, iar şterpelirea acelui necrolog mă duce cu gândul mai degrabă la un individ care râcâie în dreapta şi în stânga ca să aibă şi el ceva de spus, decât…

Strike auzi un foşnet lângă el şi se întoarse ca s-o vadă pe Robin cum îşi deschide geanta. Spre uşoara lui surpriză, Robin scoase iar carnetul lui Talbot.

— Încă mai cari după tine chestia aia, nu-i aşa? spuse Strike, încercând să nu pară exasperat.

— Se pare că da, spuse ea, punând mobilul pe bord ca să poată deschide carnetul în poală.

Strike se uită la telefon şi văzu că un al doilea SMS luminează ecranul. De data aceasta zări numele lui Morris.

— Despre ce îţi trimite Morris mesaje? spuse el.

Chiar şi lui, întrebarea i se păru critică.

— Nimic, spuse Robin, răsfoind carnetul lui Talbot. Se plictiseşte în faţa casei iubitului domnişoarei Jones. Vreau să-ţi arăt ceva. Aici, uită-te la asta.

Îi întinse carnetul, deschis la o pagină pe care Strike şi-o amintea de când examinase şi el însemnările. Era spre sfârşitul carnetului, unde paginile erau şi mai împodobite cu desene stranii. În mijlocul paginii dansa un schelet negru cu o coasă în mână.

— Ignoră desenele alea ciudate de tarot, spuse Robin. Dar uită-te aici. La propoziţia dintre picioarele scheletului. Simbolul ăsta micuţ, cercul cu cruce înăuntru, reprezintă Partea Fortunei…

— Ce e asta? întrebă Strike.

— E un punct din horoscop care se presupune că se referă la succesul lumesc. „Partea Fortunei în a Doua, BANI ŞI POSESIUNI.” Şi „Casa Mamei”, subliniat. Cei doi Oakden stăteau pe Fortune Street, îţi aminteşti? Şi Partea Fortunei era în casa banilor şi a posesiunilor când a dispărut Margot, iar el pune asta în legătură cu faptul că Dorothy a moştenit casa mamei ei şi spune că asta nu a fost o tragedie, ci un noroc neaşteptat pentru Dorothy.

— Crezi? spuse Strike, frecându-şi ochii obosiţi.

— Da, pentru că uite, apoi începe să bată câmpii că Fecioara – care e zodia lui Dorothy în ambele sisteme – e meschină şi urmăreşte ceva, ceea ce, din ce ştim despre ea, i se potriveşte. În orice caz, m-am uitat la datele naşterilor şi, ia ghici? Şi în sistemul tradiţional, şi în cel al lui Schmidt, mama lui Dorothy era Scorpion.

— Dumnezeule mare, câţi Scorpioni o să mai găsim?

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse Robin netulburată, dar, din ce am citit, Scorpionul e una dintre cele mai răspândite zodii. În orice caz, acum vine partea importantă: Carl Oakden s-a născut pe 6 aprilie. Asta înseamnă că e Berbec în sistemul tradiţional, dar Peşti în cel al lui Schmidt.

Urmă o scurtă tăcere.

— Câţi ani avea Oakden când bunica lui a căzut pe scări? întrebă Strike.

— Paisprezece, spuse Robin.

Strike întoarse faţa în cealaltă parte, ca să sufle fumul pe geam din nou.

— Crezi c-a împins-o pe bunica lui, nu-i aşa?

— E posibil să nu fi fost ceva deliberat. Se poate să fi împins-o trecând pe lângă ea şi ea şi-a pierdut echilibrul.

— „Margot a cerut socoteală Peştilor.” Ar fi ceva să acuzi un copil de…

— Poate că Margot nici nu i-a cerut socoteală. Poate că Talbot doar a bănuit sau şi-a imaginat asta. În oricare dintre variante…

— E sugestiv, da. Chiar *e* sugestiv…

Strike scoase un geamăt.

— Va *trebui* să-l intervievăm pe nenorocitul de Oakden, nu-i aşa? Această mică grupare începe să devină un punct de interes, nu? Brenner şi cei doi Oakden, respectabilitate exterioară…

— …otravă în interior. Îţi aminteşti? Asta ne-a spus Oonagh Kennedy despre Dorothy.

Cei doi detectivi rămaseră câteva clipe, privind uşa de la intrare a lui Elinor Dean, în continuare închisă în spatele grădinii întunecate şi nemişcate.

— Câte crime, întrebă Robin, crezi că rămân nedepistate?

— Întrebarea conţine şi indiciul, nu-i aşa? „Nedepistate” – imposibil de ştiut. Dar, da, morţile acelea tăcute, domestice, sunt cele care te pun pe gânduri. Oamenii vulnerabili agresaţi de propria familie, toţi ceilalţi crezând că e vorba de boală…

— …sau că e o binecuvântare că nu mai sunt.

— Unele morţi chiar *sunt* o binecuvântare.

Aceste cuvinte invocară în minţile amândurora o imagine a ororii. Strike îşi aminti cadavrul sergentului Gary Topley zăcând pe un drum plin de praf din Afganistan, cu ochii larg deschişi şi fără jumătatea inferioară a trupului. Imaginea îi apăruse întruna în coşmaruri după ce o văzuse şi uneori, în aceste vise, Gary, întins în praf, îi vorbea. Când se trezea, îl alina întotdeauna să-şi amintească faptul că Gary decedase instantaneu, că ochii lui larg deschişi şi expresia nedumerită arătau că moartea îl

luase înainte ca creierul lui să poată înregistra agonie sau groază.

Dar în mintea lui Robin era o imagine a ceva ce ea nu era sigură că se întâmplase vreodată. Şi-o imagina pe Margot Bamborough legată de un calorifer *(îi biciuiesc faţa şi sânii),* implorând să-i fie cruţată viaţa *(strategia ei e ridicol de străvezie)* şi îndurând chinuri *(putea fi adusă la extazul durerii şi atunci devenea conştientă că trăieşte şi stătea, tremurând, pe buza prăpastiei, implorând, ţipând şi cerând milă).*

— Ştii, spuse ea, în parte vorbind pentru a întrerupe tăcerea şi a risipi acea imagine din mintea ei, aş vrea foarte mult să găsesc o poză a mamei lui Dorothy, Maud.

— De ce?

— Pentru confirmare, pentru că – nu cred că ţi-am spus, uite…

Dădu înapoi la pagina carnetului înţesată de zodii ale apei. Sub o imagine a unui scorpion erau scrise, cu litere mici, cuvintele „Aluniţă (Adams)”.

— Asta e o nouă zodie? întrebă Strike. Aluniţa?

— Nu, răspunse Robin zâmbind, Talbot face aluzie la faptul că astroloaga Evangeline Adams a spus că Scorpionul adevărat are adesea un semn din naştere sau o aluniţă proeminentă. I-am citit cartea, am găsit-o la anticariat.

Urmă o pauză.

— Ce e? spuse Strike, pentru că Robin îl privea ca şi cum ar fi aşteptai ceva.

— Mă aşteptam să faci mişto.

— Mi-am pierdut dorinţa de a face mişto de ceva timp. Îţi dai seama că trebuie să soluţionăm cazul ăsta în cel mult 14 săptămâni?

— Ştiu, oftă Robin.

Îşi luă mobilul ca să se uite cât e ceasul, iar Strike văzu cu coada ochiului încă un SMS de la Morris.

— Ei, mai încolo ne întâlnim cu surorile Bayliss. Poate au să ne spună ceva util… eşti sigur că vrei să le intervievăm împreună? Pot foarte bine s-o fac şi

singură. O să fii foarte obosit după ce stai aici toată noaptea.

— Dorm după aceea, în trenul spre Truro, zise Strike. Ai vreun plan pentru ziua de Paşte?

— Nu, spuse Robin. Maică-mea voia să mă duc acasă, dar…

Strike se întrebă cum suna finalul lipsă din fraza aceea şi dacă Robin îşi făcuse planuri cu altcineva şi nu voia să-i spună. Cu Morris, de exemplu.

— Bun, jur că asta e ultima chestie din jurnalul lui Talbot despre care îţi vorbesc, zise Robin, dar înaintea întâlnirii cu surorile Bayliss aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru.

— Dă-i drumul.

— Ai spus tu însuţi că din însemnările lui părea rasist.

— „Fantoma neagră”, câtă Strike, da.

— Şi „Lilith Lună Neagră”…

— …şi se întreba dacă nu cumva e vrăjitoare.

— Exact. Cred că Talbot a hărţuit-o serios nu doar pe ea, ci şi familia ei, spuse Robin. Expresiile pe care le foloseşte pentru Wilma – „grosieră”, „nesinceră”…

Robin dădu la pagina pe care apăreau cele trei zodii cu coarne…

— … şi „femeia aşa cum e ea în acest eon… înarmată şi războinică”.

— O vrăjitoare feministă radicală.

— Ceea ce sună destul de mişto când o spui tu, dar nu cred că asta e ceea ce voia să spună Talbot.

— Crezi că de asta nu voiau fiicele ei să se întâlnească cu noi?

— Poate. Aşa că eu cred că ar trebui să fim… înţelegi. Sensibili la ce e posibil să se fi întâmplat. Categoric să nu ne ducem acolo ca şi cum am bănui-o pe Wilma de ceva.

— Bună idee, am înţeles, zise Strike.

— Bun atunci, spuse Robin oftând, în timp ce băga carnetul înapoi în geantă. Ar fi bine să plec…

Apoi întrebă încet, privind spre uşa de la intrare a lui Elinor Dean.

— Ce *face* acolo?

— Barclay crede că ar putea să aibă un fetiş cu latexul.

— La ce burtă are, i-ar trebui o grămadă de pudră de talc ca să intre în ceva din latex.

Strike râse.

— Ei, ne vedem peste… zise Robin uitându-se la mobil, şapte ore şi 45 de minute.

— Somn uşor, îi ură Strike.

În timp ce Robin se îndepărta de BMW, Strike o văzu uitându-se din nou la mobil, fără îndoială ca să citească mesajele de la Morris. O urmări cu privirea cum se urcă în Land Roverul vechi, apoi întoarce din trei mişcări vehiculul ca un tanc şi porneşte spre Earl's Court, făcându-i semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă el.

Strike scoase termosul cu ceai de sub scaun şi îşi aminti presupusa ei programare la dentist din urmă cu câteva zile, despre care Robin vorbise pe un ton ciudat de fâstâcit şi care avusese loc (chiar dacă el nu făcuse legătura până atunci) în după-amiaza liberă a lui Morris. Îi trecu prin cap o posibilitate deosebit de neplăcută: îl minţise oare Robin, ca Irene Hickson, din acelaşi motiv? Mintea îi fugi la ce spusese Robin cu câteva luni în urmă, când pomenise că fostul ei soţ avea o nouă parteneră: „Ah, nu ţi-am spus? I-am spus lui Morris".

În timp ce deşuruba capacul, se gândi la comportamentul ei faţă de Morris din ultimele câteva luni. Nu păruse niciodată să-l placă în mod deosebit, dar era oare posibil să fi jucat doar un rol ca să abată atenţia? Erau partenera şi subcontractorul lui într-o relaţie de care el, ocupat cu propriile probleme, nu reuşise să-şi dea seama?

Îşi turnă ceai, se lăsă pe spătarul scaunului şi privi încruntat spre uşa închisă a lui Elinor Dean, prin aburii care se ridicau din ceaiul cu gust de plastic şi culoare ca noroiul. Era furios, îşi spuse el, din cauză că ar fi trebuit să stabilească regula că partenerii nu au voie să iasă la întâlniri cu subcontractorii, dar şi dintr-un alt motiv pe care

prefera să nu-l examineze, pentru că ştia foarte bine care era şi nimic bun nu putea să iasă dacă stătea să-l analizeze prea mult.

53

Precum trei crengi frumoase, pline de verdeaţă,
Ce-şi trag seva esenţială dintr-o rădăcină:
Asemenea acelei rădăcini care împarte viaţă,
Era şi mama lor…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Şapte ore mai târziu, în lumina rece şi monotonă a unei dimineţi înnorate, Robin, aflată din nou în Land Rover, făcu un ocol în drumul spre cafeneaua unde ea şi Strike urmau să se întâlnească cu cele trei surori Bayliss.

Când Maya, sora mijlocie, sugerase să se întâlnească la Belgique în Wanstead, Robin îşi dăduse seama că urma să treacă foarte aproape de locul unde Dennis Creed se debarasase de penultima lui victimă cunoscută, coafeza de 27 de ani, Susan Meyer.

Cu jumătate de oră înaintea interviului planificat, Robin parcă Land Roverul lângă o zonă de magazine de pe Aldersbrook Road, apoi traversă strada şi urcă pe o potecă scurtă spre malul plin de stuf al lacului artificial Alexandra, o porţiune întinsă pe care pluteau diverse păsări sălbatice. Câteva raţe se apropiară, pline de speranţă, dar când Robin nu scoase pâine sau alte delicatese, se îndepărtară din nou, în grup compact, înfumurate, examinând atât apa, cât şi malurile cu ochii lor de onix, în căutarea altor posibilităţi.

Cu 39 de ani în urmă, Dennis Creed venise cu maşina la acest lac şi, la adăpostul nopţii, rostogolise în apă cadavrul fără cap şi fără mâini al lui Susan Meyer, înfăşurat în plastic negru şi legat cu frânghii. Coafura voluminoasă distinctivă şi zâmbetul timid ale lui Susan Meyer îi asiguraseră un loc proeminent pe coperta *Demonului din Paradise Park.*

Cerul lăptos părea la fel de opac ca lacul puţin adânc, care semăna cu o mătase de culoarea jadului, pe care păsările desenau în alunecarea lor linii ondulate. Cu mâinile în buzunare, Robin privi pe deasupra apei şi stufului foşnitor, încercând să-şi imagineze momentul în care un angajat al parcului zărise un obiect negru în apă, despre care presupusese iniţial că e o prelată umflată cu aer, până când îl agăţase cu o prăjină lungă, îi simţise greutatea sinistră şi făcuse imediat legătura (sau cel puţin aşa spusese echipei de televiziune care sosise imediat după poliţie şi ambulanţă) cu cadavrele care apăreau întruna în Pădurea Epping, aflată la mai puţin de 20 de kilometri.

Creed o răpise pe Susan exact cu o lună înaintea dispariţiei lui Margot. Se suprapuseseră oare cele două în subsolul lui Creed? Dacă da, Creed ţinuse acolo, pentru o scurtă perioadă, trei femei simultan. Robin prefera să nu se gândească la ce trebuie să fi simţit Andrea sau Margot, dacă fusese şi ea acolo, când fusese târâtă în subsolul lui Creed, văzuse o altă femeie înlănţuită şi îşi dăduse seama că şi ea avea să fie redusă, înainte de moarte, la acea stare emaciată şi distrusă.

Andrea Hooton era ultima femeie despre care se ştia că fusese ucisă de Creed. El schimbase tiparul când se debarasase de cadavrul ei, mergând cu maşina 130 de kilometri de la casa lui din Liverpool Road, ca să-l arunce de pe Beachy Head. Atât Pădurea Epping, cât şi Câmpul Wanstead erau deja mult prea patrulate şi, în ciuda dorinţei evidente a lui Creed de a se asigura că fiecare crimă îi era atribuită Măcelarului din Essex, după cum o demonstra depozitul secret de articole decupate din presă de sub podeaua apartamentului lui de la subsol, acesta nu dorise niciodată să fie prins.

Robin se uită la ceas: era timpul să se îndrepte spre întâlnirea cu surorile Bayliss. Se întoarse la Land Rover, meditând la graniţa dintre normalitate şi nebunie. În aparenţă, Creed fusese mult mai sănătos mintal decât Bill Talbot. Nu lăsase în urma

lui nicio mâzgălitură dementă care să explice felul în care gândea; nu urmărise niciodată traseul asteroizilor ca să caute îndrumare; la interogatoriile cu poliţiştii şi psihiatrii se arătase complet lucid. Credinţa în zodii şi simboluri, un limbaj secret pe care îl puteau descifra doar iniţiaţii, refugierea în mister sau magie nu erau pentru Creed. Dennis Creed fusese un planificator meticulos, un geniu al inducerii în eroare în camioneta lui albă şi îngrijită, îmbrăcat în haina roz pe care o furase de la Vi Cooper şi uneori purtând perucă; de la distanţă, toate acestea îi confereau în ochii unei victime ameţite de alcool un aspect feminin, suficient de mult timp cât să apuce mâinile mari ale lui Creed să îi astupe gura căscată.

Când ajunse pe strada pe care era cafeneaua, îl văzu pe Strike coborând din BMW, foarte aproape de intrare. Observând la rândul lui Land Reverul, Strike ridică mâna a salut şi porni pe trotuar spre ea, cu barba nerasă şi cearcăne vineţii sub ochi, în timp ce termina de mâncat ceva ce părea a fi un McMuffin cu şuncă şi ou.

— Am timp de o ţigară? fură primele cuvinte rostite de el.

Se uită la ceas, în timp ce Robin cobora din maşină şi trântea portiera, şi îşi răspunse singur, oftând:

— Nu. Ei, asta e…

Porniră împreună spre cafenea.

— Poţi să conduci tu interviul, îi spuse el. Tu ai făcut toată munca preliminară. Eu iau notiţe. Mai spune-mi o dată cum le cheamă.

— Cea mai mare e Eden. E consilieră laburistă în Lewisham. Maya e cea mijlocie e directoare adjunctă la o şcoală primară. Cea mică e Porschia Dagley, asistentă socială…

— …ca mama ei…

— Exact, şi stă puţin mai încolo pe strada asta. Cred că am venit în zona ei pentru că a fost bolnavă, aşa că celelalte n-au vrut s-o pună pe drumuri.

Robin deschise uşa cafenelei şi intră prima. Interiorul era modern şi atrăgător, cu o tejghea curbată, podea de lemn şi un perete portocaliu-aprins care ieşea în evidenţă. Aproape de uşă, la o masă de şase persoane, stăteau trei femei de culoare. Lui Robin îi fu uşor să identifice care e fiecare, datorită fotografiilor pe care le văzuse pe paginile de Facebook ale familiei şi pe site-ul Consiliului Local din Lewisham.

Eden, consiliera, stătea cu braţele încrucişate. Coafura bob în onduleuri lejere îi umbrea cea mai mare parte din faţă, astfel că doar gura ţuguiată şi fermă, rujată cu grijă, se vedea clar. Purta un sacou negru bine croit, iar atitudinea ei sugera o femeie de afaceri care fusese întreruptă în timpul unei şedinţe importante.

Maya, directoarea adjunctă, purta un pulover de culoarea albăstrelei şi blugi. La gât avea o cruciuliţă de argint. Era mai firavă decât Eden, avea pielea cea mai închisă la culoare şi, în opinia lui Robin, era cea mai drăguţă dintre cele trei surori. Părul ei lung şi împletit era legat la spate într-o coadă groasă, în spatele ochelarilor cu ramă pătrată i se zăreau ochii mari şi depărtaţi, iar gura ei plină, cu colţuri îndreptate în sus, transmitea căldură. Maya îşi ţinea cu ambele mâini geanta în poală, de parcă s-ar fi temut că o s-o ia la fugă.

Sora cea mică, Porschia, care lucra ca asistentă socială, era şi cea mai masivă. Avea părul tuns aproape la zero, fără îndoială din cauza chimioterapiei recente. Îşi făcuse cu creionul sprâncenele care abia începeau să-i crească la loc, deasupra unor ochi căprui care străluceau auriu pe fundalul pielii ei. Porschia purta o bluză largă, blugi şi cercei lungi cu mărgele care se legănară ca nişte candelabre în miniatură când ea se întoarse ca să se uite la Strike şi Robin. În timp ce se apropiau de masa lor, Robin zări pe ceafa Porschiei un tatuaj: tridentul de pe steagul insulei Barbados. Robin ştia că Eden şi Maya erau trecute bine de 50 de ani şi că

Porschia avea 49, dar toate trei păreau cu cel puţin zece ani mai tinere.

Robin se prezentă şi îl prezentă şi pe Strike. Dădură mâna, Eden fără să zâmbească deloc, apoi cei doi detectivi se aşezară, Strike în capul mesei, iar Robin între el şi Porschia, cu faţa la Maya şi Eden. Toţi în afară de Eden se străduiră să facă puţină conversaţie despre zona aceea şi despre vreme, până când chelnerul veni să ia comanda. După plecarea lui, Robin spuse:

— Mulţumesc foarte mult că aţi venit să vă întâlniţi cu noi, vă suntem foarte recunoscători. V-ar deranja dacă îşi ia notiţe Cormoran?

Maya şi Porschia încuviinţară. Strike îşi scoase carnetul din buzunarul hainei şi îl deschise.

— Cum am spus la telefon, începu Robin, noi suntem interesaţi de context, vrem să avem o imagine completă a vieţii lui Margot Bamborough din lunile…

— Aş putea să pun *eu* câteva întrebări? o întrerupse Eden.

— Bineînţeles, spuse Robin politicos, dar aşteptându-se la probleme.

Eden îşi dădu părul negru de pe faţă, lăsând să i se vadă ochii ca abanosul.

— Ştiaţi că e un tip care dă telefoane la toţi cei care au avut legătură cu St John şi spune că o să scrie o carte despre cum investigaţi voi dispariţia lui Bamborough?

Căcat, se gândi Robin.

— E cumva un bărbat pe nume Oakden? întrebă Strike.

— Nu, Carl Brice.

— E acelaşi tip, spuse Strike.

— Aveţi vreo legătură cu el sau…?

— Nu, răspunse Strike, şi v-aş recomanda cât se poate de energic să nu vorbiţi cu el.

— Da, ne-am dat seama şi singure de asta, replică Eden rece. Dar asta înseamnă că o să existe publicitate, nu-i aşa?

Robin se uită la Strike, care spuse:

— Dacă soluţionăm cazul, va fi publicitate şi fără Oakden, Brice sau cum îşi mai spune zilele astea, dar asta nu e deloc sigur. Ca să fiu sincer, probabil că nu-l vom soluţiona, caz în care cred că lui Oakden o să-i fie foarte greu să vândă vreo carte, iar ceea ce ne spuneţi voi nu o să ajungă mai departe.

— Dar dacă noi ştim ceva care v-ar putea ajuta să soluţionaţi cazul? întrebă Porschia aplecându-se în faţă, ca să poată privi dincolo de Robin, la Strike.

Urmă o pauză infinitezimală în care Robin aproape că simţi cum interesul lui Strike se ascute, împreună cu al ei.

— Depinde ce fel de informaţie e, răspunse el încet. *Ar putea* fi posibil să nu divulgăm de unde am obţinut-o, dar dacă sursa e importantă pentru obţinerea unei condamnări…

Urmă o pauză lungă. Aerul dintre surori părea încărcat cu dialoguri tăcute.

— Ei? spuse Porschia în cele din urmă, pe un ton interogativ.

— Am *decis* să facem asta, murmură Maya către Eden, care continuă să stea în tăcere, cu braţele încrucişate.

— Bine, *în regulă,* zise Eden pe un ton de „mai târziu să nu daţi vina pe mine".

Directoarea adjunctă duse absentă mâna la cruciuliţa de argint de la gât, o prinse între degete şi începu să vorbească:

— Mai întâi trebuie să explic puţin contextul. Când eram mici – Eden şi cu mine eram deja adolescente, dar Porschia avea doar nouă ani…

— Opt, o corectă Porschia.

— Opt, spuse Maya ascultătoare, tatăl nostru a fost condamnat pentru viol şi trimis la închisoare.

— Dar nu era vinovat, adăugă Eden.

Robin întinse automat mâna după ceaşca de cafea şi luă o gură, ca să-şi ascundă faţa.

— Nu era vinovat, bine? repetă Eden, urmărind-o. A avut timp de câteva luni o prietenă albă. Tot Clerkenwell-ul ştia. Fuseseră văzuţi împreună în

toate barurile. El a încercat să pună capăt relaţiei şi ea l-a acuzat de viol.

Robin simţi cum i se contractă stomacul, ca şi cum podeaua s-ar fi înclinat. Îşi dorea foarte mult ca această poveste să nu fie adevărată. O dezgusta ideea că o femeie ar putea să mintă în legătură cu un viol. La proces trebuise să vorbească despre fiecare moment al agresiunii asupra ei. După aceea, depusese mărturie şi bărbatul care o violase şi care fusese la un pas s-o ucidă, un individ de 53 de ani cu voce blândă, care declarase în faţa juriului că Robin, care avea pe atunci 20 de ani, îl invitase în scara căminului ei ca să facă sex. În relatarea lui, totul fusese consensual: ea îi şoptise că îi place sexul dur, ceea ce explica gâtul foarte învineţit, şi îi plăcuse atât de mult că îl invitase şi în seara următoare şi da (bărbatul râsese uşor în boxa acuzaţilor), sigur că fusese surprins ca o fată tânără şi cultivată ca ea să îl abordeze aşa, din senin…

— Unei femei albe îi e uşor să distrugă un bărbat negru, adăugă Eden, mai ales în 1972. Tata avea deja cazier, pentru că înainte cu câţiva ani se bătuse cu cineva. A luat cinci ani.

— Trebuie să fi fost greu pentru familia voastră, zise Strike, fără să privească spre Robin.

— A fost, spuse Maya. Foarte greu. Ceilalţi copii de la şcoală… ei, ştiţi cum sunt copiii.

— Tata aducea banii în casă, spuse Porschia. Eram cinci, şi mama nu avea foarte multă şcoală. Înainte ca tata să fie arestat învăţase, încerca să ia nişte examene ca să avanseze. Abia ne descurcam cu salariul tatei, dar după ce el a dispărut, ne chinuiam să facem faţă.

— Mama şi sora ei s-au căsătorit cu doi fraţi, preluă Maya. Împreună aveau nouă copii. Familiile erau foarte apropiate, asta până când tata a fost arestat, atunci totul s-a schimbat. Unchiul Marcus s-a dus la tribunal în fiecare zi cât a ţinut procesul tatei, dar mama nu voia să se ducă şi unchiul Marcus era foarte furios pe ea.

— Păi, el ştia că ar fi contat foarte mult ca judecătorul să vadă că familia tatei e unită în jurul lui, se răsti Eden. *Eu* m-am dus. Am chiulit de la şcoală ca să merg. Ştiam că e nevinovat.

— Ei, bravo ţie, spuse Porschia, deşi tonul ei era departe de cel al unei felicitări, dar mama n-a vrut să stea la un proces cu public ca să-l audă pe soţul ei vorbind despre cât de des făcuse sex cu iubita lui…

— Femeia aia era mizerabilă, replică Eden tăios.

— *Dacă te culci cu câinii, te mănâncă puricii,* zise Porschia cu accent de Barbados. A fost alegerea lui.

— În orice caz, spuse Maya în grabă, judecătorul a crezut-o pe femeie şi tata a fost condamnat. Mama nu s-a dus niciodată să-l viziteze la închisoare, şi nu ne-au dus nici pe mine, pe Porschia sau pe fraţii noştri.

— Eu m-am dus, interveni iar Eden. L-am pus pe unchiul Marcus să mă ducă. Era totuşi tatăl nostru. Mama nu avea niciun drept să ne împiedice să-l vedem.

— Da, deci, continuă Maya, înainte ca Porschia să apuce să spună ceva, mama a vrut să divorţeze, dar nu avea bani pentru avocaţi. Aşa că doctoriţa Bamborough a pus-o în legătură cu o avocată feministă, care oferea asistenţă legală femeilor aflate în situaţii dificile, la un tarif redus. Când unchiul Marcus i-a spus tatei că mama reuşise să-şi găsească un avocat, tata i-a scris din închisoare şi a implorat-o să se răzgândească. A spus că descoperise credinţa, că o iubea şi că îşi învăţase lecţia şi nu îşi dorea altceva decât familia lui.

Maya sorbi din cafea.

— Cam la o săptămână după ce a primit scrisoarea tatei, mama făcea curat în cabinetul doctoriţei Bamborough într-o seară, după ce plecase toată lumea, şi a observat ceva în coşul de gunoi.

Maya deschise geanta pe care o ţinuse în poală şi scoase o bucată de hârtie albastru-deschis foarte boţită, care, în mod evident, fusese mototolită la un

moment dat în trecut. I-o dădu lui Robin, care o întinse pe masă astfel încât să poată citi şi Strike.

Scrisul de mână care se cam ştersese era un amestec aparte de majuscule şi litere mici.

LaS-O în PaCE pE FaTa mEa, PiZDă Ce EşTi. aLtFeL Te TRimiT îN IaD înCeT Şi CHinuiTOR.

Robin privi în lateral spre Strike şi văzu pe faţa lui reflecţia propriei ei uluiri abia ascunse. Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, un grup de tinere trecu pe lângă masa lor, obligându-l pe Strike să-şi tragă scaunul mai în faţă. Femeile se aşezară la masa din spatele lui Eden şi Maya, discutând şi chicotind.

— Când a citit biletul, spuse Maya, vorbind mai încet astfel ca nou-venitele să nu poată auzi, mama s-a gândit că tata îl trimisese. Nu *propriu-zis,* pentru că cenzorul închisorii nu ar fi lăsat niciodată să iasă aşa ceva – credea că pusese pe cineva să facă asta pentru el.

— Mai exact, pe unchiul Marcus, spuse Eden cu braţele încrucişate şi o expresie încordată. Unchiul Marcus, care era predicator laic şi nu folosise în viaţa lui cuvântul cu „p”.

— Mama s-a dus cu biletul la unchiul Marcus şi la mătuşa Carmen, continuă Maya, ignorând intervenţia ei, şi l-a întrebat pe Marcus direct dacă el era în spatele poveştii. El a negat, dar mama nu l-a crezut. Era vorba de invocarea iadului: pe atunci, Marcus era genul de predicator care vorbea despre foc şi pucioasă…

— …iar el nu credea că mama chiar vrea să divorţeze cu adevărat, spuse Porschia. O învinovăţea pe doctoriţa Bamborough că o convinsese pe mama să-l părăsească pe tata, vă daţi seama?, mama avea *neapărat* nevoie să vină o femeie albă care să-i spună că viaţa ei era groaznică. Altfel ea n-ar fi observat.

— Mă duc să fumez, bine? spuse Eden brusc.

Se ridică şi ieşi, însoţită de zgomotul tocurilor ei pe podeaua de lemn.

Ambele surori mai mici părură să respire uşurate la plecarea ei.

— Ea era preferata tatei, le spuse Maya încet lui Strike şi Robin, privind pe geam cum Eden scoate un pachet de Silk Cut, îşi scutură părul pe spate şi îşi aprinde o ţigară. L-a iubit foarte mult, chiar dacă era un afemeiat.

— Şi nu s-a înţeles niciodată cu mama, adăugă Porschia. Se auzea în tot cartierul când se certau ele.

— Ca să fim corecte, spuse Maya, pe ea a afectat-o cel mai mult despărţirea lor. A abandonat şcoala la 16 ani şi s-a angajat la Marks&Spencer, ca să contribuie la întreţinerea…

— Mama nu şi-a dorit niciodată ca ea să se lase de şcoală, zise Porschia. A fost alegerea lui Eden. Îi place să pretindă că a fost un sacrificiu pe care l-a făcut pentru familie, dar, zău aşa. Abia *aştepta* să se lase de şcoală, pentru că mama punea presiune pe ea să ia note bune. Îi place să pretindă că a fost ca o a doua mamă pentru noi, dar eu nu aşa mi-amintesc totul. *Eu* îmi amintesc mai ales că mă pocnea de mă lua dracu' dacă nu-i plăcea cum mă uitam la ea.

De cealaltă parte a geamului, Eden fuma cu spatele la ei.

— A fost un coşmar, spuse Maya cu tristeţe. Mama şi unchiul Marcus nu s-au împăcat niciodată, şi cum mama şi Carmen erau surori…

— Să le zicem acum, cât Eden nu se amestecă, o îndemnă Porschia pe Maya.

Apoi se întoarse spre Strike şi Robin şi spuse:

— Mătuşa Carmen a ajutat-o pe mama să divorţeze, pe la spatele unchiului Marcus.

— Cum? întrebă Robin în timp ce un chelner trecea pe lângă masa lor, îndreptându-se spre grupul de femei de alături.

— Vedeţi, când avocata recomandată de doctoriţa Bamborough i-a spus mamei ce tarif are, mama şi-a dat seama că n-o să şi-l permită niciodată, nici măcar aşa, redus, spuse Porschia.

— După aceea mama a venit acasă şi a plâns, spuse Maya, pentru că îşi dorea cu disperare să termine definitiv cu divorţul înainte ca tata să iasă din închisoare. Ştia că altfel el o să se întoarcă să stea acolo şi ea o să fie prinsă în capcană. În orice caz, peste câteva zile doctoriţa Bamborough a întrebat-o cum mersese cu avocata şi mama i-a spus că nu o meargă mai departe cu divorţul, din lipsă de bani.

Maya oftă.

— Aşa că doctoriţa Bamborough s-a oferit să plătească ea avocata, iar în schimb mama să facă curat câteva ore pe săptămână în casa lor din Ham.

Femeile de la masa din spatele lor flirtau acum cu chelnerul tânăr, întrebându-se dacă era prea devreme pentru o prăjitură cu frişcă şi chicotind că îşi stricau regimul.

— Mama a simţit că nu poate refuza, spuse Maya. Dar având în vedere cât o costa să meargă până în Ham, plus timpul de care avea nevoie ca să ajungă acolo, când ea avea deja două slujbe suplimentare şi urmau examenele…

— Mătuşa Carmen a acceptat să facă curat în locul ei, ghici Robin. Văzu cu coada ochiului că Strike îi aruncă o privire.

— Da, spuse Maya, cu ochii măriţi de surprindere. Exact. Părea o soluţie bună. Mătuşa Carmen era casnică şi unchiul Marcus şi doctoriţa Bamborough erau amândoi plecaţi la muncă toată ziua, aşa că mama s-a gândit că niciunul dintre ei nu o să afle vreodată că vine altă femeie.

— Dar a existat un moment delicat, spuse Porschia, mai ştii, M? Când doctoriţa Bamborough ne-a invitat pe toţi la grătar la ea acasă?

Porschia se întoarse spre Robin.

— Nu puteam să mergem, pentru că bona doctoriţei Bamborough şi-ar fi dat seama că mama nu e femeia care vine o dată pe săptămână să facă curat. Mătuşii Carmen nu-i plăcea de bona aia. Nu-i plăcea de ea deloc.

— De ce? întrebă Strike.

— I se părea că fata îl vrea pe soţul doctoriţei Bamborough. Zicea că se înroşea de fiecare dată când îi rostea numele.

Uşa cafenelei se deschise şi Eden intră. În timp ce ea se aşeza, Robin simţi un iz de fum amestecat cu parfum.

— Unde aţi ajuns? întrebă ea, părând înfrigurată.

— Mătuşa Carmen făcea curat în locul mamei, spuse Maya.

Eden îşi încrucişă iar braţele, ignorând cafeaua.

— Deci declaraţia pe care mama voastră a dat-o poliţiei, despre sânge şi faptul că doctorul Phipps s-a plimbat prin grădină… spuse Strike.

— …de fapt spunea ce îi spusese Carmen *ei,* da, răspunse Maya, pipăindu-şi din nou cruciuliţa de la gât. Nu putea să recunoască faptul că în locul său se dusese sora ei, pentru că unchiul Marcus şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi aflat. Mătuşa Carmen *a implorat-o* pe mama să nu spună poliţiei şi mama a fost de acord. Deci mama a trebuit să pretindă că ea era cea care văzuse sângele de pe covor şi pe doctorul Phipps plimbându-se pe pajişte.

— Numai că, o întrerupse Porschia cu un râs trist, Carmen s-a răzgândit după aceea în privinţa doctorului Phipps. Mama s-a dus la ea după prima audiere de la poliţie şi i-a spus „Mă întreabă dacă nu e posibil să mă fi înşelat şi să-l confund pe unul dintre lucrători cu doctorul Phipps”. Carmen a spus, „Ah, da. Uitasem că în spate sunt lucrători. Poate i-am confundat”.

Porschia râse scurt, dar Robin ştia că de fapt nu e amuzată. Era acelaşi tip de râs în care se refugiase şi ea în seara în care discutase despre viol cu Max, la masa din bucătărie.

— Ştiu că nu e amuzant, zise Porschia, surprinzând privirea Mayei, dar zău aşa. Carmen a fost întotdeauna o mare ameţită, dar te gândeşti că măcar *atunci* s-a asigurat că lucrurile stau aşa, nu? Mamei îi era rău la propriu din cauza stresului, *voma* dacă mânca ceva. Apoi vaca aia bătrână de

secretară de la muncă a găsit-o o dată când ameţise…

— Da, îşi regăsi brusc glasul Eden. Şi imediat mama a fost acuzată că e hoaţă şi beţivă şi cabinetul a concediat-o. Secretara bătrână susţinea că mirosise pe furiş termosul mamei şi simţise alcool. Născocire absolută.

— Asta a fost la câteva luni după dispariţia lui Margot Bamborough, nu-i aşa? întrebă Strike, cu pixul pregătit deasupra carnetului.

— Ah, îmi pare rău, spuse Eden cu un sarcasm glacial, m-am abătut cumva de la subiect? Înapoi la doamna albă dispărută, oameni buni. Nu contează ce s-a întâmplat cu negresa, pe cine doare în cur de asta?

— Scuze, n-am vrut… începu Strike.

— Ştii cine e Tiana Medaini? îi aruncă Eden.

— Nu, recunoscu Strike.

— *Nu,* spuse Eden, bineînţeles că nu ştii. Sunt 40 de ani de la dispariţia lui Margot Bamborough şi iată-ne cum facem caz de ea şi unde s-a dus. Tiana Medaini e o negresă adolescentă din Lewisham. A dispărut anul trecut. Pe câte pagini întâi a apărut ea? De ce nu a fost prima ştire, cum a fost Bamborough? Pentru că noi nu avem aceeaşi valoare, nu-i aşa, pentru presă sau pentru poliţia aia nenorocită?

Strike păru incapabil să găsească un răspuns potrivit; fără îndoială, se gândi Robin, din cauză că argumentul lui Eden era de necombătut. Fotografia singurei victime de culoare a lui Dennis Creed, Jackie Aylett, secretară şi mamă a unui copil, era cea mai mică şi mai puţin clară din seria fantomatică de imagini alb-negru ale victimelor lui Creed de pe coperta *Demonului din Paradise Park.* Pielea neagră a lui Jackie se vedea cel mai prost pe coperta mohorâtă. Prim-planul era ocupat de Geraldine Christie, de 16 ani, şi Susan Meyer, de 27 de ani, amândouă blonde şi cu piele albă.

— Când a dispărut Margot Bamborough, spuse Eden cu înverşunare, poliţia le-a tratat pe femeile

albe de la cabinet ca pe nişte porţelanuri, bine? Practic le ştergea lacrimile de pe faţă – dar nu şi mamei noastre. Pe ea au tratat-o ca pe o infractoare înrăită. Poliţistul ăla însărcinat cu cazul, cum îl chema…?

— Talbot? sugeră Robin.

— „Ce ascunzi? Haide, ştiu că-mi ascunzi ceva.”

În mintea lui Robin se contură silueta misterioasă a Hierofantului. Păstrătorul secretelor şi misterelor din tarotul Thoth purta o mantie de culoarea şofranului şi stătea pe un taur („cartea aceasta este numită Taurus”), iar în faţa lui era o preoteasă neagră, de două ori mai mică, cu părul împletit ca al Mayei („în faţa lui e femeia încinsă cu sabie; ea reprezintă Femeia Păcătoasă…”). Ce fusese mai întâi, dispunerea cărţilor de tarot care sugerau secret şi tăinuire, sau intuiţia poliţistului că îngrozita Wilma îl minţea?

— Când m-a audiat… începu Eden.

— Talbot te-a audiat *pe dumneata?* întrebă Strike ascuţit.

— Da, a venit neanunţat la serviciul meu, la Marks&Spencer, spuse Eden.

Robin îşi dădu seama că în ochii ei începuseră să strălucească lacrimile.

— Biletul ăla anonim primit de Bamborough mai fusese văzut şi de altcineva de la cabinet. Talbot a aflat că tata e la puşcărie şi a auzit că mama făcea curat pentru doctoriţă. S-a dus la fiecare bărbat din familia noastră, acuzându-i că scriseseră scrisori de ameninţare, apoi a venit la mine şi mi-a pus nişte întrebări foarte ciudate despre toate rudele mele de sex masculin. Voia să afle ce făcuseră în diverse date, şi m-a întrebat dacă unchiul Marcus pleca des de acasă noaptea. M-a întrebat până şi despre…

— …zodiile unchiului şi tatălui dumitale? întrebă Robin.

Eden păru uluită.

— De unde naiba ştii asta?

— Talbot a lăsat un carnet plin de însemnări oculte. Încerca să soluţioneze cazul cu ajutorul

cărţilor de tarot şi al astrologiei.

— Astrologie? repetă Eden. *Astrologie* nenorocită?

— Talbot n-ar fi trebuit să te audieze fără un adult de faţă, îi spuse Strike lui Eden. Câţi ani aveai, 16?

Eden îi râse detectivului în faţă.

— Poate aşa funcţionează lucrurile pentru fetele albe, dar noi suntem altfel, n-ai fost atent? Suntem robuste. Suntem *dure.*

Eden se întoarse iar spre Robin.

— Chestiile alea oculte, spuse ea, da, are sens, pentru că m-a întrebat despre *obeah.* Ştii ce e asta?

Robin clătină din cap.

— Un tip de magie care se practica în Caraibe. Originar din Africa de Vest. Noi ne-am născut toate în Southwark, dar, înţelegi, pentru inspectorul Talbot eram toţi nişte păgâni negri. M-a dus cu el în camera din spate, singură, şi m-a întrebat chestii despre ritualuri cu sânge, despre magia neagră. Eu eram îngrozită, nu ştiam despre ce tot vorbeşte. Am crezut că se referă la mama şi la sângele de pe covor, că sugerează că ea o omorâse pe doctoriţa Bamborough.

— Suferea o cădere psihică, spuse Robin. De asta i-au luat cazul. El credea că vânează un diavol. Mama voastră nu a fost singura femeie despre care el credea că ar putea să aibă puteri supranaturale.

Apoi Robin adăugă încet:

— Dar era clar rasist. E evident din însemnările lui.

— Nouă nu ne-ai spus că a venit poliţia la Marks&Spencer, interveni Porschia. De ce nu ne-ai spus?

— De ce să vă spun? răspunse Eden, tamponându-şi furioasă ochii umezi. Mama era deja bolnavă din cauza stresului, unchiul Marcus striga la mine că mama pusese poliţia pe urmele lui şi ale băieţilor lui şi mie mi-era foarte frică, dacă el afla că poliţistul venise la mine la serviciu l-ar fi reclamat, iar ăsta era ultimul lucru de care aveam

noi nevoie. Dumnezeule, ce dezastru, ce dezastru îngrozitor.

Eden îşi apăsă scurt ochii umezi cu degetele. Porschia părea că ar vrea să spună ceva care s-o aline pe sora ei mai mare, dar Robin avu impresia că asta ar fi fost o abatere atât de mare de la relaţia lor obişnuită că nu prea ştia cum să procedeze. După câteva clipe, Porschia murmură:

— Trebe să merg la veceu.

Îşi împinse scaunul în spate şi dispăru în baie.

— Eu n-am vrut ca Porsch să vină astăzi, spuse Maya imediat ce uşa băii se închise în urma surorii ei mai mici.

Evita, plină de tact, să privească spre sora ei mai mare, care se străduia să dea impresia că nu plânge, în timp ce îşi ştergea lacrimile pe furiş.

— Nu are nevoie de stresul ăsta, continuă Maya. Abia a terminat chimioterapia.

— Cum se simte? întrebă Strike.

— Săptămâna trecută i s-a spus că a scăpat, slavă Domnului. Zice că vrea să se întoarcă la lucru cu program redus. Eu cred că e prea devreme.

— E asistentă socială, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Da, oftă Maya. O aşteptau o sută de mesaje disperate în fiecare dimineaţă şi dacă se întâmplă ceva cu o familie la care n-ai putut să ajungi ştii că vei fi ţinta tuturor reproşurilor. Nu ştiu cum reuşeşte să facă asta. Dar ea e ca mama. Ca două picături de apă. Ea a fost întotdeauna puiul mamei, iar mama a fost eroina ei.

Eden scoase un „hm” încet care putea să fie şi aprobator, şi critic. Maya îl ignoră. Urmă o scurtă pauză, în care Robin reflectă la conexiunile încurcate ale familiei. Între Jules şi Wilma Bayliss, războiul părea să continue prin intermediari şi în generaţia următoare.

Uşa băii se deschise, iar Porschia reapăru. În loc să se aşeze la locul ei lângă Robin, îl ocoli cu şoldurile ei largi pe Strike, aflat în capul mesei, şi se strecură prin spatele Mayei care, uimită, se grăbi să se tragă cu scaunul, până când Porschia ajunse la

Eden. După ce vârî nişte hârtie igienică în mâna surorii ei mai mari, Porschia îşi puse braţele în jurul gâtului lui Eden şi o sărută pe creştet.

— Ce faci? spuse Eden răguşit.

Ridică mâna ca să apuce braţele surorii ei mai mici, dar nu ca să le îndepărteze, ci ca să le ţină acolo. Robin văzu cu coada ochiului că Strike se prefăcea că îşi examinează carnetul.

— Îţi mulţumeam, zise Porschia încet, depunând încă un sărut pe creştetul surorii ei mai mari, înainte de a-i da drumul. Pentru că ai acceptat asta. Ştiu că nu voiai.

Toţi rămaseră tăcuţi şi uşor uimiţi, în timp ce Porschia îşi croia drum înapoi în jurul mesei şi îşi relua locul lângă Robin.

— Le-ai povestit ultima parte? o întrebă Porschia pe Maya, în timp ce Eden îşi sufla nasul. Despre mama şi Betty Fuller?

— Nu, spuse Maya, care părea şocată de reconcilierea la care asistase. Ţie ţi-a spus mama, cred că tu ar trebui să povesteşti.

— Bun, spuse Porschia, întorcându-se ca să se uite la Strike şi Robin. Ăsta chiar e ultimul lucru pe care îl ştim, s-ar putea să nu aibă importanţă, dar puteţi să aflaţi şi asta, acum că ştiţi celelalte chestii.

Strike aşteptă, cu pixul pregătit.

— Mama mi-a spus asta la puţin timp după ce s-a pensionat. N-ar fi trebuit s-o facă, de fapt, pentru că era vorba de un client, dar când o să auziţi despre ce e vorba, o să înţelegeţi. Mama a continuat să lucreze în Clerkenwell după ce a obţinut calificarea ca asistentă socială. Acolo erau toţi prietenii ei; nu voia să se mute. Aşa că a ajuns să cunoască foarte bine comunitatea locală. Una dintre familiile de care se ocupa locuia pe Skinner Street, nu departe de cabinetul St John…

— Skinner Street? repetă Strike.

Numele îi suna cunoscut, dar, la cât de epuizat era, nu-şi aminti imediat de ce. Pe de altă parte, Robin îşi dădu seama imediat de ce Skinner Street suna familiar.

— Da. Familia se numea Fuller. Mama a spus că aveau cam toate problemele la care te poţi gândi: dependenţă, violenţă domestică, infracţionalitate, tot pachetul. Bunica, un fel de şeful familiei, avea doar 40 şi ceva de ani şi câştiga bani mai ales din prostituţie. O chema Betty, iar maică-mea a spus că era ca un post de ştiri local, cel puţin dacă voiai să afli ceva despre lumea interlopă. Familia stătea în zonă de generaţii întregi. În orice caz, într-o zi Betty îi spune mamei, şmechereşte, aşa, ca să-i vadă reacţia: „Ştii, Marcus nu i-a trimis niciodată vreun bilet de ameninţare doctoriţei". Mama a rămas trăsnită. Primul ei gând a fost că Marcus o vizita pe femeie, înţelegeţi, ca un client – *eu ştiu că nu era aşa.*

Porschia ridicase mâna ca să i-o ia înainte lui Eden, care deschisese gura.

— La acel moment, mama şi Marcus nu-şi mai vorbiseră de ani buni. În orice caz, fusese ceva nevinovat: Betty se întâlnise cu Marcus din cauză că biserica încerca să pătrundă în zona aceea. Marcus adusese familiei nişte lucruri de la Festivalul Recoltei şi încercase s-o convingă pe Betty să vină la slujbă. Betty îşi dăduse seama de legătura dintre Marcus şi mama pentru că mama purta în continuare numele de Bayliss, iar Betty a susţinut că ştie cine scrisese *de fapt* biletele de ameninţare către Margot Bamborough şi că persoana care le scrisese era aceeaşi persoană cu ucigaşul ei. Mama a spus „Şi cine a fost?", iar Betty i-a spus că dacă îi zice, ucigaşul lui Margot o ucide şi pe ea.

Urmă o scurtă tăcere. Cafeneaua din jurul lor era zgomotoasă, iar una dintre femeile de la masa de alături, care mânca un cremşnit, spuse tare, cu o plăcere afectată:

— *Dumnezeule,* cât de bun e.

— Mama ta a crezut-o pe Betty? întrebă Robin.

— Nu ştia ce să creadă, spuse Porschia. Betty cunoştea nişte oameni foarte duri, aşa că era posibil să fi prins vreun zvon, dar cine ştie? Oamenii vorbesc, nu-i aşa, şi le place să-şi dea importanţă.

Robin îşi aminti că Janice Beattie spusese exact acelaşi lucru în timp ce transmitea mai departe zvonul că Margot Bamborough apăruse într-un cimitir.

— Dar dacă informaţia avea vreo valoare, o femeie ca Betty ar fi ajuns mai repede pe Lună decât la poliţie, spuse Porschia. Probabil e moartă de mult, dat fiind stilul ei de viaţă, dar eu totuşi v-am spus. N-ar trebui să fie prea greu să aflaţi dacă mai e în viaţă.

— Mulţumesc foarte mult că ne-ai spus, zise Strike. Cu siguranţă o să verificăm.

Acum că spuseseră tot ce ştiau, cele trei surori căzură într-o tăcere îndurerată. Nu era prima oară când Robin avea ocazia să reflecteze la cât de multe daune colaterale provoca fiecare act de violenţă. În mod evident, dispariţia lui Margot Bamborough dăduse peste cap vieţile fetelor Bayliss, iar acum, când cunoştea întreaga amploare a suferinţei pe care această dispariţie le-o provocase şi natura dureroasă a amintirilor asociate cu ea, Robin înţelegea perfect refuzul iniţial al lui Eden de a vorbi cu ei. Cel mult îi venea să se întrebe de ce surorile se răzgândiseră.

— Mulţumesc foarte mult pentru asta, spuse ea sincer. Sunt sigură că fiica lui Margot vă va fi incredibil de recunoscătoare pentru că aţi acceptat să vorbiţi cu noi.

— Ah, fiica e cea care v-a angajat? spuse Maya. Ei, puteţi să-i spuneţi din partea mea că mama s-a simţit vinovată toată viaţa pentru că n-a spus adevărul la poliţie. Îi plăcea de doctoriţa Bamborough, înţelegeţi. Adică nu erau prietene apropiate sau ceva de genul ăsta, dar mama o considera o persoană cumsecade.

— Asta a apăsat-o, spuse Porschia. Până la moartea ei, a apăsat-o. De asta a păstrat biletul. Ea ar fi vrut ca noi să facem asta. Se poate face analiza scrisului şi aşa mai departe, nu-i aşa?

Strike fu de acord că se poate. Se duse să achite nota, iar Robin aşteptă la masă împreună cu surorile, despre care îşi dădea seama că îşi doreau

să-i vadă pe detectivi plecaţi, cât mai repede. Îşi dezvăluiseră traumele personale şi secretele de familie, iar acum întreţinerea unei conversaţii politicoase doar de dragul aparenţelor ar fi fost mult prea apăsătoare, iar orice altă formă de discuţie – imposibilă. Robin fu uşurată când Strike se întoarse şi, după câteva formule scurte de salut, ei doi părăsiră cafeneaua.

Când ajunse la aer curat, Strike se opri să scoată din buzunar ţigările Benson&Hedges şi să-şi aprindă una.

— Aveam nevoie de asta, murmură el în timp ce porneau mai departe. Deci… Skinner Street…

— …acolo a fost văzut Joseph Brenner în seara în care a dispărut Margot, spuse Robin.

— Ah, murmură Strike, închizând pentru scurt timp ochii. *Ştiam* eu că e ceva.

— Cum ajung acasă o caut pe Betty Fuller, spuse Robin. În rest, ce impresie ţi-au făcut?

— Familia Bayliss chiar a avut de suferit, nu-i aşa? spuse Strike, oprindu-se lângă Land Rover şi privind înapoi spre cafenea.

BMW-ul lui era la 50 de metri mai în faţă. Strike trase iar din ţigară, încruntându-se:

— Ştii… asta ne oferă o altă perspectivă asupra nenorocitului de carnet, recunoscu el. Dacă dai la o parte toate tâmpeniile oculte, Talbot a avut dreptate, nu-i aşa? Wilma chiar îi ascundea ceva. O grămadă de lucruri, de fapt.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Tu îţi dai seama că biletul ăla de ameninţare e prima probă fizică pe care am găsit-o?

— Da, spuse Robin uitându-se la ceas. La cât pleci spre Truro?

Strike nu răspunse. Robin ridică privirea şi văzu că acesta privea spre parcul aflat pe cealaltă parte a străzii atât de fix că se întoarse şi ea să vadă ce-i atrăsese atenţia, dar nu văzu nimic în afară de doi terieri West Highland care se hârjoneau şi pe stăpânul lor, care mergea legănând două lese.

— Cormoran?

Strike păru să-şi recupereze atenţia de undeva departe.

— Ce? spuse el. Da. Nu, mă gândeam doar…

Se întoarse şi privi din nou spre cafenea, încruntat.

— Mă gândeam doar. Dar nu e nimic, cred că o iau pe urmele lui Talbot. Văd semnificaţie într-o coincidenţă absolută.

— Ce coincidenţă?

Dar Strike nu răspunse decât când uşa cafenelei se deschise şi cele trei surori Bayliss ieşiră.

— Ar trebui să plecăm, spuse el. Cred că s-au săturat să ne vadă. Ne vedem luni. Să mă anunţi dacă găseşti ceva interesant despre Betty Fuller.

54

Însă acea durere nu îi era lucru rar;
Nici oricare durere, căci de atâtea dăţi
Puterea i-o cercase şi iubise în zadar.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Trenul se hurducă, iar capul lui Strike, care dormea, se rostogoli într-o parte şi se lovi de geamul rece. Se trezi şi simţi salivă pe bărbie. Se şterse cu mâneca hainei şi privi în jur. Cuplul în vârstă din faţa lui era afundat politicos în lectură, dar de cealaltă parte a culoarului patru adolescenţi se amuzau de mama focului, râzând pe înfundate, dar având grijă să nu privească spre el, cu umerii zguduindu-li-se în timp ce se prefăceau interesaţi de câmpurile care se zăreau pe fereastră. Se părea că sforăise cu gura deschisă, pentru că acum şi-o simţea neplăcut de uscată. Se uită la ceas şi văzu că dormise cel puţin două ore.

Luă termosul în carouri de pe măsuţa din faţa lui, pe care îl clătise şi umpluse iar mai devreme la McDonald's, şi îşi turnă cafea neagră, în timp ce adolescenţii continuau să icnească şi să pufnească de râs. Li se părea, cu siguranţă, că Strike e un tip amuzant de ciudat, cu sforăitul şi termosul lui în carouri, dar după un an de peregrinări prin vagoane de tren care se legănau Strike învăţase că piciorul lui protetic aprecia reducerea la minimum a deplasărilor la vagonul restaurant. Bău un pahar de cafea cu gust de plastic, apoi se instală din nou cât mai confortabil, cu braţele încrucişate. Privi câmpurile care treceau în fugă prin faţa geamului, presărate cu stâlpi de curent, şi norul alb turtit căruia praful de pe geam îi împrumuta o licărire verde-albăstruie. Era vag conştient de tot acel peisaj: atenţia lui era concentrată în interior asupra

ideii stranii care îi venise după interviul cu surorile Bayliss.

Bineînţeles, ideea putea să fie doar produsul unei minţi suprasolicitate care făcea legături false între simple coincidenţe. Strike o întoarse în minte pe toate părţile, examinând-o din diferite unghiuri, până când, în cele din urmă, se trase pe locul gol de alături, căscând, şi se ridică cu greu în picioare pe culoar, ca să ajungă la geanta de voiaj din suportul pentru bagaje de deasupra. Lângă geantă era o pungă de la Waitrose, pentru că în drum spre gara Paddington trecuse pe la supermarket ca să ia trei ouă de Paşte pentru nepoţii lui, sau mai bine zis trei arici de ciocolată („Prietenii Pădurii"), deoarece aceştia erau relativ compacţi. Începu să caute în geantă după *Demonul din Paradise Park* şi răsturnă din greşeală plasa de cumpărături în care era ciocolata. Ariciul de sus căzu şi, în încercarea de a-l prinde, Strike lovi cutia şi o trimise în aer. Aceasta ricoşă de spătarul femeii în vârstă, făcând-o să ţipe, surprinsă, şi căzu pe podea.

Acum adolescenţii cărora Strike le oferea fără să vrea tot acest spectacol comic râdeau cu lacrimi, fără să se mai ferească. Abia când Strike se aplecă stângaci ca să ridice ariciul de ciocolată acum crăpat, punând o mână pe masa adolescenţilor ca să-şi menţină echilibrul, una dintre tinere zări tija de metal care îi servea drept gleznă dreaptă. Strike îşi dădu seama că aceasta o văzuse deoarece încetă brusc să râdă şi sâsâi încet, dar insistent către prietenii ei, să tacă. Gâfâind, năduşit tot şi conştient că jumătate din ochii din vagon erau aţintiţi asupra lui, Strike împinse ariciul avariat înapoi în pungă, găsi *Demonul din Paradise Park* în geantă şi, continuând să transpire, dar savurând cu o plăcere răutăcioasă feţele solemne ale adolescenţilor de lângă el, se strecură înapoi pe locul de la geam.

După ce răsfoi cam două treimi din carte în căutarea părţii pe care voia s-o recitească, găsi în cele din urmă capitolul intitulat „Capturarea".

Până acum, relaţia lui Creed cu proprietara Violet Cooper fusese de o importanţă crucială pentru ca el să fie în continuare în siguranţă. Violet a recunoscut ea însăşi că, în primii cinci ani în care el îi fusese chiriaş, n-ar fi crezut niciodată ceva de rău despre „Den”, pe care îl considera un om singuratic şi blând, amator de seri muzicale şi probabil gay.

Însă eforturile făcute odinioară pentru a o mulţumi pe Violet începuseră să-l irite pe Creed. Dacă mai demult o drogase pentru că avea de gând să piseze oase în subsol sau trebuia să încarce un cadavru în camionetă noaptea, acum începu să-i pună barbiturice în ginul amestecat cu suc de portocale doar pentru a evita compania ei plictisitoare.

Comportamentul lui faţă de Violet se schimbă şi el. Deveni „rău” cu ea, „mă lua peste picior când nu era cazul, spunea lucruri neplăcute, râdea de mine pentru că foloseam cuvintele greşit şi aşa mai departe, mă trata de parcă aş fi fost o proastă, ceea ce înainte n-ar fi făcut niciodată.

Îmi amintesc că o dată îi povesteam despre căsuţa minunată de la ţară pe care o cumpărase fratele meu când ieşise la pensie şi i-am spus «Ar trebui să vezi grădina cu trandafiri şi pavilionul», şi Dennis a râs la mine, în bătaie de joc de fapt, pentru că eu pronunţasem greşit, spusesem *paveleon.* N-am uitat niciodată asta, Dennis mi-a spus «Nu mai folosi cuvinte dacă nu ştii cum se pronunţă corect, pari o neghioabă».

M-am simţit jignită. Nu mai văzusem această latură răutăcioasă a lui. Ştiam că e inteligent, rezolva în fiecare zi rebusul din

Times. Ştia toate răspunsurile la *Mastermind,* când ne uitam împreună, dar până atunci nu mă mai umilise niciodată.

Apoi, într-o seară, începe să vorbească despre testamentul meu. Vrea să ştie cui urma să-i las casa. Era ca şi cum mi-ar fi cerut să i-o las lui.

Nu mi-a plăcut asta. Nu eram bătrână, nu aveam de gând să mor prea curând. Am schimbat subiectul, dar peste câteva seri el a început iar cu asta. Eu i-am spus «Uite ce e, Dennis, cum crezi că mă simt eu dacă îi dai înainte cu asta, de parcă aş fi cu un picior în groapă? Mă faci să cred că vrei să te descotoroseşti de mine.»

A devenit obraznic şi mi-a spus că pentru mine e în regulă, dar că el nu are nimic, nicio siguranţă şi aşa mai departe, şi dacă cel căruia îi las eu casa îl aruncă în stradă? Şi s-a repezit afară. Ne-am împăcat după aceea, dar mi-a lăsat un gust neplăcut".

Ar putea părea o culme a nesăbuinţei ca Creed să o convingă pe Violet să-şi schimbe testamentul şi apoi s-o ucidă. Pe lângă faptul că ar fi avut un mobil evident, ar fi riscat o incursiune a poliţiei în subsolul în care ascundea rămăşiţele şi lucrurile a cel puţin cinci femei. Însă la acel moment aroganţa lui Creed şi senzaţia lui de inviolabilitate par să fi depăşit orice limite. În plus, îşi făcea rezerve de pastile în cantităţi mai mari ca oricând, ceea ce l-a pus în legătură cu mai mulţi traficanţi stradali. Asta l-a făcut mai uşor de recunoscut.

Unul dintre noii lui furnizori era Michael Cleat, care vindea barbiturice furate de la o cunoştinţă care lucra la o companie farmaceutică. Cleat avea să facă mai târziu o înţelegere cu poliţia în

> schimbul mărturiei lui de la procesul criminalului. Creed, a depus mărturie Cleat, îl întrebase dacă el sau cunoştinţa lui poate să îi procure un reţetar. Poliţia bănuia că Creed spera să falsifice o reţetă pentru Violet, care să explice de ce avea atâtea medicamente încât să poată lua o supradoză…

În ciuda cafelei, lui Strike începură să i se închidă iar ochii. După încă vreo câteva minute, capul îi căzu într-o parte, iar cartea îi alunecă din mâna moale.

Când se trezi iar, cerul devenise roz-coral, râsetele adolescenţilor dispăruseră şi Strike îşi dădu seama că în zece minute ajungea în gara din Truro. Mai înţepenit ca oricând şi fără niciun chef de reuniuni de familie, şi-ar fi dorit să se întoarcă în apartamentul lui de la mansardă ca să facă un duş şi să aibă parte de puţină linişte. Dar se înveseli puţin când îl văzu pe Dave Polworth aşteptându-l pe peron. În pungă, aricii de ciocolată se loviră uşor unul de celălalt în timp ce Strike cobora cu greutate din tren. Spera să nu uite să i-l dea pe cel stricat lui Luke.

— Ce faci, Diddy? spuse Polworth în timp ce dădeau mâna şi se băteau pe spate, punga de cumpărături a lui Strike împiedicând o îmbrăţişare.

— Mersi c-ai venit să mă iei, Chum, îţi sunt recunoscător.

Merseră spre St Mawes cu Dacia Duster a lui Polworth, discutând despre planurile pentru a doua zi. Polworth şi familia lui fuseseră invitaţi la împrăştierea cenuşii, împreună cu Kerenza, asistenta specializată.

— …numai că n-o să fie o împrăştiere, spuse Polworth în timp ce conducea pe drumurile de ţară, iar soarele de la orizont se transforma într-un tăciune arzător, ci mai mult o plutire.

— De ce?

— Lucy a luat o urnă. Solubilă în apă, din bumbac şi lut. Mi-a arătat-o aseară. Cică are formă de floare. Pui cenuşa înăuntru şi toată chestia se îndepărtează pe apă şi se dizolvă.
— Bună idee, spuse Strike.
— Previne accidentele stupide, spuse Polworth pragmatic. Îţi mai aduci aminte de Ian Restarick de la liceu? Bunicul lui a vrut ca cenuşa să-i fie aruncată de pe Land's End. Tâmpiţii ăia adormiţi au aruncat-o pe un vânt puternic şi s-au trezit cu gura plină de bătrânul. Restarick mi-a povestit că după aia o săptămână a suflat cenuşă din nas.
Strike râse. Îşi simţi mobilul vibrând în buzunar şi îl scoase. Spera ca SMS-ul să fie de la Robin, poate spunându-i că o găsise deja pe Betty Fuller, în schimb, văzu un număr necunoscut.

Te am urât atât de mult pentru că te-am iubit atât de mult. Iubirea mea nu s-a sfârşit niciodată, dar a ta da. S-a consumat. Eu am consumat-o

Polworth continua să vorbească, dar Strike nu-l mai asculta. Citi tot mesajul de mai multe ori, uşor încruntat, apoi băgă telefonul înapoi în buzunar şi încercă să se concentreze la poveştile prietenului său.
Acasă la Ted fu întâmpinat cu strigăte de bun venit şi îmbrăţişări din partea unchiului său, a lui Lucy şi Jack. Strike se strădui să pară încântat că se afla acolo, deşi era epuizat şi ştia că pentru a dormi trebuia să aştepte ca toţi ceilalţi să se ducă la culcare. Lucy făcuse paste pentru toată lumea, iar când nu se ocupa de nevoile altora, mustrându-l pe Luke pentru că îl lovea cu piciorul pe Adam sau că ciugulea din farfuria ei, părea că e pe punctul de a izbucni în plâns.
— E atât de straniu, nu-i aşa? îi şopti ea fratelui ei după cină, în timp ce Greg şi băieţii, la insistenţele lui Greg, strângeau masa, să fim aici fără ea?
Apoi continuă în grabă, fără pauză:

— Am decis să împrăştiem cenuşa dimineaţa, pentru că vremea pare să fie bună, şi apoi să ne întoarcem aici pentru masa de Paşte.

— Sună minunat, spuse Strike.

Ştia câtă importanţă acordă Lucy aranjamentelor şi planurilor, să fie făcut totul aşa cum se cuvine. Lucy aduse urna şi admiră crinul alb stilizat. Ted pusese deja cenuşa lui Joan înăuntru.

— Minunat, lui Joan i-ar fi plăcut mult, spuse Strike, fără să aibă habar dacă era adevărat sau nu.

— Şi am luat trandafiri roz pentru toţi să aruncăm în apă odată cu cenuşa, spuse Lucy, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi.

— Bună idee, spuse Strike înăbuşindu-şi un căscat.

Nu-şi dorea altceva decât să facă duş, să se întindă şi să adoarmă.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de toate astea, Luce. Ah, am adus ouă de Paşte pentru băieţi, unde să le pun?

— Putem să le punem în bucătărie. Ţi-ai adus aminte să aduci şi pentru Roz şi Mel?

— Cine?

— Fetele lui Dave şi Penny, vin şi ele mâine.

La dracu'.

— Nu m-am gândit…

— Of, Stick, spuse Lucy, nu eşti naşul lor?

— Nu, nu sunt, spuse Strike, străduindu-se din răsputeri să nu pară arţăgos, dar, bine, mă reped mâine-dimineaţă la magazin şi iau.

Mai târziu, când rămase în sfârşit singur în sufrageria întunecată, întins pe canapeaua cu care în ultimul an fusese nevoit să se familiarizeze, după ce îşi sprijinise piciorul protetic de măsuţa de cafea, îşi verifică din nou telefonul. Fu încântat să vadă că nu avea niciun mesaj nou de la numărul necunoscut şi, epuizat, adormi rapid.

Dar cu puţin înainte de 4 dimineaţa telefonul sună. Smuls dintr-un somn adânc, Strike bâjbâi după el, văzu cât e ceasul şi apoi îl duse la ureche.

— Alo?

Urmă o lungă tăcere, deşi la celălalt capăt al firului se auzea cineva respirând.

— Cine e? spuse el, bănuind răspunsul.

— Bluey, se auzi o şoaptă subţire. Eu sunt.

— E 4 noaptea, Charlotte.

— Ştiu, şopti ea.

Charlotte scoase un sunet ce ar fi putut să fie şi un chicotit, dar şi un suspin. Vorbea ciudat, pe un ton care părea maniaco-depresiv. Strike privi fix plafonul întunecat. Cenuşa mătuşii lui se afla la doar patru metri de el.

— Unde eşti?

— În iad.

— Charlotte…

Charlotte închise.

Strike îşi auzea inima bătând cu o forţă rău prevestitoare, ca un timpan în interiorul unei peşteri. Îl străbăteau junghiuri incandescente de panică şi groază.

Câte poveri îi mai era dat să ducă? Nu plătise destul, nu dăduse destul, nu sacrificase destul – nu iubise destul? Joan părea acum foarte aproape, în întunericul propriului living, cu farfuriile ornamentale şi florile uscate, chiar mai aproape decât cenuşa rămăşiţelor ei din acel crin alb uşor ridicol, care avea să arate atât de minuscul şi de nesemnificativ plutind pe marea largă, ca o farfurie de carton aruncată. Lui Strike i se păru că aude ultimele ei cuvinte: „Eşti un om bun… ajuţi oamenii… sunt mândră de tine…”

Charlotte îl sunase de pe acelaşi număr necunoscut de la care îi trimisese mesaje mai devreme. Mintea epuizată a lui Strike se învârtea acum în jurul faptelor cunoscute, şi anume că Charlotte mai încercase să se sinucidă în trecut, că era căsătorită şi avea copii şi că fusese internată recent într-o clinică psihiatrică. Îşi aminti hotărârea pe care o luase cu săptămâni în urmă de a-l suna pe soţul ei dacă Charlotte îi mai trimitea mesaje sinucigaşe, dar Jago Ross sigur nu era la banca lui la 4 noaptea în weekendul de Paşte. Strike se întrebă

dacă ar fi fost o dovadă de cruzime sau de bunătate din partea lui să ignore apelul şi cum ar fi suportat ideea că Charlotte luase o supradoză dacă el nu răspundea? După 10 minute foarte lungi, în care se aştepta pe jumătate ca ea să sune din nou, Strike se ridică în capul oaselor ca să compună un SMS.

Eu sunt în Cornwall. Tocmai a murit mătuşa mea. Cred că ai nevoie de ajutor, dar nu sunt eu persoana potrivită să ţi-l ofere. Dacă eşti singură, trebuie să chemi pe cineva şi să-i spui ce simţi.

Ce era teribil era cât de bine ajunseseră să se cunoască el şi Charlotte. Strike ştia cât de laş şi de nesincer avea să i se pară lui Charlotte acest răspuns anost. Charlotte avea să-şi dea seama că o mică parte din el (redusă de o abstinenţă hotărâtă, dar niciodată eradicată) se simţea atrasă înapoi spre ea, mai ales în această situaţie extremă, nu doar pentru că ani buni se considerase responsabil de fericirea ei, ci şi pentru că nu ar fi putut să uite niciodată că ea venise la el când era la pământ, zăcând pe patul de spital cu un picior care tocmai îi fusese amputat şi întrebându-se ce viaţă mai putea să-l aştepte. Încă îşi amintea cum apăruse ea în uşă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, cum străbătuse salonul spre el şi îl sărutase în tăcere pe gură, iar acel moment, mai mult ca oricare altul, îi spusese că viaţa avea să continue, avea să conţină momente superbe de frumuseţe şi de plăcere, că nu mai era singur şi că piciorul lui lipsă nu conta pentru femeia pe care el nu o putea uita.

Cum stătea în întuneric, neobişnuit de înfrigurat din cauza epuizării, Strike scrise încă cinci cuvinte –

O să fie mai bine

– şi trimise mesajul. Apoi se întinse pe spate şi aşteptă ca telefonul să vibreze iar, dar acesta rămase tăcut şi, în cele din urmă, Strike adormi.

Se trezi, inevitabil, când Luke dădu buzna în sufragerie. În timp ce asculta cum acesta zăngănea prin bucătărie, întinse mâna după telefon şi se uită la el. Charlotte mai trimisese două mesaje, unul cu o oră în urmă, următorul – jumătate de oră mai târziu.

Bluey îmi pare rău pentru mătuşa ta. E cea pe care am cunoscut-o?

Apoi, când Strike nu răspunsese:

Sunt oare rea? Jago spune că da. Credeam că nu pot fi aşa, pentru că tu mă iubeai

Cel puţin nu era moartă. Cu impresia că o menghină îi strânge stomacul, Strike se ridică, îşi puse proteza şi încercă să şi-o alunge pe Charlotte din minte.

Micul dejun nu fu foarte relaxat. Masa era atât de aglomerată de ouă de Paşte că semăna cu un cuib din desene animate. Strike mâncă din farfuria ţinută în poală. Lucy le luase câte un ou lui Strike şi lui Ted, iar detectivul îşi dădu acum seama că ar fi trebuit să-i ia şi el unul surorii lui. Toţi cei trei băieţi aveau mormane de ouă.

— Ce legătură are un arici cu Paştele? îl întrebă Adam pe Strike, ridicând cadoul de la unchiul lui.

— Perioada Paştelui e primăvara, nu-i aşa? spuse Ted din capul mesei. Atunci ies animalele din hibernare.

— Al meu e stricat, spuse Luke scuturând cutia.

— Păcat, spuse Strike.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă.

Era încordată, mustrându-şi fiii dacă se uitau la telefoane în timpul mesei, uitându-se urât la Strike când acesta îşi verifica telefonul şi aruncând întruna priviri pe fereastră, ca să vadă cum e vremea. Detectivul se bucură că are un pretext să iasă din casă ca să cumpere ouă de Paşte pentru fiicele lui Polworth, dar abia parcurse zece metri pe strada înclinată, cu ţigara în mână, că văzu Dacia familiei

Polworth apropiindu-se. Când îi mărturisi în şoaptă lui Polworth unde se ducea, acesta spuse:

— Dă-o dracu', au acasă suficientă ciocolată pentru un an. Las-o baltă.

La ora 11, cu cronometrul setat pentru pulpa de miel pe care o băgaseră la cuptor, după ce lui Luke i se spuse că nu, nu putea să-şi ia iPad-ul pe vas şi după ce se întorseseră din drum pentru ca fiica cea mică a lui Polworth să facă pipi, deşi înainte de plecare insistase că n-are nevoie, grupul reuşi să ajungă în port, unde se întâlniră cu asistenta Kerenza şi urcară pe velierul lui Ted, *Jowanet.*

Strike, care cândva fusese mândrul aghiotant al unchiului său, nu mai avea echilibrul necesar manevrării pânzelor sau cârmei. Stătu împreună cu femeile şi copiii, scutit de corvoada de a face conversaţie de zgomotul vântului în pânze. Ted striga comenzi către Polworth şi Jack. Luke mânca ciocolată, cu ochii mijiţi din cauza brizei reci; fiicele lui Polworth se cuibăriseră tremurând lângă mama lor, care le înconjura cu braţele. Pe obrajii lui Lucy, care ţinea urna albă şi plată în poală, se prelingeau deja lacrimi. Lângă ea, Kerenza ţinea în mână un buchet de trandafiri roz, împachetat neglijent într-un celofan, şi rămăsese în seama lui Greg şi Polworth să strige la copii să aibă grijă la ghiu când schimbară cursul pentru a ocoli peninsula pe care Castelul St Mawes se înălţa ca o santinelă.

Suprafaţa mării se schimba de la o secundă la alta, de la o câmpie unduitoare verzuie şi gri la o plasă de scânteieri de diamant. Pentru Strike, mirosul de ozon era la fel de familiar şi de reconfortant precum cel de bere. Tocmai se gândea cât de bucuros era că Joan alesese varianta asta în locul unui mormânt, când simţi că telefonul îi vibrează la piept. Incapabil să reziste tentaţiei de a citi SMS-ul despre care ştia că e de la Charlotte, scoase telefonul.

Am crezut că o să te întorci şi o să mă împiedici să mă căsătoresc cu el n-am crezut că o să mă laşi să fac asta

Băgă telefonul înapoi în buzunar. Luke îl privea şi Strike avu impresia că vede cum îi vine ideea de a întreba de ce unchiul Cormoran are voie să se uite la telefon, în timp ce lui i se interzisese să-şi aducă iPad-ul, dar privirea pe care i-o aruncă unchiul lui păru să-l facă să se răzgândească, mulţumindu-se să-şi îndese şi mai multă ciocolată în gură.

Un aer de sobrietate păru să-i învăluie pe toţi, chiar şi pe Luke, când Ted întoarse barca sub vânt şi o opri încet, cu pânza fluturând zgomotos, în depărtare, castelul St Mawes era acum de mărimea unui castel de nisip. Kerenza împărţi trandafirii, câte unul pentru fiecare în afară de Ted, care luă restul buchetului în mâinile sale arse de soare. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, dar asta nu ştirbi solemnitatea momentului. În timp ce pânzele fluturau cu furie deasupra lor, Ted se aplecă peste marginea bărcii şi lăsă încet urna în mare, murmurându-şi cuvintele de rămas-bun. Obiectul despre care Strike îşi imaginase că o să pară nepotrivit şi strident deveni, tocmai din cauza micimii lui, aşa cum plutea curajos pe ocean, tulburător şi de o nobleţe stranie. În curând, ultimele rămăşiţe pământeşti ale lui Joan Nancarrow aveau să se dizolve în mare şi doar trandafirii roz, aruncaţi unul câte unul de fiecare dintre ei, aveau să marcheze locul în care Joan dispăruse.

În timp ce se întorceau la ţărm, Strike o înconjură cu braţul pe Lucy, care îşi lăsă capul pe umărul lui. La vederea urnei care dispărea în depărtare, Rozwyn, cea mai mare dintre fiicele lui Polworth, izbucni în suspine, pe care le prelungi apoi din plăcerea pe care i-o provocau propria suferinţă şi compasiunea mamei. Strike privi punctul alb până când acesta nu se mai zări, apoi întoarse ochii spre ţărm, gândindu-se la pulpa de miel care îi aştepta acasă.

Telefonul îi vibră din nou la câteva minute după ce ajunseră la ţărm, în timp ce Polworth îl ajuta pe Ted să lege barca la mal, Strike îşi aprinse o ţigară

şi se întoarse cu spatele la grup, ca să citească ultimul mesaj.

Vreau să mor spunând adevărul oamenii sunt atât de mincinoşi toţi pe care îi ştiu eu mint atât dacă ar vrea să nu se mai prefacă

— Eu mă întorc pe jos, îi spuse Strike lui Lucy.

— Nu poţi, îi spuse ea imediat, prânzul o să fie gata…

— O să mai am nevoie de una de-asta, spuse Strike ferm, ridicând ţigara spre faţa ei dezaprobatoare. Ne vedem acolo.

— Vrei companie, Diddy? întrebă Polworth. Penny poate să le ducă ea pe fete acasă.

— Nu, mersi, prietene, zise Strike.

Apoi adăugă încet, ca să nu audă Lucy:

— Trebuie să dau un telefon pentru muncă.

În timp ce spunea asta, simţi cum mobilul îi vibrează iar.

— La revedere, Corm, spuse Kerenza, cu faţa ei pistruiată mai amabilă ca oricând. Eu nu vin la prânz.

— Super, zise Strike, nu, scuze, voiam să spun – mulţumesc că ai venit, Kerenza, Joan ţinea atât de mult la tine.

După ce Kerenza se urcă în sfârşit în Mini-ul ei, iar maşinile familiei se îndepărtară, Strike scoase iar telefonul.

Să nu uiţi niciodată că te-am iubit adio bluey x

Strike apelă numărul. După ce sună de câteva ori, intră căsuţa vocală.

— Charlotte, eu sunt, spuse Strike. O să te sun până îmi răspunzi.

Închise şi sună iar. Căsuţa vocală intră pentru a doua oară.

Strike începu să meargă. Era atât de neliniştit încât nu putea să stea locului. Străzile din jurul portului nu erau aglomerate. Probabil că majoritatea

oamenilor se aşezaseră la masa de Paşte. Apelă iar şi iar numărul lui Charlotte, dar ea nu răspunse.

Îşi simţea capul prins ca într-o menghină. Gâtul îi era înţepenit din cauza tensiunii. Sentimentele lui fluctuau între furie, ranchiună, frustrare şi frică. Charlotte fusese mereu o manipulatoare abilă. Pe de-altă parte, de două ori încercase să se sinucidă şi supravieţuise la limită.

Poate că apelurile lui rămâneau fără răspuns deoarece ea era deja moartă. În Castelul Croy, unde familia soţului ei locuia de generaţii, puteau să existe arme pentru tir sportiv. La clinică i se administraseră medicamente puternice: era posibil ca Charlotte să fi strâns un stoc. Era chiar posibil să se fi tăiat cu lama, cum încercase să facă în timpul uneia dintre certurile lor violente.

După ce apelă numărul a zecea oară, Strike se opri, uitându-se peste balustradă la marea neîndurătoare care nu şoptea niciun cuvânt de consolare în timp ce se repezea pe ţărm şi apoi se retrăgea. Mintea îi fu inundată de amintirile cu Joan şi modul în care ea se agăţase cu atâta înverşunare de viaţă: îngrijorarea faţă de Charlotte se împletea cu furie din cauză că aceasta îşi arunca viaţa la gunoi.

Apoi telefonul lui sună.

— Unde eşti? aproape strigă Strike.

— Bluey?

Charlotte părea beată sau foarte luată.

— *Unde eşti?*

— …ţi-am spus, murmură ea. Bluey, ţ-aminteşti…

— Charlotte, UNDE EŞTI?

— Ţi-am spus, S'monds…

Strike se întoarse şi începu să alerge şchiopătat pe drumul pe care venise: la 20 de metri mai în spate era o cabină telefonică roşie de modă veche. Începu deja să scoată monede din buzunar, cu mâna liberă.

— Eşti în cameră? *Unde eşti?*

Cabina telefonică mirosea a urină, mucuri de ţigară şi murdărie adusă de mii de tălpi pline de

nămol.

— Vă' cerul… Bluey, s' atât de…

Continuă să murmure, respirând încet.

— Unu unu opt, unu unu opt? se auzi o voce veselă din receptorul din mâna lui stângă.

— Symonds House, e o clinică psihiatrică din Kent.

— Să vă fac…?

— Da, faceţi-mi legătura… Charlotte, mai eşti acolo? Vorbeşte. Unde eşti?

Dar ea nu răspunse. Respiraţia ei era zgomotoasă şi devenea guturală.

— Symonds House, spuse o voce senină în cealaltă ureche a lui.

— Aveţi o pacientă internată pe nume Charlotte Ross?

— Îmi pare rău, domnule, spuse recepţionera, nu putem să divulgăm…

— A luat o supradoză. Tocmai m-a sunat de la clinica voastră şi a luat o supradoză. Trebuie s-o găsiţi – ar putea să fie afară, aveţi un parc?

— Domnule, pot să vă întreb…?

— Vedeţi unde e Charlotte Ross, acum, sunt cu ea pe alt telefon şi a luat o supradoză.

Auzi cum femeia vorbeşte cu cineva, aflat mai departe de telefon.

— …Doamna Ross… primul etaj, doar ca să fim…

Vocea vorbi din nou în urechea lui, în continuare abordând o seninătate profesională, dar acum neliniştită.

— Domnule, de pe ce număr sună doamna Ross? Ea – pacienţii internaţi nu au voie să aibă mobile.

— A făcut rost de un telefon de undeva, spuse Strike, ca şi de o grămadă de medicamente.

Strike auzi strigăte undeva în fundalul apelului, apoi paşi zgomotoşi, încercă să introducă încă o fisă în fantă, dar moneda căzu prin aparat şi ieşi din nou afară.

— Căcat…

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiţi astfel…

— Nu, eu…

Apoi convorbirea se întrerupse. Respiraţia lui Charlotte abia se mai auzea acum.

Strike băgă în aparat tot mărunţişul pe care îl avea prin buzunare, apoi sună din nou la informaţii. Peste un minut i se făcu din nou legătura cu vocea feminină de la Symonds House.

— Symonds House…

— Aţi găsit-o? S-a întrerupt. Aţi găsit-o?

— Mă tem că nu pot divulga… spuse femeia, acum cu o voce hărţuită.

— A făcut rost de un mobil şi de mijloacele cu care să se sinucidă în tura ta, spuse Strike, aşa că poţi să divulgi dacă e moartă sau nu, fir-ar al naibii…

— Domnule, v-aş fi recunoscătoare dacă nu aţi ţipa la mine…

Dar apoi Strike auzi voci masculine îndepărtate la mobilul lipit de cealaltă ureche. Nu avea niciun rost să închidă şi să sune iar: Charlotte nu auzise cele zece apeluri anterioare. Probabil volumul mobilului era închis.

— E AICI! urlă el, speriind-o pe femeia de la telefonul cu fise care ţipă. URMAŢI-MI VOCEA, E AICI!

Urla în telefon, perfect conştient că şansele erau nule ca persoanele care o căutau pe Charlotte să-l audă: auzea foşnete şi trosnituri şi îşi dădea seama că Charlotte era afară, probabil într-un tufăriş.

Apoi auzi în mobil strigătul unui bărbat.

— Căcat, e aici – E AICI! La dracu'… chemaţi o ambulanţă!

— Domnule, spuse femeia şocată, acum că Strike încetase să mai strige, îmi spuneţi, vă rog, cum vă cheamă?

Dar Strike închise. Continuă să-i asculte pe cei doi bărbaţi care o găsiseră pe Charlotte, în timp ce fisele lui cădeau zăngănind în locaşul pentru returnarea monedelor. Unul dintre ei le dădea celor de la Urgenţă detalii despre supradoza ei, iar celălalt o striga întruna pe Charlotte pe nume, până când

cineva observă că mobilul de lângă ea era deschis şi îl opri.

55

Despre năpastele iubiţilor de-odinioară
Multe poveşti pline de jale sunt…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Personaj monden de o frumuseţe remarcabilă, cu un număr tentant de cunoştinţe în rândul celebrităţilor şi un trecut rebel şi autodistructiv, Charlotte era de mult o obişnuită a paginilor de bârfe. După cum era de aşteptat, spitalizarea ei de urgenţă în condiţiile în care ea se afla la o clinică psihiatrică privată deveni o ştire.

Tabloidele publicară articole pline de poze care o înfăţişau pe Charlotte la 14 ani (când fugise prima oară de la şcoala particulară, iar poliţia declanşase o operaţiune de căutare), 18 ani (braţ la braţ cu tatăl ei, un crainic faimos, mare beţiv, aflat la a treia căsătorie), 21 de ani (la o petrecere cu mama ei, fost topmodel care devenise o obişnuită a lumii mondene) şi 38 de ani, la fel de frumoasă ca oricând, zâmbind inexpresiv lângă soţul ei al cărui păr era atât de blond, încât părea aproape alb, cu cei doi gemeni în braţe, pe fundalul unui salon splendid. Nimeni nu reuşise să găsească o poză cu ea şi cu Cormoran Strike, dar faptul că fuseseră cândva împreună, ceea ce Charlotte avusese grijă să amintească presei când se logodise cu Jago, făcea ca numele lui să fie tipărit lângă al ei. „Spitalizare de urgenţă”, „antecedente de dependenţă”, „trecut tulbure”: chiar dacă tabloidele nu o spuneau explicit, doar cei mai naivi cititori ar fi putut să se îndoiască de faptul că Charlotte încercase să-şi ia viaţa. Subiectul deveni şi mai suculent când o „sursă anonimă de la Symonds House” mărturisi că viitoarea Vicontesă Ross „se pare” că fusese găsită într-un boschet de lângă un vechi pavilion de vară, cu faţa în jos.

Articolele din ziarele serioase puneau sub semnul întrebării practicile exorbitantei Symonds House, care (spunea *Telegraph)* „are reputaţia de a fi ultima soluţie a bogaţilor cu relaţii. Printre tratamentele controversate se numără stimularea magnetică transcranială şi halucinogenul psilocibină (mai cunoscut sub numele de ciuperci magice)”. Şi ele foloseau fotografii mari cu Charlotte ca să le înfrumuseţeze povestea, amintindu-i întruna lui Robin, care le citi pe furiş pe toate şi după aceea se simţi vinovată, cât de frumoasă fusese întotdeauna fosta lui Strike.

Strike nu-i pomenise nimic despre chestiunea aceasta şi nici ea nu întrebase. Încă din acea noapte din urmă cu patru ani, când Robin era încă angajată temporară şi Strike, extrem de beat, îi mărturisise că Charlotte minţise spunându-i că e însărcinată cu copilul lui, asupra numelui acesteia se aşternuse un moratoriu. În clipa de faţă, Robin ştia doar că Strike se întorsese din Cornwall într-o dispoziţie deosebit de taciturnă şi, chiar dacă realiza cât de dureroasă fusese ceremonia de împrăştiere a cenuşii mătuşii lui, nu se putea abţine să nu presupună că proasta lui dispoziţie avea şi această cauză.

Din loialitate faţă de el, Robin refuza să bârfească despre fosta lui iubită, chiar dacă toţi cei din jur păreau că vor să vorbească despre asta. La o săptămână după întoarcerea lui Strike din Cornwall, Robin intră în birou deja prost dispusă din cauză că Matthew amânase din nou medierea. Văzând că se deschide uşa, Pat, secretara, încercă să ascundă în grabă numărul din *Daily Mail* pe care îl studia împreună cu Morris. Dându-şi seama că persoana nou-venită era Robin, nu Strike, Pat râse croncănit şi puse ziarul înapoi pe birou.

— Ne-ai prins în flagrant, spuse Morris, făcându-i cu ochiul lui Robin. Ai văzut chestiile astea despre fosta şefului?

E partenerul, nu şeful meu, se gândi Robin, dar se mulţumi să spună „Da”.

— Asta da diferenţă de categorie, spuse Morris examinând fotografia cu Charlotte la 21 de ani, îmbrăcată în rochie mini cu mărgele. Cum dracu' ajunge cineva care arată ca el cu o tipă ca asta?

Nici acasă Robin nu era scutită. Max, al cărui păr moale fusese tuns foarte scurt pentru rolul fostului ofiţer de armată, începuse filmările la serial şi era mai vesel decât îl văzuse vreodată. De asemenea, era extrem de intrigat că Strike fusese cu Charlotte timp de 16 ani.

— M-am întâlnit cu ea o dată, îi spuse el.

Robin venise la etaj după ce petrecuse multe ore în camera ei, căutând-o prin arhivele online pe Betty Fuller. Fosta prostituată se dovedea mai greu de găsit decât se aşteptase.

— Serios? spuse Robin, care în acelaşi timp voia şi nu voia să audă povestea.

— Da, cu mulţi ani în urmă jucam într-o piesă împreună cu fratele ei vitreg. Simon Legard? A avut rolul principal în miniserialul despre criza financiară, cum îi spunea? Ea a venit să ne vadă cum jucăm şi după aceea ne-a scos la cină. Chiar mi-a plăcut de ea, era foarte de gaşcă. Unele din fetele astea din înalta societate sunt mult mai amuzante decât ai crede.

— Mmh, spuse Robin neutru, întorcându-se imediat cu ceaşca de ceai în camera ei.

— Pun pariu că a încercat să-l sune pe Corm înainte s-o facă, comentă cu răceală Ilsa la telefon.

Trecuseră două săptămâni de la Paşte, iar Robin reuşise, comparând şi corelând cu răbdare, să o identifice pe femeia despre care credea că e cel mai probabil să fie acea Betty Fuller care locuise pe Skinner Street la momentul dispariţiei lui Margot Bamborough. Betty trăia acum într-un cămin pentru bătrâni de pe Sans Walk, nu departe de fostul ei apartament, iar Robin avea de gând să-i facă o vizită în după-amiaza următoare, după medierea cu Matthew care, în sfârşit, părea să aibă loc.

Ilsa o sunase să-i ureze noroc. Robin se străduise să nu se gândească la faptul că trebuia să-l vadă pe

Matthew, spunându-şi că peste câteva ore tot chinul avea să ia sfârşit, dar, pe măsură ce se lăsa seara, îi fusese din ce în ce mai greu să se concentreze asupra listei de întrebări pentru Betty Fuller şi la început se bucurase că Ilsa o întrerupsese.

— Ce spune Corm despre toată chestia cu Charlotte? întrebă Ilsa.

— Nimic, răspunse Robin sincer.

— Nu, nu mai vorbeşte despre ea niciodată, zise Ilsa. Mă întreb cât o să mai ţină mariajul ei. Probabil atârnă de un fir de păr. De fapt, mă miră că a rezistat atât. Charlotte s-a căsătorit doar ca să se răzbune pe Corm.

— Păi, are copii cu Jago, sublinie Robin.

Apoi regretă imediat că o făcuse. Ilsa îi spusese deja că ea şi Nick deciseseră să nu mai încerce a patra oară fertilizarea in vitro.

— Ea n-a vrut niciodată copii, replică Ilsa. E un lucru pe care îl avea în comun cu Corm. Asta şi faptul că au avut mame foarte asemănătoare. Băutură, droguri şi un milion de bărbaţi fiecare, doar că mama lui Charlotte e încă în viaţă. Deci n-aţi vorbit deloc despre asta?

— Nu, zise Robin, pe care conversaţia cu Ilsa, în ciuda bunelor intenţii ale acesteia, nu o ajuta cu nimic. Ilsa, scuze, dar ar trebui să închid, am de lucru pentru mâine.

— Nu-ţi poţi lua liber după-amiază? Am putea să ne vedem la o cafea, probabil după aceea o să ai nevoie de puţină relaxare. Pe Corm nu l-ar deranja, nu-i aşa?

— Sunt sigură că nu, dar suntem extrem de aglomeraţi şi eu urmăresc o pistă. Oricum, munca mă ajută să mă gândesc la altceva decât la Matthew. Hai să ne vedem în weekend, dacă ai timp.

Robin dormi prost în noaptea aceea. Nu Charlotte era cea care îi apărea întruna în vise, ci domnişoara Jones, clienta agenţiei care, aşa cum observase toată lumea, îl plăcuse pe Strike atât de mult că acesta trebuise s-o roage pe Pat să nu-i mai transfere apelurile ei. Se trezi înainte ca alarma să sune,

bucuroasă să scape dintr-un vis complicat în care domnişoara Jones fusese de la bun început soţia lui Matthew, iar Robin se apăra de o acuzaţie de fraudă în capul unei mese lungi şi lustruite dintr-o sală de şedinţe întunecată.

Dorindu-şi un aspect profesional şi încrezător, se îmbrăcă în pantaloni negri şi sacou, chiar dacă Matthew ştia prea bine că ea îşi petrece majoritatea vieţii de detectiv în blugi. Înainte să iasă din cameră aruncă o ultimă privire în oglindă şi se gândi că arată sfârşită. Încercând să nu se gândească la toate acele fotografii cu Charlotte Ross, care rareori se îmbrăca în altceva decât în negru, dar a cărei frumuseţe de porţelan nu făcea decât să strălucească şi mai puternic din cauza contrastului, Robin îşi luă poşeta şi ieşi din cameră.

În timp ce aştepta metroul, ca să scape de nodul din stomac, începu să-şi verifice e-mailurile.

> Dragă domnişoară Ellacott,
>
> Aşa cum am mai declarat, nu sunt dispus să discut cu altcineva în afara domnului Strike. Fără nicio intenţie de a vă ofensa, m-aş simţi mai confortabil să discut ca de la bărbat la bărbat. Din nefericire, începând cu a doua parte a săptămânii următoare nu voi fi disponibil, din cauza unor obligaţii de muncă în afara ţării. Însă aş putea găsi timp în seara zilei de 24. Dacă domnul Strike este de acord cu această zi, aş sugera ca loc de întâlnire discret American Bar de la hotelul Stafford. Vă rog să mă anunţaţi dacă propunerea mea este acceptabilă.
>
> Al dvs., sincer,
>
> CB Oakden

Când ieşi din staţia de metrou Holborn, 20 de minute mai târziu, şi avu din nou semnal, Robin îi trimise mesajul lui Strike. Îi mai rămăsese un confortabil sfert de oră până la întâlnire, iar în

apropiere se aflau o grămadă de locuri din care putea să ia o cafea, dar înainte să apuce să facă asta îi sună mobilul: era Pat, de la birou.

— Robin? spuse vocea croncănită familiară. Ştii unde e Cormoran? Am încercat să-l sun, dar nu răspunde. A venit la birou fratele lui, Al, şi vrea să-l vadă.

— Serios? zise Robin uimită.

Îl cunoscuse pe Al cu câţiva ani în urmă, dar ştia că el şi Strike nu erau apropiaţi.

— Nu, nu ştiu unde e, Pat. I-ai lăsat mesaj? Probabil e undeva unde nu poate să răspundă.

— Da, i-am lăsat un mesaj vocal. Bine, o să mai încerc. Salut.

Robin porni mai departe. Apariţia lui Al la birou îi stârnise atât de mult curiozitatea încât uită de cafea. Îi plăcuse de Al când îl cunoscuse; părea să-l admire pe fratele lui vitreg mai mare, ceea ce lui Robin i se păruse fermecător. Al nu semăna deloc cu Strike, era mai scund, avea păr drept, maxilar îngust şi îşi mijea puţin ochii în felul acela particular moştenit de la celebrul lor tată.

În timp ce se gândea la familia lui Strike, dădu colţul şi se opri tresărind îngrozită când îl văzu pe Matthew dându-se jos dintr-un taxi. Purta peste costum un palton negru pe care nu i-l ştia. Matthew întoarse capul şi, timp de o clipă, se uitară unul la celălalt de la 50 de metri distanţă, ca nişte pistolari gata să tragă. Apoi mobilul lui Robin sună; şi-l scoase automat, iar când îl duse la ureche şi ridică privirea, Matthew dispăruse în clădire.

— Alo?

— Salut, zise Strike, tocmai am primit e-mailul de la Oakden. „În afara ţării” pe dracu’.

Robin se uită la ceas. Mai avea încă cinci minute şi avocata ei, Judith, nu se vedea nicăieri. Se trase lângă peretele rece de piatră şi spuse:

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Ai sunat-o înapoi pe Pat?

— Nu, de ce?

— Al e la birou.

— Care Al?
— Al, fratele tău.
Urmă o scurtă pauză.
— Fir-ar al dracu’, spuse Strike în şoaptă.
— Unde eşti? întrebă Robin.
— La un magazin de bricolaj din Chingford. Prietena noastră blondă din Stoke Newington a ieşit la cumpărături.
— Ce cumpără?
— Spumă de cauciuc şi melaminat, printre altele. O ajută tipul de la sala de sport a Alunecosului. Tu unde eşti?
— Aştept în faţa biroului avocaţilor lui Matthew. E ziua medierii.
— Căcat, spuse Strike, am uitat. Baftă. Ascultă, ia-ţi liber restul zilei, dacă…
— Nu vreau liber, spuse Robin, care tocmai o zărise în depărtare pe Judith venind energic spre ea, într-o haină roşie. După aceea, am de gând să mă duc să mă întâlnesc cu Betty Fuller. Trebuie să închid, Cormoran. Vorbim mai târziu.
Închise şi îi ieşi în întâmpinare lui Judith, care îi zâmbi larg.
— Eşti bine? o întrebă aceasta, bătând-o uşor pe braţ. Ar trebui să fie în regulă. Lasă-mă pe mine să vorbesc.
— Bine, spuse Robin, zâmbindu-i şi ea cât de cald putea.
Urcară treptele împreună şi intrară într-un hol mic, unde un bărbat îndesat îmbrăcat la costum, cu o tunsoare de Cezar, le ieşi în întâmpinare, întinse mâna spre Judith, zâmbind politicos.
— Doamnă Cobbs? Andrew Shenstone. Doamnă Ellacott? Îmi pare bine.
Robin simţi că îi zvâcneşte mâna, după ce i-o strânse pe a lui. Andrew Shenstone şi Judith o luară înainte, intrând prin uşile duble şi discutând despre traficul din Londra, iar Robin îi urmă, cu gura uscată şi simţindu-se ca un copil care merge în spatele părinţilor. După ce făcură câţiva paşi pe un coridor întunecat, intrară la stânga într-o sală de

şedinţe mică, cu masă ovală şi mochetă albastră ponosită. Matthew stătea la masă singur, în continuare în palton şi îşi schimbă poziţia pe scaun când intrară ei. Robin îl privi drept în faţă în timp ce se aşeza pe diagonală faţă de el. Spre surpriza ei, Matthew se uită imediat în altă direcţie. Şi-l imaginase uitându-se urât la ea de cealaltă parte a mesei şi cu acea albeaţă stranie în jurul gurii care îi apărea când se certau, spre sfârşitul mariajului lor, şi care te ducea cu gândul la o botniţă.

— Bine atunci, spuse Andrew Shenstone zâmbind din nou.

În faţa lui era o mapă de piele închisă. Judith Cobbs deschise dosarul pe care îl adusese cu ea.

— Poziţia clientei dumneavoastră rămâne cea enunţată în scrisoarea din 14, aşa este?

— Într-adevăr, spuse Judith, în timp ce examina o copie a scrisorii amintite cu ochelarii ei cu ramă groasă şi neagră coborâţi pe vârful nasului. Renunţă bucuroasă la orice pretenţie legată de clientul dumneavoastră, cu excepţia sumei obţinute din vânzarea apartamentului de pe, ăă…

Hastings Road, se gândi Robin. Îşi aminti cum se mutase în apartamentul înghesuit împreună cu Matthew, cum căraseră entuziasmaţi pe aleea scurtă cutiile cu ghivece de flori şi cărţi, iar Matthew băgase în priză cafetiera care era una din primele lor achiziţii comune, în timp ce elefantul de pluş pe care el i-l dăruise cu atât de mult timp în urmă stătea pe pat.

— …Hastings Road, da, continuă Judith examinând scrisoarea, din care ar vrea cele 10.000 de lire cu care părinţii ei au contribuit la avans, la momentul cumpărării.

— Zece mii, repetă Andrew Shenstone şi schimbă o privire cu Matthew, în cazul acesta, suntem de acord.

— Sunteţi… de acord? spuse Judith Cobbs, la fel de surprinsă ca Robin.

— Situaţia clientului meu s-a schimbat, spuse Shenstone. Acum, prioritatea lui este ca divorţul să

se încheie cât mai repede posibil, şi cred că şi clienta dumneavoastră a indicat că preferă acelaşi lucru, cu excepţia celor zece mii de lire? Desigur, ne aflăm deja la sfârşitul perioadei prevăzute de doi ani, aşa că…

Judith privi spre Robin, care dădu din cap, cu gura în continuare uscată.

— Atunci cred că putem încheia totul astăzi, propuse Andrew Shenstone cu satisfacţie. Foarte, foarte bine.

Era imposibil să nu te gândeşti că se adresa sie însuşi.

— Mi-am îngăduit să schiţez… continuă el.

Deschise mapa, o roti pe suprafaţa lustruită a mesei şi o împinse spre Judith, care citi cu atenţie documentul.

— Da, spuse ea în cele din urmă.

Împinse documentul în lateral spre Robin, care află din el că Matthew promitea să transfere banii în contul ei în termen de şapte zile de la semnare, şi o întrebă cu voce scăzută:

— Eşti mulţumită?

— Da, spuse Robin, uşor năucită.

Ce rost mai avusese s-o târască aici, se întrebă ea? Fusese oare o ultimă demonstraţie de putere, sau Matthew decisese să cedeze chiar în dimineaţa aceea? Băgă mâna în geantă, dar Judith îi întindea deja stiloul ei, aşa că Robin îl luă şi semnă. Judith îi înapoie documentul lui Andrew Shenstone. Acesta îl împinse spre Matthew, care îşi depuse rapid semnătura. După ce făcu asta, ridică privirea spre Robin, apoi se uită grăbit în altă direcţie şi în clipa aceea Robin îşi dădu seama ce se întâmplase şi de ce îi acordase ce îşi dorise ea.

— Foarte bine, spuse din nou Andrew Shenstone, râzând şi pocnind în masă cu palma lui lată. Ei, a fost rapid şi plăcut, nu? Cred că am…?

— Da, spuse Judith cu un râs uşor, cred că da!

Matthew şi Robin se ridicară în picioare şi se uitară cum avocaţii îşi strâng lucrurile, iar Judith îşi îmbracă din nou haina. Dezorientată de ceea ce

tocmai se întâmplase, Robin avu din nou senzaţia că e un copil cu părinţii, neştiind prea bine cum să iasă din situaţia aceea şi aşteptând ca avocaţii s-o elibereze.

Andrew Shenstone îi ţinu uşa, iar ea ieşi pe coridor şi porni pe hol. În spatele ei, avocaţii discutau din nou despre trafic. Când aceştia se opriră în hol ca să-şi ia la revedere, Matthew îi mulţumi scurt lui Shenstone şi ieşi pe lângă Robin în stradă.

Robin aşteptă ca Andrew Shenstone să dispară din nou în clădire, apoi i se adresă lui Judith.

— Mulţumesc foarte mult.

— Ei, n-am făcut mare lucru, nu-i aşa? spuse Judith râzând. Dar de multe ori medierea îi trezeşte pe oameni la realitate, am mai văzut asta. E mult mai greu să te justifici într-o încăpere cu observatori obiectivi.

Dădură mâna şi Robin ieşi afară, în adierea de primăvară care îi ciufuli părul. Se simţea uşor tulburată. Zece mii de lire. Avea să se ofere să le înapoieze banii părinţilor ei, ştiind că acestora le fusese greu să contribuie cu aceeaşi sumă ca părinţii lui Matthew, dar ei aveau să-i spună să-i ţină ea. Trebuia să achite nota de plată a lui Judith, bineînţeles, dar restul aveau să-i ofere un tampon, poate chiar s-o ajute să aibă locuinţa ei.

Dădu colţul şi acolo, chiar în faţa ei, pe trotuar, era Matthew, cu mâna ridicată pentru a opri un taxi.

El o zări şi încremeni pentru o clipă, cu mâna ridicată. Taxiul pe care încercase să-l oprească încetini zece metri mai încolo şi luă în locul lui un cuplu.

— Sarah e însărcinată, nu-i aşa? spuse Robin.

El privi în jos spre ea. Nu era la fel de înalt ca Strike, dar arăta la fel de bine ca la 17 ani, în ziua în care o invitase în oraş.

— Da, răspunse el, ezitând. A fost un accident.

Pe naiba, se gândi Robin. Sarah ştiuse întotdeauna să obţină ceea ce voia. Robin îşi dădu seama, în sfârşit, ce joc complex făcuse Sarah:

mereu prezentă, chicotind, flirtând, dispusă să se mulţumească cu cel mai bun prieten al lui Matthew doar ca să-l ţină aproape. Apoi, când strânsoarea ei sporise, dar Matthew ameninţa să-i scape, urmase cercelul cu diamante lăsat în patul lui Robin, iar acum, încă şi mai valoroasă, o sarcină care să i-l asigure pe Matthew, înainte ca el să-şi recapete periculosul statut de celibatar. Robin bănuia că acesta era motivul din spatele celor două amânări ale medierii. Oare Sarah, acum hormonală şi nesigură pe ea, făcuse scene, speriată că Matthew o să ajungă faţă în faţă cu Robin cât încă nu se decisese dacă vrea sau nu copilul sau pe mama lui?

— Şi vrea să fie căsătorită înainte să nască?

— Da, spuse Matthew. Ei, şi eu vreau asta.

Oare şi lui îi trecuse prin minte imaginea nunţii lor, aşa cum îi trecuse lui Robin? Biserica din Masham la care merseseră amândoi încă din şcoala primară, petrecerea de la acel hotel minunat, cu lebedele de pe lac care refuzau să plutească una lângă cealaltă, şi petrecerea dezastruoasă la care Robin, îngrozită, îşi dăduse seama timp de câteva secunde că dacă Strike i-ar fi cerut să plece cu el, ar fi făcut-o.

— Ţie cum îţi merge?

— Super, răspunse Robin.

Nu lăsa să se vadă nimic. Asta faci când te întâlneşti cu fostul, nu-i aşa? Te prefaci convinsă că ai procedat bine. Niciun regret.

— Ei, spuse el, în timp ce maşinile treceau pe stradă, eu trebuie să… începu să se îndepărteze.

— Matt.

Matthew se întoarse.

— Ce e?

— N-o să uit niciodată… cum te-ai purtat când chiar aveam nevoie de tine. Indiferent de toate celelalte… n-o să uit niciodată asta.

Pentru o fracţiune de secundă, faţa lui se schimonosi uşor, ca a unui băieţel. Apoi Matthew se apropie de ea, se aplecă şi, înainte ca ea să-şi dea

seama ce se întâmplă, o îmbrăţişă rapid, apoi îi dădu drumul de parcă ar fi fost incandescentă.

— Baftă, Robs, spuse el cleios.

Apoi se îndepărtă pentru totdeauna.

56

Acolo unde doamna, precum oiţa fără turmă,
Zăcea netemătoare, dormind adânc în umbră.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Exact în clipa în care Matthew se întorcea ca să se îndepărteze de Robin în Holborn, Strike, care stătea în maşina sa parcată la cinci kilometri distanţă în faţa casei din Stoke Newington, decise să-l sune pe fratele lui, ca nu cumva acesta să-l aştepte toată ziua la birou. Furia detectivului se împletea cu alte sentimente ceva mai greu de definit, iar dintre acestea, admiraţia involuntară pentru insistenţa lui Al i se părea cel mai puţin dureros de recunoscut. Strike nu se îndoia că Al venise la birou într-o ultimă încercare de a-l convinge să accepte o formă oarecare de reconciliere cu tatăl lui, preferabil înaintea sau în timpul petrecerii pentru celebrarea noului album. Strike, care considerase întotdeauna că Al are un caracter destul de slab şi hedonist, trebuia să recunoască faptul că, riscând furia fratelui mai mare, acesta dădea acum dovadă de curaj.

Aşteptă până când Elinor Dean descărcă din maşină spuma şi lemnul ieftin şi le cără înăuntru cu ajutorul prietenului de la sala Alunecosului, se uită cum se închide uşa de la intrare, apoi apelă numărul lui Al.

— Salut, spuse Al, răspunzând după primul ţârâit.

— De ce eşti la biroul meu? întrebă Strike.

— Voiam să ne vedem, frate. Să discutăm faţă în faţă.

— Păi, eu nu mă întorc azi acolo, minţi Strike. Aşa că îţi sugerez să-mi spui acum ce aveai de spus.

— Frate…

— Cine e cu tine?

— Secretara ta – Pat, nu-i aşa?

Strike auzi cum Al se întoarce dinspre mobil ca să verifice, apoi croncănitul aprobator al acesteia.

— …şi un tip pe nume…

— Barclay, spuse scoţianul tare în fundal.

— Bun, ei, du-te în biroul meu, ca să ai puţină intimitate, zise Strike.

Ascultă cum Al îi spunea lui Pat ce îi ceruse să facă, auzi zgomotul familiar al uşii de la biroul lui închizându-se, apoi spuse:

— Dacă e vorba de ceea ce cred eu…

— Cormoran, n-am vrut să-ţi spunem asta, dar tata are cancer.

Ah, fir-ar al dracului.

Strike se aplecă pentru o clipă în faţă şi îşi sprijini fruntea de volan, după care se îndreptă de spate.

— De prostată, continuă Al. Doctorii cred că l-au depistat într-un stadiu incipient. Dar ne-am gândit că ar trebui să ştii, pentru că petrecerea asta nu e doar pentru celebrarea aniversării trupei şi a noului album. Vrem să-i oferim ceva ca să aibă la ce să spere.

Urmă o tăcere.

— Ne-am gândit că ar trebui să ştii, repetă Al.

De ce dracu' să ştiu? se gândi Strike, cu ochii aţintiţi asupra uşii închise a casei lui Elinor Dean. Nu avea niciun fel de relaţie cu Rokeby. Se aştepta oare Al ca el să înceapă să plângă, să alerge la Rokeby şi să-şi exprime compasiunea sau mila? Rokeby era multimilionar. Cu siguranţă, se bucura de cele mai bune tratamente. Îşi aminti urna în formă de crin a lui Joan plutind pe mare, în timp ce îi spunea lui Al:

— Nu ştiu prea bine cum să reacţionez la asta. Sunt sigur că e nasol pentru toţi cei care ţin la el.

Urmă altă tăcere lungă.

— Ne-am gândit că asta ar putea să conteze, zise Al încet.

— Pentru ce?

— Pentru atitudinea ta.

— Dacă l-au depistat într-un stadiu incipient, o să fie bine, spuse Strike încurajator. Probabil o să

apuce să mai zămislească vreo doi copii de care să nu se intereseze niciodată.

— Dumnezeule! spuse Al, acum foarte furios. Poate că ţie nu-ţi pasă, dar întâmplarea face că el e tatăl meu…

— Îmi pasă de cei cărora le-a păsat vreodată de mine, spuse Strike, şi vorbeşte mai încet, îmi expui treburile personale în faţa angajaţilor.

— De *asta* îţi arde ţie acum?

Strike se gândi la Charlotte, care, potrivit ziarelor, avea să mai rămână în spital, şi la Lucy, care se agita să afle dacă el putea să-şi ia liber în weekend, ca să vină împreună cu Ted acasă la ea, în Bromley. Se gândi la clienţii din cazul Alunecosului, care băteau apropouri că peste o săptămână aveau să pună capăt plăţilor dacă agenţia nu descoperea cu ce-l avea Alunecosul la mână pe şeful lor. Se gândi la Margot Bamborough şi la anul care le fusese acordat ca să afle ce i se întâmplase, an care se scurgea rapid. În mod inexplicabil, se gândi la Robin şi la faptul că uitase că astăzi avea loc întâlnirea ei de mediere cu Matthew.

— Viaţa mea, spuse Strike, apelând la tot autocontrolul de care era în stare ca să-şi înfrâneze nervozitatea, e la fel de grea şi de complicată ca a tuturor. Rokeby are o soţie şi şase copii, iar în ceea ce mă priveşte, când vine vorba de oameni care au nevoie de mine, eu deja sunt la capacitate maximă. Nu vin la petrecerea lui nenorocită, nu mă interesează să primesc veşti de la el, nu îmi doresc o relaţie cu el. Nu ştiu cum aş putea să explic asta mai clar, Al, dar sunt…

Convorbirea se întrerupse. Fără să regrete nimic din ceea ce spusese, dar respirând precipitat, Strike aruncă mobilul pe locul din stânga, îşi aprinse o ţigară şi privi uşa de la intrare a lui Elinor Dean încă 15 minute, până când, într-un impuls de moment, înşfăcă telefonul de lângă el şi îl sună pe Barclay.

— Ce faci în clipa asta?

— Îmi decontez cheltuielile, zise laconic scoţianul. Cazinou' ăla costă o avere.

— Fratele meu mai e acolo?
— Nu, a plecat.
— Bun. Aş vrea să vii să mă înlocuieşti în Stoke Newington.
— Nu-s cu maşina.
— Bun, ei, las-o dracu’, atunci, spuse Strike furios.
— Îmi pare rău, Strike, spuse Barclay, dar trebuia să am liber după-amiaza asta…
— Nu, *mie* îmi pare rău, spuse Strike închizând ochii, cu aceeaşi senzaţie de cap prins ca într-o menghină, pe care o avusese în St Mawes. M-am enervat. După-amiază liberă plăcută.
Apoi, ca nu cumva Barclay să creadă că fusese sarcastic, adăugă:
— Vorbesc serios.
După ce închise, o sună pe Robin.
— Cum a mers medierea?
— Foarte bine, spuse Robin, dar pe un ton straniu de inert. Ne-am înţeles.
— Super!
— Da. E o uşurare.
— Ziceai că te duci la Betty Fuller?
— Da, tocmai intram la metrou.
— Mai spune-mi o dată unde stă.
— Un cămin de bătrâni de pe Sans Walk, în Clerkenwell.
— Bun, ne vedem acolo, zise Strike.
— Serios? Mă descurc şi…
— Ştiu, dar vreau să fiu şi eu acolo, îi tăie vorba Strike.
Demară de lângă casa lui Elinor Dean, conştient că îi repezise pe cei doi colegi preferaţi ai lui. Dacă tot era să-şi descarce nervii pe cineva, măcar să-i fi ales pe Morris şi Pat.
Peste 20 de minute, Strike intră în Clerkenwell prin Percival Street. La dreapta erau blocurile banale de cărămidă roşie în care locuiseră cândva Janice Beattie şi Steve Douthwaite, iar Strike se întrebă din nou ce se întâmplase cu pacientul de demult al lui Margot, despre care, în ciuda tuturor

eforturilor lui şi ale lui Robin, încă nu aflaseră unde e.

Sans Walk era o stradă îngustă, cu un singur sens, care devenise zonă pietonală. Strike îşi parcă BMW-ul cât mai aproape posibil. Ziua era surprinzător de caldă, în ciuda norilor numeroşi. În timp ce se apropia de Sans Walk, o văzu pe Robin aşteptându-l la intrare.

— Salut, spuse ea. E la celălalt capăt, clădirea aia modernă din cărămidă, cu turn circular deasupra.

— Super, zise Strike în timp ce porneau. Scuze pentru mai devreme, eram…

— Nu, e în regulă, ştiu că avem nevoie de rezultate cât mai curând.

Dar lui Strike i se păru că detectează o uşoară răceală.

— M-a enervat Al, aşa că poate că am fost puţin…

— Cormoran, e în regulă, repetă Robin, dar zâmbind ca să-l liniştească.

— Veşti bune cu medierea, spuse el.

— Da, răspunse Robin, chiar dacă nu părea deosebit de încântată. Deci, care crezi că ar fi cea mai bună abordare cu Betty Fuller?

— Să spunem sincer şi direct cine suntem şi ce investigăm şi apoi să improvizăm, cred. Şi să sperăm din suflet că nu suferă de demenţă…

Priory House era o clădire modernă, pe mai multe niveluri, cu o grădină comună în spate. În timp ce se apropiau de uşa de la intrare, din clădire ieşi un cuplu de vârstă mijlocie; aveau expresia uşurată a celor care tocmai îşi făcuseră datoria şi, zâmbindu-le lui Strike şi lui Robin, le ţinură uşa ca să poată intra.

— Mulţumesc mult, spuse Robin zâmbindu-le celor doi.

În timp ce aceştia porneau mai departe, Robin o auzi pe femeie spunând:

— Măcar de data asta şi-a amintit cine sunt…

Dacă n-ar fi fost scuterele pentru mobilitate, clădirea ar fi semănat cu un cămin studenţesc, cu

mocheta rezistentă de un gri-închis de pe jos, panoul pentru informaţii plin de broşuri şi un miros deprimant de cantină.

— E la parter, spuse Robin arătând spre un coridor. M-am uitat la numele de la sonerie.

Trecură pe lângă mai multe uşi identice de pin, până când ajunseră la cea pe care era un suport metalic cu un cartonaş pe care scria Elizabeth Fuller. Prin lemnul uşii se auzeau voci înăbuşite. Ca atunci când Strike o vizitase pe Janice Beattie, televizorul dinăuntru era dat foarte tare. Strike bătu cu putere în uşă.

După o îndelungată aşteptare, uşa se deschise foarte încet, lăsând să apară o bătrână care avea montată o canulă nazală şi care gâfâia, după ce-şi trăsese tubul de oxigen până la uşă. Strike văzu peste umărul ei televizorul la care urla reality show-ul *The Only Way is Essex.*

— *N-am nimic, Arg,* spunea pe ecran o fată machiată puternic, îmbrăcată în albastru-aprins. *Mă enervezi.*

Betty Fuller părea să fi fost supusă unei gravităţi mai puternice decât restul umanităţii. Toate trăsăturile îi erau lăsate şi prăbuşite: colţurile gurii aproape lipsite de buze, pleoapele pergamentoase, obrajii moi, vârful nasului subţire. Carnea părea să îi fi fost trasă din partea de sus a trupului în cea de jos: Betty nu avea bust aproape deloc, dar şoldurile ei erau late, iar sărmanele picioare goale – enorm de umflate, cu glezne mai groase decât gâtul. Purta o pereche de papuci care păreau bărbăteşti şi o rochie tricotată verde închis, pătată în mai multe locuri. Pielea gălbuie a capului i se vedea prin părul rar şi cenuşiu dat pe spate, iar în urechea stângă avea un aparat auditiv proeminent.

— Voi cine sunteţi? şuieră ea, privind de la Robin la Strike.

— Bună ziua, doamnă Fuller, spuse Strike tare şi clar, numele meu este Cormoran Strike, iar ea e Robin Ellacott.

Scoase din buzunar permisul de şofer şi i-l arătă, împreună cu cartea de identitate. Betty Fuller făcu un gest nerăbdător pentru a arăta că nu le poate citi; ochii ei erau lăptoşi din cauza glaucomului.

— Suntem detectivi particulari, spuse Strike, continuând să ridice vocea ca să acopere cuplul care se certa pe ecran *(Până la urmă, Lucy, ea s-a culcat cu un băiat, o aventură de-o noapte… Arg – Arg – Arg – nu are nicio importanţă…)*.

— Am fost angajaţi să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu Margot Bamborough. A fost o doctoriţă care…

— Cine?

— Doctoriţa Margot Bamborough, repetă Strike, încă şi mai tare. A dispărut din Clerkenwell în '74. Am auzit că dumneavoastră…

— Ah, da… spuse Betty Fuller, care părea că are nevoie să-şi tragă răsuflarea la fiecare câteva cuvinte. Doctoriţa Bamborough… da.

— Păi, ne întrebam dacă am putea discuta cu dumneavoastră despre ea?

Betty Fuller rămase în uşă, reflectând vreo 20 de secunde, care părură foarte lungi, în timp ce pe ecran un tânăr cu costum maroniu îi spunea fetei machiate exagerat *Eu n-aş fi vrut să vorbesc despre asta, dar tu vii la mine…*

Betty Fuller făcu un gest nerăbdător, se întoarse şi porni târşâit înapoi. Strike şi Robin se uitară unul la celălalt.

— Putem intra, doamnă Fuller? întrebă Strike tare.

Betty Fuller dădu din cap. După ce îşi aşeză cu grijă tubul de oxigen, se lăsă să cadă în fotoliul ei, apoi trase de rochia tricotată, încercând să-şi acopere genunchii. Strike şi Robin intrară în cameră, iar Strike închise uşa. Văzând-o pe bătrână cum se străduie să-şi tragă rochia în jos, Robin simţi nevoia de a lua o pătură de pe patul nefăcut şi a i-o aranja cuviincios în poală.

Aflase, în timpul documentării, că Betty are 84 de ani. Starea fizică a bătrânei o şocă. În camera mică

mirosea a transpiraţie şi a urină. O uşă ducea către o mică toaletă. Robin văzu, prin uşa deschisă a dulapului, haine boţite care fuseseră aruncate acolo şi două sticle goale de vin, pe jumătate ascunse sub lenjerie. Pe pereţi nu era nimic, în afara unui calendar cu pisici: luna mai înfăţişa doi pisoi roşeaţi care scoteau capul printre flori roz de muşcată.

— Am putea să închidem ăsta? strigă Strike ca să acopere televizorul.

Cuplul de pe ecran continua să se certe. Genele femeii erau ca nişte omizi de groase.

— Închide-l… spuse Betty Fuller. E înregistrare.

Vocile cu accent de Essex încetară brusc. Cei doi detectivi priviră în jur. Pentru a sta jos aveau doar două variante: patul nefăcut şi un scaun tare, cu spătar drept, aşa că Robin se aşeză pe primul, iar Strike pe al doilea, în timp ce-şi scotea carnetul din buzunar, Strike spuse:

— Am fost angajaţi de fiica doctoriţei Bamborough, doamnă Fuller, ca să aflăm ce i s-a întâmplat.

Betty Fuller scoase un sunet asemănător cu „hrm” care păru dispreţuitor, deşi Strike se gândi că putea fi doar o tentativă de eliminare a flegmei din gât. Femeia se aplecă uşor într-o parte şi încercă, fără rezultat, să tragă de partea din spate a rochiei. Pe gambele ei umflate se împleteau vene varicoase.

— Deci vă amintiţi de dispariţia doctoriţei Bamborough, nu-i aşa?

— …’a, mormăi ea, continuând să respire greoi.

În ciuda infirmităţii şi a atitudinii deloc promiţătoare, lui Strike îi făcu impresia unei persoane mai agere decât părea la prima vedere şi mai mulţumite că are parte de companie şi atenţie decât sugera înfăţişarea ei neplăcută.

— Atunci locuiaţi pe Skinner Street, nu-i aşa?

Betty Fuller tuşi, ceea ce păru să-i cureţe plămânii, şi spuse pe o voce puţin mai sigură:

— Am stat acolo… până anul trecut. Blocu’… Michael Cliffe. Etajul de sus. Nu m-am mai putut descurca.

Strike privi spre Robin; se aşteptase ca ea să conducă interviul, căci presupunea că Betty ar fi reacţionat mai bine la o femeie, dar Robin părea ciudat de pasivă. Stătea pe pat şi se uita prin camera mică.

— Eraţi pacientă a doctoriţei Bamborough? o întrebă el pe Betty.

— Da, şuieră Betty, eram.

Robin se gândea, oare aici sfârşesc oamenii singuri, cei care nu au copii care să aibă grijă de ei, cei care nu au venituri mari? În mici cutii în care viaţa lor se reduce la ce văd la televizor?

Fără îndoială că la Crăciunul următor avea să dea în Masham peste Matthew, Sarah şi noul lor copil. Parcă o şi vedea pe Sarah cum merge ţanţoş pe stradă, lângă Matthew, împingând un cărucior de firmă în care un bebeluş foarte blond, ca ea, se iţeşte de sub pături. Acum, când Jenny şi Stephen se vor întâlni pe stradă cu ei, vor avea subiecte comune de discuţie, vor vorbi aceeaşi limbă, cea a părinţilor. Robin decise pe loc, în timp ce stătea pe patul lui Betty Fuller, ca de următorul Crăciun să nu se ducă acasă. Dacă era necesar, avea să se ofere să lucreze.

— Vă plăcea de doctoriţa Bamborough? o întrebă Strike pe Betty.

— Era… în regulă, spuse Betty.

— V-aţi întâlnit vreodată cu vreunul dintre ceilalţi doctori de la cabinet?

Pieptul lui Betty Fuller urca şi cobora în ritmul respiraţiei ei greoaie. Chiar dacă era greu să-ţi dai seama din cauza canulei nazale, Strike avu impresia că vede un zâmbet uşor.

— Da, zise ea.

— Cu care dintre ei?

— Cu Brenner, spuse ea răguşit, tuşind din nou. A' avut nevoie de o vizită la domiciliu… urgenţă… ea nu era acolo.

— Deci doctorul Brenner a venit să vă consulte?

— Hrm, spuse Betty Fuller. Da.

Robin observă că pe pervaz erau câteva fotografii mici, în rame ieftine. Două dintre ele înfăţişau o

pisică tărcată grasă, probabil un animal de casă regretat, dar erau şi câteva care înfăţişau copii mici şi una cu două adolescente cu păr bogat şi rochii cu mâneci bufante din anii ’80. Deci puteai să sfârşeşti singur şi aproape în mizerie, chiar dacă aveai copii? Atunci doar banii făceau diferenţa? Robin se gândi la cele 10.000 de lire pe care urma să le primească în cont la sfârşitul săptămânii, sumă care avea să fie micşorată imediat de facturile avocatei şi de impozit. Trebuia să fie atentă să nu-i risipească. Trebuia neapărat să înceapă să economisească, să contribuie la un fond de pensie.

— Trebuie să vă fi fost foarte rău, nu-i aşa? o întrebă Strike pe Betty. Dacă aţi avut nevoie de o vizită la domiciliu?

Nu avea niciun motiv să întrebe asta, ci doar încerca să creeze o atmosferă prietenoasă pentru conversaţie. Din experienţa lui cu bătrânele, puţine lucruri le făceau mai multă plăcere decât să discute despre sănătatea lor.

Dintr-odată, Betty Fuller îi zâmbi larg, arătându-şi dinţii îngălbeniţi şi ciobiţi.

— Ai luat vreodată… pe la spate… o sculă de 23 de centimetri?

Şocată, Robin se stăpâni cu mare greutate să nu izbucnească în râs. Trebuia să recunoască, însă, că Strike nici măcar nu schiţă un zâmbet când răspunse:

— Nu.

— Ei, şuieră Betty Fuller, crede-mă… pe mine… e groaznic… tipu’ mă lucra… ca o maşină de găurit… mi-a făcut găoaza praf.

Încercă să tragă aer în piept, aproape râzând.

— Cindy a mea mă aude gemând… sânge… zice „Mamă, tre să… te vadă cineva” şi a chemat… doctoru’.

— Cindy e…?

— Fiica, spuse Betty Fuller. Da… am două. Cindy şi Cathy…

— Şi doctorul Brenner a venit să vă consulte, nu-i aşa? întrebă Strike, încercând să-şi alunge din

mintea imaginea provocată de Betty.

— Da… aruncă o privire… şi mă trimite la urgenţe, da… nouăşpe copci, spuse Betty Fuller. Şi am stat… o săptămână… pe o pungă cu gheaţă… fără niciun venit… fir-ar a dracu'… După asta, n-am mai făcut anal… decât dacă plătea dublu şi nimic peste cinşpe centimetri.

Scoase un râs înfundat care se termină în tuse. Strike şi Robin evitau cu mare grijă să se uite unul la celălalt.

— A fost singura oară când v-aţi întâlnit cu doctorul Brenner? întrebă Strike, când tuşea ei cedă.

— Nu, croncăni Betty Fuller, bătându-se în piept. După aia ne-am văzut regulat… fiecare vineri seara… luni întregi.

Nu părea să aibă nicio ezitare să-i spună asta lui Strike. Dimpotrivă, Strike avu impresia că-i face plăcere.

— Când a început acest aranjament? întrebă el.

— La câteva săptămâni… după ce m-a consultat… pentru fund, spuse Betty Fuller. A bătut la uşă… cu geanta lui de doctor… pretinzând… că vine la control… apoi zice… că vrea o şedinţă regulată. Vineri seara… şase jumate… să le zic vecinilor… că e ceva medical… dacă întreabă…

Se opri ca să tuşească zgomotos. După ce îşi potoli zguduirile pieptului, continuă:

— …şi dacă spun cuiva… se duce la poliţie… le zice… că l-am şantajat…

— V-a ameninţat, deci?

— Da, spuse Betty Fuller gâfâit, însă nu pe un ton ranchiunos, da' nu încerca… s-o facă gratis… aşa că… mi-am ţinut gura.

— Şi nu i-aţi spus niciodată doctoriţei Bamborough ce se întâmplă? întrebă Robin.

Betty privi în lateral spre Robin, care, în opinia lui Strike, rareori păruse mai nelalocul ei ca acum când stătea pe patul lui Betty Fuller, tânără, curată şi sănătoasă. Probabil că Betty o văzu în acelaşi mod cu ochii ei obosiţi, pe jumătate închişi, pentru că

păru să-i displacă şi întrebarea, şi cea care o adresase.

— Bine'nţeles… că nu. Ea încerca să mă facă… să nu mai lucrez… Brenner… cel mai uşor client al săptămânii.

— De ce? întrebă Strike.

Din nou, Betty râse şuierat.

— Îi plăcea… să stau nemişcată, ca în… comă… să fac pe moarta. Mi-o trăgea… în timp ce zicea cuvinte deocheate… eu mă prefăceam… că n-aud… numai că o dată…

Betty scoase un chicotit amestecat cu tuse.

— …în timp ce o făceam… a început alarma de incendiu… şi eu i-am zis… la ureche… „Io nu stau moartă… dacă e incendiu, la dracu'… am copii… în cealaltă cameră". El era turbat de furie… până la urmă… alarmă falsă…

Betty chicoti, apoi tuşi iar.

— Credeţi că doctoriţa Bamborough îl bănuia pe doctorul Brenner că vă vizitează? întrebă Robin.

— Nu, spuse Betty ţâfnoasă, aruncând o nouă privire laterală. Bine'nţeles că nu… doar nu-i zicea niciunu' din noi.

— Brenner era cu dumneavoastră, întrebă Strike, în seara în care ea a dispărut?

— Da, zise Betty Fuller indiferentă.

— A venit şi a plecat la orele obişnuite?

— Da, spuse Betty din nou.

— Şi a continuat să vă viziteze şi după ce doctoriţa Bamborough a dispărut?

— Nu. La cabinet… plin de poliţie… nu, n-a mai venit… am auzit… că s-a pensionat la puţin timp… Bănuiesc că acu' e mort?

— Da, spuse Strike.

Faţa ei distrusă stătea mărturie pentru un trecut plin de violenţă. Strike, care avea şi el nasul spart, era sigur că nasul lui Betty nu avusese iniţial forma de acum, cu acest vârf strâmb.

— Brenner a fost vreodată violent cu dumneavoastră?

— Niciodată.

— În perioada în care a funcţionat aranjamentul vostru, aţi vorbit cuiva despre el? întrebă Strike.
— Nu, spuse Betty.
— Dar după ce Brenner s-a pensionat? I-aţi spus cumva unui bărbat pe nume Tudor Athorn?
— Nu eşti prost, chicoti Betty uşor surprinsă. Da, i-am spus lui Tudor… nici el nu mai e de mult… beam cu el. Nepotu' lui… mai trăieşte… în zonă… e mare… l-am văzut… pe aici. Retardat.
— În opinia dumneavoastră, spuse Strike, dat fiind ceea ce ştiţi despre Brenner, credeţi că ar fi profitat de o pacientă?
Urmă o pauză. Ochii lăptoşi ai lui Betty îl supravegheau pe Strike.
— Doar… dacă era leşinată.
— Altfel nu? spuse Strike.
Betty inspiră cu putere oxigen prin nasul ei strâmb şi spuse:
— Un bărbat ca ăsta… pe care îl excită… un singur lucru nu vrea altceva…
— V-a drogat vreodată? întrebă Strike.
— Nu, spuse Betty, nu era nevoie…
— Vă amintiţi o asistentă socială pe nume Wilma Bayliss? întrebă Strike, dând pagina carnetului.
— Negresă? spuse Betty. Da… tu fumezi, nu? Simt mirosu'… dă-mi şi mie o ţigară…
Dinspre trupul bătrân şi distrus veni un iz de cochetărie.
— Nu cred că e o idee bună, spuse Strike zâmbind. Dat fiind că sunteţi pe oxigen.
— Atunci du-te dracu', spuse Betty.
— Vă plăcea de Wilma?
— De cine?
— Wilma Bayliss, asistenta dumneavoastră socială.
— Era… ca toate celelalte, spuse Betty dând din umeri.
— Am discutat recent cu fiicele doamnei Bayliss, spuse Strike. Ne-au povestit despre biletele de ameninţare trimise doctoriţei Bamborough, înainte de dispariţia ei.

Betty inspiră şi expiră, pieptul ei prăbuşit depunând un efort curajos, iar din plămânii distruşi se auzi un şuier uşor.

— Ştiţi ceva despre biletele acelea?

— Nu, zise Betty. Am auzit… că fuseseră trimise. Toată lumea de p-acolo a auzit.

— De unde au auzit asta?

— Probabil de la acea Irene Bull…

— Deci v-o amintiţi pe Irene?

Betty explică, oprindu-se şi mai des ca să-şi tragă răsuflarea, că sora ei mai mică fusese la şcoală cu Irene, în acelaşi an. Familia lui Irene locuise pe o stradă care se făcea din Skinner Street: Corporation Road.

— Aia credea… că e de aur, spuse Betty.

Râse, dar o copleşi un nou acces de tuse răguşită. După ce îşi reveni, continuă:

— Poliţia… le-a zis la toţi… să nu spună nimic… da' fata aia… avea o gură… toată lumea ştia… de ameninţări.

— Potrivit fiicelor Wilmei, spuse Strike, urmărind reacţia lui Betty, dumneavoastră ştiaţi cine trimisese biletele.

— Nu, n-am ştiut, spuse Betty Fuller, fără să mai zâmbească.

— Dar eraţi sigură că nu le trimisese Marcus Bayliss, nu-i aşa?

— Nu, Marcus… un tip minunat… mie mi-a plăcut întotdeauna… un tuciuriu, înţelegeţi…

Robin îşi privi mâinile, sperând că Betty nu o văzuse tresărind.

— Foarte arătos… spuse Betty nostalgic, i-aş fi dat-o gratis… ha ha ha… bărbat solid şi înalt… şi blând… nu, *el* n-ar fi ameninţat nicio doctoriţă.

— Atunci cine credeţi că…?

— Fata mea cea mică… Cathy… continuă Betty, prefăcându-se că nu-l auzise, taică-său era tuciuriu… nu ştiu *cine*... prezervativ spart… am păstrat-o că… mie-mi plac copiii da'… pe ea o doare-n cur… de mine.

Tonul lui Betty deveni înverşunat.

— Heroină! *Io* nu m-am atins de asta… am văzut prea mulţi… aşa… mă fura… şi i-am zis… dispari dracu'… din casa mea.

Betty icni, luptându-se să tragă aer în piept, dar continuând să savureze atenţia fascinată a lui Strike.

— Cindy e bună… continuă ea. Cindy… trece p-aici. Câştigă bine…

— Da? spuse Strike făcându-i jocul în timp ce aştepta o ocazie. Cu ce se ocupă Cindy?

— Damă de companie, şuieră Betty. Arată superb… în West… face nişte bani pe care io nu… arabi şi aşa… da' ea zice… „Mamă, nu ţ-ar mai plăcea… în ziua de azi… nu vor… decât anal".

Betty chicoti şi tuşi, apoi, fără niciun avertisment, întoarse capul ca să se uite la Robin, care stătea pe pat, şi spuse cu răutate:

— *Ăsteia*... nu i se pare… amuzant… nu-i aşa? arătă ea pe Robin, care rămase şocată. Presupun că… tu ţi-o dai… pe mâncare şi bijuterii… şi crezi că e gratis… uită-te la faţa ei…

Betty o privi pe Robin cu aversiune.

— …eşti la fel ca… asistenta aia nenorocită… şi curioasă… care venea cân' io… aveam grijă de copiii lui Cathy… acu' nu mai îs… luaţi în asistenţă…

Betty adoptă un accent rafinat exagerat:

— *No,* doamnă Fuller, *no,* păntru mine nu contează… *cum* vă câştigaţi 'mneavoastră existenţa… *munca sexuală e muncă*... îţi ziceau… condescendent… da' ar fi vrut… ca fiicele *lor*... să facă asta? *Un căcat*...

Betty Fuller plăti pentru cel mai lung discurs al ei de până atunci cu un acces furios de tuse.

— Cindy ia… prea multă cocaină, şuieră Betty când putu să vorbească iar, cu ochii umeziţi. Să nu se îngraşe… la Cathy era heroină… prietenu' ei… lucra pentru el… o rupea în bătaie… pierdut sarcina…

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

— În ziua de azi, îs doar copii… pe stradă, spuse Betty, iar dincolo de expresia ei hotărâtă şi dură, lui

Strike i se păru că vede un licăr de suferinţă reală. Treişpe, paişpe ani… copii… pe vremea mea… îi alungam… acasă… e în regulă la femei mature, dar copiii…

Apoi Betty se răsti la Robin:

— Tu la ce dracu' te holbezi?

— Cormoran, eu cred că… spuse Robin, ridicându-se şi făcând un gest spre uşă.

— Da, dispari dracu', spuse Betty Fuller.

O privi cu satisfacţie pe Robin ieşind din cameră. După ce uşa se închise în urma ei, îi şuieră lui Strike:

— I-o pui, nu?

— Nu, spuse el.

— Atunci ce… rost are?

— E foarte bună în munca ei, spuse Strike. Atunci când nu are de-a face cu cineva ca dumneavoastră, adică.

Betty Fuller zâmbi larg, arătându-şi dinţii îngălbeniţi.

— Ha ha ha… ştiu genu' ei… nu ştie niciun căcat… despre viaţa reală…

— Pe vremea lui Margot Bamborough, pe Leather Lane locuia un bărbat, spuse Strike. Pe nume Niccolo Ricci? I se spunea Mucky.

Betty Fuller nu spuse nimic, dar ochii ei lăptoşi se îngustară.

— Ce ştiţi despre Ricci? întrebă Strike.

— La fel… ca toţi ceilalţi.

Strike o văzu cu coada ochiului pe Robin cum iese din clădire. Îşi dădu cu un gest la o parte părul de pe gât, ca şi cum simţea nevoia să îndepărteze o povară, apoi ieşi din câmpul lui vizual, cu mâinile în buzunarele gecii.

— Nu Mucky… a ameninţat-o, spuse Betty. Ăsta… n-ar fi scris bilete. Nu era… stilu' lui.

— Ricci a fost la petrecerea de Crăciun a cabinetului St John, zise Strike. Ceea ce pare ciudat.

— Nu ştiu… nimic de asta…

— Unii dintre cei de la petrecere au presupus că era tatăl Gloriei Conti.

— N-am auzit de ea, şuieră Betty.

— Potrivit fiicelor Wilmei Bayliss, spuse Strike, i-aţi spus mamei lor că vă era frică de persoana care a scris biletele. Că autorul biletelor a ucis-o pe Margot Bamborough. I-aţi spus Wilmei că v-ar omorî şi pe dvs., dacă i-aţi dezvălui cine e.

Ochii lăptoşi ai lui Betty erau inexpresivi. Pieptul ei subţire se frământa să aducă suficient oxigen în plămâni. Strike tocmai concluzionase că Betty nu avea să mai spună nimic, când ea deschise gura.

— O fată de-acolo, prietenă de-a mea… *ea* îl ştia pe Mucky… el vine cu maşina… la colţu' nostru… şi-i zice lu' Jen… „Tu n-ar trebui… să faci strada… cu corpu' ăla… eu pot să-ţi dau… de cinci ori… cât faci aici…" aşa că Jen se duce… în West… Soho… striptease pentru clienţi… sex cu prietenii lui… Ne-am văzut… câţiva ani mai târziu… o vizita pe maică-sa… şi mi-a zis o poveste. O fată de la clubu' lor… superbă, zicea Jen… a fost violată… sub ameninţarea cuţitului. Tăiată…

Betty Fuller arătă spre trunchiul ei prăbuşit.

— …pe coaste… de un prieten… a' lui Ricci… Unii cred că o curvă violată… înseamnă doar că n-a fost plătită… bănuiesc că domnişiara Băţ-în-Fund aşa crede…

Betty aruncă o privire spre fereastră.

— …da' nu e vorba de asta… fata asta… furioasă… vrea să se răzbune… aşa că curva proastă… se face informatoare a poliţiştilor… Şi Mucky a aflat şi a filmat… în timp ce-o omorau. Lu' Jen i-a zis… cineva… care văzuse… filmu'… Ricci îl ţinea… în seif… îl arăta oamenilor… dacă trebuiau speriaţi… Jen e moartă acum. Supradoză… cinzeci şi ceva de ani… a crezut că e mai bine… în West… şi io… am rămas să fac strada… încă vie. N-am nimica… de zis… de bilete… N-a fost Marcus… doar atâta…

Betty întoarse capul, iar Strike văzu un bărbat îndreptându-se spre uşa de la intrare cu un teanc de tăvi împachetate în staniol în braţe.

— Asta e masa, spuse ea, părând dintr-odată obosită şi supărată. Am terminat… Poţi să dai iar drumu'… la televizor… şi să muţi masa… acolo… dă-mi cuţitu' şi furculiţa… în veceu…

Betty clătise tacâmurile în chiuveta băii, dar tot mai erau murdare. Strike le spălă din nou înainte să i le ducă. După ce aranjă masa în faţa fotoliului şi dădu iar drumul la *The Only Way is Essex,* deschise uşa pentru bărbatul grizonant şi voios care aducea masa.

— A, bună, spuse nou-venitul tare. E fiul tău, Betty?

— Pe naiba, şuieră Betty Fuller. Ce-ai adus?

— Mâncare de pui, peltea şi şarlotă, scumpo…

— Mulţumesc foarte mult că aţi vorbit cu mine, doamnă Fuller, spuse Strike.

Dar era evident că rezerva de bunăvoinţă a lui Betty se epuizase; acum era mult mai interesată de mâncare. Când Strike ieşi din clădire, Robin stătea sprijinită de un perete, citind ceva pe telefon.

— M-am gândit că e mai bine să plec, spuse ea inexpresiv. Cum a mers?

— Nu vrea să vorbească despre bilete, zise Strike, în timp ce se întorceau pe Sans Walk, şi, dacă mă întrebi pe mine, aş zice că e din cauză că ea crede că Mucky Ricci le-a scris. Am mai aflat ceva despre fata aceea din filmul snuff.

— Vorbeşti serios? întrebă Robin, îngrijorată.

— Se pare că era o informatoare a poliţiei care lucra într-unul dintre cluburile lui Ricci…

— Kara Wolfson! icni Robin.

— Ce?

— Kara Wolfson. Una dintre femeile despre care se credea că a fost omorâtă de Creed. Kara lucra într-un club de noapte din Soho – după ce a dispărut, proprietarii au răspândit vorba că fusese informatoare a poliţiei!

— De unde ştii asta? întrebă Strike şocat.

Nu-şi amintea informaţia asta din *Demonul din Paradise Park.* Robin îşi aminti brusc că auzise lucrul acesta de la Brian Tucker, în cafeneaua Star,

încă nu primise niciun răspuns de la Ministerul Justiţiei în privinţa posibilităţii intervievării lui Creed, aşa că, dat fiind că Strike încă nu ştia nimic despre ce punea ea la cale, spuse:

— Cred că am citit pe internet…

Dar apoi îşi aminti, simţind cum i se strânge iar inima, că singura rudă apropiată a Karei era fratele pe care îl crescuse şi care băuse până murise. Hutchins spusese că poliţia nu putea să facă nimic în privinţa filmului. Cadavrul Karei Wolfson putea să fie oriunde. Unele poveşti nu aveau un sfârşit clar: nu exista un loc în care să-i poţi duce flori Karei Wolfson, poate doar colţul de lângă clubul de striptease unde fusese văzută ultima oară.

Luptând împotriva depresiei care ameninţa acum s-o copleşească, Robin ridică telefonul ca să-i arate lui Strike ce căutase şi spuse pe un ton hotărât prozaic:

— Citeam despre somnofilie, cunoscută şi ca sindromul prinţesei adormite.

— Care înţeleg că e…?

— Perversiunea lui Brenner, spuse Robin, citind apoi de pe telefon. „Somnofilia este o parafilie în care individul este excitat sexual de cineva lipsit de reacţie… unii psihologi o pun în legătură cu necrofilia.” Cormoran… mai ştii că Brenner avea o rezervă de barbiturice în birou?

— Da, spuse Strike încet, în timp ce se întorceau la maşina lui. Păi, acum avem un subiect despre care să discutăm cu fiul lui Dorothy, nu-i aşa? Mă întreb dacă ea era dispusă să facă pe moarta? Sau dacă îşi dădea seama că dormise mult, după ce venea Brenner la prânz?

Robin se cutremură uşor.

— Ştiu, continuă Strike, aprinzându-şi o ţigară, am spus că recurgem la el în ultimă instanţă, dar mai avem doar trei luni. Încep să cred că va trebui să-i fac o vizită lui Mucky Ricci.

57

Dar mintea lui voia numai averi peşine,
A aduna mormane smulse pe nedrept,
Pe alţii siluindu-i, şi nimicindu-se pe sine.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Acum că în program apăruse şi supravegherea pe timp de zi a Azilului Romano-Catolic St Peter, agenţia avea din nou dificultăţi să acopere toate cazurile în lucru. Strike voia să afle câţi vizitatori intrau şi ieşeau şi la ce ore, ca să poată stabili momentul la care ar fi avut cele mai mari şanse să intre în clădire fără să dea peste vreuna dintre rudele bătrânului gangster.

Azilul se afla la marginea Clerkenwell-ului, într-o enclavă tăcută şi plină de vegetaţie, pe o stradă liniştită ale cărei case cu arhitectură georgiană, din cărămidă de un cenuşiu-închis, etalau faţade neoclasice şi uşi negre strălucitoare. Pe peretele exterior al azilului se afla o plăcuţă de lemn închis la culoare pe care erau o cruce şi un citat din Biblie, scris cu litere aurite:

> *Ştiind că nu cu lucruri pieritoare precum argintul sau aurul aţi fost voi răscumpăraţi din viaţa deşartă lăsată vouă de părinţi, ci cu preţiosul sânge al lui Cristos, mielul fără vină sau fără de prihană.*
>
> Petru, 1:18-19

— Frumos spus, comentă Strike către Robin la unul dintre schimburile de tură, dar nimeni nu intră acolo fără o grămadă de bani.

Azilul privat era mic şi, evident, scump. Angajaţii, pe care agenţia ajunsese imediat să-i recunoască din vedere, purtau halate de un albastru-

închis şi erau, în mare parte, de origine străină. La azil lucrau un asistent de culoare care, după limbă, părea să fie din Trinidad şi două blonde care în fiecare dimineaţă vorbeau între ele în poloneză, în timp ce treceau pe lângă acel membru al agenţiei care se întâmpla să zăbovească atunci prin zonă, prefăcându-se că vorbeşte la mobil, că citeşte ziarul sau că aşteaptă, uşor nerăbdător, un prieten care nu mai apărea niciodată.

Un podolog şi o coafeză intrau şi ieşeau în mod regulat din azil, dar după două săptămâni de supraveghere pe timp de zi agenţia ajunsese, pe moment, la concluzia că Ricci primea vizite doar duminica, când apăreau cei doi fii ai lui, cu expresia resemnată a celor care îndeplinesc o corvoadă nedorită. Era uşor să-l identifici pe fiecare din ei după fotografiile apărute în presă. Luca avea un craniu chel şi plat, acoperit cu cicatrici vizibile, şi arăta, după cum se exprimase Barclay, „de parcă îi căzuse un pian în cap". Marco era mai mic şi mai zvelt şi avea mai mult păr, dar lăsa impresia că abia îşi stăpâneşte furia. Dacă uşa nu se deschidea imediat, apăsa repetat şi cu putere pe soneria azilului şi pocnea peste ceafă un nepot dacă acestuia îi scăpa tableta de ciocolată pe trotuar. Soţiile ambilor fraţi aveau o expresie împietrită şi nimeni din familie nu afişa frumuseţea pe care Robin o asocia cu italienii. Poate că străbunicul care nu mai scotea o vorbă în spatele uşilor azilului era un adevărat latin, dar descendenţii lui erau dezamăgitor de albicioşi şi de saxoni ca aspect, până la băieţelul roşcat care îşi scăpase pe jos ciocolata.

Robin fu prima care îl zări pe Ricci în persoană, în a treia sâmbătă în care agenţia supraveghea azilul. Robin purta o rochie pe sub palton, pentru că mai târziu se întâlnea cu Strike la hotelul Stafford din Mayfair, ca să-l intervieveze pe C. B. Oakden. Nu mai fusese niciodată la acel hotel şi îl căutase pe internet. Aflase astfel că era un local de cinci stele cu portari cu melon, unul dintre cele mai vechi şi elegante hoteluri din Londra, de unde şi alegerea

acestei ţinute atipice pentru supraveghere. Deoarece până atunci pândise în faţa azilului deghizată (alternând căciula tricotată, un coc înalt, lentile de contact închise la culoare şi ochelari de soare) se simţi în siguranţă să se plimbe pe stradă, prefăcându-se că vorbeşte la telefon, fără să-şi modifice aspectul cu excepţia ochelarilor cu lentile fără dioptrii pe care avea să şi-i scoată la Stafford.

Din când în când, după-amiaza, rezidenţii în vârstă ai azilului erau conduşi sau împinşi în cărucior pe stradă spre piaţeta din apropiere, care avea un parc privat închis cu gard, accesibil doar pe bază de cheie, unde aceştia somnolau sau se bucurau de liliac şi panseluţe, bine înveliţi împotriva frigului. Până atunci, agenţia văzuse doar femei în vârstă scoase afară, dar astăzi, pentru prima oară, în grupul care cobora pe rampa de lângă clădire era şi un bătrân.

Robin îl recunoscu imediat pe Ricci, nu după inelul cu cap de leu, care, în cazul în care bătrânul îl avea pe deget, era bine ascuns sub o pătură în carouri, ci după profilul pe care timpul nu putuse să-l ascundă, scoţându-l şi mai bine în evidenţă. Părul lui bogat şi negru era acum cenuşiu-închis, iar nasul şi lobii urechilor – enormi. Ochii mari care lui Strike îi aminteau de un basset erau acum şi mai lăsaţi. Ricci ţinea gura întredeschisă în timp ce una dintre asistentele poloneze îl împingea spre piaţetă, vorbind cu el plină de vioiciune, dar fără să primească vreun răspuns.

— Eşti în regulă, Enid, scumpo? strigă asistentul de culoare către o bătrână cu aspect fragil, care purta o căciulă din blană de oaie.

Ea râse şi dădu din cap.

Robin lăsă grupul să i-o ia înainte şi apoi îi urmări, uitându-se cum una dintre asistente descuie poarta parcului, după care dispărură toţi înăuntru. În timp ce se plimba prin piaţetă, cu telefonul lipit de ureche, prefăcându-se că vorbeşte, Robin se gândi că taman astăzi se nimerise să poarte tocuri, fără să-

şi fi imaginat că s-ar putea ivi ocazia de a se apropia de Ricci şi de a discuta cu el.

Grupul de la azil se oprise lângă straturile de flori colorate în mov şi galben, iar căruciorul lui Ricci fu tras lângă o bancă goală din parc. Asistenţii discutau cu bătrânele care erau în stare să facă asta, în timp ce bătrânul privea absent pe deasupra gazonului.

Dacă ar fi purtat tenişii ei obişnuiţi, se gândi Robin, poate că ar fi putut să sară gardul şi să intre în parc nevăzută: era acolo un pâlc de copaci care ar fi ascuns-o de asistenţi, iar ea ar fi putut să se apropie pe furiş de Ricci şi să afle măcar dacă suferă sau nu de demenţă. Din păcate, în rochie şi cu tocuri cui nu avea nicio şansă să facă asta.

După ce dădu un ocol complet piaţetei, Robin îl văzu pe Saul Morris cum se apropie de ea. Venise mai devreme, cum făcea întotdeauna când prelua tura de la Robin.

Primul lucru pe care o să-l pomenească o să fie ochelarii sau tocurile, se gândi ea.

— Tocuri cui, spuse Morris imediat ce se apropie de ea, măsurând-o cu ochii lui albaştri şi strălucitori. Nu cred că te-am mai văzut cu tocuri. Ciudat, de obicei nu mi se pare că eşti înaltă, dar eşti, nu-i aşa? Şi ochelarii sunt sexy.

Înainte ca Robin să-l poată opri, se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Sunt tipul cu care ţi-ai aranjat o întâlnire pe nevăzute, îi spuse el îndreptându-se de spate şi făcându-i cu ochiul.

— Şi cum o să justificăm faptul că te las aici? întrebă Robin fără să zâmbească.

Morris râse prea tare, aşa cum făcea la cea mai mică urmă de glumă a lui Strike.

— Nu ştiu, de ce ar fi nevoie să pleci de la o întâlnire pe neve? întrebă Morris.

Să apari tu, se gândi Robin. Dar ignoră întrebarea lui şi spuse:

— Dacă eşti OK să preiei acum, eu mă duc…

— Uite-i că vin, spuse Morris încet. Ah, de data asta a ieşit şi bătrânul, nu-i aşa? Mă şi miram că ai

abandonat uşa de la intrare.

Comentariul lui Morris o irită aproape la fel de mult ca flirturile lui. Ce credea el că ar fi determinat-o să părăsească uşa de la intrare, dacă nu faptul că ţinta se mutase? Cu toate acestea, Robin aşteptă lângă el până când micul grup de asistenţi şi rezidenţi care decisese că 20 de minute de aer curat erau suficiente, traversă strada pe lângă ei în direcţia azilului.

— Şi pe copiii mei îi scoate aşa la creşă, spuse Morris încet, urmărind grupul cu ochii lui albaştri şi strălucitori. Înfofoliţi în cărucioarele pe care le împing îngrijitoarele. Probabil că unii dintre ăştia au şi ei scutece. Dumnezeule, eu sper să n-ajung aşa. Iar Ricci e şi singurul bărbat, sărmanul de el.

— Cred că sunt foarte bine îngrijiţi, spuse Robin.

Asistentul din Trinidad strigă:

— Acum urcăm, Enid!

— Dar e ca şi cum ai fi iar copil, nu? spuse Morris, în timp ce urmăreau procesiunea cărucioarelor. Dar fără niciun avantaj.

— Presupun că da, spuse Robin. Atunci eu plec, dacă eşti gata să preiei.

— Da, nicio problemă, spuse Morris.

Apoi adăugă imediat:

— Unde te duci aşa gătită?

— Mă întâlnesc cu Strike.

— *Ah,* spuse Morris cu sprâncenele ridicate, înţeleg…

— Nu, spuse Robin, nu înţelegi. Intervievăm pe cineva la un hotel foarte elegant.

— Aha, scuze.

Însă în modul în care Morris îi spuse la revedere se simţea o anumită satisfacţie, aproape complicitate, şi abia când ajunse în capătul străzii îi trecu prin cap gândul neplăcut că Morris interpretase complet greşit fermitatea cu care negase că ieşea cu Strike; poate crezuse că ea vrea să dea clar de înţeles că nu are un alt angajament sentimental.

Oare Morris își închipuia – *putea* oare să-și închipuie – că Robin spera în secret ca flirtul lui lipsit de subtilitate să ducă la ceva între ei? Chiar și după ceea ce se întâmplase în a doua zi de Crăciun, când ea țipase la el pentru că îi trimisese acea poză cu scula lui? Chiar dacă nu își dorea deloc să creadă asta, se temea că răspunsul era „da". Morris fusese extrem de beat atunci, posibil incapabil să-și dea seama că ea fusese cu adevărat furioasă și dezgustată. Imediat după aceea păruse sincer rușinat, așa că ea se forțase să fie mai prietenoasă decât ar fi vrut să fie, numai și numai din dorința de a încuraja coeziunea echipei. Rezultatul fusese că Morris revenise la atitudinea de dinaintea trimiterii acelei poze. Robin îi răspundea la SMS-urile pe care i le trimitea la ore târzii, majoritatea conținând glume și tentative de conversație, doar ca să-l împiedice s-o mai sâcâie cu întrebări de genul „te-am jignit cumva?". Acum își dădu seama că Morris lua drept încurajare ceea ce ea considera o atitudine profesională. Tot ce îi spunea el legat de muncă sugera că o consideră mai puțin capabilă și experimentată decât ceilalți membri ai agenției: poate că o credea, de asemenea, și suficient de naivă ca să se simtă flatată de atenția unui bărbat pe care, în realitate, îl considera infatuat și soios.

Lui Morris, se gândi Robin în timp ce se îndrepta spre metrou, nu-i plăceau, de fapt, femeile. Le dorea, dar asta, bineînțeles, era cu totul altceva: Robin, care rămăsese marcată pentru totdeauna de amintirea de neșters a bărbatului cu mască de gorilă, știa mai bine decât majoritatea că a dori o persoană și a-ți plăcea de ea erau două lucruri diferite, care uneori se și excludeau reciproc. Morris se trăda în mod permanent, nu doar prin modul în care îi vorbea, ci și prin dorința de a o numi pe doamna Smith „Târfa Bogată", prin atribuirea unor motive venale sau provocatoare fiecărei femei pe care trebuia s-o țină sub observație, prin dezgustul abia mascat cu care observase că Mucky Ricci era acum

obligat să trăiască printre femei. *Dumnezeule, eu sper să n-ajung aşa.*

Mai făcu câţiva paşi, dar se opri brusc, atrăgându-şi o privire curioasă din partea unui poliţist de circulaţie aflat în trecere. Îi venise o idee, declanşată de ceea ce tocmai îi spusese Morris: sau, mai degrabă, ideea îşi croise drum în mintea ei şi ieşise la suprafaţă, iar Robin îşi dădu seama că aceasta existase tot timpul în subconştientul ei, aşteptând s-o recunoască.

Se trase într-o parte, ca să nu încurce trecătorii, scoase mobilul şi parcurse lista cu parafilii pe care o consultase ultima oară când căutase sindromul prinţesei adormite.

Autonepiofilie.

— Oh, Doamne, murmură Robin. Asta e. Asta trebuie să fie.

Îl sună pe Strike, dar apelul intră în căsuţa vocală; fără îndoială, era deja în metrou, în drum spre Stafford. După câteva clipe de gândire, îl sună pe Barclay.

— Salut, spuse scoţianul.

— Eşti tot în faţa casei lui Elinor Dean?

— Da.

— E cineva înăuntru cu ea?

— Nu.

— Sam, cred că ştiu ce face pentru bărbaţii ăia.

— Ce?

Robin îi spuse. Singurul răspuns fu o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Barclay spuse:

— Eşti cu capu', Robin.

— Poate, spuse ea, dar singurul mod de a ne convinge e să baţi la uşa ei şi să-i ceri să-ţi facă asta. Spune-i că ţi-a recomandat-o ŞA.

— Pe dracu', spuse Barclay. Strike ştie că-mi ceri să fac asta?

— Sam, mai avem o săptămână până să fim concediaţi. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să te trimită la plimbare. N-o să mai avem prea multe şanse.

Îl auzi pe Barclay cum expiră zgomotos.

— Bine, da’ dacă ne înşelăm e vina ta.

Robin porni în grabă spre metrou, măcinată de îndoieli. Oare Strike avea să considere că greşise spunându-i lui Barclay să intre doar pentru că avea ea o bănuială? Dar, pe de altă parte, mai aveau o săptămână până când clientul lor va întrerupe finanţarea: ce mai aveau de pierdut?

Era sâmbătă seara, iar când Robin ajunse pe peronul aglomerat, îşi dădu seama că tocmai pierduse metroul. Când ieşi din staţia Green Park, era clar că nu mai avea nicio şansă să ajungă la American Bar mai devreme, aşa cum sperase, ca să discute puţin cu Strike înainte de sosirea lui Oakden. Şi de parcă nu era de ajuns, în timp ce se grăbea pe St James Street văzu, cu o senzaţie de dejà vu, o mulţime numeroasă pe care poliţia încerca s-o controleze şi care bloca celălalt capăt al străzii. În timp ce încetinea, întrebându-se dacă va putea să treacă prin masa densă de oameni din faţa hotelului, câţiva paparazzi care urmăreau mai multe Mercedesuri negre o depăşiră în fugă. Se uită la ei cum îşi lipesc obiectivele de geamurile maşinilor şi îşi dădu seama că mulţimea din depărtare scanda *„Jonn-ny! Jonn-ny!”* Prin geamul uneia dintre maşinile care se îndreptau spre eveniment, zări o femeie cu perucă stil Maria Antoaneta. Abia când fu cât pe ce să fie răsturnată de doi vânători de autografe care alergau cu afişe cu Deadbeats în mână, îşi dădu seama, tresărind şocată, că acel Jonny al cărui nume era scandat era tatăl lui Strike.

— Căcat, spuse ea cu voce tare.

În mare grabă făcu stânga împrejur şi o luă înapoi pe stradă, scoţându-şi mobilul din mers. Ştia că Stafford mai are o intrare dinspre Given Park. Nu doar că avea să întârzie, dar tocmai îi trecu prin minte o bănuială groaznică. De ce se arătase Oakden atât de hotărât să se întâlnească cu ei în această seară anume? Şi de ce neapărat la acest bar, atât de aproape de ceea ce ea se temea că era un eveniment care îl implica pe tatăl lui Strike? Oare

Strike ştia, îşi dăduse seama ce se întâmplă în apropiere?

Îl sună, dar el nu răspunse. Continuând să meargă, îi scrise un mesaj:

Cormoran, nu ştiu dacă ştii, dar Jonny Rokeby are un eveniment după colţ. Cred că e posibil ca Oakden să încerce să-ţi însceneze ceva.

Începând să alerge, pentru că deja întârziase cinci minute, realiză că tocmai îi spusese lui Strike, pentru prima oară, că ştia cine e tatăl lui.

Când ajunse în Green Park, văzu din depărtare la intrarea din spate un poliţist care, împreună cu unul dintre portarii cu melon ai hotelului, refuza ferm doi bărbaţi cu aparate de fotografiat cu obiective lungi.

— Nu se poate pe aici, îmi pare rău, spuse poliţistul. Doar în seara aceasta. Dacă vreţi să intraţi în hotel, va trebui să folosiţi intrarea din faţă.

— Ce se întâmplă? vru să ştie un bărbat la costum, de mână cu o femeie asiatică frumoasă care purta o rochie tradiţională, lungă, de mătase. Avem rezervare! De ce nu putem intra?

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar la Spencer House are loc un eveniment, explică portarul, iar poliţia ne-a spus să îi oprim pe cei care vor să o ia pe această scurtătură.

Cei doi bărbaţi cu aparate de fotografiat se întoarseră, înjurând, şi alergară înapoi pe drumul pe care venise Robin, care lăsă capul în jos când trecură pe lângă ea, bucuroasă că purta încă ochelarii fără dioptrii, pentru că fotografia ei apăruse în presă în timpul unui proces din urmă cu câţiva ani. Poate era paranoică, dar îşi făcea griji că jurnaliştii încercau să intre în Stafford nu pentru Rokeby şi invitaţii lui, ci pentru fiul lui înstrăinat.

Acum, după ce fotografii plecaseră, portarul cu melon le permise femeii în rochie lungă şi însoţitorului ei să intre, iar după ce îi aruncă o privire experimentată lui Robin decise că, în mod evident, nu era fotografă şi îi permise să intre pe

poartă într-o curte în care clienţii bine îmbrăcaţi fumau şi beau sub încălzitoarele de exterior. După ce îşi verifică mobilul, ca să vadă dacă Strike îi răspunsese la SMS, Robin urcă în grabă treptele către American Bar.

Barul era un spaţiu confortabil şi elegant în care predominau pielea şi lemnul închis la culoare, iar de tavan atârnau numeroase fanioane şi şepci de baseball ale universităţilor şi statelor americane. Robin îl zări imediat pe Strike la bar, îmbrăcat în costum. Şirurile de sticle sclipitoare de pe perete îi luminau chipul ursuz.

— Cormoran, tocmai…

— Dacă vrei să-mi spui că tatăl meu e imediat după colţ, o întrerupse Strike, ştiu deja. Jigodia asta încă nu-şi dă seama că ştiu ce încearcă să pună la cale.

Robin privi spre colţul îndepărtat, unde Carl Oakden stătea cu picioarele larg depărtate şi cu un braţ pe spătarul banchetei de piele. Purta costum, dar fără cravată, şi atitudinea lui era evident menită să sugereze un bărbat care se simte în largul lui în acest mediu cosmopolit. Cu ochii lui uşor prea apropiaţi şi fruntea îngustă, continua să semene cu băiatul care spărsese bolul de cristal al mamei lui Roy, cu atât de mulţi ani în urmă.

— Du-te şi vorbeşte cu el, murmură Strike. Vrea ceva de mâncare, aduc eu meniuri. Tocmai am început să discutăm despre Steve Douthwaite. Se pare că Dorothy a crezut dintotdeauna că tipul e suspect.

Robin se îndreptă spre Oakden, rugându-se ca Strike să-şi păstreze cumpătul. Îl văzuse o singură dată ieşindu-şi din fire cu un martor şi nu voia să vadă asta iar.

— Domnule Oakden? îi spuse când ajunse la el, zâmbind şi întinzând mâna. Eu sunt Robin Ellacott, am discutat prin e-mail…

— Ştiu, răspunse Oakden, întorcând capul încet, ca să o măsoare din cap până-n picioare, cu un zâmbet afectat.

Ignoră mâna ei întinsă, iar Robin îşi dădu seama că făcuse asta deliberat. Refuză să lase să se vadă că e conştientă de faptul că el vrea să fie mitocan şi îşi dădu jos haina.

— Frumos bar, spuse ea agreabil, aşezându-se în faţa lui. N-am mai fost aici.

— De obicei te duce în locuri mai ieftine, nu-i aşa? întrebă Oakden.

— Cormoran tocmai îmi spunea că îţi aminteşti că mama dumitale vorbea despre Steve Douth…

— Scumpo, spuse Oakden, cu picioarele în continuare larg depărtate şi braţul pe spătarul banchetei de piele, ţi-am mai spus, nu mă interesează să fiu dus cu preşul de asistente şi secretare. Vorbesc cu el sau nu vorbesc cu nimeni.

— De fapt, sunt partenera…

— Sunt convins, spuse Oakden cu un râs batjocoritor. Presupun că acum nu mai poate scăpa de tine, hm?

— Poftim?

— Acum, după ce ai fost tăiată cu cuţitul în timp ce încercai să faci o treabă de bărbat, spuse Oakden aruncând o privire spre antebraţul ei şi ducându-şi cocktailul la gură. Dacă ar încerca una ca asta, probabil că l-ai da în judecată de l-ar lua dracu'.

În mod evident, Oakden îşi făcuse temele în privinţa lor şi acum îşi savura grosolănia. Robin nu putea decât să presupună că escrocul o credea prea disperată după informaţii ca să se arate ofensată de atitudinea lui. Oakden părea hotărât să obţină maximum de plăcere de pe urma acestei întâlniri: să se bucure de băutură şi mâncare gratis şi să provoace o femeie care nu avea cum să plece. Robin se întrebă cu ce ziar sau agenţie de fotografii luase legătura, propunându-le să-l atragă pe Strike la câteva sute de metri de petrecerea tatălui său, şi cât ar fi câştigat dacă puteau să facă o fotografie cu Strike în timp ce părea să-şi ignore public tatăl sau să îl surprindă spunând ceva furios şi citabil.

— Poftim, spuse Strike aruncând pe masă câteva meniuri legate în piele şi aşezându-se.

Nu se gândise să-i aducă lui Robin nimic de băut. Oakden luă un meniu şi îl studie încet, părând să-i facă plăcere să-i lase să aştepte.

— O să iau sandviş club, spuse el în cele din urmă.

Strike făcu semn unui chelner. După ce comandă, se întoarse spre Oakden:

— Da, povesteai că mama ta îl considera pe Douthwaite…

— A, îl considera categoric un seducător, spuse Oakden.

Robin observă că bărbatul privea întruna spre intrare. Era sigură că Oakden aştepta ca fotografii să dea buzna înăuntru.

— Un şmecher, ştii genul. Le vrăjea pe fufele de la recepţie. Bătrâna spunea că încerca asta cu toate. Asistenta începea imediat să chicotească atunci când era el prin preajmă.

Robin îşi aminti scheletul negru şi zburdalnic din carnetul lui Talbot şi ce scria lângă figura morţii a lui Crowley: *Fortuna spune că Pallas Atena, Ceres, Vesta şi Cetus sunt FEMEI PĂCĂTOASE care CĂLĂRESC BESTIA…*

— Şi mama ta credea că lui Douthwaite îi place de doctoriţa Bamborough?

Oakden sorbi din cocktail şi plesni din buze.

— Păi, vreau să spun, Margot… spuse el, pufnind uşor în râs.

Robin descoperi că, în mod iraţional, o irita că Oakden foloseşte numele mic al doctoriţei dispărute.

— …ştii, era un caz clasic de femeie care le vrea pe toate, nu-i aşa?

— Toate ce anume? spuse Strike.

— Iepuraş care-şi arăta picioarele şi ţâţele, zise Oakden sorbind iar din cocktail. Apoi, repede, îmbracă halatul alb…

— Nu cred că medicii de familie poartă halat alb, îl contrazise Strike.

— Vorbeam metaforic, spuse Oakden senin. Era copilul epocii ei, nu-i aşa?

— În ce fel?

— Ascensiunea societăţii ginocentrice, spuse Oakden înclinând capul uşor spre Robin, căreia i se păru dintr-odată că craniul îngust al acestuia semăna cu cel al unei hermeline. Sfârşitul anilor ’60, începutul anilor ’70, atunci a început să se schimbe totul, nu? Ai pastila: futut fără consecinţe. Pare că e în avantajul bărbatului, dar, dând femeii posibilitatea de a-şi evita sau submina funcţia reproductivă, reprimi modelele naturale şi sănătoase ale comportamentului sexual. Ai sistemul juridic ginocentric, care favorizează femeia chiar dacă ea nici nu şi-a dorit copiii. Ai un autoritarism misandrist care se dă drept campanie pentru drepturi egale, disciplinând gândirea, discursul şi comportamentul natural al bărbaţilor. Şi ai exploatare sexuală pe scară largă a bărbaţilor. Clubul Playboy e doar abureală. Priveşte, dar nu pune mâna. E vechea minciună a dragostei de curte. Femeia există pentru a fi venerată, bărbatul există ca să verse bani, dar fără să fie satisfăcut niciodată. Bărbaţii care se duc acolo sunt nişte fraieri.

Ochii lui Oakden zvâcniră iar spre intrare şi înapoi la Strike.

— Bamborough nu a avut grijă de propriul copil, nu se futea cu propriul soţ, din ce am auzit eu, el era aproape mereu prea bolnav ca să funcţioneze. Dar pentru că el avea o grămadă de bani, ea îşi ia o bonă şi se duce la muncă, să facă pe şefa cu bărbaţii.

— Cu cine a făcut pe şefa? întrebă Strike.

— Păi, ultima oară când a fost la ea, Douthwaite a ieşit de acolo practic plângând, aşa mi-a spus bătrâna. Dar asta e cultura noastră începând cu anii ’60, nu-i aşa? Pe toţi îi doare în cur de suferinţa masculină. Oamenii se lamentează când bărbaţii cedează, când nu mai fac faţă, când izbucnesc. Dacă Douthwaite a omorât-o – eu *personal* nu cred asta…

Oakden făcu un gest expansiv, iar Robin îşi reaminti că, aproape sigur, acesta nu îl văzuse în viaţa lui pe Steven Douthwaite şi că avea 14 ani când dispăruse Margot.

— …dar *dacă* el a omorât-o, pun pariu că e din cauză că ea l-a luat la şuturi. Doar femeile sângerează…

Oakden râse încet şi dispreţuitor.

— Nu-i aşa? îi aruncă el lui Robin. A, iată şi sandvişul meu.

În timp ce chelnerul îl servea, Robin se ridică şi se duse la bar, unde femeia frumoasă în rochie lungă, al cărei păr atârna ca o mătase neagră în lumina şirurilor de sticle de băutură, era împreună cu partenerul e. Amândoi comandară cocktailuri, părând încântaţi să se afle unul în compania celuilalt. Timp de câteva secunde, Robin se întrebă din senin dacă ea avea să se mai bucure vreodată de sentimente ca ale lor. Slujba îi amintea aproape în fiecare zi de numeroasele moduri în care bărbaţii şi femeile puteau să-şi facă rău reciproc.

În timp ce îşi comanda o apă tonică, îi sună telefonul. Spera să fie Barclay, dar, în schimb, văzu că era mama ei. Poate că Linda aflase despre sarcina lui Sarah. Era posibil ca Matthew să-şi fi dus deja viitoarea soţie în Masham, ca să dea vestea cea mare. Robin puse telefonul pe silenţios, îţi plăti băutura, dorindu-şi să fi fost ceva cu alcool, şi se întoarse la masă la timp ca să-l audă pe Oakden spunându-i lui Strike:

— Nu, asta nu s-a întâmplat.

— N-ai adăugat votcă în punciul de la grătarul doctoriţei Bamborough?

Oakden muşcă zdravăn din sandvişul gratuit şi mestecă insolent în ciuda părului rar şi a ridurilor numeroase din jurul ochilor, Robin îl putea vedea clar pe adolescentul răzgâiat în bărbatul de 54 de ani.

— Am şterpelit puţină, spuse Oakden neclar, apoi am băut-o în magazie. Mă mir că i-au simţit lipsa, dar bogaţii sunt zgârciţi. Aşa rămân barosani, nu?

— Am auzit că din cauza punciului i s-a făcut rău cuiva.

— Nu e vina mea.

— Doctorul Phipps a fost destul de enervat, din câte am auzit.

— Ah, ăla, spuse Oakden cu un zâmbet afectat. Bătrânului Phipps i-au ieşit toate cum a vrut, nu-i aşa?

— În ce fel? întrebă Strike.

— A scăpat de soţie şi s-a căsătorit cu bona. Foarte convenabil.

— Nu-ţi plăcea de Phipps, nu-i aşa? Se vede din cartea ta.

— Ai citit-o? întrebă Oakden, surprins pentru moment. Cum aşa?

— Am reuşit să găsesc un exemplar de semnal. Ar fi trebuit să iasă în '85, nu-i aşa?

— Da, spuse Oakden.

— Îţi aminteşti pavilionul care, atunci când a fost organizat grătarul, era în construcţie în grădină?

Lui Oakden i se zbătu o pleoapă. Duse repede mâna la faţă şi şi-o trecu peste frunte, ca şi cum ar fi simţit cum îl gâdilă un fir de păr.

— Nu, zise el.

— E în fundal într-una dintre pozele tale. Tocmai începuseră să ridice coloanele. Presupun că îi puseseră deja pardoseala.

— Nu-mi amintesc asta, spuse Oakden.

— Atunci magazia unde te-ai dus cu votca nu era lângă el?

— Nu avea cum.

— Dacă tot vorbim despre lucruri şterpelite, spuse Strike, ai cumva necrologul doctorului Brenner pe care l-ai luat din casa lui Janice Beattie?

— N-am furat niciun necrolog din casa ei, zise Oakden cu un gest dispreţuitor. La ce mi-ar trebui?

— Să obţii nişte informaţii pe care să le dai apoi mai departe ca fiind ale tale?

— N-am nevoie să caut nimic despre bătrânul Joe Brenner, ştiu destule despre el. Venea la noi la cină o dată la două duminici. Se pare că bătrâna gătea mai bine ca sora lui.

— Atunci hai, uimeşte-ne, zise Strike, cu un ton care devenise combativ.

Oakden ridică din sprâncenele rare. Mestecă încă o gură de sandviş şi o înghiţi, apoi spuse:

— Hei, asta a fost ideea ta. Dacă nu vrei informaţii, eu n-am o problemă să plec.

— Dacă nu ştii mai multe lucruri decât ai băgat în carte…

— Brenner voia ca lui Margot Bamborough să-i fie ridicată licenţa aia nenorocită de doctor. Într-o duminică a venit la noi şi îi dădea întruna cu asta. Cu câteva săptămâni înainte să dispară.

Tonul lui Oakden deveni şi el combativ.

— Uite, asta n-am băgat în carte, pentru că n-a vrut maică-mea.

— De ce?

— Îi era în continuare loială, spuse Oakden, pufnind. Iar la acel moment eu nu voiam s-o supăr pe bătrână, pentru că îmi dăduse de înţeles că mă scoate din testament. Bătrânele, spuse escrocul condamnat, sunt puţin prea uşor de convins dacă nu le supraveghezi. În anii '80, ea se împrietenise cu vicarul din zonă şi îmi făceam griji că banii o să ajungă la reconstrucţia clopotniţei ăleia nenorocite, dacă nu o supraveghez.

— De ce voia Brenner ca Margot să-şi piardă licenţa?

— A examinat un copil fără acordul părintelui.

— Era vorba de fiul lui Janice? întrebă Robin.

— Vorbeam cumva cu tine? îi aruncă Oakden.

— Hei, mârâi Strike, ar fi bine să fii civilizat. Era fiul lui Janice, da sau nu?

— Poate, zise Oakden, făcând-o pe Robin să conchidă că nu-şi aducea aminte. Ideea e că e un comportament neetic să consulţi un copil când părintele nu e de faţă, şi bătrânul Joe se montase ca lumea din cauza asta. Spunea întruna „o s-o fac să-şi piardă licenţa pentru asta". *Asta* n-am aflat din niciun necrolog, nu-i aşa?

Oakden îşi bău dintr-o înghiţitură restul cocktailului, apoi spuse:

— Aş mai vrea unul d-ăsta.

Strike îi ignoră cererea şi spuse:

— Asta era cu două săptămâni înainte de dispariţia lui Bamborough?

— Cam atunci, da. Nu l-am văzut niciodată pe bătrânul nemernic atât de înflăcărat. Bătrânului Joe îi plăcea să disciplineze oamenii. Era un nemernic plin de răutate, de fapt.

— În ce fel?

— I-a spus bătrânei de faţă cu mine că nu mă bate destul. Şi ea l-a şi ascultat. Peste câteva zile, a încercat să mă pocnească cu papucul, proasta. A învăţat să nu mai facă asta niciodată.

— Da? Ai lovit-o şi tu?

Ochii prea apropiaţi ai lui Oakden îl cântăriră pe Strike, ca şi cum ar fi vrut să stabilească dacă şi el merita educat.

— Dacă tatăl meu ar fi fost în viaţă, ar fi avut dreptul să mă pedepsească, dar ca ea să încerce să mă umilească pentru că aşa îi spusese Brenner? Nu eram dispus să accept.

— Cât de apropiaţi erau, de fapt, mama ta şi Brenner?

Sprâncenele rare ale lui Oakden se apropiară.

— Doctor şi secretară, atâta tot. Nu exista nimic altceva între ei, dacă asta insinuezi.

— Atunci nu se întindeau puţin după prânz? spuse Strike. Nu părea somnoroasă după ce venea Brenner la voi?

— Ar fi bine să nu judeci toate mamele după mama ta, spuse Oakden.

Strike primi jignirea cu un zâmbet întunecat şi continuă:

— Mama ta i-a cerut lui Brenner să semneze certificatul de deces al bunicii tale?

— Ce naiba are asta de-a face?

— I-a cerut?

— Nu ştiu, spuse Oakden, cu ochii zvâcnind din nou spre intrare. De unde ţi-a venit ideea asta? Şi de ce întrebi aşa ceva?

— Doctoriţa bunicii tale era Margot Bamborough, nu?

— Nu ştiu, zise Oakden.

— Îţi aminteşti fiecare cuvânt pe care mama ta l-a spus despre Steve Douthwaite, până la faptul că flirta cu recepţionerele şi că părea în lacrimi ultima oară când a ieşit din cabinet, dar nu-ţi aminteşti detalii despre moartea bunicii tale după ce a căzut pe scări?

— Nu eram acolo, spuse Oakden. Eram la un prieten când s-a întâmplat. Am venit acasă şi am văzut ambulanţa.

— Atunci doar mama ta era acasă?

— Ce relevanţă are asta pentru…?

— Cum îl cheamă pe prietenul la care erai? întrebă Strike, scoţându-şi pentru prima oară carnetul.

— Ce faci? spuse Oakden, încercând să râdă şi lăsând ultima bucată de sandviş pe farfurie. Ce dracu' vrei să insinuezi?

— Nu vrei să ne dai numele lui?

— De ce dracu' aş – era un coleg…

— Foarte convenabil pentru tine şi mama ta faptul că bătrâna Maud a căzut pe scări, zise Strike. Din informaţiile mele, n-ar fi trebuit să încerce să coboare scările alea de una singură, având în vedere starea ei de sănătate. Aţi moştenit casa, nu-i aşa?

Oakden începu să clatine foarte încet din cap, ca şi cum s-ar fi minunat de neaşteptata prostie a lui Cormoran Strike.

— Pe bune? încerci să… uau. *Uau.*

— Atunci n-ai de gând să-mi spui numele colegului tău?

— *Uau,* spuse Oakden încercând să râdă. Crezi că poţi să…

— …să-i şoptesc o vorbă unui prieten jurnalist în sensul că lunga ta carieră de tras în piept doamne în vârstă a început cu un brânci în noada bunicii tale? O, da, categoric pot să fac asta.

— Stai aşa…

— Ştiu că tu crezi că ai reuşit să-mi înscenezi ceva în seara asta, spuse Strike, aplecându-se în faţă.

Limbajul lui corporal era, fără îndoială, ameninţător, iar Robin văzu cu coada ochiului cum femeia brunetă, în rochie lungă, şi partenerul ei îi privesc prudent, cu paharele la gură.

— Dar poliţia încă mai are un bilet pe care l-a primit în 1985 şi în care li se spunea să sape sub crucea lui St John. De atunci, tehnicile ADN au progresat mult. Cred că vor putea obţine o identitate analizând saliva de pe plic.

Pleoapa lui Oakden se zbătu iar.

— Ai crezut că o să trezeşti puţin interesul presei faţă de cazul Bamborough, să atragi atenţia asupra cărţii tale de căcat, nu-i aşa?

— Eu nu am…

— Te avertizez. Dacă vorbeşti cu ziarele despre mine şi tatăl meu sau despre faptul că lucrez la cazul Bamborough, o să fac în aşa fel încât sa fii prins pentru biletul ăla. Şi dacă asta nu funcţionează cumva, o să-mi pun toată agenţia să răscolească fiecare părticică a vieţii tale nenorocite, până când găsesc altceva despre tine cu care să mă duc la poliţie. Ai înţeles?

Oakden, care pe moment păru deconcertat, îşi reveni rapid. Reuşi chiar să scoată încă un râs uşor.

— Nu mă poţi împiedica să scriu despre ce vreau eu. E libertate de…

— Te avertizez, repetă Strike puţin mai tare, ce o să se întâmple dacă intervii în acest caz. Şi poţi să-ţi plăteşti singur sandvişul ăla nenorocit.

Strike se ridică în picioare şi Robin, luată prin surprindere, se grăbi să-şi înşface haina şi să se ridice şi ea.

— Cormoran, hai să ieşim prin spate, spuse ea.

Se gândea la cei doi fotografi care pândeau în faţa clădirii, dar nu făcuseră mai mult de doi paşi când îl auziră pe Oakden strigând după el.

— Crezi că mi-e frică de agenţia ta nenorocită? Mare detectiv ce mai eşti şi tu!

Acum majoritatea capetelor din apropierea lor se întoarseră. Robin aruncă o privire în spate şi văzu că Oakden se ridicase şi el de la masă şi se postase în

mijlocul barului, evident hotărât să provoace o scenă.

— Strike, te rog, hai să mergem, spuse Robin, care acum presimţea probleme serioase.

În mod evident, Oakden era decis să se aleagă de pe urma acelei întâlniri cu ceva vandabil sau, în cel mai rău caz, cu o poveste în care el fusese învingătorul. Dar Strike se întorsese deja spre cel pe care îl intervievaseră.

— Nici n-ai ştiut că nenorocitul de taică-tău dă o petrecere după colţ, spuse Oakden tare, arătând înspre Spencer House. Nu treci pe acolo, ca să-i mulţumeşti că i-a tras-o maică-tii pe un fotoliu, în timp ce 50 de oameni se uitau la ei?

Robin avu impresia că vede derulându-se cu încetinitorul lucrul de care se temuse: Strike se repezi la Oakden. Robin dădu să prindă braţul pe care Strike îl trăsese înapoi pregătindu-se să lovească, dar prea târziu: cotul lui o izbi în frunte, rupându-i ochelarii în două. Robin văzu în faţa ochilor pete negre, apoi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, căzu pe spate pe podea.

Încercarea ei de a interveni îi oferi escrocului câteva secunde în care să eschiveze, astfel că, în loc să primească un pumn care ar fi putut să-l facă KO, se alese doar o lovitură razantă la ureche. Strike, turbat, abia conştientizase faptul că braţul îi este stânjenit şi îşi dădu seama ce făcuse abia când văzu cum clienţii din bar sar în picioare, cu ochii aţintiţi asupra podelei, în spatele lui. Se întoarse şi o văzu pe Robin întinsă pe jos, cu mâinile la faţă, în timp ce o dâră de sânge i se scurgea din nas.

— La dracu'! urlă el.

Barmanul tânăr ieşise alergând din spatele barului. Oakden striga ceva despre agresiune. În continuare puţin ameţită şi cu lacrimi de durere curgându-i din ochi, Robin se ridică umilită în picioare, cu ajutorul unui cuplu de americani în vârstă, cu aspect prosper, care insistau că are nevoie de un doctor.

— Sunt perfect în regulă, se auzi ea spunând.

Cotul lui Strike o lovise cu toată forţa între sprâncene şi îşi dădu seama că nasul îi sângerează abia când stropi din greşeală cu sânge cămaşa albă a americanului amabil.

— Robin, căcat… spunea Strike.

— Domnule, trebuie să vă rog să…

— Da, *fără îndoială* plecăm, îi spuse Robin chelnerului, cu o politeţe absurdă, în timp ce lăcrima şi încerca să oprească sângerarea de la nas. Trebuie doar să…

Americanca îi întinse haina.

— Mulţumesc foarte mult.

— Chemaţi poliţia! striga Oakden.

Graţie intervenţiei lui Robin, nimeni nu îi dădea atenţie.

— Să cheme cineva poliţia, la naiba! continuă el.

— Nu depun plângere, zise Robin, fără să se adreseze cuiva anume.

— Robin – îmi pare…

Robin îl prinse de stofa mânecii, în timp ce sângele cald continua să i se prelingă pe bărbie, şi murmură:

— Hai să plecăm.

Călcă pe lentilele crăpate ale ochelarilor în timp ce ieşeau din barul în care se lăsase liniştea, urmăriţi de privirile clienţilor.

58

Frumoasele lui vorbe îi fură ei căinţă
Pentru durerile pe care le răbdase: o oră iubitoare
Poate să-ndrepte ani lungi de suferinţă:
O picătură de dulceaţă e cât un funt de supărare
În al lui nume ea-ndurase atâta tulburare
Că-i şi pierduse şirul, şi nimica nu mai zise
Despre trecut…
În faţa ei sta cavalerul pentru care ea trudise.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Robin…

— Să *nu* îmi spui că nu trebuia să încerc să te împiedic, spuse ea printre dinţii încleştaţi, în timp ce traversau curtea exterioară în grabă.

Vederea îi era înceţoşată de lacrimi de durere. În timp ce ea trecea, străduindu-se să oprească sângerarea, clienţii ieşiţi la ţigară se întorceau să se holbeze.

— Dacă pumnul ăla şi-ar fi atins ţinta, acum am fi acolo, aşteptând poliţia.

Spre uşurarea ei, niciun paparazzo nu îi aştepta când o luară spre Green Park, dar Robin se temea că, după scena pe care o făcuse Strike, nu avea să dureze mult ca ei să pornească iar la vânătoare.

— O să luăm un taxi, spuse Strike, epuizat acum de un amestec de ruşine absolută şi furie împotriva lui Oakden, a tatălui său, a presei şi a lui însuşi. Ascultă, ai dreptate…

— Ştiu că am dreptate, mersi! spuse Robin frenetic.

Nu doar că îi zvâcnea faţa, dar acum se întreba de ce n-o avertizase Strike despre petrecerea lui Rokeby; de fapt, de ce se lăsase momit acolo de un oportunist de mâna a doua ca Oakden, fără să-i pese de consecinţele pentru cazul lor şi pentru agenţie.

— TAXI! urlă Strike atât de tare că Robin tresări.

Auzi, de undeva din apropiere, paşi alergând.

Un taxi negru trase lângă ei şi Strike o împinse înăuntru.

— Denmark Street, îi strigă el şoferului.

Robin auzi strigătele fotografilor, în timp ce taxiul demara.

— E în regulă, spuse Strike întorcându-se ca să se uite prin geamul din spate, sunt pe jos. Robin… Îmi pare atât de rău.

Robin scoase din geantă o oglindă, ca să încerce să-şi curețe fața care o ustura, să-şi şteargă sângele de pe buza de sus şi bărbie. Părea că o să aibă doi ochi învinețiți: amândoi se umflau rapid.

— Vrei să te duc acasă? întrebă Strike.

Furioasă pe el şi abținându-se să nu plângă de durere, Robin îşi imagină surpriza şi curiozitatea lui Max dacă ar fi văzut-o în starea aceea; îşi imagină că trebuia să minimalizeze, din nou, rănile pe care le suferise lucrând pentru agenție. De asemenea, îşi aduse aminte că nu se mai dusese să cumpere mâncare de zile întregi.

— Nu, vreau să-mi dai ceva de mâncare şi o băutură tare.

— S-a făcut, zise Strike, bucuros că are şansa de a se revanşa. Te mulțumeşti dacă luăm mâncare la pachet?

— Nu, spuse Robin sarcastic, arătând spre ochii care i se înnegreau rapid, vreau să mă duci la Ritz, te rog.

Strike începu să râdă, dar se întrerupse, îngrozit de starea feței ei.

— Poate ar trebui să mergem la Urgențe.

— Nu fi ridicol.

— Robin…

— Îți pare rău. Ştiu. Mi-ai spus.

Telefonul lui Strike sună. Se uită la ecran: Barclay putea să aştepte, decise el punându-l pe silențios.

Peste trei sferturi de oră, taxiul îi lăsă în capătul lui Denmark Street, cu un curry la pachet şi câteva

sticle care clincăneau când se loveau între ele. Odată ajunşi sus, Robin se duse la toaleta de pe palier, unde îşi şterse sângele uscat din nări şi de pe bărbie cu un ghemotoc de hârtie igienică udă. Din oglinda crăpată o priveau două umflături de un roşu-vineţiu din ce în ce mai mari în care se aflau ochii ei. Pe frunte i se întindea o vânătaie albastră.

În birou, Strike, care de obicei îşi mânca porţia de curry direct din tava de staniol în care o cumpăra, aduse farfurii desperecheate, cuţite şi furculiţe, apoi, pentru că Robin voia ceva tare de băut, se duse în apartamentul lui de la etaj, unde avea o sticlă cu whisky-ul lui preferat. În frigider era un mic compartiment în care, pe lângă tăviţa cu gheaţă, ţinea pachete cu gheaţă pentru ciotul lui. Cubuleţele erau acolo de peste un an, pentru că, deşi îi plăcea din când în când să bea ceva tare, de obicei Strike prefera berea. Când era pe punctul de a ieşi din apartament cu tăviţa, se răzgândi şi se întoarse să ia şi unul dintre pachetele cu gheaţă.

— Mulţumesc, murmură Robin când Strike reapăru, luând de la el pachetul cu gheaţă pe care i-l întindea.

Stătea pe locul lui Pat, la biroul la care cândva răspunsese la telefon, unde Strike pusese acum curry-ul şi farfuriile.

— Şi ar fi bine să refaci orarul de săptămâna viitoare, adăugă ea, aplicând delicat pachetul cu gheaţă mai întâi pe ochiul stâng, pentru că nu există pe lumea asta anticearcăn care să mascheze dezastrul ăsta. N-o să am nicio şansă să trec neobservată la supraveghere cu doi ochi înnegriţi.

— Robin, spuse Strike încă o dată, îmi pare atât de rău, fir-ar al naibii. Am fost un bou, pur şi simplu mi-a… Ce vrei, votcă, whisky…?

— Whisky, spuse ea. Cu gheaţă.

Strike turnă pentru amândoi o porţie triplă.

— Îmi pare rău, spuse el din nou în timp ce Robin lua o gură bine-venită de whisky, apoi începu să mănânce din curry.

Strike se aşeză pe canapeaua de imitaţie de piele din faţa biroului.

— Ăsta era ultimul lucru pe care… să-ţi fac rău ţie… n-am nicio scuză; am văzut roşu în faţa ochilor, mi-am ieşit din fire. Ceilalţi copii ai lui taică-meu mă bat la cap de luni întregi să mă duc la petrecerea aia nenorocită.

Strike îşi trecu mâna prin părul bogat şi cârlionţat care nu părea niciodată în dezordine. Simţea că acum îi datorează lui Robin întreaga poveste: motivul, dacă nu şi scuza, pentru care o făcuse de oaie atât de rău.

— Voiau să facem o poză de grup împreună, pe care să i-o dea cadou. Apoi Al îmi spune că Rokeby are cancer de prostată, ceea ce nu pare să-l fi împiedicat să invite 400 de prieteni la o petrecere dezlănţuită… Am rupt invitaţia fără să văd unde se ţinea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Oakden pune ceva la cale, mi-am pierdut concentrarea şi…

Strike dădu pe gât jumătate de pahar.

— Nu am nicio scuză că am încercat să-l lovesc, dar totul – în astea câteva luni – Rokeby m-a sunat în februarie. Prima oară în viaţa lui. A încercat să mă mituiască să ne vedem.

— A încercat să te *mituiască?* spuse Robin punând pachetul de gheaţă pe celălalt ochi şi amintindu-şi strigătul „Du-te dracului” care se auzise din birou de Sf. Valentin.

— Practic, da, spuse Strike. A spus că e deschis la sugestii dacă vreau să mă ajute… au trecut 40 de ani de când ar fi trebuit să facă asta.

Strike înghiţi restul whisky-ului, întinse mâna după sticlă şi îşi turnă o nouă porţie.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebă Robin.

— Când aveam 18 ani. M-am întâlnit cu el de două ori. Prima oară când eram mic. Maică-mea a încercat să-l prindă într-o ambuscadă, cu mine de faţă, în faţa unui studio de înregistrări.

Doar lui Charlotte îi mai povestise asta. Familia ei era cel puţin la fel de disfuncţională şi de bizară ca a lui, cu o istorie plină de scene care altora le-ar

fi putut părea epocale – „asta a fost cu o lună înainte ca tata să dea foc portretului mamei din hol, lambriul s-a aprins, au venit pompierii şi a trebuit să fim evacuaţi cu toţii prin ferestrele de la etaj” – dar care pentru familia Campbell deveniseră atât de normale, încât intraseră în rutină.

— Eu am crezut că taică-meu vrea să mă vadă, spuse Strike.

Şocul a ceea ce îi făcuse lui Robin şi whisky-ul care îi ardea gâtul eliberaseră amintirile pe care de obicei le ţinea bine ascunse înăuntrul lui.

— Aveam şapte ani. Eram atât de entuziasmat. Voiam să arăt elegant, pentru ca el… pentru ca el să fie mândru de mine. I-am spus maică-mii să-mi dea cei mai buni pantaloni. Am ajuns în faţa studioului – maică-mea avea contacte în lumea muzicală şi cineva îi dăduse pontul că el avea să fie acolo – şi nu ne-au lăsat să intrăm. Eu am crezut că e o greşeală. În mod evident, tipul de la uşă nu-şi dădea seama că taică-meu vrea să mă vadă.

Strike bău iar. Curry-ul dintre ei se răcea.

— Maică-mea a început să facă scandal, ei o ameninţau. În spatele nostru a coborât din maşină managerul trupei, care ştia cine e maică-mea şi nu voia scene în public. Ne-a dus înăuntru, într-o cameră de lângă studio. Managerul a încercat să-i explice că e o prostie să apară aşa. Dacă voia mai mulţi bani, ar fi trebuit să recurgă la avocaţi. Atunci mi-am dat eu seama că taică-meu nu ne invitase deloc. Maică-mea încerca pur şi simplu să forţeze intrarea.

Tonul lui Strike deveni aspru.

— Eu am început să plâng. Tot ce voiam era doar să plec… Apoi, în timp ce maică-mea şi managerul lui Rokeby se certau ca la nebuni, intră Rokeby. Auzise strigătele când se întorcea de la baie. Probabil tocmai trăsese o liniuţă, mi-am dat seama mai târziu. Când a intrat în cameră, era deja montat. Iar eu am încercat să zâmbesc. Cu faţa plină de muci. Nu voiam să creadă că sunt un plângăcios. Îmi imaginasem o îmbrăţişare. „Iată-te, în sfârşit”.

Dar el s-a uitat la mine ca şi cum n-aş fi însemnat nimic. Un copil al unei fane, cu pantaloni prea scurţi. Aveam tot timpul pantalonii prea scurţi… Creşteam prea repede… Apoi a văzut-o pe maică-mea şi s-a prins. Au început să se certe. Nu-mi amintesc tot ce şi-au spus. Eram mic. Esenţa era cum îndrăzneşte ea să dea buzna, avea datele de contact ale avocatului, el plătea suficient, era problema ei dacă făcea praf banii, şi apoi a spus: „A fost un accident, fir-ar al dracu'". Eu am crezut că vrea să spună că intrase în studio din greşeală sau aşa ceva. Dar apoi s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că se referise la mine. *Eu* eram accidentul.

— Of, Doamne, Cormoran, zise Robin încet.

— Ei, spuse Strike, trebuie să-i apreciezi sinceritatea. Rokeby a plecat, iar noi ne-am dus acasă. După aceea am sperat o vreme că regretase ceea ce spusese. Mi-era greu să renunţ la ideea că, în adâncul sufletului, vrea să mă vadă. Dar nimic.

Deşi soarele era departe de a apune, camera începea să fie tot mai întunecoasă. La acest moment al serii, clădirile înalte de pe Denmark Street umbreau anticamera şi niciunul dintre ei nu aprinsese lumina.

— A doua oară, reluă Strike, am stabilit întâlnirea cu managerii lui. Eu aveam 18 ani. Tocmai intrasem la Oxford. Ani de zile nu ne atinseserăm de banii lui. Redeschiseseră procesul ca să restricţioneze modul în care maică-mea putea să-i folosească, pentru că ea era un dezastru cu banii, îi arunca pur şi simplu. În fine, fără ca eu să ştiu, mătuşa şi unchiul meu îl informaseră pe Rokeby că intrasem la Oxford. Maică-mea a primit o scrisoare care spunea că acum, când împlinisem 18 ani, el nu mai avea nicio obligaţie faţă de mine, dar îi reamintea că puteam să folosesc banii care se acumulaseră în contul bancar. Am aranjat să mă întâlnesc cu el la biroul managerului lui. Rokeby era acolo cu avocatul lui dintotdeauna, Peter Gillespie. De data asta, am primit un zâmbet. Ei, acum nu mai eram responsabilitatea lui financiară, dar eram suficient

de mare ca să discut cu presa. În mod evident, chestia cu Oxfordul îl şocase puţin. Probabil sperase că, având trecutul pe care îl aveam, o să dispar pe tăcute din peisaj. M-a felicitat că intrasem la Oxford şi a spus că aveam deja nişte bani frumoşi puşi deoparte, pentru că maică-mea nu cheltuise nimic timp de şase, şapte ani. Eu i-am spus să-şi bage banii în cur şi să le dea foc. Apoi am ieşit afară. Eram un dobitoc moralist. Nu mi-a trecut prin cap că Ted şi Joan trebuiau să cotizeze ei dacă nu cotiza Rokeby, ceea ce au şi făcut… mi-am dat seama de asta mai târziu. Dar nu le-am luat banii prea mult. După ce a murit maică-mea, la mijlocul anului doi, am plecat de la Oxford şi m-am înrolat.

— Rokeby n-a luat legătura cu tine după ce a murit mama ta? întrebă Robin încet.

— Nu, spuse Strike, sau dacă a făcut asta, la mine n-a ajuns. Când mi-a fost spulberat piciorul, mi-a trimis un bilet. Sunt sigur că asta l-a speriat de moarte, să audă că fusesem aruncat în aer. Probabil era foarte îngrijorat cum ar putea să dea asta în presă. După ce am ieşit de la Selly Oak, a încercat iar să-mi dea bani. Aflase că încercam să lansez agenţia. Prietenii lui Charlotte îi ştiau pe unii dintre copiii lui, aşa a prins de veste.

La auzul numelui lui Charlotte, Robin simţi cum i se strânge stomacul. Strike recunoştea atât de rar existenţa ei.

— La început, am spus nu. Nu voiam să iau banii, dar nimeni altcineva nu voia să împrumute unui fost soldat cu un singur picior care nu avea casă şi nici alte economii suficienţi bani pentru înfiinţarea unei agenţii de detectivi. I-am spus dobitocului lui de avocat că o să iau bani doar cât să-mi lansez agenţia şi o să-i dau înapoi în rate. Ceea ce am şi făcut.

— Banii ăia erau, de fapt, ai tăi? spuse Robin, care îşi aminti cum, atunci când venise ea la agenţie, Gillespie îl presa pe Strike să plătească la fiecare câteva săptămâni.

— Da, dar nu-i voiam. Mă irita până şi faptul că trebuise să împrumut o mică parte din ei.

— Gillespie se purta de parcă…

— În jurul celor bogaţi şi celebri o să găseşti oameni ca Gillespie. Tot eul lui depindea de faptul că e bodyguardul lui taică-meu. Nemernicul era pe jumătate îndrăgostit de bătrânul, sau de celebritatea lui, nu ştiu. Îi spuneam la telefon fără menajamente ce cred despre Rokeby, iar Gillespie nu putea să-mi ierte asta. Eu insistasem să facem un contract de împrumut, iar Gillespie mă obliga să-l respect, ca să mă pedepsească pentru că îi spuneam exact ce părere am eu despre ei doi.

Strike se ridică sprijinindu-se de canapeaua care scoase obişnuitul ei zgomot flatulent şi începu să împartă curry. După ce farfuriile amândurora fură pline, se duse să aducă două pahare cu apă. El terminase deja al treilea pahar de whisky.

— Cormoran, începu Robin după ce el se instală din nou pe canapea şi începuse să mănânce. Tu înţelegi, nu-i aşa, că eu nu o să bârfesc niciodată cu alţi oameni despre tatăl tău? Şi nu o să vorbesc nici cu *tine* dacă nu vrei asta, dar… suntem parteneri. Ai fi putut să-mi spui că te hărţuieşte şi să te descarci în modul ăsta, în loc să pocneşti un martor.

Strike mestecă nişte pui picant, înghiţi şi apoi spuse încet:

— Da, ştiu.

Robin mâncă puţin naan. Faţa învineţită o durea mai puţin acum: pachetul cu gheaţă şi whisky-ul o amorţiseră, în modalităţi diferite. Cu toate acestea, avu nevoie de un minut ca să-şi adune curajul să continue:

— Am văzut că Charlotte a fost spitalizată.

Strike ridică privirea spre ea. Ştia, bineînţeles, că Robin e perfect conştientă cine e Charlotte. Cu patru ani în urmă, când fusese atât de beat încât aproape că nici nu mai putea să meargă, îi spusese mult mai multe decât şi-ar fi dorit despre cum Charlotte susţinuse că e însărcinată cu copilul lui, iar asta îi despărţise pentru totdeauna.

— Da, spuse Strike.

Şi îi spuse povestea SMS-urilor de adio şi cum se repezise la un telefon public şi ascultase până când o găsiseră pe Charlotte întinsă pe jos, între tufişurile din parcul costisitoarei clinici.

— Dumnezeule, spuse Robin lăsând furculiţa jos. Când ţi-ai dat seama că e în viaţă?

— Am ştiut sigur două zile mai târziu, când a apărut în presă, răspunse Strike ridicându-se iar de pe canapea, umplând paharul lui Robin şi apoi turnându-şi lui, înainte de a se aşeza la loc. Dar îmi dădusem seama că e în viaţă înainte de asta. Veştile proaste călătoresc mai repede decât cele bune.

Urmă o tăcere lungă, în care Robin speră să audă mai multe despre cum îl făcuse să se simtă faptul că Charlotte îl atrăsese în tentativa ei de sinucidere şi, după toate aparenţele, el îi salvase viaţa, dar Strike tăcu, mulţumindu-se să-şi mănânce curry-ul.

— Ei, spuse ea în cele din urmă, revenind, în viitor poate încercăm varianta cu vorbitul, înainte să mori de infarct de la atâta stres sau, ştii, să omori pe cineva pe care trebuie să-l chestionăm?

Strike zâmbi trist.

— Da. Presupun că am putea încerca…

Tăcerea îi învălui din nou, o tăcere care lui Strike, uşor beat, i se părea groasă ca mierea, reconfortantă şi dulce, dar uşor periculoasă dacă te afundai prea mult în ea. Plin de whisky, de remuşcări şi de un sentiment puternic asupra căruia prefera întotdeauna să nu zăbovească, ar fi vrut să spună ceva despre bunătatea şi tactul lui Robin, dar toate cuvintele care îi veneau în minte păreau stângace şi nefuncţionale: ar fi vrut să dea glas unei părţi din adevăr, dar adevărul era periculos.

Cum ar fi putut să spună „Uite, m-am străduit să nu-mi placă de tine din prima clipă în care ţi-ai scos haina în biroul ăsta. Mă străduiesc să nu dau nume sentimentelor mele faţă de tine, pentru că ştiu deja că e prea mult şi eu vreau linişte, nu căcatul pe care dragostea îl aduce în urma ei. Vreau să fiu singur, neîmpovărat şi liber.

Dar nu vreau ca tu să fii cu altcineva. Nu vreau ca cine ştie ce alt nenorocit să te convingă să te căsătoreşti a doua oară. Îmi place să ştiu că există o posibilitate pentru ca noi, poate, să…

Numai că asta o să meargă prost, bineînţeles, pentru că întotdeauna merge prost, pentru că, dacă aş fi genul statornic, aş fi căsătorit deja. Iar când o să meargă prost, o să te pierd pentru totdeauna şi chestia asta pe care am construit-o împreună, care este efectiv singura parte bună din viaţa mea, vocaţia mea, mândria mea, cea mai mare realizare a mea, va fi fututǎ pentru totdeauna, pentru că nu o să găsesc pe altcineva cu care să-mi placă să mă ocup de lucrurile astea, aşa cum îmi place să mă ocup de ele cu tine, şi totul după aceea va fi compromis de amintirea ta."

Dacă ea ar fi putut să intre în capul lui şi să vadă ce era acolo, se gândi Strike, ar înţelege că ocupă un loc unic în gândurile şi sentimentele lui. Simţea că îi datorează informaţia asta, dar se temea că dacă o spune, conversaţia s-ar putea muta pe un teritoriu din care retragerea ar fi dificilă.

Dar, de la o secundă la alta, în timp ce stătea aici, după ce turnase deja peste jumătate de sticlă de whisky în el, un spirit diferit păru să îşi facă loc înăuntrul lui, făcându-l să se întrebe pentru prima oară dacă solitudinea pe care şi-o impusese pentru totdeauna era cu adevărat ceea ce îşi dorea.

Joanie crede că o să te cuplezi cu partenera ta de afaceri. Tipa aia, Robin.

Totul sau nimic. Să vadă ce se întâmplă. Numai că miza, indiferent cum ar fi acţionat, ar fi cea mai mare din viaţa lui; mult mai mare decât atunci când îşi făcuse drum clătinându-se în mijlocul unei petreceri studenţeşti pentru a încerca s-o vrăjească pe Charlotte Campbell, când, oricâte chinuri ar fi îndurat pentru ea mai târziu, nu riscase altceva decât o umilinţă minoră şi o anecdotă bună.

Robin, care mâncase din curry până nu mai putuse, se resemnase deja că nu o să audă ce simţea Strike pentru Charlotte. Se gândi că fusese probabil

o speranţă deşartă, dar ar fi vrut foarte mult să ştie. Whisky-ul sec pe care îl băuse învăluia acea seară într-o uşoară neclaritate, ca o negură de ploaie. Se simţea puţin melancolică şi ştia că, dacă n-ar fi fost alcoolul, probabil s-ar fi simţit pur şi simplu nefericită.

— Presupun, spuse Strike, cu avântul fatalist al unui acrobat la trapez care se leagănă în gol în lumina reflectoarelor, că Ilsa a încercat să te combine şi pe tine?

În penumbra din cealaltă parte a încăperii, Robin simţi cum ceva asemănător unui şoc electric îi străbate trupul. Era fără precedent ca Strike să facă şi cea mai mică aluzie la ideea altcuiva că între ei ar putea să existe o relaţie sentimentală. Nu se comportau întotdeauna ca şi cum nimănui nu i-ar fi putut trece prin cap aşa ceva? Nu se prefăcuseră întotdeauna că anumite momente periculoase nu existaseră niciodată, ca atunci când ea purtase rochia verde pentru el sau când îl îmbrăţişase, îmbrăcată în rochia ei de mireasă, şi simţise că ideea de a fugi împreună îi trecuse şi lui prin minte, nu doar ei?

— Da, recunoscu ea în cele din urmă. Eram îngrijorată… mă rog, stânjenită din cauza asta, pentru că nu…

— Nu, spuse Strike rapid, nu m-am gândit niciodată că *tu*...

Ea aşteptă ca el să mai spună ceva, dintr-odată foarte conştientă, aşa cum nu fusese niciodată, că imediat deasupra lor, la numai două minute de locul în care stăteau, exista un pat. Ca şi Strike, se gândi, toate lucrurile pentru care am muncit şi m-am sacrificat sunt în pericol dacă duc această conversaţie acolo unde nu ar trebui. Relaţia noastră va fi întotdeauna afectată de stânjeneală.

Dar mult mai grav de atât: îi era frică să nu se trădeze. Sentimentele pe care le negase în faţa lui Matthew, a mamei, a Ilsei, pe care nu le recunoscuse nici măcar faţă de sine însăşi trebuiau să rămână ascunse.

— Ei, îmi pare rău, spuse Strike.

Ce însemna asta, se întrebă Robin, cu inima bubuindu-i: luă încă o gură mare de whisky, apoi spuse:

— De ce îţi ceri scuze? Nu tu…

— E prietena *mea.*

— Acum e şi prietena mea, zise Robin. Cred… că nu se poate abţine. Vede doi prieteni de sex opus care se înţeleg bine…

— Da, spuse Strike.

Ciulise urechile: doar atât erau? Prieteni de sex opus? Ca să nu abandoneze subiectul despre bărbaţi şi femei, continuă:

— Nu mi-ai spus cum a fost la mediere. Cum se face că Matthew a căzut la înţelegere, după ce a tras atâta de timp până acum?

— Sarah e însărcinată. Vor să se căsătorească înainte ca ea să nască… sau, cunoscând-o pe Sarah, înainte ca ea să devină prea mare pentru o rochie de designer.

— Căcat, spuse Strike încet.

Se întreba cât de supărată era Robin. Nu-şi dădea seama din tonul ei şi nici nu o vedea prea clar: acum în birou era aproape întuneric, dar el nu voia să aprindă lumina.

— Matthew e… te aşteptai la asta?

— Cred că ar fi trebuit, spuse Robin cu un zâmbet pe care Strike nu îl putea vedea, dar care provocă durere feţei ei învineţite. Probabil că pe Sarah a început s-o irite modul în care el tot prelungea divorţul. Când Matthew era pe punctul de a pune capăt relaţiei lor, Sarah a lăsat un cercel în patul nostru, ca să-l găsesc eu. Probabil îşi făcea griji că el n-o s-o ceară în căsătorie, aşa că a uitat să ia pastila. E singura modalitate prin care femeile pot controla bărbaţii, nu?

Robin uitase pe moment de Charlotte şi de copilul pe care ea pretindea că-l pierduse.

— Am senzaţia că, atunci când el a contramandat medierea prima oară, ea tocmai îi spusese că e însărcinată. Matthew a spus că a fost un accident…

poate că, atunci când ea l-a anunţat, el n-ar fi vrut să-l păstreze…

— Tu îţi doreşti copii? o întrebă Strike.

— Aşa credeam, spuse Robin încet. Pe vremea în care credeam că eu şi Matthew o să fim… ştii. Pentru totdeauna.

În timp ce spunea asta, îşi aduse aminte de fanteziile ei de odinioară: o familie care nu existase niciodată, dar care cândva i se păruse perfect posibilă. În seara în care Matthew o ceruse în căsătorie, Robin îşi construise în minte o imagine cu ei doi, împreună cu trei copii (un compromis între familia lui, cu doi copii, şi a ei, cu patru). Văzuse totul foarte clar: Matthew aclamând un fiu mititel care îi călca pe urme învăţând să joace rugby; Matthew privindu-şi fiica jucând, de Crăciun, rolul Fecioarei Maria în sceneta Naşterii Domnului. Realiză acum brusc cât de convenţionale fuseseră fanteziile ei şi în ce măsură aşteptările lui Matthew deveniseră şi ale ei.

În timp ce stătea pe întuneric cu Strike, se gândi că, de fapt, Matthew ar fi fost un tată foarte bun pentru genul de copii la care se aştepta el: cum ar fi, un băieţel care voia să joace rugby sau o fetiţă care voia să danseze într-un tutu de balerină. Le-ar fi ţinut pozele în portofel, s-ar fi implicat la şcolile lor, i-ar fi îmbrăţişat când ei aveau nevoie de asta, i-ar fi păsat de temele lor. Matthew nu era lipsit de bunătate: se simţea vinovat când greşea. Doar că ceea ce lui i se părea potrivit era atât de puternic influenţat de ceea ce făceau ceilalţi, de ceea ce considerau ceilalţi că era acceptabil sau dezirabil.

— Dar acum nu mai ştiu, spuse ea după o scurtă pauză. Nu mă văd având copii în timp ce fac slujba asta. Cred că aş fi sfâşiată… şi nu vreau să mai fiu niciodată sfâşiată. Matthew a încercat întotdeauna să mă facă să mă simt vinovată ca să renunţ la cariera asta: nu câştigam suficient, lucram prea mult, îmi asumam prea multe riscuri…

Tonul lui Robin căpătă o uşoară înverşunare.

— Dar mie slujba asta îmi place enorm şi nu vreau să-mi mai cer scuze pentru asta… Dar tu? *Tu* îţi doreşti copii?

— Nu, zise Strike.

Robin râse.

— Ce e aşa de amuzant?

— Eu ţin un întreg discurs introspectiv pe tema asta şi tu zici doar: *nu.*

— Eu n-ar trebui să fiu aici, nu-i aşa? spuse Strike din întuneric. Sunt un accident. Nu simt nici cea mai mică dorinţă de a perpetua această greşeală.

Urmă o pauză, apoi Robin spuse cu o anumită asprime:

— Strike, asta este al naibii de meschin.

— De ce? reacţionă amuzat şi surprins Strike.

Când îi spusese acelaşi lucru lui Charlotte, ea îl înţelesese şi, în acelaşi timp, fusese de acord cu el. Pe vremea când era doar o adolescentă, mama ei îi spusese, la beţie, că se gândise s-o avorteze.

— Pentru că… pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi îngădui ca întreaga ta viaţă să fie determinată de circumstanţele conceperii tale! Dacă toţi cei care au fost concepuţi accidental ar înceta să mai aibă copii…

— Ne-ar fi tuturor mai bine, nu? spuse Strike energic. Lumea e şi aşa suprapopulată. În orice caz, niciunul dintre copiii pe care îi ştiu nu mă face să-mi doresc prea mult să am şi eu.

— Îţi place Jack.

— Da, dar e unul din Dumnezeu ştie câţi copii. Copiii lui Dave Polworth – ştii cine e Polworth?

— Cel mai bun prieten al tău.

— Cel mai vechi prieten al meu, o corectă Strike. Cel mai bun prieten al meu…

Timp de o fracţiune de secundă, Strike se întrebă dacă să spună asta, dar whisky-ul îi înlăturase mecanismele de protecţie obişnuite: de ce să n-o spună, să se elibereze?

— …eşti tu.

Robin fu atât de uimită că nu putu să spună nimic. Timp de patru ani, nu se pusese problema ca

Strike să-i spună ce înseamnă ea pentru el. Afecţiunea lui trebuia dedusă din comentarii spontane, mici acte de amabilitate, tăceri stânjenite sau gesturi smulse de la el sub presiune. O singură dată mai simţise Robin ceea ce simţea acum, iar darul neaşteptat care generase acel sentiment fusese un inel cu safire şi diamante, pe care ea îl lăsase în urmă când îl părăsise pe bărbatul care i-l dăduse.

Ar fi vrut să îi răspundă cumva, dar timp de câteva clipe simţi că are gâtul prea contractat.

— Eu… ei, sentimentul e reciproc, spuse ea, străduindu-se să nu se arate prea fericită.

Strike îşi dădu vag seama, de pe canapea, că cineva se afla pe scara metalică, cu un etaj mai jos. Uneori artistul grafic de la biroul de dedesubt lucra până târziu. Dar în principal savura plăcerea de a o auzi pe Robin cum îi întoarce declaraţia de afecţiune.

Apoi, plin de whisky, îşi aminti cum o ţinuse în braţe pe scări, la nunta ei. Acum se apropiaseră cel mai mult de acel moment din urmă cu aproape doi ani, iar aerul părea plin de lucruri nerostite şi, din nou, Strike se simţi ca şi cum ar fi stat pe o mică platformă, gata să plonjeze în necunoscut. *Las-o aşa,* spuse sinele lui ursuz care tânjea după spaţiul solitar de la mansardă, libertate şi linişte. *Acum,* şopti demonul pâlpâitor eliberat de whisky. Ca şi Robin cu câteva minute în urmă, Strike era conştient că se aflau la doar câţiva metri de un pat dublu.

Paşii ajunseră pe palierul din faţa uşii de sticlă. Înainte ca Strike sau Robin să apuce să reacţioneze, uşa se deschise.

— S-a luat curentul? spuse Barclay aprinzând lumina.

După o clipă în care cei trei clipiră surprinşi unul la celălalt, Barclay spuse:

— R, eşti genială – ce dracu' ai păţit la faţă?

59

Războinica britană…
…întâmpină atât de crud şi neîmbietor
Oaspele silnic ce se-nchipuia al ei iubit,
Încât acesta se văzu dat jos din şa într-un picior,
Singur lipsindu-se de noul lui amor:
Şi pildă fiind de propria nebunie.
Apoi războinica plecă fără de rămas-bun,
Lăsându-l mohorât ca o străveche vitejie,
Ştiind acum cu cine seama să îşi ţie.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Robin clipi în lumina puternică şi luă iar pachetul de gheaţă.

— Strike m-a lovit. Fără să vrea.

— Dumnezeule, spuse Barclay. N-aş vrea să văd ce poate să facă, dacă vrea. Cum s-a întâmplat?

— Faţa mea era pe direcţia cotului lui, spuse Robin.

— Hm, zise Barclay, ochind lacom cutiile aproape goale de curry, şi asta ce a fost? A încercat să se revanşeze?

— Exact, confirmă Robin.

— De asta n-aţi răspuns la telefon niciunu' în ultimele trei ore?

— Căcat, scuze, Sam, spuse Robin.

Îşi scoase mobilul şi se uită la el. De când îl pusese pe silenţios după ce-o sunase mama ei, la American Bar, avea 15 apeluri pierdute de la Barclay. De asemenea, fu încântată să vadă că ratase câteva SMS-uri de la Morris, unul din ele părând să aibă o poză ataşată.

— Nu erai obligat să vii personal, zise Strike, care era uşor beat.

Nu ştia prea bine dacă apariţia lui Barclay îl bucura sau îl irita, dar una peste alta credea că prevalează iritarea.

— Nevastă-mea stă la maică-sa cu copilul în noaptea asta, explică Barclay. Aşa că m-am gândit să vin să vă dau vestea bună personal.

Barclay se servi cu o lipie şi se aşeză pe braţul canapelei, la celălalt capăt faţă de Strike.

— Am aflat ce face ŞA în Stoke Newington. Meritu' e al lui Robin. Sunteţi gata?

— Ce? se miră Strike, privind când la Barclay, când la Robin. Când…?

— Mai devreme, spuse Robin, înainte să ne întâlnim.

— Am sunat la uşă, spuse Barclay, am spus că sunt recomandat de ŞA şi am întrebat-o dacă poate să mă ajute. Nu m-a crezut. Am pus picioru' în uşă, ca să nu mi-o trântească în nas. Apoi ea zice că ŞA i-a spus că un scoţian l-a convins să nu se arunce de pe Tower Bridge cu câteva zile în urmă. Aşa că am decis că e momentul să acţionăm şi i-am zis că da, io eram. Îi sunt prieten lui ŞA. Ştim cu ce te ocupi aici. Dacă ţii la clientu' tău, ar fi bine să vorbeşti cu mine. Aşa că ea mă lasă să intru.

Barclay mâncă puţină lipie.

— Scuze, s' mort de foame. În fine, ea mă duce în camera din spate şi acolo erau toate.

— Toate ce?

— Un ţarc de joacă imens încropit de ea din nişte spumă şi laminat, spuse Barclay zâmbind larg. O saltea mare pentru schimbat scutecu'. Un teanc de scutece pentru adulţi. Pudră de talc Johnson.

Strike părea să fi rămas pentru moment fără grai. Robin începu să râdă, dar se opri imediat, pentru că o durea faţa.

— Pe sărmanu' ŞA îl excită să fie copil mic. Femeia mai are un singur client în afara lui, tipu' ăla de la sală. Nici nu are nevoie de mai mulţi, pentru că ŞA o plăteşte o grămadă. Îi îmbracă. Îi schimbă. Îi dă cu pudră la fund…

— Cred că glumiţi, spuse Strike. Nu poate fi real.

— E real, zise Robin, cu pachetul de gheaţă lipit de faţă. Se cheamă… stai aşa…

Deschise iar pe telefon lista cu parafilii.

— Autonepiofilia. „Excitarea la gândul că eşti copil mic.”

— Cum naiba ai…?

— Mă uitam cum sunt scoşi bătrânii cu căruciorul din azil, spuse Robin. Morris a spus că sunt ca nişte copii, că unii din ei probabil poartă scutec şi atunci… mi-a picat fisa. Am văzut-o când cumpăra o tonă de pudră de talc şi suzete de la supermarket, dar n-am văzut niciodată vreun copil care să intre sau să iasă din casă. Şi mai era chestia cu bătutul uşor pe cap, ca şi cum bărbaţii ar fi fost nişte copii…

Strike îşi aminti că atunci când îl urmărise pe managerul sălii de sport până acasă, bărbatul îşi acoperise cu mâna partea de jos a feţei în timp ce părăsea casa lui Elinor Dean, ca şi cum ar fi vrut să ascundă ceva ce-i ieşea din gură.

— …şi a primit nişte cutii mari cu ceva foarte uşor, spunea Robin.

— Astea tre’ să fi fost scutecele pentru adulţi, spuse Barclay. În fine… Nu e femeie rea. Mi-a făcut o ceaşcă de ceai. Ştie de şantaj, dar uite ce e interesant: ea şi ŞA nu cred că Alunecosul ştie ce se întâmplă în casa aia.

— Cum aşa?

— Managerului sălii de sport i-a scăpat faţă de Alunecos că ştie un tip important de la compania lui. ŞA şi tipul de la sală intră uneori în ţarcul de joacă împreună, înţelegeţi. Ca şi cum ar fi camera copii…

Barclay izbucni dintr-odată în hohote de râs, iar Strike făcu la fel. Robin îşi lipi pachetul de gheaţă de faţă şi li se alătură. Timp de un minut, toţi trei hohotiră, imaginându-şi cei doi bărbaţi în scutece, în ţarcul lor din laminat.

— … ca şi cum ar fi camera copiilor, spuse Barclay cu o voce ascuţită, ştergându-şi lacrimile de la ochi. Să mor io, mare-i grădina lui Dumnezeu! În fine, tâmpitului de la sală îi scapă chestia asta şi Alunecosu’, ştiind că ŞA n-a fost în viaţa lui la o sală de sport şi că stă în cealaltă parte a Londrei,

încearcă să-l descoasă puţin şi observă că celălalt începe să se simtă stânjenit. Aşa că Alunecosu' îl urmăreşte pe ŞA. Îl vede cum intră şi iese din casa lui Elinor şi trage concluzia evidentă: e curvă. Apoi Alunecosu' intră în biroul lui ŞA, închide uşa, îi dă adresa lui Elinor şi îi zice că ştie ce se întâmplă acolo. ŞA s-a căcat pe el de frică, dar omu' nu e prost. Se gândeşte că Alunecosu' crede că e vorba de sex normal, dar e îngrijorat că ăsta ar putea să mai facă săpături. ŞA a găsit-o pe Elinor pe internet, înţelegeţi, îşi făcea reclamă într-un colţ întunecat al netului. ŞA era speriat că Alunecosu' o să caute ce face ea în realitate dacă el neagă că e vorba de sex şi dacă află cineva ce se întâmplă de fapt acolo, ŞA se întoarce imediat pe Tower Bridge.

Tonul lui Barclay deveni mai sobru.

— Deci partea asta nu e mai e aşa de amuzantă, continuă el. Tipu' de la sală le-a mărturisit lui ŞA şi Elinor că a vorbit cu Alunecosu' abia acum câteva luni. E pe punctu' de a se sinucide pentru ce a făcut. Elinor şi-a dat jos anunţul, dar internetul nu uită, aşa că n-are niciun rost… Elinor zice că cel mai rău e că Alunecosu' face pe şmecherul. ŞA i-a spus despre el. Se pare că Alunecosu' trage cocaină şi la muncă şi îşi pipăie mereu asistenta, dar ŞA nu poate să facă nimic, de teamă că ăsta se răzbună. Deci ce facem, hm? Spunem consiliului că lu' ŞA nu-i vin bine pantalonii pentru că are scutec pe dedesubt?

Strike nu zâmbi. Cantitatea de whisky pe care o consumase nu-l ajuta deloc să gândească. Robin fu cea care vorbi prima.

— Păi, putem să spunem consiliului de administraţie totul şi să acceptăm faptul că distrugem câteva vieţi… sau îi putem lăsa să ne lichideze contractul fără să le spunem ce se întâmplă şi să acceptăm ca Alunecosul să-l şantajeze în continuare pe ŞA… sau…

— Da, spuse Strike greoi, asta e întrebarea, nu-i aşa? Care ar fi a treia opţiune, în care Alunecosul primeşte ce merită şi ŞA nu ajunge în Tamisa?

— Pare că Elinor l-ar susţine pe ŞA, dacă el ar spune că era doar o aventură? îl întrebă Robin pe Barclay. Bineînţeles, probabil că soţia lui n-ar fi foarte fericită.

— Da, Elinor l-ar susţine, zise Barclay. E în interesu' ei.

— Mi-ar plăcea să-l prind pe Alunecos, zise Strike. Asta i-ar plăcea clientului enorm, dacă i-am ajuta să se descotorosească de Alunecos fără ca numele companiei să fie târât prin ziare… ceea ce s-ar întâmpla cu siguranţă, dacă se află că preşedintelui companiei îi place să fie pudrat la fund… Dacă asistenta Alunecosului e hărţuită sexual şi îl vede cum bagă cocaină la serviciu, de ce nu-l reclamă?

— Se teme că n-o să fie crezută? sugeră Robin. Că o să-şi piardă slujba?

— Ai putea să-l suni pe Morris? o întrebă Strike pe Robin. Precis mai are datele de contact ale fetei.

Strike se ridică de pe canapea la a treia încercare şi porni spre biroul său:

— Şi, Barclay, adăugă el, hai dincolo, trebuie să schimbăm orarul pe săptămâna viitoare. Robin nu poate urmări oamenii dacă arată ca şi cum ar fi boxat cu Tyson Fury.

Cei doi se duseră în biroul lui Strike. Robin rămase o clipă la biroul lui Pat, gândindu-se nu la ceea ce le spusese Barclay, ci la momentele de dinaintea venirii lui, când ea şi Strike stătuseră în semiîntuneric. Simţea o uşurare imensă când îşi amintea cum îi spusese Strike că ea e cel mai bun prieten al lui, ca şi cum ar fi scăpat pentru totdeauna de o povară de care până atunci nu fusese conştientă.

După câteva momente plăcute în care savură senzaţia aceasta, scoase mobilul şi deschise SMS-urile pe care i le trimisese mai devreme Morris. Primul, cel cu imaginea ataşată, spunea „lol". În imagine era un semn pe care scria: „A fost furat un transport de Viagra. Poliţia caută o bandă de

infractori duri”. Al doilea mesaj spunea „Nu e amuzant?”

— Nu, murmură Robin. Nu e amuzant.

Se ridică în picioare, apăsă pe numărul lui Morris şi începu să strângă farfuriile cu curry de pe birou, în timp ce cu cealaltă ţinea telefonul la ureche.

— ’Seara, spuse Morris după câteva ţârâituri. Mă suni să-mi spui că ai găsit un infractor dur?

— Eşti cu maşina? întrebă Robin, ignorându-i gluma.

— Pe jos. Tocmai am văzut cum e încuiat azilul pe timp de noapte. De fapt sunt chiar lângă birou, mă duc să-l înlocuiesc pe Hutchins. E în faţă la Ivy, îl urmăreşte pe prietenul domnişoarei Jones.

— Avem nevoie de datele de contact ale asistentei Alunecosului, spuse Robin.

— Ce? Cum aşa?

— Am aflat cu ce îl şantajează pe ŞA, dar…

Robin ezită, imaginându-şi glumele pe care le-ar fi auzit pe seama lui ŞA dacă îi spunea lui Morris ce făcea Elinor Dean pentru acesta.

— …nu e ceva ilegal şi nu face rău nimănui. Vrem să vorbim iar cu asistenta Alunecosului, aşa că avem nevoie de datele ei de contact.

— Nu, nu cred că ar trebui să revenim la ea, spuse Morris. E o idee proastă.

— De ce? întrebă Robin, aruncând cutiile în coşul de gunoi şi abţinându-se să se încrunte, pentru că faţa învineţită o durea.

— Pentru că… la dracu’, spuse Morris, care de obicei evita să înjure când vorbea cu Robin. Tu ai spus că n-ar trebui să ne folosim de ea.

În spatele ei, în birou, Barclay râdea la ceva ce spusese Strike. Pentru a treia oară în seara aceea, Robin avu senzaţia de probleme iminente.

— Saul, spuse ea, nu te vezi în continuare cu ea, nu-i aşa?

Morris nu răspunse imediat. Robin luă farfuriile de pe birou şi le puse în chiuvetă, aşteptând răspunsul lui.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse el, încercând să râdă. Doar că eu cred că e o idee proastă. Tu eşti cea care a spus, mai demult, că ea are prea mult de pierdut…

— Dar de data asta nu i-am cere să îi întindă o capcană sau să-i înscenezeze ceva…

— Trebuie să mă gândesc, spuse Morris.

Robin puse în chiuvetă cuţitele şi furculiţele.

— Saul, nu e un subiect de dezbatere. Avem nevoie de datele ei de contact.

— Nu mai ştiu dacă le-am păstrat, replică el, iar Robin îşi dădu seama că minte. Unde e Strike acum?

— În Denmark Street.

Nedorindu-şi alte apropouri glumeţe despre faptul că ea şi Strike erau împreună după căderea întunericului, evită intenţionat să-i spună că şi ea e acolo.

— Bine, îl sun, zise Morris.

Şi, înainte ca Robin să apuce să spună ceva, închise.

Whisky-ul pe care Robin îl băuse continua să aibă un efect uşor anestezic. Ştia că, dacă ar fi fost complet trează, ar fi fost încă şi mai înfuriată de această nouă împrejurare în care Morris o tratase nu ca pe o parteneră în cadrul firmei, ci ca secretară a lui Strike.

Deschise robinetele din chicineta înghesuită şi începu să clătească farfuriile şi furculiţele. În timp ce sosul de la curry se ducea pe conductă, gândurile ei se îndreptară iar spre acele momente de dinaintea venirii lui Barclay, când ea şi Strike stăteau în semiîntuneric.

Pe Charing Cross Road trecu o maşină din care urla „I Will Never Let You Down” al Ritei Ora. Robin începu să cânte şi ea în şoaptă:

Spune-mi, scumpo, ce o să ne facem
Ca să fie mai simplu, avem mult de pierdut…

Puse dopul în chiuvetă şi aşteptă să se umple cu apă, apoi stoarse detergent de vase pe tacâmuri. În timp ce cânta, ochii îi căzură asupra votcii pe care o cumpărase Strike, dar de care nu se atinsese niciunul. Se gândi la faptul că Oakden furase votcă la grătarul lui Margot…

Te-ai săturat să vezi
că uit să mă simt bine…

…dar susţinuse că nu măsluise punciul. Dar Gloria vomase… Exact în clipa în care Robin trăgea aer în piept ca să-l strige pe Strike şi să-i spună ce idee îi venise, două mâini îi înconjurară talia.

De două ori în viaţa ei, un bărbat o atacase pe la spate: fără să se gândească nicio clipă, îşi înfipse cu putere tocul cui în piciorul bărbatului din spatele ei şi, în acelaşi timp, îşi repezi capul înapoi, izbindu-l în faţă. Luă un cuţit din chiuvetă şi se roti, în timp ce strânsoarea din jurul taliei ei dispărea.

— CĂCAT! urlă Morris.

Robin nu îl auzise când urcase scările din cauza apei care curgea în chiuvetă şi a cântatului ei. Morris se încovoiase, cu mâinile la nas.

— CĂCAT! strigă el iar.

Îşi îndepărtă mâinile de faţă, lăsând să se vadă nasul însângerat. Sări într-un picior spre canapea şi se prăbuşi pe ea, cu urma tocului cui pe pantof.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Strike, ieşind în viteză din birou.

Se uită de la Morris, care stătea pe canapea, la Robin, care continua să ţină cuţitul în mână. Robin închise robinetul, respirând greu.

— A pus mâna pe mine, spuse ea, în timp ce Barclay ieşea şi el din birou, în spatele lui Strike.

— A fost o *glumă* la dracu', spuse Morris, examinându-şi mâinile pline cu sânge. Voiam doar să te sperii – *la dracu'*…

Dar adrenalina şi whisky-ul dezlănţuiră dintr-odată în Robin o furie pe care nu o mai simţise din

seara în care îl părăsise pe Matthew. Avansă spre Morris, cu o senzaţie de ameţeală.

— Te furişezi şi în spatele lui Strike şi îl prinzi de talie? Te strecori şi spre Barclay ca să-l îmbrăţişezi? *Îi trimiţi vreunuia dintre ei o poză cu scula ta?*

Se aşternu tăcerea.

— Vaco, spuse Morris, care-şi apăsa nările cu dosul palmei. Ai spus că nu o să…

— Ce a făcut? spuse Strike.

— Mi-a trimis o poză cu scula lui, se răsti furioasă Robin.

Se întoarse spre Morris şi spuse:

— Nu sunt vreo internă de 16 ani căreia să-i fie frică să-ţi spună să încetezi. Nu vreau să mă atingi, înţelegi? Nu vreau să mă săruţi…

— Ţi-a trimis…? începu Strike.

— Nu ţi-am spus pentru că erai atât de stresat, zise Robin. Joan era pe moarte, mergeai întruna în Cornwall şi nu aveai nevoie de bătaia asta de cap, dar acum am terminat. Eu nu mai lucrez cu el. Vreau să plece.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Morris iar, tamponându-şi nasul, a fost *o glumă…*

— Trebuie să înveţi să citeşti oamenii, prietene, interveni Barclay, care stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate, şi părea să se simtă bine.

— Nu poţi să mă dai afară din cauza…

— Eşti subcontractor, spuse Strike. Nu îţi înnoim contractul. Acordul de confidenţialitate rămâne în vigoare. Dacă scoţi vreun cuvânt despre ceva ce ai aflat în timp ce lucrai aici, o să mă asigur că nu o să mai primeşti niciodată o slujbă de detectiv. Acum dispari dracului din biroul ăsta.

Morris se ridică în picioare, cu o privire sălbatică în ochi, în timp ce nara stângă continua să-i sângereze.

— Bine. O păstrezi pe ea pentru că vrei să i-o pui, bine.

Strike făcu un pas în faţă; Morris se trase în spate, aproape căzând peste canapea.

— Bine, spuse el încă o dată.

Se întoarse şi ieşi imediat din birou, trântind uşa de sticlă în urma lui. În timp ce uşa vibra, iar paşii lui Morris răsunau pe scările metalice, Barclay se desprinse de perete, îi luă cuţitul din mână lui Robin şi îl lăsă să cadă în chiuvetă, lângă vesela murdară.

— Nu mi-a plăcut niciodată labagiu' ăla, spuse el.

Strike şi Robin se uitară unul la celălalt, apoi la covorul uzat pe care străluceau câteva picături din sângele lui Morris.

— Unu egal, deci, spuse Strike pocnindu-şi palmele. Ce zici, cine îi sparge primul nasul lui Barclay câştigă?

Partea a şasea

Iar după douăsprezece luni găsiră, a lor lăcaşuri cuvenite.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

60

Norocul, inamicul cutezanţei, rareori
(Spuse Cuyon) sare în a virtuţii apărare,
Ci seamănă în calea-i pagube şi întâmplări,
Oprind-o astfel de la oricare înaintare.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Ce s-ar fi întâmplat dacă Sam Barclay nu ar fi deschis uşa şi nu ar fi aprins lumina în seara aceea? Întrebarea îi preocupă pe Robin şi pe Strike în timpul weekendului, fiecare reluând în minte conversaţia şi întrebându-se la ce se gândea celălalt şi dacă nu cumva fuseseră spuse sau trădate prea multe lucruri.

Treaz acum, lui Strike nu-i rămânea decât să se bucure că nu făcuse ceea ce whisky-ul îl îndemnase să facă. Dacă ar fi acţionat în virtutea imboldului dat de alcool, acum probabil că ar fi regretat amarnic, nemaiavând nicio posibilitate de a reveni la acea prietenie unică în viaţa lui. Dar, în momentele libere, se întreba dacă Robin îşi dăduse seama că el ajunsese periculos de aproape de a împinge conversaţia spre teritoriul care până atunci fusese îngrădit cu sârmă ghimpată sau că, cu câteva secunde înainte ca Barclay să apese pe comutator, încercase să-şi aducă aminte când schimbase ultima oară cearşafurile.

Între timp, Robin se trezise duminică dimineaţa cu faţa dureroasă de parcă ar fi fost călcată în picioare, cu o uşoară mahmureală şi cu un amestec volatil de plăcere şi nelinişte. Reluă din nou tot ce îi spusese lui Strike, sperând că nu trădase vreunul dintre acele sentimente pe care de obicei le nega, chiar şi faţă de sine însăşi. De fiecare dată când îşi amintea cum îi spusese el că ea e cel mai bun prieten al lui simţea un mic fior de fericire, dar pe măsură ce ziua se scurgea şi vânătaia se agrava, îşi

dorea tot mai mult să fi avut curajul de a-l întreba direct ce simte acum faţă de Charlotte Campbell.

Zilele acestea, în mintea ei era atârnată permanent o imagine a lui Charlotte, ca un portret întunecat pe care nu şi-l dorise niciodată pe perete. În cei patru ani scurşi de când Robin se încrucişase cu ea pe scările biroului din Denmark Street, imaginea prinsese formă şi contur, datorită numeroaselor detalii pe care i le dăduse Ilsa şi frânturilor citite în presă. Noaptea trecută, însă, acea imagine devenise clară şi de neclintit: o viziune întunecat romantică a unei iubiri pierdute şi muribunde, întinsă printre copaci, de unde îşi rostea ultimele cuvinte la urechea lui Strike.

Oricum ai fi privit-o, era o imagine extraordinar de puternică. Strike îi spusese cândva, când fusese extrem de beat, că Charlotte era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, iar în timp ce plutea între viaţă şi moarte acea femeie superbă decisese să ia legătura cu el şi să-i spună că încă îl iubeşte. Ce ar fi putut să ofere prozaica Robin Ellacott, care să se ridice la înălţimea unei asemenea drame şi a unor asemenea emoţii extreme? Un orar actualizat, ordine în facturi şi ceşti cu ceai tare? Fără îndoială, din cauza durerii pe care o resimţea în zona feţei, dispoziţia lui Robin oscila între o voioşie în continuă scădere şi o tendinţă de a analiza prea mult. În cele din urmă, se mustră cu asprime: Strike o asigurase de afecţiunea lui într-un mod fără precedent şi nu mai trebuia să-l vadă pe Saul Morris niciodată. Ambele lucruri ar fi trebuit s-o încânte.

În mod previzibil, Pat fu cea mai afectată de concedierea bruscă a lui Saul Morris. Strike îi dădu vestea luni dimineaţa, când el şi secretara aproape că se ciocniră în intrândul din Denmark Street. Strike pleca şi Pat venea. Amândoi se pregăteau să ingereze nişte nicotină. Pat tocmai îşi scosese ţigara electronică pe care o folosea în timpul programului de lucru, iar Strike ţinea deja în mână una dintre

ţigările Benson&Hedges pe care rareori le fuma în birou.

— ’Neaţa, zise Strike. Ţi-am lăsat un bilet pe birou, câteva lucruri pe care aş vrea să le faci cât sunt plecat. Robin vine la 10. Ah…

Făcuse câţiva paşi înainte să se întoarcă.

— …şi poţi să calculezi câţi bani are Morris de luat până vineri şi să-i transferi în contul lui imediat? Nu o să mai vină.

Nu aşteptă reacţia ei, aşa că Robin fu cea care duse greul dezamăgirii secretarei, când sosi la ora 10. Pat dăduse drumul la Radio Two, dar îl închise în clipa în care clanţa uşii se roti.

— ’Neaţa, spuse Pat. De ce… ce-ai păţit?

După două zile, faţa lui Robin arăta mai rău decât sâmbătă. Deşi umflătura scăzuse, ambii ochi erau înconjuraţi de un cenuşiu-închis cu nuanţe de roşu.

— A fost un accident, zise Robin scoţându-şi haina şi atârnând-o în cuier. M-am lovit de ceva. Aşa că săptămâna asta nu fac supraveghere.

Scoase din geantă o carte şi se duse la cafetieră cu ea în mână. Nu îi făcuseră prea mare plăcere privirile furişate de care avusese parte în metrou în dimineaţa aceea, dar nu avea de gând să-i spună lui Pat de cotul lui Strike, pentru că încerca pe cât posibil să nu alimenteze antipatia acesteia faţă de partenerul ei.

— De ce n-o să mai vină Saul? vru să ştie Pat.

— N-a confirmat, spuse Robin cu spatele la ea, luând două căni.

— Ce vrei să spui? întrebă Pat indignată. L-a prins pe bărbatul ăla care-şi făcea de cap cu bona. Avea tot timpul hârtiile la zi, ceea ce n-aş putea spune despre scoţianul ăla nebun.

— Ştiu. Dar nu era un jucător de echipă foarte bun, Pat.

Pat trase un fum adânc de vapori de nicotină, încruntată.

— El, spuse ea arătând cu capul spre scaunul gol pe care stătea de obicei Strike, ar putea să înveţe câte ceva de la Morris!

Robin ştia foarte bine că nu Pat decidea pe cine angajează sau concediază partenerii, dar, spre deosebire de Strike, credea de asemenea că, într-o echipă atât de restrânsă, Pat merita să ştie adevărul.

— Nu Cormoran a vrut ca el să plece, spuse ea, întorcându-se cu faţa la secretară, eu am vrut.

— Tu! se miră Pat uluită. Credeam că între voi doi era o atracţie!

— Nu. Nu-mi plăcea de el. Pe lângă altele, de Crăciun mi-a trimis o poză cu penisul lui în erecţie.

Faţa cu riduri adânci a lui Pat exprimă o dezamăgire aproape comică.

— Prin… poştă?

Robin râse.

— Adică în interiorul unei felicitări de Crăciun? Nu. Prin SMS.

— Şi n-a fost…?

— Din cauza mea? spuse Robin, încetând să mai zâmbească. Nu. E un mizerabil, Pat.

Se întoarse la cafetieră. Sticla neatinsă de votcă era tot lângă chiuvetă. Când îi căzu privirea asupra ei, îşi aminti ideea care îi venise sâmbătă seara, chiar înainte ca mâinile lui Morris să îi înconjoare talia. După ce îi dădu secretarei una dintre cafele, se duse cu a ei în birou, împreună cu cartea pe care o scosese din geantă. Pat strigă în urma ei:

— Să actualizez eu orarul, sau o faci tu?

— Îl actualizez eu, spuse Robin închizând uşa.

Dar în loc să facă asta îl sună pe Strike:

— 'Neaţa, spuse el, răspunzând aproape imediat.

— Salut. Am uitat să-ţi spun ce idee mi-a venit sâmbătă seara.

— Zi.

— E vorba de Gloria Conti. De ce a vomat în baie la grătarul lui Margot, dacă Oakden n-a măsluit punciul?

— Pentru că e un mincinos care a *măsluit* punciul? sugeră Strike.

În acel moment se afla în aceeaşi piaţă din Islington în care patrulase Robin vineri, dar se opri şi îşi căută ţigările, cu ochii aţintiţi asupra parcului

astăzi pustiu. Straturile dese de panseluţe mov semănau cu nişte mantii de catifea întinse pe iarba sclipitoare.

— Sau a vomat pentru că era însărcinată? întrebă Robin.

— Credeam, spuse Strike, după o pauză în care îşi aprinse ţigara, că asta se întâmplă doar dimineaţa? Nu de aia le zice…

Pe punctul de a spune „greţuri matinale”, Strike îşi aminti de soţia însărcinată a unui vechi prieten din armată, care fusese spitalizată pentru vărsături persistente zi şi noapte.

— Verişoara mea voma la orice oră a zilei când era însărcinată, spuse Robin. Nu suporta anumite mirosuri de mâncare. Şi Gloria era la un grătar.

— Sigur, zise Strike.

Îşi aminti brusc ideea ciudată care îi venise după discuţia cu surorile Bayliss. Teoria lui Robin i se păru mai solidă. De fapt, ideea lui pierdea teren dacă ideea lui Robin era corectă.

— Deci, spuse el, crezi că Gloria ar fi putut să fie cea care…

— …a făcut avort la clinica Bride Street? Da. Şi că Margot a ajutat-o să-l aranjeze. Irene a spus că Gloria stătea în cabinetul lui Margot, mai ţii minte? În timp ce Irene rămânea la recepţie?

Tufişul de liliac din parc împrăştia un miros atât de puternic că Strike îl simţea până şi prin fumul de ţigară.

— Cred că tocmai ai prins un fir, zise Strike încet.

— M-am gândit şi că asta ar explica…

— De ce Gloria nu vrea să vorbească cu noi?

— Păi, da. Pe lângă faptul că e o amintire traumatică, s-ar putea ca soţul ei să nu ştie ce s-a întâmplat. Unde eşti acum?

— În Islington, spuse Strike. Sunt pe cale să fac o încercare cu Mucky Ricci.

— Ce? spuse Robin, uimită.

— M-am gândit la asta în weekend, spuse Strike, care, spre deosebire de Robin, nu avusese liber, ci îi

supraveghease pe Alunecos şi pe iubitul domnişoarei Jones. Au trecut aproape 10 luni din anul nostru şi nu avem practic nimic. Dacă suferă de demenţă, evident că va fi imposibil, dar nu se ştie niciodată, poate scot ceva de la el. Poate chiar o să-l facă plăcere să retrăiască vremurile bune de odinioară…

— Şi dacă află fiii lui?

— Nu poate să vorbească, cel puţin nu ca lumea. Mizez pe faptul că n-o să le poată spune că am intrat acolo. Uite ce e…

Nu se grăbea deloc să închidă, pentru că voia să-şi termine ţigara şi prefera să facă asta vorbind cu Robin.

— …Betty Fuller crede că Ricci a omorât-o, mi-am dat seama. La fel ţii Tudor Athorn; i-a spus asta nepotului lui, şi ei erau genul de oameni conectaţi la bârfele locale, care ştiau ce se întâmplă cu infractorii din zonă. Nu-mi iese din cap ce a spus Shanker când i-am povestit că Margot a dispărut fără urmă. „Treabă de profesionist”. Dacă te dai un pas în spate şi priveşti imaginea în ansamblu…

Ajunsese acum la ultimul centimetru al ţigării.

— …pare aproape imposibil să dispară într-adevăr fără să lase nicio urmă, în afara cazului în care de asta s-a ocupat cineva care avea o grămadă de experienţă.

— Creed avea experienţă, spuse Robin încet.

— Ştii ce am făcut aseară? spuse Strike, ignorând intervenţia ei. Am căutat pe internet certificatul de naştere al Karei Wolfson.

— De ce? A…

Strike o auzi cum zâmbeşte.

— …zodia?

— Da.

Înainte ca Robin să apuce să sublinieze asta, Strike adăugă:

— Ştiu că încalcă regula *modul de operare înaintea mobilului,* dar mi-am dat seama că cineva ar fi putut să-i spună lui Margot despre uciderea Karei. Doctorii află lucruri, nu-i aşa? Intră şi ies din

casele oamenilor, consultă pacienţii şi păstrează confidenţialitatea. Sunt ca preoţii. Aud secrete.

— Ai verificat dacă zodia Karei era Scorpion, spuse Robin.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Exact. Şi m-am întrebat dacă Mucky Ricci a apărut la petrecerea aia ca să le arate gorilelor lui pe care femeie trebuiau să o salte.

— Şi?

— Şi ce?

— Era Kara Scorpion?

— A. Nu. Taur – 17 mai.

Strike auzi cum la celălalt capăt al firului Robin dă nişte pagini.

— Ceea ce înseamnă, potrivit lui Schmidt… spuse ea, făcând apoi o scurtă pauză… că era Cetus.

— Hm, spuse Strike, care îşi terminase ţigara. Ei, urează-mi noroc. Intru.

— No…

— *Cormoran Strike!* spuse cineva cu veselie în spatele lui.

În timp ce Strike punea capăt apelului cu Robin, o negresă zveltă în haină crem se apropie de el, zâmbind radios.

— Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? spuse ea. Selly Oak. Eu sunt…

— Marjorie! spuse Strike, începând să-şi aducă aminte. Marjorie, fizioterapeuta. Ce mai faci? Ce…?

— Lucrez câteva ore la azilul de bătrâni de mai încolo! spuse Marjorie. Uită-te la *tine,* aşa de celebru…

Căcat.

Strike avu nevoie de 25 de minute ca să scape de ea.

— …deci asta e, fir-ar al naibii, îi spuse el lui Robin mai târziu, la birou. Am pretins că mă aflu în zonă pentru că mă duc la contabilul meu, dar dacă Marjorie lucrează la St Peter's, nu avem nicio şansă să intrăm să-l vedem pe Ricci.

— *Tu* nu ai nicio şansă să intri…

— Ţi-am spus deja, răspunse Strike tăios. Tu nu te apropii de el.

Starea în care se afla chipul lui Robin era un avertisment vizibil împotriva nesăbuinţei, împotriva pericolului de a nu analiza până la capăt consecinţele.

— O am pe domnişoara Jones la telefon, strigă Pat din anticameră.

— Fă-mi legătura mie, spuse Robin.

Strike mimă din buze „mersi". Robin discută cu domnişoara Jones în timp ce continua să ajusteze orarul pe calculator, ceea ce, dată fiind indisponibilitatea ei temporară pentru supraveghere şi absenţa permanentă a lui Morris, era ca şi cum ar fi încercat să rezolve o ecuaţie liniară deosebit de dificilă. Îşi petrecu următoarele 40 de minute scoţând sunete vagi de aprobare de fiecare dată când domnişoara Jones făcea o pauză ca să-şi tragă răsuflarea. Îşi dădea seama că obiectivul clientei lor era de a rămâne la telefon până când Strike revenea la birou. În cele din urmă, Robin se descotorosi de ea pretinzând că primise de la Pat un mesaj care spunea că Strike o să fie plecat toată ziua.

Era singura ei minciună pe ziua aceea, se gândi Robin în timp ce Strike şi Pat discutau în anticameră despre cheltuielile lui Barclay. Dat fiind că Strike se pricepea atât de bine să evite să-şi dea cuvântul când nu voia să facă asta, ar fi trebuit să observe că nici Robin nu făcuse absolut nicio promisiune că nu se va apropia de Mucky Ricci.

<u>**61**</u>

A doua strajă când se scurse, uşa de bronz
Zbură în lături, şi pe ea intră-năuntru
Cutezătoarea Britomart…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În prima săptămână a lui iunie, în *Metro* apăru un articol referitor la prezenţa lui Strike la American Bar în seara în care se ţinea petrecerea tatălui său. Articolul nu conţinea niciun nume.

> Ce fiu celebru al unui tată celebru a preferat să petreacă seara în care părintele lui era sărbătorit încăierându-se într-un bar aflat la 500 de metri distanţă de petrecere, în loc să se distreze alături de familia lui? Spionii noştri ne spun că a fost aruncat un pumn şi că loiala lui asistentă nu a reuşit să îl *Dea înapoi.* O competiţie între tată şi fiu pentru publicitate? Fără îndoială, runda aceasta a fost câştigată de tată.

Dat fiind că *Dă înapoi* era numele unuia dintre albumele lui Jonny Rokeby, nu putea exista prea multă îndoială despre ce tată şi fiu era vorba. Câţiva jurnalişti sunară la biroul lui Strike, dar cum nici el, nici Rokeby nu erau dispuşi să comenteze, povestea se stinse din lipsă de detalii. Ar fi putut să fie mai rău, fu singurul comentariu al lui Strike. Nicio fotografie, nicio menţionare a cazului Bamborough. Pare că Oakden s-a speriat suficient încât să renunţe la ideea de a vinde subiecte despre noi.

Robin se uitase deja pe telefon la fotografiile de la petrecerea lui Jonny Rokeby, cu un uşor sentiment de vinovăţie, în timp ce făcea supraveghere în faţa casei iubitului domnişoarei

Jones. Invitaţii lui Rokeby, printre care vedete de la Hollywood şi din lumea rock'n roll-ului, participaseră cu toţii în costume de secol XVIII. Aproape pierdută între atâţia oameni celebri, se afla o fotografie cu Rokeby înconjurat de şase dintre cei şapte copii adulţi al lui. Robin îl recunoscu pe Al, zâmbind larg de sub o perucă pudrată strâmbă. Nu putea deloc să şi-l imagineze pe Strike acolo, înveşmântat în brocart şi cu un petic la ochi, aşa cum nu şi-l putea imagina sărind cu prăjina.

Oricât de uşurată s-ar fi simţit că Oakden părea să fi renunţat la ideea de a discuta cu presa despre agenţie, pe măsură ce luna iunie se scurgea, Robin devenea tot mai neliniştită. Cazul Bamborough, care pentru ea conta mai mult decât aproape orice altceva, ajunsese într-un impas total. Gloria Conti rămăsese la fel de tăcută ca atunci când Anna o rugase să coopereze, Steve Douthwaite era în continuare de negăsit, nu primise nicio veste despre posibilitatea intervievării lui Dennis Creed, iar Mucky Ricci rămânea izolat în azilul, pe care, din cauza forţei de muncă reduse a agenţiei, nu îl mai supraveghea nimeni.

Nici măcar nişte înlocuitori temporari pentru Morris nu reuşiră să găsească. Strike luase legătura cu toţi cei pe care îi cunoştea la Divizia de Investigaţii Speciale, Hutchins apelase la contactele sale din Poliţia Metropolitană, iar Robin o întrebase pe Vanessa, dar nimeni nu manifestă nici cel mai mic interes de a se alătura agenţiei.

— E vară, nu? spuse Barclay când se întâlni cu Robin la birou într-o sâmbătă după-amiaza. Oamenii nu vor să se apuce de o slujbă nouă, vor să meargă în vacanţă. Io îi înţeleg.

Atât Barclay, cât şi Hutchins îşi rezervaseră cu luni în avans săptămâni libere cu soţiile şi copiii şi niciunul dintre parteneri nu putea să le poarte ranchiună subcontractorilor pentru asta. Rezultatul fu că, la mijlocul lui iulie, Strike şi Robin erau singurii rămaşi să lucreze la agenţie.

În timp ce Strike se dedică urmăririi iubitului domnişoarei Jones, încercând în continuare să găsească ceva care ar fi putut dovedi că acesta nu era o persoană potrivită pentru a primi custodia fiicei lui, Robin încerca să se apropie de asistenta Alunecosului, ceea ce se dovedea a fi dificil. Luna aceasta încercase, purtând de fiecare dată peruci diferite şi lentile de contact de altă culoare, să intre în discuţie cu ea într-un bar, se ciocnise în mod deliberat de ea într-un club de noapte şi o urmărise la toaleta pentru femei din magazinul Harvey Nichols. Chiar dacă nu părea să aibă nici cea mai vagă idee că femeia care continua să apară în momente oportune sau nu era aceeaşi, asistenta nu manifesta nicio înclinaţie de a sta de vorbă, cu atât mai puţin de a mărturisi că şeful ei era un libidinos care consuma cocaină.

După ce încercă, fără succes, să se aşeze lângă asistentă într-un fast-food din Holborn la ora prânzului, Robin, care astăzi era brunetă şi avea ochii închişi la culoare graţie sprayului colorant de păr şi lentilelor de contact, decise că venise momentul să încerce să smulgă informaţii de la un bărbat foarte bătrân, şi nu de la o femeie tânără şi drăguţă.

Nu luase uşor această decizie şi nici nu o abordă cu nonşalanţă. Chiar dacă avea o vagă afecţiune pentru Shanker, vechiul prieten al lui Strike, Robin era perfect conştientă că o persoană trebuia să fie complet malefică dacă reuşea să sperie un bărbat care se scălda în violenţă infracţională de la nouă ani. În consecinţă, concepuse un plan, al cărui prim pas era să dispună de o deghizare completă şi eficientă. Cea de astăzi se întâmpla să fie deosebit de bună: de când începuse să lucreze cu Strike învăţase multe despre machiaj şi uneori avusese satisfacţia de a vedea cum partenerul ei o priveşte de două ori înainte de a-şi da seama cine e. După ce îşi verifică atent imaginea în oglinda din baia unui McDonald’s şi se asigură nu doar că arăta complet diferit de Robin Ellacott, ci şi că nimeni n-ar fi

putut ghici că avusese recent doi ochi vineţi, porni spre metrou şi, în mai puţin de 20 de minute, ajunse în staţia Angel.

În ciuda vremii calde, parcul în care stăteau uneori bătrânii rezidenţi de la St Peter's era gol când trecu pe lângă el. Panseluţele dispăruseră, înlocuite de ochiul boului roz, iar strada lată şi însorită pe care se afla azilul era aproape pustie.

Citatul din Sfântul Petru sclipea auriu în lumina soarelui când Robin se apropie de uşa de la intrare.

...nu cu lucruri pieritoare precum argintul sau aurul aţi fost voi răscumpăraţi... Ci cu preţiosul sânge al lui Cristos...

Robin sună la uşă. După câteva clipe, îi deschise o femeie brunetă şi dolofană, care purta familiara uniformă albastră.

— Bună ziua, spuse ea cu accent spaniol.

— Bună, spuse Robin cu un accent de nordul Londrei copiat de la prietena ei, Vanessa. Am venit să o vizitez pe Enid? Sunt strănepoata ei.

Reţinuse singurul prenume pe care îl auzise atribuit uneia dintre bătrânele de la azil. Marea ei temere era ca Enid să nu fi murit înainte ca ea să apuce să-i folosească numele sau să nu aibă nicio rudă.

— Ah, ce frumos, spuse asistenta zâmbind şi făcând un gest spre registrul vizitatorilor de lângă uşă. Semnaţi, vă rog, şi nu uitaţi să semnaţi şi la plecare. Enid e în camera ei. S-ar putea să doarmă!

Robin intră într-un hol închis la culoare, cu lambriuri de lemn. Evitase în mod deliberat să întrebe ce număr are camera lui Enid, pentru că intenţiona să se rătăcească în drum spre ea.

Lângă perete erau aliniate mai multe cadre de mers şi câteva cărucioare pliabile. Holul era dominat de un crucifix imens aşezat în faţa uşii, pe care atârna un Isus palid din ghips, cu muşchii abdominali redaţi cu o precizie uimitoare şi sânge purpuriu scurgându-i-se de pe mâini, picioare şi din găurile făcute de coroana de spini. Azilul mirosea mai bine decât locuinţa pentru bătrâni a lui Betty

Fuller: chiar dacă exista un iz clar de mirosuri vechi de gătit, acesta era amestecat cu cel de ceară de mobilă.

Lumina soarelui se revărsa prin fereastra în formă de evantai din spatele lui Robin. Se aplecă deasupra registrului vizitatorilor şi scrise data şi ora la care intrase în clădire şi numele fals pe care şi-l alesese: *Vanessa Jones*. Deasupra mesei pe care se afla registrul vizitatorilor era atârnat un panou cu numele tuturor rezidenţilor. Lângă fiecare dintre ele era o uşiţă culisantă care putea fi mutată pentru a arăta că ocupantul era în „interior" sau „exterior". În prezent – şi, bănuia Robin, aproape permanent, Niccolo Ricci era în „interior".

Exista un lift, dar Robin preferă să o ia pe scările cu covor roşu şi balustradă de lemn, încrucişându-se cu asistentul din Trinidad pe care îl văzuse atât de des în timpul supravegherii. Acesta îi zâmbi şi îi dădu bună ziua, cu braţele pline de pachete de absorbante pentru incontinenţă.

La primul palier se făcea o uşă, lângă care era o mică plăcuţă care anunţa că aceasta duce la camerele 1-10. Robin porni pe coridor, citind numele de pe uşi. Din nefericire, Dna Enid Billings locuia în spatele uşii numărul 2 şi, după cum Robin descoperi imediat, Ricci nu era la acest etaj. Conştientă că acum orice pretenţie de a se fi rătăcit în drum spre camera lui Enid ar fi părut extrem de implauzibilă, Robin se întoarse şi urcă la etajul doi.

După câţiva paşi pe un coridor identic cu cel de dedesubt, auzi în depărtare o femeie cu accent polonez puternic şi se retrase repede într-o nişă în care erau o chiuvetă şi un dulap.

— Aveţi nevoie la baie? *Aveţi nevoie la baie, domnule Ricci?*

Îi răspunse un geamăt.

— *Da?* spuse vocea. *Sau nu?*

Se auzi un al doilea geamăt de răspuns.

— *Nu?* Bine atunci…

Paşii se auzeau tot mai tare: asistenta urma să treacă pe lângă nişă, aşa că Robin ieşi afară,

zâmbindu-i cu îndrăzneală.

— Mă spălam pe mâini, îi spuse ea asistentei care se apropia.

Asistenta era blondă, avea platfus şi se mulţumi să dea din cap în timp ce trecea mai departe, preocupată, se pare, de alte chestiuni. După ce aceasta dispăru, Robin merse pe coridor până când ajunse la uşa nr 15, care purta numele Dl Nico Ricci.

Ţinându-şi, fără să-şi dea seama, respiraţia, Robin bătu încet şi împinse uşa, care nu se putea încuia pe interior. Uşa se deschise imediat.

Camera era mică, dar cu faţa spre sud şi foarte însorită. Fusese depus un efort considerabil pentru a o face să semene cu un cămin: pe pereţi erau acuarele, inclusiv una cu golful din Napoli. Poliţa şemineului era plină de fotografii de familie, iar pe uşa dulapului fuseseră lipite cu bandă adezivă mai multe picturi de copii, inclusiv una pe care scria „Bunicul cu mine şi un zmeu”.

Bătrânul ei ocupant stătea într-un fotoliu de la fereastră, aproape complet încovoiat. În minutul care trecuse de la plecarea asistentei, adormise. Robin lăsă uşa să se închidă încet în urma ei, se strecură spre Ricci şi se aşeză la capătul patului de o persoană, cu faţa la fostul proxenet, pornograf şi organizator de viol în grup şi crimă.

Nu exista nicio îndoială că personalul îi îngrijea bine pe rezidenţi. Părul gri-închis şi unghiile lui Ricci erau curate, ca şi gulerul alb-strălucitor al cămăşii. În ciuda căldurii din cameră, îl îmbrăcaseră cu un pulover albastru-deschis. Pe mâna plină de vene care atârna fără vlagă pe scaunul de lângă el licărea inelul de aur cu cap de leu. Degetele erau încovoiate într-un mod care o făcu pe Robin să se întrebe dacă Ricci mai putea să le folosească. Poate avusese un accident vascular, ceea ce ar fi explicat şi incapacitatea lui de a vorbi.

— Domnule Ricci? spuse Robin încet.

Ricci scoase un fornăit uşor şi ridică încet capul, cu gura căscată. Ochii lui imenşi şi cu colţurile

lăsate păreau maţi, chiar dacă nu erau la fel de absenţi ca ai lui Betty Fuller, şi, la fel ca urechile şi nasul lui, păreau să fi crescut în timp ce restul corpului i se împuţinase, lăsând pielea închisă la culoare să atârne în falduri moi.

— Am venit să-ţi pun nişte întrebări, spuse Robin încet. Despre o femeie pe nume Margot Bamborough.

Ricci se holbă la ea, cu gura căscată. Oare putea s-o audă? Putea să înţeleagă? Nu avea aparat auditiv în niciuna dintre urechile prea mari. Cel mai puternic zgomot din camera era bubuitul inimii lui Robin.

— Ţi-o aminteşti pe Margot Bamborough? întrebă ea.

Spre surpriza ei, Ricci scoase geamătul lui grav. Asta însemna da sau nu?

— Da? spuse Robin.

Ricci gemu iar.

— A dispărut. Ştii…?

Pe coridorul de afară se apropiau nişte paşi. Robin se ridică repede în picioare şi netezi urma pe care o lăsase pe pătură.

Te rog, Doamne, nu-i lăsa să intre.

Dar se pare că Dumnezeu nu o asculta pe Robin Ellacott. Paşii se auziră tot mai tare, apoi uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat foarte înalt cu faţa ciupită de urme de coşuri, al cărui cap chel şi noduros arăta, aşa cum spusese Barclay, de parcă ceva greu căzuse pe el: Luca Ricci.

— Tu cine eşti? spuse el.

Vocea lui, mult mai catifelată şi ascuţită decât şi-ar fi imaginat Robin, îi făcu părul de pe ceafă să se ridice. Timp de câteva secunde, groaza pe care o simţea ameninţă să-i dea peste cap planul de urgenţă conceput cu grijă. Se aşteptase, în cel mai rău caz, să aibă de-a face cu o asistentă. Nimeni din familia Ricci n-ar fi trebuit să fie aici, nu era duminică. Şi, dintre toţi membrii familiei, Luca era ultimul cu care ar fi vrut să se întâlnească.

— Eşti rudă de-a lui? întrebă Robin cu accentul ei din nordul Londrei. A, slavă Domnului! Scotea un sunet ciudat, ca un geamăt. Tocmai o vizitam pe bunică-mea şi m-am gândit că e bolnav sau ceva.

Continuând să stea în uşă, Luca o măsură pe Robin din cap până-n picioare.

— Nu vrea să spună nimic, spuse Luca care era sâsâit. Geme puţin, dai nu vrea să spună nimic, nu-i aşa, tată?

Bătrânul se mulţumi să clipească la fiul lui cel mare. Luca râse.

— Cum te cheamă? o întrebă el pe Robin.

— Vanessa, spuse ea prompt. Vanessa Jones.

Făcu jumătate de pas în faţă, sperând ca el să se dea la o parte, dar Luca rămase înfipt exact unde era, însă zâmbind ceva mai larg decât până atunci, Robin ştia că el înţelesese că ea vrea să plece, dar nu-şi putea da seama dacă evidenta lui hotărâre de a o ţine acolo se datora simplei plăceri de a o prinde în capcană pentru scurt timp sau faptului că nu crezuse motivul prezenţei ei în camera tatălui său. Îşi simţea transpiraţia la subsuori şi pe cap şi spera din suflet să nu înceapă să se scurgă creta de păr.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse Luca.

— Nu, e prima oară, spuse Robin, forţându-se să zâmbească. Îi îngrijesc bine, nu?

— Da, spuse Luca, nu e rău deloc. Eu de obicei vin duminica, dar mâine plecăm în Florida. N-o să fim aici de ziua lui de naştere. Nu că şi-ar da seama că e ziua lui – ştii când e, hm?

Tatăl, căruia îi fusese adresată întrebarea, continuă să ţină gura căscată, cu ochii goi aţintiţi asupra fiului. Luca scoase de sub geacă un pacheţel ambalat, se aplecă spre comodă şi îl puse pe ea, fără să-şi mişte picioarele mari nici măcar un centimetru.

— Ah, ce drăguţ, spuse Robin.

Îşi simţea acum transpiraţia şi pe stern, unde Luca ar fi putut s-o vadă. Camera era călduroasă ca o seră. Şi dacă n-ar fi ştiut cine e Luca, şi-ar fi dat seama *ce* e. Simţea potenţialul pentru violenţă care radia dinspre el. Era evident din zâmbetul lacom pe

care Luca i-l adresa, din modul în care se sprijinea acum de tocul uşii, savurând această manifestare tăcută a puterii.

— Sunt doar bomboane de ciocolată, zise el. Cine e bunica ta?

— Străbunică, de fapt, dar eu îi zic „buni", spuse Robin trăgând de timp şi străduindu-se să-şi amintească vreunul din numele pe lângă care trecuse în drum spre camera lui Ricci. Sadie.

— Unde e?

— Câteva camere mai încolo, spuse Robin arătând în stânga şi sperând ca Luca să nu-şi dea seama după vocea ei cât de uscată îi era gura. I-am promis mamei că vin s-o vizitez cât e ea în vacanţă.

— Da? spuse Luca. Unde s-a dus mama ta?

— În Florenţa, inventă Robin la întâmplare. Vizitează galerii de artă.

— Da? spuse Luca iar. Familia noastră e din Napoli de loc. Nu-i aşa, tată?

Luca strigase peste capul lui Robin către bătrânul cu gura căscată, după care o măsură iar de sus până jos.

— Ştii ce a fost bătrânul?

— Nu, spuse Robin, străduindu-se să-şi menţină zâmbetul.

— Proprietar de cluburi de striptease, spuse Luca Ricci. Pe vremuri şi-ar fi suflat chilosii una două.

Robin încercă să râdă, fără succes, şi văzu că Luca era încântat de stânjeneala ei.

— O, da. O fată ca tine? Şi-ar fi oferit slujbă de animatoare. Şi se plătea bine, chiar dacă trebuia să le-o sugi unora dintre prietenii tatei, ha ha ha.

Avea un râs ascuţit ca al unei femei. Robin nu putu să râdă şi ea. Îşi amintea de Kara Wolfson.

— Ei, spuse ea, simţind cum pe gât i se prelinge o picătură de transpiraţie, eu trebuie să…

— Nu-si fă griji, spuse Luca zâmbind şi continuând să se interpună ferm între ea şi uşă, *eu* nu mă ocup cu asta.

— Dar cu ce te ocupi? întrebă Robin.

Fusese pe punctul de a-l ruga să se dea la o parte, dar îşi pierduse aplombul.

— Asigurări, spuse Luca zâmbind larg. Tu?

— Educatoare, spuse Robin, venindu-i ideea de la desenele copiilor de pe uşa dulapului.

— Da? Îsi plac copiii, nu-i aşa?

— Foarte mult, spuse Robin.

— Da, spuse Luca. Si mie. Am sase.

— Uau, spuse Robin. Şase!

— Da, şi eu nu sunt ca el, spuse Luca privind iar peste capul lui Robin la tatăl lui cu gura căscată. Pe el nu l-a interesat de noi decât când ne-am făcut mari. Mie-mi plac ăştia mici.

— A, şi mie, spuse Robin cu fervoare.

— Când eram mici trebuia să te calce o maşină ca să-si dea *el* atensie, spuse Luca. Aşa s-a întâmplat cu fratele meu, Marco, când avea doispe ani.

— Oh, nu, spuse Robin politicos.

Luca se juca cu ea, cerându-i să-i dea răspunsurile potrivite în condiţiile în care amândoi ştiau la fel de bine că ea se temea prea tare ca să îl roage să se dea la o parte, înfricoşată de ce ar putea el să facă. Acum Luca zâmbi văzând-o cum se prefăcea preocupată de accidentul de demult al fratelui său, Marco.

— Da, tata a stat cu el la spital trei săptămâni fără pauză, până când Marco a fost în afara pericolului. Cel pusin asa cred, c-a stat pentru Marco. Se poate să fi fost din cauza asistentelor. Pe vremuri…

Luca o măsură iar pe Robin din cap până-n picioare.

— …asistentele purtau ciorapi lungi negri.

Robin auzi din nou paşi şi de data asta se rugă, *dă Doamne să intre aici,* iar rugămintea i se îndeplini. Uşa din spatele lui Luca se deschise, lovindu-l uşor. Asistenta blondă cu platfus se întorsese.

— Ah, scuze, domnule Ricci, spuse ea în timp ce Luca se dădea la o parte.

Apoi asistenta deveni conştientă de prezenţa lui Robin.

— Ah, repetă ea.

— Gemea, spuse din nou Robin arătând spre fotoliul în care era Mucky. Scuze, n-ar fi trebuit – m-am gândit că poate are dureri sau ceva.

Imediat, Mucky Ricci gemu, mai mult ca sigur ca s-o contrazică.

— Da, geme puţin dacă vrea ceva, spuse asistenta. Probabil e gata să meargă la baie, nu-i aşa, domnule Ricci?

— Eu nu stau să mă uit cum se cacă, spuse Luca Ricci cu un râs uşor. Am venit doar să-i las cadoul pentru joi.

Robin ieşise deja pe jumătate afară, dar, spre groaza ei, abia apucă să facă trei paşi că Luca apăru imediat în spate, ajungând-o din urmă cu paşii lui mult mai lungi ca ai ei.

— Nu-si iei rămas-bun de la Sadie? întrebă el în timp ce treceau pe lângă uşa pe care scria Dna Sadie O'Keefe.

— A, a adormit în timp ce eram acolo, draga de ea, spuse Robin. Aşa, pur şi simplu.

Coborâră scările, Luca rămânând mereu puţin în urma ei. Robin îi simţea ochii ca nişte lasere pe ceafă, pe picioare şi pe fund.

După vreo trei minute, care ei i se părură 10, ajunseră la parter. Isusul din ghips în mărime aproape naturală privi trist spre ucigaş şi impostoare, în timp ce aceştia se îndreptau spre uşă. Robin tocmai pusese mâna pe clanţă când Luca spuse:

— Stai pusin, Vanessa.

Robin se întoarse, cu pulsul zvâcnindu-i la gât.

— Trebuie să semnezi de ieşire, spuse Luca întinzându-i un pix.

— A, am uitat, spuse Robin, chicotind cu răsuflarea tăiată. Ţi-am spus – acum vin prima oară.

Se aplecă deasupra registrului vizitatorilor. Imediat sub semnătura pe care şi-o trecuse ea la intrarea în clădire era cea a lui Luca.

LuCa RiCCi

În spaţiul pentru comentarii, Luca scrisese:

I-am aDuS nIŞTe BomBOane De CIOCOLaTă PenTRu ZIua Lui De Joi. Vă ROg Să I Le DaŢi În DImIneaŢa De 25 IuLie.

Robin mâzgăli ora lângă semnătura ei, apoi se întoarse spre uşă. Luca i-o ţinu deschisă.

— Mulţumesc frumos, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ieşind pe lângă el în aerul proaspăt.

— Vrei să te duc undeva? o întrebă Luca, oprindu-se în capul scărilor către stradă. Maşina mea e după cols. Aston Martin.

— A, nu, dar mersi frumos, spuse Robin. Mă întâlnesc cu prietenul meu.

— Să fii cuminte, spuse Luca Ricci. Doar dacă se poate, bineînseles, ha ha ha.

— Da, spuse Robin puţin frenetic. Ah, şi distracţie plăcută în Florida!

Luca ridică mâna către ea şi începu să se îndepărteze, fredonând „Begin the Beguine”. Ameţită de uşurare, Robin porni în direcţia opusă. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu o lua la fugă.

După ce ajunse în piaţă, se strecură în spatele tufişului de liliac şi privi faţada azilului o jumătate de oră întreagă. După ce se asigură că Luca Ricci plecase cu adevărat, o luă înapoi.

62

Adeseori găsim pentru a minţii-ndurerare
Un leac necăutat, de negăsit prin căutare.
Edmund Spencer, *The Faerie Qeene*

Cearta pentru care Robin se pregătise fu una dintre cele mai rele între ea şi Strike. Furia pe care i-o provocase acestuia faptul că ea îl abordase pe Mucky Ricci, în ciuda avertismentelor şi instrucţiunilor lui clare de a nu face asta, nu se domolise nici după o oră întreagă de discuţii aprinse în seara aceea la birou, care culminară când Robin îşi luă geanta şi ieşi, nemaiaşteptând ca el să termine ce avea de spus, lăsându-l în faţa unei uşi de sticlă care vibra. Strike şi-ar fi dorit ca uşa să se fi spart, ca să o pună s-o plătească.

Somnul din noaptea aceea atenuă doar puţin furia lui Strike. Da, existau diferenţe importante între acţiunea lui Robin de acum şi cea din urmă cu trei ani, care îl făcuse s-o concedieze: de exemplu, nu speriase un suspect care să se ascundă după aceea. Şi nici nu exista vreun semn, cel puţin nu în primele 24 de ore de după vizita ei, că familia Ricci sau azilul ar fi bănuit-o pe „Vanessa Jones” că nu ar fi cine pretinsese că este. Mai presus de orice (dar asta mai mult îl întărâta decât să-l liniştească), Robin era acum parteneră în cadrul firmei, nu un subcontractor de rang inferior. Pentru prima oară, Strike realiză faptul evident că, dacă drumurile lor s-ar fi despărţit vreodată, ar fi avut parte de o adevărată încurcătură legală şi financiară. De fapt, n-ar fi fost foarte diferit de un divorţ.

Nu voia să se despartă de Robin, dar se înfuria şi mai tare acum când înţelegea că el singur transformase un astfel de demers într-unul foarte dificil. Atmosfera dintre ei rămase încordată timp de două săptămâni după vizita ei la St Peter’s, până

când, în prima dimineaţă a lui august, Robin primi un mesaj laconic prin care Strike îi cerea să abandoneze noua ei tentativă de a se împrieteni cu asistenta lui ŞA şi să se întoarcă la bin hi.

Când intră, îl găsi pe Strike la biroul dublu, cu fragmente din dosarul Bamborough al poliţiei întinse în faţa lui. Strike ridică privirea, observă că ochii şi părul ei au culoarea lor obişnuită şi spuse abrupt:

— Tocmai au sunat clienţii din cazul Alunecosului. Au pus capăt contractului, din lipsă de rezultate.

— O, nu, spuse Robin lăsându-se să cadă pe scaunul din faţa lui. Îmi pare rău, chiar m-am străduit cu asistenta Alunecosului…

— Iar Anna şi Kim vor să discute cu noi. Am stabilit un apel conferinţă la ora 4.

— Doar nu…?

— Pun capăt lucrurilor? spuse Strike impasibil. Probabil. Se pare că un prieten le-a invitat în ultimul moment în vacanţă în Toscana. Vor să discute cu noi înainte să plece, pentru că pe 15 vor fi încă plecate.

Urmă o tăcere lungă. Strike nu părea să mai aibă nimic de spus şi îşi reluă examinarea diverselor fragmente ale dosarului de caz.

— Cormoran, spuse Robin.

— Ce e?

— Putem discuta despre St Peter's, te rog?

— Am spus tot ce aveam de spus.

Strike luă declaraţia lui Ruby Elliot despre cele două femei care se luptau în ploaie şi se prefăcu că o citeşte iar.

— Nu despre faptul că m-am *dus* acolo, spuse Robin. Am spus deja…

— Ai spus că nu o să-l abordezi pe Ricci…

— Am fost „de acord” să nu mă apropii de Ricci, spuse Robin schiţând în aer ghilimelele, aşa cum şi tu ai fost „de acord” cu Gregory Talbot să nu spui poliţiei de unde ai obţinut acea rolă de film.

Foarte conştientă că Pat scrie la calculator în anticameră, Robin vorbea încet.

— Nu mi-am propus să te *sfidez;* dacă îţi aminteşti, stabiliserăm că îl preiei tu, nu? Dar trebuia să acţionăm şi tu nu puteai. Dacă n-ai observat cumva, eu pot să mă deghizez mult mai bine decât tine.

— Asta nu contestă nimeni, spuse Strike, dând la o parte declaraţia lui Ruby Elliot şi luând în locul ei descrierea lui Theo furnizată de Gloria. Ce mă supără, după cum *ştii foarte bine,* e că nu mi-ai spus că te duci…

— Tu mă suni *pe mine* la fiecare trei secunde ca să-mi spui ce urmează să faci? Eşti foarte mulţumit ca eu să lucrez din proprie iniţiativă când îţi con…

— Luca Ricci a făcut închisoare pentru că a băgat electrozi în organele genitale ale unor oameni, Robin! spuse Strike, abandonând orice pretenţie că descrierea lui Theo se bucura de atenţia lui.

— De câte ori o să discutăm despre asta? Tu crezi că mie mi-a făcut *plăcere* când Luca a intrat în cameră? Nu m-aş fi dus *niciodată* acolo dacă aş fi ştiut că o să apară pe neaşteptate! Dar rămâne faptul că…

— …nu e un fapt…

— …dacă eu n-aş fi…

— …teoria asta…

— *Nu e o teorie, Strike, fir-ar al naibii, e realitate, doar că eşti tu îndărătnic.*

Robin îşi scoase mobilul din buzunarul de la spate şi căută fotografia pe care o făcuse la a doua vizită la azil, care durase doar două minute şi avusese drept scop fotografierea rapidă şi fără martori a scrisului lui Luca Ricci din registrul vizitatorilor.

— Dă-mi biletul anonim, îi ceru ea lui Strike, întinzând mâna după hârtia albastră şi boţită cu care plecaseră de la întâlnirea cu surorile Bayliss. *Uite.*

Le puse una lângă cealaltă, în faţă spre Strike. Lui Robin similarităţiile i se păreau incontestabile: amestecul straniu de majuscule şi litere mici, toate distincte şi separate, dar cu mici înflorituri la fel de inutile şi de ciudate ca sâsâitul nepotrivit al unui

bărbat înalt, cu înfăţişare periculoasă, a cărui piele era ciupită ca o portocală cojită parţial.

— Nu poţi dovedi că e acelaşi scris după o fotografie, spuse Strike.

Ştia că e nesuferit, dar tot nu-i trecuse furia.

— Analiza specialiştilor se bazează pe presiunea vârfului mai mult decât pe orice altceva.

— Bine atunci, spuse Robin, acum cu un nod dur de furie în gât.

Se ridică şi ieşi, lăsând uşa puţin întredeschisă. Strike o auzi prin deschizătură cum vorbeşte cu Pat, apoi clinchet de căni. Oricât de enervat ar fi fost, spera ca ea să-i aducă şi lui o cană cu ceai.

Uşor încruntat, trase spre el mobilul lui Robin şi biletul anonim şi privi iar de la unul la altul. Robin avea dreptate, iar el, chiar dacă nu o recunoscuse, îşi dăduse seama din clipa în care ea îi arătase fotografia de pe telefon, când se întorsese de la St Peter's. Chiar dacă nu îi spusese lui Robin, Strike trimisese o fotografie cu biletul anonim şi mesajul lui Luca Ricci din registrul vizitatorilor unui expert grafolog pe care îl găsise cu ajutorul contactelor lui din poliţie. Femeia se ferise să dea un verdict imediat şi categoric fără să aibă în faţa ei mostrele originale, dar spusese că, din ce vedea, era „70-80% sigură că ambele fuseseră scrise de aceeaşi persoană".

— Scrisul rămâne la fel la distanţă de 40 de ani? întrebase Strike.

— Nu întotdeauna, răspunsese experta. De obicei, te aştepţi la schimbări. De cele mai multe ori, scrisul oamenilor se deteriorează odată cu vârsta din cauza factorilor fizici. Dispoziţia poate să aibă şi ea o influenţă. Cercetările mele tind să arate că scrisul se modifică cel mai puţin la cei care scriu rar, în comparaţie cu cei care scriu mult. Cei care scriu ocazional par să rămână la stilul pe care l-au adoptat când erau mici, posibil în şcoală. În cazul acestor două mostre, există cu siguranţă trăsături distinctive care par să se fi păstrat din copilărie.

— Cred că se poate spune că ocupaţia tipului ăstuia nu implică foarte mult scris, spusese Strike.

Shanker îi spusese că Luca stătuse ultima oară la închisoare pentru că ordonase şi supervizase înjunghierea cuiva. Victima fusese împunsă cu cuţitul în boaşe şi, printr-un miracol, supravieţuise, „da' n-o să mai aibă copii, amărâtul”, îl informase Shanker pe Strike cu două seri în urmă. „Dacă i se scoală e un adevărat chin. Nici nu mai merită să trăieşti după asta, nu? Am auzit că cuţitu' i-a despicat ou' drept – bine'nţeles, îl ţineau la pământ…”

— N-am nevoie de detalii, spusese Strike.

Tocmai simţise o senzaţie neplăcută care urca de la propriile boaşe spre piept.

Strike îl sunase pe Shanker cu un pretext oarecare, doar ca să vadă dacă pe la urechile vechiului său prieten ajunsese vreun zvon că Luca Ricci e preocupat că la azilul tatălui său apăruse o detectivă. Cum Shanker nu spusese nimic despre asta, Strike trebuise să conchidă că nimeni nu făcuse nicio astfel de aluzie.

Chiar dacă era o uşurare, nu era tocmai o surpriză. După ce se calmase, Strike fusese obligat să recunoască în sinea lui că sigur Robin scăpase basma curată. Tot ce ştia despre Luca Ricci sugera că acesta n-ar fi lăsat-o niciodată să plece nevătămată dacă ar fi crezut că ea venise acolo ca să investigheze vreun membru al familiei sale. Poate că oamenii ale căror impulsuri întunecate sunt ţinute sub control de conştiinţa lor, de prevederile legii, de normele sociale şi de bunul simţ nu cred că cineva poate fi atât de nesăbuit sau de prost încât să-i facă rău lui Robin într-o cameră de azil sau să o scoată din clădire cu un cuţit la spate. *N-ar îndrăzni să facă asta, cu martori peste tot în jur!* Dar teribila reputaţie a lui Luca avea la bază înclinaţia lui către violenţa sfidătoare, indiferent unde se afla sau cine privea. Luca acţiona în virtutea unei ipotetice impunităţi, pe care putea să o şi justifice. Pentru fiecare perioadă petrecută la închisoare existau

multe alte incidente care ar fi trebuit să-i aducă condamnarea, dar de care el reuşise să scape prin intimidarea martorilor sau tiranizarea altora până îşi asumau vinovăţia.

Robin reveni în birou cu o expresie împietrită, dar aducând două căni cu ceai. Închise uşa cu piciorul, apoi puse ceaiul cel mai închis la culoare în faţa lui Strike.

— Mersi, murmură el.

— Cu plăcere, răspunse ea ţeapăn.

Se uită la ceas, în timp ce se aşeza la loc. Mai aveau 20 de minute înaintea teleconferinţei cu Anna şi Kim.

— Nu putem, spuse Strike, să-i spunem Annei că noi credem că Luca Ricci a scris biletele anonime.

Robin se mulţumi să privească spre el.

— Nu ne permitem ca două femei drăguţe de clasă mijlocie să spună oamenilor în stânga şi-n dreapta că Ricci a ameninţat-o pe Margot şi poate a şi ucis-o, spuse Strike. Le-am pune în pericol, fără să mai vorbim de noi.

— Am putea cel puţin să arătăm mostrele unui expert?

— Le-am arătat, spuse el, explicându-i ce îi spusese femeia.

— De ce nu mi-ai…?

— Pentru că eram încă furios, spuse Strike sorbind din ceai.

Era exact aşa cum îi plăcea lui, tare, dulce şi de culoarea creozotului.

— Robin, realitatea e că, dacă ducem fotografia şi biletul la poliţie, fie că iese sau nu ceva, asta te-ar transforma într-o ţintă. Ricci o să înceapă să cerceteze cine ar fi putut să-i fotografieze scrisul din registrul vizitatorilor. Nu i-ar lua mult timp ca să ne găsească.

— El avea 22 de ani când a dispărut Margot, spuse Robin încet. Era suficient de mare şi de solid ca să răpească o femeie. Avea contacte care să-l ajute să se debaraseze de un cadavru. Betty Fuller crede că persoana care a scris biletele era ucigaşul şi

se teme şi azi să spună cine a fost. Asta i-ar implica şi pe fiu, şi pe tată deopotrivă.

— De acord cu toate astea, spuse Strike, dar e timpul să luăm în considerare realitatea. Nu avem resursele de a ne pune cu crima organizată. Faptul că te-ai dus la St Peter's a fost suficient de nesăbuit…

— Poţi să-mi explici de ce e nesăbuit când mă duc eu, dar nu şi când tu faci asta? întrebă Robin.

Strike se blocă pentru o clipă.

— Pentru că am mai puţină experienţă? spuse Robin. Pentru că tu crezi că o s-o fac de oaie sau o să mă panichez? Sau că nu pot să iau decizii rapide?

— Nimic din toate astea, recunoscu Strike cu mare greutate..

— Păi, atunci…

— Pentru că eu am şanse de supravieţuire mai mari decât tine dacă Luca Ricci mă atacă cu o bâtă de baseball, bine?

— Dar Luca nu atacă oamenii cu bâte de baseball, spuse Robin judicios. Îi atacă cu cuţite, electrozi şi acid, şi nu văd cum ai putea tu să rezişti mai bine decât mine la astea. Adevărul e că preferi să-ţi asumi riscuri pe care nu vrei să mi le asum eu. Nu ştiu dacă asta se datorează lipsei de încredere în mine sau cavalerismului, ori una o implică pe cealaltă…

— Uite ce e…

— Nu, uite *tu* ce e, spuse Robin. Dacă ai fi fost recunoscut acolo, toată agenţia ar fi avut de suferit. Am citit despre Ricci, nu sunt tâmpită. Nu-i vânează doar pe oameni personal. La fel de des, le vânează familiile şi cunoscuţii, ba chiar şi *animalele.* Îţi place sau nu, există locuri în care eu pot intra mai uşor decât tine. Ies mai puţin în evidenţă, mă deghizez mai uşor, iar oamenii au mai multă încredere în femei decât în bărbaţi, mai ales în prezenţa copiilor sau bătrânilor. Dacă nu m-aş fi dus la St Peter's, n-am fi ştiut *nimic* din toate astea…

— Era mai bine să nu ştim, se răsti Strike. Shanker mi-a spus acum luni bune „Dacă Mucky

Ricci e răspunsul, atunci nu mai pui întrebarea". Acelaşi lucru e valabil şi pentru Luca, din plin.

— Nu cred că vrei să spui asta. Sunt sigură. Niciodată nu ai ales să nu ştii.

Avea dreptate, dar Strike nu voia să recunoască. De fapt, unul dintre lucrurile care făcuseră ca furia lui să continue să mocnească de-a lungul ultimelor două săptămâni era că ştia că poziţia lui era lipsită de logică. Dacă tot consideraseră că e necesar să afle informaţii despre familia Ricci, trecuseră la fapte şi, aşa cum demonstrase Robin, ea fusese cea mai potrivită pentru această misiune. Deşi îl irita că Robin nu îl anunţase ce are de gând să facă, Strike ştia foarte bine că, dacă ea ar fi făcut-o, el s-ar fi opus, din dorinţa imposibil de justificat de a o feri de pericole, iar în cazul acesta concluzia logică era că ea nu avea ce să caute în meseria asta. Strike voia ca Robin să fie deschisă şi directă cu el, dar ştia că tocmai din cauză că el era atât de incoerent când venea vorba ca ea să-şi asume riscuri fizice, Robin nu fusese onestă în privinţa intenţiilor ei. Îşi făcea reproşuri de fiecare dată când se uita la cicatricea lungă de pe antebraţul lui Robin, chiar dacă greşeala care dusese la acel atac fusese în întregime a ei. Strike ştia prea multe despre trecutul ei; relaţia devenise prea personală: nu voia să o viziteze iar la spital. Avea exact acea senzaţie iritantă de responsabilitate care îl determina să rămână în continuare singur, dar fără niciuna dintre plăcerile compensatorii. Robin nu era vinovată de nimic din toate acestea, dar el avusese nevoie de două săptămâni ca să poată vedea limpede situaţia.

— Bine, murmură el în cele din urmă. Nu aş alege să nu ştiu.

Strike făcu un efort uriaş.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc, spuse Robin, deopotrivă uimită şi încântată.

— Dar putem conveni – te rog? – ca pe viitor să discutăm despre lucrurile astea…

— Dacă te-aş fi întrebat…

— Da, probabil că aş fi spus nu, şi n-aş fi avut dreptate, iar data viitoare o să ţin cont de asta, bine? Dar, după cum îmi reaminteşti întruna, suntem parteneri, aşa că aş fi recunoscător dacă…

— Bine, spuse Robin. Da. O să discutăm. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

În clipa aceea, Pat bătu la uşă şi o deschise câţiva centimetri.

— Vă caută o doamnă Phipps şi o doamnă Sullivan la telefon.

— Fă-ne legătura, te rog, spuse Strike.

Robin îl lăsă pe Strike să vorbească cu Anna şi Kim, cu senzaţia că asistă la anunţarea unor veşti medicale proaste. Strike le explică riguros celor două fiecare interviu pe care agenţia îl întreprinsese în ultimele 11 luni şi jumătate, comunicându-le secretele descoperite de el şi Robin şi concluziile probabile la care ajunseseră.

Le dezvălui că Irene Hickson avusese o scurtă relaţie cu fostul iubit al lui Margot şi că amândoi minţiseră în privinţa asta, explicând apoi că probabil Satchwell fusese îngrijorat că Margot ar fi putut să informeze autorităţile despre modul în care murise sora lui, că Wilma, femeia de serviciu, nu pusese niciodată piciorul în Broom House şi că povestea cu plimbarea lui Roy era aproape cu certitudine falsă, că biletele de ameninţare fuseseră reale, dar (Strike îi aruncă o privire lui Robin) nu reuşiseră să-l identifice pe autor, că Joseph Brenner fusese un personaj mai dezagreabil decât îşi dăduseră seama ceilalţi, dar că nu avea nicio legătură cu dispariţia lui Margot, că Gloria Conti, ultima persoană care o văzuse pe Margot în viaţă, locuia în Franţa şi nu voia să discute cu ei şi că Steve Douthwaite, pacientul suspect al lui Margot, dispăruse fără urmă. În sfârşit, le spuse că ei credeau că identificaseră camioneta care se îndepărta de Clerkenwell Green în goană în seara dispariţiei lui Margot şi că erau convinşi că nu fusese cea a lui Dennis Creed.

Singurul sunet care întrerupse tăcerea, după ce Strike încetă să mai vorbească, fu zumzetul slab pe

care îl scotea boxa de pe biroul lui, care dovedea că apelul continuă. În timp ce aştepta ca Anna să vorbească, Robin îşi dădu seama dintr-odată că are ochii plini de lacrimi. Îşi dorise atât de mult să descopere ce se întâmplase cu Margot Bamborough.

— Ei… am ştiut că o să fie dificil, spuse în cele din urmă Anna. Dacă nu imposibil.

Robin îşi dădea seama că Anna plânge şi ea. Se simţi nenorocită.

— Îmi pare rău, spuse Strike formal. Îmi pare foarte rău că n-am putut să vă dăm veşti mai bune. Însă Douthwaite continuă să prezinte un interes real şi…

— Nu.

Robin recunoscu negaţia categorică a lui Kim.

— Nu, îmi pare rău, spuse psihologa. Am convenit un an.

— De fapt, mai sunt două săptămâni, spuse Strike, şi dacă…

— Aveţi vreun motiv să credeţi că îl puteţi găsi pe Steve Douthwaite în următoarele două săptămâni?

Ochii uşor injectaţi ai lui Strike se întâlniră cu cei înlăcrimaţi ai lui Robin.

— Nu, recunoscu el.

— Cum am spus în e-mail, noi suntem pe punctul de a pleca în vacanţă, spuse Kim. În absenţa descoperirii efective a rămăşiţelor lui Margot, era normal să încercaţi o abordare diferită, să apară încă o persoană care ar putea să ştie ceva şi, cum am spus la început, noi nu avem banii şi, sincer vorbind, nici rezistenţa emoţională s-o ţinem aşa la nesfârşit. Cred că e mai bine – mai sănătos – să acceptăm că aţi făcut tot posibilul şi să vă mulţumim pentru eforturile pe care, în mod evident, le-aţi depus. Încercarea chiar a meritat, chiar dacă – vreau să spun, Anna şi Roy n-au mai avut de ani de zile o relaţie atât de bună, graţie vizitei voastre. Roy o să se bucure să afle că femeia de serviciu a recunoscut că el nu era în stare să meargă în ziua aceea.

— Ei, asta e bine, spuse Strike. Doar că îmi pare rău că…

— Am ştiut, spuse Anna cu voce şovăitoare, că o să fie… aproape imposibil. Măcar ştiu că am încercat.

După ce Anna închise, în cameră se aşternu tăcerea. În cele din urmă, Strike spuse „Trebuie să merg la baie”, se ridică şi ieşi din cameră.

Robin se ridică şi ea şi începu să strângă paginile fotocopiate din dosarul poliţiei. Nu-i venea să creadă că totul se sfârşise. După ce aranjă documentele într-un teanc ordonat, se aşeză şi începu să le răsfoiască încă o dată, ştiind că spera să dea peste ceva – orice – care fusese trecut până atunci cu vederea.

Din declaraţia dată de Gloria Conti lui Lawson:

Era o femeie scundă, îndesată şi cu pielea închisă la culoare care semăna cu o ţigancă. Mi s-a părut că are mai puţin de 20 de ani. A venit singură şi a spus că are dureri mari. A spus că o cheamă Theo. N-am înţeles numele de familie şi nu i-am cerut să-l repete pentru că mi s-a părut că are nevoie urgentă de îngrijire medicală. Se ţinea cu mâinile de abdomen. I-am spus să aştepte şi m-am dus să-l întreb pe dr. Brenner dacă vrea să o consulte, deoarece dr. Bamborough încă era cu nişte pacienţi.

Din declaraţia dată de Ruby Elliot lui Talbot:

Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că sunt femei, dar nu le-am văzut feţele. Mi

s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede.

Din declaraţia dată de Janice Beattie lui Lawson:

Îl cunoşteam pe dl Douthwaite de când fusese agresat la bloc, dar n-aş putea spune că eram prieteni. Însă mi-a spus cât de supărat era că prietena lui se sinucisese. Mi-a spus că are migrene. Eu am crezut că e din cauza tensiunii. Ştiam că a crescut în asistenţă maternală, dar nu mi-a spus niciodată numele niciuneia dintre mamele lui adoptive. Mi-a vorbit despre dr. Bamborough o singură oară, când mi-a spus că s-a dus la ea pentru migrene. Nu mi-a spus că pleacă din Percival House. Nu ştiu unde s-a dus.

Din a doua declaraţie dată de Irene Hickson lui Lawson:

Chitanţa anexată dovedeşte că în după-amiaza respectivă eram pe Oxford Street. Regret profund faptul că n-am fost sinceră în privinţa locului în care mă aflam, dar mi-a fost ruşine că minţisem pentru a obţine o după-amiază liberă.

Şi, dedesubtul declaraţiei, copia chitanţei lui Irene: Marks&Spencer, trei articole cu un cost total de 4,73 lire.

Din declaraţia dată de Joseph Brenner lui Talbot:

Am plecat de la cabinet la ora obişnuită, deoarece îi promisesem surorii mele că ajung acasă la timp pentru cină. Dr. Bamborough a acceptat cu amabilitate să consulte pacienta de urgenţă, deoarece avea întâlnire mai târziu cu o prietenă în zonă. Nu am idee dacă dr. Bamborough

> avea probleme personale. Relaţia noastră era una strict profesională. Nu am cunoştinţă ca vreo persoană să fi vrut să-i facă rău. Îmi amintesc că unul dintre pacienţii ei îi trimisese o cutie mică cu bomboane de ciocolată, dar nu ştiu sigur dacă acesta era Steven Douthwaite. Nu îl cunosc pe dl Douthwaite. Îmi amintesc că dr. Bamborough a părut nemulţumită când Dorothy i-a întins cutia cu bomboane şi că i-a cerut Gloriei, recepţionera, să o arunce imediat la gunoi, chiar dacă ulterior le-a scos chiar ea din coş. Îi plăceau foarte mult dulciurile.

Strike reveni în birou şi aruncă o bancnotă de cinci lire pe masă, în faţa lui Robin.

— Ce e asta?

— Am pus un pariu, spuse el, dacă o să prelungească sau nu anul dacă avem indicii nesoluţionate. Eu am spus că da. Tu ai spus că nu.

— Nu iau banii, spuse Robin, lăsând bancnota unde era. Mai sunt două săptămâni.

— Tocmai au…

— Au plătit până la sfârşitul lunii. Eu nu mă opresc.

— Nu ţi-am explicat suficient de clar? spuse Strike, încruntându-se la ea. Îl lăsăm în pace pe Ricci.

— Ştiu, spuse Robin.

Se uită din nou la ceas.

— Peste o oră trebuie să-l înlocuiesc pe Andy. Trebuie să plec.

După plecarea ei, Strike băgă hârtiile fotocopiate înapoi în cutiile vechiului dosar al poliţiei, aflate în continuare sub birou, apoi se duse în anticameră, unde Pat stătea cu ţigara electronică între dinţi, ca întotdeauna.

— Am pierdut doi clienţi, îi spuse el. Cine urmează pe lista de aşteptare?

— Fotbalistul ăla, spuse Pat, deschizând pe monitor un dosar criptat ca să-i arate lui Strike un nume bine-cunoscut. Şi dacă vrei să-i înlocuieşti pe amândoi, mai e femeia aia fiţoasă care are un chihuahua.

Strike ezită.

— Deocamdată luăm doar fotbalistul. Îl poţi suna pe asistentul lui ca să-i spui că sunt disponibil mâine oricând să preiau detaliile?

— E sâmbătă, spuse Pat.

— Ştiu, zise Strike. Eu lucrez în weekend şi mă îndoiesc că el vrea să fie văzut că vine aici. Spune-i că sunt bucuros să mă duc eu la el.

Se întoarse în birou şi ridică fereastra, lăsând să intre aerul după-amiezii plin de gaze de eşapament şi de mirosul specific al Londrei de cărămidă caldă, funingine şi, astăzi, un uşor iz de frunze, copaci şi iarbă. Tentat să-şi aprindă o ţigară, se abţinu din consideraţie faţă de Pat, pentru că el îi ceruse să nu fumeze la birou. I se părea că dacă biroul miroase ca o scrumieră lasă o impresie proastă, pentru că zilele acestea clienţii erau aproape toţi nefumători. Se aplecă peste pervaz şi se uită la clienţii barurilor şi magazinelor de vineri seara, care mergeau în sus şi în jos pe Denmark Street, ascultând cu o ureche conversaţia lui Pat cu asistentul fotbalistului din Premier League, dar gândindu-se mai ales la Margot Bamborough.

Ştiuse de la bun început că şansele de a afla ce i se întâmplase acesteia erau foarte mici, dar când trecuseră 50 de săptămâni? Îşi aminti tot timpul petrecut cu Joan în Cornwall şi ceilalţi clienţi care veniseră şi plecaseră şi se întrebă dacă ar fi reuşit să afle ce se întâmplase cu Margot Bamborough în cazul în care niciunul dintre aceste lucruri nu le-ar fi stat în cale. Oricât de tentant ar fi fost să dea vina pe ceea ce le distrăsese atenţia, credea că rezultatul ar fi fost acelaşi. Poate că Luca Ricci era răspunsul pe care nu aveau să-l poată admite niciodată. Un răspuns plauzibil, din multe puncte de vedere: misiune executată de profesionişti, dintr-un motiv

de nepătruns al lumii interlope, deoarece Margot se apropiase prea mult de vreun secret sau intervenise în afacerile gangsterilor. *Las-o în pace pe fata mea*… Margot fusese genul care ar fi sfătuit o striperiță, o prostituată, o actriță porno sau o dependentă de droguri să aleagă un alt fel de viață, să depună mărturie împotriva bărbaților care abuzau de ea…

— Mâine la unsprezece, spuse Pat hârșâit din spatele lui. Acasă la el. Ți-am lăsat adresa pe birou.

— Mulțumesc mult, spuse el întorcându-se ca să o vadă deja gata de plecare.

Era ora 5. Pat păru vag surprinsă să-l audă mulțumind, dar de când Robin strigase la el din cauză că era grosolan cu Pat, Strike făcea un efort conștient să fie mai politicos cu secretara. Pat ezită o clipă, cu țigara electronică între dinții îngălbeniți, apoi o scoase și spuse:

— Robin mi-a spus ce-a făcut Morris. Ce i-a trimis.

— Da, zise Strike, un jegos.

— Da, încuviință Pat cercetându-l cu atenție ca și cum ar fi văzut ceva ce nu se așteptase să găsească. Groaznic. Și mi-amintea întotdeauna de Mel Gibson în tinerețe, adăugă ea, luându-l prin surprindere.

— Serios?

— Aspectul e ceva ciudat. Te induce în eroare.

— Presupun.

— Tu semeni bine cu primul meu soț, îi spuse Pat.

— Zău? spuse Strike uimit.

— Da. Ei… Am plecat. Weekend plăcut.

— La fel, spuse Strike.

Aşteptă până când paşii ei se stinseră pe scara metalică, apoi îşi scoase ţigările, îşi aprinse una şi se întoarse în birou, unde fereastra era în continuare deschisă. Scoase o scrumieră veche din sertarul biroului şi carnetul de piele al lui Talbot din sertarul de sus al fişetului şi se instală pe scaunul lui

obişnuit, ca să-l mai răsfoiască încă o dată. Se opri la ultima pagină

Acordase întotdeauna doar o atenţie superficială ultimelor însemnări ale lui Talbot, în parte din cauză că atunci când ajunsese la ele deja nu mai avea răbdarea, în parte pentru că erau printre cele mai confuze şi incoerente părţi ale notiţelor. Dar în seara aceasta, avea un motiv melancolic să examineze ultima pagină a carnetului lui Talbot, pentru că şi el, Strike, ajunsese la sfârşitul cazului. Aşa că examină desenul demonului pe care Talbot credea că îl invocase înainte de sosirea ambulanţei care urma să-l ia: spiritul lui Margot Bamborough, întors din cine ştie ce plan astral ca să-l bântuie sub forma lui Babalon, Mama Abominaţiilor.

Nu mai exista nicio presiune de a înţelege. Strike îşi defocaliză mintea aşa cum şi-ar fi relaxat ochii pentru a vedea mai bine una dintre acele imagini aparent tridimensionale ascunse într-un model care pare a fi plat. Ochii lui alunecară peste expresiile şi fragmentele pe care Talbot şi le amintise distorsionat din scrierile lui Crowley şi din consultarea cărţilor de tarot Thoth. În timp ce examina imaginea demonului cu sâni mari, pe a cărui burtă Talbot desenase apoi, pocăit, o cruce creştină, îşi aminti cuvintele lui Robin din urmă cu atât de multe luni, la Hampton Court Palace, despre atracţia pe care o exercitau miturile şi simbolurile şi ideea unui inconştient colectiv plin de arhetipuri. Demonul acesta şi expresiile disparate care i se păruseră pertinente lui Talbot, în starea lui psihotică, izvorâseră din sub conştientul poliţistului: era prea uşor, prea simplu, să dai vina pe Crowley şi Lévy pentru ceea ce decisese să reţină mintea lui Talbot. Asta generase ea, într-un ultim spasm de nebunie, în încercarea finală de a găsi o soluţie *Şapte văluri, şapte capete, şapte şuvoaie. Dorinţă şi droguri stranii. Şapte la gâtul ei. Întunericul otrăvit al LUNII NEGRE. Sânge şi păcat. Ea călăreşte leul-şarpe*

Strike apropie lampa de pagină, ca să poată examina mai atent desenul. Îşi imagina el sau o parte dintre aceste însemnări nebuneşti indicau faptul că Talbot observase aceeaşi coincidenţă ciudată pe care o observase şi Strike, după discuţia cu surorile Bayliss? În timp ce îşi muta privirea de la un fragment al textului mistic la altul, lui Strike i se păru că vede nu doar un credincios penitent care încerca să se căiască pentru că se lăsase înghiţit de vrăjitorie, ci şi ultimul efort disperat al unui detectiv bun care încerca să salveze indiciile din haos şi raţiunea din nebunie.

63

Şi hotărând într-un sfârşit să meargă mai departe,
Până ce-un capăt de un fel sau alt vor fi-ntâlnit,
Luară calea ce li se păru cea mai deşartă,
Ce-ar fi putut să ducă dincolo de labirint…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

În următoarele două săptămâni, Robin observă că *Astrologia 14* a lui Steven Schmidt, cartea cumpărată de la second-hand pe care ea o lăsase la birou, îşi schimba întruna locul. Într-o dimineaţă era deasupra fişetului, acolo unde o lăsase, câteva zile mai târziu pe jumătatea de birou a lui Strike, iar seara următoare lângă ceainic. La fel, diverse părţi din dosarul poliţiei despre cazul Bamborough apăreau şi dispăreau întruna, în timp ce carnetul legat în piele al lui Talbot dispăruse din fişet şi, bănuia ea, ajunsese în apartamentul lui Strike de la mansardă.

Agenţia era, din nou, foarte ocupată. Noul client, un fotbalist din Premier League, băgase două milioane de lire într-o propunere de club de noapte care nu se mai materializase. Partenerul lui din această întreprindere dispăruse acum, cu banii. Fotbalistul, pe care Barclay îl poreclise, fără milă, Fraierul, se temea de expunerea în presă aproape la fel de mult ca de pierderea banilor.

Între timp, iubitul domnişoarei Jones continua să ducă o viaţă iritant de cuminte, dar ea părea mulţumită să continue să plătească facturile agenţiei atâta timp cât Strike suporta apelurile ei telefonice bisăptămânale. În timpul acestor aşa-zise discuţii de informare, domnişoara Jones îi comunica lui Strike toate problemele ei şi făcea aluzii străvezii că o invitaţie la cină ar fi fost acceptată cu încântare.

Acestor clienţi, sărindu-i pe cei aflaţi pe lista de aşteptare, li se adăugase Şeful Alunecosului, pe care consiliul de administraţie îl forţase să se pensioneze anticipat. Într-o dimineaţă, ŞA veni în Denmark Street în căutarea lui Barclay, care îi lăsase lui Elinor Dean datele lui de contact. Spre surpriza lui Strike, pensionarea anticipată nu părea să-l fi împins spre disperare, ci să-l fi eliberat.

— Dacă-ţi vine să crezi, chiar mă gândeam să mă sinucid cu câteva luni în urmă, îi spuse el lui Strike. Dar acum am scăpat de sub controlul acelui nemernic. I-am spus soţiei mele despre Elinor…

— I-ai spus? întrebă Strike surprins.

— Şi ea a fost foarte înţelegătoare, spuse ŞA. În căsnicia mea anterioară, ăă… nevoile mele erau satisfăcute de fosta mea soţie, dar după ce ne-am despărţit… în orice caz, Portia şi cu mine am discutat despre tot şi ea e perfect de acord ca aranjamentul meu cu Elinor să continue, cât el nu presupune infidelitate.

Strike îşi ascunse expresia în spatele cănii. Nu-i era deloc greu să-şi imagineze că Portia, cu unghiile ei de câţiva centimetri şi părul aranjat de profesionişti, vacanţe de trei ori pe an, card negru American Express şi casă cu şase dormitoare şi piscină în West Brompton, prefera ca altcineva să-i schimbe scutecele lui ŞA.

— Nu, singurul lucru pe care mi-l doresc *acum,* spuse ŞA, în timp ce o privire dură îi înlocuia zâmbetul satisfăcut, e ca acel nemernic alunecos să primească ce merită. Şi sunt dispus să plătesc pentru asta.

Aşa că agenţia reluă supravegherea atât a Alunecosului, cât şi a asistentei lui.

Prin urmare, din cauza celor trei cazuri solicitante, tot restul lunii cei doi parteneri comunicară mai mult prin telefon. Drumurile lor se întâlniră, în sfârşit, într-o după-amiază de joi de la sfârşitul lui august, când Strike intră în birou în timp ce Robin se pregătea să plece.

Pat, care asculta radioul în timp ce plătea o serie de facturi, se oferi să-l închidă când îl văzu pe Strike, a cărui atenţie fusese atrasă de rochia albastră mulată pe care o purta Robin.

— Nu, e în regulă, spuse el. E plăcut să auzi puţină muzică.

— Cormoran, putem să vorbim puţin înainte să plec? întrebă Robin, făcându-i semn să vină în birou.

— …urmează, pe lista noastră cu o sută de hituri din anii ’70, o melodic clasică de la Middle of the Road, trupa minune cu un singur hit: Chirpy Chirpy Cheep Cheep…

— Unde te duci? spuse Strike închizând uşa spre anticameră.

Petrecuse mare parte a nopţii precedente în picioare, urmărindu-l pe Alunecos cum bea şi prizează cocaină într-un club de noapte, iar astăzi, în maşină, verificând diferitele adrese pe care partenerul de afaceri al fraierului le folosise în ultimii doi ani. Neras şi simţind că-l doare tot corpul, Strike scoase un mormăit de uşurare când se prăbuşi pe scaunul lui obişnuit.

— La Vintry, un bar din City, spuse Robin. Gemma o să se ducă acolo mai târziu, Andy a auzit-o aranjând asta. Sper să fie cu prietenele ei. O să încerc să mă infiltrez cumva în grup.

Gemma era asistenta Alunecosului. Prin uşa acum închisă se auzeau acordurile unei melodii săltăreţe de la radio, cu acelaşi vers stupid *Unde a plecat mama ta?*

— Încă lucrezi la cazul Bamborough, nu-i aşa? întrebă Robin.

— Reluam doar câteva lucruri, recunoscu Strike.

— Şi?

— Şi nimic. E ca un labirint. În clipa în care începe să mi se pară că ajung undeva, dau un colţ şi nimeresc într-o fundătură. Sau mă trezesc de unde am plecat. De ce pari atât de încântată?

— Mă bucur că n-ai renunţat, spuse Robin.

— N-o să mai spui asta când o să mă ia salvarea ca să mă ducă la acelaşi azil ca pe Bill Talbot. Nu vreau să mai aud în viaţa mea de zodii… Unde *naiba* e Douthwaite? Ce i s-a întâmplat?

— Crezi că…?

— Cred că e al naibii de dubios, aşa am crezut întotdeauna. Alibiul lui e egal cu zero. Apoi îşi schimbă numele. Apoi, cum ai descoperit tu, altă femeie tânără moare în apropierea lui – animatoarea aia înecată. Apoi el dispare iar.

Strike bătu darabana în birou.

— Dacă aş putea vorbi cu Douthwaite, spuse el, atunci aş renunţa.

— Serios? spuse Robin.

Strike se uită la ea, apoi întoarse privirea, încruntat. Robin arăta foarte sexy în acea rochie albastră, pe care el n-o mai văzuse.

— Da, dacă aş putea vorbi cu Douthwaite, asta mi-ar ajunge.

— *Noaptea trecută am auzit-o pe mama cântând o melodie…*

— Şi poate cu Gloria Conti, spuse Strike.

— *Când m-am trezit dimineaţă, mama nu mai era…*

— Şi Creed, spuse Strike. Aş vrea să discut cu Dennis Creed.

Robin simţi un mic fior de însufleţire. Mai devreme primise un e-mail prin care era anunţată că până la sfârşitul zilei se va lua o decizie referitoare la posibilitatea reintervievării lui Creed.

— Trebuie să plec, zise ea. Gemma ar trebui să ajungă acolo la 6.

Cu mâna pe clanţă, adăugă:

— A fost frumos din partea ta să o laşi pe Pat să asculte în continuare la radio.

— Da, mă rog, spuse Strike dând din umeri. Încerc să fiu prietenos.

În timp ce Robin îşi îmbrăca haina în anticameră, Pat spuse:

— Îţi vine foarte bine culoarea asta.

— Mersi. E destul de veche. E o minune că mai intru în ea după câtă ciocolată am mâncat în ultima vreme.

— Crezi că el ar vrea un ceai?

— Cu siguranţă, spuse Robin surprinsă.

Se părea că Strike nu era singurul care încerca să fie prietenos.

— Aaah, îmi plăcea enorm asta, spuse Pat.

Primele acorduri ale lui Play That Funky Music umplură biroul şi, în timp ce cobora scările, Robin o auzi pe Pat cântând odată cu melodia, cu vocea ei baritonală hârşâită:

Cândva am fost un cântăreţ de funk,
Într-o trupă de rock and roll…

Vintry, unde Robin ajunse 20 de minute mai târziu, se afla lângă staţia de metrou Cannon Street, în centrul cartierului financiar, şi era exact tipul de local care i-ar fi plăcut enorm fostului ei soţ. Modern într-un mod nepretenţios şi convenţional, cu dotări de lux şi un amestec elegant de grinzi de oţel, geamuri mari şi podele de lemn, Vintry te ducea cu gândul la un birou open-space, în ciuda barului lung cu scaune căptuşite. Exista şi un detaliu excentric bizar, cei doi iepuri împăiaţi de pe un pervaz care aveau pistoale de jucărie şi şepci de vânătoare, dar în general, un aer de armonie bej plină de bun gust învăluia clientela, formată mai ales din bărbaţi la costum. După terminarea zilei de muncă, se adunau aici în grupuri mici, bând şi râzând împreună, citind ziare pe telefon sau studiind puţinele femei prezente – iar lui Robin i se părea că aceşti bărbaţi emană nu doar încredere, ci şi mulţumire de sine. Primi mai multe priviri apreciative în timp ce se strecura printre agenţi de bursă, bancheri şi traderi în drum spre bar.

Privi în jurul ei cu atenţie şi deduse că Gemma nu ajunsese încă, aşa că ocupă un scaun gol de la bar şi comandă o apă tonică, prefăcându-se că citeşte ştirile zilei pe telefon doar ca să evite privirile

insistente a doi bărbaţi tineri din dreapta ei, dintre care unul părea hotărât s-o facă să ridice ochii, fie şi doar pentru a stabili de unde venea râsul iritant ca un nechezat. În stânga ei, doi bărbaţi mai în vârstă discutau despre iminentul referendum pentru independenţa Scoţiei.

— Sondajele nu sunt deloc clare, spuse primul bărbat. Sper că ştie ce face Cameron.

— Trebuie să fie nebuni să facă asta. Nebuni de legat.

— Nebunia oferă şi oportunităţi – cel puţin unora, spuse primul bărbat. Îmi amintesc când eram în Hong Kong – ah, cred că s-a eliberat masa noastră…

Cei doi plecară spre masa lor. Robin privi din nou în jur, evitând cu grijă ochii tânărului cu râs nechezat, şi o pată purpurie îi atrase atenţia în celălalt capăt al barului. Gemma sosise şi era singură, încercând să atragă atenţia barmanului. Robin coborî de pe scaunul ei de bar şi se duse cu paharul în mână la Gemma, al cărei păr lung şi închis la culoare îi cădea în bucle ţigăneşti până la mijlocul spatelui.

— Salut – Linda?

— Ce? spuse Gemma uimită. Nu, scuze.

— Ah, spuse Robin cu o expresie descurajată. Poate am greşit barul. Barul ăsta mai are şi alte locaţii?

— N-am idee, scuze, spuse Gemma în continuare cu mâna ridicată, încercând să-i atragă atenţia barmanului.

— A spus că o să poarte roşu, spuse Robin, privind în jur la oceanul de costume.

Gemma o privi, uşor interesată.

— Întâlnire pe neve?

— Aş vrea eu, spuse Robin dându-şi ochii peste cap. Nu, e prietena unei prietene care crede că ar putea să existe un post disponibil la Winfrey and Hughes. Femeia mi-a spus că e dispusă să discutăm la un pahar.

— Winfrey and Hughes? Dar acolo lucrez eu.

— Cred că glumeşti! spuse Robin râzând. Hei – nu cumva eşti Linda, nu? Şi te prefaci că eşti altcineva pentru că nu-ţi place aspectul meu sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse cealaltă femeie zâmbind. Eu sunt Gemma.

— Aha. Şi te întâlneşti cu cineva, sau…?

— Aşa ar trebui, spuse Gemma, da.

— Te superi dacă stau cu tine? Doar până când ajung ei? Dincolo îmi aruncau nişte priviri destul de libidinoase.

— Mie îmi spui? replică Gemma, în timp ce Robin se cocoţa pe scaunul de lângă ea.

Barmanul se îndrepta acum spre un bărbat cu costum în dungi şi păr grizonant care tocmai sosise.

— Hei, strigă Robin.

Cinci-şase oameni de afaceri întoarseră capetele spre ea, ca şi barmanul.

— Ea a fost prima, spuse Robin arătând spre Gemma, care râse iar

—Uau, spuse ea. Nu te joci deloc, nu-i aşa?

— N-are niciun rost, nu? spuse Robin sorbind din apa tonică.

Îşi întărise subtil accentul de Yorkshire, aşa cum făcea adesea când voia să pară mai îndrăzneaţă şi mai impertinentă decât era în realitate.

— Tre' să iei controlul, altfel te calcă în picioare.

— Ai dreptate aici, oftă Gemma.

— Dar la Winfrey and Hughes nu e aşa, nu? spuse Robin. Plin de labagii?

— Păi…

În clipa aceea, barmanul se apropie să ia comanda Gemmei. După ce primi un pahar mare cu vin roşu, asistenta luă o înghiţitură şi spuse:

— E în regulă, de fapt. Depinde în ce departament lucrezi. Eu sunt asistenta unuia dintre mahări. E o muncă interesantă.

— E un tip drăguţ? întrebă Robin în treacăt.

Gemma sorbi de mai multe ori din vin, după care spuse:

— E… în regulă. E mai bine cu răul cu care te-ai obişnuit, nu aşa se spune? Îmi plac slujba şi compania. Am un salariu superb şi o grămadă de prieteni acolo… ah, la naiba…

Îi alunecase poşeta de pe scaun. Când Gemma se aplecă să şi-o ridice, Robin, a cărei privire cutreiera panorama de crem, gri şi bej din faţa ei, îl zări dintr-odată pe Saul Morris.

Tocmai intrase în bar, în costum şi cu cămaşa descheiată la gât, având un zâmbet extraordinar de încrezut. Morris privi în jur, le zări imediat pe Gemma şi pe Robin din cauza culorilor aprinse ale rochiilor lor şi încremeni. Timp de câteva clipe, el şi Robin se holbară pur şi simplu unul la celălalt; apoi Morris se întoarse brusc şi ieşi grăbit din bar.

Gemma se instală înapoi pe scaun, cu poşeta recuperată în poală. Mobilul pe care îl lăsase pe tejghea se aprinse.

— Andy? spuse Gemma, răspunzând imediat. Da… nu, eu sunt deja aici…

Urmă o tăcere lungă. Robin auzea vocea lui Morris, care vorbea pe acelaşi ton linguşitor cu care încercase să o convingă pe ea să se culce cu el, cu toate acele glume puerile şi „te-am supărat cumva".

— Bine, spuse Gemma cu o expresie dură. Bine. O să… eu o să-ţi şterg numărul din telefon şi aş vrea şi tu… nu, de fapt, eu… ah, *du-te dracu'!*

Gemma închise, roşie toată şi cu buzele tremurând.

— De ce, spuse ea, vor întotdeauna să le spui că sunt băieţi de treaba, după ce se poartă ca nişte căcaţi?

— M-am întrebat şi eu asta de multe ori, spuse Robin cu accentul de Yorkshire. Prietenul?

— Da, spuse Gemma, zguduită. De şase luni. Apoi într-o seară îmi trage clapa fără nicio explicaţie. *Apoi* se întoarce de câteva ori – practic doar ca să mi-o pună…

Gemma luă încă o gură mare de vin.

— Şi în cele din urmă dispare. I-am trimis ieri mesaj, i-am zis, uite, vreau doar să ne vedem, vreau

doar o explicaţie…

— Pare un mare tâmpit, spuse Robin, cu pulsul accelerat de această ocazie perfectă de a avea o discuţie de la suflet la suflet.

Apoi îi strigă barmanului:

— Hei, ne mai aduci două vinuri şi un meniu, te rog?

Iar după asta îi fu foarte uşor să-i smulgă mărturisiri Gemmei. Cu o nouă prietenă din Yorkshire atât de amuzantă, încurajatoare şi înţelegătoare şi după trei pahare mari de vin, o farfurie de polenta cu pui şi încă o sticlă de vin („Da, la naiba, de ce nu?”), Gemma sărea cu uşurinţă de la abaterile lui „Andy” la pipăielile necuvenite şi nesolicitate ale şefului ei, care escaladaseră până o aduseseră în pragul demisiei.

— Nu poţi să te duci la HR? o întrebă Robin.

— El zice că nimeni n-o să mă creadă, din cauza a ce s-a întâmplat anul trecut când am fost la un curs… deşi… Ca să fiu sinceră, eu nu ştiu de fapt *ce* s-a întâmplat…

Gemma întoarse privirea dinspre Robin şi murmură:

— …adică… am făcut sex… dar eu eram atât de praf… atât de beată… adică n-a fost, înţelegi… n-a fost *viol*... nu spun *asta*...

— Erai într-o stare adecvată pentru a consimţi? spuse Robin, care nu mai râdea.

Băuse doar jumătate de pahar de vin.

— Păi, nu… dar… nu, n-am de gând să trec prin *asta,* spuse Gemma, roşie la faţă şi înlăcrimată. Cu poliţişti şi aşa mai departe. Doamne, nu… el e mare mahăr, îşi permite cei mai buni avocaţi… şi dacă nu câştig, cine o să-mi mai dea o slujbă în City?… Tribunal, ziare… în fine, acum e prea târziu… oamenii m-au văzut… că ies din camera lui. Eu m-am prefăcut că totul e în regulă. Trebuia, eram atât de stânjenită… de atunci, bursa zvonurilor a dat pe dinafară. Amândoi am negat că s-ar fi întâmplat ceva, deci cum ar părea acum dacă aş…

Gemma îşi turnă în pahar vinul care mai rămăsese în sticlă.

— Andy mi-a spus că n-ar trebui să-l reclam, continuă ea.

— Serios?

— Da… I-am povestit despre asta, prima oară cân' am făcut sex… înţelegi, era prima cân' mă culcam cu cineva după ce… şi el a zis „Da, e mai bine să nu spui nimic… ai avea o grămadă de necazur', şi probabil el ar scăpa oricum"… Andy era fost poliţist, ştia totu' despre genul ăsta de lucruri.

Ce căcat poţi să fii, Morris.

— Nu, dacă ar fi să spun despre *ceva,* continuă Gemma neclar, ar fi tranzacţiile ilicite… A, da… nimeni nu ştie 'n afară de mine…

O oră mai târziu, Robin şi Gemma ieşiră pe strada care se întuneca, Robin sprijinind-o pe Gemma, care manifesta tendinţa de a se lăsa în jos dacă i se dădea drumul. După o aşteptare de 10 minute, Robin reuşi să oprească un taxi în care o urcă pe Gemma, foarte beată.

— Să ieşim în oraş sâmbătă! îi strigă Gemma, încercând s-o împiedice să închidă portiera.

— Fantastic! spuse Robin, care îi dăduse asistentei un număr fals. Sună-mă!

— Da, te sun… mersi mult pentru cină!

— Nicio problemă! spuse Robin, care reuşi, în sfârşit, să trântească portiera.

Gemma îi făcu semn cu mâna până când taxiul dădu colţul. Apoi Robin făcu stânga împrejur şi trecu înapoi rapid pe lângă Vintry. Un bărbat tânăr în costum o fluieră.

— Ah, dispari, murmură Robin, scoţând telefonul ca să-l sune pe Strike.

Spre surpriza ei, văzu că pierduse şapte apeluri de la el. De asemenea, primise un e-mail care avea la subiect: Creed.

— Oh, Doamne, spuse Robin cu voce tare.

Grăbi pasul, vrând să scape de hoardele de bărbaţi la costum care continuau să treacă pe stradă,

să fie singură şi să se poată concentra. Se retrase, în sfârşit, în intrândul întunecos al unei clădiri de birouri din piatră gri şi deschise e-mailul. După ce îl citi până la capăt de trei ori, ca să fie absolut sigură că ochii nu o înşală, îl sună pe Strike.

— Iată-te! spuse el, răspunzând imediat. Ghici ce!

— Ce?

— L-am găsit pe Douthwaite!

— *Poftim?* icni Robin, atrăgând atenţia uimită a unui om de afaceri, care nu părea beat şi care mergea încet prin întuneric, ţinându-şi umbrela închisă în mână. *Cum?*

— Nume, spuse Strike pe un ton exuberant. Şi faptul că Pat asculta hituri din anii '70.

— Nu…

— Douthwaite şi-a spus prima oară Jacks, nu? Ei, Terry Jacks a avut un succes imens cu o melodie intitulată Seasons in the Sun în '74. Au dat-o în după-amiaza asta. Ştim că lui Douthwaite îi plăcea să se creadă cântăreţ, aşa că m-am gândit, sigur de acolo i-a venit ideea cu Jacks…

Robin îl auzea pe Strike umblând într-o parte şi-n alta. Era, evident, la fel de entuziasmat ca ea.

— Aşa că după aia m-am întors la cartea lui Oakden, care a spus că Longfellow Serenade pe care o cânta Douthwaite avea mare succes la doamne. Am căutat-o. Era o melodie a lui Neil Diamond. Aşa că am început să caut Steve Diamond… Îţi trimit acum o poză. Aşteaptă.

Robin depărtă telefonul de ureche şi aşteptă. Peste câteva secunde sosi SMS-ul, iar ea deschise imaginea ataşată.

Un bărbat de vreo 60 de ani, transpirat şi roşu la faţă, cu un început de chelie, cânta la microfon. Purta un tricou turcoaz care îi pocnea pe burta considerabilă. Continua să poarte lanţ la gât, dar în afară de asta singura asemănare cu tipul obraznic, cu păr ţepos şi cravată lată şi ţipătoare erau ochii lui, la fel de întunecaţi şi de strălucitori ca întotdeauna.

— El e, spuse Robin.

— Fotografia asta e de pe site-ul unei crâşme din Skegness, spuse Strike. E şi acum regele karaoke-lui şi are, împreună cu soţia lui, Donna, o pensiune acolo. Mă întreb dacă ea ştie că nu l-a chemat întotdeauna Diamond.

— E *extraordinar!* spuse Robin, atât de entuziasmată că începu să meargă iar pe stradă doar ca să folosească energia care izvora acum din ea. Eşti genial!

— Ştiu, spuse Strike uşor îngâmfat. Deci mergem în Skegness. Mâine.

— Eu trebuie să…

— Am schimbat orarul, spuse Strike. Poţi să mă iei mai devreme? Să zicem la 8? Ies la Earl's Court.

— Absolut, spuse Robin.

— Atunci ne vedem…

— Stai puţin, spuse Robin.

— A, căcat, da, spuse Strike politicos. Trebuia să întreb. Cum a mers cu Gemma?

— Minunat, spuse Robin. Alunecosul face tranzacţii ilicite la bursă, dar nu contează acum.

— Face…?

— Strike, nu vreau să-ţi iau faţa sau ceva, spuse Robin, nereuşind să-şi reprime nota de triumf din voce, pentru că e incredibil că l-ai găsit pe Douthwaite, dar cred că ar trebui să ştii… o să-l poţi intervieva pe Dennis Creed la Broadmoor, pe 19 septembrie.

64

...iar mâna i se clătină,
Ca frunza plopului ce tremură învoaltă,
Şi sânge tulbure i se vădi pe faţa albă,
Oglindă a vestirilor trimise dinspre suflet,
Asemeni unui sol venit în grabă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— *Ei,* spuse Strike, când se urcă în Land Rover a doua zi dimineaţa.

Îşi zâmbiră larg unul altuia: pentru o clipă, Robin avu impresia că Strike are de gând să o îmbrăţişeze, dar în loc de asta el întinse mâna şi i-o strânse pe a ei.

— Dumnezeule, aştepţi un an o breşă…

Robin râse, băgă maşina în viteză şi se desprinse de trotuar. Ziua era neobişnuit de caldă: Robin avea ochelari de soare, dar Strike observă că din geanta din spatele scaunului ieşea o eşarfă.

— Nu cred că o să ai nevoie de aia, spuse el privind la cerul senin. E vreme de vară adevărată.

— Vedem, spuse Robin sceptic. Când eram mici, mergeam la Skegness. Sora maică-mii stătea în Boston, ceva mai încolo. De obicei, bate o briză răcoroasă dinspre Marea Nordului.

— Deci am citit e-mailul, spuse Strike.

Se referea la mesajul redirecţionat de Robin, care expunea termenii şi condiţiile în care îl putea intervieva pe Dennis Creed şi argumentele care determinaseră autorităţile să-i permită asta.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Robin.

— Pe lângă că sunt uluit că ai reuşit să faci asta…

— A durat o veşnicie.

— Nu mă miră. Pe lângă asta, n-o să te mint… simt presiunea.

— Vrei să spui, din cauza familiei Tucker?

— Da, spuse Strike, deschizând geamul ca să-şi poată aprinde o ţigară. Anna nu ştie că am ocazia asta, aşa că n-o să-şi facă speranţe, dar amărâtul de Tucker…

Prima condiţie impusă de autorităţi fusese păstrarea unui secret absolut în privinţa interviului, inclusiv semnarea unui acord de confidenţialitate prin care Strike se angaja că nu va vorbi niciodată cu presa despre asta.

— El îşi doreşte foarte mult să-l intervievezi tu, spuse Robin. Tucker. Spunea că Creed e foarte vanitos şi că o să vrea să se întâlnească cu tine. Iar psihiatrii probabil că sunt de aceeaşi părere, altfel nu şi-ar fi dat acordul, nu-i aşa? Brian Tucker spune că Creed a considerat întotdeauna că are un alt statut şi că merită să se asocieze cu oameni celebri, de succes.

— Nu e treaba unui psihiatru să decidă dacă eu o să pot să scot ceva de la el sau nu, spuse Strike. Aş zice că singurul lucru de care le pasă e dacă îl agit sau nu. Nu eşti trimis la Broadmoor pentru că eşti uşor excentric.

Strike tăcu mult timp, privind pe geam, iar Robin rămase şi ea tăcută, fără să-i întrerupă şirul gândurilor. Când în cele din urmă vorbi iar, Strike avea un ton practic, concentrându-se asupra unui plan pentru Skegness.

— Am căutat pensiunea pe TripAdvisor. Se numeşte Allardice, numele de fată al soţiei lui. Nu intrăm direct, pentru că dacă el nu e acolo şi nevesti-sii i se pare ceva dubios, poate să-l sune şi să-i spună să nu se întoarcă, aşa că parcăm, ne alegem o poziţie din care să putem vedea clădirea şi îl sunăm. Dacă e acolo, intrăm imediat, înainte să apuce să fugă – sau îl prindem când iese, după caz. Şi dacă nu e, aşteptăm.

— Cât? spuse Robin.

— Mi-ar plăcea să spun „cât va fi nevoie”, dar nu suntem plătiţi pentru asta, aşa că luni eu trebuie să fiu înapoi în oraş.

— Aş putea să rămân eu aici, sugeră Robin.

— N-aş crede, spuse Strike.

— Scuze, zise Robin, regretându-şi imediat sugestia, deoarece se temea că Strike ar putea crede că vrea pur şi simplu să petreacă încă un weekend la un hotel din afara Londrei. Ştiu că nu avem destui oameni…

— Nu e vorba de asta. Tu ai fost cea care a subliniat că femeile tind să moară sau să dispară în jurul lui Steve Douthwaite. S-ar putea să fie ghinion, dar pe de altă parte… trei nume de familie diferite mi se par cam multe pentru cineva care nu are nimic de ascuns. Interviul ăsta îl conduc eu.

Ajunseră în orăşelul-staţiune la 11 şi lăsară Land Roverul într-o parcare de lângă Skegness Bowl, o sală de popice imensă, cu pereţi roşii, de pe malul mării. Strike simţi mirosul şi gustul de mare când coborî din maşină şi se întoarse instinctiv după el, dar din locul în care se afla oceanul nu era vizibil. Se trezi în schimb privind spre un canal artificial de un verde mâlos pe care treceau, într-o barcă mică cu pedale, o femeie tânără care râdea şi prietenul ei. Portiera din dreapta se trânti şi Strike se întoarse ca să vadă cum Robin, în continuare cu ochelarii de soare la ochi, îşi înfăşoară eşarfa în jurul gâtului.

— Ţi-am spus, îi zise ea nedumeritului Strike.

I se părea că e o zi categoric călduroasă. Minunându-se, nu pentru prima oară, de bizara abilitate a femeilor de a simţi răcori inexistente, Strike îşi aprinse o ţigară şi aşteptă lângă Land Rover ca Robin să cumpere un permis de parcare, apoi merseră împreună spre Grand Parade, o stradă lată care urma malul mării.

— The Savoy, spuse Strike zâmbind afectat în timp ce citea numele hotelurilor mai mari, de la ale căror ferestre de sus se vedea cu siguranţă marea din depărtare. The Quorn. The Chatsworth.

— Nu-ţi bate joc, spuse Robin. Când eram mică, eram înnebunită să vin în Skegness.

— Allardice ar trebui să fie acolo, spuse Strike în timp ce traversau, arătând spre Scarbrough Avenue. Da, aia e, cea cu marchiză albastră.

Se opriră la colţ, lângă un hotel imens care imita stilul Tudor, la parterul căruia se afla Jubilee Carvery and Café. Clienţii de dimineaţă stăteau la mesele de afară, bucurându-se de soare şi bând fie bere, fie cafea.

— E un loc perfect din care să supraveghem, spuse Strike, arătând spre una dintre mesele de pe trotuar. Mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

— Bine, mă duc să comand, se oferi Robin. Trebuie să merg la baie oricum. Îl suni tu sau vrei să-l sun eu?

— Sun eu, spuse Strike, lăsându-se deja pe un scaun şi scoţându-şi mobilul.

În timp ce Robin dispărea înăuntrul barului, Strike îşi aprinse o ţigară, apoi apelă numărul de la Allardice, cu ochii aţintiţi asupra faţadei pensiunii. Allardice făcea parte dintr-un şir de opt clădiri roşii înalte, dintre care mai multe fuseseră transformate în mici pensiuni care aveau deasupra intrării marchize de PVC cu marginea dantelată. La aproape fiecare fereastră erau perdele de un alb imaculat.

— ’Neaţa, Allardice, răspunse o scoţiancă pe un ton mai degrabă iritat decât energic.

— Steve e acolo? spuse Strike, pe un ton nonşalant şi încrezător.

— Tu eşti, Barry, scumpule?

— Da, spuse Strike.

— Vine acum, spuse femeia. Aveam doar una mică, îmi pare rău. Dar fă-mi un serviciu, Barry, şi nu-l ţine prea mult, pentru că aici sunt patru paturi de schimbat şi Steve trebuie să mai aducă şi nişte lapte.

— Absolut, spuse Strike.

Nevrând să mai rostească nicio silabă care l-ar fi putut da de gol că nu e Barry, închise.

— E acolo? întrebă Robin neliniştită, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Se spălase pe mâini la baie şi le avea în continuare umede pentru că se grăbise foarte tare să se întoarcă la Strike.

— Nu, spuse Strike, scuturând scrumul în găletuşa metalică de culoare roz aşezată pe masă în acest scop. Îi livrează ceva unui tip de pe stradă şi se întoarce curând, cu lapte.

— Ah, spuse Robin încet, întorcându-se să privească peste umăr marchiza colorată în albastru-regal, pe care numele era inscripţionat cu litere albe ondulate.

Barmanul aduse două carafe şi ceşti de porţelan. Detectivii îşi băură ceaiul în tăcere, în timp ce Strike supraveghea atent Allardice, iar Robin – Grand Parade. Nu vedea marea din cauza faţadei late şi multicolore a intrării în Skegness Pier, care făcea reclamă, printre alte atracţii, şi unui bar-restaurant cu optimistul nume Hollywood. Pe Grand Parade oameni în vârstă se plimbau într-o parte şi-n alta în scutere pentru mobilitate. Pe lângă ei treceau familii care mâncau îngheţată. Pe trotuarele încinse ţopăiau, alături de proprietari, bichoni maltezi cu cozi înfoiate, mopşi graşi şi chihuahua cu limba pe-afară.

— Cormoran, murmură Robin dintr-odată.

Un bărbat tocmai dăduse colţul spre Scarbrough Avenue, cu o pungă grea legănându-i-se în mână. Părul grizonant era tuns scurt în jurul urechilor, dar câteva şuviţe fuseseră pieptănate peste fruntea transpirată aflată în plină expansiune. Umerii rotunzi şi expresia de câine bătut îi dădeau aerul unui om pe care viaţa îl redusese la o obedienţă posacă. Acelaşi tricou turcoaz pe care îl purtase în poza de la karaoke pocnea pe burta lui de băutor de bere. Douthwaite traversă strada, urcă cele trei trepte de la intrarea în Allardice şi, cu o licărire a soarelui reflectat în sticlă, dispăru înăuntru.

— Ai plătit asta? întrebă Strike, dând pe gât restul ceaiului şi punând ceaşca goală la loc pe farfurioară.

— Da.

— Atunci hai să mergem, spuse el aruncându-şi ţigara în găletuşa de metal şi ridicându-se în picioare, înainte să dispară la etaj şi să înceapă să schimbe paturile.

Traversară strada cât de repede putea Strike şi urcară treptele de la intrare vopsite în albastru-deschis. Sub ferestrele de la parter erau atârnate coşuri cu petunii mov, iar partea de sticlă a uşii de la intrare era împodobită cu diverse colante, dintre care unul anunţa că aceasta era o pensiune de trei stele, iar altul le cerea oaspeţilor să se şteargă pe picioare.

Soneria cu sunet de clopoţel le anunţă sosirea. Holul pustiu era îngust, iar scările erau acoperite cu mochetă în carouri verde şi albastru-închis Aşteptară lângă o masă plină cu broşuri despre atracţiile din zonă. În aer se simţea un miros de mâncare prăjită amestecat cu un odorizant de cameră cu o aromă puternică de trandafiri.

— …şi Paula a pus tuburi noi în solare, spuse o voce scoţiană.

O femeie cu păr scurt, vopsit în galben-aprins, ieşi pe uşa din dreapta Un rid vertical adânc îi străbătea mijlocul frunţii. În picioarele goale avea o pereche de sandale Dr. Scholl şi purta un şorţ împodobit cu o vacă Highland, pe deasupra tricoului şi fustei de blugi.

— Nu avem niciun loc liber, îmi pare rău, spuse ea.

— Eşti cumva Donna? întrebă Strike. Speram să putem vorbi puţin cu Steve.

— Despre ce?

— Suntem detectivi privaţi, spuse Strike, scoţându-şi portofelul ca să i dea cartea de vizită, şi investigăm…

Pe palierul de deasupra lor apăru o bătrână incredibil de grasă. Era îmbrăcată cu nişte colanţi de un roz de-a dreptul şocant şi un tricou cu sloganul „Cu cât cunosc mai mulţi oameni, cu atât îmi place mai mult câinele meu". Gâfâind foarte tare, bătrâna începu să coboare scările pe lateral, ţinându-se bine de balustradă cu ambele mâini.

— …un caz de dispariţie, încheie Strike încet, întinzându-i Donnei cartea lui de vizită.

În clipa aceea, Steve Douthwaite apăru din spatele soţiei lui, cu un teanc de prosoape în braţe. De aproape, ochii lui închişi la culoare erau injectaţi şi umflaţi. Toate trăsăturile i se îngroşaseră odată cu vârsta şi, probabil, şi din cauza băuturii. Atitudinea soţiei lui, cartea de vizită din mâna ei şi prezenţa a doi necunoscuţi care acum se uitau la el îl făcură să se oprească. Ochii lui închişi la culoare priveau speriaţi pe deasupra teancului de prosoape.

— Cormoran Strike? murmură Donna citind cartea de vizită. Nu tu eşti cel care…?

Acum, bătrâna, care ajunsese abia la jumătatea scărilor, scotea un şuierat puternic.

— Intraţi aici, murmură Donna, arătându-le lui Strike şi Robin camera din care tocmai ieşise.

Apoi se răsti către soţul ei:

— Şi tu.

Intrară în micul living la comun a pensiunii, care avea un televizor pe perete, un raft cu câteva cărţi şi o plantă păianjen ca vai de ea într-un vas cu postament. Printr-o arcadă se ajungea în sala unde se servea micul dejun şi unde cinci mese înghesuite erau şterse de o tânără cu ochelari şi expresie nemulţumită care băgă viteză în mod evident când îşi dădu seama că Donna se întorsese. Robin bănui că erau mamă şi fiică. Chiar dacă femeia mai tânără era brunetă, nu blondă, viaţa cioplise şi pe fruntea ei un rid de insatisfacţie asemănător.

— Lasă mesele, Kirsty, spuse Donna abrupt. Du prosoapele astea la etaj, bine? Şi închide uşa.

Kirsty luă teancul de prosoape de la Douthwaite, fără să spună nimic, şi părăsi încăperea în zgomotul şlapilor care îi izbeau tălpile goale. Uşa se închise în spatele ei cu un clinchet.

— Staţi jos, le ordonă Donna lui Strike şi Robin, care făcură întocmai.

În timp ce ei se aşezau pe o canapea mică, Douthwaite se postă în picioare cu spatele la televizor şi cu braţele încrucişate. Se încruntase uşor, iar ochii lui zvâcneau spre Strike şi Robin şi înapoi la soţia lui. Soarele care se strecura prin

perdele arunca o lumină necruţătoare asupra părului său, care semăna cu nişte şuviţe subţiri de lână într-o nuanţă metalică.

— El l-a prins pe Spintecătorul din Shacklewell, îi spuse Donna soţului ei, arătând cu capul spre Strike. De ce te caută?

Vocea ei crescu atât în înălţime, cât şi în volum.

— Iar ţi-ai făcut de cap cu cine nu trebuie, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

— Ce? spuse Douthwaite.

Dar era evident că doar încerca să tragă de timp: înţelesese foarte bine. Pe antebraţul drept avea tatuată o clepsidră, înconjurată de o panglică pe care scria „Niciodată suficient”.

— Domnule Douthwaite, începu Strike.

Dar Douthwaite spuse imediat:

— Diamond! Mă cheamă Diamond!

— De ce i-ai spus Douthwaite? întrebă Donna.

— Îmi pare rău, spuse Strike căruia nu-i părea rău niciun pic. Greşeala mea. Soţul dumitale a primit la naştere numele de Steven Douthwaite, după cum sunt convins că…

Dar era evident că Donna nu ştiuse asta. Se întoarse uluită de la Strike spre Douthwaite, care încremenise cu gura uşor deschisă.

— *Douthwaite?* repetă Donna spre soţul ei. Mi-ai spus că înainte te chema Jacks!

— Am…

— Când ai fost *Douthwaite?*

— …acum o…

— De ce nu mi-ai spus?

— Am… ce importanţă are?

Soneria se auzi iar şi în hol intră un grup de oameni. Cu o expresie în continuare şocată şi furioasă, Donna ieşi din cameră, izbind pardoseala cu sandalele ei cu tălpi de lemn, ca să vadă de ce e nevoie. În clipa în care ea dispăru, Douthwaite i se adresă lui Strike.

— Ce vreţi?

— Am fost angajaţi de fiica doctoriţei Margot Bamborough ca să investigăm dispariţia ei, spuse

Strike.

Acele părţi ale feţei lui Douthwaite care nu erau înroşite de vasele de sânge sparte se albiră.

Bătrâna imensă care terminase de coborât scările intră în cameră cu figura ei lată şi inocentă, total imună la atmosfera dinăuntru.

— Încotro e rezervaţia de foci?

— În capătul străzii, spuse Douthwaite răguşit. Luaţi-o la stânga.

Bătrâna ieşi încet din cameră. Clopoţelul de afară răsună.

— Ascultă, spuse Douthwaite repede, în timp ce paşii soţiei lui se auzeau tot mai tare din nou. Vă pierdeţi vremea. Nu ştiu nimic despre Margot Bamborough.

— Poate că ai putea măcar să te uiţi peste vechea dumitale declaraţie de la poliţie, îl rugă Strike, scoţând o copie a ei din buzunarul interior.

— Ce? spuse Donna, care acum revenise în încăpere. Ce declaraţie de la poliţie? Ah, pentru numele lui *Dumnezeu.*

Clopoţelul se auzise iar. Donna ieşi din încăpere şi urlă spre scări:

— Kirsty! *Kirsty!*

— Doctoriţa aceea, spuse Douthwaite cu fruntea transpirată, privind spre Strike cu ochii injectaţi, asta a fost acum 40 şi ceva de ani, eu nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat, n-am ştiut niciodată.

Donna reapăru, cu o expresie hărţuită.

— O să se ocupe Kirsty de uşa de la intrare, spuse ea privind furios spre soţul ei. Noi mergem la etaj. Lochnagar e goală.

Se întoarse spre Strike şi Robin şi adăugă, arătând spre subsol:

— Nu putem merge la noi, acolo sunt nepoţii, se joacă pe calculator.

Douthwaite trase în sus de betelia pantalonilor şi aruncă o privire rătăcită prin perdelele de la fereastră, ca şi cum s-ar fi gândit să fugă.

— Hai, spuse Donna aprig.

Reluându-şi expresia de câine bătut, Douthwaite ieşi pe uşă în urma soţiei lui. În timp ce urcau scările abrupte, Strike ajutându-se din plin de balustradă ca să se tragă în sus, Kirsty se încrucişă cu ei în drum spre parter. Strike sperase ca Lochnagar să fie la etajul unu, dar fu dezamăgit. Camera se afla chiar în vârful pensiunii, aşa cum îi sugera numele, iar ferestrele ei dădeau în spatele clădirii.

Mobila dinăuntru era făcută din pin ieftin. Kirsty aranjase prosoapele în forma unor lebede care se sărutau pe pătura maronie, care se asorta cu modelul maroniu şi mov-închis al tapetului. Din spatele televizorului de pe perete atârnau nişte mufe. În colţ, pe o masă scundă, lângă dispozitivul de călcat pantaloni, era un ceainic de plastic. Strike zări în sfârşit marea pe fereastră: o dungă aurie şi sclipitoare între clădiri, care se vedea ca prin ceaţă din cauza perdelelor.

Donna traversă camera şi ocupă singurul scaun. Îşi încrucişase braţele şi se ţinea atât de strâns încât carnea i se albise.

— Puteţi sta jos, le spuse ea lui Strike şi Robin.

Neavând unde, amândoi se aşezară la capătul patului dublu, cu pătura lui maronie şi alunecoasă. Douthwaite rămase la uşă, cu spatele sprijinit de ea şi braţele încrucişate, lăsând să i se vadă tatuajul cu clepsidra.

— Diamond, Jacks, Douthwaite, recită Donna. Câte alte nume ai avut?

— Niciunul, spuse Douthwaite încercând să râdă, dar fără succes.

— De ce ţi-ai schimbat numele din Douthwaite în Jacks? vru ea să ştie. De ce te căuta poliţia?

— Nu mă căuta, croncăni Douthwaite. Asta a fost acum o veşnicie. Voiam un nou început, atâta tot.

— De câte noi începuturi are nevoie un om? spuse Donna. Ce-ai făcut? De ce ai dat declaraţie la poliţie?

— A dispărut o doctoriţă, spuse Douthwaite aruncând o privire spre Strike.

— Ce doctoriţă? Când?
— O chema Margot Bamborough.
— Bamborough? repetă Donna, cu fruntea bifurcată de acel rid adânc de încruntare, dar asta… a fost peste tot la ştiri…
— I-au anchetat pe toţi pacienţii pe care îi consultase înainte să dispară, spuse Douthwaite repede. A fost ceva de rutină! Nu aveau nimic împotriva mea.
— Probabil că mă crezi naibii naivă, spuse Donna, arătând apoi spre Strike şi Robin. *Ei* nu te căutau pentru că a fost *o anchetă de rutină,* nu-i aşa? Şi tu nu ţi-ai schimbat numele ăla afurisit pentru că a fost *o anchetă de rutină!* I-o trăgeai, nu-i aşa?
— Nu, nu i-o trăgeam, fir-ar al naibii! spuse Douthwaite pe un ton pentru prima oară combativ.
— Domnule Douthwaite, începu Strike.
— Diamond! spuse Douthwaite mai mult disperat decât furios.
— Ţi-am fi recunoscători dacă ai citi declaraţia dumitale de la poliţie, ca să vezi dacă ai ceva de adăugat.
Douthwaite păru gata să refuze, dar după o scurtă ezitare luă foile şi începu să le citească. Declaraţia era lungă, deoarece acoperea sinuciderea Joannei Hammond, fosta lui amantă căsătorită, bătaia pe care o încasase de la soţul acesteia, anxietatea şi depresia care îl determinaseră să viziteze atât de des cabinetul St John, afirmaţia lui că nu simţise pentru Margot Bamborough nimic altceva decât recunoştinţă normală pentru activitatea ei medicală, negarea faptului că îi oferise sau trimisese vreodată daruri şi şubredul alibi pentru momentul dispariţiei ei.
— Nu am nimic de adăugat la asta, spuse în cele din urmă Douthwaite, întinzându-i foile lui Strike.
— Vreau s-o citesc şi eu, spuse Donna imediat.
— N-are nimic de-a face – a fost acum 40 de ani, nu e nimic, spuse Douthwaite.

— Numele tău real e Douthwaite, iar eu l-am aflat abia acum cinci minute! spuse Donna aprig. Am dreptul să ştiu cine eşti, am dreptul să ştiu, ca să pot decide dacă am fost o proastă să rămân cu tine, după ultima…

— Bine, citeşte-o, spuse Douthwaite cu o bravadă care nu convinse pe nimeni.

Strike îi întinse declaraţia Donnei, care nu citi mai mult de un minut înainte de a izbucni:

— Te culcai cu o femeie căsătorită care s-a *sinucis?*

— Nu eram… nu era o… o dată, s-a întâmplat o dată! Nimeni nu se sinucide din cauza asta!

— Atunci de ce a făcut-o? De ce?

— Soţul ei era un nemernic.

— Şi soţul *meu* e un nemernic. Şi nu mi-am făcut felul!

— Dumnezeule, Donna…

— *Ce s-a întâmplat?*

— N-a fost nimic! spuse Douthwaite. Ieşeam împreună, câţiva tipi de la muncă cu soţiile şi aşa mai departe, şi într-o seară eram în oraş cu alţi prieteni şi am dat peste Joanna, care era cu nişte prietene şi… un dobitoc i-a spus soţului ei că plecasem de la crâşmă împreună…

— Apoi doctoriţa asta a dispărut şi te-a vizitat poliţia?

Donna se ridică în picioare, cu declaraţia mototolită a lui Douthwaite tremurându-i în mână. În continuare aşezată pe cuvertura maronie alunecoasă, Robin îşi aminti ziua în care găsise în pat cercelul cu diamante al lui Sarah Shadlock şi avu impresia că înţelege puţin, foarte puţin din ceea ce simţea Donna.

— Ştiam că eşti un escroc şi un mincinos afurisit, dar *trei iubite moarte?* întrebă Donna cu furie.

Strike se întrebă dacă aveau să audă un aforism à la Oscar Wilde.

— Una e o tragedie, dar *trei?* Cât de ghinionist poate fi cineva?

— Între mine şi doctoriţa aia nu s-a întâmplat nimic!

— Te dai la toate! ţipă Donna.

Apoi i se adresă lui Robim

— Acum doi ani l-am prins într-un dormitor cu una dintre cele mai bune prietene ale mele…

— Dumnezeule, Donna! scânci Douthwaite.

— …şi acum şase luni…

— *Donna…*

— …aflu că îşi face de cap cu una dintre clientele noastre fidele, iar acum…

Donna avansă spre Douthwaite, strângând în pumn declaraţia.

— Nemernic sinistru ce eşti, *ce s-a întâmplat cu toate femeile astea?*

— N-am avut nimic de-a face cu *moartea* niciuneia dintre ele, fir-ar al dracu'! spuse Douthwaite, încercând să râdă uimit şi reuşind doar să pară îngrozit. Donna, zău acum, tu chiar crezi că eu sunt un *criminal?*

— Tu vrei să cred că…

Spre surpriza lui Strike, Robin sări brusc în picioare. O luă pe Donna de umeri şi o conduse spre scaunul ei.

— Lasă capul în jos, spuse ea, capul jos.

Când Robin începu să deznoade şorţul Donnei, care îi era legat strâns în jurul taliei, Strike văzu că fruntea acesteia era albă ca perdelele din spatele ei. Restul feţei prins în palme nu se vedea.

— Donna? spuse Douthwaite slab.

Dar soţia lui şopti:

— Nu te apropia de mine, nemernicule.

— Respiră, spunea Robin.

Se lăsă pe vine lângă scaunul Donnei şi îi spuse lui Strike:

— Adu-i nişte apă.

Strike se ridică şi se duse în cabina pentru duş minusculă, unde, deasupra chiuvetei, era un suport cu o carafă de plastic. Aproape la fel de palid ca soţia lui, Douthwaite se uită la Robin cum o convinge pe Donna să bea.

— Rămâi aici deocamdată, îi spuse Robin proprietarei, cu o mână pe umărul ei. Nu te ridica.

— Soţul meu a avut vreo legătură cu moartea lor? şopti Donna, privind în lateral spre Robin, cu pupilele dilatate enorm din cauza şocului.

— Asta am venit să aflăm, murmură Robin.

Se întoarse şi privi cu subînţeles spre Strike, care conveni în tăcere că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru Donna, după lovitura pe care aceasta o primise, era să scoată informaţii de la Douthwaite.

— Avem mai multe întrebări pe care am vrea să ţi le punem, îi spuse Strike. Evident, nu eşti obligat să răspunzi, dar eu consider că ar fi în interesul tuturor, inclusiv al tău, să cooperezi.

— Ce întrebări? spuse Douthwaite, continuând să stea lipit de uşă.

Apoi adăugă, într-un torent de cuvinte:

— N-am făcut rău nimănui niciodată, eu nu sunt un om violent. Donna poate să vă spună, nu am atins-o niciodată când eram furios, eu nu sunt aşa.

Dar când Strike se mulţumi să-l privească în continuare, Douthwaite spuse rugător:

— Uite, v-am spus doar, cu Joanna a fost o aventură de-o noapte. Eram doar un copil.

Apoi repetă cuvintele lui Irene Hickson:

— Când eşti tânăr faci lucruri de felul ăsta, nu-i aşa?

— Şi când eşti bătrân, şopti Donna. Şi în toţi anii ăia nenorociţi dintre…

— Unde erai, îl întrebă Strike pe Douthwaite, când Joanna s-a sinucis?

— În Brent, spuse Douthwaite. La kilometri distanţă! Şi am martori care pot să ateste asta. În vânzări se lucra în perechi, fiecare făcea o parte a străzii, iar eu eram cu un tip pe nume Tadger. El era cu mine toată ziua… Ne-am întors la birou după-amiaza târziu şi acolo era un grup de băieţi care ne-au spus că Hammond tocmai fusese anunţat că nevastă-sa se sinucisese…

Douthwaite era transpirat şi alb la faţă.

— Groaznic, continuă el, dar în afara acelei nopţi împreună eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Dar bărbatului ei – mă rog, i-era mai uşor să dea vina pe mine, nu-i aşa, decât să creadă că era din cauza comportamentului lui nenorocit? Am ajuns acasă câteva seri mai târziu şi el mă aştepta. Ambuscadă. M-a rupt în bătaie.

— Foarte bine! spuse Donna, pe jumătate suspinând.

— Şi vecina ta, Janice, asistenta, a avut grijă de…

— Ai trecut imediat la vecină, nu-i aşa, Steve? spuse Donna cu un râs dogit. Ai pus asistenta să te şteargă peste tot?

— Nu era vorba de asta! spuse Douthwaite cu o vehemenţă surprinzătoare.

— E micul lui truc, îi spuse Donna, albă la faţă, lui Robin, care continua să stea în genunchi lângă scaunul ei. Are întotdeauna pregătită o poveste emoţionantă. Şi eu am pus botul. O inimă frântă după ce iubirea vieţii lui s-a înecat…

Donna scutură din cap:

— Of, Doamne, ea a fost a treia, şopti ea, scoţând apoi un mic râs isteric. Din câte ştim. Poate sunt mai multe. Cine ştie?

— Dumnezeule, Donna! spuse Douthwaite din nou. Haide, tu mă ştii, ştii că nu aş face rău nimănui niciodată!

La subsuorile tricoului turcoaz îi apăruseră pete de transpiraţie: Strike putea efectiv să-i miroasă frica.

— Janice spune că te-a sfătuit să consulţi doctorul pentru simpto…

— *Ea* nu mi-a spus niciodată să merg la doctor! se răsti Douthwaite, cu un ochi la soţia lui. Nu era nevoie să-mi spună nimeni, m-am dus din proprie iniţiativă pentru că începeam să-mi fac griji din cauza… durerilor de cap şi… mai ales dureri de cap. Mă simţeam foarte rău.

— Te-ai dus la Margot de şase ori într-un interval de două săptămâni, spuse Strike.

— Eram bolnav, dureri de stomac şi mai ştiu eu ce… Adică, evident, m-a afectat moartea lui Joanne, apoi oamenii vorbeau despre mine…

— Ah, sărmanul de tine, sărmanul de tine, murmură Donna. Isus Hristos, ce mai. Tu urăşti să te duci la doctor. De şase ori în două săptămâni?

— Donna, zău aşa, spuse Douthwaite implorator, mă simţeam ca dracu'! Apoi vine poliţia, fir-ar a naibii, care susţine că o urmăream sau ceva. Era vorba doar de sănătatea mea!

— I-ai cumpărat…? începu Strike.

— …bomboane de ciocolată? spuse Douthwaite, care dintr-odată părea foarte agitat. Nu! Dacă i-a trimis cineva bomboane de ciocolată, poate ar trebui să-l găsiţi pe *el.* Dar n-am fost eu! Am spus poliţiei că nu i-am luat niciodată nimic, nu era ceva de felul ăsta…

— Martorii spun că păreai tulburat şi posibil furios ultima oară când ai plecat de la cabinetul doctoriţei Bamborough, spuse Strike. Ce s-a întâmplat ultima oară când ai fost acolo?

Acum Douthwaite respira foarte repede. Dintr-odată, aproape agresiv, privi direct în ochii lui Strike.

Strike, experimentat în limbajul corporal al suspecţilor care tânjesc după uşurarea pe care o aduce descărcarea sufletului, indiferent de consecinţe, îşi dădu seama dintr-odată că Douthwaite e în pragul unei destăinuiri. Ar fi dat aproape orice să-l poată duce de acolo într-o cameră de interogatoriu liniştită, dar, exact cum se temea, acel moment preţios fu înhăţat de Donna.

— Te-a refuzat, nu-i aşa? Tu ce credeai, Steve – că un agent de vânzări ratat şi pipernicit are şanse la o doctoriţă?

— *Nu căutam şanse, fir-ar a naibii!* spuse Douthwaite, întorcând privirea spre soţia lui. M-am dus pentru sănătatea mea, eram în ultimul hal!

— E ca un motan, îi spuse Donna lui Robin, se furişează pe la spatele tuturor. Se foloseşte de orice ca să şi-o pună, orice. Iubita lui şi-a făcut felul şi el

se foloseşte de asta ca să vrăjească asistente şi doctoriţe…

— Nu făceam asta, eram bolnav!

— Acea ultimă întâlnire… începu Strike din nou.

— Nu ştiu ce urmăreşti, dar nu a fost nimic, spuse Douthwaite, evitând acum să-l privească pe Strike în faţă. Doctoriţa mi-a zis doar să mă relaxez.

— De parcă ai avea nevoie să-ţi spună cineva asta, nemernic leneş ce eşti, îi aruncă Donna.

— Doamnă Diamond, spuse Strike, poate că aş putea discuta cu Steve altundeva, dat fiind că dumneata nu te simţi bi…

— A, nu, asta nu! spuse Donna. În niciun caz! Vreau să…

Donna izbucni în lacrimi, cu umerii prăbuşiţi şi faţa în mâini.

— Vreau să aud totul acum… e ultima şansă…

— Donna… spuse Douthwaite plângător.

— Nu, suspină ea în palme. Să nu îndrăzneşti.

— Poate că, spuse Strike, sperând să revină la momentul potrivit la ultima vizită a lui Douthwaite la Margot, am putea discuta despre alibiul dumitale pentru momentul dispariţiei doctoriţei Bamborough?

Acum Donnei îi curgeau şi lacrimile, şi nasul din abundenţă. Robin luă un şerveţel de hârtie de pe tava de lângă ceainic şi i-l întinse.

Intimidat de suferinţa soţiei lui, Douthwaite îi permise lui Strike să îl interogheze în legătură cu alibiul lui şubred pentru seara în cauză, continuând să susţină varianta că stătuse neobservat într-o cafenea, căutând prin ziare apartamente de închiriat.

— Voiam s-o tai de acolo, să scap de toate bârfele despre Joanna. Voiam doar să scap.

— Deci dorinţa de a te muta nu a fost determinată de ceva ce s-a întâmplat între tine şi doctoriţa Bamborough în timpul ultimei consultaţii? întrebă Strike.

— Nu, spuse Douthwaite, evitând în continuare să-l privească. Cum ar fi fost posibil aşa ceva?

— Ai renunţat la ea? întrebă Donna din spatele şerveţelului ud cu care îşi tampona ochii. Ştia că s-a făcut de râs. Ca şi cu fata aia din Leeds, nu, Steve?

— Donna, ce *naiba*...

— Uită, îi spuse Donna lui Robin, că nu mai e şmecheraşul de 20 şi ceva de ani. Se amăgeşte, nemernicul c-chel.

Donna continua să suspine.

— *Donna*...

— Deci te-ai mutat în Waltham Forest… îl îmboldi Strike.

— Da. Poliţie. Presă. A fost un coşmar. Ca să fiu sincer, m-am gândit să-mi pun capăt…

— Păcat că n-ai făcut-o, spuse Donna sălbatic. Ne-ai fi scutit pe toţi de o grămadă de probleme şi timp pierdut.

Ca şi cum n-ar fi auzit-o pe Donna şi ignorând expresia indignată a lui Douthwaite, Strike întrebă:

— Ce te-a făcut să te duci în Clacton-on-Sea? Aveai rude acolo?

— Eu nu am rude, am crescut în asistenţă…

— A, daţi-i şi o vioară, fir-ar al naibii, spuse Donna.

— Păi, e adevărat, nu-i aşa? spuse Douthwaite, afişând pentru prima oară o furie neprefăcută. Şi am voie să spun adevărul despre propria viaţă, nu? Am vrut să fiu animator, pentru că ştiu să cânt puţin şi părea un mod distractiv de a-ţi câştiga existenţa…

— Distractiv, murmură Donna, ei, da, măcar *tu* să te distrezi, Steve…

— …şi să scap de cei care mă tratau de parcă aş fi omorât pe cineva…

— Şi *hopa!* spuse Donna. Încă una dispare, în piscină…

— Ştii *foarte bine* că n-am avut nimic de-a face cu înecarea lui Julie!

— De unde să ştiu? spuse Donna. N-am fost acolo! Era înainte să ne cunoaştem!

— Ţi-am arătat articolul din ziar! spuse Douthwaite. Ţi l-am arătat, Donna, haide acum!

Douthwaite se întoarse spre Strike.

— Câţiva dintre noi am băut în cabana noastră. Eu şi nişte prieteni jucam pocher. Julie era obosită. A plecat înainte să terminăm jocul, s-a dus la cabana ei. A ocolit piscina, a alunecat în întuneric, s-a lovit la cap şi…

Pentru prima oară, Douthwaite se arăta sincer tulburat.

— …s-a înecat. N-o să uit niciodată. Niciodată. A doua zi dimineaţă, când am auzit strigătele, am alergat afară în chiloţi. I-am văzut cadavrul când au scos-o din piscină. Nu uiţi aşa ceva. Era un copil. Douăzeci şi doi de ani sau pe-acolo. Au venit părinţii ei… a fost groaznic. Groaznic. Eu n-am.. Că cineva poate să moară aşa. Aluneci, te împiedici… Da, şi… atunci am aplicat pentru o slujbă la Butlin din Ingoldmells, puţin mai încolo de a aici. Şi acolo am cunoscut-o pe Donna.

Douthwaite aruncă o privire temătoare spre soţia lui.

— Deci plecarea din Clacton-on-Sea şi schimbarea numelui din nou n-au fost din cauză că cineva pe nume Oakden a venit să te chestioneze despre Margot Bamborough? întrebă Strike.

Donna îşi smuci capul în sus.

— Oh, Dumnezeule, spuse ea, deci şi partea cu *Julie* e o minciună?

— Nu e o minciună! spuse Douthwaite tare. Ţi-am *spus* că Julie şi cu mine ne certaserăm cu câteva zile înainte să moară, ţi-am *spus* asta, pentru că după aceea m-am simţit atât de vinovat! Tipul ăsta – cum ai spus că îl chema? Oakden? – da, a venit, spunând că scrie o carte despre dispariţia doctoriţei Bamborough. S-a dus să vorbească cu toţi ceilalţi animatori despre mine şi le-a spus tuturor că fusesem suspect şi că îmi schimbasem numele după aceea, m-a făcut să par dubios ca dracu’. Iar Julie era foarte supărată pe mine pentru că nu-i spusesem…

— Păi, lecţia *aia* chiar ai învăţat-o, nu, Steve? spuse Donna. Nu ştii decât să fugi şi să te ascunzi, iar când eşti descoperit pleci pe furiş şi găseşti altă

femeie la care să te tângui, până când află şi ea, şi atunci…

— Domnule Douthwaite, spuse Strike întrerupând-o pe Donna, vreau să-ţi mulţumesc pentru timpul acordat. Ştiu că a fost un şoc ca toate astea să fie scoase din nou la lumină.

Robin ridică privirea spre Strike, uluită. Doar nu avea de gând să abandoneze interviul în acest punct? Cei doi Douthwaite (sau Diamond, cum se prezentau ei), păreau şi ei şocaţi. Strike scoase din buzunar o a doua carte de vizită şi i-o întinse lui Douthwaite.

— Dacă îţi mai aminteşti ceva, spuse detectivul, ştii unde să mă găseşti. Niciodată nu e prea târziu.

Tatuajul cu clepsidra de pe antebraţul lui Douthwaite se văluri când acesta întinse mâna după cartea de vizită.

— Cu cine aţi mai vorbit? îl întrebă el pe Strike.

Acum, când chinul lui luase sfârşit, părea în mod ciudat foarte puţin dornic ca interviul să se termine. Poate că se teme să rămână singur cu soţia lui, se gândi Robin.

— Cu soţul lui Margot şi familia, spuse Strike, urmărind reacţiile lui Douthwaite. Cu colegii ei care mai sunt în viaţă – doctorul Gupta. Una dintre recepţionere, Irene Hickson. Janice Beattie, asis…

— Ce drăguţ, interveni Donna, asistenta e încă disponibilă, Steve…

— …un fost iubit al lui Margot, cea mai bună prietenă a ei şi câţiva alţi oameni.

Douthwaite, care se înroşise la intervenţia soţiei lui, spuse:

— Nu şi cu Dennis Creed?

— Nu încă, spuse Strike, privind apoi de la soţ la soţie. Ei, mulţumesc pentru timpul acordat. Vă suntem recunoscători.

Robin se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, îi spuse ea încet Donnei. Sper să te simţi mai bine.

— Mersi, murmură Donna.

Când ajunseră în capul scărilor, Strike şi Robin auziră cum în spatele uşii de la camera Lochnagar izbucnesc din nou strigăte.

— Donna, scumpo…

— *Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie scumpo, nemernicule!*

— Nu mai avea rost să continuăm, spuse Strike încet, începând să coboare scările abrupte în carouri la fel de încet ca şi bătrâna obeză. N-o s-o spună cât e ea acolo.

— Ce să spună?

— Păi, spuse Strike în timp ce strigătele celor doi Douthwaite răsunau pe scări, asta e întrebarea, nu-i aşa?

65

Precum corabia ce marea largă o străbate
Înspre un ţărm al ei, ştiut ocrotitor,
Este izbită încăpăţânat de vânt şi ape,
Care-o opresc din aprigul ei zbor,
Ţinând-o să se zbată între valuri fără spor;
Dar călătorii de la bord îi face să ajungă
În port, mergând câte puţin, dar nu rătăcitor:
La fel şi eu în astă călătorie lungă,
Adesea abătută, însă nicicând pierdută.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Mi-e foame, anunţă Strike după ce ieşiră pe trotuarul însorit din faţa pensiunii Allardice.

— Hai să luăm nişte peşte cu cartofi prăjiţi, spuse Robin.

— Aşa da, zise Strike cu entuziasm, în timp ce o luau spre capătul lui Scarbrough Avenue.

— Cormoran, ce te face să crezi că Douthwaite ştie ceva?

— N-ai văzut cum s-a uitat la mine, când l-am întrebat despre ultima programare la Margot?

— Probabil că mă uitam la Donna. Eram îngrijorată că o să leşine.

— Ce bine ar fi fost.

— Strike!

— Voia sigur să-mi spună ceva, apoi vine ea şi strică naibii tot.

Când ajunseră în capul străzii, Strike spuse:

— Ăla era un bărbat speriat, şi nu cred că e speriat doar de soţia lui… O luăm la stânga sau la dreapta?

— Dreapta, spuse Robin.

Porniră pe Grand Parade, trecând pe lângă o clădire lungă cu faţada deschisă numită Funland, plină de bipurile şi străfulgerările jocurilor video,

aparate cu gheară şi cai mecanici cu fise pentru copii.

— Vrei să spui că Douthwaite e vinovat?

— Cred că aşa se simte, spuse Strike în timp ce-şi croiau drum printre familiile şi cuplurile voioase care erau la mânecă scurtă. S-a uitat la mine de parcă murea să-mi spună ceva ce îl apasă.

— Dacă chiar are probe, de ce n-a spus poliţiei? Aşa ar fi scăpat de ei.

— Ar exista un motiv.

— Îi era frică de persoana despre care credea că o omorâse?

— Exact.

— Deci… Luca Ricci? întrebă Robin.

În clipa aceea, o voce masculină din străfundurile Funland-ului strigă „Alb şapte şi patru, *şaptezeci şi patru”*.

— E posibil, spuse Strike, deşi nu părea complet convins. La acel moment Douthwaite şi Ricci locuiau în aceeaşi zonă. Poate mergeau în aceleaşi crâşme. Presupun că e posibil ca el să fi auzit un zvon că Ricci îi pusese gând rău doctoriţei. Dar asta nu se potriveşte cu declaraţiile martorilor, nu-i aşa? Dacă Douthwaite a fost cel care a emis avertismentul, ai crede că Margot ar fi trebuit să pară după aceea tulburată, dar noi ştim că *el* a fost cel care a ieşit în fugă de acolo speriat şi îngrijorat… dar intuiţia îmi spune că Douthwaite crede că ceea ce s-a întâmplat între ei la ultima lor întâlnire e relevant pentru dispariţia ei.

La intrarea într-un parc bine îngrijit din dreapta lor era o explozie de petunii. În faţă, pe refugiul din mijlocul străzii, se înălţa un turn cu ceas de doi metri, din cărămidă şi piatră, cu un aspect uşor gotic şi cadrane asemănătoare unor Big Ben miniaturale.

— Câte fast-fooduri cu peşte şi cartofi prăjiţi sunt în Skegness, mai exact? întrebă Strike în timp ce se opreau în intersecţia aglomerată de lângă turnul cu ceas.

Se aflau chiar lângă două localuri ale căror mese ajungeau până pe trotuar. De cealaltă parte a

intersecţiei, Strike vedea încă două fast-fooduri cu peşte şi cartofi prăjiţi.

— Nu le-am numărat, spuse Robin. Eram mai interesată de măgari. Încercăm aici?

Robin arătă spre cea mai apropiată masă liberă, care era verde fistic şi ţinea de Tony's Chippy („Convingem prin calitate, nu preţ”).

— Măgari? repetă Strike zâmbind larg, în timp ce se aşeza pe banchetă.

— Exact, zise Robin. Cod sau eglefin?

— Eglefin, te rog, spuse Strike.

Robin intră ca să comande.

Peste aproximativ un minut, aşteptându-şi cu nerăbdare cartofii prăjiţi şi bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele, Strike îşi dădu seama că o privea în continuare pe Robin, aşa că îşi aţinti privirea asupra pânzei care flutura deasupra lui. Chiar dacă pe balustrada galbenă dintre Tony's şi Harry Ramsbottom fuseseră montaţi mici ţepi care să împiedice păsările să aterizeze pe ea, câţiva grauri pestriţi exact asta făceau, aşezaţi delicat între ţepi sau stând în echilibru pe cercurile de fier de sub ei, aşteptându-şi şansa de a se repezi la un cartof prăjit abandonat.

Strike se întrebă, privind păsările, care erau şansele ca Douthwaite să-l sune la numărul de pe cartea lui de vizită. Douthwaite avea o îndelungată experienţă în a fugi de trecut, dar Strike citise categoric pe faţa lui o disperare pe care o mai văzuse doar la cei care nu mai suportau presiunea unui secret teribil. Frecându-şi alene bărbia, Strike decise să-i lase o scurtă perioadă de graţie şi apoi fie să-l sune iar, fie chiar să revină neanunţat în Skegness, unde putea să-l acosteze pe stradă sau într-o crâşmă, astfel ca Donna să nu se poată amesteca.

Strike încă privea graurii când Robin puse pe masă două tăvi de polistiren, două furculiţe mici de lemn şi două cutii de Coca-Cola.

— Piure de mazăre, spuse el, uitându-se la tava lui Robin, pe care, lângă peşte şi cartofii prăjiţi, era

un cocoloş zdravăn de ceva ce semăna cu un terci verde.

— Caviar de Yorkshire, spuse ea aşezându-se. M-am gândit că nu vrei.

— Te-ai gândit bine, spuse Strike.

Luă un pliculeţ cu sos de roşii, în timp ce privea cu o expresie asemănătoare repulsiei cum Robin întinge un cartof prăjit în mâzga verde, apoi îl mănâncă.

— Eşti un sudist molâu, spuse ea.

— Să nu te audă Polworth că spui asta, râse Strike.

Rupse cu degetele o bucată de peşte, o întinse în ketchup şi o mâncă. Apoi, fără niciun avertisment, începu să cânte:

O spadă bună şi o mână pe ea!
O inimă voioasă şi credinţă!
Iar oamenii regelui James vor afla,
A băieţilor din Cornwall putinţă.

— Ce Dumnezeu e asta? întrebă Robin râzând.

— Prima strofă din „Cântecul bărbaţilor din Vest”, spuse Strike. Ideea e că tipii din Cornwall sunt antiteza molâilor. La naiba, ce bun e.

— Ştiu, spuse Robin. În Londra nu găseşti aşa peşte cu cartofi prăjiţi.

Mâncară în tăcere timp de câteva minute. Pe hârtia impermeabilă în care erau învelite tăvile cu cartofi prăjiţi erau tipărite pagini vechi de ziar din *Mirror. Paul se desparte de Beatles.* Erau şi caricaturi, de tipul celor de pe cărţile poştale obscene: o blondă cu pieptul mare, în pat cu şeful în vârstă, spunea „Cred că afacerea merge trăsnet. N-am avut niciodată atâtea ore suplimentare”. Desenul îi aminti lui Robin de Gemma, asistenta, care probabil sunase deja la numărul fals pe care i-l dăduse ea şi îşi dăduse seama că nu doar fostul ei prieten, „Andy”, nu era ceea ce părea a fi. Dar Robin avea în telefon o înregistrare cu tot ce ştia Gemma despre tranzacţiile ilicite ale Alunecosului, iar în clipa aceea Pat o transcria într-un document

din care era eliminat orice ar fi putut să indice identitatea informatorului. Robin spera ca Alunecosul să ajungă în curând şomer şi, cu puţin noroc, în faţa justiţiei.

De cealaltă parte a străzii, un lung şir de atracţii ale parcului de distracţii ascundeau marea. Scaunele roţii Ferris care se vedea în depărtare aveau carcase de forma unor baloane de aer cald în culori pastel. În apropiere se afla un imens perete pentru căţărat pentru adulţi, cu frânghii şi cauciucuri care se legănau la 30 de metri deasupra pământului. Privind oamenii prinşi în hamuri care se cocoţau printre obstacole, Robin simţi un amestec straniu de mulţumire şi de melancolie: posibilitatea unei evoluţii necunoscute în cazul Bamborough, delicioşii cartofi prăjiţi cu mazăre, compania lui Strike şi soarele, toate acestea o înveseleau, dar, de asemenea, îşi amintea cum fugea pe plaja pe care nu putea s-o vadă acum, încercând să-l depăşească pe fratele ei, Stephen, ca să ajungă la măgari şi să aleagă prima. De ce devenea atât de usturătoare amintirea inocenţei când îmbătrâneai? De ce amintirea fetiţei care se crezuse invulnerabilă, care nu cunoscuse cruzimea, îi provoca mai degrabă durere decât plăcere?

Copilăria ei fusese fericită, spre deosebire de cea a lui Strike; n-ar fi trebuit să doară. Timp de mai mulţi ani, în weekendurile de vara, Robin şi fraţii ei se luaseră la întrecere cine să călărească măgarul negru pe nume Noddy, care, fără îndoială, nu mai era de mult. Oare mortalitatea era cea care transforma amintirile vesele în unele dulci-amare? Poate o va aduce pe Annabel aici, se gândi Robin, când va fi suficient de mare ca să se urce prima dată pe un măgar. Era o idee plăcută, dar se îndoia că Stephen şi Jenny ar considera Skegness-ul o destinaţie potrivită de weekend. Strămătuşa lui Annabel se mutase din Boston: nu mai aveau legături de familie în zonă. Vremurile se schimbau, la fel şi copilăriile.

— Eşti în regulă? spuse Strike, care-i privise chipul.

— Da, spuse ea. Mă gândeam doar… Peste câteva săptămâni împlinesc 30 de ani.

Strike pufni.

— Păi, de la mine n-o să vezi compasiune, spuse el. Eu fac 40 o lună mai târziu.

Strike îşi deschise cutia de Cola şi bău. Robin privi cum trece o familie. Toţi patru mâncau îngheţată, însoţiţi de un teckel care mergea legănat amuşinând punga cu drapelul britanic atârnată în mâna tatălui.

— Crezi că Scoţia o să iasă?

— Să încerce să obţină independenţa? spuse Strike. Poate. Sondajele sunt strânse. Barclay crede că e posibil. Îmi povestea despre nişte prieteni de al lui de acolo. Par exact ca Polworth. Aceleaşi personaje pe care nu le suportă, aceleaşi promisiuni că totul o să fie minunat, numai să se desprindă de Londra. Oricine arată care sunt capcanele sau dificultăţile e panicard. Experţi nu ştiu nimic. Faptele mint. „Nu poate fi mai rău ca acum."

Strike băgă câţiva cartofi prăjiţi în gură, mestecă, înghiţi şi apoi spuse:

— Dar pe mine viaţa m-a învăţat că tot timpul poate fi mai rău ca acum Eu credeam că mie mi-e greu, apoi au adus cu căruciorul în salon un tip căruia îi fuseseră spulberate ambele picioare şi organele genitale.

Strike nu-i mai spusese niciodată lui Robin prin ce trecuse după ce căpătase rana care îi schimbase viaţa. De fapt, vorbea rareori despre piciorul lipsă. Robin se gândi că discuţia lor, înlesnită de whisky, din biroul întunecat făcuse, fără îndoială, să cadă o barieră.

— Toţi vor o soluţie unică şi simplă, spuse el, terminându-şi acum cartofii prăjiţi. *Trucul ciudat care te scapă de grăsimea de pe burtă.* Eu nu dau clic niciodată pe astfel de titluri, dar înţeleg ce îi atrage pe oameni.

— Ei, reinventarea e o idee foarte atrăgătoare, nu-i aşa? spuse Robin, cu ochii aţintiţi asupra baloanelor false, care se roteau pe traseul lor prestabilit. Uită-te la Douthwaite, şi-a schimbat numele şi a găsit o nouă femeie la fiecare câţiva ani. Reinventarea unei ţări întregi ar fi o senzaţie extraordinară. Să faci parte din asta.

— Da, spuse Strike. Bineînţeles, oamenii cred că dacă se includ în ceva mai mare decât ei, iar acel ceva se schimbă, o să se schimbe şi ei.

— Păi, nu e nimic în neregulă să vrei să fii mai bun sau altfel, nu-i aşa? întrebă Robin. Nu e nimic în neregulă să vrei să îmbunătăţeşti lucrurile?

— Nicidecum, spuse Strike. Dar, din experienţa mea, oamenii care se schimbă fundamental sunt rari, pentru că e o muncă a naibii de grea, în comparaţie cu a merge la un marş sau a flutura un steag. În cazul ăsta al nostru, de exemplu, am întâlnit până acum măcar o singură persoană care să fie radical diferită de cea care a fost în urmă cu 40 de ani?

— Nu ştiu… mi se pare că *eu* m-am schimbat, spuse Robin, simţindu-se apoi stânjenită că spusese asta cu voce tare.

Strike o privi, fără să zâmbească, cât timp mestecă şi înghiţi un cartof prăjit, apoi spuse:

— Da. Dar tu eşti excepţională, nu-i aşa?

Şi, înainte ca Robin să aibă timp să facă altceva decât să roşească uşor, adăugă:

— Nu mai mănânci cartofii ăia?

— Serveşte-te, spuse Robin împingând tava spre el şi scoţându-şi telefonul din buzunar. Eu o să caut trucul ăla ciudat care te scapă de grăsimea de pe burtă.

Strike zâmbi amuzat. După ce se şterse pe mâini cu şerveţelul de hârtie, Robin îşi verifică e-mailul.

— Ai văzut asta de la Vanessa Ekwensi? Te-a pus în CC.

— Ce?

— S-ar putea să fi găsit pe cineva care să-l înlocuiască pe Morris… o femeie pe nume Michelle

Greenstreet… vrea să plece din poliţie. E acolo de opt ani…

Robin derulă e-mailul.

— …nu-i place la reacţie rapidă… e din Manchester… vrea să se mute în Londra, îi place foarte mult partea detectivistică…

— Sună promiţător, spuse Strike. Să programăm un interviu. A trecut deja cu brio primul test.

— Ce test? spuse Robin ridicând privirea.

— Mă îndoiesc că a trimis vreodată o poză cu o sculă.

Strike îşi pipăi buzunarele, scoase pachetul de Benson&Hedges şi constată că e gol.

— Am nevoie de ţigări, hai să…

— Stai, spuse Robin, care se holba în continuare la mobilul ei. O, Doamne. Cormoran – am primit un e-mail de la Gloria Conti.

— Glumeşti, spuse Strike.

Se aşeză la loc pe bancheta de pe care începuse să se ridice.

— „Dragă domnişoară Ellacott", citi Robin cu voce tare, „îmi pare rău că nu am răspuns la e-mailurile dumneavoastră. Nu am ştiut că încercaţi să luaţi legătura cu mine, tocmai am aflat. Dacă vă convine şi dvs., am putea discuta mâine seară la ora 19. A dvs…"

Robin ridică privirea spre Strike, uluită, şi adăugă:

— Şi îmi dă numărul ei de telefon. Cum e posibil să fi aflat abia acum? Sunt luni bune de când îi trimit e-mailuri, fără niciun răspuns… dacă nu cumva a îmboldit-o Anna?

— E posibil, spuse Strike. Ceea ce nu sugerează o persoană care vrea ca investigaţia să ia sfârşit.

— *Bineînţeles* că nu vrea asta, spuse Robin. Dar, ca să rămâi sănătos la cap, trebuie să tragi o linie undeva.

— Atunci noi cum rămânem?

Robin zâmbi şi scutură din cap.

— Dedicaţi?

— Conti: ultima persoană care a văzut-o pe Margot în viaţă. Cea mai apropiată persoană de Margot de la cabinet…

— Îi mulţumesc, spuse Robin, care scria rapid la mobil, şi accept convorbirea de mâine.

— Putem discuta de la birou, împreună, spuse Strike. Poate pe FaceTime, dacă e de acord?

— O întreb, spuse Robin, continuând să scrie.

Câteva minute mai târziu plecară după ţigări, Robin reflectând cu câtă uşurinţă acceptase să meargă la birou sâmbătă seara, ca să o poată intervieva pe Gloria împreună cu Strike. Nu mai exista niciun Matthew furios acasă, turbat că ea vrea să lucreze peste program, suspicios în privinţa a ceea ce fac ea şi Strike singuri la birou, seara. Şi îşi aminti cum se ferise Matthew s-o privească în ochi peste masă, la mediere. Matthew schimbase partenera şi compania la care lucra; în curând avea să fie tată. Viaţa lui nu mai ei a aceeaşi, dar el oare se schimbase?

Dădură colţul şi se treziră în faţa a ceea ce Strike catalogă în gând drept „hectare de prostii". Pe trotuare, cât vedeai cu ochii, se înşirau stative cu marfă: mingi de plajă, inele pentru chei, bijuterii ieftine, ochelari de soare, găleţi cu vată pe băţ, caramel şi jucării de pluş.

— Ia uite, spuse Robin dintr-odată, arătând în dreapta ei.

Pe o firmă de un galben-aprins scria: *Viaţa din Mâinile Tale.* Pe geamul întunecat al uşii de dedesubt scria: *Cititoare în Palmă. Clarvăzătoare,* lângă o hartă circulară pe care cele 12 zodii erau reprezentate de simbolurile lor dispuse în jurul unui soare.

— Ce e? spuse Strike.

— Păi, tu ţi-ai făcut astrograma. Poate vreau să mi-o fac şi eu.

— Hai dă-o dracu', murmură Strike.

Merseră mai departe, Robin zâmbind în sinea ei. Rămase afară, examinând cărţile poştale, în timp ce Strike intra în chioşcul de ziare ca să-şi ia ţigări.

Aşteptând să fie servit, Strike simţi un impuls subit şi exotic (fără îndoială, stimulat de culorile ţipătoare din jurul lui, de lumina soarelui şi de acadele, de zarva sălilor de jocuri şi de stomacul plin cu cel mai bun peşte cu cartofi prăjiţi pe care îl mâncase vreodată) să-i ia lui Robin un măgăruş de jucărie. Îşi veni în fire aproape înainte ca ideea să prindă contur: ce era el, un copil care şi-a dat întâlnire în timpul zilei cu prima lui iubită? Ieşi din magazin în lumina soarelui şi observă că, şi dacă ar fi vrut să cumpere un măgăruş, n-ar fi putut: în cutiile cu jucării de pluş erau doar inorogi.

— Atunci ne întoarcem la maşină? spuse Robin.

— Da, răspunse Strike rupând celofanul de pe pachetul de ţigări.

Dar apoi adăugă:

— Înainte să plecăm, mergem să vedem marea, bine?

— Bine, spuse Robin surprinsă. Ăă – de ce?

— Mi-ar plăcea. Nu e normal să ajungi la mare şi să nu o vezi.

— Asta e o chestie din Cornwall? întrebă Robin, în timp ce se întorceau pe Grand Parade.

— Poate, spuse Strike, aprinzându-şi ţigara.

Trase un fum, îl suflă afară şi apoi cântă:

La Zidul Londrei, sub parapeţi,
Cetate cu privelişte de soi,
Veniţi! Laşilor, ca să vedeţi,
Bărbaţi la fel de buni ca voi.

— „Cântecul bărbaţilor din Vest”?

— Exact.

— De ce crezi că simt nevoia să le spună londonezilor că sunt la fel de buni ca ei? Nu se înţelege de la sine?

— E vorba de Londra, nu? spuse Strike în timp ce traversau. Ea îi enervează pe toţi.

— Eu iubesc Londra.

— Şi eu. Dar îmi dau seama de ce-i enervează pe toţi.

Trecură pe lângă o fântână în centrul căreia se afla o statuie a Pescarului vesel, marinarul bărbos şi rotofei care dansa pe un vânt puternic şi care apărea de aproape un secol în reclame promovând Skegness, şi traversară o zonă pavată înspre plajă.

Admirară, în sfârşit, ceea ce Strike simţise nevoia să vadă: oceanul liniştit, de culoarea cuarţului, întinzându-se în faţa lor sub un cer albastru-mov. În larg era o armată de turbine eoliene înalte şi albe care stricau linia orizontului, şi chiar dacă lui Strike personal îi plăcea briza răcoroasă care venea din largul oceanului, înţelese, în sfârşit, de ce Robin îşi luase eşarfa.

Strike fuma în tăcere, vântul rece neavând niciun fel de efect asupra părului său cârlionţat. Se gândea la Joan. Până în acest moment nu-şi dăduse seama că planul ei pentru locul final de odihnă le oferise un mormânt pe care puteau să-l viziteze ori de câte ori se aflau pe ţărmul britanic. Născută şi crescută în Cornwall, Joan ştiuse că această nevoie de a relua legătura cu marea exista în ei toţi. Acum, de fiecare dată când ajungeau la ţărm, îi aduceau un omagiu, împreună cu reverenţa datorată valurilor.

— Trandafirii roz erau florile preferate ale lui Joan, spuse el după o vreme. Ce ai trimis tu la funeralii.

— Serios? spuse Robin. Eu… ei, aveam în minte un fel de imagine a lui Joan, din ce mi-ai spus tu, şi… trandafirii roz păreau să i se potrivească

— Dacă agenţia dă faliment vreodată, spuse Strike în timp ce se întorceau amândoi dinspre mare, poţi să te întorci în Skegness şi să-ţi deschizi tarabă de clarvăzătoare.

— E cam de nişă, spuse Robin în timp ce se îndreptau spre parcare. Să ghiceşti florile preferate ale oamenilor morţi.

— Nu e niciun măgar, spuse Strike privind peste umăr spre plajă.

— Nu contează, spuse Robin cu bunătate. Cred că ai fi fost puţin c-am greu pentru ei.

66

Vorbeşte, femeie plăpândă, vorbeşte cu credinţă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Seara următoare, Strike şi Robin se aşezară amândoi de aceeaşi parte a biroului dublu. Erau singuri în birou pentru prima oară de când Strike îi învineţise ochii. Acum lumina era aprinsă şi nu exista niciun pahar cu whisky în preajmă, dar fiecare era perfect conştient de ceea ce se întâmplase data trecută şi amândoi simţeau o uşoară inhibiţie, care la Strike se manifesta printr-un ton puţin mai energic în timp ce potriveau ecranul calculatorului astfel încât să vadă bine amândoi, iar la Robin – prin atenţia cu care se concentra asupra tuturor întrebărilor pe care voia să i le pună Gloriei.

La ora 6 – care era ora 7 la Gloria – Strike formă numărul acesteia şi, după un moment de suspans, auziră cum sună, iar pe ecran apăru o femeie puţin agitată, aflată într-un birou tapetat cu cărţi. Pe peretele din spatele ei era o fotografie mare, înrămată, cu o familie: Gloria însăşi, un soţ cu aspect distins şi trei copii adulţi purtând cămăşi albe, toţi deosebit de atrăgători.

Robin se gândi că, dintre toţi cei pe care îi cunoscuseră şi intervievaseră în legătură cu Margot Bamborough, Gloria Conti semăna cel mai mult cu cea din tinereţe, chiar dacă nu făcuse niciun efort evident de a masca procesul îmbătrânirii. Părul scurt, tuns bob, care îi venea foarte bine, era alb ca zăpada. Chiar dacă pe frunte şi în jurul ochilor avea riduri fine, pielea ei deschisă la culoare nu părea să fi fost expusă vreodată prea mult la soare. Gloria era subţirică şi avea pomeţii înalţi, astfel că îşi păstrase în mare parte structura feţei ca în tinereţe, iar bluza pe gât, de un albastru-închis, cerceii de aur mici şi ochelarii cu ramă pătrată erau eleganţi şi simpli.

Robin se gândi că Gloria aducea mai degrabă cu o profesoară de colegiu, aşa cum şi-o imagina ea, decât cu descendenta unei familii de infractori, dar poate era influenţată de şirurile de cărţi de pe rafturile din spatele acesteia.

— Bună seara, spuse Gloria agitată.

— Bună seara, spuseră Strike şi Robin într-un glas.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să vorbiţi cu noi, doamnă Jaubert, spuse Strike. Vă suntem recunoscători.

— Ah, cu mare plăcere, spuse ea politicos.

Din descrierea pe care Irene Hickson o făcuse unei fete care provenea dintr-un mediu dur, Robin nu-şi imaginase o engleză literară, dar, bineînţeles, ca şi în cazul lui Paul Satchwell, Gloria trăise deja mai mult timp în afara graniţelor ţării natale.

— Speram să vorbim cu dumneavoastră de multă vreme, spuse Robin

— Da, îmi pare foarte rău pentru asta, spuse Gloria. Soţul meu, Hugo, nu mi-a spus despre niciunul dintre mesajele voastre, înţelegeţi. Am găsit ultimul vostru e-mail, din greşeală. Aşa mi-am dat seama că încercaţi să luaţi legătura cu mine. Hugo – mă rog, el a crezut că face ce trebuie.

Robin îşi aminti de momentul în care Matthew îi ştersese din telefon mesajele vocale pe care i le lăsase Strike, în încercarea de a o împiedica să reînceapă lucrul la agenţie. Era surprinsă să vadă că Gloria nu părea să-l învinuiască pe soţul ei pentru această intervenţie. Gloria parcă îi citi gândurile, pentru că spuse:

— Hugo a presupus că nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat. Nu şi-a dat seama că, de fapt, voi sunteţi singurii oameni cu care aş vrea să vorbesc vreodată, pentru că încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat în realitate şi, dacă reuşiţi, ar fi – mă rog, asta m-ar elibera de o povară imensă.

— Vă deranjează dacă iau notiţe? o întrebă Strike.

— Nu, nicidecum, răspunse Gloria politicos.

În timp ce Strike îşi deschidea pixul, Gloria întinse mâna în afara cadrului după un pahar mare cu vin roşu, luă o gură, păru să-şi adune curajul şi spuse repede:

— Vă rog, dacă nu vă deranjează, aş putea să vă explic mai întâi nişte lucruri? De ieri le-am tot reluat în minte şi cred că dacă vă spun povestea mea asta v-ar scuti o grămadă de timp. E esenţial, ca să înţelegeţi relaţia mea cu Margot şi de ce m-am comportat… aşa cum m-am comportat.

— Ar fi foarte util, spuse Strike cu pixul pregătit. Vă rog, continuaţi.

Gloria luă încă o gură de vin, puse din nou paharul undeva unde ei nu îl puteau vedea, inspiră adânc şi spuse:

— Părinţii mei au murit într-un incendiu care a izbucnit la noi acasă, când eu aveam cinci ani.

— Groaznic, zise Robin uimită, deoarece în datele recensământului din 1961 figura o familie completă de patru persoane. Îmi pare foarte rău.

Strike scoase un fel de mormăit de compasiune.

— Mulţumesc, spuse Gloria. Vă spun asta doar pentru a explica – înţelegeţi, eu am supravieţuit pentru că tatăl meu m-a aruncat de la fereastră într-o pătură pe care o ţineau vecinii. Mama şi tatăl meu n-au sărit, pentru că încercau să ajungă la fratele meu mai mare, care era blocat. Au murit toţi trei, astfel că eu am fost crescută de părinţii mamei. Erau nişte oameni adorabili. Şi-ar fi vândut şi sufletul pentru mine, şi asta face ca tot ceea ce urmează să vă spun să fie încă şi mai rău… Eram o fată timidă. Le invidiam foarte tare pe fetele de la şcoală care aveau părinţi care erau – ştiţi – *în pas cu vremea.* Sărmana mea bunică nu prea înţelegea anii ’60 şi ’70.

Gloria zâmbi trist.

— Hainele mele erau întotdeauna puţin demodate. Nu aveam fuste mini sau farduri, înţelegeţi… Reacţia mea a fost să-mi creez o viaţă imaginară foarte elaborată. Ştiu că majoritatea adolescenţilor fantazează, dar eu… duceam asta la

extrem. Totul a scăpat de sub control când am împlinit 16 ani şi m-am dus să văd filmul *Naşul*...

Tonul Gloriei deveni sobru.

— E ridicol, dar e adevărat. M-a… *trăsnit* filmul ăla. Am devenit *obsedată* de el. Nici nu mai ştiu de câte ori l-am văzut; de cel puţin 20 ori, presupun. Eu eram o englezoaică, elevă în Islingtonul anilor '70, dar tot ce îmi doream *în realitate* era să fiu Apollonia din Sicilia anilor '40 şi să cunosc un mafiot american arătos, dar să *nu* fiu aruncată în aer de o bombă pusă la maşină, ci să merg să trăiesc cu Michael Corleone în New York, să fiu frumoasă şi fermecătoare, în timp ce soţul meu făcea lucruri fermecător de violente şi criminale, totul având la bază un cod moral strict, bineînţeles.

Strike şi Robin râseră amândoi, dar Gloria nici măcar nu zâmbi. Dimpotrivă, părea tristă şi ruşinată.

— Cumva, credeam că toate astea sunt realizabile din cauză că aveam un nume de familie italienesc, continuă ea. Înainte de *Naşul,* nu îmi păsase niciodată de asta. Acum, din senin, i-am rugat pe bunicii mei să mă ducă la slujbă la biserica italiană de pe Clerkenwell Road, şi nu la biserica lor obişnuită – şi m-au dus, dragii de ei. Aş vrea să n-o fi făcut. Aş vrea să-mi fi spus să nu fiu egoistă, pentru că biserica lor obişnuită îi susţinea mult şi era centrul vieţii lor sociale. Până atunci, eu mă simţisem pe de-a-ntregul englezoaică, ceea ce şi *eram* din partea mamei, dar acum încercam să aflu cât mai multe despre familia tatălui meu. Speram să aflu că eram descendenta unor mafioţi. Atunci aş fi putut să-i determin pe bunicii mei să-mi dea banii cu care să mă duc să-i cunosc pe toţi în Sicilia şi, poate, să mă mărit cu un văr îndepărtat. Dar nu am descoperit decât că bunicul meu italian emigrase în Londra ca să lucreze într-o cafenea. Ştiam deja că tata lucrase la London Transport. Toţi cei despre care aflam, indiferent cât de mult m-aş fi întors în timp, trăiau în cinste şi cu respect pentru lege. A fost o mare dezamăgire.

Gloria oftă.

— Apoi, într-o duminică, cineva mi-a arătat la St Peter's un bărbat pe nume Niccolo Ricci, care stătea în biserică, undeva în spate. Mi-a spus că e unul dintre ultimii gangsteri din Mica Italie.

Gloria făcu o pauză ca să mai ia o gură de vin, puse din nou paharul în afara cadrului şi continuă:

— În fine… Ricci avea fii.

Strike puse pixul pe hârtie pentru prima oară.

— Nu exista prea mare asemănare, de fapt, între Luca Ricci şi Al Pacino spuse Gloria sec, dar eu am reuşit să găsesc una. Era cu patru ani mai mare decât mine şi toţi cei pe care i-am întrebat despre el mi-au spus că e soi rău, adică exact ceea ce voiam să aud. A început cu câteva zâmbete în trecere… Am ieşit prima oară împreună cu câteva luni înainte ca eu să-mi dau examenele. Le-am spus bunicilor că învăţ acasă la o colegă. Fusesem întotdeauna o fată atât de bună, nici nu le trecea prin cap că aş putea să mint. Îmi doream *cu disperare* să-mi placă Luca, pentru că prin el fantezia mea putea deveni realitate. Avea maşină şi era categoric infractor. Dar el nu mi-a pomenit nimic despre reuniuni la care să participe capii familii lor mafiote… vorbea mai ales despre Fiatul lui, droguri şi oameni pe care îi bătuse. După câteva întâlniri, era evident că lui Luca îi place de mine sau… nu că îi place…

Gloria, în continuare, nu zâmbea.

— …pentru că asta implică afecţiune sinceră. De fapt, voia doar să mă izoleze, să mă ţină numai pentru el. Eram atât de neghioabă şi de pierdută în fanteziile mele, că asta pe mine mă entuziasma, pentru că părea – înţelegeţi – o atitudine de mafiot adevărat. Cel mai mult îmi plăcea de Luca atunci când nu eram cu adevărat cu el, când îl amestecam în mintea mea cu Michael Corleone, noaptea în pat. Nu mi-am mai bătut capul cu învăţatul. Viaţa mea imaginară mă cucerise complet. Iubitele gangsterilor nu aveau nevoie de bacalaureat. Nici Luca nu credea că am nevoie de bacalaureat. Am picat la toate examenele. Bunicii mei au fost foarte

dezamăgiţi, chiar dacă au primit vestea cu multă bunătate.

Pentru prima oară, vocea începu să-i tremure uşor.

— Apoi – cred că asta a fost săptămâna următoare – au aflat că mă întâlneam cu Luca. Au fost extrem de îngrijoraţi şi supăraţi, dar de data asta mie nu-mi păsa. Le-am spus că renunţasem la ideea de colegiu. Voiam să plec în lume. Am aplicat pentru slujba de la cabinetul St John doar pentru că era în centrul Micii Italii, chiar dacă aceasta nu mai exista de fapt. Tatăl lui Luca era una dintre ultimele relicve. Dar totul făcea parte din fantezia mea: eram din familia Conti, trebuia să fiu acolo unde fuseseră strămoşii mei. Era şi mai uşor să mă întâlnesc cu Luca, pentru că el locuia acolo. N-ar fi trebuit să primesc niciodată slujba aceea de recepţioneră. Eram mult prea tânără şi nu aveam deloc experienţă. Margot a fost cea care a vrut s-o primesc.

Gloria făcu o pauză, iar Robin fu convinsă că era din cauză că pronunţase Margot pentru prima oară. Gloria inspiră din nou adânc şi spuse:

— Aşa că iată-mă la recepţie toată ziua, cu Irene. Bunicii meu nu erau înregistraţi la St John, pentru că locuiau în Islington, aşa că am putut să-i spun lui Irene o grămadă de minciuni despre mediul în care mă învârteam. Creasem deja un întreg personaj. I-am spus că familia Conti era o veche familie siciliană, că bunicul şi tatăl meu făcuseră parte dintr-un clan mafiot şi nu mai ştiu ce. Uneori foloseam din ce-mi spusese Luca despre familia Ricci. Alteori mă inspiram direct din *Naşul.*

Gloria îşi dădu uşor ochii peste cap.

— În mod ironic, nu i-am mărturisit singura chestie infracţională autentică pe care aş fi putut să i-o spun. Mi-am ţinut gura despre iubitul meu. Luca îmi spusese să nu vorbesc niciodată cu alţii despre el şi familia lui, aşa că n-am făcut-o. L-am luat în serios. Îmi amintesc că, la câteva luni după ce am primit slujba, în zonă s-a răspândit zvonul că fusese

găsit un cadavru îngropat în ciment pe unul dintre şantierele de pe stradă. Am susţinut că sunt la curent cu toată povestea datorită contactelor mele printre interlopi. I-am spus lui Irene că ştiam din sursă sigură că mortul făcuse parte din banda Sabini. Eram o neghioabă. O proastă mică… Dar am avut întotdeauna sentimentul că Margot ştie exact ce e cu mine. La puţin timp după ce am început să lucrez acolo, mi-a spus că „văzuse ceva” în mine la interviu. Nu mi-a plăcut asta, mi s-a părut că mă ia de sus. Nu m-a tratat niciodată cum voiam eu să fiu tratată, ca pe o fată şmecheră cu secrete tenebroase, ci întotdeauna ca şi cum aş fi fost o fată dulce. Nici lui Irene nu-i plăcea de Margot şi ne plângeam de ea tot timpul la recepţie. Margot ţinea mult la educaţie şi să-ţi continui cariera, iar noi spuneam cât de ipocrită poate să fie, pentru că ea era căsătorită cu un bogat. Când trăieşti într-o minciună, nimic nu e mai ameninţător ca o persoană care îţi spune adevărul…

Gloria scutură nerăbdător din cap.

— Îmi pare rău, probabil nu vi se pare relevant deloc, dar este, vă rog să aveţi răbdare…

— Nu vă grăbiţi, spuse Strike.

— Ei… a doua zi după ce am împlinit 18 ani, Luca şi cu mine ne-am mutat. Nu-mi mai amintesc motivul, dar m-a prins de gât şi m-a lipit de perete până când n-am mai putut respira. Am fost îngrozită. Mi-a dat drumul, dar avea o privire terifiantă. Mi-a spus „Doar tu eşti de vină”. Şi apoi „Începi să vorbeşti ca doctoriţa aia”. Îi vorbisem destul de mult despre Margot, înţelegeţi. Îi spusesem că era o acritură absolută, autoritară şi dogmatică. Îi repetam întruna lucruri spuse de ea, ca să le critic, ca să-mi spun mie însămi că n-au nicio valoare. O dată, la o şedinţă cu personalul, a citat din Simone de Beauvoir. Îi căzuse pixul pe jos şi înjurase, iar doctorul Brenner a spus „Mă întreabă lumea mereu cum e să lucrez cu o doamnă doctoriţă, dacă o să întâlnesc vreodată una o să pot să spun”. Dorothy a râs – ea râdea foarte rar – şi

Margot i-a replicat imediat – acum ştiu citatul pe de rost, inclusiv în franceză – „Bărbatul este definit ca fiinţă umană, iar femela ca femelă – de câte ori ea se comportă ca fiinţă umană, se spune că imită bărbatul”.[15] După aceea, am discutat cu Irene despre asta. Am spus că îi plăcea să se dea în spectacol pentru că citase din nu ştiu ce franţuzoaică, dar lucrurile de felul ăsta îmi intrau în cap şi nu mai puteam să le scol de acolo. Credeam că îmi doream să fiu o nevastă de mafiot din anii ’50, dar uneori Margot era foarte amuzantă, iar eu o vedeam cum nu cedează niciodată în faţa lui Brenner şi nu puteai să n-o admiri pentru asta.

Gloria mai luă o gură de vin.

— În fine, în seara în care Luca m-a strâns de gât, m-am dus acasă şi am plâns aproape toată noaptea. A doua zi dimineaţa, mi-am luat o bluză pe gât la serviciu, ca să ascund vânătăile, şi la ora 5 în după-amiaza aia, după ce am plecat de acolo, m-am dus direct la o cabină telefonică de lângă cabinet, l-am sunat pe Luca şi am pus capăt relaţiei. I-am spus că mă sperie şi că nu vreau să mă mai văd cu el. El a primit vestea calm, ceea ce m-a surprins. Eram foarte uşurată… timp de trei sau patru zile am crezut că totul se terminase şi mă simţeam extraordinar. Era ca şi cum m-aş fi trezit, sau ca şi cum aş fi ieşit la suprafaţă şi aş fi respirat după ce fusesem sub apă. Îmi doream în continuare să fiu iubită de gangster, dar acum mă mulţumeam cu varianta din imaginaţia mea. Avusesem parte de puţin prea mult contact cu realitatea. Apoi, la sfârşitul petrecerii de Crăciun a cabinetului, Luca intră împreună cu tatăl lui şi unul dintre veri. Am fost absolut *terifiată* să-i văd acolo. Luca mi-a spus „Tata nu voia decât s-o cunoască pe prietena mea”. Şi – nu ştiu de ce, poate pentru că eram îngrozită să nu facă o scenă – am spus „Bine, bine”. Mi-am luat haina şi am plecat cu toţi trei, înainte ca cineva să apuce să vorbească cu ei. M-au condus până în staţia de autobuz. Pe drum, Nico mi-a spus „Eşti o

fată drăguţă. Luca a fost foarte supărat de ce i-ai spus la telefon. Te îndrăgeşte mult, să ştii. Nu vrei să-l faci nefericit, nu-i aşa?” Apoi el şi vărul lui Luca au plecat. Luca a spus „N-ai vorbit serios, nu-i aşa?” Iar eu… mi-a fost atât de frică. Faptul că îi adusese cu el pe tatăl şi pe vărul lui… Mi-am spus în sinea mea că o să găsesc o cale de scăpare mai târziu, dar deocamdată să-l liniştesc. Aşa că i-am spus „Nu, n-am vorbit serios. Dar n-o să mai faci niciodată nimic de felul ăsta, nu-i aşa?” Şi el a spus „De ce fel?” Ca şi cum nu se întâmplase niciodată să mă strângă de gât până când n-am mai putut respira. De parcă îmi imaginasem eu. Aşa că am continuat să ne vedem. Luca a început să vorbească despre căsătorie. Eu îi spuneam întruna că eram prea tânără. De fiecare dată când eram pe punctul de a pune capăt relaţiei, el mă acuza că îl înşel, ceea ce era cea mai mare crimă, iar eu nu aveam cum să-i dovedesc contrariul altfel decât continuând să fiu împreună cu el.

Acum Gloria îşi întoarse ochii de la ei şi îşi aţinti privirea asupra a ceva din afara ecranului.

— La momentul acela deja ne culcam împreună. Eu nu voiam. Nu spun că mă forţa – cu adevărat…

Robin îşi aminti de Gemma, asistenta Alunecosului.

— …dar a-l ţine mulţumit era singura modalitate de a merge mai departe. Altfel primeam o palmă sau mai rău. O dată a spus că o să-i facă rău bunicii mele dacă nu mă port cum trebuie. Eu am luat foc, dar el a râs şi a spus că glumise, dar voise să-mi planteze ideea în minte şi reuşise. În plus, Luca nu credea în contracepţie. Trebuia să folosim… metoda calendarului, înţelegeţi.

Gloria întinse iar mâna după vin.

— Dar el era… să zicem neglijent, iar eu eram sigură că vrea să rămân însărcinată, pentru că atunci nu aş mai fi avut de ales şi m-aş fi căsătorit cu el. Bunicii mei probabil că l-ar fi susţinut. Erau oameni foarte credincioşi. Aşa că, fără să-i spun lui Luca, m-am dus la Margot să fac rost de pastilă. Ea mi-a

spus că e încântată să mi-o dea, dar nici nu ştiuse că am un prieten, nu-i spusesem niciodată… Şi chiar dacă nu-mi plăcea de ea, i-am povestit câte ceva. Presupun că era singurul loc în care puteam să renunţ să mă mai amăgesc. Ştiam că nu poate să spună altcuiva ce aude în cabinetul ei. Margot a încercat să-mi bage minţile în cap. A încercat să-mi arate că existau şi alte modalităţi de a ieşi din acea situaţie în afară de a-i ceda de fiecare dată lui Luca. Eu m-am gândit că ei îi vine uşor să spună asta, cu toţi banii şi casa ei mare şi sigură… Dar mi-a dat puţină speranţă, cred. O dată, după ce Luca m-a lovit şi mi-a spus că o căutasem cu lumânarea şi că ar trebui să fiu recunoscătoare că aveam pe cineva care îmi oferea o alternativă la a locui cu doi bătrâni, i-am spus „Există şi alte locuri unde aş putea să mă duc”, şi cred că el s-a îngrijorat că cineva se oferise să mă ajute. Eu încetasem deja să-mi mai bat joc de Margot, iar Luca nu era prost. Atunci i-a scris lui Margot biletele de ameninţare. Anonim, înţelegeţi, dar eu ştiam că e el. Îi cunoşteam scrisul. Într-o zi în care Dorothy avea liber pentru operaţia de amigdale a fiului ei, Irene a deschis corespondenţa şi a despăturit unul dintre bilete, acolo pe birou, lângă mine. Irene jubila din cauza biletului, iar eu a trebuit să mă prefac că mi se pare amuzant şi că nu recunosc scrisul. I-am cerut socoteală lui Luca. El mi-a spus să nu fiu proastă, bineînţeles că nu scrisese el biletul, dar eu ştiam că nu e aşa… În fine – cred că asta a fost imediat după al doilea bilet – am descoperit că lucrul de care îmi fusese groază se întâmplase. Eram însărcinată. Nu ştiusem că pastila nu-şi face efectul dacă ai probleme cu stomacul, iar eu avusesem toxiinfecţie cu o lună în urmă. Ştiam că sunt încolţită şi era prea târziu, trebuia să mă căsătoresc cu Luca. Aşa ar fi vrut familia Ricci, iar bunicii mei nu şi-ar fi dorit să fiu mamă nemăritată.

Gloria privi direct spre Strike şi Robin.

— Atunci am recunoscut pentru prima oară faţă de mine însămi. Îl uram necondiţionat pe Luca

Ricci.

— Gloria, spuse Robin încet, scuze de întrerupere, dar aş vrea să întreb atunci când v-a fost rău la grătarul lui Margot…?

— Aţi auzit de asta, nu-i aşa? Da, atunci am avut toxiinfecţie. Oamenii au spus că unul dintre copii măsluise punciul, dar nu cred. Nimănui altcuiva nu i-a fost la fel de rău ca mie.

Robin văzu cu coada ochiului că Strike îşi notează în carnet.

— M-am dus iar la Margot ca să aflu cu certitudine dacă eram sau nu însărcinată, spuse Gloria. Ştiam că pot să am încredere în ea. În cabinetul ei nu am mai rezistat şi am plâns în hohote când mi-a confirmat. Apoi… ei, Margot era pur şi simplu minunată. M-a ţinut de mână şi a vorbit cu mine la nesfârşit. Eu credeam că avortul e un păcat. Aşa fusesem crescută. Ea nu credea că e un păcat, în niciun caz. Mi-a vorbit despre viaţa mea alături de Luca, aşa cum se prefigura ea dacă năşteam copilul. Am discutat despre posibilitatea de a-l păstra singură, dar ştiam amândouă că Luca n-ar fi vrut asta, că dacă făceam un copil cu el, ar fi rămas în viaţa mea pentru totdeauna. Era greu pe vremea aia să fii singură cu un copil. Mă uitam la Janice, asistenta. Trebuia să alerge întruna între fiul şi slujba ei. Evident că nu i-am spus lui Luca, ştiam că dacă e să fac *ceva,* trebuia să fac repede, înainte ca el să observe că trupul meu se transformă, dar mai ales înainte ca copilul să simtă sau…

Dintr-odată, Gloria lăsă capul în jos şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Îmi pare atât de rău, spuse Robin. Trebuie să fi fost groaznic…

— Nu – mă rog… replică Gloria cu ochii umezi, după ce se îndreptă şi îşi dădu iar pe spate părul alb. Nu contează, vă spun doar ca să înţelegeţi… Margot mi-a făcut programarea. A dat clinicii numele şi datele ei de contact şi a cumpărat peruci pentru amândouă, pentru că dacă ea era recunoscută, cineva ar fi putut să mă recunoască şi pe mine, prin

asociere. Şi a venit cu mine – era într-o sâmbătă – la clinica asta de pe Bride Street[16]. N-am uitat niciodată numele străzii, pentru că mireasă era exact ceea ce *nu* îmi doream să fiu, de aia mă aflam acolo. Clinica trecuse numele lui Margot la doctorul care mă trimisese şi cred că undeva s-a produs o încurcătură, pentru că au crezut că „Margot Bamborough” era cea care avea să urmeze procedura. Margot a spus „Nu contează, nu o să afle nimeni niciodată, toate documentele astea sunt confidenţiale”. Şi a spus că într-un fel era chiar convenabil, pentru că dacă era nevoie de consultaţii ulterioare, puteau să ia legătura cu ea şi să le aranjeze. M-a ţinut de mână până am intrat înăuntru şi a fost acolo când m-am trezit…

Din ochii Gloriei ţâşniră acum lacrimi, pe care ea le şterse rapid.

— Când am fost gata să merg acasă, m-a dus până în capătul străzii bunicilor mei cu un taxi. Mi-a spus ce să fac după aceea, cum să mă îngrijesc…

Vocea Gloriei se frânse.

— Eu nu eram ca Margot. Nu credeam că ceea ce făcusem era corect. 14 septembrie: nu cred că de atunci încoace a venit vreodată ziua asta fără să-mi amintesc şi să mă gândesc la copilul acela. Când m-am dus din nou la serviciu, după câteva zile libere, Margot m-a luat în cabinet şi m-a întrebat cum mă simt, apoi mi-a spus „Acum, Gloria, trebuie să fii curajoasă. Dacă rămâi cu Luca, se va întâmpla din nou”. A spus „Trebuie să-ţi găsim o slujbă departe de Londra şi să ne asigurăm că el nu ştie unde te-ai dus”. Şi a spus ceva ce n-am uitat niciodată: „Nu suntem greşelile noastre. Ceea ce facem *în privinţa* greşelilor noastre arată cine suntem”.

Apoi Gloria mai sublinie o dată:

— Dar eu nu eram ca Margot. Nu eram curajoasă, nu-mi puteam imagina că îmi abandonez bunicii. M-am prefăcut că sunt de acord, dar la zece zile după avort mă culcam din nou cu Luca, nu pentru că voiam, ci pentru că nu părea că am

alternativă. Apoi, cam la o lună după ce fusesem la clinică, s-a întâmplat. Margot a dispărut.

De undeva din preajma Gloriei se auzi o voce masculină înăbuşită, iar ea se întoarse spre uşa din spatele său şi spuse:

— *Non, c'est toujours en cours!*[17]

Apoi se întoarse spre calculator şi spuse:

— *Pardon.* Vreau să spun, scuze.

— Doamnă Jaubert – Gloria, spuse Strike, am putea să recapitulăm ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut Margot?

— Toată ziua?

Strike aprobă din cap. Gloria inspiră încet, asemenea cuiva care urmează să plonjeze într-o apă adâncă, apoi spuse:

— Păi, dimineaţa a fost complet normală. Toată lumea a fost acolo, în afara Wilmei, femeia de serviciu. Ea nu venea vinerea. Îmi amintesc două lucruri despre dimineaţa aceea: că m-am întâlnit cu Janice în spate, la ceainic, şi ea îi dădea întruna cu urmarea la *Naşul* care avea să apară în curând, iar eu m-am prefăcut entuziasmată, deşi aş fi făcut orice altceva decât să mă duc să-l văd… şi că Irene era foarte mândră şi încântată de ea, pentru că Janice tocmai ieşise cu un bărbat cu care încerca s-o cupleze de o veşnicie. Irene avea o atitudine ciudată faţă de Janice. Ele ar fi trebuit să fie mari prietene, dar Irene îi dădea întruna că Janice e o devoratoare de bărbaţi, ceea ce era ciudat, dacă o ştiai pe Irene. Obişnuia să spună că Janice ar trebui să nu mai viseze cai verzi pe pereţi, că se amăgeşte singură dacă îşi închipuie că o să vină cineva ca James Caan şi o s-o cucerească, pentru că era o mamă singură, nu vreo mare partidă. Irene considera că Janice nu poate spera decât la tipi precum cel de la firma lui Eddie, care părea mai greu de cap. Irene râdea mereu de el că încurcă lucrurile… Din câte îmi amintesc, eram destul de ocupaţi, toţi cei trei doctori intrau şi ieşeau din anticameră ca să-şi cheme pacienţii. Nu-mi amintesc nimic neobişnuit din

după-amiaza aceea, în afara faptului că Irene a plecat mai devreme. Pretindea că o dor dinţii, dar eu am bănuit că minte. Nu mi se păruse că ar avea dureri când îi dădea înainte cu viaţa amoroasă a lui Janice. Ştiam că Margot se întâlneşte mai târziu cu o prietenă la bar. Mi-a spus asta, pentru că avea în frigider o gogoaşă învelită în folie de plastic şi m-a rugat să i-o aduc înainte să consulte ultimul pacient, ca să-i dea energie. Îi plăcea enorm zahărul. La ora 5 umbla mereu la cutia cu biscuiţi. Avea un metabolism din acelea de nu se îngrăşa niciodată şi era plină de energie nervoasă. Îmi amintesc gogoaşa pentru că, atunci când i-am dus-o, i-am spus „De ce nu mănânci bomboanele alea de ciocolată?” Avea o cutie pe care o scosese din coşul de gunoi, cred că asta fusese cu o zi în urmă. Erau încă în celofan când le-a scos din coşul de gunoi, nu era neigienic. I le trimisese cineva…

— Cineva? repetă Strike.

— Păi, noi am crezut cu toţii că era pacientul de care era atât de interesată poliţia, Steve Douthwaite, spuse Gloria. Sau cel puţin Dorothy credea asta.

— Cutia nu avea şi un mesaj?

— Exista un cartonaş pe care scria „Mulţumesc”, spuse Gloria, şi Dorothy a crezut probabil că era vorba de Steve Douthwaite, pentru că tuturor ni se părea că vine foarte des. Dar nu cred că biletul era semnat.

— Deci Margot a aruncat cutia la gunoi şi apoi a scos-o?

— Da, pentru că eu am râs de ea din cauza asta, spuse Gloria. I-am spus „Ştiam eu că n-o să te poţi abţine”, şi Margot a râs şi ea. A doua zi, când am întrebat-o „De ce nu le mănânci?”, ea mi-a răspuns „Le-am mâncat, le-am terminat”.

— Dar cutia era în continuare acolo?

— Da, pe raftul cu cărţi. Eu m-am întors la recepţie. Pacientul doctorului Brenner a plecat, dar el a rămas să-şi completeze documentele.

— Aş putea să întreb dacă ştiaţi despre dependenţa de barbiturice a doctorului Brenner?

întrebă Strike.

— Poftim? se miră Gloria.

— Nu v-a spus nimeni nimic despre asta?

— Nu, spuse Gloria, surprinsă. Habar n-aveam.

— Nu aţi auzit niciodată că Janice găsise o capsulă de amobarbital pe fundul unei ceşti de ceai?

— Nu… ah. De asta a început Margot să-şi facă ceai singură? Mie mi-a spus că Irene punea prea mult lapte.

— Să revenim la ordinea în care a plecat fiecare.

— Bun, deci, pacientul doctorului Gupta a fost următorul, iar doctorul Gupta a plecat imediat după aceea. Trebuia să ajungă la o cină în familie, aşa că a plecat. Apoi, tocmai când mă gândeam că terminasem pe ziua aceea, intră fata aceea, Theo.

— Spuneţi-ne despre Theo, îi ceru Strike.

— Avea păr lung şi negru… şi pielea închisă la culoare. Părea romancă sau turcoaică. Cercei bogat ornamentaţi, ştiţi: stilul ţigănesc. Mie mi s-a părut că arată a ţigancă. Nu o mai văzusem până atunci, aşa că ştiam că nu e înregistrată la noi. Părea că are dureri mari de burtă. A venit la recepţie şi mi-a cerut să o consulte un doctor urgent. Am întrebat-o cum o cheamă şi ea a spus Theo… cumva. N-am întrebat-o încă o dată pentru că se vedea cât de tare suferă, aşa că i-am spus să aştepte şi m-am dus să văd ce medic e liber. Uşa lui Margot era în continuare închisă, aşa că l-am întrebat pe doctorul Brenner. El nu a vrut să o consulte. Aşa era tot timpul, foarte dificil. Nu l-am plăcut niciodată. Apoi s-a deschis uşa lui Margot şi mama cu copilul pe care îi consultase au plecat, iar Margot a spus că o consultă pe fata care aştepta.

— Theo era categoric fată? întrebă Strike.

— Fără cea mai mică umbră de îndoială, spuse Gloria ferm. Era lată în umeri, am observat asta când a venit la recepţie, dar era categoric femeie. Poate că umerii ei l-au făcut pe doctorul Brenner să spună, după aceea că părea bărbat, dar zău aşa… M-am gândit la el aseară, ştiind că urma să vorbim. Brenner era probabil cel mai mare misogin pe care l-am cunoscut vreodată. Critica femeile pentru că nu

arată feminin sau că nu vorbesc „Ca o doamnă”, dar o dispreţuia şi pe Irene, care era blondă şi foarte feminină şi îi plăcea să chicotească, înţelegeţi. Presupun că Brenner ar fi vrut să fie toate ca Dorothy, supuse şi respectuoase, cu guler înalt şi tiv jos. Dorothy era ca o călugăriţă foarte posacă.

Robin se gândi la Betty Fuller întinsă pe pat şi prefăcându-se că e în comă, în timp ce Brenner îi şoptea cuvinte obscene la ureche.

— Pacientelor nu le plăcea deloc Brenner. Mereu ne cereau să le mutăm la Margot, dar pe majoritatea trebuia să le refuzăm, pentru că lista lui Margot era atât de plină. Dar Brenner urma să se pensioneze şi speram ca în locul lui să vină cineva mai bun. Deci, da, el a plecat şi Theo a intrat să o consulte Margot. Eu mă uitam întruna la ceas, pentru că trebuia să mă întâlnesc cu Luca şi dacă îl făceam să aştepte aveam întotdeauna probleme. Dar consultaţia lui Theo dura la nesfârşit. La 6 şi un sfert, Theo a ieşit în cele din urmă din cabinet şi a plecat. Peste câteva minute a ieşit şi Margot. Părea complet epuizată. Fusese o zi plină. A spus „îi completez documentele mâine, trebuie să plec, mă aşteaptă Oonagh. Încuie cu cheia de rezervă”. Eu nu i-am răspuns, pentru că eram foarte îngrijorată că Luca o să se înfurie pe mine. Aşa că nu i-am spus la revedere sau o seară plăcută acestei femei care mi-a salvat viaţa… Pentru că asta a făcut, înţelegeţi. Nu i-am spus niciodată asta, dar mi-a salvat viaţa…

Pe faţa Gloriei se prelinse o lacrimă, pe care ea o şterse şi continuă:

— Îmi amintesc că, în timp ce îşi deschidea umbrela, a alunecat şi s-a rotit pe călcâie. Ploua şi trotuarul era ud. Apoi şi-a recăpătat echilibrul şi a dispărut. Eu am alergat să sting luminile şi să pun dosarele în fişete. Apoi am verificat dacă uşa din spate e încuiată, şi era – poliţia m-a întrebat asta. Am închis şi am încuiat uşa de la intrare şi am alergat pe Aleea de Trecere, care era imediat lângă cabinet, ca să mă întâlnesc cu Luca pe St John Street.

— Şi atunci aţi văzut-o ultima oară pe Margot.

Gloria luă iar paharul aproape gol de vin şi bău ce mai era în el.

— Aveţi cumva idee ce ar fi putut să i se întâmple? întrebă Strike.

— Bineînţeles, spuse Gloria încet. Eram îngrozită că Luca pusese pe cineva să-i facă rău sau s-o răpească. Margot devenise o sperietoare pentru el. De fiecare dată când îl înfruntam, spunea lucruri oribile despre influenţa ei asupra mea. Era sigur că Margot încearcă să mă convingă să-l părăsesc, ceea ce, bineînţeles, aşa şi era. Cea mai mare temere a mea era că Luca aflase cumva că Margot mă ajutase să… înţelegeţi. Pe Bride Street. Ştiam că Luca nu avea cum s-o facă, pentru că m-am întâlnit cu el pe St John Street, la nici cinci minute după ce ea a plecat de la cabinet, şi ştiam că nici tatăl lui nu putea fi, pentru că fratele lui, Marco, era în spital la momentul acela şi părinţii stăteau cu el în permanenţă. Dar Luca avea prieteni şi veri. Nu puteam să spun poliţiei. Luca încetase să mai pretindă că glumeşte când îmi ameninţa bunicii. Dar l-am întrebat dacă el e în spatele a ceea ce i s-a întâmplat lui Margot. Trebuia să întreb, mi-era prea frică. El s-a înfuriat foarte tare, m-a făcut în toate felurile – curvă proastă, lucruri de felul ăsta. A spus că bineînţeles că nu. Dar îmi spusese poveşti despre cum făcuse tatăl lui „să dispară oameni”, aşa că pur şi simplu nu ştiam…

— Aţi bănuit vreodată că el ştia… Robin ezită… ce se întâmplase pe Bride Street?

— Sunt absolut sigură că n-a ştiut niciodată, spuse Gloria. Margot era prea deşteaptă pentru el. Perucile, folosirea numelui ei, povestea plauzibilă pe care m-a învăţat s-o spun ca să explic de ce o vreme n-am mai putut să fac sex… Doar datorită ei am putut să fac asta. Nu, nu cred că Luca a ştiut vreodată. Aşa că, în momentele mele bune mă gândeam că de fapt Luca nu avea un motiv suficient de puternic…

Uşa din spatele Gloriei se deschise şi în birou intră un bărbat arătos cu nas acvilin şi păr grizonant, îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă în dungi, având o sticlă de vin roşu în mână. În urma lui venea un ciobănesc german mare, care dădea din coadă.

— *Je m'excuse,* spuse el zâmbindu-le lui Strike şi Robin. Scuze că… *Comment dit-on interrompre?*

— A întrerupe, spuse Gloria.

— *Oui.* Scuze că întrerup.

Bărbatul umplu paharul soţiei, i-l întinse, o bătu uşor pe umăr şi tipul ieşi din birou, chemând câinele.

— *Viens, Obélix.*

După ce bărbatul şi câinele dispărură, Gloria spuse, cu un râs uşor.

— El e Hugo.

— Cât aţi mai rămas la cabinetul St John, după dispariţia lui Margot? întrebă Strike, chiar dacă ştia răspunsul.

— Şase, şapte luni, cred. Suficient cât să văd că un alt poliţist preia cazul. Am fost cu toţii încântaţi, pentru că primul – Talbot, nu-i aşa? – era foarte dubios. Le-a tiranizat pe Wilma şi pe Janice. Cred că de fapt asta a îmbolnăvit-o pe Wilma. Avea suficiente pe cap şi fără s-o mai hăituiască poliţia.

— Deci nu credeţi că Wilma le avea cu băutura? întrebă Robin.

— Cu băutura? spuse Gloria scuturând din cap. Asta era doar răutatea lui Dorothy, care încerca să-i pună în cârcă furturile. Aţi auzit despre asta?

Strike şi Robin dădură din cap.

— Când n-a putut să dovedească faptul că Wilma ia bani din genţile oamenilor, Dorothy a răspândit vorba că Wilma bea, aşa că sărmana femeie şi-a dat demisia. Probabil s-a bucurat să plece, dar totuşi pierdea un salariu, nu-i aşa? Şi eu voiam să plec, dar eram paralizată. Aveam senzaţia ciudată că, dacă rămân acolo, totul o să se rezolve de la sine. Că Margot o să se întoarcă. Abia după dispariţia sa mi-am dat seama… ce însemnase ea pentru mine… În orice caz, într-o seară, la câteva luni după dispariţia

ei, Luca a fost *foarte* violent cu mine. Îi zâmbisem unui bărbat care mi-a deschis uşa când plecam de la bar cu Luca, asta a fost scânteia. M-a bătut cum nu mai făcuse până atunci, acasă la el – avea un mic apartament. Îmi aduc aminte că spuneam întruna „Îmi pare rău, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să-i zâmbesc". Şi în tot timpul ăsta o vedeam în mintea mea…

Gloria se bătu cu degetul în cap.

— …pe Margot uitându-se la mine şi, în timp ce îl imploram pe Luca să înceteze şi eram de acord cu el că mă purtasem ca o târfă şi că n-ar trebui să zâmbesc niciodată bărbaţilor necunoscuţi, mă gândeam *O să plec, Margot, o să plec undeva unde n-o să mă poată găsi niciodată.* Pentru că, în sfârşit, îmi dădusem seama. Ea îmi spusese că trebuie să fiu curajoasă. Nu avea niciun rost să aştept ca altcineva să mă salveze. *Eu* trebuia să mă salvez. După ce s-a calmat, Luca m-a lăsat să mă duc la bunicii mei, dar voia să ne vedem mai târziu. Aşa făcea întotdeauna după ce era foarte violent. Voia mai mult contact. Nu mă bătuse la faţă. Nu făcea asta niciodată, nu-şi pierdea niciodată controlul într-atât, aşa că m-am dus la bunicii mei şi m-am purtat ca şi cum totul ar fi fost în regulă. În seara aia m-am dus să mă întâlnesc cu el, m-a scos la cină şi atunci m-a cerut în căsătorie, cu inel şi aşa mai departe. Şi eu am acceptat.

Gloria zâmbi straniu şi dădu din umeri.

— Mi-am pus inelul, m-am uitat la el şi nici măcar n-a trebuit să mă prefac că sunt fericită, chiar eram. M-am gândit *Cu el o să-mi pot cumpăra o parte din biletul de avion.* Ştiţi, eu nu mai zburasem niciodată până atunci. Ideea de a zbura mă speria. Dar în tot timpul acesta, o vedeam în mintea mea pe Margot. *Trebuie să fii curajoasă, Gloria.* A trebuit să le spun bunicilor că sunt logodită. Nu puteam să le dezvălui ce plănuiesc, de fapt, pentru că mă temeam că ei n-o să se poată preface, sau o să-i ceară socoteală lui Luca ori, şi mai rău, să se ducă la poliţie. În fine, Luca a venit acasă la noi ca să îi

cunoască aşa cum se cuvine, pretinzând că e un om de treabă, şi a fost groaznic, a trebuit să mă prefac că sunt încântată de toate astea. După aceea, cumpăram ziarele în fiecare zi şi încercuiam slujbele din străinătate pe care aş fi putut avea şanse să le obţin. Trebuia să fac totul în secret. Îmi scriam CV-ul la muncă şi luam un autobuz până în West End ca să trimit prin poştă cererile de angajare, pentru că mă temeam că cineva care îl ştie pe Luca ar putea să mă vadă cum pun la poştă o grămadă de plicuri. După câteva săptămâni, am obţinut un interviu cu o femeie din Franţa care căuta o guvernantă din Anglia. De fapt, am obţinut slujba pentru că ştiam să scriu la maşină. Ea îşi conducea afacerea de acasă, aşa că puteam să fac şi puţină muncă de secretariat, în timp ce copiii erau la creşă. Se oferea şi masă şi casă, iar cea care mă angaja urma să-mi cumpere şi biletul de avion, aşa că nu trebuia să vând inelul lui Luca şi să pretind că îl pierdusem… Ştiţi, în ziua în care m-am dus la St John şi le-am spus că demisionez s-a întâmplat ceva ciudat. Nimeni nu mai vorbise despre Margot de săptămâni întregi. Imediat după ce a dispărut, doar despre asta vorbeam, dar apoi a devenit cumva un subiect tabu. Aveam un doctor suplinitor în locul ei. Nu-mi amintesc cum îl chema. Şi o nouă femeie de serviciu. Dar în ziua aceea Dorothy a venit extrem de tulburată, şi ea nu manifesta niciodată vreo emoţie, de obicei… Un… cum se spune?

Gloria pocni din degete, având pentru prima oară dificultăţi cu limba ei maternă.

— Noi am spune *un dingue*... ah, înţelegeţi, un nebun, un zănatic din cartier… inofensiv, dar straniu. Avea barbă lungă şi era murdar, îl vedeai cutreierând Clerkenwell Road încoace şi-ncolo cu fiul lui. În fine, o acostase pe Dorothy în mijlocul străzii şi îi spusese că el o omorâse pe Margot Bamborough. Asta o zguduise pe Dorothy, dar, într-un mod ciudat… vă rog să nu vi se pară îngrozitor… eu speram că e adevărat. Pentru că, chiar dacă aş fi dat *orice* să ştiu că Margot e în

viaţă, eram sigură că e moartă. Ea nu era genul care să fugă. Iar în cel mai urât coşmar al meu, Luca era responsabil, ceea ce însemna că fusese numai vina mea.

Robin clătină din cap, dar Gloria o ignoră.

— Le-am spus bunicilor adevărul cu o seară înainte să plec în Franţa. Nu-i lăsasem să cheltuie nimic pentru nunta care nu avea să aibă loc, dar chiar şi aşa, a fost un şoc imens. Am discutat cu ei şi le-am spus totul cu excepţia avortului. Bineînţeles, au fost îngroziţi. La început, n-au vrut să plec, voiau să mă duc la poliţie. A trebuit să le explic de ce e o idee foarte proastă, să le spun despre ameninţările lui Luca şi aşa mai departe. Dar erau atât de bucuroşi că nu mă căsătoresc cu el, că până la urmă au acceptat. Le-am spus că totul o să se stingă de la sine, că o să mă întorc curând chiar dacă nu eram sigură că e adevărat, că avea să fie posibil. A doua zi devreme, bunicul m-a dus la aeroport. Am conceput o poveste pe care să i-o spună lui Luca atunci când avea să-i întrebe unde sunt: eu ezitam pentru că el fusese violent, mă dusesem în Italia să stau la nişte rude de-ale tatei, ca să reflectez. Am născocit chiar şi o adresă falsă pe care să i-o dea. Nu ştiu dacă Luca a scris vreodată la adresa aia.

Gloria se lăsă pe spătarul scaunului de birou.

— Şi asta e tot. Am rămas la prima angajatoare timp de şapte ani şi am ajuns să am un post de junior în firma ei. Am vizitat Londra din nou abia când am aflat că Luca e sigur căsătorit.

Gloria luă încă o gură de vin din paharul pe care i-l umpluse soţul

— Prima lui soţie a băut până a murit, la 39 de ani. O bătea foarte rău. Am aflat toate astea mai târziu.

Gloria ridică bărbia.

— Iar eu nu am mai minţit niciodată despre mine. N-am exagerat, n-am simulat, am spus întotdeauna adevărul absolut, cu excepţia unui singur lucru. Până în seara asta, singura persoană care ştia despre avort era Hugo, dar acum ştiţi şi voi. Chiar dacă o

să descoperiţi că Luca e în spatele a ceea ce i s-a întâmplat lui Margot, iar eu voi avea asta pe conştiinţă toată viaţa, îi datorez adevărul. Femeia aceea m-a salvat, iar eu nu am uitat-o niciodată, niciodată. A fost unul dintre cei mai curajoşi şi mai buni oameni pe care i-am cunoscut.

67

Acolo, sub noaptea cu stele sclipitoare,
Al căror foc mocnea pe cerul sfânt,
I se păru că vede mijind o arătare…
Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Îi mulţumiră Gloriei pentru onestitate şi pentru timpul pe care li-l acordase. După ce îşi luară la revedere, Strike şi Robin rămaseră la biroul dublu, fiecare afundat în propriile gânduri, până când Strike îi întinse lui Robin un castron cu tăieţei deshidrataţi pe care îi ţinea în birou pe post de gustare. Robin refuză, scoţând din geantă şi deschizând fără niciun chef o pungă cu amestec de nuci. După ce adăugă în castronul de plastic apă clocotită, Strike se întoarse la birou şi amestecă tăieţeii cu furculiţa.

— E vorba de eficienţă, spuse Strike aşezându-se la loc. Asta mă sâcâie. Pur şi simplu, nicio urmă a ei, nicăieri. Cineva a fost fie extraordinar de deştept, fie incredibil de norocos. Iar Creed continuă să se potrivească cel mai bine cu imaginea asta, cu Luca Ricci secondându-l, la mică distanţă.

— Numai că nu are cum să fie Luca. Are alibi: pe Gloria.

— Dar, cum spune ea, Luca ştia oameni care puteau să facă pe cineva să dispară – care sunt şansele, dacă Margot a fost răpită de pe stradă, ca asta să fie *de fapt* opera unei singure persoane? Până şi Creed avea complici involuntari. Proprietara adormită care i-a oferit acel subsol sigur, curăţătoria care i-a dat camioneta cu care…

— Nu face asta, spuse Robin tăios.

— Ce?

— Nu îi acuza.

— Nu îi acuz, doar…

— Am discutat cu Max despre asta, spuse Robin. Despre faptul că oamenii – de obicei, femeile – sunt învinovăţiţi pentru că n-au ştiut sau n-au văzut – dar toată lumea se face vinovată de genul ăsta de subiectivism. Toţi fac asta.

— Crezi? spuse Strike neclar, cu gura plină de tăieţei.

— Da. Toţi avem tendinţa de a generaliza experienţele noastre anterioare. Uită-te la Violet Cooper. Credea că ştie cum e Creed în realitate pentru că, pe vremea când lucra la teatru, cunoscuse câţiva bărbaţi care se comportau ca el.

— Bărbaţi care nu lăsau pe nimeni să intre în apartamentul lor de la subsol pentru că fierbeau cranii acolo?

— Ştii ce vreau să spun, Strike, răspunse Robin, refuzând să se lase distrasă. Au o voce catifelată şi par blajini, uşor feminini. Lui Creed îi plăcea să-şi pună şalul din pene şi susţinea că îi plac melodiile din muzicaluri, aşa că ea a crezut că e gay. Dar dacă singurul bărbat gay pe care ea l-ar fi cunoscut ar fi fost Max, colegul meu de apartament…

— El e gay, nu-i aşa? spuse Strike, ale cărui amintiri cu Max erau neclare.

— Da, şi nu e deloc efeminat şi urăşte muzicalurile. De fapt, dacă Violet Cooper i-ar fi văzut la clubul de rugby pe câţiva dintre prietenii hetero al lui Matt cum de-abia aşteaptă să-şi ia tricourile portocalii şi să defileze cu ele, poate că ar fi tras o concluzie diferită, nu-i aşa?

— Presupun că da, spuse Strike, mestecând tăieţei şi reflectând la această idee. Şi, ca să fim corecţi, majoritatea oamenilor nu cunosc un criminal în serie.

— Exact. Aşa că, şi dacă unele persoane au nişte obiceiuri bizare, experienţa noastră directă tinde să sugereze că sunt doar excentrice. Vi nu cunoscuse niciodată un bărbat care fetişizează hainele de femei sau… scuze, te plictisesc.

Privirea lui Strike părea să fi devenit înceţoşată.

— Nu, nu mă plictiseşti, murmură el. M-ai făcut să mă gândesc… mi-a venit o idee, ştii. Mi s-a părut că văd nişte coincidenţe şi asta m-a făcut să mă întreb…

Strike puse jos castronul cu tăieţei, băgă mâna sub birou şi trase spre el una dintre cutiile cu probe ale poliţiei, deasupra căreia erau paginile pe care le reexaminase ultima oară. Luă foile, le răsfiră din nou în faţa lui şi reîncepu să mănânce tăieţei.

— Îmi spui şi mie care sunt coincidenţele? întrebă Robin, nerăbdătoare.

— Stai aşa puţin, spuse Strike, ridicând privirea spre ea. De ce stătea Theo *în afara* cabinei telefonice?

— Ce? spuse Robin nedumerită.

— Cred că acum nu ne mai putem îndoi, nu-i aşa, că Ruby Elliot a văzut-o pe Theo lângă acea cabină telefonică de pe Albemarle Way? Descrierea ei şi cea a Gloriei se potrivesc perfect… aşa că de ce stătea Theo *în afara* cabinei telefonice?

— Aştepta să o ia camioneta.

— Bun. Dar, după cum ştim foarte bine, părţile laterale ale vechilor cabine telefonice roşii au geamuri. Turna cu găleata. Theo nu avea umbrelă, iar Ruby a spus că părul îi era lipit de cap – aşa că de ce nu s-a adăpostit în cabina telefonică şi să se uite după maşină de acolo? Clerkenwell Road e lungă şi dreaptă. Din cabina telefonică ar fi văzut perfect şi ar fi avut suficient timp ca să-i iasă în drum şoferului camionetei.

Strike repetă a treia oară.

— De ce stătea *în afara* cabinei telefonice?

— Pentru că… era cineva înăuntru?

— Asta pare să fie explicaţia evidentă. Iar din cabina telefonică din capătul lui Albemarle Way poţi vedea capătul de sus al lui St John's Lane.

— Crezi că cineva o pândea pe Margot? Urmărea din cabina aia telefonică?

Strike ezită.

— Vrei să cauţi, te rog, sindromul X fragil?

— Bine… de ce? spuse Robin, punând jos nucile şi începând să tasteze.

— Cabina aia telefonică e în capătul străzii pe care stă familia Athorn.

În timp ce Robin se uita pe rezultatele căutării, Strike trase spre el copia chitanţei lui Irene Hickson, pe care apărea ora 15:10. Încă se uita la bucata de hârtie, mâncând tăieţei, când Robin citi de pe ecran:

— „Numit prima oară sindromul Martin-Bell… gena FMR1 a cromozomului X a fost secvenţiată în 1991”… Scuze, de ce anume ai nevoie?

— Ce dizabilităţi determină?

— „Anxietate socială”, spuse Robin, continuând să citească, „evitarea privirii celorlalţi… dificultăţi în a stabili relaţii… anxietate în prezenţa unor oameni sau situaţii nefamiliare… slabă capacitate de recunoaştere a feţelor pe care le-a mai văzut”, dar „memorie pe termen lung bună, abilităţi de imitare bune şi învăţare vizuală bună”. Bărbaţii sunt mai afectaţi decât femeile… bun simţ al umorului, de obicei… „poate să fie creativ, mai ales vizual”…

Robin privi pe lângă ecranul calculatorului.

— De ce voiai să ştii toate astea?

— Mă gândeam doar.

— La Gwilherm?

— Da, spuse Strike. Mă rog, la întreaga familie.

— Dar *el* nu avea X fragil, nu?

— Nu, nu ştiu care era problema lui Gwilherm. Poate doar dependenţa de beni.

De data aceasta, Strike nu zâmbi când rosti cuvântul.

— Cormoran, ce coincidenţe ai observat?

În loc să răspundă, Strike trase spre el câteva pagini din dosarul poliţiei şi le citi iar. Din obişnuinţă, Robin luă carnetul lui Talbot şi îl deschise la prima pagină. Timp de câteva minute, în birou domni tăcerea, niciunul dintre parteneri neobservând zgomotele care le erau la fel de familiare ca propria respiraţie: traficul care se scurgea pe Charing Cross Road, strigătele

ocazionale şi frânturile de muzică de pe Denmark Street.

Prima pagină a carnetului lui Bill Talbot începea cu nişte însemnări neîngrijite despre care Robin ştia că se referă la probe şi observaţii reale. Era cea mai coerentă parte a notiţelor, dar în partea de jos a paginii apăreau primele pentagrame, ca şi primele observaţii astrologice.

(Theo? BĂRBAT?) camionetă albă care goneşte pe Aylebury St, îndepărtându-se de Clerkenwell Green. Două femei se luptă lângă cabinele telefonice, cea mai scundă cu glugă de ploaie, cea mai înaltă cu pelerină, pare nesigură pe picioare, apoi CAMIONETA se îndepărtează în viteză de Clerkenwell Green

♃ e în prezent retrograd în ♓ ceea ce înseamnă că planeta ADEVĂRULUI OBIECTIV se află în zodia ILUZIEI şi FANTEZIEI

(Theo? MALE?) white van speeding Aylesbury St away from Clerkenwell Green
Two women struggling by phone boxes, smaller in rainhat, taller in raincoat,
seems unsteady on feet, then VAN speeding away from Clerkenwell Green
♃ is currently retrograde in ♓ meaning planet of OBJECTIVE TRUTH
in sign of ILLUSION and FANTASY

Robin reciti de două ori acest ultim paragraf, încruntându-se uşor. Apoi puse deoparte punga cu nuci ca să scotocească în cea mai apropiată cutie cu probe ale poliţiei. Avu nevoie de cinci minute ca să găsească declaraţia lui Ruby Elliot în original. În timp ce ea căuta, Strike rămase cufundat în paginile din dosar.

> Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că

> sunt femei, dar nu le-am văzut feţele. Mi s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede.

Cu pulsul accelerat, Robin puse deoparte această foaie de hârtie, se lăsă iar în genunchi şi începu să caute declaraţia pe care o dăduse Ruby în faţa lui Lawson, având nevoie de încă cinci minute pentru asta.

> Le-am văzut lângă cele două cabine telefonice din Clerkenwell Green, două femei care se luptau una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină, încerca s-o facă pe cea scundă, cu glugă de ploaie, să meargă mai repede.

— Cormoran, spuse Robin imperios.

Strike ridică privirea.

— Înălţimile sunt invers.

— Ce?

— În prima declaraţie a lui Ruby, în faţa lui Talbot, spuse Robin, ea spune „Le-am văzut lângă o cabină telefonică, două femei care se luptau cumva una cu alta. Cea înaltă, cu pelerină de ploaie, se sprijinea de cea scundă, care purta o glugă de ploaie din plastic. Mie mi s-a părut că sunt femei, dar nu le-am văzut feţele. Mi s-a părut că una încerca s-o facă pe cealaltă să meargă mai repede”.

— Aşa, spuse Strike, încruntându-se uşor.

— Şi asta a şi scris Talbot în însemnările cu horoscopul, spuse Robin. Dar nu aşa ar fi trebuit să fie, dacă acele femei erau cele două Fleury, mama şi fiica. Unde e fotografia aia?

— Cutia numărul unu, spuse Strike, împingând-o spre Robin cu piciorul lui întreg.

Robin se lăsă pe vine lângă birou şi începu să caute printre foile fotocopiate, până găsi teancul de decupaje de ziar pe care Strike i le arătase cu luni în urmă în Three Kings.

— Uite, spuse Robin. *Uite.*

Şi iată fotografia veche cu cele două care susţineau că ele erau femeile care se luptau văzute de Ruby: tânăra înaltă şi solidă, veselă la faţă, şi mama ei bătrână, micuţă şi aplecată de spate.

— E invers, repetă Robin. Dacă Fiona Fleury s-ar fi sprijinit pe mama ei, ar fi strivit-o…

Robin examină cele câteva rânduri de sub fotografie.

— Cormoran, *nu se potriveşte.* Fiona spune că ea purta gluga de ploaie, dar Ruby spune că femeia scundă era cea care avea glugă de ploaie.

— Ruby nu era sigură, spuse Strike, deşi Robin văzu că interesul cu care lua foile de hârtie se ascuţise. E posibil să fi fost derutată…

— Talbot n-a crezut niciodată că persoanele pe care le-a văzut Ruby erau cele două Fleury, şi motivul e ăsta! spuse Robin. Înălţimile erau inversate. Femeia înaltă pe care a văzut-o Ruby era nesigură pe picioare, nu cea mică…

— Atunci de ce nu i-a spus lui Lawson că cele două Fleury nu puteau să fie persoanele pe care le văzuse?

— Din acelaşi motiv pentru care nu a spus nimănui că o văzuse pe Theo? Pentru că o fâstâcise faptul că Talbot încercase s-o forţeze să-şi modifice povestea, ca să se asorteze cu teoriile lui? Pentru că-şi pierduse încrederea în sine şi nu mai ştia ce văzuse de fapt? Ploua, ea se rătăcise, era panicată… poate că la momentul la care a ajuns la Lawson voia doar să fie de acord că le văzuse pe cele două Fleury şi să fie lăsată în pace?

— E plauzibil, recunoscu Strike.

— Cât de înaltă era Margot?

— 1,75.

— Şi Creed?

— 1,70.

— O, Doamne, spuse Robin încet.

Urmă încă un minut de tăcere, în care Strike rămase pierdut pe gânduri, iar Robin reciti declaraţiile întinse în faţa ei.

— Cabinele telefonice, spuse în cele din urmă Strike. Cabinele alea telefonice nenorocite…

— Ce-i cu ele?

— Talbot a vrut ca Ruby să le fi văzut pe cele două femei care se luptau lângă cele două cabine din Clerkenwell Green, nu-i aşa? Ca să le poată lega de camioneta care gonea pe Aylesbury Street, în care se presupune că era Creed.

— Da, spuse Robin.

— Dar după ce au apărut cele două Fleury, Talbot a încercat s-o facă pe Ruby să accepte că le văzuse pe cele două femei care se luptau lângă prima cabină telefonică, cea din capătul lui Albemarly Way.

— Dar ea n-a vrut să-şi schimbe povestea, spuse Robin, pentru că o văzuse acolo pe Theo.

— Exact, spuse Strike, dar asta nu are niciun sens.

— Eu nu…

— Ruby parcurge un cerc imens prin ploaie, căutând o casă pe care nu o poate găsi, nu?

— Da…

— Ei, doar pentru că Ruby a văzut-o, într-unul dintre ocolurile ei, pe Theo cum urcă într-o camionetă lângă cabina telefonică, asta nu înseamnă că la al doilea sau la al treilea ei ocol nu putea să vadă două femei care se luptau. Ştim că ea era confuză în privinţa reperelor, nu cunoştea zona şi nu avea simţul orientării, fiica ei a explicat asta foarte clar. Dar avea o memorie vizuală foarte bună, e o persoană care observă hainele şi coafurile…

Strike privi iar spre birou şi, pentru a doua oară, luă chitanţa lui Irene Hickson şi o examină. Apoi, atât de brusc că Robin tresări, Strike lăsă chitanţa să cadă şi se ridică în picioare, cu mâinile împletite la ceafă.

— Căcat, spuse el. *Căcat! Niciodată* să n-ai încredere într-o convorbire telefonică a cărei provenienţă n-ai verificat-o!

— Ce convorbire telefonică? spuse Robin agitată, gândindu-se la vreuna dintre convorbirile ei

telefonice din timpul cazului.

— Fir-ar al dracu', spuse Strike ieşind din birou, intrând în anticameră şi apoi întorcându-se din nou, cu mâinile în continuare la ceafă, părând să simtă nevoia de a se mişca, aşa cum şi Robin simţise nevoia de a merge când aflase că Strike îl poate intervieva pe Creed. *Cum naiba nu mi-am dat seama?*

— Cormoran, ce…?

— De ce ţinea Margot o cutie de bomboane de ciocolată goală? spuse Strike.

— Nu ştiu, spuse Robin derutată.

— Ştii ce? spuse Strike încet. Cred că eu ştiu.

68

...un monstru ce înghite
Carnea femeilor aşa cum alţii înghit iarba.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Spitalul psihiatric de maximă siguranţă Broadmoor se află la puţin peste o oră de Londra, în ţinutul Berkshire. În mintea colectivă a publicului britanic, cuvântul „Broadmoor" şi-a pierdut de mult orice conotaţie bucolică, iar Strike nu făcea excepţie de la regulă. Departe de a-i sugera o amplă întindere de păşune sau de şes, numele îl ducea cu gândul doar la violenţă, crime odioase şi două sute dintre cei mai periculoşi bărbaţi din Marea Britanie, pe care tabloidele îi numeau monştri. În consecinţă, şi în ciuda faptului că ştia că vizitează un spital, nu o închisoare, Strike îşi luă toate măsurile de bun-simţ pe care şi le-ar fi putut lua pentru un penitenciar de maximă siguranţă: nu purta cravată, se asigură că nimic din ce avea asupra lui sau în maşină nu declanşa vreo percheziţie laborioasă, îşi luă două tipuri de acte care aveau poza lui şi o copie a scrisorii de la Ministerul Justiţiei şi porni devreme, convins, deşi nu mai fusese niciodată acolo, că intrarea în unitate avea să dureze.

Era o dimineaţă aurie de septembrie. Lumina soarelui se revărsa asupra drumului din faţa lui printre nori albi şi pufoşi şi, în timp ce străbătea Berkshire-ul în BMW-ul său, Strike asculta ştirile de la radio, informaţia principală fiind că Scoţia votase, cu 55% la 45%, să rămână în cadrul Regatului Unit. Strike tocmai se întreba cum o să primească ştirea Dave Polworth şi Sam Barclay, când îi sună mobilul.

— Sunt Brian, Brian Tucker, spuse vocea răguşită. Nu deranjez, nu-i aşa? Voiam să-ţi urez noroc.

— Mulţumesc, Brian, zise Strike.

Se întâlniseră, în sfârşit, cu trei zile în urmă, la biroul lui Strike. Tucker îi arătase scrisoarea veche de la Creed, îi descrisese pandantivul în formă de fluture din subsolul criminalului, despre care el credea că fusese al fiicei lui, îi împărtăşise teoriile lui şi tremurase de emoţie şi de nervi la gândul că Strike avea să ajungă faţă în faţă cu omul despre care el credea că îi ucisese fiica cea mare.

— Te las acum, nu vreau să te reţin, spuse Tucker. Dar mă suni după aceea, da?

— Da, bineînţeles.

Acum, după ce auzise neliniştea şi însufleţirea lui Tucker, îi era greu să se concentreze asupra buletinului de ştiri. Închise radioul şi îşi îndreptă gândurile către ceea ce îl aştepta.

Oricât de plăcută ar fi fost ideea că el, Cormoran Strike, ar putea să-l păcălească sau să-l convingă pe Creed să mărturisească, după ce toţi ceilalţi dăduseră greş, nu era atât de egoist. Intervievase în cariera lui mulţi suspecţi; toată priceperea consta în a-l face pe suspect să se simtă mai bine că spune adevărul decât să continue să mintă. Unii se dădeau pe brazdă după un interogatoriu plin de răbdare, alţii rezistau la orice în afara presiunii intense şi mai erau cei care tânjeau să se elibereze de povară, iar metodele celui care punea întrebările trebuiau adaptate în consecinţă.

Însă în conversaţia cu Creed, jumătate din arsenalul interogativ al lui Strike nu folosea la nimic. În primul rând, se afla acolo la dispoziţia lui Creed, deoarece pacientul trebuise să-şi dea acordul pentru interviu. Apoi, era greu să-ţi dai seama cum ar fi putut Strike să zugrăvească o imagine înfricoşătoare a consecinţelor tăcerii, când intervievatul lui era deja închis pe viaţă la Broadmoor. Secretele erau singura putere care îi mai rămăsese lui Creed, iar Strike era foarte conştient că a-l convinge să renunţe la oricare dintre ele era, probabil, o sarcină care depăşea orice investigator uman. Apelurile standard la conştiinţă

sau la dorința de a părea o persoană mai bună în propriii ochi sau ai altora erau, de asemenea, inutile. După cum o demonstra întreaga lui viață, principalele surse de plăcere ale lui Creed erau provocarea durerii și impunerea dominației, orice altceva era îndoielnic că l-ar fi convins să se destăinuie.

La prima vedere, spitalul de proastă reputație îl duse pe Strike cu gândul la o fortăreață pe un teren înălțat. Fusese construit de victorieni în mijlocul pădurilor și pajiștilor, un edificiu din cărămidă roșie care avea drept cel mai înalt punct un turn cu ceas. Zidurile împrejmuitoare erau înalte de șapte metri și, în timp ce se apropia cu mașina de porțile de la intrare, Strike văzu sute de camere ciclopice de securitate instalate pe stâlpi. În timp ce porțile se deschideau, simți o explozie de adrenalină și, pentru o clipă, imaginile alb-negru fantomatice a șapte femei moarte și chipul neliniștit a lui Brian Tucker părură să îi plutească în fața ochilor.

Trimisese din timp numărul de înmatriculare al mașinii. Dincolo de primul rând de porți duble ajunse la un gard interior de sârmă, la fel de înalt ca zidul de care tocmai trecuse. Un bărbat cu postură militară, îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni negri, descuie un al doilea rând de porți, după ce primul se închise în spatele BMW-ului, și îl îndrumă pe Strike spre un loc de parcare. Înainte de a ieși din mașină, vrând să economisească timp în trecerea prin controlul de securitate care urma, detectivul își băgă telefonul, cheile, cureaua, țigările, bricheta și mărunțișul în torpedou, pe care îl încuie.

— Domnul Strike, nu-i așa? spuse bărbatul zâmbitor în cămașă albă, care avea accent galez și profil de boxer. Aveți un act de identitate?

Strike îi arătă permisul de conducere și fu condus înăuntru, unde dădu de un scaner de tipul celor de la aeroport. Scanerul anunță ascuțit și dezaprobator gamba metalică a lui Strike, provocând inevitabil un amuzament bonom. Trebui să-și suflece pantalonul, pentru a dovedi că nu ascunde nicio armă. După ce

fu percheziţionat, putu să i se alăture doctorului Ranbir Bijral, care îl aştepta de cealaltă parte a scanerelor, un psihiatru slab şi bărbos a cărui cămaşă galbenă, descheiată la gât, crea o notă veselă în contrast cu pardoseala de un verde-gri monoton, pereţii albi şi aerul închis al tuturor instituţiilor medicale mirosind a dezinfectant şi a mâncare prăjită, şi în care se simţea un iz de oameni încarceraţi.

— Avem 20 de minute înainte ca Dennis să fie gata să vă primească, spuse doctorul Bijral, conducându-l pe Strike pe un coridor straniu de pustiu, prin numeroase uşi batante turcoaz. Coordonăm cu atenţie deplasarea pacientului, iar transportarea lui e întotdeauna un mic tur de forţă. Trebuie să ne asigurăm că nu intră deloc în contact cu pacienţii care au o aversiune specială faţă de el, înţelegeţi. Nu e foarte popular. O să aşteptăm în biroul meu.

Strike era obişnuit cu spitalele, dar nu se aflase niciodată în interiorul unuia atât de liniştit sau fără pacienţi care să se agite pe coridoare. Pustietatea lui era uşor tulburătoare. Trecură de numeroase uşi încuiate. O asistentă scundă, în halat albastru-închis, trecu energic pe lângă ei. Îi zâmbi lui Strike, care îi zâmbi şi el.

— Sunt şi femei care lucrează aici, spuse el uşor surprins.

— Bineînţeles, replică doctorul Bijral.

Strike îşi imaginase cumva un personal exclusiv masculin, chiar dacă ştia că închisorile pentru bărbaţi au şi gardieni femei. Doctorul Bijral deschise o uşă către un birou mic care avea aerul unui cabinet improvizat, cu zugrăveala de pe pereţi sărită şi gratii la ferestre.

— Luaţi loc, spuse el arătând spre scaunul din faţa biroului.

Apoi, cu o politeţe uşor forţată, întrebă:

— Aţi călătorit în regulă? Veniţi din Londra?

— Da, a fost un drum plăcut, spuse Strike.

Atitudinea doctorului Bijral deveni practică, în timp ce se aşeza în spatele biroului.

— Bine, deci: o să aveţi 45 de minute cu Creed.

— Patruzeci şi cinci de minute, repetă Strike.

— Dacă Dennis vrea să recunoască alte crime, ar trebui să fie mai mult decât suficient, spuse doctorul Bijral, dar… pot să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Strike?

— Bineînţeles.

— Dacă ar fi depins de echipa care îl tratează pe Dennis, probabil că nu am fi permis această vizită. Ştiu că MJ consideră că familiile Bamborough şi Tucker ar trebui să aibă o ultimă şansă de a-l întreba pe Dennis despre rudele lor, dar…

Doctorul Bijral se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă.

— …el e un sociopat clasic, înţelegeţi, un exemplu pur al acestui gen. Are scoruri foarte înalte la triada întunecată: narcisism, machiavelism şi psihopatie. Prefăcut, sadic, fără remuşcări şi extrem de egoist.

— Înţeleg că nu sunteţi fan? spuse Strike.

Doctorul îşi permise un zâmbet formal.

— Înţelegeţi, problema e că dacă ar recunoaşte altă crimă în timp ce îl chestionaţi, meritul v-ar reveni dumneavoastră. Iar Dennis nu poate să accepte aşa ceva, nu poate îngădui altcuiva să iasă învingător. A trebuit să-şi dea acordul să se întâlnească cu dumneavoastră, bineînţeles, şi eu cred că a acceptat pentru că îi hrăneşte vanitatea să fie chestionat de cineva care a apărut în ziare, i-ar plăcea să vă manipuleze să deveniţi un avocat al lui într-o privinţă sau alta. Deja de mult timp face lobby să fie trimis de la Broadmoor la închisoare.

— Credeam că îşi dorea cu disperare să ajungă aici?

— Cândva, da, spuse Bijral. Probabil ştiţi că agresorii sexuali proeminenţi sunt de regulă expuşi riscului de a fi atacaţi în sistemul penitenciar. Poate aţi văzut în ziare, un bărbat a fost cât pe ce să-i scoată ochiul cu un mâner de lingură ascuţit. Dennis

a vrut să vină la Broadmoor când a fost condamnat prima oară, dar atunci nu exista niciun motiv pentru a-l interna la spital. Psihopatia nu e, în sine, tratabilă.

— Ce s-a schimbat?

— Gestionarea lui era extraordinar de dificilă în interiorul sistemului penitenciar. A reuşit să convingă un delincvent tânăr cu sindrom Asperger să se sinucidă. Pentru asta a fost băgat la izolare. Au ajuns să-l ţină acolo aproape un an. Noaptea reconstituia ceea ce se întâmplase în subsolul din Liverpool Road, urla, imitând vocea lui şi vocile femeilor. Nici măcar gardienii nu suportau să-l audă, cu atât mai puţin deţinuţii. După 11 luni la izolare, a devenit suicidar. La început, a făcut greva foamei. Apoi a început să-şi muşte încheieturile până la sânge şi să se izbească cu capul de perete. A fost evaluat, considerat psihotic şi transferat aici. După câteva luni de stat aici, a început să susţină că îşi simulase boala psihică, ceea ce e exact stilul lui. Nimeni altcineva nu poate fi mai inteligent decât el. Dar, de fapt sănătatea lui psihică era foarte precară când a ajuns la noi şi a fost nevoie de multe luni de medicaţie şi terapie ca să-l facem să înceteze să-şi facă rău singur şi să încerce să se sinucidă.

— Şi acum vrea să plece?

— După ce s-a însănătoşit suficient ca să înţeleagă pe deplin diferenţa dintre închisoare şi spital, cred că se poate spune că a fost dezamăgit. La Belmarsh avea mai multă libertate. Înainte să se îmbolnăvească, scria şi desena mult. Am citit autobiografia la care lucra când a fost internat. Era utilă pentru evaluarea lui. Scrie foarte bine pentru un om care nu a beneficiat de aproape niciun fel de educaţie, dar…

Doctorul Bijral îşi împleti degetele, iar Strike îşi aminti de alt doctor, care vorbise despre munca în echipă în timp ce mânca rulouri cu smochine.

— Vedeţi dumneavoastră, să convingi pacienţii să discute despre crimele lor constituie, de obicei, o parte importantă a procesului terapeutic. Încerci să

găseşti o cale către responsabilitate şi remuşcare, dar Dennis nu simte niciun fel de remuşcare. Îl excită în continuare gândul la ce le-a făcut acelor femei şi îi face plăcere să vorbească şi să scrie despre asta. Obişnuia şi să deseneze episoade din subsolul lui; practic îşi producea propria pornografie hardcore. Când a venit aici, i-am confiscat toate materialele de scris şi de desenat. Dennis ne învinovăţeşte pentru deteriorarea facultăţilor lui mintale, chiar dacă, în realitate, pentru un bărbat de 77 de ani, este remarcabil de ager. Fiecare pacient e diferit, iar noi îl gestionăm pe Dennis cu ajutorul unui sistem strict de recompense şi pedepse. Recompensele alese de el sunt neobişnuite. Îi place şahul, a învăţat singur să joace la Belmarsh, aşa că uneori îi dau un joc de şah. Îi plac, de asemenea, cuvintele încrucişate şi problemele de logică. Când se comportă bine, îi îngăduim accesul la aşa ceva.

Tonul doctorului Bijral deveni stăruitor.

— Dar nu ar trebui să credeţi că toţi pacienţii noştri sunt ca Dennis. Sunt sigur că ştiţi că marea majoritate a celor bolnavi psihic nu prezintă absolut niciun risc de violenţă. Şi chiar se întâmplă ca oamenii să se externeze de la Broadmoor, să se însănătoşească. Comportamentul oamenilor se poate schimba, dacă sunt motivaţi, dacă primesc ajutorul potrivit. Scopul nostru e recuperarea. Poţi să deteşti fapta, dar să simţi compasiune faţă de făptaş. Mulţi bărbaţi de aici au fost agresaţi într-un mod înfiorător în copilărie. Copilăria lui Dennis a fost un iad absolut – deşi, bineînţeles, şi alţii sunt crescuţi la fel de cumplit, dar nu ajung să facă niciodată ce a făcut Dennis. De fapt, unul dintre foştii noştri pacienţi…

Se auzi un ciocănit în uşă şi o blondă energică băgă capul înăuntru.

— Dennis e în sală, pregătit, Ranbir, spuse ea şi se retrase.

— Mergem? spuse doctorul Bijral ridicându-se în picioare. La interviu o să fiu de faţă şi eu, plus cineva care îl asistă în permanenţă pe Dennis.

Strike parcurse alte câteva coridoare împreună cu psihiatrul şi cu femeia care anunţase sosirea lui Dennis în sala de conferinţe. Acum, la fiecare trecere erau uşi care trebuiau descuiate şi încuiate la loc. După al treilea rând de uşi încuiate, Strike văzu un bărbat obez în pantaloni de trening Nike, flancat de doi asistenţi care îi ţineau la spate braţele încordate. În timp ce treceau pe lângă ei fără să scoată o vorbă, pacientul îi aruncă lui Strike o privire absentă.

În sfârşit, ajunseră într-o sală pustie, cu fotolii şi un televizor închis. Strike presupusese că femeia blondă era asistenta lui Creed, dar se înşela: un bărbat solid cu tatuaje pe ambele braţe şi un maxilar pătrat proeminent fu prezentat drept Marvin, principalul asistent al lui Dennis, iar femeia blondă îi zâmbi lui Strike, îi ură noroc şi plecă.

— Intrăm? spuse doctorul Bijral.

Marvin deschise uşa unei săli de conferinţe spartane, cu o singură fereastră şi un panou alb pe perete.

Singurul ocupant, un bărbat mic şi obez cu ochelari, purta blugi şi o bluză neagră. Avea o bărbie triplă, iar burta îl ţinea la jumătate de metru distanţă de masa albă la care stătea. Dacă l-ai fi văzut într-o staţie de autobuz, Dennis Creed ar fi fost doar un bătrân ca atâţia alţii, puţin neîngrijit, cu un păr gri deschis care avea nevoie de o foarfecă.

(Lipise un fier de călcat încins de sânii goi ai secretarei Jackie Aylett. Îi smulsese toate unghiile de la mâini şi de la picioare coafezei Susan Meyer, îi scosese globii oculari agentei imobiliare Noreen Sturrock, în timp ce aceasta era încă în viaţă, legată cu cătuşe de un calorifer.)

— Dennis, el e Cormoran Strike, spuse doctorul Bijral în timp ce se aşeza pe un scaun de lângă perete.

Marvin se postă lângă el, cu braţele tatuate încrucişate.

— Salut, Dennis, zise Strike aşezându-se în faţa lui.

— Salut, Cormoran, răspunse Creed.

Vocea lui inexpresivă îşi păstrase accentul muncitoresc din estul Londrei.

Lumina soarelui transforma masa dintre ei într-un panou strălucitor, scoţând în evidenţă petele de pe lentilele ochelarilor cu rama metalică ai lui Creed şi firele de praf din aer. Strike văzu, în spatele murdăriei, doi irişi de un gri atât de deschis încât se contopeau cu albul ochiului, astfel că pupilele enorme păreau înconjurate de alb. De aproape, Strike văzu cicatricea neregulată care mergea de la tâmplă la nas pe sub pleoapa inferioară din stânga, mărturie a atacului care fusese cât pe ce să-l lase pe Creed fără un ochi. Mâinile durdulii şi albicioase de pe masă tremurau uşor, ca şi gura lăsată: efecte secundare ale medicaţiei, presupuse Strike.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Creed.

— Bănuiesc că o să-ţi dai seama singur din întrebările mele, replică Strike

— Atunci de ce n-o spui? întrebă Creed.

Când Strike nu răspunse, continuă:

— Ştii, ascunderea informaţiilor ca să te simţi puternic e semn de narcisism.

Strike zâmbi.

— Nu e vorba de a încerca să mă simt puternic, doar că ştiu Gambitul Regelui.

Creed îşi împinse ochelarii cu rame metalice în sus pe nas.

— Ţi-au spus că joc şah, nu-i aşa?

— Da.

— Joci şi tu?

— Prost.

— Şi cum se aplică Gambitul Regelui la situaţia asta?

— Prima ta mutare pare să deschidă o cale facilă către regele tău. Tu te-ai oferit imediat să discuţi despre femeia a cărei dispariţie o investighez eu.

— Dar tu crezi că asta e o stratagemă?

— Poate.

Urmă o scurtă pauză. Apoi Creed spuse:

— Atunci o să-ţi spun cine cred eu că te-a trimis, bine?

— Continuă.

— Fiica lui Margot Bamborough, spuse Dennis Creed urmărind atent reacţia lui Strike. Soţul a renunţat la ea de mult, dar fiica trebuie să aibă acum 40 şi ceva de ani şi să fie bine căptuşită. Cine te-a angajat are bani. Nu eşti ieftin. Am citit despre tine în ziare.

Când Strike nu răspunse, Creed continuă:

— A doua variantă e Brian Tucker. Bătrânul apare o dată la câţiva ani şi se dă în spectacol. Dar Brian e falit… sau a ieşit la cerşit pe internet? S-a pus la calculator şi a smiorcăit o poveste despre neşansă, ca să-i trimită fraierii bani? Dar eu cred că dacă ar fi făcut asta ar fi apărut în ziare.

— Intri des pe internet? întrebă Strike.

— Aici nu avem voie, spuse Creed. De ce iroseşti timpul? Avem doar 45 de minute. Pune o întrebare.

— Asta era întrebarea, pe care tocmai ţi-am pus-o.

— De ce nu vrei să-mi spui care aşa-zisă victimă te interesează?

— „Aşa-zisă" victimă?

— Categorisiri arbitrare. „Victimă". „Pacient". *Ăsta* merită compasiune… *ăsta* merită închis. Poate că femeile alea pe care le-am omorât erau adevăraţii pacienţi, iar eu sunt adevărata victimă?

— Un punct de vedere inedit.

— Da, mă rog, oamenilor le prinde bine să audă puncte de vedere inedite, spuse Creed împingându-şi din nou ochelarii în sus. Îi trezeşte, dacă sunt capabili de asta.

— Şi care era boala de care consideri că le-ai vindecat pe femeile alea?

— Infecţia vieţii? Diagnostic: viaţă. Stadiu terminal. „Nu-i căina pe cei căzuţi! Eu nu i-am cunoscut. Nu le ţin partea. Nu consolez: urăsc şi consolatul, şi consolatorul…"

(Crestase colţurile gurii elevei Geraldine Christie şi o fotografiase cum plânge şi ţipă, după care, cum

le spusese părinţilor din boxa acuzaţilor, îi tăiase gâtul pentru că făcea prea mult zgomot.)

— „… Sunt unic şi cuceritor. Nu sunt unul dintre sclavii care pier.” Ştii cine a spus asta?

— Aleister Crowley, răspunse Strike.

— O lectură neobişnuită, spuse Creed, pentru un soldat decorat al armatei britanice.

— A, noi suntem satanişti pe şest, replică Strike.

— Îţi arde de glume, spuse Creed, a cărui expresie devenise intensă, dar tu omori şi primeşti o medalie şi eşti numit erou. Eu omor şi mi se spune că sunt malefic şi sunt închis pentru totdeauna. Categorii arbitrare. Ştii ce e puţin mai încolo de aici?

— Sandhurst, spuse Strike.

— Sandhurst, repetă Creed ca şi cum Strike n-ar fi spus nimic. Instituţii pentru ucigaşi, una lângă alta, una pentru a-i crea, alta pentru a-i zdrobi. Explică-mi de ce e mai moral să omori copii mici cu pielea închisă la culoare din ordinul lui Tony Blair decât să faci ce am făcut eu? Eu am fost făcut aşa cum sunt. Tomografiile o să-ţi arate asta, oamenii ca mine sunt studiaţi. E vorba de cum suntem cablaţi. De ce e mai rău să omori pentru că trebuie s-o faci, pentru că e în natura ta, decât să arunci în aer nişte oameni sărmani cu pielea închisă la culoare pentru că vrem petrol? Dacă priveşti corect, eu sunt cel nevinovat, dar *eu* sunt îngrăşat şi drogat ca un port în captivitate, în timp ce tu primeşti pensie de stat.

— Interesant argument. Deci n-ai avut niciun control asupra a ceea ce făceai?

— Control, pufni Creed dispreţuitor, scuturând din cap. Asta arată cât de departe – nu pot să explic în termeni pe care unul ca tine să-i poală înţelege. „Tu ai calea ta, eu am calea mea. Cât despre calea cea bună, calea corectă şi singura cale, ea nu există.” Ştii cine a spus asta?

— Sună a Nietzsche, spuse Strike.

— Nietzsche, spuse Creed vorbind peste el. Evident, da. La Belmarsh am citit mult, înainte să bage în mine atâtea medicamente că nu mai puteam

să mă concentrez de la un capăt al propoziţiei la celălalt. Acum am diabet, ştiai asta? Da. Diabet dobândit în spital. Au luat un bărbat zvelt şi în formă şi au pus pe mine kilograme, cu medicamentele astea de care nu am nevoie şi lăturile pe care suntem obligaţi să le mâncăm. 800 de aşa-zişi vindecători trăiesc de pe urma noastră. Au nevoie ca noi să fim bolnavi, pentru că suntem mijlocul lor de trai. Morloci. Înţelegi cuvântul ăsta?

— Fiinţe ficţionale, din *Maşina*…

— Evident, da, spuse din nou Creed, care părea iritat că Strike îi înţelege referinţele. H. G. Wells. Fiinţe primitive care exploatează specia foarte evoluată, care nu-şi dă seama că e crescută pentru a fi mâncată. Numai că *eu* îmi dau seama, *eu* ştiu ce se întâmplă.

— Deci te consideri un eloi, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ce e interesant la eloi, spuse Creed, e lipsa completă a conştiinţei. Rasa superioară e intelectuală, rafinată, lipsită de aşa-numite remuşcări… Tratam lucrurile astea în cartea mea, cea pe care o scriam înainte să mi-o ia. Textul lui Wells era doar o alegorie superficială, dar omul bâjbâia spre adevăr… Ce am scris eu, în parte autobiografie, în parte tratat ştiinţific – dar mi-a fost luată, mi-au confiscat manuscrisul. Ar putea fi o resursă nepreţuită, dar nu, pentru că e a mea, trebuie să fie distrusă. Eu am un IQ de 140, dar vor ca creierul meu să fie la fel de flasc ca trupul.

— Mie mi se pare că eşti destul de ager. Ce medicamente ţi-au dat?

— Eu n-ar trebui să iau niciun medicament. Ar trebui să fiu, de fapt, la recuperare, dar ei continuă să mă încadreze la dependenţă înaltă. Lasă mici schizofrenici să folosească la liber cuţite în ateliere, iar eu nu am voie să primesc un creion. Când am venit aici, am crezut că o să cunosc oameni inteligenţi… orice copil care poate memora tabla înmulţirii poate să ajungă doctor, e doar învăţare pe de rost şi dogmă. Pacientul ar trebui să fie partener

în acest proces terapeutic, iar eu spun că sunt suficient de bine ca să mă întorc la închisoare.

— Mie cu siguranţă mi se pare că eşti sănătos, zise Strike.

— Mulţumesc, spuse Creed, care se înroşise la faţă. Mulţumesc. *Tu* eşti un om inteligent, se pare. De altfel, mă aşteptam. De asta am şi fost de acord cu interviul.

— Dar ai în continuare medicaţie…

— Ştiu totul despre medicamentele lor, şi îmi dau prea multe. Mi le-aş putea prescrie mai bine singur decât se pricep cei de aici.

— De unde ştii chestiile astea? întrebă Strike.

— Evident, e uşor, spuse Creed cu un gest pompos. M-am folosit drept cobai, mi-am creat propria serie de teste standardizate. Cât de bine pot să merg şi să vorbesc pe 20 de miligrame, 30 de miligrame… mi-am făcut însemnări despre dezorientare, somnolenţă, ce diferenţe există între efectele secundare…

— Ce fel de medicamente erau astea? întrebă Strike.

— Amobarbital, pentobarbital, fenobarbital, turui Creed numele barbituricelor de la începutul anilor ’70, majoritatea înlocuite acum de medicamente noi.

— Uşor de cumpărat de pe stradă?

— Cumpăram de pe stradă doar ocazional, aveam alte surse, care nu erau larg cunoscute…

Creed se lansă într-un discurs sinuos care nu putea fi considerat o poveste propriu-zisă, deoarece naraţiunea era dezlânată şi plină de apropouri misterioase şi aluzii piezişe, dar care în esenţă părea să spună că în anii ’60 şi ’70 avusese de-a face cu mulţi oameni puternici, cărora nu le dădea numele, ceea ce dusese absolut întâmplător la aprovizionarea constantă cu medicamente pe reţetă, fie că lucrase în slujba gangsterilor, fie că îi spionase pentru autorităţi. Creed sugeră că fusese recrutat de servicii şi vorbi despre zboruri în America, deşi nu exista nicio dovadă care să le ateste, despre politicieni şi

vedete dependente de barbiturice şi despre dorinţa periculoasă a oamenilor din toate categoriile sociale de a se droga pentru a face faţă realităţilor crude ale lumii înconjurătoare, tendinţă şi tentaţie pe care Dennis Creed o deplângea şi căreia i se opusese întotdeauna.

Strike presupuse că aceste false amintiri erau menite să alimenteze dorinţa arogantă a lui Creed de a dobândi un anume statut. Fără îndoială, deceniile petrecute în închisori şi spitale psihiatrice de maximă siguranţă îl învăţaseră că acolo violul şi tortura erau la fel de dispreţuite ca afară. Poate că el continua să obţină plăcere sexuală retrăindu-şi crimele, dar altuia acestea le stârneau doar dispreţ. În lipsa unei cariere imaginare în care să fie în parte spion, în parte gangster, bărbatul cu IQ de 140 era doar un curier angajat la o curăţătorie, un pervers sexual care cumpăra pumni de sedative de la dealerii stradali care îl exploataseră şi apoi îl abandonaseră.

— …ai văzut toată securitatea din jurul meu, la proces? Existau şi alte forţe în joc, asta e tot ce am de gând să spun…

Când intra şi ieşea din tribunal, Creed era înconjurat de un cordon compact de poliţişti, pentru că mulţimea voia să-l sfâşie în bucăţi. În presă apăruseră detalii din camera lui de tortură: poliţia găsise fiarele de călcat şi cleştii, căluşii cu bilă şi biciurile, fotografiile pe care Creed le făcuse victimelor când erau în viaţă şi după moarte, capul şi mâinile descompuse ale Andreei Hooton, în chiuveta din baie. Dar imaginea pe care Creed i-o prezenta acum lui Strike transforma crima în ceva secundar faţă de o viaţă infracţională mult mai prestigioasă, un hobby de care, din cine ştie ce motiv, publicul continua să se plângă, când existau mult mai multe lucruri de spus şi admirat.

— …pentru că le place să saliveze la lucrurile obscene care îi excită, ca debuşeu pentru impulsurile lor inacceptabile, peroră Creed. Eu aş fi

putut să fiu doctor, probabil chiar ar fi trebuit să fiu, de fapt…

(Turnase ulei de gătit peste capul angajatei la cantină Vera Kenny, apoi dăduse foc părului ei şi, în timp ce acesta ardea, o fotografiase cu un căluş cu bilă în gură. Îi tăiase limba şomerei Gail Wrightman. O omorâse pe coafeza Susan Meyer călcând-o repetat pe cap.)

— N-ai omorât pe nimeni prin supradoză, nu-i aşa? întrebă Strike.

— E nevoie de mult mai multă pricepere ca să le dezorientezi, dar să rămână totuşi pe picioare. Orice neghiob poate să bage o supradoză pe gâtul cuiva. Cealaltă chestie necesită cunoaştere şi experienţă. Aşa îmi dau seama că aici îmi dau prea mult, pentru că înţeleg efectele secundare.

— Ce le dădeai femeilor din subsol?

— N-am drogat niciodată o femeie după ce o aduceam acasă. Odată ajunsă înăuntru, aveam alte metode de a o reduce la tăcere.

Creed îi cususe Andreei Hooton gura pe viu: pe capul putrezit existau încă urmele cusăturii.

Psihiatrul se uită la ceas.

— Dar dacă o femeie era deja beată? întrebă Strike. Gail Wrightman: ai agăţat-o într-un bar, nu-i aşa? Nu exista un pericol de supradoză, dacă o drogai după ce ea deja băuse?

— Inteligentă întrebare, spuse Creed, sorbindu-l pe Strike din ochi. De obicei, îmi pot da seama exact cât a băut o femeie. Gail era singură, prost dispusă. Un tip îi trăsese clapa…

Creed nu trăda nimic: acestea nu erau secrete. Le recunoscuse deja în boxa acuzaţilor, unde îi făcuse plăcere să relateze faptele, urmărind reacţia rudelor victimelor. Fotografiile ascunse sub scândurile podelei cu Gail şi Andrea, Susan şi Vera, Noreen, Jackie şi Geraldine legate, arse şi înjunghiate, vii şi schilodite, şi cu cadavrele lor mutilate şi uneori decapitate aranjate în poziţii pornografice îl condamnaseră înainte să deschidă gura, dar Creed

insistase să aibă parte de un proces complet, declarându-se vinovat din cauza nebuniei.

— …cu perucă, puţin ruj… ele cred că eşti inofensiv, ciudat… poate homosexual. Vorbeşti cu ea câteva minute, într-un colţ întunecat. Te prefaci preocupat… îi pui puţin Nembutal în băutură… o cantitate foarte mică.

Creed îşi depărtă degetele tremurătoare câţiva milimetri.

— Nembutalul cu alcool poate fi periculos, dacă nu ştii ce faci, dar, evident, eu ştiam… Aşa că spuneam „Ei, eu trebuie să plec, scumpo, ai grijă". „Fii atentă!" Funcţiona de fiecare dată.

Creed vorbi pe un ton ascuţit ca să o imite pe Gail.

— „Ooh, nu pleca, bea ceva!" „Nu, draga mea, trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe." Atunci dovedeşti că nu eşti o ameninţare. Te faci că dai să pleci sau chiar te îndepărtezi. Apoi, când te strigă înapoi sau dau de tine peste zece minute, când încep să se simtă ca dracu', sunt uşurate, pentru că tu eşti bărbatul drăguţ şi nepericulos… Sunt în cartea mea, toate modurile diferite prin care le prindeam. Ai crede că e instructiv pentru femeile care nu vor să dea de belea, să citească modul de operare al unui criminal foarte eficient, dar autorităţile nu permit publicarea ei, ceea ce te face să te întrebi, le face oare plăcere ca pe străzi să existe paraşute de agăţat? Poate că da. De ce există, de fapt, oameni ca mine, Cormoran? De ce evoluţia a permis aşa ceva? Pentru că oamenii sunt atât de dezvoltaţi încât ne putem rări doar cu ajutorul unor prădători din interiorul speciei. Eliminarea celor slabi şi depravaţi. E un lucru bun că femeile degenerate şi beţive nu se înmulţesc. E doar un fapt, e un fapt. Coboram geamul maşinii. „Vrei să te duc undeva, scumpo?" Ea se legăna într-o parte şi-n alta. Se bucura că mă vede. Urca în camionetă, fără probleme, recunoscătoare că poate să stea jos… Îi spuneam lui Gail, după ce am dus-o în subsol: „Ar fi fost mai bine să te duci la baie, nu-i aşa, târfă

mizerabilă ce eşti? Pun pariu că eşti genul care se pişă pe stradă. Asta e mizerabil, mizerabil”… De ce te interesează atât de mult partea cu drogatul?

Torentul de cuvinte secase brusc. Ochii inexpresivi ai lui Creed, cu griul lor deschis în jurul pupilelor, îi cercetară pe rând pe ai lui Strike.

— Crezi că doctoriţa Bamborough era prea deşteaptă ca să fie drogată de unul ca mine, nu-i aşa?

— Şi doctorii pot să facă greşeli ca oricine altcineva, spuse Strike. Te-ai întâlnit cu Noreen Sturrock într-un autobuz, nu-i aşa?

Creed îl studie pe Strike timp de mai multe secunde, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de ceva.

— Acum e vorba de autobuze, nu? Cât de des lua autobuzul Margot Bamborough?

— Frecvent, îmi imaginez, spuse Strike.

— Şi ar fi primit o cutie de Cola de la un necunoscut?

— Asta i-ai oferit lui Noreen, nu-i aşa? Şi Cola era plină de fenobarbital?

— Da. Când am ajuns la staţia mea, era aproape adormită. I-am spus „Ai trecut de staţia ta, scumpo. Haide, te duc la un taxi”. Am dat-o jos din autobuz, sprijinind-o cu un braţ. Noreen nu era solidă. A fost una din cele mai uşoare.

— Ajustai doza în funcţie de greutate?

Urmă o nouă pauză scurtă.

— Autobuze şi cutii de suc şi ajustarea drogurilor în funcţie de greutate?… Ştii ceva, Cormoran? Cred că a doua mea bănuială a fost cea corectă. Ai venit aici pentru micuţa Louise Tucker.

— Nu, spuse Strike oftând şi lăsându-se pe spătarul scaunului. De fapt, ai nimerit-o prima oară. Am fost angajat de fiica lui Margot Bamborough.

Acum urmă o tăcere mai lungă, iar psihiatrul se uită din nou la ceas. Strike ştia că aproape îi expirase timpul şi credea că şi Creed ştia asta.

— Vreau să merg la Belmarsh, Cormoran, spuse Creed aplecându-se în faţă, acum că Strike se lăsase

pe spate. Vreau să-mi termin cartea. Sunt sănătos la cap, şi tu ştii asta, ai spus-o. Nu sunt bolnav. Ţinerea mea aici îi costă pe contribuabili de cinci ori mai mult decât dacă aş fi la închisoare. Unde ar considera, de altfel, şi cetăţenii britanici că ar trebui să fiu, hm?

— Ah, cred că ar vrea să te întorci la închisoare, spuse Strike.

— Păi, eu sunt de acord cu ei, spuse Creed. Sunt de acord.

Creed privi în lateral spre doctorul Bijral, care avea expresia cuiva care e pe punctul de a pune capăt lucrurilor.

— Sunt sănătos la cap şi dacă o să fiu tratat ca atare, o să mă comport ca atare, spuse Creed.

Apoi se aplecă şi mai mult în faţă.

— Eu am ucis-o pe Louise Tucker, spuse Creed cu voce catifelată.

Cu coada ochiului, Strike îi văzu pe psihiatru şi pe asistent încremenind amândoi, uluiţi.

— Am agăţat-o la un colţ de stradă, cu camioneta, în noiembrie 1972. Era foarte frig în seara aia. Ea voia să meargă acasă şi nu avea niciun ban. N-am putut rezista, Cormoran.

Creed îl sfredelea pe Strike cu pupilele lui mari şi negre.

— O fetiţă în uniformă de şcoală. Niciun bărbat n-ar fi putut rezista. Am acţionat dintr-un impuls… fără nicio planificare… fără perucă, fără Cola în care să fi pus droguri, fără nimic…

— De ce nu exista nicio urmă a lui Louise în subsol? spuse Strike.

— Exista. Aveam colierul ei. Dar pe *ea* n-am ţinut-o niciodată la subsol, înţelegi? Vrei o dovadă, şi o să-ţi dau una: o numea pe mama ei vitregă „Gheare”. Spune-i lui Tucker că Louise mi-a spus asta, bine? Da, am apucat să vorbim vreo cinci minute despre cât de supărată era acasă, înainte să-şi dea seama că mergeam în direcţia greşită. Apoi a început să ţipe şi să izbească în geamuri. Am intrat într-o parcare întunecoasă, i-am acoperit gura cu

mâna, am târât-o în spatele camionetei, am futut-o şi am sugrumat-o. Mi-ar fi plăcut să o ţin mai mult, dar era prea zgomotoasă, prea zgomotoasă. A fost o tâmpenie, dar n-am putut rezista, Cormoran. Nicio planificare – uniformă şcolară! Dar a doua zi lucram, îmi trebuia camioneta goală. Am vrut să duc cadavrul în subsol, dar Vi Cooper era perfect trează când m-am întors cu maşina pe Liverpool Road. S-a uitat la mine de la fereastra ei de sus, când am trecut, aşa că n-am oprit. Mai târziu i-am spus că doar i se păruse că mă vede. Curva bătrână obişnuia să stea trează ca să vadă la cât mă întorc. De regulă o drogam dacă plecam la vânătoare, dar ăsta fusese un răsfăţ sub impulsul momentului…

— Ce ai făcut cu cadavrul? spuse Strike.

— Ah, spuse Creed, lăsându-se pe spătarul scaunului şi trecându-şi buzele umede una peste cealaltă, cu pupilele larg căscate. Cred că am nevoie de un transfer la Belmarsh ca să spun asta cuiva. Du-te şi spune ziarelor că am hotărât să mărturisesc uciderea lui Louise şi că sunt sănătos la cap, că ar trebui să fiu la Belmarsh şi dacă sunt transferat o să-i spun bătrânului Brian Tucker unde am pus-o pe fetiţa lui. Du-te şi spune autorităţilor, asta e oferta mea… Mai ştii, poate că o să mă simt în stare să vorbesc şi despre Margot Bamborough după ce ies de aici. Dacă îmi scot medicamentele astea din organism, poate o să-mi amintesc mai bine.

— Asta e vrăjeală, spuse Strike ridicându-se în picioare şi arătându-se furios. Eu nu transmit aşa ceva.

— Nu fi aşa, nu pentru asta ai venit, spuse Creed zâmbind subţire. Pari un adevărat narcisist, Cormoran.

— Sunt gata să plec, îi spuse Strike doctorului Bijral.

— Nu fi aşa, insistă Creed. Hei!

Strike se întoarse.

— Bine… îţi dau un mic indiciu despre locul în care am pus cadavrul lui Louise, şi o să vedem dacă chiar eşti atât de deştept pe cât te crezi, bine? O să

vedem cine îl descifrează primul, tu sau poliţia. Dacă vor găsi cadavrul, o să-şi dea seama că sunt sănătos la cap şi dispus să vorbesc despre Margot Bamborough, cât timp sunt mutat unde vreau. Şi dacă nimeni nu poate să înţeleagă indiciul, cineva va trebui să se întoarcă şi să vorbească cu mine nu-i aşa? Poate chiar tu. Am putea să jucăm şah pentru alte indicii, Cormoran.

Strike îşi dădu seama că Creed îşi imaginează cum va sta săptămâni la rând pe primele pagini ale ziarelor, în timp ce el lăsa urme pe care să meargă investigatorii. Tortură psihologică pentru familia Tucker, manipulare a opiniei publice, iar Strike, probabil, la dispoziţia lui: era visul erotic al unui sadic.

— Zi atunci, spuse Strike privindu-l. Care e indiciul?

— O să găsiţi cadavrul lui Louise Tucker acolo unde e M54, spuse Creed.

Strike îşi dădu seama că Creed concepuse indiciul cu mult înainte şi fu convins că, dacă el ar fi spus că fusese angajat de familia Tucker, ar fi fost un indiciu despre Margot. Creed trebuia lăsat să creadă că nu îi dăduse lui Strike ceea ce el îşi dorea cu adevărat. Trebuia să iasă învingător.

— Bine, spuse Strike întorcându-se spre doctorul Bijral. Mergem?

— M54, bine, Cormoran? strigă Creed.

— Te-am auzit, spuse Strike.

— Scuze că n-am putut să te ajut cu doctoriţa Bamborough! strigă Creed.

Strike auzi în vocea lui cât de încântat era, crezând că îi pusese beţe în roate. Se întoarse pentru ultima dată, încetând să se mai prefacă furios, şi zâmbi şi el.

— Am venit aici pentru Louise, nenorocit prost ce eşti. Ştiu că nu te-ai întâlnit niciodată cu Margot Bamborough. A fost omorâtă de un ucigaş mult mai abil decât ai fost tu vreodată.

În timp ce pe faţa lăsată şi grasă a lui Creed apărea dezamăgirea, iar cheile asistentului

clincăneau, Strike adăugă:

— Şi, ca să ştii, cred că eşti un dement şi, dacă o să mă întrebe cineva, o să spun că ar trebui să rămâi la Broadmoor până putrezeşti.

69

Aceasta e înfăţişarea pe care al doamnei cap o poartă?
Desăvârşită e asemănarea, însă substanţa moartă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

După o şedinţă de informare de aproape o oră cu doctorul Bijral, în timpul căreia psihiatrul zguduit sună la Scotland Yard, detectivul plecă de la spital cu senzaţia că stătuse acolo de două ori mai mult decât în realitate. Satul Crowthorne nu se afla pe drumul lui de întoarcere în Londra, dar îi era foame, voia s-o sune pe Robin şi simţea o nevoie intensă de a se amesteca printre oameni obişnuiţi care îşi văd de viaţa lor, ca să alunge amintirea acelor coridoare pustii şi răsunătoare, clinchetul cheilor şi pupilele foarte dilatate ale lui Dennis Creed.

Opri în faţa unei crâşme, îşi aprinse ţigara după care tânjise în ultimele două ore şi jumătate, apoi îşi porni telefonul. Pierduse deja două apeluri de la Brian Tucker, dar în loc să-l sune pe bătrân apăsă pe numărul lui Robin, care răspunse imediat.

— Ce s-a întâmplat?

Strike îi spuse. După ce termină, urmă o scurtă tăcere.

— Mai spune o dată indiciul, spuse Robin cu o voce încordată.

— O s-o găsiţi unde e M54.

— Nu M54-*ul?* Nu autostrada?

— Poate a vrut să spună asta, dar a omis articolul hotărât.

— M54 are aproape 40 de kilometri.

— Ştiu.

Abia cum începea să reacţioneze: ar fi trebuit să se simtă triumfător, dar în realitate era obosit şi încordat. Telefonul îi bipăi şi Strike se uită la ecran.

— E Brian Tucker iar, încearcă să mă sune, îi spuse el lui Robin.

— Ce o să-i spui?

— Adevărul, spuse Strike greoi, suflând fumul pe geamul deschis. Doctorul Bijral a sunat deja la Scotland Yard. Problema e că, dacă indiciul nu are sens sau este indescifrabil, Tucker o să rămână cu informaţia că Creed a ucis-o pe fiica lui, dar fără să-i recupereze cadavrul. E foarte posibil ca asta să fie ideea lui Creed de tortură supremă.

— Dar să obţii o mărturisire înseamnă ceva, nu-i aşa? spuse Robin.

— Tucker e convins de decenii că Creed a ucis-o. Mărturisirea fără cadavru nu face decât să menţină rana deschisă. Tot Creed o să fie cel care râde la urmă, ştiind unde e ea şi nespunând nimănui… Cum a mers la British Library?

— Ah, bine, spuse Robin. Am găsit-o pe Joanna Hammond acum câteva ore.

— Şi? spuse Strike, devenind atent.

— Avea o aluniţă mare pe faţă. Pe obrazul stâng. Se vede în fotografia de la nunta ei care a apărut în ziarul local. Ţi-o trimit acum.

— Şi articolul cu…?

— Trebuie să fi fost pe spatele necrologului ei. Acelaşi ziar local.

— Dumnezeule, spuse Strike.

Urmă o tăcere lungă. Telefonul lui bipăi iar, şi Strike văzu că Robin îi trimisese o imagine.

O deschise şi văzu un cuplu la nunta din 1969: o fotografie alb-negru neclară cu o mireasă brunetă care zâmbea larg, cu părul zulufi, purtând o rochie de dantelă cu guler înalt şi o tocă peste voal, cu o aluniţă mare pe pometul stâng. Peste umărul său se apleca soţul blond, care nu zâmbea. La doar câteva minute de la începutul căsătoriei lor, avea deja aerul unui om dispus să folosească o bâtă de baseball.

— Joanna nu era Săgetător după zodiacul lui Schmidt, zise Robin, era Scorpion…

Strike duse iar telefonul la ureche.

— …Talbot a crezut că i se potriveşte mai bine din cauza aluniţei, spuse Strike oftând. Ar fi trebuit să verific iar toate identificările după ce ai aflat de Schmidt. Am fi putut să ajungem aici mai devreme.

— Ce o să faci în privinţa lui Douthwaite?

— O să-l sun, spuse Strike după o pauză de câteva momente. Acum. Apoi te sun înapoi.

Stomacul îi chiorăia în timp ce suna la pensiunea Allardice din Skegness şi auzea bine-cunoscutul accent scoţian supărat al Donnei, soţia lui Douthwaite.

— Oh, Doamne, spuse ea când Strike se prezentă. Acum ce mai e?

— Nimic îngrijorător, minţi Strike, care auzea în fundal un radio deschis. Voiam doar să mai verific o dată câteva lucruri.

— Steve! o auzi el cum ţipă departe de receptor. E *el!*… Cum adică „Cine?”, tu cine dracu’ crezi?

Strike auzi paşi şi apoi pe Douthwaite, care părea pe jumătate furios, pe jumătate speriat.

— Ce vrei?

— Vreau să-ţi spun ce cred eu că s-a întâmplat la ultima ta consultaţie cu Margot Bamborough, spuse Strike.

Vorbi timp de două minute şi Douthwaite nu îl întrerupse, chiar dacă Strike ştia că e încă acolo, pentru că auzea în continuare prin telefon zgomotele îndepărtate ale pensiunii. După ce Strike termină reconstituirea ultimei consultaţii a lui Douthwaite, în afara radioului îndepărtat, la care cânta Blame a lui Calvin Harris, nu se auzi nimic.

Atunci dă vina pe noapte… nu da vina pe mine…

— Ei? spuse Strike.

Ştia că Douthwaite nu vrea să confirme. Douthwaite era un laş, un om slab care fugea de probleme. Ar fi putut să prevină alte morţi dacă ar fi avut curajul să spună ceea ce ştia, dar se temuse pentru pielea lui, se temuse că o să pară complice, stupid şi josnic în ochii cititorilor de ziare. Aşa că fugise, dar asta agravase lucrurile şi urmaseră consecinţe de coşmar, de care el de asemenea

fugise, abia recunoscând în sinea lui de ce se temea, încercând să-şi abată gândurile de la asta prin băutură, karaoke, femei. Iar acum Strike îi oferea o alternativă cumplită, care de fapt nici măcar nu era o alternativă. Ca şi Violet Cooper, Steve Douthwaite era pus în faţa unui oprobriu pe viaţă din partea publicului necruţător şi a posibilităţii ca lucrurile să fi stat mult mai bine dacă i-ar fi mărturisit lui Talbot ceea ce ştia, cu 40 de ani în urmă, când cadavrul lui Margot Bamborough ar fi putut să fie găsit rapid, iar criminalul ar fi putut să fie adus în faţa justiţiei înainte să moară şi alţii.

— Am dreptate? spuse Strike.

— Da, spuse Douthwaite în cele din urmă.

— Bun, păi, dacă vrei sfatul meu, du-te imediat şi spune-i soţiei tale, înainte să facă asta presa. De asta nu ai cum să te ascunzi.

— Căcat, spuse Douthwaite încet.

— Atunci ne vedem la tribunal, spuse Strike repede şi închise.

O sună imediat pe Robin.

— Douthwaite a confirmat.

— Cormoran, spuse Robin.

— L-am sfătuit să-i spună Donnei…

— Cormoran, spuse Robin iar.

— Ce e?

— Cred că ştiu ce e M54.

— Nu e…

— …autostrada? Nu. M54 e un roi globular…

— Un ce?

— Un roi sferic de stele.

— Stele? spuse Strike posomorându-se. Stai puţin…

— Ascultă, spuse Robin. Creed a crezut că e deştept, dar nu e nevoie decât de o căutare pe Google…

— Acolo nu au internet, spuse Strike. Se plângea de asta…

— Ei, M54 e un roi de stele din constelaţia Săgetător, spuse Robin.

— Nu mai vreau astrologie, spuse Strike închizând ochii. Robin…

— *Ascultă-mă.* A spus „O s-o găsiţi unde e M54”, da?

— Da…

— Constelaţiei Săgetător i se mai spune şi Arcaşul.

— Şi?

— Brian ne-a arătat harta, Strike! La începutul anilor ’70, Dennis Creed trecea în mod regulat pe la hotelul Archer[18] din Islington, unde livra rufele de la curăţătorie. Pe proprietate exista un puţ, în fundul grădinii. Era închis cu scânduri, iar acum deasupra lui e o seră.

În crâşma de pe cealaltă parte a străzii, intrară doi bărbaţi binedispuşi, cu burţi de băutori de bere asemănătoare. Strike aproape că nici nu-i observă. Uitase până şi să tragă din ţigara care îi ardea între degete.

— Ia gândeşte-te, o auzi pe Robin. Creed are în camionetă un cadavru la care nu se aşteptase, dar nu-l poate duce în Pădurea Epping, pentru că acolo era o anchetă în plină desfăşurare. Tocmai găsiseră rămăşiţele Verei Kenny. Nu ştiu de ce nu a dus cadavrul în subsol…

— Ştiu eu, spuse Strike. Mi-a spus. A trecut cu maşina pe lângă casă şi Vi Cooper era trează, la fereastră.

— Aha, bun, deci trebuie să golească camioneta înainte de serviciu. Ştie să se descurce în grădina de la Archer şi ştie că în spate există o poartă. În spatele camionetei are unelte cu care poate să desprindă scândurile uşor. Cormoran, sunt *sigură* că e în fostul puţ de la Archer.

Urmă o scurtă pauză, apoi scrumul fierbinte al ţigării de care Strike uitase îi căzu în poală.

— Căcat…

Aruncă chiştocul pe geam, atrăgându-şi privirea dezaprobatoare a unei bătrâne care trăgea după ea un cărucior de cumpărături în carouri.

— Bine, uite cum facem, îi spuse el lui Robin. Eu îl sun pe Tucker ca să-i spun ce s-a întâmplat, inclusiv deducţia ta. Tu îl suni pe George Layborn şi îi spui despre puţul de la Archer. Cu cât caută poliţia mai repede, cu atât mai bine pentru familia Tucker, mai ales dacă se duce vestea că Creed a mărturisit.

— Bine, mă apuc ime…

— Stai aşa, n-am terminat, spuse Strike.

Închise ochii şi se frecă la tâmple, în timp ce se gândea la tot ce trebuia să facă agenţia, şi cât mai repede.

— După ce vorbeşti cu Layborn, sună-l pe Barclay şi spune-i că mâine-dimineaţă are ceva de făcut cu tine. Poate să-l abandoneze pe iubitul domnişoarei Jones timp de câteva ore. Sau, cel mai probabil, toată ziua, dacă o să se întâmple ce cred eu că o să se întâmple.

— Ce anume avem de făcut eu şi cu Barclay? întrebă Robin.

— Nu e evident? spuse Strike deschizând iar ochii. Dacă Douthwaite vorbeşte cu cineva, suntem contracronometru.

— Deci eu şi cu Barclay…?

— Căutaţi cadavrul lui Margot, spuse Strike. Da.

Urmă o tăcere lungă. Stomacul lui Strike chiorăi iar. Acum în crâşmă intrară două femei, chicotind la ceva ce una îi arăta celeilalte pe telefon.

— Chiar crezi că e acolo? întrebă Robin puţin zguduită.

— Sunt sigur, spuse Strike.

— Şi tu o să…?

— Îl sun pe Brian Tucker, mănânc nişte cartofi prăjiţi şi dau telefonul ăla internaţional – cred că sunt cu trei ore înaintea noastră, deci ar trebui să fie în regulă – apoi mă întorc la birou. Ajung pe seară şi o să putem să discutăm cum trebuie despre toate astea.

— Bun, zise Robin, noroc.

Robin închise. Strike ezită o clipă înainte de a-l suna pe Brian Tucker: ar fi vrut să facă asta cu o halbă în faţă, dar mai trebuia să se întoarcă în

Londra şi o arestare pentru condus sub influenţa alcoolului în ajunul prinderii ucigaşului lui Margot Bamborough era o complicaţie pe care nu voia deloc s-o rişte. Aprinse în schimb o a doua ţigară şi se pregăti să spună unui tată îndurerat că, după o aşteptare de 42 de ani, exista posibilitatea ca în curând să-şi îngroape fiica.

70

...iară la urmă moartea,
Cu chipul mai hain şi crâncen ca oricând.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Dimineaţa era atât de frumoasă că ai fi putut avea impresia că încă era vară, dacă frunzele platanilor de lângă cabina telefonică de la intrarea în Albemarle Way nu ar fi început să se îngălbenească. Mozaicul în alb şi albastru al cerului încălzea şi răcorea după cum se strecura soarele în spatele norilor şi ieşea de după ei, iar pe Robin o trecu un fior, în ciuda puloverului pe care îl purta pe sub palton, ca şi cum pe Albemarle Way, străduţa laterală cu clădiri înalte şi neîntrerupte care o ţineau permanent în umbră, ar fi bătut un vânt rece.

Stătea lângă cabina telefonică din care cândva, cu aproape 40 de ani în urmă, ucigaşul lui Margot Bamborough aşteptase şi pândise, simţindu-se, îşi imagină Robin, la fel cum se simţea ea. Fără îndoială, fusese vorba de frică şi nervozitate, de îndoiala că planul avea şanse de reuşită şi de groaza în faţa consecinţelor eşecului. Dar această senzaţie de înrudire nu o făcu pe Robin mai binevoitoare faţă de ucigaş. Privind la St John's Gate, arcada străveche de pe cealaltă parte a străzii, şi-o putea imagina pe Margot trecând pe sub ea într-o seară ploioasă din urmă cu 40 de ani, sau poate clătinându-se, simţind o ameţeală stranie şi neştiind de ce… sau îşi dăduse seama? Posibil. Margot era o femeie inteligentă, şi de asta trebuise să moară…

Pe Clerkenwell Road era o aglomeraţie de maşini şi pietoni. Robin se simţea complet izolată de toţi. Nimeni dintre cei care treceau pe lângă ea nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să facă. Cât de bizare li s-ar fi părut planurile ei de dimineaţă, cât

de macabre… Robin simţi pe şira spinării un fior de panică…

Gândeşte-te la altceva.

În dimineaţa aceea, în *Metro* apăruse o fotografie cu Charlotte Ross, cu ochelari de soare şi într-o haină lungă închisă la culoare, mergând pe o stradă din Mayfair împreună cu sora ei, Amelia. Nu se vedeau nicăieri soţul ei sau gemenii, iar scurta non-ştire de sub fotografie nu îi spusese lui Robin nimic din ce ar fi vrut să afle.

> Charlotte Campbell a fost zărită ieri bucurându-se de o plimbare matinală prin Londra împreună cu sora ei, Amelia Crichton. Charlotte, soţia lui Jago, următorul Viconte de Croy, a fost externată recent din spital în urma unui sejur prelungit la Symonds House, o clinică de sănătate mintală şi de reabilitare preferată de cei bogaţi şi celebri.
>
> Charlotte, aflată cândva în capul listei *Tatler* cu Cele Mai Frumoase 100 de Londoneze, a fost o obişnuită a rubricilor de bârfe încă de când a fugit prima oară de la şcoală, la vârsta de 14 ani. Fiica lui…

Gândeşte-te la altceva, îşi spuse Robin, făcând un efort conştient de a găsi alt subiect.

Era 20 septembrie. Cine se năştea azi era în zodia Fecioarei. Robin se întrebă cât avea să-i ia să se debaraseze de ticul de a lega datele de zodii. Se gândi la Matthew, Fecioara pe care ea o cunoştea cel mai bine. Ar fi trebuit să fie o zodie inteligentă, organizată şi nervoasă. Matthew era cu siguranţă organizat şi se vedea că citise mult… Robin şi-o aminti pe Oonagh Kennedy spunând „uneori cred că, cu cât mai deştepţi sunt în privinţa cărţilor, cu atât mai proşti sunt în privinţa sexului” şi se întrebă dacă Matthew era acum fericit din cauza sarcinii despre care spusese că fusese accidentală…

Gândeşte-te la altceva.

Se uită la ceas. Unde era Barclay? E adevărat că ea ajunsese foarte devreme şi, tehnic vorbind, Barclay nu întârziase, dar nu-i plăcea să stea singură, încercând să-şi abată gândurile de la ceea ce urmau să facă.

Theo stătuse cândva aproape exact în locul în care era ea acum, urmărind traficul de pe Clerkenwell Road, Theo cu părul ei brunet, cercei Kuchi şi dureri abdominale, aşteptând o camionetă argintie. Rămânea un mister minor de ce după aceea Theo nu ieşise niciodată la lumină, de ce nu simţise niciodată suficientă recunoştinţă faţă de femeia care acceptase să o consulte atât de din scurt, măcar ca să se excludă ca suspectă şi să-l oprească pe Talbot să mai alerge după o iluzie. Dar, bineînţeles, asta presupunea ca Theo să se fi simţit recunoscătoare. Nimeni nu ştia, de fapt, ce se întâmplase între doctoriţă şi pacientă: era echivalentul laic al confesionalului. Gândurile ei trecuseră la Douthwaite când îl zări, în sfârşit, pe Barclay, care se apropia cu o geantă în mână. Când Barclay ajunse suficient de aproape, Robin auzi clinchetul uneltelor dinăuntrul ei.

— Parcă am un mic dejà vu, spuse el oprindu-se lângă ea. Nu ne-am mai dus noi cândva să săpăm după un cadavru?

— Nu cred că asta intră la săpat, spuse Robin.

— Ce se mai aude?

— El a ieşit, spuse Robin. Strike spune că trebuie să aşteptăm până se întoarce.

— Ce ai acolo? întrebă Barclay, arătând cu capul spre punga din mâna lui Robin.

— Biscuiţi de ciocolată, spuse Robin.

— Mită?

— Practic, da.

— Şi Strike a…?

— Încă nu. E în poziţie. Dar vrea…

Robin aşteptă ca un grup de tineri care păreau studenţi să se îndepărteze ca să nu fie auzită.

— …ca mai întâi să ne facem partea noastră.

Apoi, încercând să nu se gândească la ceea ce urmau să facă înainte să fie absolut necesar, adăugă:
— Ai fost mulţumit de rezultatul referendumului?
— Da, dar nu te amăgi, spuse Barclay sumbru, încă nu s-a terminat. Dobitocu' ăla de Cameron face exact jocul naţionaliştilor. „Englezii votează pentru legi englezeşti", a doua zi după ce Scoţia decide să rămână? Nu combaţi naţionalismul cu alt naţionalism, fir-ar al naibii. Ar fi bine să nu mai mănânce căcatu' lui Farage – ăsta e tipu' nostru?
Robin întoarse privirea. În capătul lui Albemarle Way se vedea silueta unui bărbat care mergea legănându-se într-un mod ciudat, cu două plase de cumpărături pline în mâini. Bărbatul se opri la uşă, puse jos plasele, băgă cheia în broască, ridică plasele, păşi peste prag şi se făcu nevăzut.
— El e, spuse Robin, simţind furnicături în stomac. Haide.
Se apropiară de uşa de un albastru-închis, umăr la umăr.
— A lăsat cheia în broască, arătă Barclay.
Robin era pe punctul de a suna la sonerie când uşa se deschise şi Samhain Athorn reapăru. Era palid la faţă, avea urechi mari şi păr cenuşiu şi ţinea gura uşor deschisă. Purta o bluză cu Batman. Nedumerit să găsească doi oameni în pragul uşii, Samhain clipi, apoi se adresă umărului stâng al lui Robin.
— Am lăsat cheia.
Întinse mâna ca să scoată cheia din broască. În timp ce dădea să închidă uşa, Barclay îşi strecură cu abilitate piciorul.
— Tu eşti Samhain, nu-i aşa? spuse Robin zâmbindu-i, în timp ce Samhain o privea mirat. Noi suntem prieteni cu Cormoran Strike. Acum câteva luni i-ai fost de mare ajutor.
— Trebuie să scot cumpărăturile, zise Samhain.
Încercă să închidă uşa de la intrare, dar piciorul lui Barclay îl împiedică.
— Putem să intrăm? întrebă Robin. Doar puţin? Am vrea să vorbim cu tine şi cu mama ta. Ai fost de

mare ajutor înainte, când i-ai spus lui Cormoran despre unchiul Tudor…

— Unchiul meu Tudor e mort, spuse Samhain.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— A murit la spital, adăugă Samhain.

— Zău? făcu Robin.

— Tatăl-meu-Gwilherm a murit sub un pod, continuă Samhain.

— Ce trist, spuse Robin. Putem intra, te rog, doar o clipă? Cormoran a vrut să-ţi aduc ăştia.

Robin scoase din pungă cutia cu biscuiţi de ciocolată.

— Drept mulţumire, continuă ea.

— Ce sunt? întrebă Samhain, privind cutia cu coada ochiului.

— Biscuiţi de ciocolată.

Samhain îi luă cutia din mână.

— Da, puteţi să intraţi, spuse el întorcându-se cu spatele şi urcând energic scările întunecate din interior.

Robin îi aruncă o privire lui Barclay şi intră prima. Auzi cum însoţitorul ei închide uşa şi clinchetul uneltelor din geanta lui. Scările erau abrupte, înguste şi întunecoase când intrai din lumina de afară, iar becul de deasupra lor – stins. Când ajunse pe palier, Robin văzu, prin uşa deschisă, o femeie cu păr alb şi urechi mari, ca ale lui Samhain, care ştergea blaturile din bucătăria cu faianţă maro. Cu spatele la ea, Samhain desfăcea nerăbdător ambalajul de plastic al cutiei cu biscuiţi de ciocolată.

Deborah se întoarse, făcându-şi codiţa albă împletită cu grijă să alunece peste umăr, şi îi fixă pe cei doi necunoscuţi cu ochii ei închişi la culoare.

— Bună ziua, doamnă Athorn, spuse Robin, oprindu-se în hol.

— Sunteţi de la departamentul de asistenţă socială? întrebă Deborah încet. Am sunat-o pe Clare…

— Noi putem să vă ajutăm la fel de bine ca Clare, spuse Barclay, înainte ca Robin să apuce să

răspundă. Care e problema?

— Cel de jos e un nemernic, spuse Samhain scormonind preocupat în cutia cu biscuiţi de ciocolată şi alegându-l pe cel învelit în staniol auriu. Ăştia sunt cei mai buni, în hârtie strălucitoare, aşa îţi dai seama.

— Bărbatul de la parter se plânge iar? întrebă Robin, simţind un val brusc de însufleţire înrudit cu panica.

— Am putea să aruncăm o privire să vedem care e problema? întrebă Barclay. Unde crede el că se crapă tavanu'?

Deborah arătă spre living.

— Mă duc să mă uit puţin, spuse Barclay sigur pe el, pornind spre living

— Nu-i mânca pe toţi, Sammy, spuse Deborah, care reîncepuse să şteargă metodic dulapurile din bucătărie.

— Mie mi i-au dat, femeie prostuţă ce eşti, spuse Samhain cu gura plina de ciocolată.

Robin se duse după Barclay, luptându-se cu o senzaţie copleşitoare de ireal. Era posibil ca ceea ce bănuia Strike să fie adevărat?

Doi peruşi ciripeau în colivie într-un colţ din micul living, care, ca şi holul, avea podeaua acoperită cu o mochetă cu modele învârtejite portocalii şi maro. Pe spătarul canapelei era întinsă o pătură croşetată. Barclay privea la puzzle-ul aproape terminat cu inorogi care săreau peste un curcubeu. Robin privi în jur. Încăperea era mobilată auster. În afara canapelei şi a coliviei peruşilor, mai erau doar un mic fotoliu, un televizor pe care se afla o urnă şi o mică bibliotecă în care erau câteva cărţi vechi, cu copcile broşate, şi nişte bibelouri ieftine. Privirea ei zăbovi asupra simbolului egiptean al vieţii eterne pictat pe perete, pe o porţiune de un verde murdar.

Zace într-un loc sfânt.

— Scândurile podelei? îi murmură ea lui Barclay.

El clătină din cap, privind cu înţeles spre puzzle-ul cu inorogi, apoi arătă cu piciorul spre divanul

generos pe care se afla acesta.

— Oh, Doamne, nu, şopti Robin, neputând să se abţină. Crezi?

— Altfel ar fi trebuit să fi scos mocheta, murmură Barclay. Să mute mobila, să scoată scândurile podelei… şi ar fi făcut tavanu' de jos să se crape? Şi mirosul?

Samhain intră agale în cameră, mâncând al doilea biscuit învelit în staniol.

— Vrei ciocolată caldă sau nu? întrebă el privind spre genunchii lui Robin

— Ăă… nu, mulţumesc, spuse Robin zâmbindu-i.

— El vrea ciocolată caldă sau nu?

— Nu, mulţumesc, prietene, spuse Barclay. Putem să mutăm puzzle-ul ăsta? Trebuie să ne uităm puţin sub el.

— Lui Deborah nu-i place să atingă alţii puzzle-ul, spuse Samhain grav.

— Dar trebuie să dovedim că omul de la parter minte, spuse Robin. În privinţa tavanului crăpat.

— Deborah, strigă Samhain. Vor să-ţi mute puzzle-ul.

Samhain ieşi din cameră cu mersul lui legănat, iar mama lui veni în locul lui la uşă, studiind pantofii lui Robin.

— Nu puteţi să-mi mutaţi inorogii, spuse ea.

— Trebuie să ne uităm puţin sub el, spuse Robin. Promit că o să avem mare grijă de el, n-o să-l stricăm. L-am putea muta…

Robin privi în jur, dar nu exista nicio porţiune de podea suficient de mare pe care să poată fi întins.

— La mine în cameră, aţi putea să-l puneţi acolo, spuse Samhain apărând iar. Pe patul meu, pot să-l pună pe pat, Deborah.

— Excelentă idee, spuse Barclay entuziast, aplecându-se să ia puzzle-ul.

— Mai întâi închide-l, spuse Robin grăbit.

Împături aripile covoraşului peste puzzle, cu toate piesele înăuntru.

— Bine lucrat, spuse Barclay.

Apoi scoase cu atenţie covoraşul puzzle-ului pe uşă, urmat de Deborah, care părea deopotrivă nerăbdătoare şi alarmată, şi de Samhain, plin de importanţă. Părea mândru că acest nou bărbat din apartament îi adoptase planul.

Timp de câteva secunde, Robin rămase singură în living, privind în jos spre divanul mult prea mare pentru această cameră mică. Fusese acoperit cu un material de un mov fanat, care, bănuia ea, data din anii ’60. Avea un model cu mandala şi era din bumbac subţire. Dacă o femeie înaltă ar fi stat ghemuită, ar fi putut încăpea în divan, cu condiţia să fie zveltă, bineînţeles.

Nu vreau să mă uit, se gândi Robin, cuprinsă brusc de panică. *Nu vreau să văd…*

Dar trebuia să se uite. Trebuia să vadă. Pentru asta venise acolo.

Barclay se întoarse, urmat atât de Samhain, cu o expresie interesată, cât şi de îngrijorata Deborah.

— Ăsta nu se deschide, spuse Deborah arătând spre divanul pe care acum nu se mai afla nimic. Nu-l puteţi deschide. Lăsaţi-l în pace.

— Îmi ţineam jucăriile acolo, spuse Samhain. Nu-i aşa, Deborah? Mai demult. Dar tatăl-meu-Gwilherm n-a vrut să le mai ţin.

— Nu-l puteţi deschide, repetă Deborah acum tulburată. Lăsaţi-l, nu-l atingeţi.

— Deborah, spuse Robin încet, îndreptându-se spre femeia în vârstă, trebuie să aflăm de ce se crapă tavanul de la parter. Ştii că bărbatul de la parter se plânge mereu şi spune că ar vrea ca tu şi Samhain să vă mutaţi de aici.

— Nu vreau să plec, spuse Deborah imediat.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii ei închişi la culoare aproape se întâlniră cu ai lui Robin, înainte de a zvâcni iar spre mocheta cu vârtejuri.

— Nu vreau să mă mut. O sun pe Clare.

— Nu, zise Robin ocolind-o rapid şi blocându-i calea spre bucătărie, unde un telefon vechi era montat pe peretele de lângă frigider.

Spera ca Deborah să nu fi detectat panica din vocea ei.

— Suntem noi aici în locul lui Clare, înţelegi? continuă ea. Ca să va ajutăm cu bărbatul de la parter. Dar noi credem – Sam şi cu mine…

— Tatăl-meu-Gwilherm îmi spunea Sam, spuse Samhain. Nu-i aşa, Deborah?

— Ce drăguţ, spuse Robin arătând spre Barclay. Şi pe el îl cheamă tot Sam.

— Numele lui e Sam? spuse Samhain bucuros, ridicând îndrăzneţ ochii spre faţa lui Barclay şi apoi întorcând din nou privirea şi zâmbind larg. Doi Sam. Deborah! Doi Sam!

Robin i se adresă consternatei Deborah, care acum se muta de pe un picior pe celălalt într-un mod care amintea de mersul legănat al fiului ei.

— Sam şi cu mine vrem să rezolvăm problema, Deborah, ca să nu mai ai necazuri cu bărbatul de la parter.

— Gwilherm nu voia să fie deschis, spuse Deborah, căutându-şi agitată capătul codiţei albe. Nu voia să fie deschis, voia să rămână închis.

— Dar Gwilherm ar fi vrut ca tu şi Samhain să puteţi rămâne aici, nu-i aşa?

Deborah băgă în gură capătul codiţei şi îl supse, de parcă ar fi fost îngheţată pe băţ. Ochii ei închişi la culoare rătăceau, ca şi cum ar fi căutat ajutor.

— Eu cred, spuse Robin blajin, că ar fi bine ca tu şi Samhain să aşteptaţi în camera lui cât ne uităm noi la divan.

— La biban, zise Samhain chicotind iar. Sam! Hei, Sam! La biban!

— Bună glumă! spuse Barclay zâmbind larg.

— Haide, zise Robin, strecurându-şi braţul în jurul lui Deborah. Aşteaptă în cameră, împreună cu Samhain. Voi n-aţi greşit cu nimic, ştim asta. Totul o să fie în regulă.

În timp ce o conducea încet pe Deborah pe palier, îl auzi pe Samhain cum spune vesel:

— Dar eu rămân.

— Nu, prietene, răspunse Barclay, în timp ce Robin şi Deborah intrau în camera minusculă a lui Samhain.

Fiecare centimetru de perete era acoperit cu imagini cu supereroi şi personaje din jocuri video. Puzzle-ul gigantic al lui Deborah ocupa mare parte din pat. Podeaua din jurul PlayStation-ului era plină cu ambalaje de ciocolată.

— Ai grijă de mama ta şi după aceea te învăţ un truc magic, promise Barclay.

— Tatăl-meu-Gwilherm făcea magie!

— Da, ştiu, am auzit. Asta înseamnă că şi ţie ţi-e uşor să faci magie, dacă tatăl tău putea, nu?

— Nu durează mult, îi spuse Robin înspăimântatei mame a lui Samhain. Dar staţi aici deocamdată, bine? Te rog, Deborah?

Deborah se mulţumi să clipească la ea. Robin se temea mai ales că femeia ar putea încerca să ajungă la telefonul de pe peretele bucătăriei, pentru că n-ar fi vrut să fie nevoită să o reţină la modul fizic. Se întoarse în living şi îl găsi pe Barclay negociind în continuare cu Samhain.

— Fă-l acum, spunea Samhain zâmbind larg şi privind de la mâinile lui Barclay la bărbia şi urechea acestuia. Hai, arată-mi acum.

— Sam poate să facă magia doar după ce terminăm lucrul, spuse Robin. Samhain, vrei să aştepţi în cameră cu mama ta, te rog?

— Hai, prietene, spuse Barclay. Doar un pic. Apoi te învăţ trucul.

Zâmbetul de pe faţa lui Samhain se şterse.

— Femeie prostuţă, îi spuse el posomorât lui Robin. Femeie stupidă.

Ieşi din cameră, dar în loc să meargă în camera lui o luă spre bucătărie.

— Căcat, murmură Robin, încă nu te apuca, Sam…

Samhain reapăru cu cutia de biscuiţi de ciocolată, intră în camera lui şi trânti uşa.

— Acum, zise Robin.

— Stai la uşă, spuse Sam, şi urmăreşte-i.

Robin lăsă uşa livingului întredeschisă, ca să poată spiona camera lui Samhain, şi îi făcu semn lui Barclay cu degetul mare în sus.

Barclay luă de pe divan cuvertura cu mandala, se aplecă, prinse marginea capacului şi trase. Capacul nu se clinti. Barclay îşi folosi toată forţa, dar capacul nu se mişcă. Din camera lui Samhain se auzeau voci ridicate. Deborah îi spunea lui Samhain să nu mai mănânce niciun biscuit de ciocolată.

— Parcă ar fi încuiat pe dinăuntru, spuse Barclay gâfâind şi dând drumul capacului.

Deschise fermoarul genţii şi, după ce scotoci înăuntru, scoase o rangă şi îi introduse capătul în fanta dintre capacul divanului şi corpul acestuia.

— *Haide odată, nenorocitule,* icni el în timp ce capătul rângii alunecă şi fu cât pe ce să-l lovească în faţă. Ceva îl ţine lipit.

Robin verifică din priviri uşa camerei lui Samhain, care era tot închisă. Mama şi fiul continuau să se certe din cauza biscuiţilor de ciocolată. Peruşii ciripeau. Aruncând o privire pe fereastră, Robin văzu urma unui avion, un şnur alb şi pufos întins pe cer. Lucrurile cotidiene deveneau atât de stranii când aşteptai să se întâmple ceva groaznic. Inima îi bătea cu repeziciune.

— Ajută-mă, spuse Barclay printre dinţii încleştaţi după ce reuşi să bage capătul rângii mai adânc în fanta divanului. E nevoie de doi oameni.

După ce aruncă încă o privire spre uşa închisă a lui Samhain, Robin se duse în grabă la Barclay şi apucă ranga împreună cu el. Folosindu-şi toată greutatea şi forţa, apăsată amândoi ranga spre podea.

— Dumnezeule, gâfâi Robin. Ce-l ţine?

— Unde e Strike când ai nevoie…

Se auzi un zgomot puternic ca şi cum ceva crăpase, iar apoi se fărâmiţase. Ranga cedă brusc, în timp ce capacul divanului se mişcă. Robin se întoarse şi văzu cum în aer se ridică un nor de praf. Barclay deschise capacul.

Divanul era plin cu ciment, care ţinuse capacul lipit. Substanţa cenuşie era plină de cocoloaşe şi părea să fi fost amestecată în grabă. În două locuri, ceva neted întrerupea suprafaţa neregulată şi cenuşie: unul dintre obiecte semăna cu un colţ de morsă de aproximativ zece centimetri, celălalt era o suprafaţă curbată care părea un glob de un alb murdar. Apoi Robin văzu câteva fire de păr lipite de o bucăţică de ciment care rămăsese pe capacul divanului.

Auziră paşi pe palier. Barclay trânti capacul divanului, în timp ce Samhain deschidea uşa. În urma lui venea Deborah.

— Acum o să te învăţ trucul ăla magic, spuse Barclay îndreptându-se spre Samhain. Vino în bucătărie, îl facem acolo.

Cei doi bărbaţi plecară. Deborah intră cu paşi târşâiţi în cameră şi luă învelitoarea mov-şters pe care Robin o dăduse la o parte.

— L-aţi deschis? murmură ea, cu ochii la mocheta veche.

— Da, spuse Robin mult mai calm decât se simţea.

Se aşeză pe divan, deşi i se părea un sacrilegiu. *Îmi pare rău, Margot. Îmi pare atât de rău.*

— Acum trebuie să dau un telefon, Deborah. Apoi cred că ar trebui să bem cu toţii nişte ciocolată caldă.

71

Acesta este boiul minciunii şi priveliştea
Perfidei farmazoane, când chipul ei minţit
E arătat mulţimii ca fiind doar călpuit.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Un tren trecu vuind zgomotos pe magistrala de sud-est. Strike, care stătea pe cealaltă parte a străzii, simţi cum îi vibrează mobilul în buzunar şi îl scoase, dar timp de câteva secunde larma fu atât de mare că nu reuşi să o audă pe Robin.

— …găsit-o.

— Mai spune o dată, strigă el în timp ce trenul se îndepărta huruind.

— Am găsit-o. În divanul din sufragerie. În jurul ei e turnat ciment, dar se vede o parte din craniu şi, poate, femurul.

— Căcat.

Strike anticipase prezenţa cadavrului în apartamentul familiei Athorn, dar găsirea unei fiinţe umane moarte nu avea cum să devină vreodată ceva banal.

— Ciment? repetă el.

— Da. Nu pare bine amestecat. Treabă de amator. Dar şi-a îndeplinit funcţia. Probabil că a stopat mare parte a mirosului.

— O greutate a naibii de mare pentru o grindă de susţinere.

— Păi, tocmai. Unde eşti?

— În faţa casei, tocmai intram. Bun: sună la 999, apoi sună-l pe Layborn şi spune-i unde sunt şi de ce. Asta ar trebui să grăbească lucrurile.

— Bine. Baftă.

Strike închise. Acum, după ce trenul trecuse şi larma lui asurzitoare fusese înlocuită de ciripituri de păsări, strada banală cu case înşirate era liniştită. Strike, care aşteptase într-un loc în care nu putea fi

văzut, porni acum pe stradă, trecu de trei case mici şi la a patra coti la stânga pe aleea scurtă a unei grădini, apoi ciocăni tare la uşa vopsită în roşu-închis.

Perdelele zvâcniră şi apăru faţa supărată a lui Janice Beattie. Strike ridică mâna a salut. Perdeaua căzu la loc.

După o aşteptare puţin mai lungă decât ar fi fost normal, dată fiind distanţa scurtă dintre living şi hol, Janice deschise uşa. Astăzi era îmbrăcată complet în negru, iar în picioare avea papuci din blană de oaie. Ochii ei limpezi, de un albastru senin, înconjuraţi de rame metalice, păreau la fel de amabili şi de nevinovaţi ca întotdeauna. Janice, cu părul ei argintiu şi obrajii ca nişte mere, se încruntă la detectiv, dar nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă Strike.

Urmă o pauză lungă. Păsările sălbatice ciripeau, iar Strike se gândi în treacăt la peruşii din apartamentul familiei Athorn, unde o parte a minţii lui zăbovea asupra imaginii unui craniu şi unui femur care ieşeau din ciment.

– Dacă trebuie, spuse Janice încet.

Strike intră în urma ei în livingul roşu, cu covorul turcesc ieftin de culoare rubinie, imaginile cu flori uscate şi fotografiile decolorate. Soarele făcea să sclipească trăsura Cenuşăresei cu cei şase cai din sticlă de deasupra şemineului, pe care Janice îl aprinsese, în ciuda zilei calde de septembrie.

— Vrei o ceaşcă de ceai? spuse Janice.

— Ar fi minunat, spuse Strike, deplin conştient de irealitatea situaţiei.

Ascultă cum paşii ei înăbuşiţi de blana de oaie se îndepărtează şi auzi uşa de la bucătărie închizându-se. Scoase telefonul mobil, porni funcţia de înregistrare şi îl puse pe braţul fotoliului pe care stătuse ultima oară. Apoi îşi puse o pereche de mănuşi din latex şi ieşi în linişte din cameră după Janice, cu paşii înăbuşiţi de covorul vechi.

Se opri la uşă, ascultând clipocitul încet al apei care clocotea sub capacul fierbătorului, clinchetul

linguriţelor şi deschiderea unui dulăpior. Împinse, cu un deget, uşa bucătăriei.

Janice se întoarse, cu ochii măriţi. Când îl văzu, luă una dintre cănile de porţelan de pe tavă şi o duse repede la gură, dar Strike făcuse deja un pas mare spre ea. O prinse de încheietura subţire cu mâna pe care-şi pusese mânuşa de latex şi o forţă să îndepărteze cana de gură, simţind osul de sub carnea moale şi pielea pergamentoasă a celor în vârstă. Cu mâna liberă îi luă cana din mână, apoi o examină. Pe fundul ei înotau câţiva centimetri de lichid alb vâscos. Continuând să o ţină pe Janice de încheietură, Strike se uită în ceainic, care conţinea acelaşi lucru, apoi deschise dulăpiorul de deasupra fierbătorului.

Era plin de sticluţe cu pastile, erbicid, înălbitor şi borcane de gem umplute, din câte îşi dădea el seama, cu plante, frunze şi ciuperci uscate în casă: proviziile unui otrăvitor, dovada unei vieţi de studiere atentă a mijloacelor prin care sub aparenţa vindecării putea fi livrată moartea.

— Cred că sar peste ceai, spuse Strike. Hai să discutăm puţin, bine?

Janice nu opuse nicio rezistenţă când el o conduse de încheietură înapoi în living şi o împinse pe canapea.

— O crimă-sinucidere ar fi o modalitate dată naibii de a ieşi din scenă, spuse Strike stând lângă ea, dar nu cred că îmi place prea mult să fiu victima numărul… câţi au fost?

Janice nu spuse nimic. Ochii ei rotunzi şi albaştri exprimau doar şoc.

Strike ridică privirea spre peretele cu fotografii vechi. Una dintre ele înfăţişa o mireasă brunetă care zâmbea larg, cu părul zulufi, purtând o rochie de dantelă cu guler înalt şi o tocă peste voal, cu o aluniţă mare pe pometul stâng. Deasupra ei era o fotografie cu o tânără blondă care avea părul coafat într-un permanent cu bucle mici şi dese, specific anilor ’80. Purta o haină roşie. Strike nu observase, nu văzuse, pentru că intrase în camera aceea cu

anumite aşteptări, făcând presupuneri la fel de largi ca Talbot, care fusese convins că Racii sunt intuitivi, blajini şi receptivi. Asistentele erau nişte îngeri în slujba celor vulnerabili: Strike se făcuse vinovat de acelaşi subiectivism ca şi Vi Cooper, văzând-o pe Janice prin prisma propriilor amintiri, pline de recunoştinţă, despre asistentele de la Selly Oak, care îl ajutaseră să-şi gestioneze durerea şi depresia, şi despre Kerenza din Cornwall, care oferea alinare şi bunătate în fiecare zi. Şi, pe deasupra, fusese păcălit de un adevărat geniu al minciunii şi inducerii în eroare.

— M-am gândit, spuse Strike, să vin să-i spun personal asistentei sociale a familiei Athorn că în apartamentul lor a fost găsit un cadavru. Imiţi foarte bine accentul clasei de mijloc, Janice. Presupun că telefonul folosit de Clare e pe aici pe undeva?

Strike privi în jur. Era posibil ca Janice să-l fi ascuns când văzuse cine era la uşă. Zări dintr-odată uscătorul de păr, al cărui capăt ieşea din spatele canapelei. Se strecură pe lângă măsuţa de cafea, se aplecă şi îl scoase de acolo, împreună cu o rolă de celofan, o mică fiolă a cărei etichetă fusese dezlipită, o seringă şi nişte bomboane de ciocolată.

— Lasă-le, spuse Janice brusc şi furios.

Dar Strike puse obiectele pe măsuţa de cafea.

— Cât de rău mi-ar fi fost dacă aş fi mâncat una dintre curmalele alea în care introduceai otravă când am venit data trecută? întrebă el. Foloseai uscătorul de păr ca să pui celofanul înapoi în jurul lor, nu-i aşa?

Când Janice nu răspunse, Strike continuă:

— Nu ţi-am mulţumit pentru bomboanele alea de ciocolată pe care ni le-ai trimis de Crăciun mie şi lui Robin. Am avut gripă. Am apucat să mănânc doar câteva, după care am vomat violent. Pe restul le-am aruncat mai târziu pentru că le asociam cu momentele acelea neplăcute. Norocul meu, nu?

Strike se aşează pe fotoliu, lângă mobilul lui care continua să înregistreze.

— I-ai omorât pe *toţi* oamenii ăştia? întrebă el, arătând spre peretele cu fotografii. Sau unii din ei pur şi simplu tot au probleme cu stomacul în preajma ta?

Strike examină peretele.

— Nu, Irene nu e acolo, nu-i aşa?

Janice clipi la el prin lentilele ochelarilor ei rotunzi cu rame de metal, mult mai curaţi decât cei ai lui Dennis Creed.

O maşină se apropie huruind pe strada care se întindea dincolo de perdelele de la fereastră. Janice o privi cum trece, iar Strike se gândi că poate ea se aştepta să vadă o maşină de poliţie. Poate că nu avea să vorbească deloc. Uneori, oamenii nu vorbeau. Preferau să lase totul în seama avocaţilor.

— Aseară am vorbit cu fiul tău la telefon, spuse Strike.

— Nu cred!

Şocată, Janice lăsase să-i scape cuvintele.

— Ba da, spuse Strike. Kevin a fost foarte surprins să afle că l-ai vizitat în Dubai, pentru că nu te-a văzut de aproape şapte ani. De ce-ai pretins că îl vizitezi? Ca să scapi o vreme de Irene?

Janice strânse din buze şi se jucă nervos cu verigheta uzată.

— Kevin mi-a spus că, după ce a plecat de acasă, abia dacă a mai luat legătura cu tine. Mi-a spus că nu eraţi apropiaţi. Dar ţi-a plătit avionul până acolo acum şapte ani, pentru că a crezut că trebuie să-ţi acorde „încă o şansă”, cum a spus el… şi fiica lui cea mică a reuşit să ingereze o grămadă de înălbitor în timp ce tu aveai grijă de ea. A supravieţuit la limită şi de atunci încoace Kevin te-a evitat complet.

Strike se uită cum culoarea lui Janice se schimbă.

— Am ajuns să vorbim aproape două ore, continuă el. Lui Kevin îi vine greu să spună cu voce tare ce a bănuit în toţi aceşti ani. Cine vrea să creadă că maică-sa otrăveşte oameni? A preferat să creadă că e el paranoic în privinţa tuturor acelor „băuturi

speciale” pe care i le dădeai. Şi se pare că primul tău soţ…

— Nu era soţul meu, murmură Janice. Nu ne-am căsătorit.

— …te-a părăsit pentru că şi el a avut impresia că îi pui ceva în mâncare. Kevin credea că tatăl lui inventează. Dar după discuţia noastră de aseară, cred că vede lucrurile altfel. E dispus să vină şi să depună mărturie împotriva ta.

Pe Janice o străbătu un scurt spasm convulsiv. Timp de aproape un minut stătură în tăcere.

— Înregistrezi, şopti ea în cele din urmă, privind spre mobilul de pe braţul fotoliului lui Strike.

— Da, înregistrez, spuse Strike.

— Dacă îl închizi, vorbesc cu tine.

— Eu tot o să pot depune mărturie despre ce îmi spui tu.

— Dar sunt convinsă că un avocat mi-ar spune să nu mă las înregistrată.

— Da, recunoscu Strike, probabil ai dreptate.

Luă mobilul, îl întoarse astfel încât Janice să poată vedea, închise funcţia de înregistrare şi apoi îl puse pe măsuţa de cafea mică, lângă bomboanele de ciocolată, fiola goală, seringa, celofanul şi uscătorul de păr.

— De ce ai făcut asta, Janice?

— Nu ştiu de ce, spuse ea continuând să-şi mângâie verigheta. Pur şi simplu… îmi place.

Ochii lui Janice rătăciră pe deasupra peretelui cu fotografii.

— Îmi place să văd ce li se întâmplă dacă înghit otravă sau prea multe medicamente. Uneori îmi place să-i ajut şi să-mi fie recunoscători, alteori îmi place să-i văd cum suferă şi alteori îmi place să văd că mor…

Strike simţi o furnicătură la ceafă.

— Nu ştiu de ce, spuse Janice din nou. Uneori cred că e din cauză că m-am lovit la cap când aveam zece ani. Taică-meu m-a aruncat pe scări. Mi-am pierdut cunoştinţa un sfert de oră. De atunci tot am avut dureri de cap… Traumatismele craniene

pot să te afecteze, ştii. Aşa că poate nu e vina mea, dar… nu ştiu…

Janice se încruntă uşor.

— Cât despre nepoată-mea, chiar voiam să moară, sincer… răsfăţată şi plângăcioasă… mie nu-mi plac copiii, spuse Janice privind direct spre Strike. Nu mi-au plăcut niciodată. N-am vrut copii, nu l-am vrut pe Kevin, dar m-am gândit că dacă am un copil poate că taică-său se căsătoreşte cu mine… da' el nu s-a căsătorit, n-a vrut… Pe maică-mea a omorât-o un copil. Eu aveam 8 ani atunci. A născut acasă. Placenta previa. Sânge peste tot, eu încercam s-o ajut, nu era niciun doctor, taică-meu era beat şi urla la toată lumea…

Janice îi arătă lui Strike verigheta de pe degetul ei şi continuă încet:

— Am luat asta de pe mâna maică-mii moarte. Ştiam că taică-meu ar fi vândut-o pentru băutură. Am luat-o şi am ascuns-o, ca să n-o găsească el. Asta e tot ce am de la ea. Am iubit-o pe maică-mea.

Janice Beattie îşi mângâie verigheta, iar Strike se întrebă dacă era adevărat, dacă traumatismul la cap şi abuzurile suferite în copilărie o făcuseră pe Janice aşa cum era şi dacă ea avea, cât de cât, capacitatea de a iubi.

— Aici chiar e sora ta mai mică, Clare? întrebă Strike.

Arătă spre rama dublă de lângă Janice, în care bărbatul supraponderal cu ochi somnoroşi şi dinţi de fumător stătea lângă o blondă solidă, dar drăguţă.

— Nu, spuse Janice uitându-se la fotografie şi făcând o scurtă pauză. E amanta lu' Larry. I-am omorât pe amândoi. Nu-mi pare rău. Au meritat-o. El era cu mine, nu era o mare partidă, da' era cu mine şi îşi făcea de cap pe la spatele meu. Curva.

Janice privi spre imaginea blondei durdulii.

— Presupun că ai păstrat necroloagele?

Janice se ridică încet de pe canapea şi Strike auzi cum îi trosnesc genunchii în timp ce se îndrepta spre vitrina cu porţelanuri din colţ în care se afla majoritatea bibelourilor ei ieftine din sticlă. Când

ajunse lângă ea, Janice îngenunche, ţinându-se din nou cu mâna de poliţa şemineului ca să-şi păstreze echilibrul. Însă acum scoase din sertarul de la baza vitrinei două dosare, nu unul, şi Strike îşi aminti cum mutase lucrurile prin sertar ultima oară, fără îndoială înlăturând acele lucruri pe care nu voia ca el să le vadă.

— În ăsta, spuse ea arătându-i pe cel mai gros, sunt toate lucrurile despre Margot. Am decupat tot ce am găsit. Mi-a trebuit încă un dosar pentru toate articolele ei…

Janice deschise dosarul subţire, cel pe care Strike îl mai văzuse, şi scoase un buletin informativ vechi cu antetul *Hickson&Co.* Fotografia color a blondei ocupa un loc important în partea de sus.

— Clare Martin, spuse Janice. Bea mult. „Supradoză accidentală”… insuficienţă hepatică. Ştiam că ia prea mult paracetamol pentru endometrioză, am văzut-o când făcea asta. Eu şi Larry am invitat mai mulţi oameni la noi. Ei credeau că sunt tâmpită. S-au privit în ochi toată seara. Proşti ca noaptea, amândoi. Eu preparam băuturile. Fiecare cocktail pe care i-l dădeam ei era jumate paracetamol lichid. A murit peste opt zile…

Janice ridică un al doilea buletin informativ al Hickson&Co şi spuse indiferent:

— Şi aici e Larry. Am aşteptat şase-şapte luni. A fost uşor. Larry era o bombă care aştepta să explodeze, doctorii îl avertizaseră că are inima distrusă. Pseudoefedrină. Nici n-au făcut analize să vadă dacă are medicamente în organism. Ştiau cum era el: fuma şi mânca ca un porc. N-a căutat nimeni mai departe de inima lui şubredă…

Strike nu detectă nici cea mai mică nuanţă de remuşcare la Janice, care umbla cu necroloagele victimelor sale de parcă ar fi fost nişte modele de croşetat. Îi tremurau degetele, dar Strike crezu că din cauza şocului, nu pentru că i-ar fi fost ruşine. Cu doar câteva minute în urmă, Janice se gândise să se sinucidă. Poate că, în spatele unei atitudini aparent sincere, acel creier rece şi inteligent lucra din greu,

aşa că Strike întinse brusc mâna şi luă bomboanele de ciocolată otrăvite de pe masa de lângă ea şi le puse pe podea, lângă scaunul lui. Ochii ei urmăriră bomboanele, şi Strike fu sigur că avusese dreptate să o suspecteze că se gândea să le mănânce. Apoi se aplecă în faţă şi luă articolul vechi şi îngălbenit, tăiat din ziar, pe care îl examinase ultima oară, înfăţişându-l pe micul Johnny Marks din Bethnal Green.

— El a fost prima ta victimă, nu-i aşa?

Janice inspiră adânc şi dădu aerul afară. Câteva tăieturi din ziare fâlfâiră.

— Da, spuse ea greoi. Pesticid. Pe vremea aia puteai să cumperi tot felul de pesticide, fără reţetă. Organofosfaţi. Îmi plăcea la nebunie Johnny Marks, da' el îşi bătea joc de mine. Da, aşa că s-au gândit că are peritonită şi Johnny a murit. E adevărat că doctorul n-a venit, înţelegi. Oamenilor nu le păsa când era vorba de copii din mahala… A avut o moarte urâtă. M-au lăsat să intru să mă uit la el, după ce a murit. L-am sărutat uşor pe obraz. Acum nu mai putea să mă oprească, nu? N-ar fi trebuit să-şi bată joc de mine.

— Marks, spuse Strike examinând articolul, ţi-a dat ideea pentru Spencer, nu-i aşa? Din cauza numelui ei, am făcut prima oară legătura cu tine, dar ar fi trebuit să mă prind când Clare m-a sunat înapoi atât de prompt. Asistenţii sociali nu fac asta niciodată. Sunt suprasolicitaţi.

— Hm, spuse Janice aproape zâmbind. Da. De acolo am luat numele: Clare Martin şi Johnny Marks.

— N-ai păstrat necrologul lui Brenner, nu-i aşa?

— Nu, spuse Janice.

— Pentru că nu tu l-ai omorât?

— Nu. A murit de bătrâneţe undeva în Devon. Nici nu i-am citit necrologul, da' trebuia să inventez ceva când mi l-ai cerut, nu? Aşa că am zis că-l luase Oakden.

Janice era, probabil, cea mai talentată mitomană pe care o întâlnise Strike vreodată. Capacitatea ei de

a născoci neadevăruri într-o clipă şi modul în care îşi împletea minciunile plauzibile cu adevărul, fără să forţeze niciodată şi rostindu-le pe toate cu un aer de perfectă autenticitate şi onestitate, o plasau într-o categorie distinctă.

— Brenner chiar era dependent de barbiturice?

— Nu, spuse Janice.

Acum băga necroloagele înapoi în dosar, iar Strike zări articolul decupat despre busuiocul sfânt, pe spatele căruia era anunţul morţii Joannei Hammond.

— Nu, repetă Janice.

Băgă necroloagele înapoi în sertarul de jos şi îl închise, ca şi cum ar mai fi avut vreo importanţă dacă punea lucrurile în ordine, ca şi cum nu urmau să fie în curând folosite ca probe împotriva ei. Se ridică încet în picioare, cu genunchii trosnind, şi reveni pe canapea.

— Îl puneam pe Brenner să îmi elibereze medicamente, spuse ea. El credea că le vând pe stradă, boşorogul prost.

— Cum l-ai convins să comande mai multe medicamente? Şantaj?

— Presupun că-i poţi spune şi aşa, da, spuse ea. Aflasem că se duce la o prostituată din zonă. Unu' dintre copiii ei mi-a spus că Brenner o vizita o dată pe săptămână şi m-am gândit, bun, ţi-o fac eu, nemernic bătrân şi mizerabil. El urma să se pensioneze şi ştiam că nu vrea să-şi încheie cariera în ruşine. Într-o zi, m-am dus la el în cabinet şi i-am zis ce ştiam. Era cât pe ce să facă infarct.

Janice zâmbi răutăcios.

— I-am spus că eu ştiam să-mi ţin gura şi apoi i-am cerut să-mi facă rost de nişte medicamente. Mi-a semnat ca un mieluşel. Am folosit ani de zile după aia ce mi-a obţinut Brenner.

— Prostituata era Betty Fuller, nu-i aşa?

— Da, spuse Janice. M-am gândit eu că o s-o găseşti.

— Brenner a agresat-o cu adevărat pe Deborah Athorn?

— Nu. I-a verificat copcile după naşterea lui Samhain, atâta tot.

— De ce mi-a spus Clare Spencer povestea aia? Doar ca să mă bage în ceaţă?

Janice dădu din umeri.

— Nu ştiu. M-am gândit că poate o să crezi că Brenner era un nenorocit sexual şi că Margot a aflat că se prostea cu pacientele.

— A existat vreodată cu adevărat o capsulă de amobarbital în cana lui Brenner?

— Nu, spuse Janice. A fost în cana lui Irene… asta a fost o tâmpenie.

Fruntea rozalie a lui Janice se încruntă. Ochii ei mari albaştri se plimbară pe peretele cu fotografiile victimelor ei, spre fereastră şi înapoi la Strike.

— N-ar fi trebuit să fac asta. Uneori mă jucam cu focul. Îmi asumam riscuri prosteşti. Irene mă enerva într-o zi la recepţie, flirta cu… pur şi simplu flirta, aşa că i-am dus o cană cu ceai cu câteva capsule în el. Irene vorbeşte până îţi vine s-o strângi de gât, aşa că voiam doar să tacă naibii puţin. Dar Irene l-a lăsat să se răcească… Cumva m-am bucurat după ce m-am liniştit. Am luat cana şi am dus-o în camera din spate s-o spăl, dar Margot s-a apropiat pe la spatele meu cu pantofii ei fără toc. Am încercat s-o ascund, dar a văzut. M-am gândit că o să înceapă să spună poveşti, aşa că a trebuit să i-o iau înainte. M-am dus imediat la doctorul Gupta şi i-am spus că am găsit o capsulă în ceaiul doctorului Brenner, şi i-am spus că mi se părea că începuse să comande prea multe medicamente şi că e dependent. Ce altceva puteam să fac? Gupta era un om drăguţ, dar era şi laş. I-era puţin frică de Brenner. M-am gândit că era puţin probabil să-i ceară socoteală, şi aşa a şi fost, da' sincer, ştiam că şi dacă îi cerea socoteală, Brenner ar fi preferat să pretindă că e dependent decât să rişte ca eu să zic cuiva despre mica lui chestie cu Betty Fuller.

— Iar Margot chiar era preocupată de felul în care murise mama lui Dorothy Oakden?

— Nu, spuse Janice din nou. Dar trebuia să-ţi zic ceva, nu?

— Eşti un geniu al inducerii în eroare, zise Strike.

Janice se înroşi uşor.

— Am fost întotdeauna deşteaptă, murmură ea, dar asta nu-i ajută unei femei. E mai bine să fii drăguţă. Ai o viaţă mai bună dacă arăţi bine. Bărbaţii au plăcut-o întotdeauna pe Irene, nu pe mine. Ea spunea tâmpenii o seară întreagă, da' lor le plăcea mai mult de ea. Nici eu nu arătam rău… doar că nu aveam ce le place bărbaţilor.

— Când ne-am întâlnit prima oară cu voi două, spuse Strike ignorându-i vorbele, am avut impresia că Irene voia să fiţi intervievate împreună ca să fie sigură că nu-i destăinui secretele, dar era invers, nu-i aşa? Tu voiai să fii acolo ca să controlezi ce spune *ea.*

— Da, mă rog, spuse Janice oftând din nou, dar nu m-am descurcat prea bine, nu? A trăncănit tot ce a vrut.

— Spune-mi, Charlie Ramage chiar a văzut o femeie dispărută în Leamington Spa?

— Nu. Trebuia doar să te fac să te gândeşti la altceva decât că Margot îi palpase burta lui Kevin. Charlie Ramage mi-a spus că a văzut-o pe Mary Flanagan într-un cimitir de ţară din… cred că undeva în Worchestershire. Ştiam că nimeni nu poate să conteste asta, ştiam că e mort şi că spunea asemenea prostii că nimeni din juru' lui nu şi-ar mai fi amintit încă o poveste trasă de păr.

— Menţionarea Leamington Spa ar fi trebuit să mă împingă spre Irene şi Satchwell?

— Da, spuse Janice.

— Îi puneai ceva şi Wilmei Bayliss în termos? De aia le părea beată celor de la cabinet?

— Da.

— De ce?

— Ţi-am spus deja, spuse Janice fără astâmpăr, nu ştiu de ce fac asta, pur şi simplu o fac… Voiam să văd ce o să i se întâmple. Îmi place să ştiu de ce

se întâmplă lucrurile, când nimeni altcineva nu ştie… Cum ţi-ai dat seama de toate astea? Talbot şi Lawson n-au bănuit nimic.

— Poate că Lawson nu, spuse Strike, dar cred că Talbot bănuia.

— Nu se poate, spuse Janice imediat. Îmi mânca din palmă.

— Nu sunt atât de sigur, spuse Strike. Talbot a lăsat nişte însemnări ciudate, în care revine întruna la moartea Scorpionului sau a lui Juno, numele pe care i le dădea el Joannei Hamond. Şapte interviuri, Janice. Cred că ştia, în subconştient, că e ceva în neregulă cu tine. Vorbeşte des despre otravă, care cred că i-a rămas în minte din cauza modului în care a murit Joanna. La un moment dat – aseară am recitit iar însemnările – Talbot copiază o descriere lungă a cărţii de tarot Regina de Cupe. Ceva în sensul că Regina reflectă observatorul asupra lui însuşi. „A vedea adevărul ei e aproape imposibil.” Iar în noaptea în care l-au dus la spital avea halucinaţii cu un demon feminin cu o cupă în mână şi cifra 7 atârnată la gât. Era prea bolnav ca să-şi pună suspiciunile cap la cap, dar subconştientul lui încerca întruna să-i spună că tu nu eşti ceea ce păreai a fi. La un moment dat scrie: „Are Cetus dreptate?” – o numea pe Irene Cetus – şi în cele din urmă m-am întrebat în ce privinţă ar fi putut să aibă dreptate Irene. Apoi mi-am amintit că prima oară când ne-am întâlnit cu voi două, Irene ne-a spus că „ţi-era drag” de Douthwaite.

La auzul numelui lui Douthwaite, Janice tresări uşor.

— Şi Oakden a spus că în prezenţa lui Douthwaite începeai să chicoteşti, continuă Strike, urmărind-o cu atenţie. Iar Dorothy te punea în aceeaşi categorie cu Irene şi Gloria, ca pe un fel de femeie păcătoasă, ceea ce sugerează că flirtaseşi în faţa ei.

— Doar pe asta te-ai bazat: că eu am flirtat cândva şi că eram Regina de Cupe? întrebă Janice,

reuşind să dea vocii ei un ton dispreţuitor, chiar dacă lui Strike i se părea că e zguduită.

— Nu, spuse Strike, au mai existat o grămadă de alte lucruri. Anomalii şi coincidenţe stranii. Oamenii îmi spuneau întruna că lui Margot nu-i plăcea „asistenta”, dar te confundau des cu Irene, aşa că mi-a luat o vreme să-mi dau seama că se refereau chiar la tine. Apoi a mai fost şi sindromul X fragil. Când te-am văzut prima oară, cu Irene, ai susţinut că fuseseşi doar o dată la familia Athorn, dar a doua oară când ne-am întâlnit păreai să ştii o grămadă de lucruri despre ei. La începutul anilor ’70, sindromul X fragil se numea Martin-Bell. Dacă îi văzuseşi o singură oară, părea ciudat să ştii exact de ce suferă şi să foloseşti termenul modern… Apoi am început să observ cât de mulţi oameni aveau probleme cu stomacul sau păreau drogaţi. Ai pus ceva în punciul de la grătarul lui Margot şi Roy?

— Da, spuse ea. Sirop de ipeca. M-am gândit că ar fi amuzant dacă ar crede toţi că au făcut toxiinfecţie de la grătar, dar apoi Carl a spart bolul şi eu chiar m-am bucurat… Voiam doar să-i văd bolnavi pe toţi şi poate să am grijă de ei, şi să stric petrecerea lui Margot, dar a fost stupid, nu-i aşa?… Asta voiam să spun, uneori mă jucam cu focul, ei erau doctori, dacă şi-ar fi dat seama?… Doar Gloria a băut un pahar mare şi a vomat. Soţului lu’ Margot nu i-a plăcut asta… a murdărit casa lor elegantă…

Strike văzu, sub exteriorul blajin, dorinţa aproape generalizată de a face rău.

— Gloria vomând la grătar, spuse Strike. Irene cu sindromul de colon iritabil, Kevin şi durerile lui constante de burtă, Wilma clătinându-se pe picioare şi vomând în timp ce lucra la St John, eu vomând bomboanele de ciocolată de Crăciun şi, bineînţeles, Steve Douthwaite cu problemele lui de vedere, durerile de cap şi burta deranjată… Presupun că Irene cu el flirta în ziua în care i-ai pus capsulele de amobarbital în ceai?

Janice strânse din buze, cu ochii îngustaţi.

— Presupun că i-ai spus că e gay ca s-o faci să dea înapoi?

— Irene îl avea deja pe Eddie care era disperat să se însoare cu ea, izbucni Janice. Îi avea pe toţi tipii de la crâşmă care flirtau cu ea. Dacă i-aş fi spus cât de mult îmi place de Steve, mi l-ar fi luat doar ca să se amuze, aşa era ea. Aşa că, da, i-am spus că Steve e homo.

— Cu ce o mai droghezi zilele astea?

— Depinde, spuse Janice încet. Depinde cât de tare mă enervează.

— Atunci povesteşte-mi despre Steve Douthwaite.

Dintr-odată, Janice începu să respire adânc. Faţa ei era din nou îmbujorată, iar ea părea copleşită de emoţii.

— Era… un bărbat atât de frumos.

Tremurul pasional al vocii ei îl şocă pe Strike, aproape la fel de mult ca întregul arsenal de otrăvuri pe care Janice îl ţinea în bucătărie. Se gândi la tipul obraznic cu cravată lată şi ţipătoare care devenise proprietarul pensiunii Allardice din Skegness, bărbatul umflat, cu ochi injectaţi şi şuviţe de păr grizonant lipite de fruntea transpirată, şi, nu pentru prima oară, Strike avu motive să reflecteze la natura extraordinar de imprevizibilă a iubirii umane.

— Eu m-am îndrăgostit întotdeauna până peste cap, spuse Janice, făcându-l pe Strike să se gândească la Johnny Marks murind în chinuri şi Janice sărutându-l de rămas-bun pe obrazul rece. Ah, Steve ştia să te facă să râzi. Mie îmi place *la nebunie* un bărbat care ştie să te facă să râzi. *Foarte* arătos. Treceam de zece ori pe zi pe lângă apartamentu' lui doar ca să-l aud spunându-mi salut… ne-am împrietenit… El a început să treacă pe la mine, să-mi spună problemele lui… şi îmi zice că e nebun după o femeie căsătorită. Se îndrăgostise de soţia prietenului lui. Îi tot dădea înainte cu ce viaţă grea are aia, şi io stăteam acolo aşa, cu un copil. Da' viaţa *mea* grea? Ea avea un soţ, nu-i aşa? Dar nu, mi-am dat seama că n-o să ajung nicăieri cu

el decât dacă scap de ea, aşa că m-am gândit, bun, păi trebe să dispară…

Janice arătă spre fotografia Joannei Hammond de pe perete.

— Nu arăta deloc mai bine ca mine. Chestia aia de pe faţa ei era un dezastru… Aşa că am căutat-o în cartea de telefon şi m-am dus pe la ea când ştiam că soţul e la muncă. Aveam o perucă pe care o purtam la petreceri. Mi-am pus peruca, uniforma şi o pereche de ochelari pe care îi aveam, dar care nu-mi trebuiau. Am sunat la uşă, i-am zis că fusesem informată despre situaţia ei domestică. Oamenii lasă întotdeauna o asistentă să intre înăuntru. Era disperată să vorbească cu cineva. Am făcut-o să se descarce, plângea şi aşa mai departe. Mi-a spus că se culca cu Steve şi credea că e îndrăgostită de el… I-am pregătit ceva de băut, cu mâinile în mănuşi de latex. Jumate din pahar era erbicid. Ea şi-a dat seama în clipa în care a gustat, dar am prins-o de păr din spate…

Janice mimă mişcarea în aer.

— …I-am tras capu' pe spate şi am forţat-o să înghită. O, da. După ce a ajuns pe podea, înecându-se, i-am mai turnat pe gât nişte erbicid nediluat. A trebuit să rămân o vreme, ca să fiu sigură că nu încearcă să sune pe cineva. Când mi-am dat seama că nu mai putea fi salvată, mi-am dat jos uniforma şi am plecat.

Ochii îi străluceau şi se aprinsese la faţă.

— Trebuie să ai tupeu, continuă Janice Beattie, dar dacă te comporţi normal oamenii n-o să vadă nimic ciudat… trebe doar să te stăpâneşti. Poate că nu eram izbitoare în tinereţe, dar asta m-a ajutat. Nu eram genu' de care oamenii îşi amintesc. Nu mai departe de a doua zi, Steve plângea în hohote la mine acasă.

Femeia care turnase erbicid nediluat pe gâtul rivalei sale continuă:

— Totul mergea minunat, după aceea ne-am văzut o grămadă, era tot timpu' la mine. Exista ceva

între noi, simţeam asta. Nu l-am drogat niciodată prea mult.

Janice spusese asta ca şi cum ar fi fost o dovadă de afecţiune.

— Doar cât să-l împiedic să iasă în oraş, să-l fac să simtă că are nevoie de mine. Aveam grijă de el foarte bine. O dată a dormit pe canapeaua mea şi i-am şters faţa în somn…

Din nou, Strike se gândi la sărutul pe care Janice i-l dăduse lui Johnny Marks, mort.

— Dar uneori, continuă Janice pe un ton înverşunat, bărbaţii credeau că eu sunt genul mămos şi nu mă vedeau deloc altfel. Îmi dădeam seama că lui Steve îi place de mine, da' m-am gândit că poate nu mă vede aşa cum ar trebui, ştii, din cauză că eram asistentă şi Kev se ţinea mereu după mine. Într-o seară Steve a venit pe la mine şi Kev a făcut o criză, iar Steve a spus că mai bine pleacă, să mă lase să mă ocup de el… şi mi-am dat seama, m-am gândit, n-o să mă vrei cu un copil. Aşa că m-am gândit, Kev trebuia să dispară.

Parcă spusese că trebuia să ducă gunoiul.

— Dar tre' să fii atentă când e vorba de copilul tău. Trebuia să pregătesc un istoric. Nu putea să moară pur şi simplu după ce fusese perfect sănătos. Am început să fac experimente cu diverse lucruri, mă gândeam, poate o supradoză de sare, să pretind că îl provocase alt copil s-o facă sau ceva. Am început să-i pun din când în când chestii în mâncare. Îl făceam să se plângă profesorilor de dureri de burtă şi aşa mai departe, apoi ziceam „Ah, ştiu, cred că suferă de chiulangită…”

— Dar apoi Margot l-a examinat, spuse Strike.

— Dar apoi, repetă Janice încet, dând din cap, curva aia aiurită îl duce în cabinet şi-l examinează. Şi mi-am dat seama că suspectează ceva. M-a întrebat după aceea ce-i dau să bea, pentru că micul nemernic îi spusese că mami îi dă băuturi speciale…

Janice îşi răsuci din nou verigheta veche de pe deget.

— La nici o săptămână după aia, mi-am dat seama că Steve se duce la ea la consultaţie pentru problemele lui de sănătate, în loc să vină la mine. Apoi, pe nepusă masă, Margot mă întreabă în spate la ceainic una-alta despre moartea Joannei, iar Dorothy şi Gloria ascultau. Eu am zis „De unde naiba să ştiu eu ce s-a întâmplat?”, da’ eram îngrijorată. M-am gândit, ce i-a spus Steve? I-o fi spus că el crede că e ceva dubios? A spus cineva că a văzut o asistentă ieşind din casă? Începeam să mă îngrijorez. I-am trimis bomboane de ciocolată pline de fenobarbital. Irene îmi zisese că Margot primise bilete de ameninţare, şi nu m-a surprins, era o curvă care îşi băga nasul peste tot… M-am gândit, o să creadă că e de la cine i-a trimis biletele, şi i-am trimis bomboanele… Da’ ea nu le-a mâncat. Le-a aruncat la gunoi în faţa mea, dar după aceea am auzit că le scosese din coş şi le păstrase. Şi atunci mi-am dat seama, cu adevărat. M-am gândit, o să le dea la analizat…

— Şi atunci ai acceptat în sfârşit să ieşi în oraş cu Larry pe care nu-l dădea isteţimea afară din casă, zise Strike.

— Cine zice că nu-l dădea isteţimea afară din casă? întrebă Janice aprinzându-se.

— Irene, spuse Strike. Trebuia să faci rost de ciment, nu-i aşa? Şi îmi imaginez că nu voiai să te vadă cineva cumpărându-l. Ce-ai făcut, i-ai spus lui Larry să-ţi facă rost de nişte ciment fără să spună la nimeni?

Janice se mulţumi să se uite la el cu acei ochi rotunzi şi albaştri pe care cineva care nu auzise această conversaţie nu ar fi putut să-i suspecteze de nimic.

— De unde ţi-a venit ideea cu cimentul? întrebă Strike. De la zvonul ăla cu cadavrul din fundaţie?

— Da, spuse Janice în cele din urmă. Mi s-a părut că ăsta e modul de a face cadavrul să nu miroasă. Trebuia să dispară. Se apropiase prea mult, cu examinarea lui Kevin, întrebările despre Joanna şi faptu’ că a păstrat bomboanele alea. Voiam ca

oamenii să creadă că poate Măcelarul din Essex o omorâse, sau tipu' care trimisese biletele de ameninţare.

— De câte ori ai vizitat familia Athorn înainte să o omori pe Margot?

— De mai multe ori.

— Pentru că aveau nevoie de o asistentă? Sau din alt motiv?

Urmă cea mai lungă pauză de până atunci, suficient de lungă pentru ca soarele să iasă dintr-un nor şi trăsura de sticlă a Cenuşăresei să pară cuprinsă pentru scurt timp de un foc alb, pentru ca să revină apoi la aspectul ei obişnuit de bibelou de prost gust.

— M-am gândit pur şi simplu să-i omor, spuse Janice încet, nu ştiu de fapt de ce. De când i-am cunoscut… erau ciudaţi şi nu mergea nimeni la ei niciodată. Verii ăia ai lor îi vizitau o dată la zece ani. M-am întâlnit cu ei în ianuarie, cu verii, când a trebuit făcut curat în apartament, ca să-l împiedicăm pe cel de la parter să deschidă proces… au stat o oră şi au lăsat-o pe „Clare" să facă restul…

Janice dădu din umeri.

— Da, m-am gândit pur şi simplu că aş putea să omor familia Athorn. De asta am continuat să-i vizitez. Îmi plăcea ideea de a privi o întreagă familie care moare împreună şi să aştept să văd când îşi dau seama oamenii, apoi probabil că ar fi apărut la ştiri şi eu aş fi aflat ce se întâmplase din zvonurile din zonă… Am experimentat puţin pe ei. Le-am zis că sunt injecţii cu vitamine. Tratamente speciale. Şi îi ţineam de nas în timp ce erau adormiţi. Le ridicam pleoapele şi mă uitam în ochii lor, cât erau inconştienţi. Asistentele nu administrează niciodată anestezice, înţelegi, dar doctorul Brenner mă lăsa de capul meu, iar familia Athorn mă lăsa să le fac tot felul de lucruri, până şi Gwilherm. Îi plăcea la nebunie când veneam. Stătea zile întregi pe benzedrină şi apoi primea de la mine calmante. Un drogat. Îi ziceam, „Nu te apuca acum să spui cuiva ce facem noi. Sunt tratamente scumpe.

O fac doar pentru că îmi place familia ta.” În unele zile mă gândeam: îl omor pe copil, apoi depun mărturie împotriva lui Gwilherm. Era una dintre idei. M-am gândit, o să ajung în ziare, îmbrăcată elegant, depunând mărturie împotriva lui, înţelegi. Fotografia mea pe prima pagină… ar fi un subiect de discuţie interesant cu Steve, când o să-mi vadă poza în ziar. Bărbaţilor le plac asistentele. Ăsta era singuru’ meu avantaj când ieşeam cu Irene, apoi curva aia începe să pretindă că şi ea e asistentă… Dar slavă Domnului că n-am făcut nimic, slavă Domnului că am cruţat familia Athorn, pentru că ce-aş fi făcut cu Margot dacă nu i-aş fi avut pe ei aproape? La momentul ăla deja le şterpelisem cheia de rezervă. Nici n-au observat. N-am crezut deloc că o să meargă, pentru că a trebuit să încropesc tot planul în cinci minute. Mi-am dat seama că Margot e cu ochii pe mine când a păstrat bomboanele şi am stat trează toată noaptea, gândindu-mă şi făcându-mi griji… a doua zi, sau poate o zi după aia, Steve se năpusteşte afară din cabinet acea ultimă oară. Mă temeam că Margot îl avertizase în privinţa mea, pentru că atunci când m-am dus la el în seara aia, a inventat un pretext ca să nu mă lase să intru… Adică, Steve nu s-a dus la poliţie, aşa că acuma ştiu că eram paranoică, dar la momentu’ ăla…

— Nu erai paranoică, replică Strike. Am vorbit cu el ieri. Margot i-a spus să nu mai mănânce nimic preparat de tine. Atât. Dar el a înţeles ce vrea să spună.

Faţa lui Janice se înroşi şi mai tare.

— Curva aia, spuse ea veninos. De ce-a făcut asta? Avea un soţ bogat şi un amant care o aştepta să se întoarcă la el, de ce a trebuit să mi-l ia pe Steve?

— Continuă, zise Strike, cu modul în care ai procedat.

Janice suferi acum o transformare subtilă. Înainte păruse rezervată, practică sau chiar ruşinată de impetuozitatea ei, dar acum, pentru prima oară, păru să savureze ceea ce spunea, ca şi cum, povestind ce

făcuse, ar fi omorât-o din nou pe Margot Bamborough.

— Am ieşit în oraş cu Larry. I-am spus nişte aiureli despre o familie sărmană care trebuia să toarne ciment pe acoperiş. I-am spus că sunt săraci lipiţi. El voia să mă impresioneze, prostănacul, voia să se ducă să facă treaba pentru ei.

Janice îşi dădu ochii peste cap.

— A trebuit să-i spun tot felul de tâmpenii că asta l-ar fi făcut pe tată să se simtă incapabil… I-am spus că era de ajuns să şterpelească un sac de ciment de pe şantier. Larry mi l-a dus cu maşina pe Albemarle Way şi l-a urcat pe palier. Nu l-am lăsat să intre, i-am zis că nu ar fi etic ca el să vadă pacienţii. Larry era prostuţ, puteai să-i spui orice…

Apoi asistenta care ridicase pleoapele victimelor ei ca să privească în ochii lor goi spuse dintr-odată:

— Dar Larry n-a vrut să se însoare cu mine. De ce? De ce nu voia nimeni să se însoare cu mine? Ce aveau celelalte femei şi n-aveam eu? Nimeni n-a vrut cu mine… niciodată… voiam să apar în ziar, în rochie albă. Voiam să merg la biserică şi n-am avut parte de asta. Niciodată…

— Probabil că aveai nevoie şi de un alibi, nu doar de ciment? zise Strike, ignorând întrebarea ei. Presupun că ai ales-o pe bătrâna din Gopsall Street care suferea de demenţă, pentru că nu putea să spună dacă ai fost sau nu cu ea când a dispărut Margot.

— Da, spuse Janice, revenind la povestea ei, m-am dus s-o văd spre sfârşitul dimineţii şi i-am lăsat medicamente şi un bilet, ca să dovedesc că fusesem acolo. Ştiam că ea o să fie de acord cu fusesem acolo la începutul serii. Nu avea familie, era de acord cu orice îi spuneai… De la ea m-am dus să cumpăr un bilet la film pentru seara târziu şi am sunat-o pe bonă şi i-am spus că o să vin mai târziu decât crezusem pentru că mergeam la ultima reprezentaţie. Ştiam că Irene n-o să vrea să meargă cu mine. Făcuse atâta tam-tam de dimineaţă că n-o să se simtă în stare. Ştiam că n-o doare niciun dinte,

dar m-am prefăcut că o cred. Irene nu voia niciodată să mergem undeva unde nu erau bărbaţi.

— Deci în după-amiaza aia te-ai întors la cabinet – ai intrat prin spate, presupun?

— Da, spuse Janice, acum cu privirea uşor pierdută. Nu m-a văzut nimeni. Ştiam că Margot are o gogoaşă în frigider, pentru că fusese acolo în dimineaţa aia şi o văzusem, dar fuseseră oameni în preajmă tot timpul, aşa că nu putusem să fac nimic. Am injectat gogoaşa cu soluţie sodică de Nembutal prin celofan.

— La momentul acela trebuie să fi fost deja foarte versată? Ştiai cât să-i dai ca să mai poată încă să meargă pe stradă?

— Nimic nu e sigur, spuse asistenta.

Spre deosebire de Creed, nu pretindea că le ştie pe toate, dar pe de altă parte se ocupase nu doar cu uciderea oamenilor, ci şi cu vindecarea lor, oricât de puţin şi-ar fi dorit asta.

— Aveam intuiţie bună la dozat, dar nu poţi fi niciodată sută la sută sigur. Auzisem că se duce să se întâlnească cu o prietenă la barul de mai încolo şi de obicei mânca ceva înainte să plece, dar nu puteam fi sigură că o să mănânce gogoaşa, că o să mai poată merge pe stradă după aia sau când o să-şi facă cu adevărat efectul… Tot timpul cât am făcut asta, când amestecam cimentul, când injectam gogoaşa, mă gândeam, nu o să funcţioneze, nu are cum să funcţioneze. O să ajungi la închisoare, Janice… Şi ştii ceva?

Tonul asistentei care era roşie în obraji deveni acum aprig:

— La momentul ăla nici nu-mi mai păsa, atâta timp cât Margot îi spusese deja lui Steve despre mine. M-am gândit, o să merg la proces şi o să le spun cum m-a tratat el ca pe o mamă şi asistentă şi cum a profitat, venind întruna la mine. Şi atunci n-o să aibă încotro şi o să mă bage în seamă, o să mă audă, nu-i aşa? Nu-mi păsa. M-am gândit, vreau să mori, cucoană. Vreau să mori, cu soţul şi amantu' tău pe de o parte, şi bărbatul meu care vine la tine

de trei ori pe săptămână… M-am gândit: sau moare ea şi scap, ori ajung celebră, apar în ziare… şi atunci îmi plăcea ideea.

Janice privi în jurul ei, în livingul mic, iar Strike fu convins că se întreba cum avea să fie celula ei.

— Am plecat de la cabinet şi m-am dus la familia Athorn pe drumul ocolit, dar când am intrat Gwilherm nu era acolo. M-am gândit, bun, asta e o problemă. Unde e Gwilherm? Apoi Deborah şi Samhain încep să se plângă. Că nu mai vor injecţii cu vitamine. A trebuit să fac pe dura. I-am spus lui Deborah, injecţiile astea te ţin sănătoasă. Dacă nu le faci, va trebui să sun la ambulanţă şi să le zic să te ducă la spital la evaluare… O puteai speria să facă orice dacă-i ziceai că trebe să iasă afară. Le-am făcut lui Deborah şi Samhain, întinşi unul lângă celălalt în dormitorul cel mare, „injecţiile cu vitamine” şi i-am întors pe o parte. Erau pe altă lume. Apoi ies afară şi aştept în cabina telefonică, prefăcându-mă că vorbesc la telefon şi urmărind. Nimic nu părea real. Nu credeam că o să meargă. Probabil că aveam să mă duc la lucru a doua zi şi să aud că Margot leşinase pe stradă, apoi o să înceapă să urle că fusese drogată, şi ştiam că pe mine o să mă arate cu degetul… Trecuse o veşnicie şi ea tot nu apărea. M-am gândit, s-a terminat. A mâncat gogoaşa şi i s-a făcut rău la cabinet. A chemat o ambulanţă. A ghicit, i s-a făcut rău. În faţa cabinei telefonice era o fată şi încercam să văd pe lângă ea, încercam să văd… Apoi am văzut-o pe Margot cum vine pe stradă. M-am gândit, acu’ e acu’. Ploua tare. Oamenii nu se uitau. Erau doar umbrele şi apă împroşcată de maşini peste tot. Margot a trecut strada şi mi-am dat seama că nu se simţea bine. Se bălăbănea într-o parte şi-n alta. A ajuns pe trotuarul pe care eram eu şi s-a sprijinit de zid. Picioarele ei erau pe punctu’ de a ceda. Am ieşit din cabină şi i-am zis „Hai, scumpo, trebe să te aşezi”. Ţineam faţa în jos. A venit cu mine, câţiva paşi, apoi şi-a dat seama cine sunt. Ne-am luptat puţin. Am făcut-o să mai meargă un metru, cât să intrăm pe Albemarle

Way, dar era înaltă… şi m-am gândit, aici se termină totul… Apoi l-am văzut pe Gwilherm cum vine din partea cealaltă. Era singura mea şansă. L-am strigat să mă ajute. El a crezut că o ajută. M-a ajutat s-o târăsc în sus pe scări. Deja Margot nu prea mai avea putere. I-am spus lui Gwilherm nişte prostii, ca să-l împiedic să sune la ambulanţă. I-am spus că puteam s-o tratez eu… doar nu voia să vină poliţia să se uite prin apartament… Era foarte paranoic cu autorităţile, aşa că a funcţionat… I-am zis, du-te şi vezi dacă Deborah şi Samhain încă dorm. Au fost amândoi foarte îngrijoraţi unde eşti şi a trebuit să le dau puţin sedativ. Cât a lipsit el din cameră am sufocat-o. N-a fost nevoie de prea mult. Am ţinut-o de nas, i-am ţinut gura închisă. I-am făcut ce avusesem de gând să fac familiei Athorn. Când mi-am dat seama că murise, am lăsat-o pe canapea şi m-am dus în baie. M-am aşezat pe budă, privind la tapetul cu flamingo, şi m-am gândit, şi acum? Gwilherm e aici. A văzut-o… şi singuru' lucru la care m-am putut gândi a fost, lasă-l să creadă că el a făcut asta. E suficient de nebun. Probabil că va trebui să-l omor şi pe el până la urmă, dar o să-mi fac griji pentru asta mai târziu… Aşa că am aşteptat la budă şi l-am lăsat să intre în cameră şi s-o găsească. Îl las cinci minute cu cadavrul, apoi mă întorc şi vorbesc cu Margot ca şi cum aş fi lăsat-o vie. „Te simţi bine acum, Margot, scumpo?” Apoi zic „Ce-ai făcut, Gwilherm? Ce-ai făcut?” Şi el zice „Nimic, nimic, n-am făcut nimic”, şi eu zic „Mi-ai spus că poţi să omori oameni cu puterile tale. Poate că ar fi bine să chemăm poliţia” şi el mă imploră să nu fac asta, că n-a vrut, a fost doar o greşeală. Aşa că până la urmă zic, bine, n-o să te dau de gol. O să fac să dispară totul. Mă ocup eu de asta. Plângea ca un copil şi mi-a cerut un sedativ. Mi-a *cerut* să-l las inconştient, îţi vine să crezi? I-am dat nişte calmante. L-am lăsat dormind ghemuit pe patul lui Samhain. A fost foarte greu s-o bag singură în chestia aia mare ca o ladă. A trebuit să scot toate tâmpeniile pe care le ţineau ei acolo.

Am îndoit-o de mijloc. După ce am băgat-o m-am uitat să văd ce fac cei trei. Să mă asigur că nu le sunt obstrucţionate căile respiratorii. Apoi am alergat înapoi la cabina telefonică. I-am spus lui Irene, a rămas că mergem la film? Şi ea zice nu, cum crezusem c-o să zică, slavă Domnului. Aşa că mă întorc înăuntru. Am stat acolo până aproape de miezu' nopţii. A trebuit să amestec cimentul puţin câte puţin, într-o găleată. A durat o veşnicie. Margot a umplut mare parte din chestia aia ca o ladă, dar a durat mult să pun ciment peste tot în jurul ei. Apoi am închis capacul, care s-a lipit de ciment. Nu-l puteam ridica la loc, aşa că era bine. După ce s-au trezit, i-am spus lui Gwilherm că mă ocupasem eu de tot. I-am spus încet, capacul chestiei ăleia ca o ladă e înţepenit. Mai bine pune jucăriile lui Samhain în altă parte. El şi-a dat seama, evident. Cred că în sinea lui pretindea că nu ştie, dar ştia. După aceea mă duceam acolo de trei ori pe săptămână. Trebuia. Ca să-i ţin mulţumiţi. O dată m-am dus şi Gwilherm vopsise simbolurile alea pe perete, de parcă ar fi fost un templu păgân sau aşa ceva. Săptămâni şi luni după aia am fost îngrijorată de moarte. Ştiam că Gwilherm le spunea oamenilor că el o omorâse. Din fericire, toţi din zonă credeau că e nebun. Dar spre sfârşit era tot mai rău. Gwilherm trebuia să dispară. Nici acum nu-mi vine să cred că am aşteptat un an ca să mă descotorosesc de el…

— Şi în jurul momentului la care l-ai omorât ai sunat-o pe Cynthia Phipps şi ai pretins că eşti Margot, nu-i aşa? Ca să oferi poliţiei altă pistă pe care s-o urmeze şi să le abaţi atenţia de la Gwilherm, în caz că îl luase cineva în serios?

— Da, exact, murmură Janice rotindu-şi verigheta veche.

— Şi ai continuat să-i vizitezi pe Deborah şi Samhain drept Clare Spencer?

— Păi, da, spuse Janice. Trebuia. Trebuiau supravegheaţi. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca nişte asistenţi sociali adevăraţi să-şi bage nasul acolo.

— Iar Deborah şi Samhain nu şi-au dat seama niciodată că Clare era aceeaşi cu Janice, asistenta?

— Cei cu X fragil recunosc greu feţele, spuse Janice. Mi-am schimbat culoarea părului şi îmi puneam ochelari. Am făcut o grămadă de lucruri ca să-i ţin sănătoşi, ştii. Vitamina D pentru Deborah, pentru că ea nu iese niciodată afară. E mai tânără ca mine… m-am gândit, se prea poate ca eu să mor înainte ca cineva să găsească cadavrul. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai puţin probabil ca cineva să afle că eu am de-a face cu asta…

— Şi Douthwaite?

— A întins-o, spuse Janice, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe faţă. Asta aproape mi-a frânt inima. Eu trebuia să ies la întâlniri în patru, cu Irene şi Eddie, şi să mă port ca şi cum aş fi fost fericită cu Larry, în timp ce iubirea vieţii mele dispăruse. I-am întrebat pe toţi unde plecase Steve, dar nu ştia nimeni.

— Atunci de ce o ai pe perete pe Julie Wilkes? întrebă Strike.

— Pe cine? spuse Janice, pierdută în reveriile ei autocompătimitoare.

— Animatoarea care lucra în Clacton-on-Sea, spuse Strike, arătând spre blonda cârlionţată a cărei fotografie era înrămată pe peretele lui Janice.

— Ah… ea, spuse Janice oftând. Da… am dat peste cineva care ştia pe cineva care se întâlnise cu Steve la Butlin, câţiva ani mai târziu… ah, am fost atât de emoţionată. Doamne, deja mă plictisisem de Larry. Voiam mult să-l văd iar pe Steve.

Apoi femeia care plănuise să ucidă o familie doar pentru plăcerea de a-i vedea murind repetă:

— Îmi place *la nebunie* un bărbat care ştie să mă facă să râd. *Ştiam* că există ceva între noi, *ştiam* că puteam să fim împreună. Aşa că am rezervat o vacanţă la Butlin pentru mine şi Larry. Kev n-a vrut să vină, mie mi-a convenit. Mi-am făcut permanent şi am început să ţin regim. Abia aşteptam. Îţi construieşti o realitate în mintea ta, nu-i aşa? Şi ne-am dus la seara de club şi iată-l. Ah, Steve era

superb. Longfellow Serenade. Când a terminat de cântat, toate fetele erau înnebunite după el. Larry era ocupat să bea… După ce Larry s-a dus să se culce în cabană, eu m-am întors acolo. Nu l-am găsit. Abia după trei zile am reuşit să discut puţin cu el. I-am spus „Steve, eu sunt. Janice. Vecina ta. Asistenta!”

Janice se înroşi puţin mai tare decât fusese până atunci. Pe măsură ce se aprindea la faţă, ochii i se umezeau.

— El zice „Ah, da. Ce mai faci, Janice?” Şi pleacă.

Maxilarul lui Janice începu să tremure.

— Şi l-am văzut sărutând-o pe fata aceea, Julie aia, şi apoi Steve se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să văd… Şi m-am gândit, *nu.* După tot ce-am făcut pentru tine, Steve? *Nu.* Am făcut-o în penultima noapte a vacanţei. Larry sforăia dus, ca de obicei. Nici n-a observat că nu eram în pat. De obicei, se duceau toţi la cabana lui Steve după muncă, i-am urmărit şi am aflat asta. Ea iese de acolo singură. Beată. La 2 noaptea. N-a fost greu. Nu era nimeni în preajmă. Nu erau camere peste tot, ca-n ziua de azi. Am împins-o, am sărit după ea şi am ţinut-o sub apă. Surpriza a omorât-o. A înghiţit o grămadă de apă în timp ce se scufunda. A fost singura pe care am omorât-o fără droguri, dar eram furioasă, înţelegi… Am ieşit afară, m-am şters. Am şters toate urmele de paşi, dar era o noapte călduroasă, dimineaţa deja nu se mai vedea nimic. A doua zi îl văd pe Steve. Îi zic „Ce groaznic, cu fata aia, Steve. Nu arăţi bine deloc. Vrei să bem ceva?” El s-a făcut alb ca hârtia, dar io m-am gândit: Păi, te-ai folosit de mine, Steve, şi după aia m-ai lăsat în aer, nu-i aşa?

Undeva în depărtare se auzi o sirenă de poliţie, iar Strike se uită la ceas şi se gândi că probabil venea spre ei, spre Nightingale Grove.

— Ai profitat de înţelegerea şi de bunătatea mea, m-ai lăsat să-ţi gătesc, continuă Janice, continuând să se adreseze unui Steve Douthwaite imaginar.

Eram gata până şi să-mi omor copilul pentru tine! Şi după aia te apuci să-ţi faci de cap cu alte femei? *Nu.* Acţiunile au consecinţe.

Obrajii lui Janice continuau să ardă.

— Bărbaţii trebuie să înveţe asta şi să-şi asume responsabilitatea. Femeile n-au încotro.

Sirenele de poliţie se auzeau tot mai tare.

— Ei, ne vedem la tribunal, nu-i aşa? Ştii, abia aştept, dacă mă gândesc mai bine. Nu e distractiv să stau aici complet singură. O să fie amuzant să-i văd faţa lui Irene. O să apar în toate ziarele, nu? Şi poate unii bărbaţi o să citească despre motivele pentru care am făcut asta şi o să-şi dea seama că trebe să fie atenţi pe cine amăgesc. E o lecţie utilă pentru toţi bărbaţii, dacă mă întrebi pe mine.

Şi, în timp ce maşina de poliţie se oprea în faţa uşii de la intrare, Janice Beattie se îndreptă de spate, pregătită să-şi accepte soarta, şi repetă:

— Acţiunile au consecinţe.

Partea a şaptea

Apoi sosi octombrie, de voioşie plin…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

72

…nimic nu i-ar fi înfrânat din munca lor…

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Cormoran Strike învăţase de mult că succesul e ceva mult mai complex decât presupun cei mai mulţi oameni.

Nu era prima oară când presa îşi îndrepta atenţia asupra agenţiei de detectivi şi, chiar dacă aprecierile erau, fără îndoială, măgulitoare şi constituiau o reclamă bună pentru firmă, ele afectau grav, ca şi în alte dăţi, capacitatea celor doi parteneri de a continua să lucreze. Robin, a cărei adresă de acasă fusese descoperită rapid de presă, se refugiase în casa Vanessei Ekwensi şi, cu ajutorul mai multor peruci şi a unui machiaj abil, reuşise să continue să acopere o parte din activităţi, pentru ca Barclay şi Hutchins să nu fie nevoiţi să facă totul singuri. Strike, pe de altă parte, fu obligat să revină în camera de oaspeţi din casa lui Nick şi a Ilsei, unde îşi lăsă barba să crească şi rămase ascuns, îndrumându-i pe subcontractorii agenţiei prin telefon. Pat Chauncey fu singura care se duse zilnic în Denmark Street, ocupându-se de chestiunile administrative, deschizând şi închizând biroul impasibilă, în fiecare dimineaţă şi seară.

— Nu am nimic de comentat, croncănea ea de două ori pe zi grupului de jurnalişti din Denmark Street. Mai bine aţi dispărea de-aici.

Avalanşa de publicitate care urmă dublei descoperiri a cadavrului unei femei încastrat în ciment într-un apartament liniştit din Clerkenwell şi a scheletului unei adolescente ascuns sub moloz în adâncimile unui puţ subteran din Islington nu dădea semne că s-ar domoli prea curând. Povestea putea fi scrisă din atât de multe unghiuri, toate incitante: excavările separate şi identificările certe ale oaselor

lui Margot Bamborough şi Louise Tucker, comentariile celor două familii îndoliate, care nici nu ştiau dacă simt mai multă uşurare sau suferinţă, profilurile a doi criminali foarte diferiţi şi, bineînţeles, detectivii privaţi acum larg aclamaţi drept cei mai talentaţi.

Oricât de măgulitor ar fi fost, pe Strike nu îl încânta deloc modul în care presa îi vâna pe Gregory Talbot („Ce le-aţi spune celor care susţin că mâinile tatălui dumneavoastră sunt acoperite de sânge?") sau pe Dinesh Gupta („Regretaţi că i-aţi dat lui Janice Beattie acea recomandare elogioasă, domnule doctor?") şi nici faptul că cei doi Athorn, înspăimântaţi şi derutaţi, fuseseră scoşi din apartament de asistenţi sociali adevăraţi. Carl Oakden apăru trecător în *Daily Mail,* încercând să se dea drept expert în Strike şi Margot Bamborough deopotrivă, dar cum articolul începea cu propoziţia „Escrocul condamnat Carl Brice, fiul fostei secretare a cabinetului, Dorothy…" probabil nu fu o surpriză că Oakden se retrase iar în umbră. Pe de altă parte, tatăl lui Strike părea mulţumit să continue să-şi asocieze numele cu cel al lui Strike şi dădu publicităţii un comunicat dezgustător în care se declara mândru de fiul lui cel mare. Strike ignoră toate solicitările de a comenta, mocnind de furie în tăcere.

Dennis Creed, care atât de mult timp ocupase spaţii ample în orice articol care-l menţiona, deveni aproape o notă de subsol de data aceasta. Janice Beattie îl învinsese, nu doar prin numărul presupus al victimelor sale, ci şi prin faptul că rămăsese neprinsă mult mai multă vreme decât el. În presă se scurseră imagini cu livingul ei din Nightingale Grove şi se punea accent pe fotografiile înrămate de pe perete cu cei pe care îi omorâse, dosarul cu necrologuri păstrat în vitrina cu porţelanuri şi seringa, celofanul şi uscătorul de păr pe care Strike le găsise în spatele canapelei. Rezerva de medicamente şi otrăvuri descoperită în bucătărie fu scoasă din casă de criminalişti, iar asistenta cu

obraji trandafirii şi păr argintiu poreclită „Bunica ucigaşă” clipi impasibil în faţa camerelor de luat vederi ale jurnaliştilor, în timp ce era dusă la tribunal şi cercetată în stare de arest.

Între timp, Strike abia dacă mai putea să deschidă un ziar sau să pornească televizorul fără să dea peste Brian Tucker, care acorda interviuri oricui voia să vorbească cu el. Cu vocea frântă, Tucker plângea, exulta, îi lăuda pe Strike şi Robin, spunea lumii că merită să fie făcuţi cavaleri („Sau cealaltă chestie, cum se spune pentru femei?”, o întreba pe prezentatoarea blondă care îl ţinea cu compasiune de mână pe atât de emoţionatul Tucker), hohotea când îşi aducea aminte de fiica lui, descria pregătirile pentru înmormântarea ei, critica poliţia şi informa lumea că el bănuise tot timpul că Louise fusese ascunsă în puţ. Strike, care se bucura pentru bătrân, şi-ar fi dorit totuşi, atât de dragul lui, cât şi al lui Tucker, ca acesta să se ducă să jelească undeva în tăcere, în loc să ocupe, la nesfârşit, canapea după canapea prin platourile emisiunilor.

Micul grup de rude apărute iniţial cu ţârâita să-şi manifeste suspiciunile în privinţa modului în care le muriseră cei dragi în timp ce erau îngrijiţi de Janice se transformă curând într-un torent. Fură emise ordine de exhumare, iar Irene Hickson, ale cărei dulapuri cu alimente fuseseră golite şi analizate de poliţie, apăru în *Daily Mail* stând în livingul ei plin de festoane şi volănaşe, flancată de două fiice voluptuoase care îi semănau foarte bine.

— Adică, Jan a fost întotdeauna o devoratoare de bărbaţi, dar n-aş fi bănuit aşa ceva niciodată, niciodată. O consideram cea mai bună prietenă a mea. Nu ştiu cum am putut să fiu atât de neghioabă! S-a oferit să se ducă să-mi cumpere alimente, înainte să mă întorc de la fiicele mele. Apoi mâncam ceva ce pusese ea în frigider, mi se făcea rău, o sunam şi o rugam să vină. Presupun că asta e o casă mai confortabilă decât a ei, îi plăcea să stea aici, şi uneori îi dădeam bani, deci de-asta nu sunt moartă. Nu ştiu dacă o să-mi revin vreodată din şoc,

sincer. Nu pot să dorm, mi-e rău tot timpul, mă gândesc la asta întruna. Privesc în urmă şi mă întreb *cum de nu mi-am dat seama niciodată?* Şi dacă se dovedeşte că l-a omorât pe Larry, sărmanul Larry pe care i l-am prezentat eu şi cu Eddie, nu ştiu cum o să mă mai pot suporta, sincer, e un coşmar. Nu te aştepţi la aşa ceva de la o asistentă, nu-i aşa?

Măcar în această privinţă, Strike se văzu nevoit să fie de acord cu Irene Hickson. Se întrebă de ce îi luase atât de mult să cerceteze mai îndeaproape un alibi despre care ştiuse de la bun început că abia stătea în picioare şi de ce luase de bune spusele lui Janice, în condiţiile în care le pusese la îndoială pe ale celorlalţi. Fu obligat să conchidă că, asemenea femeilor care urcaseră de bunăvoie în camioneta lui Dennis Creed, fusese păcălit de o atentă punere în scenă a valorilor feminităţii. Aşa cum Creed se camuflase în spatele unei faţade aparent misterioase şi blajine, Janice se ascunsese sub ipostaza de mamă plină de compasiune, care îngrijeşte şi oferă fără să aştepte ceva la schimb. Strike preferase aparenta modestie a lui Janice în locul vorbăriei lui Irene şi blândeţea ei, în locul pizmei prietenei sale, dar ştia că, dacă le-ar fi întâlnit la un bărbat, ar fi fost mult mai puţin dispus să ia acele trăsături de bune. *Ceres e apărătoare şi protectoare. Racul e bun, are instinctul de a proteja.* O doză zdravănă de autoînvinovăţire tempera elanul lui Strike de a sărbători, ceea ce îi nedumerea pe Ilsa şi Nick, înclinaţi să jubileze în faţa relatărilor despre cel mai recent şi cel mai aplaudat triumf al detectivului.

Între timp, Anna Phipps tânjea să le mulţumească lui Strike şi Robin în persoană, dar cei doi detectivi parteneri amânau întâlnirea pentru momentul la care interesul presei începea să scadă. Foarte precautul Strike, a cărui barbă crescuse acum frumos, acceptă în sfârşit o întâlnire, la peste două săptămâni de la descoperirea cadavrului lui Margot. Chiar dacă el şi Robin ţinuseră legătura zilnic prin telefon, urma să fie prima oară când se întâlneau după rezolvarea cazului.

În dimineaţa aceea, ploaia răpăia la fereastra camerei de oaspeţi a lui Nick şi a Ilsei, în timp ce Strike se îmbrăca. Îşi trăgea o şosetă peste piciorul fals când mobilul de pe noptieră îi bipăi. Se aşteptă să fie un mesaj de la Robin, în care să-l avertizeze, de exemplu, că presa pândea în faţa casei Annei şi a lui Kim. În schimb, văzu numele lui Charlotte.

Salut, Bluey. Crezusem că Jago a aruncat telefonul ăsta, dar tocmai l-am găsit ascuns în spatele unui dulap. Deci ai făcut încă un lucru extraordinar. Am citit tot ce s-a scris despre tine în ziare. Mi-aş dori să aibă nişte fotografii bune cu tine, dar presupun că tu te bucuri că n-au? În orice caz, felicitări. Trebuie să fie plăcut să le dovedeşti la toţi care n-au crezut în agenţie că s-au înşelat. Iar printre ei mă număr şi eu, presupun. Aş vrea să te fi sprijinit mai mult, dar acum e prea târziu. Nu ştiu dacă te bucuri sau nu să primeşti veşti de la mine. Probabil că nu. N-ai mai sunat la spital, sau dacă ai sunat nu mi-a spus nimeni. Poate că te-ai fi bucurat în secret dacă aş fi murit? O problemă rezolvată, iar ţie îţi place să rezolvi lucruri… Să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare. Presupun că sunt, sau voi fi cândva. Dar ştiu că ai făcut ceea ce ai fi făcut pentru oricine. Ăsta e felul tău de a fi, nu-i aşa? Iar eu mi-am dorit întotdeauna din partea ta ceva special, ceva ce nu dai nimănui altcuiva. Ciudat, am început să apreciez oamenii care sunt cumsecade cu toată lumea, dar acum e prea târziu pentru asta, nu-i aşa? Jago şi cu mine ne despărţim, numai că el încă nu vrea să-i spună aşa, pentru că a-ţi părăsi soţia suicidară nu dă prea bine şi nimeni nu vrea să creadă că eu sunt cea care îl părăseşte pe el. Cred şi acum în ce ţi-am spus atunci la sfârşit. O să cred asta întotdeauna.

Strike se lăsă pe spate în pat, cu mobilul în mână şi doar o şosetă pusă. Lumina acelei zile ploioase bătea în ecranul telefonului, în care i se reflecta chipul bărbos în timp ce privea încruntat mesajul atât de charlottian că l-ar fi putut scrie singur: aparenta resemnare în faţa sorţii, tentativele de a-l provoca să o aline, vulnerabilitatea manevrată ca o armă. Oare chiar îl părăsise pe Jago? Unde erau gemenii, acum în vârstă de doi ani? Strike se gândi la toate lucrurile pe care ar fi putut să i le spună,

care ar fi putut să-i dea lui Charlotte speranţă: că voise să o sune la spital, că o visase după tentativa ei de sinucidere, că avea încă o puternică influenţă asupra imaginaţiei lui, pe care el încercase să o exorcizeze, fără succes. Se gândi dacă să ignore mesajul, dar apoi, când era pe punctul de a pune mobilul la loc, se răzgândi şi scrise un scurt răspuns, atent la fiecare literă.

Ai dreptate, aş fi făcut asta pentru oricine. Asta nu înseamnă că nu mă bucur că eşti în viaţă, pentru că mă bucur. Dar acum trebuie să rămâi în viaţă pentru tine şi pentru copiii tăi. Eu o să-mi schimb numărul. Ai grijă de tine.

Reciti cuvintele înainte de a le trimite. Fără îndoială, Charlotte avea să le resimtă ca pe o lovitură, dar Strike se gândise mult după tentativa ei de sinucidere. Îşi spusese întotdeauna că nu îşi schimbă numărul de telefon deoarece îl aveau prea mulţi oameni, dar în ultima vreme recunoscuse faţă de el însuşi că voise să păstreze deschis un canal de comunicare cu Charlotte, pentru că ţinea să ştie că ea nu îl poate uita, aşa cum nici el nu o putea uita pe ea. Era timpul să reteze şi acest ultim şi subţire fir. Apăsă butonul „Trimite”, apoi termină de îmbrăcat.

După ce se asigură că ambele pisici ale lui Nick şi ale Ilsei erau închise în bucătărie, ieşi din casă. În timp ce mergea prin ploaie, sosi un nou mesaj de la Charlotte.

Nu cred că am invidiat vreodată pe cineva cât o invidiez pe fata aceea, Robin.

Strike decise să ignore acest mesaj.

Plecase spre staţia Clapham South intenţionat mai devreme, pentru că voia să aibă timp de o ţigară înainte ca Robin să-l ia şi să parcurgă împreună distanţa scurtă până la apartamentul Annei şi al lui Kim. După ce-şi aprinse ţigara stând sub copertina staţiei, privi pe deasupra unui şir de biciclete spre un colţ plin de noroi al parcului Clapham, unde

copacii cu frunze galben-brune tremurau sub ploaia torenţială. Abia apucase să tragă câteva fumuri din ţigară, când îi sună mobilul în buzunar. Hotărât să nu răspundă dacă era Charlotte, îl scoase şi văzu numele lui Polworth.

— Ce faci, prietene?

— Deci mai ai timp şi pentru oamenii de rând, Sherlock?

— Am câteva minute libere, spuse Strike privind ploaia. N-aş vrea să creadă cineva că nu mai ştiu să vorbesc cu oamenii. Care mai e treaba?

— Venim la Londra pentru un weekend.

Polworth părea la fel de entuziasmat ca cineva pe care îl aşteaptă o colonoscopie.

— Păi, nu era Londra miezul tuturor relelor?

— Nu e decizia mea. E ziua lui Roz. Vrea să vadă *Regele leu,* fir-ar al dracu', Trafalgar Square şi celelalte porcării.

— Dacă îţi cauţi un loc unde să stai, să ştii că la mine e un singur dormitor.

— Am rezervat ceva pe Airbnb. Weekendul celălalt. Mă întrebam dacă vrei să bem o halbă. Şi ai putea s-o aduci şi pe Robin, ca să aibă şi Penny cu cine să vorbească. Asta dacă nu cumva, eu ştiu, nu te caută Regina să-ţi dea vreo misiune.

— Păi, mă caută, dar i-am spus că lista de aşteptare e plină. Da, ar fi minunat. Ce mai e nou?

— Nimic, spuse Polworth. Ai văzut că scoţienii au dat înapoi?

Land Roverul vechi apăru într-un şir de maşini. Neavând nici cea mai mică dorinţă să abordeze subiectul naţionalismului celtic, Strike spuse:

— Dacă aşa vrei să-i spui, da. Ascultă, trebuie să închid, prietene, mă ia Robin cu maşina. Te sun mai târziu.

Aruncă chiştocul într-un canal şi fu pregătit să urce în maşină imediat ce Robin opri.

— 'Neaţa, zise ea, în timp ce Strike urca pe locul din stânga. Am întârziat?

— Nu, am ajuns eu mai devreme.

— Frumoasă barbă, spuse Robin desprinzându-se de trotuar prin ploaie. Arăţi ca un comandant de gherilă care a dat o lovitură de stat reuşită.

— Aşa mă şi simt.

Iar în clipa aceea, după ce se regăsise cu Robin, avea într-adevăr senzaţia clară de triumf care îl ocolise zile întregi.

— Cu Pat vorbeai? întrebă Robin. La telefon?

— Nu, cu Polworth. Vine în Londra weekendul celălalt.

— Parcă ura Londra?

— Da, dar unul dintre copiii lui îşi doreşte să o vadă. Polworth vrea să te cunoască, dar nu ţi-aş recomanda.

— De ce? întrebă Robin, uşor măgulită.

— De obicei, femeilor nu le place de el.

— Credeam că e căsătorit?

— E. Nici neveste-sii nu-i place de el.

Robin râse.

— De ce credeai că m-a sunat Pat?

— Tocmai am vorbit cu ea. Domnişoara Jones e supărată că nu primeşte noutăţile de la tine personal.

— O să vorbesc cu ea mai târziu pe FaceTime, spuse Strike în timp ce traversau parcul, cu ştergătoarele în funcţiune. Să sperăm că barba o s-o descurajeze.

— Unor femei le place, zise Robin.

Strike nu se putu abţine să se întrebe dacă Robin era una dintre ele.

— Pare că Hutchins şi Barclay sunt tot mai aproape de partenerul Fraierului, remarcă el.

— Da. Barclay se oferă să se ducă în Palma de Mallorca să cerceteze.

— Sunt convins. Aşa a rămas, că o intervievăm împreună pe noua subcontractoare luni?

— Michelle? Da, absolut.

— Să sperăm că până atunci revenim la birou.

Robin intră pe Kyrle Road. Nu se vedeau nicăieri jurnalişti, aşa că parcă în faţa unei case în stil victorian împărţite în două apartamente.

După ce Strike apăsă pe soneria de lângă numele Phipps/Sullivan, auziră paşi pe scări, iar apoi uşa se deschise şi în prag apăru Anna Phipps. Purta aceeaşi salopetă albastră largă, din bumbac, şi aceiaşi pantofi albi de pânză ca atunci când se întâlniseră prima oară, în Falmouth.

— Intraţi, spuse ea zâmbind, în timp ce se retrăgea ca să-i lase să păşească în holul mic şi pătrat de la baza scărilor.

Pereţii erau zugrăviţi în alb şi erau acoperiţi cu o serie de imagini abstracte monocrome, iar fereastra în formă de evantai de deasupra uşii arunca pete de lumină pe scările fără covor, amintindu-i lui Robin de azilul St Peter's şi de Isusul în mărime naturală care veghea asupra intrării.

— O să mă străduiesc să nu plâng, zise Anna încet, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită.

Dar, în ciuda hotărârii ei, avea deja ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare rău, dar aş… aş vrea foarte mult să vă îmbrăţişez, continuă ea.

Făcu imediat întocmai, îmbrăţişând-o mai întâi pe Robin, apoi pe Strike. Se dădu în spate şi scutură din cap, pe jumătate râzând şi ştergându-se la ochi.

— Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare… cât de recunoscătoare sunt. Ce mi-aţi dat voi…

Anna făcu un gest inefabil şi scutură din cap.

— E atât de… de straniu. Sunt incredibil de fericită şi uşurată, dar în acelaşi timp sufăr… are vreun sens?

— Absolut, spuse Robin.

Strike scoase un mormăit.

— E toată lumea aici, anunţă Anna făcând un gest spre scări. Kim, tata, Cyn şi Oonagh, de asemenea. Am invitat-o să stea câteva zile. Organizăm înmormântarea, înţelegeţi – tata şi Cyn lasă totul în seama mea – în fine… urcaţi, toată lumea vrea să vă mulţumească…

O urmară pe Anna pe scările abrupte, Strike folosindu-se de balustradă pentru a urca. Îşi aminti amestecul de emoţii care îl cuprinsese când primise

telefonul care anunţase moartea mamei lui. În mijlocul valului de suferinţă care îl acoperise simţise o uşoară înţepătură de uşurare, ceea ce îl şocase şi îl făcuse să se ruşineze şi fusese foarte dificil de procesat. Cu timpul, ajunsese să înţeleagă că, într-un colţ întunecat al minţii, se temuse şi cumva se aşteptase la această veste. Securea căzuse în sfârşit, suspansul luase sfârşit pentru totdeauna: teribilul gust la bărbaţi al Ledei culminase cu o moarte sordidă pe o saltea murdară şi, chiar dacă după aceea lui Strike îi fusese mereu dor de ea, ar fi minţit dacă ar fi pretins că îi era dor de melanjul toxic de nelinişte, vinovăţie şi groază pe care îl suportase în ultimii ei ani de viaţă.

Putea doar să-şi imagineze amestecul de emoţii care îi stăpâneau în prezent pe soţul lui Margot sau pe bona care luase locul acesteia în familie. Când ajunseră sus, îl văzu pe Roy Phipps aşezat pe un fotoliu în living. Ochii lor se întâlniră pentru scurt timp, după care Kim ieşi din cameră şi îl ascunse pe hematolog vederii lui Strike. Psihologa blondă zâmbi larg: ea, cel puţin, părea să simtă plăcere pură.

— Ei, spuse ea, strângând mai întâi mâna lui Strike, apoi pe cea a lui Robin, ce am mai putea să spunem? Intraţi…

Strike şi Robin intrară după Anna şi Kim în living, care era mare şi spaţioasă, ca şi casa lor de vacanţă din Falmouth, cu perdele lungi de voal la ferestre, podele de lemn, un covor alb mare şi pereţi gri-deschis. Cărţile fuseseră aranjate în funcţie de culoare. Totul era simplu şi bine conceput; foarte diferit de casa în care crescuse Anna, cu statuetele ei victoriene hidoase şi scaunele tapiţate cu creton. Singura lucrare de artă de pe pereţi se afla deasupra şemineului: o fotografie alb-negru cu marea şi cerul.

Ploaia bătea în bovindoul mare din spatele lui Roy, care era deja în picioare. Roy îşi şterse nervos mâna de pantaloni înainte de a i-o întinde lui Strike.

— Ce mai faci? întrebă el sacadat.

— Foarte bine, mulţumesc, spuse Strike.

— Domnişoară Ellacott, spuse Roy, întinzându-i apoi mâna lui Robin, înţeleg că *dumneata* ai…?

Cuvintele nerostite *găsit-o* părură să răsune în încăpere.

— Da, spuse Robin.

Roy dădu din cap şi îşi ţuguie buzele. Ochii lui mari se mutară de la Robin la una dintre pisicile Ragdoll, care tocmai intrase în cameră, cu ochi ei acvamarin şireţi.

— Stai jos, tată, spuse Anna blând.

Roy făcu întocmai.

— Mă duc să verific dacă Oonagh a găsit tot ce trebuie; face ceai, zise Kim veselă în timp ce ieşea.

— Vă rog, staţi jos, le spuse Anna lui Strike şi Robin, care se aşezară unul lângă celălalt pe canapea.

În clipa în care Strike se instală pe canapea, pisica sări uşor lângă el şi păşi în poala lui. Între timp, Robin observase divanul care ţinea loc de măsuţă de cafea. Era tapiţat în dungi albe şi gri şi era mult mai mic decât cel din apartamentul familiei Athorn, prea mic pentru ca o femeie să poată sta ghemuită în el, dar chiar şi aşa, era un tip de mobilă pe care ea se îndoia că avea să-l deţină vreodată, indiferent cât de util ar fi putut fi. Nu avea să uite niciodată bucata de ciment întărit plin de praf şi craniul curbat al lui Margot Bamborough ieşind din el.

— Unde e Cyn? îl întrebă Anna pe tatăl ei.

— La baie, zise Roy puţin răguşit.

Aruncă o privire nervoasă spre palierul gol de dincolo de uşă, după care i se adresă detectivului:

— Trebuie – trebuie să vă spun cât de ruşinat mă simt că eu nu am angajat niciodată pe nimeni. Credeţi-mă, gândul că am fi putut să aflăm cu toţii încă de acum zece, douăzeci de ani…

— Ei, să ştii că asta ne cam răneşte orgoliul, Roy, replică Strike mângâind pisica, care torcea. Să sugerezi că altcineva ar fi putut să facă ce am făcut noi.

Roy şi Anna râseră amândoi mai tare decât ar fi meritat comentariul lui, dar Strike înţelegea nevoia de descărcare prin glumă după un şoc puternic. La doar câteva zile după ce fusese transportat pe cale aeriană din craterul însângerat în care zăcuse după ce îi fusese spulberat piciorul, pierzându-şi şi redobândindu-şi cunoştinţa, cu torsoul lui Gary Topley lângă el, i se părea că şi-l aminteşte pe Richard Anstis, celălalt supravieţuitor, a cărui faţă fusese mutilată de explozie, făcând o glumă stupidă despre banii pe care Gary i-ar fi putut economisi pe pantaloni dacă ar fi trăit. Strike îşi amintea şi acum că răsese la gluma idioată şi de prost gust şi se bucurase de cele câteva secunde de alinare a şocului, suferinţei şi agoniei.

Pe palier se auziră voci de femei: Kim se întorcea cu o tavă cu ceai, urmată de Oonagh Kennedy, care ducea un tort mare de ciocolată. Zâmbea larg de sub bretonul ei cu şuviţe mov, iar crucea de ametist îi sălta pe piept, ca mai înainte. Oonagh puse jos tortul şi spuse:

— Iată-i, eroii momentului! O să vă îmbrăţişez pe amândoi!

Robin se ridică pentru a-i primi elogiul, dar Strike, nevrând să deranjeze pisica, îi primi îmbrăţişarea stângaci, rămânând aşezat.

— Şi uite că încep iar! continuă Oonagh, râzând în timp ce se îndrepta de spate şi îşi ştergea ochii. Pe Dumnezeul meu, e ca în trenuleţul groazei. Acum sus, apoi jos…

— Şi eu am făcut la fel când i-am văzut, spuse Anna, râzând la Oonagh.

Robin observă că zâmbetul lui Roy era nervos şi puţin crispat. Cum trebuia să fi fost, se întrebă ea, să stea faţă în faţă cu cea mai bună prietenă a soţiei sale moarte, după atâţia ani? Oare schimbarea fizică a lui Oonagh îl făcea să se întrebe cum ar fi arătat Margot, dacă ar fi trăit până la 70 de ani? Sau se întreba din nou, ca în toţi anii scurşi între timp, dacă mariajul lui ar fi supravieţuit lungului interval de tăcere glacială care se instalase după ieşirea ei în

oraş cu Paul Satchwell, dacă presiunile şi tensiunile din relaţia lor ar fi putut să fie depăşite sau dacă Margot ar fi acceptat oferta lui Oonagh de a se refugia în apartamentul ei?

Ar fi divorţat, se gândi Robin fără să aibă niciun dubiu, dar apoi se întrebă dacă nu cumva o confunda pe Margot cu ea însăşi, cum tinsese să facă mereu de-a lungul cazului.

— Ah, bună, spuse din uşă o voce respirând din greu.

Toţi întoarseră privirea ca s-o vadă pe Cynthia, pe a cărei faţă îngustă şi palidă se afla un zâmbet care nu reuşise să-i alunge neliniştea din ochii împestriţaţi. Purta o rochie neagră, iar Robin se întrebă dacă şi-o luase în mod intenţionat pentru a sugera doliul.

— Scuze, eram… ce mai faceţi?

— Bine, spuse Robin.

— Grozav, adăugă Strike.

Cynthia scoase unul dintre râsetele ei nervoase şi gâfâite:

— Da, nu, e atât de minunat…

Oare chiar era minunat pentru Cynthia, se întrebă Robin în timp ce mama vitregă a Annei îşi trăgea un scaun, iar ea refuza o felie din tortul pe care, aflară apoi, Oonagh se dusese să-l cumpere prin ploaie. Cum era ca Margot Bamborough să se întoarcă, fie şi sub forma unui schelet dintr-o ladă? Era dureros să-şi vadă soţul atât de zguduit şi de emoţionat, să fie obligată să o primească în sânul familiei pe Oonagh, cea mai bună prietenă a lui Margot, ca pe o mătuşă proaspăt descoperită? Robin, care părea să fi intrat în zodia prezicerilor, era convinsă că dacă Margot n-ar fi fost omorâtă, ci ar fi divorţat pur şi simplu de Roy, hematologul nu ar fi ales-o niciodată pe Cynthia să-i devină a doua soţie. Probabil că Margot ar fi implorat-o pe tânăra Cynthia să o însoţească în noua ei viaţă şi să aibă în continuare grijă de Anna. Ar fi acceptat oare Cynthia sau i-ar fi rămas loială lui Roy? Unde s-ar fi dus şi cu cine s-ar

fi căsătorit, după ce nu şi-ar mai fi găsit locul la Broom House?

A doua pisică intră şi ea în încăpere, privind lung grupul neobişnuit de mare dinăuntru. Îşi croi drum pe lângă fotolii, divan şi canapea, sări pe pervaz şi se aşeză cu spatele la ei, privind stropii de ploaie care se prelingeau pe geam.

— Ascultaţi, spuse Kim de pe scaunul cu spătar înalt pe care îl adusese dintr-un colţ al camerei, vrem neapărat să vă plătim pentru luna suplimentară în care aţi lucrat. Ştiu că aţi spus că nu…

— A fost decizia noastră să continuăm să lucrăm la caz, replică Strike. Ne bucurăm că am putut fi de ajutor şi, categoric, nu vrem mai mulţi bani.

El şi Robin conveniseră că, deoarece cazul Margot Bamborough probabil că avea să se amortizeze de vreo trei ori în termeni de reclamă şi de comenzi noi, iar Strike credea că ar fi trebuit să-l soluţioneze mai devreme, a lua alţi bani de la Anna şi Kim ar fi fost o dovadă de lăcomie inutilă.

— Atunci am vrea să facem o donaţie unei organizaţii de caritate, spuse Kim. Aveţi una pe care aţi vrea s-o sprijinim?

— Păi, zise Strike dregându-şi vocea, dacă vorbiţi serios, asistentele Macmillan…

Văzu pe feţele familiei o expresie de uşoară surprindere.

— Mătuşa mea a murit anul ăsta, explică el, şi asistenta Macmillan a ajutat-o mult.

— Ah, înţeleg, spuse Kim cu un râs uşor.

Urmă o mică pauză în care spectrul lui Janice Beattie păru să se înalţe printre ei ca un fuior de abur din gura unui ceainic.

— O asistentă, zise Anna încet. Cine ar bănui o asistentă?

— Margot, spuseră Roy şi Oonagh împreună.

Se uitară unul la altul şi zâmbiră: un zâmbet mâhnit, fără îndoială surprinşi să se vadă în sfârşit de acord unul cu celălalt, iar Robin văzu cum Cynthia întoarce capul.

— Nu-i plăcea asistenta aia, spuse Oonagh. Mi-a spus asta, dar eu o confundam cu blonda aia de la petrecerea de Crăciun care a făcut o scenă.

— Nu, nu i-a plăcut niciodată asistenta, spuse Roy. Mi-a spus şi mie, când s-a angajat la cabinet. Nu am dat prea multă atenţie…

Roy părea hotărât acum să fie sincer, oricât de dureros ar fi fost.

— …m-am gândit că e vorba doar de două femei care seamănă prea mult: ambele din clasă muncitoare, ambele caractere puternice. Când am cunoscut-o pe femeia aceea la grătar, mie mi s-a părut de fapt destul de… mă rog… cumsecade. Bineînţeles, Margot nu mi-a spus niciodată care erau suspiciunile ei…

Urmă o nouă tăcere, iar Strike fu convins că toţi cei din cameră îşi aminteau că Roy nu vorbise cu soţia lui deloc în acele câteva săptămâni dinaintea crimei, adică exact perioada în care suspiciunile lui Margot faţă de Janice se cristalizau.

— Janice Beattie e probabil cea mai bună mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Strike în atmosfera tensionată, şi o actriţă nemaipomenită.

— Am primit o scrisoare absolut extraordinară, zise Anna, de la fiul ei, Kevin. Ştiaţi că vine din Dubai ca să depună mărturie împotriva ei?

— Da, confirmă Strike, pe care George Layborn îl informa regulat despre evoluţia anchetei poliţieneşti.

— Mi-a scris că el crede că faptul că a fost consultat de maică-mea i-a salvat viaţa, spuse Anna.

Robin observă că Anna îi spunea acum lui Margot „maică-mea”, în timp ce înainte îi spusese doar „mama mea”.

— E o scrisoare remarcabilă, adăugă Kim dând din cap. Plină de regrete, de parcă ar fi cumva vina lui.

— Sărmanul om, spuse Oonagh încet.

— Spune că se învinovăţeşte pentru că nu a spus poliţiei despre ea, dar ce copil poate să creadă că

mama lui e criminală în serie?

Anna i se adresă iar lui Strike, pe deasupra pisicii Cagney care torcea în poala lui:

— Chiar *nu* pot să explic aşa cum trebuie ce aţi făcut voi pentru mine… pentru noi toţi. Să nu ştii e groaznic, iar acum ştiu sigur că maică-mea nu a plecat de bunăvoie şi că a murit… mă rog, destul de paşnic…

— Ca moarte, spuse Strike, a fost aproape complet nedureroasă.

— Şi ştiu sigur că m-a iubit, spuse Anna.

— Noi întotdeauna… începu Cynthia.

Dar fiica ei vitregă spuse repede:

— Ştiu că mi-aţi spus mereu că m-a iubit, Cyn, dar dacă nu ştii ce s-a întâmplat de fapt, rămâne întotdeauna un semn de întrebare, nu-i aşa? Dar când compar situaţia mea cu cea a lui Kevin Beattie, mă simt chiar norocoasă…

Apoi Anna îi întrebă pe Strike şi Robin:

— Ştiţi ce au găsit când – înţelegeţi – au scos-o pe maică-mea din ciment?

— Nu, spuse Strike.

Mâinile subţiri ale Cynthiei se jucau cu verigheta, răsucind-o în jurul degetului.

— Medalionul pe care i l-a dat tata, spuse Anna. E deteriorat, dar când l-au deschis înăuntru era o fotografie cu mine care era ca nouă.

Dintr-odată, în ochii Annei străluciră iar lacrimi. Oonagh întinse mâna şi o bătu uşor pe genunchi.

— Mi-au spus că o să-l primesc înapoi, după ce termină criminaliştii să-l analizeze.

— Minunat, spuse Robin încet.

— Şi aţi auzit ce era în geanta ei? întrebă Kim.

— Nu, spuse Strike.

— Însemnări de la consultaţia lui Theo, spuse Kim. Sunt perfect lizibile – au fost protejate de piele, înţelegeţi. Numele ei complet era Theodosia Loveridge şi provenea dintr-o familie de nomazi. Margot a suspectat o sarcină extrauterină şi a vrut să cheme ambulanţa, dar Theo a spus că o duce iubitul ei. Însemnările lui Margot sugerează că Theo se

temea ca familia ei să afle că e însărcinată. Se pare că erau împotriva iubitului ei.

— Deci de asta Theo nu a ieşit la lumină după aceea? spuse Robin.

— Aşa presupun, zise Kim. Sărmana fată. Sper că a fost bine.

— Pot să întreb, spuse Roy privind spre Strike, cât de solid crezi că e cazul împotriva lui Janice Beattie? Pentru că, nu ştiu ce v-au spus contactele voastre din poliţie, dar ultima veste era că criminaliştii n-au putut dovedi că Margot a fost drogată.

— Deocamdată, zise Strike, care vorbise cu George Layborn cu o seară înainte, dar am auzit că o să încerce o modalitate ultramodernă de depistare a urmelor de droguri şi substanţe chimice în cimentul din jurul cadavrului. Nu există nicio garanţie, dar a fost folosită cu succes într-un caz recent din State.

— Dar dacă nu pot dovedi că a fost drogată, spuse Roy, cu o expresie intensă, cazul împotriva lui Janice devine complet circumstanţial, nu-i aşa?

— Ce e sigur e că avocatul ei încearcă s-o scape, judecând după comentariile lui din presă, adăugă Kim.

— O să aibă o sarcină foarte dificilă, spuse Strike. Apărarea trebuie să furnizeze motivele pentru care poliţia a găsit în casa ei un telefon care aparţinea unei asistente sociale care nu există în realitate, iar familia Athorn avea numărul. Verii din Leeds pot s-o identifice drept femeia care i-a ajutat să răněască în apartament. Gloria Conti e dispusă să vină să depună mărturie despre gogoaşa din frigider şi crizele de vomă suferite de ea şi de Wilma, iar Douthwaite o să depună mărturie…

— Zău? spuse Oonagh, cu faţa luminându-i-se. Ah, ce bine, ne făceam griji în privinţa lui…

— Cred că îşi dă în sfârşit seama că singura cale de ieşire din situaţia asta e să treacă prin ea, spuse Strike. E dispus să depună mărturie că, din clipa în care a început să mănânce mâncare pregătită de

Janice, a avut simptome de otrăvire şi, cel mai important, că la ultima lui consultaţie Margot l-a sfătuit să nu mănânce nimic pregătit de Janice. Apoi îl mai avem pe Kevin Beattie care depune mărturie că fiica lui a băut înălbitor în timp ce Janice ar fi trebuit să aibă grijă de ea şi că mama lui îi dădea „băuturi speciale" care îl făceau să se simtă rău… Ce altceva?

Strike o invită astfel pe Robin să continue, în principal pentru ca el să poată mânca tort.

— Mai sunt toate substanţele letale pe care le-au ridicat din bucătărie lui Janice, spuse Robin, ca să nu mai amintim faptul că a încercat să otrăvească ceaiul lui Cormoran, când s-a dus să discute cu ea. Mai e şi mâncarea otrăvită pe care poliţia a găsit-o acasă la Irene şi fotografiile înrămate de pe perete, inclusiv cu Joanna Hammond, pe care Janice susţinea că nu o cunoscuse, şi cu Julie Wilkes, care s-a înecat în tabăra Butlin din Clacton-on-Sea. Iar poliţia e convinsă că o să poată să obţină probe criminalistice din mormintele altor victime, chiar dacă rezultatele în cazul lui Margot au fost neconcludente. Janice l-a incinerat pe fostul ei partener, Larry, dar iubita lui, Clare, a fost îngropată şi va fi exhumată.

— Personal, interveni Strike, care reuşise să mănânce jumătate din felia lui de tort cu ciocolată în timp ce Robin vorbea, cred că o să moară la închisoare.

— Ei, mă bucur să aud asta, spuse Roy, uşurat.

Iar Cynthia adăugă, cu răsuflarea tăiată:

— Da, nu, absolut.

Pisica de la fereastră privi în jur, apoi se întoarse iar către ploaie, încet, în timp ce geamăna ei se juca alene cu puloverul lui Strike.

— Veniţi la înmormântare, nu-i aşa? întrebă Anna.

— Ne-am simţi onoraţi, spuse Robin, deoarece Strike luase o nouă gură mare de tort.

— Lăsăm, ăă, aranjamentele în seama Annei, zise Roy. Ea a preluat conducerea.

— Aş vrea ca mama să aibă un mormânt cum se cuvine, detalie Anna. Pe care să-l poţi vizita, înţelegeţi… toţi aceşti ani în care n-am ştiut unde e. Vreau să fie undeva unde o pot găsi.

— Înţeleg, spuse Strike.

— Chiar *nu* ştiţi ce mi-aţi oferit, zise Anna a treia oară, întinzându-i mâna lui Oonagh, dar privind spre Cynthia. Acum o am pe Oonagh şi de asemenea pe Cyn, care a fost cea mai minunată mamă… Fără îndoială, maică-mea a ales persoana potrivită care să mă crească…

În timp ce faţa Cynthiei se boţea, Strike şi Robin întoarseră plini de tact privirea, Robin spre pisica de la fereastră şi Strike spre peisajul marin de deasupra şemineului. Ploaia răpăia în geam şi pisica din poala lui torcea, iar Strike îşi aminti urna în formă de crin care se îndepărta plutind. Simţi cum i se răsuceşte ceva în piept şi, în ciuda satisfacţiei de a fi făcut ce îşi propusese, îşi dori s-o fi putut suna pe Joan ca să-i spună sfârşitul poveştii lui Margot Bamborough şi s-o audă spunându-i, o ultimă dată, că e mândră de el.

73

Căci îndrăgirea firii se topeşte ca o rouă,
Stinsă de flăcările aprige ale lui Amor:
Dar prietenia credincioasă trece de-amândouă,
Strunindu-le cu frâul ei asupritor,
Prin gândul către faima pentru viitor.
Aşa cum sufletul conduce carnea pământească,
Şi mersul trupului îl are demn îndrumător,
La fel iubirea sufletului o întrece pe cea
trupească,
Precum perfectul aur e peste alama ticăloasă.

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Câteva zile mai târziu, pe Robin o trezi soarele de toamnă care se strecura prin fanta dintre perdele. Se uită la mobil şi văzu, spre uimirea ei, că era 10 dimineaţa, ceea ce însemna că tocmai se bucurase de cel mai îndelungat somn din anul acela. Apoi îşi aminti de ce dormise până târziu: era 9 octombrie, ziua ei de naştere.

Vineri, adică ziua următoare, Ilsa planificase o cină în cinstea ei. Alesese şi rezervase un restaurant elegant la care erau invitaţi ea şi Nick, Vanessa şi logodnicul ei, Oliver, Barclay şi Hutchins cu soţiile, Max, noul lui prieten (directorul de lumini al serialului lui de televiziune) şi Strike. Robin nu avea niciun plan pentru astăzi, când era efectiv ziua ei de naştere, iar Strike insistase să-şi ia liber. Se ridică în capul oaselor, căscă şi se uită la darurile de pe comodă, toate primite din partea familiei sale. În pacheţelul de la mama ei părea să fie o bijuterie, fără îndoială care să marcheze vârsta rotundă pe care o împlinea. Când era pe punctul de a se da jos din pat, telefonul îi bipăi şi văzu un SMS de la Strike.

Ştiu că ar trebui să fii liberă azi, dar a apărut ceva. Te rog, poţi să vii la Shakespeare's Head, Marlborough St, la ora 17. Îmbracă-te elegant, s-ar putea să trebuiască să mergem într-un loc select.

Citi mesajul de două ori, ca şi cum ar fi putut să rateze un „la mulţi ani". Doar nu uitase iar? Sau credea că, dacă avea de gând să apară la cina organizată de Ilsa, se achita de orice obligaţie, iar ziua ei efectivă de naştere putea să treacă neobservată? Era adevărat că, dacă nu trebuia să muncească şi dacă nu avea niciun prieten prin preajmă, Robin nu prea ştia ce să facă, dar Strike nu avea de unde să ştie asta, aşa că îi răspunse, cu sentimente foarte amestecate, „OK".

Dar când se duse la etaj, în halat, ca să-şi ia o ceaşcă de ceai, găsi pe masa din bucătărie o cutie mare, cu o felicitare deasupra. Pe plic era trecut numele ei cu scrisul inconfundabil al lui Strike, înghesuit şi greu de citit. Robin ştia că Max plecase din apartament devreme, ca să filmeze scene de exterior în Kent, luându-l cu el şi pe Wolfgang, care avea să doarmă în maşină şi să se bucure de o plimbare la ora prânzului. Cum nu auzise soneria, înţelese că Strike făcuse cumva să îi transfere din timp lui Max atât cutia, cât şi felicitarea, ca să-i facă o surpriză de dimineaţă. Asta sugera un nivel de planificare şi de efort care nu-l caracteriza deloc. Mai mult, Robin nu mai primise niciodată o felicitare adevărată din partea lui Strike, nici măcar când îi cumpărase rochia verde, după soluţionarea primului lor caz.

Partea din faţă a felicitării era destul de comună, înfăţişând un 30 mare, de un roz-sclipitor. Înăuntrul felicitării, Strike scrisese:

La mulţi ani. Ăsta nu e cadoul tău real,
pe el îl primeşti mai târziu (altceva decât flori)
Cu drag, Strike x

Robin privi mesajul mult mai mult decât era nevoie. Îi plăceau multe la el, inclusiv sărutul şi faptul că îşi spusese „Strike”. Puse felicitarea pe masă şi luă cutia mare, care, spre surpriza ei, era atât de uşoară încât părea goală. Apoi văzu pe lateral denumirea produsului: Balon în Cutie.

Deschise capacul şi scoase un balon în formă de cap de măgar, legat cu o panglică groasă de o contragreutate. Zâmbi larg, îl puse pe masă, îşi pregăti ceaiul şi micul dejun, apoi îi trimise lui Strike un SMS:

Mulţumesc pentru măgarul balon. La momentul perfect, cel vechi aproape se dezumflase.

Peste 60 de secunde primi răspuns:

Super. Eram îngrijorat că e atât de evident că toţi o să-ţi ia acelaşi lucru. Ne vedem la 5.

Binedispusă acum, Robin bău ceaiul, mâncă pâinea prăjită şi se întoarse la parter ca să deschidă cadourile din partea familiei. Toţi îi luaseră variante puţin mai scumpe ale cadourilor de anul trecut, cu excepţia părinţilor, care îi trimiseseră un pandantiv minunat: un opal rotund, cu irizaţii verzi şi albastre, înconjurat de diamante micuţe. Opalul era piatra zodiei ei. Pe felicitarea care îl însoţea scria: „La mulţi ani, Robin. Te iubim, mama şi tata x”.

Zilele acestea, Robin se simţea norocoasă că are doi părinţi iubitori. Munca o învăţase că mulţi oameni nu aveau norocul acesta, mulţi aveau familii distruse iremediabil, mulţi adulţi trăiau cu cicatrice invizibile căpătate încă din primii ani ai copilăriei, iar percepţiile şi asocierile le erau modificate pentru totdeauna de lipsa iubirii, de violenţă, de cruzime. O sună pe Linda ca să-i mulţumească şi ajunse să vorbească cu mama ei mai mult de o oră: în mare parte, sporovăiseră despre nimicuri, dar pline de voie bună. Acum, că divorţul ei se încheiase, îi venea mai uşor să sune acasă. Robin nu îi spusese

mamei că Matthew şi Sarah aşteptau un copil: avea s-o lase pe Linda să afle asta pe cont propriu, ca să apuce să-şi consume indignarea iniţială departe de urechile lui Robin.

Spre sfârşitul convorbirii, Linda, care se arătase împotriva dramaticei schimbări de carieră a lui Robin încă de la prima rană pe care aceasta o căpătase la noul loc de muncă, pomeni de articolele din presă referitoare la Margot Bamborough, care nu se mai terminau.

— Aţi făcut ceva absolut incredibil, spuse Linda. Tu şi, ăă… Cormoran.

— Mulţumesc, mamă, zise Robin, deopotrivă surprinsă şi mişcată.

— Ce mai face Morris? întrebă mama ei, pe un ton care se voia nonşalant.

— Ah, l-am concediat, spuse Robin veselă, uitând că nu-i spusese mamei ei nici asta. Înlocuitoarea lui vine săptămâna viitoare. O femeie pe nume Michelle Greenstreet. E minunată.

După ce făcu duş, se întoarse în camera ei ca să-şi usuce părul cu uscătorul, luă prânzul uitându-se la televizor şi apoi se întoarse la parter ca să-şi ia rochia albastră mulată, pe care o purtase ultima oară când o convinsese pe asistenta Alunecosului să-şi dezvăluie secretele. Adăugă colierul cu opal, care, dat fiind că atunci când îl părăsise pe Matthew lăsase în urmă inelul de logodnă, devenise acum cea mai preţioasă bijuterie a ei. Piatra minunată, cu irizaţiile ei, înfrumuseţa rochia veche şi, măcar o dată mulţumită de cum arăta, Robin îşi luă cealaltă geantă a ei, puţin mai elegantă decât cea obişnuită de birou, şi se duse să-şi ia mobilul de pe noptieră.

Sertarul noptierei era puţin deschis, şi când privi în jos Robin zări înăuntru pachetul de tarot Thoth. Ezită o clipă; apoi, sub ochii zâmbitori ai măgarului-balon pe care îl instalase în colţul camerei, verifică pe telefon cât e ceasul. Era încă devreme să plece de acasă, dacă voia să se întâlnească cu Strike pe Marlborough Street la ora 5. Puse geanta jos, scoase pachetul de tarot, se aşeză

pe pat şi începu să amestece cărţile, după care întoarse prima carte şi o puse în faţa ei.

Două săbii se intersectau cu un trandafir albastru, pe un fundal verde. Consultă *Cartea lui Thoth.*

> Pace… Doi de Spade. Reprezintă o schimbare generală, rezultată din conflictul Focului şi Apei în uniunea lor… Acest calm relativ este subliniat de atributul celest: Luna în Balanţă…

Robin îşi aminti acum că prima carte ar fi trebuit să reprezinte „natura problemei”.

— Pacea nu e o problemă, murmură ea în camera goală. Pacea e bună.

Dar, bineînţeles, nu pusese cărţilor o întrebare; voise doar ca ele să-i spună ceva astăzi, de ziua ei de naştere. Întoarse a doua carte, presupusa cauză a problemei.

O siluetă feminină stranie, cu mască verde, stătea sub o balanţă, cu o sabie verde în mână.

> Adaptare… Această carte reprezintă zodia Balanţei… reprezintă Femeia Satisfăcută. Echilibrul se detaşează de orice prejudecăţi individuale… Prin urmare, ea trebuie înţeleasă ca evaluând virtutea fiecărui act şi solicitând o satisfacţie exactă şi precisă…

Robin ridică din sprâncene şi întoarse a treia şi ultima carte: soluţia. Aici erau, din nou, doi peşti întrepătrunşi care revărsau apă în două potire de aur care pluteau pe un lac verde: era aceeaşi carte pe care o întorsese în Leamington Spa, pe vremea când încă nu ştia cine o ucisese pe Margot Bamborough.

> Iubirea… Cartea se referă şi la Venus în Rac. Arată armonia dintre bărbat şi femeie: interpretată în cel mai larg sens. E armonia perfectă şi paşnică…

Robin inspiră adânc, apoi băgă toate cărţile înapoi în pachet şi pachetul în sertarul noptierei. În timp ce se ridica şi îşi lua pelerina, măgarul-balon se legăna încet pe panglica lui.

Porni pe stradă spre staţia de metrou, simţind noul colier în scobitura de la baza gâtului. Odihnită după somnul îndelungat, cu părul curat şi având în continuare senzaţia de seninătate care nu o mai părăsise de când scosese măgarul-balon din cutie, atrase multe priviri masculine pe stradă şi în metrou. Dar le ignoră pe toate şi urcă scările spre Oxford Circus, o luă apoi pe Regent Street pentru ca, în cele din urmă, să se îndrepte spre Shakespeare's Head, unde îl văzu pe Strike în faţă, îmbrăcat în costum.

— La mulţi ani, spuse el.

Şi, după o scurtă ezitare, se aplecă şi o sărută pe obraz. Robin observă că Strike mirosea nu doar a ţigări, ci şi a un aftershave cu o aromă subtilă de lavandă, ceea ce era neobişnuit.

— Mulţumesc… nu intrăm în bar?

— Ăă – nu, spuse Strike. Vreau să-ţi iau un parfum.

Arătă spre intrarea din spate de la Liberty, aflată la doar zece metri.

— Ăsta e cadoul tău adevărat – dacă nu cumva ţi-ai luat deja?

Spera foarte mult ca Robin să n-o fi făcut. Nu ştia ce altceva i-ar fi putut oferi fără să revină pe terenul stânjenelii şi, poate, al neînţelegerii.

— Eu… nu, spuse Robin. De unde ai ştiut că…?

— Am sunat-o pe Ilsa, de Crăciunul trecut…

În timp ce îi ţinea deschisă uşa de sticlă care dădea într-un raion de bomboane de ciocolată acum plin de delicii de Hallowe'en, Strike îi povesti tentativa eşuată din decembrie de a-i cumpăra un parfum.

— …aşa că l-am întrebat pe vânzător, dar el îmi arăta doar lucruri cu nume ca… nu ştiu… „Ce ţi-aş trage-o"…

Robin nu reuşi să se abţină şi izbucni într-un râs atât de zgomotos că oamenii se întoarseră ca să se uite la ea. Trecură pe lângă mesele pline cu trufe scumpe.

— …şi m-am panicat, recunoscu Strike, şi de aia te-ai ales cu bomboane de ciocolată.

Ajunseră în pragul raionului de parfumuri, cu cupola pe care erau pictate luna şi stelele.

— În fine, continuă el, alege tu orice vrei şi eu plătesc.

— Strike, zise Robin, asta e… foarte *atent* din partea ta.

— Da, mă rog, spuse partenerul ei dând din umeri. Oamenii se pot schimba. Sau cel puţin aşa mi-a spus un psihiatru de la Broadmoor. Eu o să stau aici…

Strike arătă spre un colţ unde spera ca masivitatea lui să nu deranjeze pe nimeni.

— Nu te grăbi.

Aşa că Robin petrecu un sfert de oră plăcut cercetând sticluţele, pulverizând din testere pe benzi, bucurându-se de sfaturile oferite de vânzătorul amabil şi reducând în cele din urmă opţiunile la două parfumuri.

Apoi ezită, întrebându-se dacă să îndrăznească să facă ceea ce ar fi vrut să facă… dar dacă erau cei mai buni prieteni trebuia să fie în ordine, nu-i aşa?

— Bun, sunt două care îmi plac mult, spuse ea reapărând lângă Strike. Spune-mi părerea ta. Trebuie să-l suporţi, în Land Rover.

— Dacă sunt suficient de puternice ca să acopere mirosul maşinii ăleia, atunci oamenii ar trebui să le evite, spuse el.

Dar luă cele două benzi de probă. Prima mirosea a vanilie, ceea ce îl duse cu gândul la prăjituri, şi îi plăcu. A doua îi sugeră piele caldă care mirosea a mosc, cu o notă de flori strivite.

— Ăsta. Al doilea.

— Hm. Credem că o să-l preferi pe primul.

— Pentru că miroase a mâncare?

Robin zâmbi larg, în timp ce mirosea benzile.

— Da… Cred că şi eu îl prefer pe al doilea. Nu e ieftin.

— Mă descurc.

Aşa că Strike se duse la tejghea cu un cub greu de sticlă albă care purta numele puţin inspirat de Narciso.

— Da, e cadou, răspunse când fu întrebat.

Aşteptă răbdător ca eticheta cu preţul să fie desprinsă, iar parfumului să-i fie adăugat un ambalaj şi o panglică. El personal nu înţelegea care e rostul, dar i se părea că Robin merită puţină ceremonie, iar zâmbetul ei când primi de la el punga îi spuse că răspunsese corect. Se întoarseră împreună prin magazin spre intrarea principală, unde fură înconjuraţi de găleţi pline cu flori.

— Atunci unde…? întrebă Robin.

— Te invit la Ritz să bem şampanie, spuse Strike.

— Vorbeşti serios?

— Da. De aia port costum.

O clipă, Robin se uită la el, apoi întinse mâinile şi îl îmbrăţişă strâns. Înconjuraţi de şirurile de flori, îşi amintiră amândoi îmbrăţişarea din capul scărilor, în ziua nunţii ei, dar de data aceasta Robin întoarse faţa şi îl sărută deliberat pe obraz, apăsându-şi buzele pe barba lui nerasă.

— Mulţumesc, Strike. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Iar asta, se gândi partenerul ei în timp ce se îndreptau spre Ritz în lumina aurie a începutului de seară, merita cu vârf şi îndesat 60 de lire şi puţin efort…

În minte îi răsăriră numele lui Mazankov şi Krupov, iar Strike îşi aminti abia peste câteva secunde unde le auzise, de ce aveau accent de Cornwall şi de ce se gândea acum la ele. Colţurile gurii lui zvâcniră, dar cum Robin nu îl văzu că zâmbeşte, nu se simţi nevoit să explice.

Mulţumiri

Ca de obicei, mulţumiri minunatului meu editor, David Shelley, care face întotdeauna ca munca să fie o plăcere, extraordinarului meu agent Neil Blair, echipei de management care mă împiedică să-mi pierd minţile, Mark Hutchinson, Rebecca Salt şi Nicky Stonehill, echipei mele de acasă şi de la birou, fără de care această carte nu ar fi fost terminată niciodată: Di Brooks, Simon Brown, Danny Cameron, Angela Milne, Ross Milne, Fi Shapcott şi Kaisa Tiensuu, lui Neil Murray, cel mai bun cititor din lume de opere în lucru, lui Kenzie, pentru că a zărit acea cruce a Cavalerilor lui St John acolo unde eu nu mă aşteptam s-o găsesc, lui William Leone şi Lynne Corbett, pentru inspiraţie şi pentru verificarea calculelor mele, lui Russell Townsend pentru că m-a ajutat să verific toate aceste locaţii şi pentru că mi-a salvat laptopul mort, şi lui Tom Burke pentru fascinanta operă a lui Crowley şi librăria Atlantis.

Credite

Come On-A My House (p 86) Versurile şi muzica de Ross Bagdasarian şi William Saroyan. © 1957 Songs Of Universal, Inc. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd & Bagdasarian Productions.

Same Situation (p 250) Versurile şi muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Court and Spark (p 250, p 283 & p 298) Versurile şi muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Just Like This Train (p 298) Versurile şi muzica de Joni Mitchell. © 1973 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

Last Chance Lost (p 344) Versurile şi muzica de Joni Mitchell. © 1994 Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV Tunes LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

The Gallery (p 484) Versurile şi muzica de Joni Mitchell. © 1969 (Renewed) Crazy Crow Music. Toate drepturile administrate de Sony/ATV TUNES LLC, 424 Church St., Suite 1200, Nashville, TN 37219. Drepturile exclusive pentru print administrate de Alfred Music. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Alfred Music.

I Will Never Let You Down (p 653) Versurile şi muzica de Calvin Harris. © 2014 TSJ Merlyn Licensing B.V. Toate drepturile din partea TSJ Merlyn Licensing B.V. Administrate de EMI Music Publishing Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea EMI Music Publishing Ltd.

Chirpy Chirpy Cheep Cheep (p 686) Versurile de G. Cassia. Muzica de H. Stott. © 1971 Warner Chappell Music Italiana Srl.

Play That Funky Music (p 688) Versurile şi muzica de Robert W. Parissi. © BEMA Music Co. Div. Toate drepturile administrate de Universal/ MCA Music Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd.

Blame (p 759) Versurile şi muzica de Calvin Harris, John Newman şi James Newman. © 2014 TSJ Merlyn Licensing B.V, B-Unique Music Ltd. Şi Black Butter Music Publishing Ltd. Toate drepturile din partea TSJ Merlyn Licensing B.V administrate de EMI Music Publishing Ltd. Toate drepturile din partea B-Unique Music Ltd. administrate la nivel mondial de Songs of Kobalt Music Publishing. Toate drepturile din partea Black Butter Music Publishing Ltd. administrate de BMG Rights Management (UK) Ltd. International Copyright Secured. Toate drepturile rezervate. Folosit cu permisiunea Hal Leonard Europe Ltd & EMI Music Publishing Ltd.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Detectivul particular Cormoran Strike este abordat în Cornwall de o femeie care-i cere ajutorul ca să dea de urma mamei ei, o doctoriță dispărută în condiții misterioase în 1974.

Strike nu a mai preluat vreodată un caz așa de vechi, dar în pofida șanselor mici de succes, e intrigat și îl acceptă. Robin are de-a face cu un divorț urât și atenție masculină nedorită, în timp ce se luptă și cu sentimentele ei pentru Strike.

Investigația îi duce în mijlocul unui caz încurcat, cu indicii și piste bizare, un ucigaș în serie psihopat și martori pe care nu se pot baza. Și află că până și un caz de-acum câteva zeci de ani se poate dovedi letal...

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-1097-1
9 786064 010971

TREI

[1] Sfântul Piran este ocrotitorul regiunii Cornwall (N. r.).

[2] Un fapt deja realizat – în limba franceză în original (N. r.).

[3] Teatru tradițional japonez în care dialogurile alternează cu părți psalmodiate sau cântate și balet (N. r.).

[4] Familia nucleară (numită şi *familie simplă)* este compusă din soţ, soţie şi copiii lor care locuiesc şi se gospodăresc împreună (N. r.).

[5] „Intră în casa mea, în casa mea/ O să-ţi dau bomboane" – în limba engleză (N. r.).

[6] Împărţirea Indiei Britanice a condus la crearea la 15 august 1947 a următoarelor state suverane: Dominionul Pakistanului (mai târziu Republica Islamică Pakistan şi Republica Populară Bangladesh) şi Dominionul Indiei (mai târziu Republica India) (N. r.).

[7] Sistemul Naţional de Sănătate din Anglia (N. r.).

[8] De-a lungul a 23 de ani, medicul britanic Harold Shipman a omorât cel puţin 215 dintre pacienţii săi. Supranumit „Doctorul Moarte", este considerat unul dintre cei mai mari ucigaşi în serie din istoria Marii Britanii (N. r.).

[9] Cei trei regi (în limba engleză). În tradiţia biblică, cei trei magi mai sunt numiţi „cei trei regi" sau „cei trei împăraţi" (N. r.).

[10] Mikan este un fruct citric originar din China, confundat adesea cu mandarina, mai ales că uneori este vândut în Europa drept mandarină fără sâmburi (N. r.).

[11] Lagăr de concentrare și exterminare nazist situat la sud-vest de orașul Bergen, landul Saxonia Inferioară, în nordul Germaniei (N. r.).

[12] Robert Plant, muzician, cântăreţ, compozitor şi instrumentist englez, faimos pentru apartenenţa sa de 12 ani la grupul englez de rock Led Zeppelin, al cărui vocalist a fost, precum şi pentru cariera sa ulterioară solo plină de succes (N. r.).

[13] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea dintre cuvintele *Fanny* şi *funny* care înseamnă, în limba engleză, „amuzant" (N. r.).

[14] Suferind de agorafobie, teamă patologică de spații deschise (N .r.).

[15] Simone de Beauvoir, *Al doilea sex,* traducere Diana Bolcu şi Delia Verdeș (N. r.).

[16] Strada miresei, în limba engleză (N. r.).

[17] „Nu, încă n-am terminat!", în limba franceză în original (N .r.).

[18] Arcaş, în limba engleză (N. r.).

CUPRINS

Table of Contents